

Vô Lại Quần Phương Phổ

Contents

Vô Lại Quần Phương Phổ	4
1. Quyển I Chương 1: Cật Bá Vương Xan Đích Mĩ Nữ	5
2. Chương 2: Diệp Vô Ưu Đích Vĩ Đại Mộng Tưởng	7
3. Chương 3: Đường Tiểu Thâu Ngộ Đáo Lão Thâu	9
4. Chương 4: Vị Hôn Thê Xinh Đẹp	11
5. Chương 5: Thường Hoa Đại Hội	13
6. Chương 6: Đường Chúng Vãn Liễu Bằng Mỹ Nhân	14
7. Chương 7: Hí Lộng U Dương Vân Phi	16
8. Chương 8: Thâu Đắc Phiến Khắc Ôn Nhu	18
9. Chương 9: Hoa Sĩ Thiểm Lượng Đẳng Trừng	20
10. Chương 10: Thị Tả Tả Dã Thị Lão Bà	22
11. Chương 11: Thanh Thần Kích Tình	24
12. Chương 12: Dục Hóa Phần Thân	26
13. Chương 13: Sơ Thí Vân Vũ	28
14. Chương 14: Vô Hoa Lâu	30
15. Chương 15: Khả Liên Đích Lam Tiểu Phong	32
16. Chương 16: Thú Cá Sỏa Nha Đầu	33
17. Chương 17: Nguyên Lai Sỏa Nha Đầu Bất Thị Nhân	35
18. Chương 18: Hí Hoan Đảo Loạn Đích Nha Đầu	38
19. Chương 19: Tổng Thượng Môn Đích Căn Ban	40
20. Chương 20: Tái Hí Lộng U Dương Vân Phi	41
21. Chương 21: Vô Song Thánh Nữ	43
22. Chương 22: Vân Mộng Thập Tiên Tử	45
23. Chương 23: Sát Nhân Phóng Hỏa	47
24. Chương 24: dị Thuật Đại Tái	49
25. Chương 25: Đệ Nhất Thần Thâu Đích Đản Sanh	51
26. Chương 26: Dạ Sảm Hoàng Cung	54
27. Chương 27: Công Chúa Xuất Dục	55
28. Chương 28: Hương Diễm Án Ma	57
29. Chương 29: Đồng Sàng Cộng Chằm	59
30. Quyển II Chương 1: Tình Dịch Truy Thương Môn	61
31. Chương 2: Băng Cơ Nhu Tình	63
32. Chương 3: Vân Vũ Chi Hoan	65
33. Chương 4: Đoạt Bảo Đại Hội	67
34. Chương 5: hữu Nữ Thiên Tâm	69
35. Chương 6: thập Nhị Giai Lệ	71
36. Chương 7: Thắt Thắt	72
37. Chương 8: Tái Nhập Hoàng Cung	74
38. Chương 9: Sa Quần Mỹ Nhân	77
39. Chương 10: tạ Thị Phinh Đình	79
40. Chương 11: Vị Lai Hoàng Phi	81
41. Chương 12: dụ Hoặc Mỹ Nhân	83

42. Chương 13: Đế Đô Song Mi	84
43. Chương 14: Ma Phiền Thương Môn	87
44. Chương 15: Công Chúa Tương Trợ	89
45. Chương 16: Mi Nhân Độc Kế	91
46. Chương 17: Khả Ái Mi Tỳ	93
47. Chương 18: Tuyệt Đại Ma Nữ	95
48. Chương 19: Tu Tiên Tốc Thành Pháp	97
49. Chương 20 : Tái Tham Hương Khuê	99
50. Chương 21 : Đắc Thốn Tiến Xích	101
51. Chương 22: Thải Trích Tiểu Giai Nhân	103
52. Chương 23: Đàm Hôn Luận Giá	105
53. Chương 24: Bảo Đắc Mỹ Nhân Quy	107
54. Chương 25: Cổ Quái Sư Tỷ	108
55. Chương 26: Tân Phòng	111
56. Chương 27: Lãnh Sương Sương	113
57. Chương 28: Bạ Mi	115
58. Chương 29: Tái Hí Kiếm Lan	117
59. Chương 30: Tình Thiêu Công Chúa	119
60. Quyển Iii Chương 1: Sanh Khí Đích Công Chủ	121
61. Chương 2: Hại Tu Đích Phính Đình	123
62. Chương 3: Khuê Phòng Chi Nhạc	125
63. Chương 4: Địa Lao Giai Nhân	127
64. Chương 5 :tiêu Hồn Bát Chỉ	128
65. Chương 6 :tiên Tử Nhập Hoài	130
66. Chương 7: Ngọc Nhuyễn Ôn Hương	132
67. Chương 8 :tiêu Hồn Nhất Dạ	134
68. Chương 9: Nghịch Thiên Thập Tam Châm	136
69. Chương 10: Nửa Đêm Kích Tình	137
70. Chương 11 : Diệu Thủ Y Tiên	139
71. Chương 12 :di Hoa Tiếp Mộc	141
72. Chương 13: Hương Diễm Công Pháp	143
73. Chương 14: Điều Hí Sư Phụ Mỹ Nữ	145
74. Chương 15: Ma Tông Thiếu Chủ	147
75. Chương 16: Song Xu Kiến Diện	148
76. Chương 17: Cường Vãn Công Chúa	150
77. Chương 18: Điều Tình	152
78. Chương 19: Ý Loạn Tình Mê	154
79. Chương 20: Tu Nhục Tình Địch	156
80. Chương 21: Suất Ca Phối Sứ Nữ	158
81. Chương 22: Tạ Trường Phong Đích Bị Thảm Cảnh Ngộ	160
82. Chương 23: Công Chủ Đích Ưu Lự	161
83. Chương 24: Tả Ứng Hữu Bảo	164
84. Chương 25: Đa Tình Tiểu Tỳ	166
85. Chương 26: Ma Nữ Tâm Tư	168
86. Chương 27 : Hậu Cung Đả Tạo Kế Hoa	170
87. Chương 28: Mi Nữ Song Thành	171
88. Chương 29 :nhất Long Song Phương	173
89. Quyển Iv Chương 1: Hàm Yên	176
90. Chương 2: Cật Thổ Đích Sương Sương	179
91. Chương 3: Đồng Sàng Cộng Châm	182
92. Chương 4: Vọng Nguyệt Tiên Tử	185
93. Chương 5: Bất Giảng Lí Đích Mi Nữ	188
94. Chương 6: Nhu Tình Mật Ý	190
95. Chương 7: Sư Đồ Đồng Sàng	193

96. Chương 8: Mỹ Nữ Như Vân Đích Tiên Cảnh	195
97. Chương 9: Vô Hận Xuân Quang Tại Hiểm Phong	198
98. Chương 10: Phong Đỉnh Triền Mien	201
99. Chương 11: Xích Lôa Giai Nhân	204
100. Chương 12: Dục Trì Xuân Quang	206
101. Chương 13: Thạch Ốc Mê Tình	209
102. Chương 14: Nhất Dạ Tiên Ngao	212
103. Chương 15 :cung Chủ Hiến Thân	214
104. Chương 16 :cao Quý Đích Đẳng Phụ	217
105. Chương 17: Vân La Hữu Dạng	220
106. Chương 18 :thùy Thị Cứu Tinh	223
107. Chương 19 :tiêu Hồn Liệu Pháp	226
108. Chương 20 : Thủy Trung Hi Nháo	229
109. Quyển V Chương 1: Chung Đắc Vân La	232
110. Chương 2: Tình Thiêu Tâm Âm	234
111. Chương 3: Diễm Phúc Vô Biên	237
112. Chương 4: Tiên Thuật Chi Nguyên	240
113. Chương 5: Tu Tiên Bình Giám Giá	242
114. Chương 6: Hồng Phiến Mĩ Nữ	245
115. Chương 7: “dụ Gian” Đồng Đồng	247
116. Chương 8: Mĩ Nữ Phỉ Phỉ	250
117. Chương 9: Đả Kiếp Mĩ Nữ (cướp Đoạt Mỹ Nữ)	253
118. Chương 10: Băng Cơ Quy Lai.	256
119. Chương 11: Phóng Đẳng Tiên Tử	259
120. Chương 12: Cùng Mĩ Nữ Sư Phụ Song Tu	262
121. Chương 13: Sư Tỷ, Chúng Ta Song Tu Được Không?	264
122. Chương 14: Dạ Dạ Xuân Tiêu	267
123. Chương 15: Mĩ Sắc Dẫn Dụ (sắc Đẹp Cám Dỗ)	270
124. Chương 16: Đại Mỹ Nhân Và Tiểu La Lị	273
125. Chương 17: Mĩ Nữ Tổng Tiến Phòng	276
126. Chương 18: Thiên Tài Tiểu Nha Đầu	278
127. Chương 19: Lại Bôn Cột Mỹ Nữ Sư Phụ	281
128. Chương 20: Tiểu Cô Nương Khó Nhằn	284
129. Quyển VI Chương 1: Dĩ Thân Tương Thù	287
130. Chương 2: Hương Diễm Trừng Phạt	290
131. Chương 3: Vọng Nguyệt Song Xu	293
132. Chương 4: Thiên Thiên Khả Ái	295
133. Chương 5: Ngọc Nhân Văn Sự	298
134. Chương 6: Vân La Đáo Lai	301
135. Chương 7: Bí Mật Của Lãnh Tâm M	304
136. Chương 8: Song Tu Cùng Vân La	306
137. Chương 9: La Lị Vô Dịch	309
138. Chương 10: Bào Căn Vấn Đề	312
139. Chương 11: Vân La Bí Mật	314
140. Chương 12: Hí Lộng Lâm Lộng Nguyệt	317
141. Chương 13: Chú Kiếm Mỹ Nữ	320
142. Chương 14: Phiêu Hương Sát Thủ	322
143. Chương 15: Tổ Y Tiên Tử	325
144. Chương 16: Lãnh Tâm M Đích Sơ Dạ	327
145. Chương 17: Lãng Thần Đích Kịch Tình	329
146. Chương 18: Kì Quái Đích Tiên Bảng	332
147. Chương 19: Dục Nước Béo Cò	334
148. Chương 20: Đệ Nhất Mĩ Nữ Đích Mị Lực	337
149. Quyển VII Chương 1 : Ước Hẹn Của Giai Nhân	340

150. Chương 2: Tám Giai Nhân Đồng Thai?	343
151. Chương 3:tổ Nữ Hương	346
152. Chương 4: Lọt Vào Ổ Mĩ Nữ	348
153. Chương 5: Song Mĩ Gặp Nhau	351
154. Chương 6: Tranh Sắc Đọ Tài	354
155. Chương 7: Tổ Y Bát Nữ	356
156. Chương 8: Tổng Loan Đích Thịnh Cầu	359
157. Chương 9: Mĩ Nhân Tại Trắc	362
158. Chương 10: Pháp Bảo Đích Bí Mật	365
159. Chương 11: Xuân Phong Nhất Độ	367
160. Chương 12: Xảo Ngộ Song Mĩ	370
161. Chương 13: Thiệu Đâu Thanh Diệp	373
162. Chương 14: Uy Hiếp Tổ Tổ	376
163. Chương 15: Hồng Phiến La Lị	379
164. Chương 16: Tế Nhân Chi Phúc	382
165. Chương 17: Mê Hồn Tiểu Tiên Nữ	385
166. Chương 18: Lộng Nguyệt Đích Uy Hiếp	388
167. Chương 19: Giáo Toa Mĩ Nữ Sái Lại	391
168. Chương 20: Đồng Thị Nhất Phu	394
169. Quyển Viii Chương 1: Phong Cuồng Kịch Tình	396
170. Chương 2: Mỹ Nữ Hộ Vệ Đội	399
171. Chương 3: Thú Liệt Sơn Trang	402
172. Chương 4: Sư Phó Lão Bà	405
173. Chương 5: Bán Tiêu Triền Miên	407
174. Chương 6: Tử Nhân Bất Thường Mệnh	410
175. Chương 7: Khách Xuyên Nhất Hồi Sát Thủ	413
176. Chương 8: Sấn Hỏa Đả Kiếp Yếu Hiệp Mỹ Nữ	415
177. Chương 9: Tô Tổ Tổ Đích Điều Kiện	418
178. Chương 10: Phi Lễ Lâm Lộng Nguyệt	421
179. Chương 11: Lâm Thanh Diệp Thất Thân	423
180. Chương 12: Hoa Lệ Đích 4p	426
181. Chương 13: Đại Lễ Của Tô Tổ Tổ	429
182. Chương 14: Nháy Mắt Đã Ba Năm	432
183. Chương 15: Hoa Đào Như Xưa	434
184. Chương 16: Kiều Tiểu Tiểu La Lị	437
185. Chương 17: Thành Thục Đại Mĩ Nhân	440
186. Chương 18: Tái Kiến Thanh Diệp	443
187. Chương 19: Chinh Phục Giai Nhân	445
188. Chương 20: Đại Bị Đồng Miên	448
189. Quyển Ix Chương 1: Hàm Yên Khai Hoa	451
190. Chương 2: Phong Tuyết Giai Nhân	454
191. Chương 3: Kiếp Tẩu Song Mĩ	456
192. Chương 4-5: Công Chúa Quy Lai	459
193. Chương 6: Nhất Sàng Tam Hảo	465
194. Chương 7-8: Tổ Tổ Hiến Thân, Bát Mĩ Đồng Sàng	468

Vô Lại Quần Phương Phổ

Giới thiệu

Thể loại: Tiên hiệp, Sắc hiệp Nguồn: hoanguyettaodan. net.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-lai-quan-phuong-pho>

1. Quyển I Chương 1: Cật Bá Vương Xan Đích Mĩ Nữ

Diệp Vô Ưu đang đi bộ trên con đường trung tâm Bách Hoa Thành, vốn là vợ vã rời khỏi nhà, giờ chỉ cảm thấy thật là tiếc, hẳn giờ cảm thấy quá đói, tự mắng mình lo lắng thái quá, đi quá vội, không mang cái gì theo chứ nói gì tới mang tiền .

“Thơm thật.” Bước qua một tú lâu, Diệp Vô Ưu không tránh khỏi bị mùi hương thu hút, ngẩng đầu nhìn lên tú lâu, Diệp Vô Ưu cắn chặt răng, bước tới, hẳn đang rất đói, không quản là bây giờ không có xu nào trong túi, cứ vào trước đã rồi hãy nói sau.

“Tiểu cô nương mời.” Điểm tiểu nhị gật đầu xun xoe, trong tim đang kêu cha gọi mẹ, sao lại có cô nương quyến rũ thế này chứ.

Toàn bộ mục quang của tú lâu cũng đều bị hấp dẫn quay qua, kì quái nhìn vào Diệp Vô Ưu thật quá thu hút này.

“Thiếu gia, người là nam nhân!” Diệp Vô Ưu hằm hằm trừng mắt nhìn điểm tiểu nhị, hẳn hận nhất là người khác nhầm hẳn thành nữ nhân, ở nhà suốt ngày đã bị tiểu nha đầu đó chọc suốt rồi.

“Nam, nam á?” Chúng nhân ai cũng suýt nữa là rớt cặp mắt xuống sàn.

“Úc, công tử, thật là xấu hổ quá, xin hỏi người muốn ăn gì không ?” Điểm tiểu nhị suýt tí nữa đã ngã ngồi tại chỗ, mẹ ơi, nam nhân cũng có thể quyến rũ đến chừng này được sao?

“Có món gì ngon thì mau đem lên đây!” Diệp Vô Ưu phẩy tay một cái, dù sao cũng không có tiền mà, muốn ăn cơm bá vương thì cứ ăn, điểm tiểu nhị bị quyến rũ không suy nghĩ nổi, là người tốt như thế lại không có một xu trong tay, khom lưng uốn gối rồi nhanh chóng chạy đi đáp ứng.

“Cái quỷ gì thế này, chả ngon cái gì cả.” Diệp Vô Ưu lăm bằm trong miệng, vui vẻ nhớ lại tiểu nha đầu đã làm hẳn đau đớn khổ sở suốt, cô ta đúng là quá quái hết chỗ nói a. Bất quá lấp đầy bao tử là khẩn yếu, nên hẳn cũng bắt đầu ăn.

Diệp Vô Ưu sau khi ăn sạch sẽ toàn bộ mọi thứ, vỗ bụng phành phạch ra vẻ muốn tẩu, điểm tiểu nhị liền bước tới.

“Công tử, người không phải đã quên cái gì đó rồi chứ ?” Điểm tiểu nhị nhanh chóng đi đến nhắc nhở hẳn.

“Ta quên chuyện gì ? Làm gì có a, ta đâu có quên cái gì.” Diệp Vô Ưu giả bộ hồ đồ lăm bằm.

“Công tử, người chưa trả tiền cơm, chắc là người đã quên rồi.” Điểm tiểu nhị này nói chuyện rất là uyển chuyển, chừa cho hẳn ít nhiều thể diện.

“Trả tiền a, ồ, ta không có tiền, lần sau ta trả cho.” Diệp Vô Ưu cực kì bình tĩnh nói, cũng thấy phải bội phục chính mình, qua cửa ăn một bữa cơm vương giả, giờ không ngờ lại hoàn toàn không đồ mặt .

“Không có tiền ? Công tử có phải đang đùa bỡn hay không thế?” Tiểu nhị mặt thất sắc nói.

“Thiếu gia ta không có thời gian dư dả để nói đùa với người, trên thân ta giờ một xu cũng không có, muốn nói thẳng thẳng với người đó thôi.” Diệp Vô Ưu vốn là không có cái thói quen đó.

“Người nói cái gì, muốn ăn cơm chùa à?” Lời vừa thốt ra, dẫn đến khá nhiều người quay lại, mắt hỏ trừng trừng nhìn Diệp Vô Ưu.

“Sao lại gọi là ăn cơm chùa, úy, người không phát hiện ra sao, thiếu gia ta ăn cơm ở cái chỗ này của người, kéo đến nhiều khách như thế cho người, người còn phải thấy cảm ơn ta nữa kìa, ta chưa đòi tiền người thì chớ à.” Diệp Vô Ưu đảo mắt nhìn tứ phía, nhiều người phải cup mắt lại, nhãn tình hèn hạ xoay chuyển, không ngờ là thấy lời nói ấy cũng có lí!

“Công tử bảo là không có tiền, vậy xin người để lại cái gì để thế nợ.” Một giọng nói ngọt ngào vang lên.

“Cái gì thế này, nghe tiếng thì thấy khá hay, mà mặt sao xấu thế ?” Diệp Vô Ưu(mk,lẽ ra phải đặt tên là Diệp Vô Lại) nhìn người đang tiến lại, là một nữ tử đoán chừng ba mươi tuổi, trông tiểu nhị cung kính với cô ta như thế, rõ ràng là lão bản của cái tửu lâu này. Kì thật cô ta cũng không phải là xấu xí như Diệp Vô Ưu đã nói, hoặc có thể nói căn bản là không xấu, còn có thể nói là cũng có điểm thu hút, chỉ là so với những phụ nữ Diệp Vô Ưu thấy thường ngày, không tránh khỏi có vẻ hơi kém hơn.

“Cô bảo ta để lại cái gì đó sao, bỗn thiếu gia làm sao có thể mất thể diện đến thế được?” Diệp Vô Ưu mở to mắt trừng mụ đàn bà ấy một cái :” Thiếu gia không có rảnh ở đây nói chuyện vô bổ với người, ta đi đây.” Vừa nói vừa nhảy vèo ra khỏi tửu lâu, mà miệng thì nói là đi.

“Làm sao mà đuổi kịp ta chứ?” Sau khi chạy một hồi, Diệp Vô Ưu chậm cước bộ lại, đặc ý nhìn lại phía sau, rồi nhàn nhả cuộc bộ trên đường lớn, giờ đã có tâm tình ngắm phong cảnh trên đại lộ.

“Úy, người dừng lại ngay cho ta!” Đột nhiên phía sau vang lên một giọng hét trong trẻo đáng yêu.

Diệp Vô Thanh vẫn tiếp tục đi, hần nghĩ tiếng hét đó chắc nhắm vào người khác.

“Bỗn tiểu tiên nữ bảo người đứng lại mà người không nghe à?” Một tiểu cô nương toàn thân mặc một màu đỏ như lửa chắn đường trước mặt hần.

“Cô là ai ? ” Diệp Vô Ưu trừng mắt liếc một cái, tiểu cô nương đại khái khoảng mười bốn mười lăm tuổi, hai bím tóc được bím cân đối hai bên, trông rất là thu hút, cũng không kém phần khả ái.

“Đúng thật là rất quyến rũ a, người có thật là nam nhân không vậy?” Tiểu cô nương vòng quanh người hần vài lần, rồi dừng lại trước mặt, trên mặt lộ vẻ hoài nghi hỏi.

“Bỗn thiếu gia có phải nam nhân không cũng liên quan gì tới người ?” Diệp Vô Ưu dẩy thần kinh tối kị nhất bị tiểu cô nương này nắm lấy mà giựt, nóng lên chửi.”Trên người người không có tiền phải không?” Tiểu cô nương tiếp tục hỏi.

“Không có tiền thì sao ? Có quan hệ gì với người nào?” Diệp Vô Ưu với thị không còn ra vẻ hữu hảo nữa.

“Bỗn tiểu tiên nữ thì có tiền, bất quá, bỗn tiểu tiên nữ lại thiếu một tên đầy tớ riêng, thế nào ? Có hứng thú hay không ?” Tiểu cô nương hi hi cười nói.

“Cái gì ? Ta làm đầy tớ riêng cho người? Ta đường đường là Diệp Vô Ưu, làm sao có thể làm đầy tớ cho tiểu nha đầu người, mơ tưởng!” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn nàng ta, tiếp tục chế nhạo :” Người như thế này, mà cũng tự xưng tiểu tiên nữ, ta thấy người giống với tiểu bát quái hơn đó.”

“Diệp Vô Ưu, a, nguyên lai đó là tên người, thế lại càng tốt hơn, ta nhất định muốn người làm đầy tớ cho ta!” Trên mặt của tiểu cô nương đã có biểu tình hưng phấn.

“Tên ta thì có liên quan gì tới người chứ ? Úy, ta bảo người biết, người đừng có vọng tưởng nữa, ta không thể nào làm đầy tớ cho người đâu, người làm đầy tớ cho ta thì ta có khi còn thấy hài lòng.” Diệp Vô Ưu bắt hỏ cười nói.

“Cha đã nói, kẻ họ Diệp nào cũng không phải là người tốt, thế thì ta nhất định phải kiếm một tên đầy tớ họ Diệp, hi hi, đã nghe cha nói nhiều rồi, giờ để cha bớt đi cái khẩu khí đó, cha khẳng định là sẽ rất vui vẻ,

mà đã vui vẻ sẽ không mắng ta bí mật chuồn ra, thật đúng là chuyện tốt!” Tiểu cô nương căn bản không thèm nghe Diệp Vô Ưu nói câu nào, mặt lộ vẻ mơ màng nói lên suy nghĩ của mình.

“Đồ thần kinh, ta không rảnh mà trông nom cô!” Diệp Vô Ưu than nhỏ một câu, quay người bắt đầu đi.

“Úy, người không được phép đi!” Tiểu cô nương không ngờ phản ứng khá nhanh, Diệp Vô Ưu vừa di động là bị cô ta phát hiện ngay.

Diệp Vô Ưu không quan tâm tới cô ta, tiếp tục ngẩng đầu uốn ngực bước thẳng tới trước.

“Úy, Diệp Vô Ưu, người dám bỏ đi thì ta sẽ hét toáng lên là người phi lễ với ta đó !” Tiểu cô nương nhanh chóng dịch chuyển thân hình nhỏ nhắn, chắn trước mặt hắn, cánh tay mảnh khảnh nắm lấy góc áo dưới của hắn.

“Người hét toáng lên sao, chỉ là ta không sợ người!” Diệp Vô Ưu hoàn toàn không thèm để ý nói.”Ta vô lễ với người à ? Người nói người mà không nhìn lại mình, người không có lễ nghĩa thì ai mà dùng lễ đối đãi với người chứ !”

2. Chương 2: Diệp Vô Ưu Đích Vĩ Đại Mộng Tưởng

“Chỉ là một tiểu nha đầu,ta không e sợ người đâu!” Diệp Vô Ưu hừ một tiếng, “Ta đi đây!” Thanh âm của hắn kéo dài, đột nhiên biến thành một cái bóng nhàn nhạt,biến mất ngay trước mắt tiểu cô nương này.

“Toàn là nhờ sự hữu dụng của Vô ảnh thân pháp mà mẹ dạy ta, tiểu nha đầu này chắc tám phần là có bệnh,từ nay về sau cũng không nên để nàng ta đụng chạm đến sẽ tốt hơn !” Một lát sau, Diệp Vô Ưu xuất hiện tại cổng Bách Hoa Thành, những lời bất bình từ trong miệng phát ra oang oang.

“Nhưng bây giờ không có tiền thì làm thế nào đây?” Vừa mới vui mừng vì ly khai được tiểu nha đầu kia,lập tức nhớ tới cái vấn đề phiền toái này, Diệp Vô Ưu lại bắt đầu bước đi một cách khổ não.

“Xú nha đầu, đã có tiền mà không biết cho ta một chút a,lại còn muốn thiếu gia làm người hầu của người,ta thật không muốn nhìn thấy nữa, điều đó thật quá mất mặt.” Diệp Vô Ưu lại bắt đầu trách mắng tiểu nha đầu đáng ghét ấy,chỉ là thật sự không nghĩ ra cách gì để người ta đưa cho hắn tiền?

Người ta bảo một văn tiền cũng làm chao đảo anh hùng, Diệp Vô Ưu mặc dù không phải là anh hùng,thật sự cũng bị tiền bạc làm chao đảo,tóm lại hắn đâu thể ngày nào cũng dùng cách bá vương đi kiếm ăn được.Đột nhiên cảm giác cũng là ở nhà sẽ tốt hơn, như quả không có tiểu nha đầu đó làm hắn khó chịu, thật là quá hoàn mĩ rồi. Bất quá hiện tại mà nói chuyện quay về như thế này, thì thật quá xấu mặt, cho nên hắn nhất định không thể trở về, hưởng chi, mong ước vĩ đại của hắn vẫn chưa thực hiện được, hơn nữa một khi trở về thì lại phải cùng thành thân với một nữ nhân lạnh lùng như băng và rất hung dữ.

Nói đến mong ước vĩ đại của Diệp Vô Ưu, thì không thể nào không nhắc đến phụ thân hắn, phụ thân hắn không phải ai xa lạ, đó là vào hai mươi năm trước, được mệnh danh Đại Lục Đệ Nhất Vô Lại tên Diệp Phi Phàm,nghe nói Diệp Phi Phàm năm đó làm ra rất nhiều chuyện kinh thiên địa quỷ thần đều khóc, nhưng chuyện đặc ý nhất,chính là cưới được người đương thời là Đại Lục đệ nhất mỹ nữ ,Vân Mộng đệ nhất tiên tử Yến Ngọc Dao,Yến Ngọc Dao có vô số kẻ theo đuổi, nhưng cuối cùng bị Diệp Phi Phàm này là một tên gia hỏa lúc đó không có bao nhiêu danh khí lại ôm được mỹ nhân về, đương thời trở thành nhất đại kì văn.

Nhưng làm những kẻ theo đuổi Yến Ngọc Dao thống hận nhất là, Diệp Phi Phàm cái tên gia hỏa này trước khi công khai mối quan hệ của hắn với Yến Ngọc Dao,dưới sự phối hợp của Yến Ngọc Dao, độc ác lừa dối mỗi người một đồng tiền lớn và bảo vật,từ đó về sau,Diệp Phi Phàm tự nhiên một bước trở thành một trong người giàu nhất Vân Mộng đại lục,nếu không phải đương thời e ngại Yến Ngọc Dao là một người trẻ tuổi đã trở thành một trong thập đại cao thủ tu tiên và môn phái tu tiên sau lưng nàng là Vô Song Cung, chỉ sợ Diệp Phi Phàm đã bị người ta đuổi giết cho dù có chạy tới chân trời góc bể cũng khó mà thoát thân nổi.

Phong trào tu tiên ở Vân Mộng đại lục phồn thịnh phi thường,mặc dù không có người nào thật sự trở thành tiên như trong truyền thuyết,nhưng tu tiên có thể cường thân kiện thể kéo dài cuộc sống thật sự đã được chứng thực,nhưng trong mỗi quốc gia của Vân Mộng đại lục,các môn phái tu tiên trong phạm vi lãnh thổ một nước đều có quan hệ mật thiết với nhau, Vô Song cung chính là môn phái cường thịnh nhất của Bách

Hoa đế quốc, đứng hàng thứ hai trong số mười môn phái tu tiên tại đại lục, môn phái đứng hàng thứ hai, đó cũng chính là nguyên do Bách Hoa Đế Quốc có thể trở thành một trong tứ đại đế quốc của Vân Mộng đại lục.

Diệp Phi Phàm và Yến Ngọc Giao chỉ có Diệp Vô Ưu một nhi tử bảo bối yêu quý nhất này thôi, khi mới sinh Diệp Vô Ưu, bọn họ đã hoài nghi không biết giới tính của Diệp Vô Ưu bị đặt sai hay không, bởi vì không ngờ hắc và Yến Ngọc Giao giống nhau như đúc!

Sau khi Diệp Vô Ưu lớn lên, nếu như không nói chuyện, cùng đứng một chỗ với Yến Ngọc Dao, trông như một đôi chị em sinh đôi, bất quá, tính cách của hắc làm Yến Ngọc Dao tỏ ra rất bất lực, còn với Yến Phi Phàm mà nói, tiểu tử này kế thừa tất cả ưu điểm của hắc, chỉ biết rằng là con mới có thể hơn cha (chỉ biết rằng vu Lam mới có thể thắng vu lam), Diệp Phi Phàm cho rằng vô lại, chính là ưu điểm lớn nhất của hắc.

Nhưng với mong ước vĩ đại của Diệp Vô Ưu, là muốn siêu việt như phụ thân hắc, năm đó Diệp Phi Phàm cưới được Đại Lục đệ nhất mỹ nữ, nên hắc quyết định ra đi để gom toàn bộ Vân Mộng Đại Lục thập đại mỹ nữ toàn bộ đem về nhà, không phải do cái thằng tiểu tử này quá háo sắc, mà hắc chẳng qua không muốn thấp cơ hơn cha hắc mà thôi.

Chỉ tiếc, Yến Ngọc Dao và Diệp Phi Phàm thật sự không muốn để Diệp Vô Ưu làm loạn lên, từ nhỏ đã tìm cho hắc một vị hôn thê, nhưng vị hôn thê này và hai nha đầu bên cạnh nàng ta, lại trở thành ác mộng lớn nhất của Diệp Vô Ưu, khi hôm qua hắc được biết cha mẹ hắc muốn vào ngày sinh nhật thứ mười tám để hắc chính thức thành thân với vị hôn thê với nhau, cuối cùng Diệp Vô Ưu không còn nhẫn nại được nữa bỏ trốn ra đi.

“Hắc hắc, có biện pháp rồi.” Trong đầu Diệp Vô Ưu loé lên một tia linh quang, lâm lâm nói, miệng bất giác lộ ra một nụ cười không có chút hảo ý nào.

Diệp Phi Phàm tuy đã đắc tội với rất nhiều người, nhưng bằng hữu của Yến Ngọc Dao vẫn còn rất nhiều, nàng có một người bạn khuê phòng tên gọi Ti Không Hàn Tinh, nàng là nữ nhi bảo bối của đệ nhất thần thủ đương thế, Diệp Vô Ưu và Yến Ngọc Dao giống nhau như đúc, tự nhiên lúc nhỏ cũng rất biết cách làm người vui vẻ, vì vậy, nàng đem những tuyệt kỹ diệu thủ không không đó của nàng, không giấu giếm dạy cho Diệp Vô Ưu.

Một lát sau, Diệp Vô Ưu quay ngược trở vào thành, không đến một hồi đã nhắm được một tên gia hỏa du quang mãn diện đầu to tai lớn, với tuyệt kỹ diệu thủ của Ti Không Hàn Tinh, đương nhiên là hắc đắc thủ dễ dàng.

“Thế là có tiền rồi.” Về mặt Diệp Vô Ưu vui vẻ, bắt đầu vô ưu vô lự nhàn nhã tản bộ trong thành, lần đầu tiên xuất môn đương nhiên với hắc có không biết bao nhiêu chuyện mới lạ, quay nhìn qua lại đã hơn nửa ngày, lại thấy bụng sôi lục đục, đành đi vào một tửu lâu.

Đương nhiên là hắc không ngờ đến nỗi đi vào cái tửu lâu bị hắc ăn theo cách bá vương khi vừa ra khỏi nhà, chỉ là hắc phát hiện vận rủi bắt đầu đến, khi hắc vừa vào tửu lâu, phía sau tiến lên một lão đầu về mặt ủ rũ, quần áo có chút rách rách rưới rưới, bất quá có chút khác biệt với một ăn mày, trông hắc có vẻ sạch sẽ hơn.

“Uy, nếu đây không phải chỗ xin ăn!” Lão nhân kia bị người ta nhanh chóng chặn lại, vô luận có là tuổi lớn đi nữa, tất cả ăn mày đều không được hoan nghênh.

“Ai bảo ta đến đây xin cơm? Vị tiểu huynh đệ này mời ta ăn cơm à.” Hai mắt Lão đầu chớp một cái, trừng mắt nhìn người đó, sau đó chỉ về hướng Diệp Vô Ưu mà nói.

“Người nếu không mời ta ăn cơm, ta sẽ phải nói cho người khác biết tiền của người kiếm ra từ đâu.” Diệp Vô Ưu chính đang cảm thấy kì diệu muốn nói hắc với lão nhân này không có quan hệ gì, thì bên tai lại truyền tới thanh âm của lão đầu.

“Lão đầu chết tiệt, không ngờ uy hiếp ta, ta không thể sợ người.” Diệp Vô Ưu mắng thầm trong lòng, con người xoay chuyển, đột nhiên cười hề hề, nụ cười làm mọi người xung quanh cũng sợ, bọn họ bắt đầu hoài nghi Diệp Vô Ưu là nữ cải nam trang.

“Đúng vậy, là ta mời lão ăn cơm,các người tốt nhất quản chuyện khác!” Diệp Vô Ưu nói xong đã tìm một cái bàn cạnh cửa sổ ngồi xuống,lão đầu có chút đắc ý ngồi đối diện với hắn, hai con người không ngừng quét lên quét xuống trên người Diệp Vô Ưu.

Lão đầu đúng là có thực lượng kinh người,cả một bàn đầy rượu và thức ăn bị hắn ăn tới không còn một miếng nhỏ,kì quái là Diệp Vô Ưu lại không có đụng đũa một tí nào,chỉ ngồi bên cạnh nhìn hắn.

“Ừy,người đi đâu thế? Có phải người không muốn trả tiền không?” Lão nhân cười,vừa lòng vỗ vỗ bụng định tẩu, lại bị Diệp Vô Ưu nhanh chóng chặn lại.

3. Chương 3: Đường Tiểu Thâu Ngô Đáo Lão Thâu

“Đúng rồi, ta bảo này tiểu huynh đệ, ở đây mọi người đều nghe thấy được là người mời ta ăn cơm mà.” Lão đầu nói xong liền muốn bước nhanh ra ngoài.

“Đúng rồi,ta bảo ta mời người ăn cơm.” Diệp Vô Ưu đặc biệt nhấn mạnh chữ cơm, “bất quá ta chưa bao giờ mời người ăn thịt cá cơ mà, đúng không, tiểu nhị ca, người mang lên đây hai nồi cơm tốt nhất cho ta.”

“Cái này, cái này....” Điểm tiểu nhị ấp úng không biết nói gì, có tửu khách chịu không nổi đã bắt đầu cười.

“Yên tâm, nhất định có người trả tiền cho người, ta nói cho người biết, lão đầu này có nhiều tiền lắm.” Diệp Vô Ưu làm ra vẻ an ủi nói.

Điểm tiểu nhị đáng thương thật sự buộc phải mang đến hai nồi cơm lên, lão nhân kia trừng cặp mắt trắng dã nhìn nồi cơm một hồi, nhưng không có cách nào phản bác lại hắn.

“Ta bảo này lão nhân gia, ta đã nói mời người ăn cơm, người nên ăn nhanh lên, bằng không người khác nói ta không giữ chữ tín đó.” Diệp Vô Ưu dùng ngữ khí quái quái đến bên cạnh nói.

“Xú tiểu tử, so với cha người, người còn vô lại hơn.” Lão nhân chửi thầm trong lòng, nhìn thấy mình ép hắn không thành ngược lại còn bị hắn lừa.

“Tiểu oa nhi Diệp gia, người lợi hại lắm, ta tự trả tiền.” Lão đầu lòng đau như cắt rút ra một khối bạc từ trong người, không nhiều không ít vừa vặn đủ trả cho một bàn rau.

“Ai, đợi đã, đợi đã, lão còn chưa trả đủ tiền.” Diệp Vô Ưu giật mình, lão đầu tử cũng tự nhận ra hắn, bất quá thấy lão trả tiền rồi liền muốn bỏ đi, tức khắc nắm giữ lão lại.

“Công tử gia, vị lão nhân gia này đã trả đủ tiền cho bàn rượu thịt và thức ăn rồi.” Tâm trạng Điểm tiểu nhị cũng cảm thấy hồ đồ không sai, có lẽ lão nhân này cũng đáng thương.

“Xú tiểu tử,mọi người đều nói là tiền trả đủ rồi,người còn muốn thế nào?” Lão đầu tử cúi đầu nghĩ lại mình hai mươi năm không có chuyện ăn xong lại bị chèn ép,không ngờ hôm nay lại bại trong tay một đứa tiểu hải tử, trong lòng cảm thấy rất buồn bực.

“Lão nhân gia, đừng hung hăng như vậy mà, vẫn chưa trả tiền cơm đó.” Diệp Vô Ưu ra vẻ sợ hãi, bất quá nhìn vào thấy rõ là hắn làm bộ ra vẻ.

“Không phải người nói mời ta ăn cơm sao? Đường nhiên là người trả tiền chứ.” Lão đầu lập tức gầm lên.

“Đúng, là ta mời lão ăn cơm a.” Diệp Vô Ưu gật đầu liên tục,chỉ là lại nhấn mạnh chữ ăn, sau đó nói ngược lại như gió đổi chiều, “bất quá, ta chỉ nói là mời người ăn, ta chưa nói muốn trả tiền cho người, vì thế tiền này là người phải trả.”

“Xú tiểu tử, người có biết ta là ai không hả?” Lão đầu tử giận đến thâm tím phếp phủ, tên vô lại như vậy thật sự lần đầu tiên lão được dịp nhìn thấy.

“Lão nhân gia,mặc kệ người là ai, đã ăn cơm của người ta thì phải trả tiền chứ.” Diệp Vô Ưu ra vẻ rất vô tội, làm cho toàn tửu lâu rốt cuộc cũng nổ ra một tràng cười lớn.

“Xú tiểu tử, đợi lát nữa ta tính toán với người!” Lão nhân bắt lực phải trả tiền, cay đắng giương mắt nhìn Diệp Vô Ưu.

“Tốt thôi, đợi ta ăn cơm trước đã.” Lúc này Diệp Vô Ưu mới bắt đầu cuộc chiến ẩm thực của mình, khoai tra thưởng thức mỹ vị được mang đến.

“Xú tiểu tử, cha ngươi có phải là tên hỗn đản Diệp Phi Phàm không?” Diệp Vô Ưu tiêu sái đi trên đường, lão nhân cũng đi theo với vẻ mặt hầm hầm tức giận.

“Ừ, xú lão đầu, cha ta đúng là cũng đáng gọi là hỗn đản, bất quá trừ mẹ ta có thể mắng ông ấy, còn lại ai cũng không được.” Diệp Vô Ưu dừng lại tức khắc, trừng mắt nhìn lão đầu.

“Ta nói cho ngươi biết, ta thế nào cũng là trưởng bối của tên hỗn đản là cha ngươi, tự nhiên ta cũng là trưởng bối của ngươi, tiểu tử ngươi phải biết tôn kính ta một chút!” Lão đầu cuối cùng cũng không nhẫn nhịn chịu đựng nổi nữa, nhanh chóng muốn bùng phát như sấm sét bão tố.

“Ừ, ta không nhận biết được ngươi, ai mà biết ngươi không phải là kẻ lừa gạt?” Diệp Vô Ưu hoàn toàn không tức giận nói.

“Ngươi, cái tên xú tiểu tử ngươi, vừa dùng độc môn tuyệt kỹ chôm tiền nhà Ti Không ta, bây giờ không ngờ thốt ra những lời này.” Lão đầu lúc này gần như suy sụp tới muốn té xuống đất.

Diệp Vô Ưu chấp tay sau lưng, đi vòng quanh lão nhân vài vòng, vừa đi vừa lắc đầu lắc bả nói: “Không giống, không giống.....”

“Ừ, xú tiểu tử, ngươi nói cái gì không giống?” Lão đầu cảm thấy một cảm giác kỳ diệu không giải thích được.

“Tinh Di có thể nói là quốc sắc thiên hương, có nhan sắc trầm ngư lạc nhạn, diện mạo hoa nhường nguyệt thẹn, Tinh Di không bảo là cha dì ấy muốn so diện mạo với Phan An, ngọc thụ lâm phong, nói thế nào cũng phải có một điểm giống chứ, ông nhìn lại ông xem, mặt thì như khỉ, ánh mắt thì dê tiện, dáng người thì nhỏ xú, không ngờ ông có thể nói là người cha của Tinh Di hấp dẫn được chứ?” Diệp Vô Ưu càng nói càng tỏ vẻ tức giận: “Ông muốn gạt người thì cũng phải tìm lý do gì tốt một tí, gặp ông là ta thấy tức giận, thiếu gia đi đây, không nghe ông nói nữa!” Nói rồi quay người chạy đi.

“Xú tiểu tử, đứng lại cho ta!” Lão nhân gầm lớn một tiếng, bất quá Diệp Vô Ưu chẳng những không nghe lời đứng lại, ngược lại còn chạy lẹ hơn.

“Hừ, ta chỉ là không muốn nhận ông, là không muốn Tinh Di biết ta ở đây, lỡ muốn ta về nhà thì làm thế nào?” Diệp Vô Ưu chạy như điên cuồng một hồi, cuối cùng ngừng lại, nói ra suy nghĩ của mình.

“Có phải là nếu không người quản người, người bắt đầu tác oai tác quái không?” Bên cạnh vang lên một âm thanh động lòng người nhưng lại lạnh như băng, Diệp Vô Ưu cảm giác đầu tiên xuất hiện muốn chạy ngay, cảm giác thứ hai lại cản hẳn lại bất động, lập tức mặt lộ ra hình dáng đáng thương cười hề hề.

“Bằng tử tử, thật đúng như ta nghĩ là tử a.” Diệp Vô Ưu xoay nửa người tiến lại thân ảnh người đang đến.

“Đứng yên bất động ở đó ngay cho ta.” Người đến lạnh lùng hừ một tiếng, Diệp Vô Ưu chân dừng lại ngay trên không, thân thể nghiêng sang một bên trông rất buồn cười.

“Làm sao mà đuổi đến đây lẹ như thế?” Diệp Vô Ưu trong lòng kêu khổ không ngừng, hấn sợ nhất là nàng, dù là dung mạo của nàng cả mẹ hấn cũng hâm mộ, nhưng lạnh lùng của nàng thì ngay cả mùa đông băng giá cũng phải cam bái hạ phong. Từ nhỏ đến lớn nàng chưa bao giờ cho hấn thấy vẻ mặt tốt lành nào, hấn biết hấn không thể chạy, vì trước mặt nàng, hấn ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Người đến không phải là ai khác mà chính là hôn thê của Diệp Vô Ưu mà hấn bỏ trốn, nàng ta họ Yến, tên nàng là Yến Băng Cơ, là đồ đệ Yến Ngọc Dao tuyển lựa ra, Yến Băng Cơ dù là vô danh tại Vân Mộng đại lục, bình thường rất ít khi đi lại bên ngoài, cho dù ra ngoài cũng mang áo dài và che mặt, mặc dù nàng tuy có bất lịch sự với người cũng là vì dung mạo, nhưng trên số Thập tiên tử, dù không có tên nàng, nhưng gồm cả Diệp Vô Ưu cũng chỉ có vài người thân cận mới biết được thực lực chân chính của nàng.

Vân Mộng thập tiên tử, cũng là Vân Mộng đại lục thập đại mỹ nữ, mười năm lại thay bằng một lần, lần thông báo thay bằng gần đây nhất, là ba năm trước đây.

“Bằng tử tử, làm sao ngươi đến đây được?” Diệp Vô Ưu cúi đầu nhỏ giọng hỏi,

“Hiện tại người theo ta cùng về nhà.” Yến Băng Cơ ngữ khí hoàn toàn không có lưu lại điểm thương lượng nào.

“Ta không trở về đâu!” Diệp Vô Ưu mặc dù có chút sợ hãi, bất quá ngữ khí cũng rất là kiên quyết.

“Người rút cuộc về hay không về?” Yến Băng Cơ tựa như có chút kinh ngạc, Diệp Vô Ưu trước giờ không bao giờ dám nói với nàng như vậy.

4. Chương 4: Vị Hôn Thê Xinh Đẹp

“Dù cho người có chết đi nữa ta cũng bắt người về!” Yến Băng Cơ lạnh lùng nói, ngọc thủ điểm một cái, Diệp Vô Ưu cảm thấy thân thể mềm nhũn, đã bị nàng nắm trong tay.

“Yến Băng Cơ, tỷ buông ta ra, tỷ không phải là mẹ ta, vậy sao phải quản giáo ta dữ như thế?” Diệp Vô Ưu cay đắng thốt lên, hắn hôm nay vừa mới trốn ra, mười năm bị nàng làm tức giận, hôm nay cuối cùng không còn nhẫn nhịn được nữa.

Hắn vẫn còn muốn nói nữa, thì phát hiện là đã không thể nói ra lời, vì đã bị nàng điểm huyết cam.

oOo

“Đêm nay ta nghỉ lại đây, sáng sớm mai chúng ta trở về.” Yến Băng Cơ tìm được một khách điểm, quăng hắn lên trên giường, lúc này nàng đã bỏ cái mạng che mặt xuống.

“Băng tỷ tỷ, ta thật sự không muốn trở về, người thả ta ra có được không?” Diệp Vô Ưu phát hiện mình đã có thể nói chuyện, thế là cũng bắt đầu mở miệng thống thiết cầu xin nàng ta.

“Thế nào? Không phải là vừa chửi ta sao?” Yến Băng Cơ bề ngoài nhìn hắn hơi có vẻ mỉa mai.

“Băng tỷ tỷ, người ôn nhu quyền rũ như thế, ta làm sao có thể chửi mắng người được? Hảo tỷ tỷ, hay là tỷ tốt bụng thả ta đi? Tỷ không biết ở nhà chán lắm sao, hơn nữa mỗi ngày ta đều phải chịu đựng Hàm Yên, tỷ rū lòng thương hại ta đi mà.” Diệp Vô Ưu trên mặt nở ra một nụ cười xu nịnh.

Hàm Yên trong lời của Diệp Vô Ưu chính là một trong hai thị nữ của Yến Băng Cơ, người còn lại tên là Hàm Mộng. Hàm Yên và Hàm Mộng trên danh nghĩa là thị nữ của Yến Băng Cơ nhưng trên thực tế quan hệ ba người thân thiết không khác gì chị em máu mủ ruột thịt, chỉ là, tóm lại ba người bọn họ luôn tìm biện pháp để đối phó với Diệp Vô Ưu, tranh đấu với ba người hơn mười năm, Diệp Vô Ưu cơ bản không thể chiếm nổi điểm tiện nghi nào.

“Người thật sự không muốn trở về?” Yến Băng Cơ trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hỏi.

“Không muốn.” Diệp Vô Ưu trả lời ngay không chút suy nghĩ.

“Người không muốn trở về cũng có thể, bất quá...” Yến Băng Cơ cố ý kéo dài thanh âm.

“Bất quá cái gì? Băng tỷ tỷ, người mau nói đi, chỉ cần là không trở về, cái gì ta cũng đáp ứng.” Diệp Vô Ưu hấp tấp nói.

“Thật sự cái gì cũng đáp ứng sao? Cái này là do người nói, người phải nhớ kỹ, cái gì cũng phải nghe theo ta, không cho phép như hôm nay không chịu nghe lời ta.” Yến Băng Cơ bên ngoài cũng có chút ra vẻ đắc ý, trong lòng cũng thầm vui vẻ: “Đấu với ta à, người còn thua xa.”

“Được rồi, từ nay về sau ta cái gì cũng nghe theo lời tỷ cả.” Diệp Vô Ưu thờ ơ trả lời ngay, nghĩ thầm là nếu ta không nghe lời người thì người còn không dựa vào sức mạnh mà bắt ta phải nghe theo người à?

“Thế mới khôn ngoan chứ.” Yến Băng Cơ trên mặt thỉnh linh cố nở một nụ cười, nhất thời làm thiên địa thất sắc, Diệp Vô Ưu cũng ngây ngốc nhìn nàng, từ nhỏ đến lớn hắn chưa bao giờ thấy nàng cười.

“Băng tỷ tỷ, tỷ cười lên quả thật đẹp quá.” Diệp Vô Ưu nói thầm thì, tưởng như mình đang ngủ mơ vậy.

“Phải không vậy? Người mà thấy Hàm Yên muội muội cười lên so với ta còn đẹp hơn à.” Diệp Vô Ưu cảm giác tựa hồ Yến Băng Cơ hôm nay như uống nhầm thuốc, sao không giống với bình thường chút nào cả?

“Bằng tỷ tỷ, sao hôm nay tỷ giống như thay đổi hoàn toàn thế?” Chung quy hẳn cũng phải hỏi.

“Đồ ngốc, trước kia mỗi lần ta gặp người bên cạnh đều có người mà.” Yến Băng Cơ mặt hoa từ từ đỏ hồng lên, cảm tình ra vẻ lạnh lùng trước kia của nàng đều là đóng kịch mà ra sao?

Đêm nay Diệp Vô Ưu đúng là ngủ trong hương thơm mật ngọt, Yến Băng Cơ thực sự nằm bên cạnh hắn, lúc sáng sớm tỉnh lại, phát hiện Yến Băng Cơ đang nằm trong lòng mình và ngủ an nhiên, trông đáng vẻ say sưa ngủ của nàng kiều mị vô cùng, Diệp Vô Ưu chịu không nổi, hôn nhẹ một cái lên mặt nàng.

“Người làm trò xấu xa quỷ quái gì thế?” Hắn hôn nàng một cái đã khiến nàng tỉnh dậy, liếc mắt lườm hắn một cái.

oOo

Thưởng Hoa đại hội của Bách Hoa đế quốc cũng là thịnh hội lớn nhất của Vân Mộng Đại Lục, Thưởng Hoa đại hội không phải chỉ có thưởng hoa không thôi, mà còn có nhiều sự tình khác, nhưng cái hấp dẫn mọi người nhất, thật sự cũng là ý nghĩa thưởng hoa, đó là thưởng lãm mỹ nhân.

Thưởng Hoa đại hội tổng cộng có bảy ngày, ngày đầu là thưởng hoa chân chính, các loài, các dạng hoa, được gửi đến từ các địa phương trên toàn Vân Mộng đại lục, những người yêu hoa chân chính, đều tập trung xuất hiện ở ngày đầu tiên này.

Nhưng năm ngày sau đó, đó là đại hội quyết định tư cách đoạt bảo của tu tiên giả, họ tụ tập lại đây tiến hành các chủng loại tỷ thí, tranh thủ giành nhau tư cách tiến nhập Thưởng Hoa các.

Vào ngày thứ bảy, cũng là ngày cuối cùng, kẻ đã đạt được tư cách thì có thể tiến nhập Thưởng Hoa các. Trong Thưởng Hoa các, chẳng những có đủ dạng trân bảo các loại, như các loại linh đan diệu dược, thần binh lợi khí, bí kíp tu tiên, còn có mười hai tuyệt sắc mỹ nhân, chỉ cần người có thể đoạt được kết quả trong giới hạn cho phép, thì người có thể thu lấy hết thấy những gì người muốn.

Diệp Vô Ưu trở buồn rất nhanh khi phát hiện Yến Băng Cơ ôn nhu chỉ xuất hiện như đóa hoa hàm tiếu, hề bên cạnh có người là tức khắc nàng sẽ biến thành bộ dạng lạnh băng băng làm hắn buồn bực không ít. Nhưng hắn cũng nhanh chóng biết được rằng Yến Băng Cơ cơ bản cũng không muốn hắn trở về, chỉ là dọa nạt hắn thôi, nàng tới đây mục đích chính là muốn tham gia Thưởng Hoa đại hội.

Sau khi phát hiện ra mình bị Yến Băng Cơ lừa, Diệp Vô Ưu bắt đầu muốn trả đũa nàng, chỉ tiếc, hắn tạm thời không có biện pháp đối phó với nàng, nhưng điều làm hắn buồn bực nhất là Yến Băng Cơ bỏ lại hắn một mình ở trong khách điếm, còn nàng biến mất tiêu đi đâu không rõ.

“Yến Băng Cơ, ta Diệp Vô Ưu cũng không phải người lịch thiệp, nàng cứ chờ đấy!” Diệp Vô Ưu trong lòng cay đắng nhủ thầm.

oOo

Ngày thứ hai của Thưởng Hoa đại hội.

Diệp Vô Ưu hôm nay cũng lên vào xem Thưởng Hoa đại hội, ở xa xa đã thấy Yến Băng Cơ ngồi tại ghế chủ tọa ở trung tâm dãy ghế, trong lòng không khỏi nghiêng răng cảm tức, nàng không ngờ lại bỏ rơi hắn, tự một mình đến đây nở mày nở mặt (phong quang).

Chủ trì Thưởng Hoa đại hội địa vị cũng không nhỏ, chính là nhị hoàng tử Hoa Thừa Thiên của Bách Hoa đế quốc. Hoa Thừa Thiên rất thích việc phong nhã, lúc nào cũng nho nhã tuấn lãng, để hắn đến chủ trì Thưởng Hoa đại hội, chuyện đó cũng hoàn toàn bình thường.

Nội dung ngày thứ hai của Thưởng hoa đại hội, mọi người đến đây cơ bản đều hiểu rất rõ ràng, đó phải là tỷ thí tiên thuật. Kỳ thật trước kia rất lâu, tại Vân Mộng đại lục còn có sự phân chia tiên thuật và võ thuật, có điều tiên thuật tự nhiên muốn so cao mình với võ thuật, bất quá, sau này bất luận là tiên thuật hay là võ thuật, tất cả đều được gọi là tiên thuật.

Hôm nay tỷ thí tiên thuật còn có một vài điểm hạn chế, phải là nam tử dưới hai mươi lăm tuổi.

Trong ngày tỷ thí tiên thuật thứ nhất này, đã có mười người đạt được tư cách tiến vào Thưởng Hoa các, nhưng người đạt được quán quân, là đoạt bảo trong ngày cuối cùng, đạt được một lần nữa quyền ưu tiên

tuyển trạch, cho nên tranh đoạt có vẻ kịch liệt dị thường, mỗi người đều khẳng định chỉ có thể dựa vào khả năng của mình.

5. Chương 5: Thương Hoa Đại Hội

Tuy đại đa số mọi người đều lần đầu tiên nghe đến cái tên Yến Băng Cơ này nhưng theo lời đồn đãi, Vô Song Cung bất kỳ ai cũng là tuyệt sắc mỹ nữ. Lần này, Yến Băng Cơ có thể đại diện cho Vô Song Cung xuất hiện tại Thương Hoa đại hội, chắc phải là mỹ nữ trong mỹ nữ, bằng không, chẳng phải là đã đánh mất thể diện của Vô Song Cung sao?

Dù ai có giành được danh hiệu đệ nhất, vốn Diệp Vô Ưu một điểm cũng không thêm quan tâm, bất quá hiện tại nghe nói Yến Băng Cơ tự thân ban phát quà thưởng cho kẻ đó, trong lòng của hắn có chút không thoải mái, nghĩ thầm trong lòng là ta mà còn không được nâng tự thân đưa cho lễ vật gì, các người lại muốn sao? Mơ tưởng! Vì thế hắn trong lòng đã bắt đầu tính toán xem làm thế nào có thể giật cái vị trí được lãnh thưởng kia xuống.

Lần tỷ thí này, tu tiên thập đại môn phái thực sự có ít đệ tử tham gia, chỉ có u Dương Vân Phi của Chánh Huyền Môn. Chánh Huyền Môn nguyên lai trong mười môn phái tu tiên bài danh đệ nhị, nhưng từ khi Vô Song Cung xuất hiện, Yến Ngọc Dao danh động đại lục, Huyền Môn không còn cách nào khác phải rơi xuống đệ tam.

Huyền Môn thuộc về Kinh Phong đế quốc. Cũng giống như Bách Hoa đế quốc, Kinh Phong đế quốc là một trong tứ đại đế quốc của Vân Mộng đại lục, cùng với Phiêu Tuyết đế quốc và Vọng Nguyệt đế quốc, hợp xưng Phong Hoa Tuyết Nguyệt tứ đại đế quốc.

u Dương Vân Phi tại Vân Mộng đại lục có danh khí không nhỏ, nghe nói hắn là đệ tử thiên phú nhất của Huyền Môn, cũng là đối tượng bồi dưỡng chủ yếu của Chánh Huyền Môn, nhưng đây là lần thứ nhất hắn xuất hiện tại Thương Hoa đại hội, tựa hồ như không phải vì tranh bảo và mỹ nhân trong Thương Hoa các mà chỉ vì danh tiếng.

Tỷ thí tiên thuật luật lệ rất đơn giản, hai người trên đài dùng tiên thuật công kích lẫn nhau, đánh ngã đối phương là giành được thắng lợi, đương nhiên nếu một bên nói lời nhận thua thì đối phương tự nhiên là thắng.

Thực lực của u Dương Vân Phi rõ ràng so với những người tham gia khác dư kiến cao hơn, nhất lộ quá quan trọng, nửa ngày sau, u Dương Vân Phi đã giành được chức quán quân tỷ thí tiên thuật mà không ai có thể tranh cãi được.

“Tỷ thí tiên thuật lần này chức quán quân là do Huyền Môn đệ tử, u Dương Vân Phi giành được!” Hoa Thừa Thiên tuyên bố kết quả cuối cùng của ngày, mắt nhìn Yến Băng Cơ đi đến ban phần thưởng, mọi người đều mong đợi đã lâu, thần bí phần thưởng đó rốt cuộc là cái chi?

“Ai, đợi đã!” Diệp Vô Ưu cuối cùng cũng nhịn không được, nhẹ nhàng nhảy lên, phóng lên trên đài, bạch y bay bay, tư thế ưu mỹ vô cùng, như là tiên tử nhảy múa.

“Xin hỏi vị cô nương này...” Hoa Thừa Thiên sau thời khắc thất thần ngắn ngủi, vội vàng đặt câu hỏi, bất quá câu hỏi chưa hết đã bị Diệp Vô Ưu cắt ngang.

“Ta là nam đây!” Diệp Vô Ưu thiếu chút nữa đã hét lên.

“Úc, quả là không có ý tứ! Vị thiếu hiệp này...” Hoa Thừa Thiên trong lòng đang hô to đáng tiếc, người hấp dẫn đến như vậy, không ngờ lại có thể là nam? Đồng thời với đáng tiếc, hắn cũng không khỏi sửng sốt, thân là nhị hoàng tử của Bách Hoa đế quốc, hắn có thân phận hiển hách, rất ít người dám lớn tiếng nói chuyện với hắn như thế.

“Không cần phải quan tâm đến ý tứ, bổn thiếu gia đến cùng hắn tỷ thí.” Diệp Vô Ưu cắt ngang lời hắn, nói xong chỉ thẳng vào u Dương Vân Phi bên cạnh.

“Thiếu hiệp, người không có báo danh tham gia, hơn nữa kỳ tỷ thí tiên thuật đã kết thúc rồi, xin thiếu hiệp đừng gây rối loạn.” Hoa Thừa Thiên nhíu mày, có chút bất mãn nói.

“Ta chỉ là tới chậm một chút nên không kịp đến báo danh thôi, có phải ngươi sợ hấn không phải là đối thủ của ta không?” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói, vẻ mặt có dạng như xem thường cả thế gian.

“Nhị diện hạ, không quan hệ gì, để ta và vị tiểu huynh đệ này tỷ thí một trận cũng được.” u Dương Vân Phi mỉm cười nhẹ nhàng, mặt đầy tự tin.

“Đúng là u Dương đại ca huynh nói chuyện nghe được, cái tên kia, ngươi có thể đi xuống được rồi, chúng ta muốn bắt đầu tỷ thí.” Diệp Vô Ưu vẻ mặt thoáng có nét cười, đối diện với u Dương Vân Phi, đôi con ngươi như tiếng xương kêu lộp bộp chuyển động không ngừng, không biết đã nảy ra chủ ý ma quỷ gì nữa.

Hoa Thừa Thiên trong lòng có chút không vui, tên gia hỏa này đối với hấn chẳng có chút tôn kính nào, chỉ là, hiện tại ở đây có nhiều người như vậy, hấn phải bảo trì phong độ, không thể phát tác.

“Xin hỏi vị tiểu huynh đệ này xưng hô như thế nào?” u Dương Vân Phi ôm quyền hành lễ hỏi.

“Úc, ta tên là Diệp Vô Ưu.” Diệp Vô Ưu nói ra không suy nghĩ gì, tròn mắt đảo vòng vòng nói, “u Dương đại ca, ngươi nói xem, thân là một nam nhân, nhất định phải có đảm lược, phải dũng cảm, đúng không?”

“Diệp huynh đệ nói đúng rồi.” u Dương Vân Phi gật gật đầu biểu lộ sự tán đồng.

“Hay là như thế này, chúng ta tỷ thí xem đảm lược của ai lớn hơn, ví dụ, mỗi người muốn đối phương làm một chuyện, làm được là đối phương có đảm lược, người nào không làm được thì coi như thua, thế nào?” Diệp Vô Ưu nói ra làm mọi người nổi lên một trận cười lớn, Yến Băng Cơ trong lòng cũng thầm chửi hấn cố tình gây rắc rối.

“Cái này, Diệp huynh đệ à, hôm nay là tỷ thí tiên thuật mà, chúng ta chỉ nên tỷ thí tiên thuật mới đúng.” u Dương Vân Phi bề ngoài có chút bất lực nói.

“Như thế sao, nói thế có nghĩa là ngươi thừa nhận rằng đảm lược của ngươi nhỏ ư?” Diệp Vô Ưu mặt lộ ra vẻ thất vọng.

“Thế này vậy! Cũng được, chúng ta tỷ thí cái đó.” u Dương Vân Phi trầm ngâm cả nửa ngày mới thốt lên, hấn luôn luôn tự phụ, tịnh không nghĩ rằng chuyện mà Diệp Vô Ưu dám đưa ra, u Dương Vân Phi hấn lại không dám làm.

“Vẫn là u Dương đại ca huynh tốt. Như thế này, u Dương đại ca, huynh ra đề trước đi.” Diệp Vô Ưu tỏ ra rất hơn hớn.

“Thôi thì Diệp huynh đệ ngươi ra đề trước đi.” u Dương Vân Phi cười cười, khiêm nhượng nói.

“Như thế, để ta ra đề trước vậy, u Dương đại ca, huynh nghe cho kỹ nhé. Huynh có nhìn thấy tỷ tỷ xinh đẹp kia không?” Nói xong đưa ngón tay chỉ Yến Băng Cơ. “Yêu cầu của ta rất là đơn giản, chỉ cần u Dương đại ca ngươi dám tiến đến hôn nàng một cái là đã đạt được yêu cầu của ta rồi.”

Nhất thời cả đám người cùng lúc òa lên một tiếng, Yến Băng Cơ trong lòng như muốn điên lên, Diệp Vô Ưu người giỏi lắm, không ngờ dám đối phó với ta như vậy.

u Dương Vân Phi cũng nhất thời ngây ngốc, thế nào đi nữa hấn cũng không ngờ được rằng Diệp Vô Ưu lại đưa ra một vấn đề khó khăn như vậy. Muốn hấn hôn Yến Băng Cơ một cái? Nói thật, tuy Yến Băng Cơ dùng mạng che mặt, nhưng toát ra khí chất siêu phàm thoát tục, đã làm u Dương Vân Phi rất là hâm mộ rồi, từ trong lòng mà nói, hấn đương nhiên rất muốn hôn nàng một cái, chỉ là, hấn chỉ dám tưởng tượng như thế thôi, chứ không dám làm thật.

“Hảo, ta nhận thua. Bất quá Diệp huynh đệ này, ta cũng ra đề mục như thế, nếu ngươi không thể làm được, thế thì cũng xem như ta không có thua.” u Dương Vân Phi nghiêng răng nghiêng lợi nói. Hấn vốn không tin Diệp Vô Ưu có khả năng làm nổi.

6. Chương 6: Đường Chúng Văn Liễu Băng Mỹ Nhân

“Ai, ngươi thế nào có thể ăn cắp đề mục của ta?” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn nói.

“Diệp huynh đệ, chúng ta tựa hồ cũng không có quy định không thể ra đề mục giống nhau mà?” u Dương Vân Phi có chút đặc ý nói, hần trong lòng đã mờ mờ cảm giác được Diệp Vô Ưu chính đang cố ý gây chuyện.

“Người lợi hại lắm, được, hôn thì hôn, ta không giống như ngươi, chẳng có một chút can đảm.” Diệp Vô Ưu trông như kẻ đang làm liều, một cái lách mình đã nhảy đến bên cạnh Yến Băng Cơ, đôi mắt không có gì hảo ý chĩa về phía nàng.

Ánh mắt mê đắm của Diệp Vô Ưu khiến Yến Băng Cơ vừa thẹn vừa giận, vì thế liền hung hăng trợn mắt nhìn hần.

“Tỷ tỷ tốt, cho ta hôn một cái, đừng làm cho ta mất thể diện.” Diệp Vô Ưu truyền âm cho nàng rồi thừa lúc nàng còn đang do dự, tên gia hỏa này vội tiền trăm hậu tấu, mặc kệ nàng đồng ý hay không đồng ý, hần ôm lấy nàng, hướng về khuôn mặt phần hồng của nàng hôn tới, nàng thất kinh lệch má xuống để tránh nhưng kết quả cuối cùng vẫn bị Diệp Vô Ưu hôn đúng vào đôi môi anh đào của nàng.

Vốn dĩ Diệp Vô Ưu chỉ muốn hôn một tí rồi bỏ ra, nào ngờ mãi vẫn chưa muốn rời miệng ra, mặc dù còn cách một lớp diện sa, nhưng vẫn thấy thật mềm mại, cảm nhận mùi vị thật tuyệt vời.

Yến Băng Cơ tức giận tách khỏi môi Diệp Vô Ưu, nhanh chóng đứng lên, giơ quyền lên nhưng không hạ thủ nổi, vừa thẹn vừa giận, trừng mắt nhìn hần, oán hận vung tay lên nhưng rồi lại ngồi xuống.

“u Dương đại ca, Nhị điện hạ, thế nào, ta thắng rồi chứ?” Diệp Vô Ưu nhìn Yến Băng Cơ lúc này bộ dạng như muốn phát hỏa, cổ dẫu nộ cười, cảm thấy có một cảm giác rất sáng khoái. Bất quá hần biết hần không đủ khả năng bức bách nàng, vội vàng nhảy lên trên đài, sau khi rời xa nàng hần mới cảm thấy an toàn.

“Yến tiên tử, điều này, ngươi...” u Dương Vân Phi nhìn Yến Băng Cơ bằng ánh mắt không tin nổi điều vừa rồi, trong lòng hình như có chút hối hận. Trong thâm tâm nghĩ rằng nếu vừa rồi hần thật sự dám làm theo lời thách đố, chẳng phải bây giờ đã hôn được nàng rồi sao?

“Tiểu huynh đệ, không biết có thể cho ta biết, lệnh tôn là ai không?” Hoa Thừa Thiên như đang nghĩ đến điều gì, cười nhẹ một tiếng hỏi.

“Cha ta là cha ta, ngươi hỏi về cha ta thì thay đổi được điều gì sao?” Diệp Vô Ưu hi hi cười, “Điện hạ, chuyện cha ta là ai và chuyện ta thắng cuộc không có liên quan gì cả, ngươi mau tuyên bố ta là người thắng cuộc trong cuộc tỷ thí tiên thuật hôm nay đi.” Diệp Vô Ưu hiện tại trông bộ dạng rất đặc ý, nói xong lại quay sang nháy mắt với Yến Băng Cơ. Yến Băng Cơ trong lòng cảm hận đến nghiến chặt răng, nàng rất hận gã, thậm chí quyết định đến tối phải cho hần một trận.

“Chuyện này...” Hoa Thừa Thiên cảm thấy rất khó xử, phía dưới mọi người bắt đầu la hét nhốn nháo, rốt cuộc hần vẫn là một kẻ rất tâm cơ, liền đá quả bóng sang cho Yến Băng Cơ. “Yến tiên tử, ngươi thấy sao...?”

Yến Băng Cơ đứng lên, bóng trắng chớp lên, nàng đã tới trước mặt Diệp Vô Ưu.

“Điện hạ, ngươi cứ theo kết quả ban đầu mà ban thưởng phẩm cấp cho u Dương công tử!” Yến Băng Cơ trên mặt vẫn còn sắc hồng. “Xá đệ gây rối, làm ảnh hưởng đến tiến trình của Thượng Hoa đại hội, mong điện hạ rộng lượng, ta trước sẽ đưa hần về, nhất định sẽ quản không cho hần ra ngoài gây ra sự tình như hôm nay nữa.” Nói xong kéo theo Diệp Vô Ưu hóa thành một bóng trắng, đột nhiên biến mất trong mắt mọi người.

“Thì ra là đệ đệ của Yến tiên tử, chẳng có gì lạ!” Ai đó nói.

“Ngươi biết cái gì? Khẳng định đó không phải là đệ đệ, nhìn là biết không giống rồi!” Ngay lập tức có người phản bác lại.

“Ngươi không thấy à, bọn họ một người họ Diệp, một người họ Yến, sao có thể là tỷ đệ được chứ?” Có người cất tiếng phụ họa.

Nhưng trên khóe miệng Hoa Thừa Thiên xuất hiện một nét cười, hần dường như đã mơ hồ xác định được lai lịch của thiếu niên.

o0o

“Diệp Vô Ưu, người hôm nay có phải bị điên không?” Yến Băng Cơ trước giờ chưa có lần nào tức giận như lần này, nhìn nàng lúc này như con sư tử mẹ nổi giận nhìn Diệp Vô Ưu rống lên.

“Làm gì mà lớn tiếng thế, bất quá chỉ hôn một cái thôi mà? Mà cũng đâu phải là lần đầu tiên.” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm nói, trên mặt lộ vẻ bất mãn.

“Người, Diệp Vô Ưu, ta nói cho người biết, ta vẫn chưa gả cho người, cho dù ta có gả cho người, người cũng không thể làm việc đó với ta trước mặt nhiều người như thế được!” Yến Băng Cơ trong lòng vẫn còn tức khí, cái tên gia hỏa này đã chiếm tiện nghi lại còn ra vẻ ta đây.

“Ta chưa nói sẽ lấy người.” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm, chỉ tiếc là thanh âm tuy nhỏ nhưng Yến Băng Cơ vẫn nghe được rõ ràng.

“Người vừa nói cái gì? Người nói lại cho ta nghe coi!” Yến Băng Cơ như vừa bị đánh trúng một đòn

Diệp Vô Ưu nhìn nàng, trong lòng như biết mình không đúng, cúi đầu không dám nói gì.

“Người tưởng ta muốn gả cho người lắm sao? Nếu không phải sợ phò muốn ta chiếu cố đến cuộc đời người, ta tại thềm quán người sao! Từ nhỏ đến lớn vô học, đến trường thì quấy loạn bát nháo. Làm xấu mặt ta trước mặt mọi người người rất đặc ý phải không?” Yến Băng Cơ tức giận nói.

“Không muốn gả thì đừng có đồng ý! Ta không hề ép người, cả ngày lúc nào cũng hung dữ với ta, người không thích ta thì cũng đừng tìm đến ta làm gì, ta cũng chẳng cần người chiếu cố!” Diệp Vô Ưu cũng đã nổi giận, nói thẳng một hơi, nói xong quay người bước đi, để lại Yến Băng Cơ ngây ngốc đứng lạng một mình trong phòng. Nguyên là từ nhỏ đến lớn, Diệp Vô Ưu đều nghe theo nàng nên giờ nàng cảm thấy hơi ngỡ ngàng trước sự thay đổi của hắn.

Diệp Vô Ưu trong lòng kỳ thật cũng thấy khó chịu, chẳng lẽ đã nhiều năm rồi hắn vốn quen với việc không đối đầu với những cơn giận của Yến Băng Cơ, chỉ bởi nghe nàng nói rằng vì nghe theo mẹ hắn mà chiếu cố cho hắn, nên trong lòng mới tức giận.

Trước tiên phải nói là hắn cũng không còn nhỏ nữa, về tình cảm nam nữ cũng hiểu biết không ít, cũng vì con nha đầu Hàm Yên của Yến Băng Cơ suốt ngày dụ hoặc hắn bằng bộ dạng biến tướng. Nha đầu Hàm Yên này không hiểu sao lại học cái môn mị công, tuổi thì nhỏ mà trông bộ dạng thì yêu mị vô bì, cả ngày dùng mị công đối phó với Diệp Vô Ưu, lại nói văn hoa là luyện công.

“Lại chỉ còn mỗi mình ta, sớm biết vậy đã bảo nàng đưa ta ít tiền có phải tốt hơn không.” Diệp Vô Ưu đi lang thang thất thần khắp trong Bách Hoa thành, khắp nơi mọi người nhìn hắn bằng cái nhìn khác thường, bất quá hắn đã quen rồi, hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện đó.

“Uy, xú tiểu tử, người đứng lại!” Phía sau có người nào đó la lên.

“Xú lão đầu, lại là người à? Thiếu gia chẳng thiếu nợ người, đuổi theo ta làm gì?” Diệp Vô Ưu nói với vẻ hơi sốt ruột, tâm tình của hắn vốn đang bất ổn. Gặp người tự xưng là cha của Tinh di, hắn đã nhanh chóng lấy lại vẻ mặt như bình thường của mình.

“Xú tiểu tử, mi không biết tôn trọng lão nhân gia chút nào sao, cha người và người đều vô lại!” Lão đầu nói với vẻ rất bất mãn.

“Thiếu gia tâm tình không tốt, người đừng làm phiền ta!” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn lão, “Ta đếm đến ba, nếu người không đi, ta sẽ phải thất lễ! Một, hai...”

“Xú tiểu tử, người thật mất dạy, trông người so với nữ nhân còn có phần hơn nữ nhân!” Đếm đến hai, đã không thấy bóng lão đầu nữa, hắn cũng chẳng muốn bị người khác nói hắn không tôn trọng người già.

7. Chương 7: Hí Lộng U Dương Vân Phi

Sau một lúc đi lung tung không có việc gì, Diệp Vô Ưu lại đi tới một tửu lầu, ngồi xuống một chỗ gần cửa sổ, từ đây nhìn xuống có thể thấy được phong cảnh bên dưới.

“Diệp huynh, sao lại ngồi một mình ở đây, lệnh tỷ đâu?” Một giọng nói cất lên bên cạnh hỏi.

“Tỷ tỷ ta à? Đi hỏi mẹ ta ấy?” Hắc không thèm quay đầu lại nói.

“Sao? Không phải đầu giờ Ngọ hôm nay lệnh tỷ cùng ngồi một chỗ với huynh sao?” Trong giọng nói kia có chút nghi ngờ hỏi.

“À, nguyên là u Dương đại ca muốn nói về Băng tỷ tỷ.” Diệp Vô Ưu quay đầu, thấy đó là người bị hắc đùa bốn trên Thượng Hoa đại hội, chính là u Dương Vân Phi, vẻ mặt làm ra vẻ kinh ngạc, nói: “Tỷ ấy vừa mới đi khỏi đây rồi.”

“Cóc thối lại đòi ăn thịt thiên nga, người cũng dám có chủ ý với nàng sao?” Diệp Vô Ưu trong lòng mắng thầm, vốn này giờ tâm tình đã không tốt, bây giờ lại càng không tốt, bắt đầu nghĩ làm thế nào để đùa bốn tên gia hỏa kia một phen.

“Diệp huynh đệ, người có biết nàng đi đâu không?” u Dương Vân Phi không giấu được vẻ thất vọng trên mặt.

“Ta đương nhiên là biết, người có muốn ta nói cho người biết không?” Diệp Vô Ưu ra vẻ rất nhiệt tình.

“Ta đương nhiên muốn biết. Diệp huynh đệ hãy nhanh nói cho ta biết nàng giờ ở đâu đi!” u Dương Vân Phi hấp tấp nói, đột nhiên phát hiện hình như mình quá hồ đồ, không khỏi có chút xấu hổ, đành cười cười, hình như trong lòng có chút lo ngại.

“Người đúng là một con quỷ háo sắc!” Diệp Vô Ưu trong lòng coi thường, nhưng trên mặt tuyệt đối không biểu lộ một chút nào.

“Ta không ngờ tỷ ấy lại có người nhà ở đây, tỷ chỉ nói ra đây một chút chứ không nói rõ đi đến nơi nào.” Diệp Vô Ưu ra vẻ suy nghĩ rồi nói: “Ta thấy tỷ ấy cùng người quen đi ra ngoài. Người này quả thật rất nhiệt tình, nhìn giống như tỷ muội của tỷ ấy.”

“u Dương đại ca, người chưa lần nào nhìn thấy hình dáng của Băng tỷ tỷ, tại sao lại vui vẻ yêu nàng vậy?” Trên đường đi, Diệp Vô Ưu bắt đầu hỏi u Dương Vân Phi.

“Yến tiên tử mặc dù mặt có che một lớp mạng mỏng nhưng người nàng tỏa ra khí chất thiên tiên, không thể che giấu được, chỉ là, hình dạng ta như thế này, có thể làm nàng vui vẻ được sao?” u Dương Vân Phi lắc đầu nói.

“Nguy biện, trong lòng nghĩ mà chẳng dám thừa nhận.” Diệp Vô Ưu chửi thầm trong bụng nhưng bề ngoài vẫn hi hi cười: “u Dương đại ca, có câu ‘yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu’, chỉ cần Băng tỷ tỷ vui vẻ người cũng không sao. Chỉ là nếu huynh muốn Băng tỷ tỷ vui vẻ nói chuyện với huynh, quả là một điều khó khăn. Ta có cách giúp huynh. Nhưng nếu huynh làm cho Băng tỷ tỷ vui vẻ được, không biết huynh cho ta cái gì a.”

“Chẳng phải nói quá, nếu như có ta nói giúp huynh, ta đảm bảo với huynh, Băng tỷ tỷ nhất định sẽ vui vẻ gặp huynh.” Diệp Vô Ưu vừa nhìn u Dương Vân Phi tiến thẳng về phía Liễu Tương thành vừa tấn công thẳng vào điểm yếu của tên gia tử sau một hồi quanh co. Quả nhiên u Dương Vân Phi ngồi trên ngựa tinh thần chấn động, vội vàng cản hãm lại.

“Thật sao, Diệp huynh đệ, chỉ cần người giúp ta, ta cái gì cũng nghe theo người.” u Dương Vân Phi một tay nắm chặt vai của Diệp Vô Ưu, trong lòng rất kích động.

“Đúng là một kẻ ngu ngốc, thực là một kẻ đầu gỗ não đại (lớn-mộc đầu), cứ tin rằng thiếu gia đang giúp người đi!” Diệp Vô Ưu trong lòng chửi thầm, tiểu tử hôm nay có chút không giống thường ngày, nhìn u Dương Vân Phi với vẻ rất sáng khoái.

Diệp Vô Ưu nói nhỏ bên tai u Dương Vân Phi một lúc, u Dương Vân Phi trên mặt bắt đầu lộ vẻ không tin, nhưng nghe Diệp Vô Ưu khẳng định như vậy, rốt cuộc cũng tin tưởng li khai, một lúc sau lại quay lại, trên tay cầm một vật tựa hồ như rắn.

“Diệp huynh đệ, Yến tiên tử thật sự sẽ vui mừng sao?” u Dương Vân Phi có chút không tin tưởng.

“Tất nhiên, ta có thể đảm bảo rằng thấy rắn nàng sẽ vui mừng, bất quá nơi này quả thật khó tìm thấy. Nhưng cái huynh tìm được cũng có thể miễn cưỡng thay thế. Rồi huynh xem! Băng tỷ tỷ hiện đang ở phòng

thứ ba tại Thiên Tự, huynh bây giờ đi đến đưa cho nàng, hảo cảm của nàng đối với huynh sẽ bội tăng.” Diệp Vô Ưu vội vàng thề thốt nói.

u Dương Vân Phi nghiêng rằng, trong lòng vẫn còn nghi ngờ nhưng cũng bước đi, tiến ra lại tiến vào, vì mỹ nhân dù có bị đánh cũng phải thử một lần.

Diệp Vô Ưu vốn đã dừng lại ở nơi không xa để xem náo nhiệt. u Dương Vân Phi gõ gõ cửa. Một lúc sau, vang lên trong phòng một tiếng kêu thảm thiết rồi một bóng người bay ra, “bộp” một tiếng, hạ xuống ngay bên chân Diệp Vô Ưu, làm hắn phải nhảy tránh.

“Diệp Vô Ưu, người dám đùa đùa ta! “ u Dương Vân Phi như con thú bị thương đang từ dưới đất đứng dậy, nhìn Diệp Vô Ưu với ánh mắt như muốn phún hỏa.

“Ủy, người đừng nhìn ta như thế, ta vốn muốn giúp người, đây kêu là ‘xuất kỳ chế thắng’, bây giờ khẳng định nàng sẽ luôn chú ý đến người, người xem người đã chiếm được tiện nghi rất lớn rồi, người còn đòi gì nữa.” Diệp Vô Ưu hình dạng như vẻ bị oan khuất. “Chẳng tin ta thì thôi vậy, ta đi đây, lần sau sẽ không giúp người nữa.” Nói xong muốn nhảy qua chạy đi, bởi vì hắn phát hiện ra sự tình có vẻ không ổn.

Đáng tiếc hắn đã chậm một bước, hắn chỉ cảm thấy bị túm lấy cổ áo rồi ngay sau đó bị người ta lôi đi, một lúc sau hắn đã bị ném lên một cái giường lớn tỏa mùi hương thơm phức (hắn đột nhiên cảm thấy căng thẳng, bởi hắn phát hiện có một người từ phía sau đi tới, tại thời khắc này hắn cảm thấy một hương thơm đang tràn đến), “sầm” một tiếng, cửa đã bị đóng lại.

“Hảo tỷ tỷ, có câu ‘quân tử động khẩu chứ không động thủ’, tỷ ngàn vạn lần đừng làm loạn nha.” Diệp Vô Ưu lập tức đổi thành giọng nịnh nọt cười nói.

“Ta vốn chẳng phải là quân tử, ta là một tiểu nữ tử, quân tử động khẩu, nữ tử động thủ.” Yến Băng Cơ giọng nói lạnh lùng, chậm chậm đi lại bên giường, mặt như được phủ một lớp sương, cặp mắt đẹp tựa như đang phún hỏa.

“Đứng lại!” Diệp Vô Ưu đột nhiên nói lớn rồi đứng dậy, không tự chủ được lùi lại từng bước một. “Yến Băng Cơ, ta cảnh cáo người, người mà tiến lên đánh ta, ta ta... sau này sẽ không ngó ngang đến người nữa.” Diệp Vô Ưu nhìn Yến Băng Cơ hôm nay tựa hồ trong lòng thật sự có cảm giác sợ hãi, nhưng vẫn cứng cỏi uy hiếp Yến Băng Cơ.

“Ta cần người ngó ngang đến ta sao? Người chẳng phải đã bỏ đi rồi sao, sao lại còn quay lại làm gì?” Yến Băng Cơ vẫn tiến tới bên giường, đối với sự uy hiếp của Diệp Vô Ưu tựa như không có chút ảnh hưởng.

“Không phải tại ta muốn trở lại, không phải người giữ ta lại sao!” Diệp Vô Ưu phản đối nói.

“A! Người...” Diệp Vô Ưu kêu lên một tiếng thảm thiết, nháy mắt đã phát rét run, răng gõ lập cập. “Lạnh, lạnh thật, hảo tỷ tỷ, người, người đừng đối với ta như vậy mà.” Diệp Vô Ưu cảm thấy trong nháy mắt mình như rơi xuống hầm băng, định vận công để kháng cự bỗng phát hiện nội lực thâm hậu đã bị phong trụ, trong lòng thầm kêu khổ.

Yến Băng Cơ từ nhỏ tu luyện Băng tâm quyết, chỉ có điều Diệp Vô Ưu không hiểu sao cùng tu luyện Băng tâm quyết nhưng mẹ hắn cái gì cũng ôn nhu, trong lúc Yến Băng Cơ lại càng ngày càng giống một khối băng.

“Để ta giáo huấn người một chút, đừng nghĩ ta không dám làm gì với người.” Yến Băng Cơ thông thả có chút đắc ý cười cười: “Hiện tại người hãy nói cho ta biết, tại sao u Dương Vân Phi lại làm như thế?”

“Được, hảo tỷ tỷ, chờ thân ta ấm lên đã.” Mặc dù Yến Băng Cơ đã triệt để thu hồi Băng tâm quyết, nhưng Diệp Vô Ưu toàn thân vẫn rét run, hắn ôm chặt lấy Yến Băng Cơ, rúc đầu vào trước ngực nàng.

8. Chương 8: Thâu Đắc Phiến Khắc Ôn Nhu

“Người, người làm gì vậy?” Yến Băng Cơ đột nhiên phát hiện cơ thể có điều bất ổn, nhất thời không cử động được, trong lòng cả kinh.

“Hảo tử tử, trông hình dáng tử lúc này thật là hấp dẫn.” Trên vẻ mặt Diệp Vô Ưu chẳng có chút hảo ý, hần cười hì hì nhìn nàng.

“Người không muốn sống nữa sao?” Nhìn thấy vẻ mặt hần, hai má Yến Băng Cơ đỏ hồng lên, cất tiếng nhẹ nhàng hỏi.

“Ta không tin tử thật sự có thể giết ta, dù sao ta đã bị tử khi phụ nhiều, hôm nay ta phải đáp lại.” Diệp Vô Ưu không quan tâm đến chuyện đối đáp, nói xong liền ôm nàng kéo nằm xuống giường, hôn lên môi nàng.

Sau một nụ hôn hần hình như không thể ngừng lại được, Yến Băng Cơ cơ thể quả mềm mại dụ hoặc vô cùng, trước đó hần đã bị Hàm Yên dụ hoặc bằng đủ mọi cách nhưng thực sự chưa bao giờ dâng hiến cho hần, điều đó làm hần tổn thương trong lòng. Tuy nhiên lúc đầu hần vốn chỉ muốn chiếm một tí tiện nghi rồi bỏ ra, nhưng đến giờ dường như hần đã không còn không chế được mình nữa.

Diệp Vô Ưu động tác cứ hết lên xuống lại ngang dọc, bỗng nhiên Yến Băng Cơ đứng dậy đẩy mạnh hần ra.

“Người một điểm tốt cũng không có sao?” Nàng trêm mặt đầy vẻ tức giận.

“Băng..., Băng tử tử, tử không phải...” Diệp Vô Ưu như bưng tỉnh, hần biết lần này mình đã tự rước đại họa vào thân.

“Người tưởng ta có thể dễ dàng bị người thâm tập, để người tùy ý muốn làm gì thì làm vậy sao?” Yến Băng Cơ lạnh lùng rít lên.

“Ta..., ta vốn dĩ chỉ định...” Diệp Vô Ưu muốn giải thích.

“Được rồi, không phải nói nữa, nếu có ý tốt đã không làm vậy.” Yến Băng Cơ cắt ngang lời hần nói, Diệp Vô Ưu thấy như lửa giận của nàng đã bốc lên, vội vàng ngậm miệng lại, không dám nói thêm tiếng nào.

Yến Băng Cơ thật ra không tức giận như Diệp Vô Ưu đã nghĩ, nàng cũng không lãnh ngạo như hần tưởng tượng. Hôm nay nàng nổi giận với Diệp Vô Ưu, liền đóng băng hần, biến hần thành cái bộ dạng đáng thương này, trong lòng nàng cảm thấy quả thật có chút bất nhẫn, nhưng không để lộ ra ngoài. Sao nàng lại không biết Diệp Vô Ưu muốn điểm huyết mình, chẳng qua nàng cố tình giả vờ bị điểm huyết mà thôi, muốn để cho hần chiếm tiện nghi một chút, chỉ khi nhìn thấy thái quá nàng mới đứng dậy ngăn cản hần.

“Người đã nói với u Dương Vân Phi điều gì?” Yến Băng Cơ lời nói có vẻ ôn nhu.

“Không nói cái gì cả, cái gã ngu ngốc ấy, cứ tin tưởng ta là đệ đệ người, lại còn tin tưởng ta sẽ giúp hần theo đuổi người, ta giả vờ đồng ý rồi lừa bỡn hần.” Nói đến u Dương Vân Phi, Diệp Vô Ưu như lấy lại tỷ sinh khí, nhưng hần lại không thể ngờ cuối cùng hần cũng giống như u Dương Vân Phi bị lừa bỡn.

“Người có thâm cừu đại hận với hần sao?” Yến Băng Cơ hỏi mà trong lòng cảm thấy buồn cười.

“Ai bảo hần có chủ ý với người!” Diệp Vô Ưu bật thốt lên, nói xong lại có chút hối hận, vội vàng quay đầu sang một bên không dám nhìn nàng.

Yến Băng Cơ bật ra một tiếng cười, Diệp Vô Ưu quay đầu lại, phát hiện ra nàng hình như không có chút tức giận, trái lại đang cười rạng rỡ, kiều mị vô cùng.

“Đứng lên đi, giữa ban ngày ban mặt còn nằm trên giường, trông có giống cái gì không?” Yến Băng Cơ hai má bỗng hồng lên khi thấy hần nhìn nàng si mê, tựa như nghĩ đến điều gì, vội vàng từ trên giường nhảy dựng lên.

“Ôi!” Diệp Vô Ưu trông có vẻ ngơ ngác, trong lòng lại nghĩ, nếu mỗi ngày nàng đều như vậy thì quả là tốt.

“Người nhìn chán chưa!” Yến Băng Cơ giận dỗi nói. “Chúng ta đi ăn thôi, ăn no người mới mau lại sức được!”

Hai người ra khỏi phòng, đã thấy u Dương Vân Phi đang đứng không xa đó lắm ở hành lang phía trước mặt, Diệp Vô Ưu tâm trí máy động, liền nhắm phía hần đi tới.

o0o

Diệp Vô Ưu hiện tại đang rất nóng nảy vì không tìm được một tử lâu hạng nhất, hắn nhìn thấy u Dương Vân Phi cảm thấy không sảng khoái, bắt đầu kiếm cách tiếp tục đùa giỡn với hắn. Kỳ thật trong cái đô thành của Bách Hoa đế quốc, Bách Hoa thành này, tìm một tử lâu chẳng khó, có điều Diệp Vô Ưu muốn tìm chỗ sang trọng nhất.

Nghe nói Huyền Môn có không ít tu tiên là hòa thượng, u Dương Vân Phi từ nhỏ đến lớn sớm đã bị đám hòa thượng đó dạy dỗ thành ‘đầu gỗ’, đến bây giờ vẫn tin Diệp Vô Ưu muốn giúp hắn, nên bây giờ hắn đến mời Diệp Vô Ưu và hảo tỷ tỷ của hắn đi ăn cơm.

Tìm nửa ngày trời, Diệp Vô Ưu rốt cuộc tìm được một tử lâu đệ nhất sang trọng trong Bách Hoa thành, Bách Hoa đệ nhất lâu, chính là tử lâu tốt nhất Bách Hoa thành, không cần phải nghi ngờ khi nói rằng, tại đây giá của rượu và thức ăn là đắt nhất thành, nhưng hiện tại Diệp Vô Ưu đang tìm tử lâu theo nguyên tắc của mình, không cần cái tốt nhất mà tìm cái đắt nhất.

Sau khi tìm được, Diệp Vô Ưu tiếp tục thực hiện theo nguyên tắc không cần tốt nhất chỉ cần đắt nhất của mình, liều mạng gọi một bàn lớn những thứ đắt nhất.

Yến Băng Cơ trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười, bất quá chẳng nói một lời, cùng hắn gây náo nhiệt một phen, chỉ là u Dương Vân Phi nhìn nàng chăm chăm làm nàng thấy phiền não.

“Diệp huynh đệ, tại hạ có thể hỏi một chuyện không?” u Dương Vân Phi cuối cùng không nhịn được hỏi.

“Ồ, u Dương đại ca muốn hỏi gì cứ hỏi, ta nhất định biết là nói, nói không giấu giếm điều gì.” Diệp Vô Ưu đáp rất sảng khoái.

“Xin hỏi tại sao Diệp huynh đệ và lệnh tỷ lại không cùng một họ?” u Dương Vân Phi cẩn thận hỏi, rồi liếc trộm Yến Băng Cơ, tựa hồ sợ nàng tức giận.

“Điều này, nếu nói ra, khẳng định phụ thân ta sẽ chửi ta.” Diệp Vô Ưu làm ra vẻ khó khăn, sau đó lại đổi thành vẻ như vì đại nghĩa, nghiêm trang nói, “Nhưng vì u Dương đại ca người, dù có bị phụ thân mắng ta cũng phải nói!”

“Ta đã bí mật nói cho huynh biết, huynh nghìn vạn lần đừng nói ra ngoài.” Diệp Vô Ưu hạ giọng rồi nhìn trái nhìn phải, “Ta nói cho huynh a, tỷ tỷ ta lấy theo họ của mẹ, cha ta rất sợ mẹ ta, cha ta vì muốn lấy lòng mẹ ta, nên đã để tỷ tỷ theo họ mẹ ta.” Hắn làm ra vẻ rất sợ sệt khi nói ra cha hắn sợ mẹ hắn.

Bất quá hắn cũng có một điều chẳng nói dối, Yến Băng Cơ xác thực là lấy họ của mẹ hắn.

“Tại hạ đã minh bạch, hóa ra sự thật là như thế, chẳng trách tại sao Diệp huynh đệ lại cảm thấy khó khăn,” u Dương Vân Phi hình như rất cảm kích. Yến Băng Cơ rốt cuộc cũng không nhịn được bật ra một tiếng cười, hơn nữa không biết vô tình hay cố ý, tay nàng kéo điện sa xuống một chút, dù chỉ một lúc, u Dương Vân Phi nhất thời tâm hồn lục phách như bay đi mất, hắn ngây ngốc nhìn Yến Băng Cơ, nhìn hình dáng si ngốc của hắn Diệp Vô Ưu lại càng khó chịu thêm.

Đột nhiên lại có một thiếu niên bước vào tử lâu, toàn thân lam y, ăn mặc như thư sinh, diện mạo rất thanh tú, trong tay cầm một thanh chiết phiến. Hắn đảo mắt nhìn quanh tử lâu, nhìn tới chỗ bọn Diệp Vô Ưu, nhất thời hai mắt sáng ngời, nhằm thẳng chỗ bọn họ đi tới.

“Hai vị hảo tỷ tỷ, tiểu sinh đã làm phiền,” thiếu niên hướng về Diệp Vô Ưu và Yến Băng Cơ cúi chào một cái, với u Dương Vân Phi ngồi bên cạnh chẳng thèm ngó tới.

9. Chương 9: Hoa Si Thiêm Lượng Đăng Tràng

“Tiểu sinh là Lam Tiểu Phong, năm nay mười tám tuổi, tuy không phải ngọc thụ lâm phong nhưng cũng anh tuấn tiêu sái, tuy trong người không có vạn lượng nhưng trong nhà cũng có tiền bạc, tiểu sinh chưa có lấy vợ, xin hỏi hai vị thiên tiên tỷ tỷ có đồng ý làm thiếp tại hạ hay không?” Nghe thiếu niên xưng tên Lam Tiểu Phong nói mà mọi người như được mở rộng tầm mắt, chúng nhân muốn làm quen chẳng ai lại bảo người đó có muốn làm thiếp của mình hay không bao giờ.

“Người đúng là một kẻ vô sỉ, ta chưa từng thấy người nào vô sỉ như ngươi.” Diệp Vô Ưu mạnh mẽ nhảy dựng lên, đứng ngay trước mặt Lam Tiểu Phong. “Ừ, ngươi nên nhìn lại cho rõ, thiếu gia ta đích thị là nam nhân, đừng tùy tiện kêu là tỷ tỷ, còn nếu ngươi có chủ ý với tỷ tỷ ta thì ngươi nên nhanh chạy về soi gương xem mình thế nào, sau đó đi tự tử đi!” Giọng của Diệp Vô Ưu đại khái đủ cho mọi người trong Bách Hoa Thành có thể nghe thấy.

“Huynh cứ nói quá, nhìn thấy mỹ nữ gọi là tỷ tỷ khẳng định chẳng phải là điều sai lầm.” Lam Tiểu Phong cố gắng thốt theo một tiếng, đột nhiên sắc mặt đại biến, chỉ tay vào Diệp Vô Ưu, “Ta trông ngươi sao giống ai đó! Không đúng, không đúng, không thể có khả năng đấy, ừm, có phải ngươi họ Diệp không?” Lam Tiểu Phong bấy giờ vẻ mặt rất khẩn trương như nhìn thấy một việc rất kinh khủng.

“Thiếu gia ta đúng là họ Diệp, có việc gì sao?” Diệp Vô Ưu trong lòng buồn bực, tại sao tiểu tử này lại biết nhỉ?

“Xong rồi, xong hết rồi, ta sao lại kém may mắn như thế chứ, cha nó chứ, ta vừa ra ngoài là gặp hán ngay, giờ phải làm sao đây, ta vẫn chưa tìm được một lão bà.” Lam Tiểu Phong đứng như chôn chân tại chỗ, vẻ mặt ảo não như có đám tang.

“Ừ, cha ngươi là ai? Lại nữa, sao ngươi lại biết bọn thiếu gia?” Diệp Vô Ưu ngay lập tức nghi ngờ tên gia hỏa này hình như có bệnh thần kinh.

“Cha ta rất là lợi hại, ta bây giờ nói cho ngươi biết, ngươi đừng bảo ta dọa ngươi.” Nói về cha mình, Lam Tiểu Phong tựa như lấy lại được tinh thần, ưỡn cao ngực nói: “Cha ta là người đa tình nhưng tuyệt đối không vô tình, phong lưu nhưng tuyệt đối không hạ lưu, chính thị Đa tình công tử Lam Thiên Phong. Còn ta, tuy không đa tình nhưng cũng chẳng vô tình, không phong lưu nhưng cũng chẳng hạ lưu, chính là Đa tình tiểu công tử Lam Tiểu Phong.”

“Ta thấy nên gọi ngươi là Đa tình tiểu hoa si thì đúng hơn.” Diệp Vô Ưu tức giận nói, “Ngươi mau nói cho ta biết sao ngươi lại biết ta!”

“Vô Ưu à, Lam Thiên Phong cùng cha ngươi là bằng hữu.” Yến Băng Cơ kéo hán lại nhỏ giọng nói.

“Tất nhiên ta nhận ra, ta mỗi ngày đều nhìn thấy bức họa của mẹ ngươi, ngươi lại giống mẹ như đúc, đáng tiếc là cha ta đã cho ta biết ngươi là nam nhân, bảo ta nghìn vạn lần đừng có gặp ngươi, nếu không ta sẽ không bao giờ tìm được lão bà cho mình. Nào biết đâu hiện tại ta vừa ra ngoài đã gặp ngươi, ta quả thật bất hạnh, không được, ta cần phải nhanh chóng tránh xa ngươi.” Lam Tiểu Phong vừa nói xong, nhanh chóng quay người lại như muốn chạy đi, nhưng bị Diệp Vô Ưu nắm vai giữ lại.

“Ngươi tưởng có thể chạy dễ dàng vậy sao, ngươi đứng yên đó.” Diệp Vô Ưu không định để hán bỏ đi như thế, tiểu tử này lúc đầu tưởng hán là nữ nhân, lại có chủ ý với Yến Băng Cơ, hán phóng mắt cũng chẳng muốn giữ lại, nhưng nếu không giáo huấn cho hán một trận, để hán chạy đi không phải đã cho hán chiếm tiện nghi sao?

“Nghe ta nói, Diệp ca ca, thả ta đi không tốt hơn sao? Chúng ta tốt xấu gì cũng có quan hệ mà, huynh xem cha ta và cha huynh quan hệ rất tốt, huynh đừng có hại ta mà.” Lam Tiểu Phong bắt đầu cầu xin.

“Ta cam đoan sau này sẽ không dám có chủ ý với lão bà của huynh nữa, sau này có gặp vị tiên tử tỷ tỷ này ta nhất định sẽ xem như thần thánh, tuyệt đối không có một chút tà ý gì, huynh nhanh thả ta ra, ta còn phải đi tìm lão bà của ta.” Lam Tiểu Phong thấy Diệp Vô Ưu không có phản ứng gì với lời cầu xin của hán liền vội vàng thề thốt và làm ra một bộ dạng rất đáng thương.

“Muốn chạy hán, rất đơn giản, ta hỏi ngươi một vấn đề, ngươi trả lời ta sẽ để ngươi đi!” Diệp Vô Ưu giờ mới bắt đầu nói.

Lam Tiểu Phong lập tức đứng lên cung kính lắng nghe.

“Ta hỏi ngươi, cha ta là đại lục đệ nhất vô lại, mẹ ta là đại lục đệ nhất mỹ nữ, vậy ngươi nói xem gọi ta là gì?” Diệp Vô Ưu cười hi hi hỏ.

“Đại lục đệ nhất vô lại mỹ nữ!”

“Người hôm nay đừng hòng rời khỏi đây!” Diệp Vô Ưu tức giận gõ lên đầu Lam Tiểu Phong một cái, quay đầu đi lại chỗ ngồi, thuận tay ôm lấy Yến Băng Cơ hôn một cái. “Hảo tỷ tỷ, ta vừa tìm được cho chúng ta một người hầu tốt!”

Diệp Vô Ưu cười hi hi nhìn Lam Tiểu Phong nói: “Người đúng là ngu ngốc, ta nói cho người nghe, đáp án là ta chính thị nhi tử của đại lục đệ nhất mỹ nữ và đại lục đệ nhất vô lại! Bắt đầu từ hôm nay, người sẽ làm người hầu của ta, còn khi nào người được đi, điều đó phải chờ tỷ tỷ ta có cao hứng hay không, nếu tỷ tỷ ta một khi cao hứng có thể sẽ để người đi.” Đáng thương cho Lam Tiểu Phong trên mặt lập tức hiện lên vẻ khốn khổ, tuy nét mặt lộ vẻ không phục nhưng chẳng dám nói ra.

“Đừng có gây lộn xộn, ta không cần người hầu, người để hần đi đi.” Yến Băng Cơ tuy muốn cùng Diệp Vô Ưu đùa bỡn, nhưng nàng nghĩ Lam Tiểu Phong chính là con của Lam Thiên Phong, trong khi đó hiện tại Lam Thiên Phong lại là một trong những bằng hữu của Diệp Phi Phàm, muốn con hần làm người hầu của nàng, quả là một điều không tốt.

“Tỷ tỷ, tỷ quả là một người tốt, tỷ tỷ người quả là một người rất tốt, như là tiên nữ trên trời...” Lam Tiểu Phong nhất thời hưng phấn, một lúc sau mới lấy lại hình dạng ban đầu.

“Hừm, ngậm miệng lại, ta nói với người, người tránh xa tỷ tỷ ta ra, nàng là lão bà của ta, người có chủ ý với nàng đừng trách ta cho người thành thái giám.” Diệp Vô Ưu hung ác cảnh cáo Lam Tiểu Phong trong lúc vẫn một tay ôm Yến Băng Cơ, không còn quan tâm gì đến u Dương Vân Phi đang ngồi bên cạnh nữa.

“Uhm, biết rồi, lão bà của người. Như người ta nói, vợ của bằng hữu, không cần khách khí, à quên, vợ của bằng hữu, không được ??? (nguyên văn: bất khả hí), ta nhất định sẽ không có chủ ý gì đối với lão bà của huynh.” Lam Tiểu Phong cười hi hi nói, nhân thân tiểu nhân lại chuyển động không ngừng trên người Yến Băng Cơ, hình dạng lộ vẻ si mê.

“Ta đếm đến ba, người lập tức biến khỏi mắt ta, từ bây giờ đừng bao giờ xuất hiện trước mặt lão bà của ta. Một...” Diệp Vô Ưu chưa kịp hô tiếng thứ nhất, Lam Tiểu Phong đã chạy biến mất tăm.

“Ha ha, bị ta lừa một phen, người nghĩ rằng ta có chủ ý với lão bà của người sao.” Lam Tiểu Phong đắc ý cười lớn, “Vân Mộng rộng lớn, mỹ nữ rất nhiều, ta cần gì phải cùng người câu một con cá!”

o0o

“Băng tỷ tỷ, chúng ta đi thôi.” Diệp Vô Ưu bỏ tay đang ôm Yến Băng Cơ ra, kéo nàng đứng dậy đi ra ngoài.

“Diệp huynh đệ, người chẳng nói Yến tiên tử là tỷ tỷ người sao?” u Dương Vân Phi có chút không tin tưởng khi nhìn họ hai người thân mật kéo tay nhau.

10. Chương 10: Thị Tả Tả Dã Thị Lão Bà

“Nhưng người nói Yến tiên tử theo họ mẹ người mà.” u Dương Vân Phi không cam lòng tiếp tục hỏi.

“Thì đúng thế mà, Băng tỷ tỷ chính là đồ đệ của mẹ ta, theo mẹ ta từ nhỏ đến lớn, mang họ mẹ ta có gì không được chứ?” Diệp Vô Ưu vẫn tỏ ra không có việc gì.

“Vậy sao người còn lừa ta, lại còn nói sẽ giúp ta nữa chứ.” u Dương Vân Phi phản nộ nói.

“Người thật sự muốn biết nguyên nhân sao? Bây giờ ta nói cho người biết, nàng là lão bà của ta, ai muốn có chủ ý xấu với nàng, ta đều tính chuyện với người đó!” Diệp Vô Ưu lại lấy lại vẻ mặt tươi cười, hi hi, “Người giờ đã biết sự thật rồi, người không nên đi trước khi cho ta biết, ta rất cuộc được gọi là gì?”

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Yến Băng Cơ trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu, sau đó liếc mắt nhìn u Dương Vân Phi với vẻ không vừa ý, tay kéo Diệp Vô Ưu rời khỏi tửu lầu. Vẻ suy sụp hiện rõ trên mặt u Dương Vân Phi.

“Từ nay về sau người đừng làm như vậy với người khác nữa.” Về đến phòng, Yến Băng Cơ nhẹ nhàng thở dài một hơi nói, trong giọng có chút trách móc.

“Ai bảo hần cóc thối lại đòi ăn thịt thiên nga chứ.” Diệp Vô Ưu vẫn như không thốt lên một tiếng.

“Trước kia, mẹ ngươi cũng được rất nhiều người theo đuổi, cũng không thấy cha ngươi bắt bẻ bọn họ cái gì.” Yến Băng Cơ không chút tức giận nói.

“Tại cha ta vô dụng.” Diệp Vô Ưu vẫn tiếp tục tỏ ra không có chuyện gì, Yến Băng Cơ vừa bực mình vừa buồn cười, đối phó với hần một biện pháp cũng không có.

“Đi, chúng ta cùng đi gặp nhị hoàng tử.” Yến Băng Cơ ngẫm nghĩ rồi nói. Thường Hoa đại hội vẫn chưa kết thúc, lần này nàng đại diện cho Vô song cung, tất nhiên không thể tự nhiên bỏ đi được.

“Tên gia hỏa ấy có gì ưa nhìn đâu.” Diệp Vô Ưu có chút không nguyện ý, nhìn dung nhan Yến Băng Cơ như thiên tiên, dục vọng trong lòng lại từ từ nổi lên, liền bước đến gần với vẻ mặt có chút gian xảo.

“Ngươi đừng có mà làm vậy, chiều hôm nay ta còn có việc, ta đã đồng ý với nhị hoàng tử sẽ đến dự yến chiều hôm nay.” Yến Băng Cơ đưa tay giữ lấy hai tay của hần đang bắt đầu chu du trên người nàng, người lại không kịp lùi lại sau tránh đôi môi của gã, chỉ thấy mặt dần dần nóng lên, nàng cuối cùng vẫn bị hần hôn.

Diệp Vô Ưu trong lòng vui không kể xiết, nhưng vẫn sợ vạn nhất Yến Băng Cơ nổi giận, hần thật sự sẽ gặp chuyện chẳng lành, vì vậy vẫn phải xem chừng phản ứng của nàng.

Yến Băng Cơ chọn lựa y phục hết sức cẩn thận, bất quá nàng chọn lựa kĩ không phải vì mình, nàng vì chuẩn bị y phục kĩ vì Diệp Vô Ưu, Diệp Vô Ưu bây giờ lại hay ra ngoài, sau đó lại về vất bỏ y phục trên thân đi bảo nó quá nữ tính, Nàng bây giờ lại nhìn thấy hần hay bị người khác nhầm là nữ tử, vì vậy nàng muốn chuẩn bị kĩ để thể hiện lên hình tượng nam nhân của hần, hiện tại khí thái đặc trưng của Diệp Vô Ưu hiện rõ trên phần diện, quả thật nhìn về một vài điểm trong các tiêu chuẩn để đánh giá về mỹ nam tử, hần có phần hơn hần cha hần.

oOo

Hoa Thừa Thiên tổ chức bữa tiệc lớn bên ngoài Thường Hoa các. Lúc Yến Băng Cơ và Diệp Vô Ưu tay trong tay xuất hiện trước mắt mọi người, tất cả nhất thời đều im lặng, sau đó đồng loạt rầm rì bàn tán.

“Diệp Vô Ưu, Yến Băng Cơ yết kiến nhị hoàng tử điện hạ và các vị đồng đạo?” Hai người cùng hướng về phía mọi người hơi nghiêng người chào. Diệp Vô Ưu trong lòng có chút không thoải mái, tại sao ta phải khách khí với bọn người này chứ? Chẳng qua Yến Băng Cơ muốn hần làm như thế, nên hần cũng không còn cách nào khác.

“Diệp thiếu cốc chủ và Yến Tiên tử có thể cùng quang lâm Thường Hoa đại hội, thật đã là phúc phận của Thừa Thiên.” Hoa Thừa Thiên tiến lại nghênh đón, đoạn quay đầu về phía chúng nhân, chậm chậm quan sát mọi người rồi cao giọng nói: “Bây giờ xin giới thiệu với tất cả quý vị một người khách quý, chính là Diệp Vô Ưu Diệp công tử, là thiếu cốc chủ Tiêu diêu cốc. Ta thay mặt Bách Hoa thành và Thường Hoa đại hội cảm tạ Tiêu diêu cốc đã ủng hộ cho Thường Hoa đại hội của chúng tôi.”

Tiêu diêu cốc vốn là một sơn cốc vô danh, sau đó Diệp Phi Phàm và Yến Ngọc Dao đến ẩn cư rồi đặt tên là Tiêu diêu cốc. Nhưng vì Diệp Phi Phàm và Yến Ngọc Dao là hai người rất nổi danh nên thanh danh của Tiêu diêu cốc trên đại lục cũng rất hiển hách.

Mọi người đều hưởng ứng, tiếng hoan hô vang lên khắp nơi, bất quá chẳng ai biết là họ thật tâm hay giả vờ.

“Băng Tỷ tỷ, danh xưng của ta nổi tiếng vậy sao?” Diệp Vô Ưu kéo Yến Băng Cơ lại hỏi nhỏ bên tai nàng nhưng trong mắt mọi người bộ dạng hai người lúc này cực kỳ ám muội.

“Là do cha ngươi và mẹ ngươi rất nổi tiếng.” Yến Băng Cơ liếc hần một cái.

Hôm nay Yến Băng Cơ xuất hiện bằng diện mục thật của mình, không biết nàng có chủ ý gì nhưng không đeo diện sa nữa. Tất nhiên dung mạo của Yến Băng Cơ khiến đa số nam nhân ngưỡng mộ vô cùng, có điều về cơ bản bọn họ mau chóng thất vọng khi nhìn thấy bộ dạng thân mật của Diệp Vô Ưu và Yến Băng Cơ hai người, ai mà không biết điều đó nghĩa là gì. Nhớ lại lúc ban ngày Diệp Vô Ưu hôn Yến Băng Cơ trước mặt mọi người, nàng còn không làm gì, hiện tại cũng chẳng có gì kỳ lạ về sự thân mật của hai người nữa.

Diệp Vô Ưu sau cùng bị Yến Băng Cơ bế ra khỏi bữa tiệc vì lúc này hần đã quá say. Tuy hần và Yến Băng Cơ thân mật như thế nhưng dường như vẫn có những người chưa cam tâm bỏ cuộc, họ đều tìm cách đến gần Yến Băng Cơ để cầu thân và đều bị Diệp Vô Ưu dùng rượu tống khứ đi.

Vì là khách đặc biệt của Thượng Hoa đại hội nên Yến Băng Cơ đã được an bài một nơi để nghỉ ngơi. Nhưng do lo rằng Diệp Vô Ưu có thể gây lộn xộn, Yến Băng Cơ đành phải mang hắc về khách sạn.

Trở lại phòng khách sạn, Yến Băng Cơ nhẹ nhàng thở dài một hơi, ôm Diệp Vô Ưu thả xuống giường, đang định đắp chăn cho hắc thì chiếc eo nhỏ nhắn của nàng bị ôm chặt, kéo nàng ngã dề lên người Diệp Vô Ưu.

“Băng tỷ tỷ, quả là nhiều người có chủ ý chinh phục tỷ, làm ta không thể trụ nổi.” Diệp Vô Ưu lẩm nhẩm nói, tay vẫn ôm chặt nàng. Yến Băng Cơ nghe vậy khóc không được mà cười cũng chẳng nổi, trong lòng bỗng nổi lên từng trận cảm giác ngọt ngào vì diệu.

“Đồ ngốc, ta sẽ không rời bỏ ngươi, ngươi sợ cái gì chứ?” Yến Băng Cơ ôn nhu nói nhỏ, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh hắc. Nếu Diệp Vô Ưu biết nàng cư xử ôn nhu như thế khi ở một mình cùng hắc, chắc chắn hắc đã chẳng bỏ nhà ra đi.

oOo

Phương đông đã bắt đầu sáng tỏ, Diệp Vô Ưu có chút mơ hồ từ từ mở mắt ra. Tối qua hắc uống hơi nhiều rượu, đầu hơi đau một chút, cổ họng tựa hồ như cháy rát. Hắc động dậy muốn đứng dậy rời khỏi giường, đột nhiên cảm thấy trong lòng có một thân thể rất mềm mại, cúi đầu nhìn xuống thì phát hiện Yến Băng Cơ đang ngủ ngon lành trong lòng hắc.

Hàng mi mỹ lệ phủ xuống che kín đôi mắt tràn đầy linh khí của nàng. Mái tóc dài óng mượt xỏa dài tự nhiên lòa xòa trên thân người, nó đùa trên làn da nõn nà mềm mại, khiến ai nhìn thấy cũng muốn cắn một cái. Chiếc mũi thanh tú và đôi môi anh đào nhỏ nhắn cùng hòa hợp nhau trên làn da mặt trắng trẻo, một sự phối hợp khéo léo tạo nên một khuôn mặt vô cùng hoàn mỹ.

Trong giấc ngủ, Yến Băng Cơ hoàn toàn không còn tí ti cái khí chất băng lạnh hàng ngày. Cái gương mặt ôn nhu này Diệp Vô Ưu chưa bao giờ từng nhìn thấy trong quá khứ.

11. Chương 11: Thanh Thần Kích Tình

Gương mặt trắng nõn của Yến Băng Cơ càng lúc càng đỏ, cái lưỡi của Diệp Vô Ưu cuối cùng phá tan được hàm răng nàng, cuộn lấy cái lưỡi nhỏ thơm tho của nàng. Hơi thở nàng có chút gấp gáp hơn, bắt đầu bị động đáp lại, thì ra nàng cũng đã sớm tỉnh lại.

Diệp Vô Ưu đã có chút không hài lòng với việc hôn môi đơn thuần, hai tay bắt đầu chậm rãi vuốt ve nhẹ trên người nàng, tiếp đó dừng lại trên nàng, từ từ dùng lực, cởi áo yếm nàng ra, một tay trượt tiến vào, bao phủ lấy dải đất cao vút kia, bắt đầu không trung thực xoa nhẹ nhàng.

“A, không được.” Yến Băng Cơ không thể giả vờ ngủ nữa, còn giả vờ ngủ nữa có lẽ nàng phải thất thân, nàng một tay quơ lấy tay của Diệp Vô Ưu, nhỏ nhẹ kêu lên một tiếng.

“Băng tỷ tỷ!” Diệp Vô Ưu không dám động nữa, nhẹ nhàng gọi một tiếng, trong ánh mắt có một chút cầu khẩn.

“Dừng ồn, ta trước tiên đi tìm chủ quán yêu cầu một ít canh giải rượu cho ngươi uống.” Yến Băng Cơ ôn nhu nói, trong lời nói không có ý tứ oán trách hắc, nhưng cũng không cho hắc quấy rối lần nữa.

“Băng tỷ tỷ, ta... ta không cần canh giải rượu gì hết.” Diệp Vô Ưu không cam chịu nói, liều mạng ôm nàng cũng không chịu buông tay.

“Đồ ngốc, ta sẽ không chạy đâu, ngươi nôn nóng cái gì?” Yến Băng Cơ kiêu my liếc mắt hắc một cái, sắc giọng. “Trước hết buông ta ra, ngươi đợi ta, ta lập tức quay về.”

Diệp Vô Ưu bị đôi mắt quyến rũ của nàng làm cho thất hồn lạc phách, vô ý thức buông lỏng tay ra, lúc hối hận thì Yến Băng Cơ đã ra khỏi cửa, đành phải dựa ở trên giường chờ đợi.

Yến Băng Cơ trở lại rất nhanh, rồi bắt đầu bón từng muỗng, từng muỗng canh cho hắc, nhưng Diệp Vô Ưu cứ ngây ngốc nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nàng, nhanh chóng biến thành tượng gỗ.

“Nhìn cái gì thế? Không nhận ra ta à?” Yến Băng Cơ bị hắn nhìn đến mặt đỏ hồng lên có chút không tự nhiên, bỏ cái bát xuống, dáng vẻ có chút tức giận trừng mắt nhìn hắn.

“Băng tỷ tỷ, chúng ta sau này đi đâu?” Diệp Vô Ưu bị nàng trừng mắt có chút sợ hãi, vội vàng quay đầu không nhìn nữa, ngẫm nghĩ rồi hỏi một câu như thế.

“Người muốn đi?” Yến Băng Cơ nhẹ nhàng thở dài một hơi, ngồi xuống.

“Băng tỷ tỷ, tỷ đi, ta cũng đi.” Diệp Vô Ưu trả lời rất nhanh, một chút do dự cũng không có.

“Người trước đó không phải chỉ muốn trốn tránh ta sao?” Yến Băng Cơ lời nói không có cảm tình, ngẫm nghĩ lại lúc nhỏ Diệp Vô Ưu vừa nhìn thấy nàng thì bỏ chạy, mà lần này hắn lại còn đào hôn, trong lòng nàng thật có chút tức giận.

“Trước kia là trước kia mà, Băng tỷ tỷ, từ nay về sau mặc kệ tỷ đi đâu, ta đều đi theo.” Diệp Vô Ưu thành khẩn tuyên thệ, tiểu tử này ngẫu nhiên đã sa vào vòng ôn nhu của Yến Băng Cơ không thể thoát ra được nữa.

“Những lời này là người nói, sao này không hối hận chứ.” Yến Băng Cơ trong mắt hiện lên một vẻ giảo hoạt.

“Tuyệt không hối hận, ta Diệp Vô Ưu đường đường là nam tử hán, nói được làm được!” Diệp Vô Ưu sợ Yến Băng Cơ không cho hắn đi theo, vội vàng cam đoan nói.

“Tốt lắm, là do người nói đấy, chúng ta đi về nhà!” Yến Băng Cơ mỉm cười, Diệp Vô Ưu nhất thời giống như trái cà mất nước, cúi đầu không nói được một lời.

“Sao vậy, không phải nói đường đường nam tử hán nói được làm được sao? Nhanh như vậy đã muốn nuốt lời à?” Yến Băng Cơ trong lòng muốn cười, nhưng lại cố ý nghiêm mặt.

“Đi thì đi, ta nói được làm được!” Diệp Vô Ưu đột nhiên ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói. Yến Băng Cơ trái lại thật sự có chút bất ngờ, chỉ là nàng không biết rằng Diệp Vô Ưu nghĩ thầm trong lòng: “Trở về thì trở về, chỉ là ta lại phải chạy ra ngoài lần nữa.”

“Được rồi, việc đi đâu sau này nói sau. Thường Hoa đại hội còn vài ngày nữa, chừng kết thúc Thường Hoa đại hội, sẽ bàn lại sau.” Yến Băng Cơ nhẹ nhàng nói.

“Băng tỷ tỷ, ta nghe lời như vậy, tỷ có nên khích lệ ta chút gì chăng?” Diệp Vô Ưu cười hì hì nói, rồi thừa dịp nàng không chú ý, liền bế nàng lên, chui vào bên trong chăn.

“Đừng làm loạn, ban ngày ban mặt đấy.” Yến Băng Cơ khế máng, nhưng Diệp Vô Ưu lần này lại tựa hồ không sợ nữa, nguyên do đại khái vì cái gọi là sắc đảm bao thiên. Hắn không cho Yến Băng Cơ có cơ hội nói chuyện nữa, đã lấp kín miệng của nàng.

Yến Băng Cơ mặc dù then thùng nhưng cũng không kháng cự quá mức, muốn kháng cự lại còn làm ham muốn của Diệp Vô Ưu thêm trời dấy. Diệp Vô Ưu hô hấp càng lúc càng dồn dập, vừa thở hổn hển vừa từ từ cởi y phục của nàng ra, lộ ra lớp áo nhỏ bên trong, bàn tay từ từ vuốt ve nhẹ nhàng da thịt nàng, lại nồng nhiệt hôn từ trên môi xuống, bắt đầu di chuyển đến vùng cổ trắng tinh của nàng, tiếp tục di chuyển xuống dưới.

Đôi môi anh đào của Yến Băng Cơ phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ khiến người ta phê cốt tiêu hồn, cảm giác toàn thân nóng hổi, mềm yếu vô lực, một thân tiên thuật kinh hãi thế tục tựa hồ như hoàn toàn biến mất, bắt đầu để mặc cho Diệp Vô Ưu thao túng.

Diệp Vô Ưu hơi run run giải trừ trói buộc cuối cùng trên người nàng, ngọc thể hoàn mỹ rốt cuộc xuất hiện trọn vẹn trước mắt hắn, quả đúng là một tác phẩm nghệ thuật không có bất kỳ khiếm khuyết nhỏ nhặt nào, một kiệt tác của cao thiên. Trong nhất thời hắn cơ hồ không cách nào cho phép bản thân mình khinh nhờn nàng, hắn không đành lòng phá hoại vẻ toàn mỹ, vô hạ của nàng.

“Ầm” một tiếng, cửa phòng bị đập vỡ tan tành, không biết từ khi nào ngoài cửa lại tụ tập rất nhiều người, mà trong đó phần lớn lại đều là nam nhân trẻ tuổi, bọn họ đều tham lam nhìn vào cái giường trong phòng đang lộ ra một đoạn cánh tay búp sen, còn có một chút ít da thịt trước ngực đang lồ lộ.

“Cút!” Yến Băng Cơ phần nộ mắng rồi gió lạnh và hàn băng nổi dậy một trận gió bão, mang theo xấu hổ và giận dữ tột cùng của nàng hướng về đám người ngoài cửa cuốn tới. Đám người ngoài kia liên tục rên la bị thảm rồi nhao nhao ù té chạy đi. Lại một tiếng nổ vang lên, bụi bặm và những mảnh cây vụn bay lên đầy trời. Trước mặt mọi người nhất thời là một màn mưa bụi, đến lúc quang đăng trở lại, Yến Băng Cơ đã ăn mặc chỉnh tề ngay ngắn, trên mặt nàng vẫn còn một lớp sương giá.

“Băng tiên tử gì chứ, làm ra dáng vẻ thanh cao như thế, giữa ban ngày chẳng phải cùng nam nhân phóng đăng sao?” Đột nhiên một thanh âm tràn đầy ghen tức từ xa xa truyền đến, người đó tựa hồ sợ bị Yến Băng Cơ phát hiện, một mặt nói, một mặt cấp tốc rời khỏi nơi đó.

Gương mặt Yến Băng Cơ lập tức biến đổi (thanh hồng tạo bạch), hai mắt muốn phát hỏa.

“Băng tỷ tỷ, ...” Diệp Vô Ưu mở miệng muốn nói chuyện, hần biết Băng Tiên Tử kia đúng là chỉ Yến Băng Cơ. Từ sau khi nàng lộ ra chân diện mục, thời gian chưa đến một ngày, danh hiệu Băng tiên tử liền truyền đi khắp Bách Hoa thành.

“Đều là tại ngươi cả!” Yến Băng Cơ đột nhiên quay về phía hần gào lên. Nói xong liền như một làn khói trắng, phóng như bay ra ngoài.

12. Chương 12 : Dục Hỏa Phần Thân

Diệp Vô Ưu hai mắt vô thần đi trên đường, hần cũng không biết hần hiện tại đến địa phương nào, hần biết rõ ràng bản thân đã không đuổi kịp nàng, nên vô ý thức tiến thẳng về phía trước, Yến Băng Cơ giận dữ mà đi, khiến hần nhất thời không thể đi theo.

oOo

u Dương Vân Phi vội vã gấp rút chạy ra khỏi cổng Bách Hoa thành, chẳng may may dám dừng lại. Yến Băng Cơ công lực thật kinh khủng, hần vừa mới hiểu biết qua, hần thật không muốn bị nàng bắt được.

“Đại ca ca, chạy nhanh như vậy đi đâu thế?” Một giọng nói nũng nịu truyền đến tai hần. u Dương Vân Phi dồn sức hăm cước bộ, nhìn theo hướng tiếng nói.

Đập vào mắt hần là một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, vẻ mặt hồn nhiên vô tư, mặc một cái áo nhỏ nhắn màu xanh lục, mái tóc đen bóng buộc thành hai cái bím nhỏ, trông rất đáng yêu.

Thiếu nữ tuổi ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, cái đầu nghiêng nghiêng, dùng ánh mắt tò mò nhìn u Dương Vân Phi.

“Đại ca ca, ngươi thế nào lại không nói chuyện?” Thiếu nữ lại hỏi.

“Tiểu muội muội, ngươi đang nói với ta sao?” u Dương Vân Phi trí nhớ có chút không ổn lắm, dường như bỗng chốc còn không có phản ứng lại.

“Phải mà, đại ca ca, người nói ta xinh đẹp không?” Thiếu nữ cười hì hì, dùng ánh mắt mong mỏi nhìn u Dương Vân Phi.

“Úc, xinh đẹp!” u Dương Vân Phi ngây người ngớ ra, gật gật đầu nói.

“Ngươi bây giờ xem ta có phải là càng xinh đẹp hơn không?” Trong hai mắt thiếu nữ đột nhiên phát ra ánh sáng yêu mị, cái bím tóc đang buộc đột nhiên sổ tung ra, cái đầu tóc đen bóng không có gió vẫn tự động tung bay lên cao.

“Phải, thật xinh đẹp.” u Dương Vân Phi ánh mắt vẻ mặt trở nên si mê, miệng lẩm bẩm nói.

“Ngươi có muốn ở cùng ta hay không?” Thiếu nữ vẫn như thế cười hì hì nói.

“Muốn.” u Dương Vân Phi không chút do dự nói.

“Ta bảo ngươi, ngươi bây giờ đi làm một việc, sau đó nhanh chóng trở về, ta ở chỗ này chờ ngươi!” Thiếu nữ hì hì cười.

u Dương Vân Phi liều mạng gật đầu.

Một lát sau, u Dương Vân Phi lại trở về Bách Hoa thành, y phục toàn thân đã bị chính bản thân hấn cởi ra chỉ còn chừa lại một cái quần lót. Người ngoài nhìn hấn xoi mói, hấn lại dường như không hề để ý, chỉ biết cầm đầu chạy một vòng trong thành, sau đó lại nhanh chân chạy ra khỏi thành, đi tìm thiếu nữ kia, chỉ đáng tiếc là chẳng nhìn thấy đâu.

oOo

“Tốt rồi, tìm Vô Ưu ca ca và Băng tỷ tỷ đòi tiền thưởng thôi.” Thiếu nữ kia sau khi u Dương Vân Phi trở về trần liền khẽ vỗ tay, búng một cái nhảy về phía trước chạy đi.

“Hàm Yên, ngươi lại quấy rối gì đó?” Thiếu nữ chưa đi được mấy bước đã bị một tiếng trách mắng nhẹ nhàng kêu dừng lại.

“Băng tỷ tỷ, muội nhớ tỷ quá.” Thiếu nữ gọi là Hàm Yên liền xoay người đi về hướng Yến Băng Cơ.

“Nhớ ta mới kỳ quái, ta thấy ngươi nhớ Vô Ưu ca ca của ngươi thôi.” Sắc mặt Yến Băng Cơ đã khôi phục về bình tĩnh, vừa mới nổi giận chạy ra ngoài, trong chớp lát lại khôi phục lại. Đối với hài tử Hàm Yên phá phách này, nàng đã biết rõ tính cách của nàng ta từ lâu.

“Băng tỷ tỷ à, dù sao tỷ và Vô Ưu ca ca cũng không có gì khác nhau mà, ta nhớ tỷ và nhớ hấn đều giống nhau.” Hàm Yên làm nũng nói.

“Được rồi, không cần giở trò, các ngươi thật sự là những tên hề (hoạt bảo), ngươi làm cho u Dương Vân Phi kia từ nay về sau thế nào gặp người khác được nữa?” Yến Băng Cơ nhìn nàng ta có chút bất lực, lại có chút nuông chiều.

“Băng tỷ tỷ, ai bảo hấn phá hỏng chuyện tốt của tỷ và Vô Ưu ca ca, chẳng phải hấn cũng làm cho tỷ khó chịu sao?” Hàm Yên bửu môi nói.

“Thôi được, chúng ta đi tìm Vô Ưu thôi.” Yến Băng Cơ bất lực nói. Kỳ thật nàng đối với u Dương Vân Phi mặc dù có chút chán ghét, nhưng cũng không có bao nhiêu hận thù, nàng là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của Diệp Vô Ưu, cùng hấn ở một chỗ bị người khác phát hiện cũng không có gì ghê gớm. Vừa rồi giận dữ mà chạy đi, chẳng qua chỉ vì tính dè dặt của nữ nhân, khiến nàng trong lúc nhất thời khó có thể chấp nhận mà thôi.

oOo

Diệp Vô Ưu mặt ủ mày chau trở lại khách điểm, vừa mới tiến đến cửa phòng, lại không kèm được sừng sờ, bởi vì hấn nhìn thấy Hàm Yên.

“Vô Ưu ca ca, đến giúp ta đi.” Hàm Yên ở trước mặt Diệp Vô Ưu bày ra đủ các loại tư thế quyến rũ, miệng phát ra âm thanh càng mê người, đôi mắt xinh đẹp ướt đẫm chảy ra những giọt lệ trong suốt.

Diệp Vô Ưu đáng thương lại bị tiểu ma nữ Hàm Yên này làm đối tượng luyện công, chỉ có điều từ nhỏ đến lớn, lần này cũng không phải lần đầu tiên. Diệp Vô Ưu trong lòng hiểu rõ, ngàn vạn lần không được cho rằng nàng ta thật sự cần hấn giúp đỡ, nàng ta chỉ cố ý dày dạn hấn. Từ đầu đến cuối, hấn đều là chỉ có thể nhìn, không thể ăn.

“Nha đầu chết tiệt, nha đầu xấu xa, có cơ hội ta nhất định ăn thịt ngươi, xương đầu cũng không chừa.” Diệp Vô Ưu một mặt nỗ lực không nhìn nàng ta, mặt khác trong lòng thầm căm hận, kỳ thật chỉ trách móc oán giận bản thân, ngày thường không luyện công cho tốt, bao giờ cũng vậy, mỗi lần hấn đến lúc sắp đắc thủ thì Hàm Yên lại trốn thoát.

“Vô Ưu ca ca, đến đây, lại đây ôm ta đi.” Hàm Yên còn ở nơi đây làm nũng, Diệp Vô Ưu rốt cuộc không nhịn được, bỗ nhào đến, ôm lấy nàng ta, tấm thân xem ra dường như khá nhỏ bé nhưng thực ra lại toàn những đường cong vô cùng ưu mỹ, liền hôn khắp trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của nàng.

Hàm Yên khẽ phát ra một tiếng rên rĩ, thần sắc gương mặt tỏ ra rất hưởng thụ, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng vòng qua cổ Diệp Vô Ưu, mặc cho hấn ở trước chiếc cổ trắng và ngực nàng tàn phá bữa bãi, tùy ý mặc sức mà hôn.

Diệp Vô Ưu thở dốc hồng hộc có chút sắc khí, bắt đầu cởi bỏ y phục của Hàm Yên, một lúc sau trên người nàng chỉ còn vài món y phục tiểu tiết, da thịt trắng nõn trong suốt đã lộ ra. Diệp Vô Ưu một mặt điên cuồng hôn hít, mặt khác dùng tay hướng đến cái vật che phủ cuối cùng kia.

“Vô Ưu ca ca, người còn chưa cười ta mà, thế nào lại có thể đối với người ta như vậy.” Nghe câu nói này, Diệp Vô Ưu biết lần này lại xong rồi.

Hàm Yên nhẹ nhàng tránh thoát khỏi cái ôm của hắn, dùng tốc độ kinh người mặc y phục, xong cười hì hì búng một cái nhảy về phía trước chạy ra ngoài.

oOo

“Băng tỷ tỷ, Diệp Vô Ưu ca ca không xong rồi, tỷ nhanh đi cứu hắn.” Hàm Yên chạy tới phòng bên cạnh, tìm kiếm Yến Băng Cơ.

“Hàm Yên, người lại làm cho hắn thế nào vậy?” Yến Băng Cơ mày ngài cau lại, trừng mắt nhìn Hàm Yên.

“Băng tỷ tỷ, tỷ cũng biết người ta còn nhỏ mà, nhưng Diệp Vô Ưu ca ca khẳng định muốn cơ thể của người ta, ta đành phải cho hắn ôm hôn, nhưng hắn cũng không thỏa mãn. Mà người ta nhỏ như vậy, đương nhiên không thể để Diệp Vô Ưu ca ca làm càng, vì lẽ đó, cho nên người ta liền chạy trốn, nhưng mà Vô Ưu ca ca lại...” Lại cái gì nàng ta không có nói tiếp nữa.

“Người rồi việc hay sao lại đi câu dẫn hắn làm cái gì?” Yến Băng Cơ không phải không biết nội tình của Hàm Yên, đâu có thể tin tưởng lời nàng ta, vừa liếc nhìn nàng ta không chút cảm tình vừa vội vã đi qua phòng bên cạnh.

Diệp Vô Ưu lần này thật sự là bị Hàm Yên quấy rối không nhẹ, đến bây giờ khuôn mặt anh tuấn vẫn còn đỏ ửng, bộ dáng hơi có chút thống khổ.

“Người..., người cũng không phải không biết Hàm Yên thích phá phách, sao còn sập bẫy của nàng ta?” Yến Băng Cơ nhìn Diệp Vô Ưu có phần thống khổ, cũng có chút khiển trách.

“Băng tỷ tỷ, ta, ta “ Diệp Vô Ưu sắc mặt trở nên càng lúc càng đỏ, đột nhiên ôm Yến Băng Cơ vào lòng, “Băng tỷ tỷ, cho ta được không?”

13. Chương 13: Sơ Thí Vân Vũ

“Dù sao không sớm thì muộn cũng phải gả cho hắn.” Yến Băng Cơ trong lòng thầm nghĩ, cắn chặt răng, khe gật đầu.

Được Yến Băng Cơ gật đầu đồng ý, sớm đã nhịn không nổi, Diệp Vô Ưu tự nhiên không khách khí nữa, liền vội vàng vàng kéo Yến Băng Cơ ngã nhào lên giường.

Tham lam hôn lấy đôi môi của Yến Băng Cơ, hai tay thuần thục cởi bỏ y phục trên người nàng, không đến một khắc, thân thể hoàn mỹ thánh khiết của Yến Băng Cơ đã hoàn toàn khỏa lộ trong không khí.

Diệp Vô Ưu đã dục hỏa thiêu thân, vội vã tiến nhập vào thân thể của Yến Băng Cơ. Yến Băng Cơ chỉ cảm thấy hạ thể đau đớn, rơi vài chấm đỏ, hai giọt nước mắt bất giác trào ra từ bên khóe mắt, giờ khắc này, nàng cuối cùng đã đánh mất thân thể thánh khiết gìn giữ hơn hai mươi năm qua.

oOo

Mây tan mưa tạnh, Diệp Vô Ưu lòng đã thỏa mãn, ôm lấy Yến Băng Cơ ngủ say. Yến Băng Cơ trong lòng lại suy nghĩ miên man, nàng không phải hối hận vì hiến thân cho hắn, chỉ là lúc thật sự mất đi hai mươi năm thanh bạch gìn giữ như vậy, nàng cũng có chút cảm giác khó chịu.

Tình cảm của Yến Băng Cơ đối với Diệp Vô Ưu luôn rất phức tạp, từ lúc nàng bắt đầu hiểu chuyện, nàng đã biết rõ, đến khi nàng lớn, nhất định sẽ phải gả cho Diệp Vô Ưu. Nàng vốn là một cô nhi, hồi đó Yến Ngọc Dao tìm kiếm rất lâu mới tìm được một nữ hài tử khiến bà hài lòng. Yến Băng Cơ cũng không phụ kỳ vọng của Yến Ngọc Dao, chẳng những võ công xuất sắc ngang ngửa với bà thời còn trẻ, mà ngay cả tướng mạo so với Yến Ngọc Dao cũng chỉ có hơn mà không hề kém.

Bởi vì Diệp Vô Ưu chưa bao giờ ngoan ngoãn mà Diệp Phi Phàm cũng không nguyện ý muốn quản giáo hắn. Yến Ngọc Dao chỉ có một đứa con trai như thế tự nhiên phải rất sủng ái hắn. Đồng thời bà cũng biết sủng ái hắn quá sẽ không tốt, vì vậy, Yến Băng Cơ lại đảm nhiệm vai trò khá lạ lùng này, chẳng những làm vị hôn thê của hắn mà còn phải thay thế Yến Ngọc Dao quản giáo hắn. Điều này cũng làm Diệp Vô Ưu thường xuyên rất uất ức, cảm thấy Yến Băng Cơ đối với hắn không tốt.

“Băng tỷ tỷ, Vô Ưu ca ca?” Nha đầu Hàm Yên này đột nhiên ngay lúc đó chạy đến, con người đen đảo đảo lia lịa, đột nhiên hi hi cười, “Băng tỷ tỷ, các người như thế..., có thú vị không?”

“Tiểu nha đầu, coi chừng ta đem ngươi ném ra ngoài đấy.” Yến Băng Cơ xấu hổ đỏ mặt, chỉ vì có Hàm Yên ở trước mặt nên nàng thấy rất thẹn thùng.

“Người ta chỉ là tò mò mà. Nhưng mà Băng tỷ tỷ à, ta vừa mới nghe được tiếng của các người, dường như tỷ và Vô Ưu ca ca đều rất sung sướng. Có phải thật sự rất thú vị không?” Không rõ Hàm Yên thật sự không biết hay là cố ý, cả những lời như thế mà cũng nói ra.

“Người, người lại có thể ở bên ngoài nghe lén à?” Yến Băng Cơ hai gò má đỏ ửng, vừa thẹn vừa giận, không ngờ tiểu nha đầu này thật sự thứ gì cũng làm được.

“Nơi này có nghe lén ư? Băng tỷ tỷ à, tỷ nói người ta là loại người như vậy sao! Người ta thật là quang minh chính đại đứng ở cửa nghe thôi.” Hàm Yên giao hoát cười, đắc chí nói.

“Băng tỷ tỷ, tỷ đang cùng ai nói chuyện thế?” Diệp Vô Ưu mơ mơ màng màng lên tiếng, mắt còn chưa mở, lại bắt đầu ở trên người Yến Băng Cơ không đành lòng.

“A!” Diệp Vô Ưu đột nhiên sợ hãi la lên một tiếng, lập tức tỉnh táo hẳn ra, “Băng tỷ tỷ, lạnh, lạnh mà” Yến Băng Cơ tự nhiên sẽ không để cho hắn ở trước mặt Hàm Yên làm vậy, vì vậy lại dùng đến phương pháp hữu hiệu nhất, làm cho hắn lạnh mà tỉnh lại.

“A, Hàm Yên, người, người thế nào ở chỗ này?” Diệp Vô Ưu người tỉnh táo tự nhiên cũng phát hiện ra Hàm Yên. Nàng ta giống như đang dùng vẻ mặt cười chế nhạo nhìn hắn, mà trong ánh mắt nàng ta còn xuất hiện một loại biểu cảm khiến Diệp Vô Ưu rất sợ hãi. Hắn trước đây mỗi lần nhìn thấy loại biểu cảm này, sau đó không lâu đều sẽ bị Hàm Yên hành rất thâm.

oOo

“Vô Ưu ca ca, ta luôn ở đây mà.” Hàm Yên hi hi cười, đột nhiên cả người nhẹ nhàng bay lên, đôi giày thêu đáng yêu bị nàng ta đạp bỏ, lộ ra một đôi chân trắng nõn, thân thể nhỏ nhắn xinh đẹp bổ nhào vào trong giường, nằm nghiêng bên cạnh Diệp Vô Ưu, một tay chống hàm, cười ngọt ngào, con người đen bóng ở trên mặt Diệp Vô Ưu đảo qua đảo lại không ngừng.

“Hàm Yên, người, người đi xuống được hay không?” Diệp Vô Ưu lúc này thật sự có phần sợ hãi. Hàm Yên cũng không biết cái gì gọi là thẹn thùng, lại có thể trong tình huống này trở mặt ra nằm bên cạnh Diệp Vô Ưu và Yến Băng Cơ.

“Diệp Vô Ưu ca ca, người vừa rồi không phải rất muốn người ta sao?” Hàm Yên lộ ra bộ dạng rất tủi thân. “Người ta bây giờ cho người không được hay sao?” Vừa nói, Hàm Yên vừa dán sát đôi môi hồng phấn tới bên cạnh lỗ tai Diệp Vô Ưu, khẽ thở một hơi vào đó.

Diệp Vô Ưu tim đập mạnh, rốt cục đã hiểu được tiểu nha đầu này lại muốn bắt đầu giày vò hắn, chỉ là so với ngày thường còn nghiêm trọng hơn.

Nếu như là ngày thường, hắn nhiều nhất là bị nàng ta câu dẫn một chút, nhưng hắn đau khổ chỉ có thể nhìn khắp mà không thể ăn, không có hậu quả gì khác. Nhưng mà hiện tại lại không như thế, Yến Băng Cơ vừa mới hiến dâng cho hắn, hiện giờ vẫn còn ở bên cạnh nhìn hai người, mặc dù không nói gì nhưng nhất cử nhất động của hắn và Hàm Yên đều không thể thoát khỏi cặp mắt của nàng ta. Nếu lúc này hắn còn cùng Hàm Yên ăn nói phóng dăng, chỉ sợ sau này Diệp Vô Ưu đừng hòng đụng chạm được đến nàng.

“Hàm Yên, người, người đừng càn quấy.” Diệp Vô Ưu cắn răng khổ sở van xin, “Người muốn gì ta đều đáp ứng người, chỉ cần người bây giờ mau mau ra ngoài.” Diệp Vô Ưu ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại

đem Hàm Yên mắng chửi không biết bao nhiêu lần: Nha đầu chết tiệt, nha đầu xấu xa, đại trượng phu có được giãn được, ta trước cầu xin người, rồi có một ngày ta cho người biết mặt!

“Vô Ưu ca ca, người ta đúng là muốn bồi tiếp người mà, vừa rồi đều là người ta không tốt, bây giờ đến bồi thường cho người mà.” Hàm Yên vẽ mặt nước mắt giàn giụa, không hiểu nổi nha đầu này thay đổi sắc mặt sao mà nhanh thế. Tuy Diệp Vô Ưu đã sớm biết rõ mấy cái trò này của nàng ta, không bị sập bẫy, nhưng từ trong lòng vẫn còn lộ ra vài phần thương hại.

“Nha đầu xấu xa, lại dụng mị thuật đối với ta.” Diệp Vô Ưu thầm mắng trong lòng, cuộc đời này chạm phải Hàm Yên hẳn xem như thất bại, hỏng cả tám đời.

“Được rồi, Hàm Yên, người không được làm càn ở đây!” Yên Băng Cơ rút cuộc nhịn không được lên tiếng, Diệp Vô Ưu cuối cùng thở phào một tiếng, dừng thấy Hàm Yên trời không sợ đất không sợ, nhưng trước mặt Yên Băng Cơ nàng ta cũng rất nghe lời, đương nhiên chỉ tương đối ngoan ngoãn.

“Băng tỷ tỷ, người ta không đùa giỡn mà.” Hàm Yên lần này lại chui vào thẳng vào trong chăn, nằm ở chính giữa Yên Băng Cơ và Diệp Vô Ưu, nằm sấp trên người Yên Băng Cơ làm nũng.

14. Chương 14: Vô Hoa Lâu

“Băng tỷ tỷ, Vô Ưu ca ca, các người không chịu cùng ta chơi đùa, ta sẽ tự qua.” Hàm Yên còn muốn đi qua, nhưng phát hiện Yên Băng Cơ đang dữ tợn liếc mắt nhìn nàng ta, đôi mắt chuyển động, đột nhiên cười khanh khách, “Ta đi Vô Hoa Lâu vui vẻ, nghe nói nơi đó rất vui.”

Lời vừa nói xong, Hàm Yên lại nhanh như chớp chạy vụt ra ngoài.

“Băng tỷ tỷ, Vô Hoa Lâu là nơi nào?” Diệp Vô Ưu thấy tiểu yêu tinh rút cuộc đã chạy đi, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, xoay người ôm lấy ngọc thể tuyệt mỹ bên cạnh, thấp giọng hỏi.

“Kì viện!” Yên Băng Cơ trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu, “Buông ta ra, đứng dậy!”

Vô Hoa Lâu phân bố khắp Vân Mộng đại lục, chính là những thanh lâu liên kết tạo nên, lớn nhất Vân Mộng đại lục, thanh danh hiển hách, không thua kém bất kỳ môn phái nào.

Hàm Yên hớn hỏ chạy tới bên ngoài Vô Hoa Lâu, ánh mắt đảo qua đảo lại không ngừng, vốn đang mang bộ dáng tinh linh cổ quái đột nhiên thoáng cái lại biến mất không thấy nữa, mà thay là một bộ dáng rất đáng yêu rất hồn nhiên.

“Ồ, đây là tiểu nha đầu con nhà ai, dáng cao mà còn thật sự xinh đẹp a, nhưng mà làm sao lại chạy đến nơi này?” Nhận nương thấy Hàm Yên vừa mới đi vào Vô Hoa Lâu, lẩm bẩm nói. Nhận nương này là tú bà trong phân lâu Vô Hoa Lâu của Bách Hoa thành, có điều tuổi còn trẻ, xem bộ dáng cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi, tú bà này quả thật còn rất trẻ so với các tú bà khác.

“Ồ, tiểu muội muội, người có phải đi nhầm nơi rồi không?” Nhận nương tâm tư chuyển mấy vòng, lại xuống lầu nghênh đón Hàm Yên đang đi tới.

“Đại tỷ tỷ, người gọi ta sao? Nhưng ta không phải gọi là tiểu muội muội mà.” Hàm Yên hướng về Nhận nương cười ngọt, tiếng nói lại vừa nũng nịu vừa du dương, một tiếng đại tỷ tỷ, càng làm cho Nhận nương nghe thấy thoải mái vô cùng.

“À? Người tên gọi là gì?” Nhận nương trong lòng thầm vui mừng, chẳng lẽ tiểu nha đầu xinh đẹp này đầu óc không được tốt lắm? Nếu như vậy, nàng ta đúng thật là vận may đã đến.

“Ta à, ta nhớ, mẹ ta hình như gọi ta là nha đầu ngốc, đúng rồi, ta đúng được gọi là nha đầu ngốc.” Hàm Yên nghiêng đầu suy nghĩ cả nửa ngày, sau đó nói.

“Người có biết nơi này là nơi nào không?” Nhận nương nhìn xung quanh, vội vàng đưa Hàm Yên kéo qua một bên, thấp giọng hỏi.

“Biết, nơi này không phải lầu sao? Ta đói bụng, muốn ăn cơm mới đến đây.” Hàm Yên chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp nói.

“Té ra thật sự là một con nha đầu ngốc, Vân nương à Vân nương, Nhận nương ta rốt cuộc cũng đến ngày phong quang rồi.” Nhận nương trong lòng kêu lên vui mừng, thị vốn là một trong những thành viên chủ chốt của Vô Hoa Lâu, nhưng mà lại cứ bị Vân nương áp chế. Vân nương dưới tay có hai đệ tử, Vô Nguyệt và Vô Tinh, các nàng ta chính là hai đại chiêu bài của Vô Hoa Lâu. Hằng năm Vô Hoa Lâu biểu diễn lưu động trên toàn lãnh thổ, chỉ bán nghệ chứ không bán thân, nhưng mỗi lần đến một địa phương, đều làm toàn bộ công tử vương tôn đổ xô vào. Mà đệ tử dưới tay Nhận nương, kỹ nghệ lại bình thường, khó mà đảm đương.

Hôm nay nhìn thấy Hàm Yên, với sự lọc lõi nhìn người của thị làm sao lại không nhìn ra, Hàm Yên chẳng những dung mạo xinh đẹp phi phàm, càng mị cốt trời sanh, chỉ cần qua loa dạy bảo một chút, khẳng định có thể vượt hơn hẳn Vô Nguyệt và Vô Tinh, lúc đầu thị còn lo lắng tiểu nha đầu này sẽ không dễ dàng chui vào cái lồng của thị, nhưng mà bây giờ xem ra, chỉ là một nha đầu ngốc, thị dùng kinh nghiệm nhiều năm đối phó tiểu cô nương, muốn đối phó nàng ta tự nhiên là dư dả có thừa.

“Nha đầu ngốc, ta bây giờ sẽ dẫn ngươi đi ăn, được không?” Nhận nương làm ra một bộ dạng rất hòa nhã cùng dùng giọng điệu dịu dàng nhất nói với Hàm Yên.

“Được, được, ta đang rất đói bụng.” Hàm Yên xoa đầu, bộ dạng hết sức phấn khởi.

“Đến đây, ta dẫn ngươi lên trên ăn, được không?” Nhận nương kéo tay Hàm Yên muốn dẫn lên trên lầu.

“Đợi một chút, đợi một chút.” Một tiếng nói vang dội từ phía sau Nhận nương vang lên, sau đó nói ra một câu khiến thị suýt chút nữa học máu, “Lão bà bà, bà đem vị tiểu tử tỷ xinh đẹp dẫn đi đâu thế?”

“Lão bà bà? Người, người, người từ đâu tới, tên tiểu tử lỗ mãng?” Nhận nương xoay người, hốt hển chỉ vào người thiếu niên mặc lam y phía trước, trên tay cầm một cây chiết phiến, hung hăng nói.

“Vị tỷ tỷ xinh đẹp, tiểu sinh xin hữu lễ. Lam y thiếu niên căn bản vốn không để ý tới Nhận nương, lại quay về phía Hàm Yên cúi chào, ”Tiểu sinh Lam Tiểu Phong, năm nay mười tám tuổi, mặc dù không phải ngọc thụ lâm phong, nhưng cũng khôi ngô tiêu sái, tuy không có vạn vàng quanh thân, nhưng cũng bạc lăm gia sản, tiểu sinh còn chưa lấy vợ, xin hỏi vị thiên tiên tỷ tỷ này có ý định làm thê thiếp của tại hạ?”

Giọng nói của Lam Tiểu Phong vang dội vô cùng, người trong cả Vô Hoa Lâu gần như đều nghe rõ ràng, đám oanh oanh yến yến khi nghe xong những lời này thì cười sảng sặc không ngừng, nhưng mà Lam Tiểu Phong lại một chút cũng không có cảm giác xấu hổ.

“Đại tỷ tỷ, vị tiểu ca ca này nói cái gì vậy?” Phần đông khách làng chơi và kỹ nữ lần đầu nghe được kiểu cầu thân của Lam Tiểu Phong đều ngạc nhiên, cho nên làm cho Vô Hoa Lâu xuất hiện giây phút yên tĩnh ngắn ngủi, lúc này lại bị một tiếng nói vừa nũng nịu vừa du dương phá tan tĩnh mịch, truyền đến trong tai từng người, sau đó Nhận nương lại phát hiện Hàm Yên hình dáng vẻ mặt đang mơ màng nhìn thị, trong ánh mắt càng tràn ngập vẻ mê hoặc không giải thích được.

Nhận nương tuy bị Lam Tiểu Phong gọi một tiếng lão bà bà mà tức giận không ngớt, nhưng mà bây giờ thị càng khẳng định được Hàm Yên đầu óc không được tốt lắm, vì thế mà trong lòng lại nổi lên một trận vui sướng, thị tựa hồ đã thấy được ánh bạc óng ánh cuộn cuộn mà đến, nhiều không đếm xuể.

Nhận nương tâm tư thay đổi nhanh như điện, lập tức liền có chủ ý, thị hướng về bên cạnh đưa mắt ra hiệu, trong nháy mắt Lam Tiểu Phong lại cảm giác mùi phấn son dày đặc từ bốn phương tám hướng tiến về phía hắn, một lát sau hắn đã bị một đám oanh oanh yến yến vây chặt kín, tiểu tử này thật sự là diễm phúc không nhỏ.

Nhận nương khoe miệng lộ ra một nụ cười hài lòng, mặc dù dưới quyền thị không có đệ tử giống như Vô Tinh và Vô Nguyệt, nhưng cũng có vài cô nương được xem là môn sinh đắc ý của thị, thị chỉ cần tùy tiện đưa mắt ra hiệu một cái, các nàng ta có thể ngầm hiểu ý. Xem ra bộ dáng của Lam Tiểu Phong lúc này, nhất thời nửa khắc không có biện pháp thoát thân, mà thị cũng tự nhiên có thể yên tâm mang nha đầu ngốc nhưng xinh đẹp không thể tưởng tượng, vội vã dụ lên trên lầu.

“Tiểu muội muội, tỷ tỷ dẫn ngươi đi ăn đồ nhé.” Giọng nói của Nhận nương có lẽ chưa hề dịu dàng thân thiết đến như vậy, Hàm Yên rất ngoan ngoãn đi theo phía sau thị, chỉ là vừa đi vừa quay đầu lại dùng ánh mắt tò mò nhìn Lam Tiểu Phong bị nhốt trong lồng mỹ nữ kia.

15. Chương 15: Khả Liên Đích Lam Tiểu Phong

“Các mỹ nữ tỷ tỷ, các người chớ có trách Lam Tiểu Phong ta không biết thương hương tiếc ngọc, muốn trách thì trách các người không đủ xinh đẹp.” Lam Tiểu Phong bộ dạng hết sức lo sợ nói. Nhưng khi hắn vừa dứt lời, mọi người lại nghe thấy vang lên một tiếng hô êm dịu, tiếp đó bọn họ lại nhìn thấy đám cô nương vốn đang quần quanh bên cạnh Lam Tiểu Phong đang từng người với tư thế mỹ diệu khác nhau, không bình thường bay về tứ phía, sau đó nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, lại không có một ai bị thương, thậm chí ngay cả ngã té xuống đều không có.

“Tiểu tỷ tỷ, người còn chưa nói muốn gả cho ta hay không?” Lam Tiểu Phong lẳng không nhảy lên, dừng ở phía trước Hàm Yên, ngăn chặn lối đi của nàng ta, còn thuận tiện tách rời nàng ta và Nhận nương ra, rồi sau đó hướng về Hàm Yên cười hi hi nói.

“Tiểu ca ca, người nói muốn ta gả cho người sao?” Hàm Yên đột nhiên cười ngọt, gương mặt hồn nhiên xinh đẹp trong nháy mắt trở nên vô cùng kiều mỹ, Lam Tiểu Phong không thể không thất thần, rồi sau đó có phần thất hồn lạc phách gật đầu. Thực ra không riêng gì hắn, tất cả nam nhân ở đây đều đột nhiên cảm giác đối với những nữ nhân bên cạnh không có bất kỳ hứng thú nào, sau đó sức chú ý của bọn họ đều di chuyển đến trên người Hàm Yên. Chỉ là bọn họ vừa rồi đều chứng kiến thấy lợi hại của Lam Tiểu Phong, cũng chỉ dám ở bên cạnh nhìn, không dám cùng Lam Tiểu Phong tranh người.

Mà Nhận nương trong lòng sợ hãi, một loại cảm giác rất bất an từ đáy lòng dâng lên, nhìn Lam Tiểu Phong, sau đó lại nhìn Hàm Yên, sau đó lại lặng lẽ lui về trên lầu.

“Thật sao? Mẹ nói, nếu có người muốn lấy ta, nha đầu ngọc nên gả cho người đó, thật tốt, nha đầu ngọc sẽ gả cho người.” Hàm Yên cao hết sức phấn khởi nói.

“A!” Lam Tiểu Phong há to miệng, há rất to một hồi lâu không có khép lại, ngơ ngác nhìn Hàm Yên, trên mặt lại mang vẻ dở khóc dở cười.

“phụ thân không phải nói, mỹ nữ đều rất khó theo đuổi hay sao?” Lam Tiểu Phong lẩm bẩm tự nói, “Ta, ta mới mười tám tuổi, ta còn chưa muốn lấy vợ, lần này hỏng rồi, lần này thật sự là hỏng rồi. Cha à cha, cha lại gạt con, con không để yên cho cha đâu.” Nhìn bộ dáng của hắn, dường như sắp khóc đến nơi.

“Tiểu ca ca, mẹ ta nói, lúc này người cần phải giao sinh lễ cho ta.” Hàm Yên giống như có phần không kịp đợi.

“Sinh, sinh lễ?” Lam Tiểu Phong mặt như đưa đám, “Tiểu tỷ tỷ, người, người thật sự đồng ý?” Hắn bây giờ rất muốn Hàm Yên nói không, chỉ là khiến hắn thất vọng, Hàm Yên khẳng định gật đầu.

“Không được, không được, ta không thể cưới vợ sớm như vậy, cưới vợ rồi ta sẽ không còn tự do nữa.” Lam Tiểu Phong thấp giọng tự nói: “Nhưng nam tử hán đại trượng phu, lời phải giữ lời, hết rồi xong rồi, ai đến cứu ta, a!”

Lam Tiểu Phong tội nghiệp này ánh mắt chuyển khắp bốn phía, hy vọng trong lúc này có một người, đương nhiên tốt nhất là nam nhân có thể đến giúp hắn một tay. Nhưng hắn lại tưởng rằng ánh mắt của chính mình bây giờ rất đáng thương, lại không biết rằng ánh mắt của hắn vô cùng quái dị, đến nỗi vốn còn có một ít người nóng lòng muốn thử, bị hắn nhìn thấy, trên người đều nổi da gà, có chút cảm giác lạnh lạnh, vì vậy đều hạ quyết tâm, chuyên tâm xem náo nhiệt.

Trong lúc Lam Tiểu Phong sắp tuyệt vọng, từ cửa có hai người đang tiến đến.

“Băng tỷ tỷ, đứng dậy làm gì?” Diệp Vô Ưu có phần không cam tâm, ôm lấy Yến Băng Cơ không muốn buông tay.

“Hàm Yên đã đi Vô Hoa Lâu, người nói chúng ta đứng dậy để làm gì?” Yến Băng Cơ không có cảm tình liếc nhìn hắn.

“Băng tỷ tỷ, tỷ không đi thưởng hoa đại hội sao?” Diệp Vô Ưu có chút kỳ quái hỏi.

“Người còn nói? Trong lúc này, còn đi thế nào đây?” Yến Băng Cơ trừng mắt nhìn hắn, liền đó giọng nói hơi chậm lại, “Mấy ngày này, ta không cần đi, chỉ phải ngày cuối mới đi.”

Diệp Vô Ưu cuối cùng cũng đành phải không tình nguyện rời giường, nhưng mà lại không phải lo lắng Hàm Yên sẽ xảy ra điều bất trắc gì, hắn chỉ thấy, nơi nào có Hàm Yên xuất hiện, chỉ biết là người khác xảy ra điều bất trắc, Hàm Yên nhất quyết sẽ không bị tổn hại.

Chỉ tiếc Yến Băng Cơ dường như không nghĩ như vậy, hơn nữa nàng lại uy hiếp hắn, nếu hắn không đứng dậy cùng nàng đi Vô Hoa Lâu, sau này nàng sẽ không để ý đến hắn nữa, Diệp Vô Ưu mặc dù không quá tin rằng nàng sẽ thật sự từ nay về sau không để ý đến hắn, nhưng mà hắn lại tin rằng, nàng có thể sẽ vì thế biến mất khỏi bên cạnh hắn vài ngày, vì thế hắn mới bị Yến Băng Cơ hoàn toàn rất mũi. Nam nhân vừa hạnh phúc lại đáng thương, lại đành phải ngoan ngoãn nghe theo chỉ thị của nàng.

Nhưng mà Yến Băng Cơ lần này đối với Diệp Vô Ưu không tệ, hai người trên đường đi Vô Hoa Lâu, nàng luôn kéo tay hắn, tỏ ra khá thân mật, mặc dù hai người chuyện âm thầm thân mật gì đó đều làm qua, nhưng ở trước mặt công chúng, Yến Băng Cơ lần đầu tiên đối với hắn tốt như vậy, khiến lòng hư vinh của Diệp Vô Ưu thỏa mãn cực kỳ, nhưng mà chỉ một lúc sau, hắn lại nghe được một câu, khiến cho hắn suýt tý nữa học máu.

Một người đi đường ánh mắt si ngốc nhìn hai người vừa mới đi qua, lẩm bẩm nói: Tỷ muội thật xinh đẹp như hoa, a

Tên quy nô gác cửa bởi vì nhìn Yến Băng Cơ đến phát ngốc, do đó bị Diệp Vô Ưu trong lòng đang phát hỏa ném qua một bên, mà đến tận khi hai người đã đi vào cửa chính Vô Hoa Lâu, tên quy nô kia còn chưa phục hồi lại tinh thần, Yến Băng Cơ vừa mới chuyển biến từ thiếu nữ thành thiếu phụ, nhưng mà khuôn mặt vẫn lạnh lùng như băng, nhưng sự quyến rũ lại dường như đã gia tăng thêm vài phần.

Diệp Vô Ưu chỉ mới một chân vừa bước vào, một cái bóng màu lam lại hướng về hắn bỏ nhào tới, tâm tình của hắn vẫn còn rất khó chịu, tự nhiên nghĩ cũng không cần nghĩ lại phát tay đánh tới, sau đó Lam Tiểu Phong lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa sầm sập khóc, té nhào phía trước hai người Diệp Vô Ưu và Yến Băng Cơ, thảm thương nhìn hai người.

“Này, tiểu hoa si, ta đã có nói qua với ngươi, không được xuất hiện trước mặt Băng tỷ tỷ ta, còn nữa, ngươi la hét dọa người như vậy làm gì, ta chưa có đánh ngươi!” Diệp Vô Ưu lập tức nhận ra Lam Tiểu Phong, bộ dạng hung dữ nhìn hắn nói.

“Úc, xấu hổ làm việc sơ xuất, phải tẩu nhanh.” Lam Tiểu Phong nhanh chóng bò dậy, phủi phủi y phục, mặt không đổi sắc nói, Vô Hoa Lâu lập tức một trận cười to.

Yến Băng Cơ trong lòng cũng cảm thấy buồn cười, nhưng mà trên mặt trái lại không có biến hóa gì, nàng ánh mắt đảo một vòng, lại phát hiện Hàm Yên, nhíu mày, lại chuẩn bị nói cái gì đó.

“Băng tỷ tỷ, không cần nói, để ta đùa vui một chút đi mà.” Tiếng nói nũng nịu của Hàm Yên đúng lúc truyền đến trong tai nàng.

“Diệp gia ca ca, giúp cho ta một việc được không?” Lam Tiểu Phong tiến về trước vài bước, vẻ mặt nịnh hót nhìn Diệp Vô Ưu.

“Ta vì cái gì phải giúp ngươi? Ta còn chưa có tìm nười tính sổ? Ta cảnh cáo ngươi, ngươi càng sớm càng tốt biến mất trước mặt ta!” Trong giọng nói của Diệp Vô Ưu không có chút chỗ để thương lượng.

“Được, ta lập tức biến mất, lập tức biến mất!” Lam Tiểu Phong chuyển sang vẻ mặt phấn khởi, sau đó hướng về Hàm Yên nói: “Tiểu tỷ tỷ, không phải ta nói không giữ lời, là vị ca ca này muốn ta biến mất, ta đi đây, hẹn gặp lại, a, không cần gặp lại nữa!” Nói xong từ cuối cùng, Lam Tiểu Phong lại vội vàng hướng về bên ngoài phóng đi.

16. Chương 16: Thú Cá Sỏi Nha Đầu

“Tiểu ca ca, ngươi còn chưa cho nha đầu ngốc sinh lễ mà.” Hàm Yên vẫn mang bộ dáng hồn nhiên đáng yêu.

“Cha à cha, ta thế nào lại xúi quẩy như vậy!” Lam Tiểu Phong trong lòng kêu khổ không ngừng, hắn không phải thằng ngốc, cha hắn đúng là hơn hai mươi năm về trước đã mang thanh danh Đa Tình Công Tử Lam

Thiên Phong ở Vân Mộng đại lục, cho tới bây giờ danh tiếng xếp vào danh sách mười đại cao thủ Vân Mộng đại lục, ở Vân Mộng đại lục địa vị càng hiếm có người có thể cùng sánh ngang hàng.

Thân là nhi tử của Lam Thiên Phong, Lam Tiểu Phong có thể nói sống trong gia đình có truyền thống thế gia, lại thêm thiên tư thông minh, ở Vân Mộng đại lục những người đồng lứa tuổi tuyệt đối là người nổi bật, nhưng hắn lại căn bản không biết Hàm Yên làm thế nào xuất hiện ở trước mặt hắn, vì thế có thể thấy được thân thủ Hàm Yên khẳng định so với hắn cao thâm hơn không ít, hắn đã bắt đầu hối hận lúc đầu đã không có truy hỏi danh tính của nữ hài tử này.

Lam Tiểu Phong dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Diệp Vô Ưu, nhưng Diệp Vô Ưu lại làm như không hề phát hiện, mà lúc ánh mắt hắn chuyển hướng sang Yên Băng Cơ. Sau đó Diệp Vô Ưu lại dùng ánh mắt hung dữ chằm chằm nhìn hắn, lúc này Lam Tiểu Phong biết rõ không thể kỳ vọng người khác giúp đỡ hắn.

“Vị tiểu tử này, ngươi muốn ta giao cho ngươi sinh lễ, thế nào cũng phải cho ta biết danh tính của ngươi là gì?” Lam Tiểu Phong chuẩn bị nhận mệnh, nhưng mà trong lòng hắn đương nhiên còn có một ý nghĩ, Hàm Yên đã không phải nhân vật đơn giản, theo lý mà nói thì không có khả năng dễ dàng đáp ứng loại cầu thân như trò đùa trẻ con này được.

“Lam gia tiểu ca à, ta là nhường cho ngươi giao sinh lễ cho nha đầu ngốc mà, danh tính của nha đầu ngốc đã gọi là nha đầu ngốc mà, còn tỷ tỷ ngươi đây, danh tính gọi là gì, chờ ngươi trao sinh lễ cho nha đầu ngốc, ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi.” Hàm Yên nghiêng đầu, trong mắt hiện lên một vẻ giảo hoạt, cười hi hi nói.

“Tiểu tử tỷ, ngươi, ngươi nói là nha đầu ngốc không phải ngươi? Nha đầu ngốc kia, rốt cuộc, rốt cuộc là ai?” Lam Tiểu Phong lắp bắp hỏi, hắn thiếu chút nữa té trên mặt đất, ồn ào cả nửa ngày, nha đầu ngốc trong miệng nàng ta thì ra là một người khác?

“Hi hi, ngươi thật sự muốn biết sao?” Hàm Yên cười hi hi nhìn Lam Tiểu Phong, Lam Tiểu Phong đang muốn gạt đầu, nửa câu nói sau của Hàm Yên khiến cho hắn xua tan ý nghĩ này.

“Giao sinh lễ ta sẽ nói cho ngươi mà.” Hàm Yên tiếp tục nói.

“Cha nói thật không sai, mỹ nữ quả nhiên là rất khó theo đuổi.” Lam Tiểu Phong mặt buồn rười rượi, lẩm bẩm tự nói. Nhìn qua điệu bộ của Hàm Yên, hôm nay hắn không giao cho nha đầu ngốc không biết là ai đó một chút cái gì gọi là sinh lễ, hắn sẽ không có cách nào rời khỏi nơi này.

“Cha à cha, nhi tử bảo bối của người xuất sư bất lợi, lúc này phải cưới một nha đầu ngu ngốc làm con dâu cho ngươi.” Lam Tiểu Phong trong lòng nghĩ đến, vừa bắt đầu trong lòng ngực mờ mịt, xem ra là chuẩn bị ngâm đắng nuốt cay, trước tiên trao sinh lễ sau đó lấy nha đầu ngốc trở về. Hắn bây giờ cho rằng, nha đầu ngốc khẳng định là người cũng như tên, là một nha đầu ngốc thực sự, bằng không Hàm Yên thế nào lại muốn đem nha đầu ngốc đẩy ra ngoài?

Nhưng mà hắn mờ mịt nửa ngày, lại chỉ mờ ra một sấp ngân phiếu, tiểu tử này trên người tiền dường như còn rất nhiều, cô nương Vô Hoa Lâu nhất thời hai mắt tỏa sáng, tựa như đều muốn bỏ nhào qua, nhưng mà nghĩ đến vừa rồi bị Lam Tiểu Phong làm cho vài vị cô nương người bay lên không người, lại có chút sợ hãi, cho nên cũng không dám tiến lên.

“Tiểu tử tỷ, ta, ta giao cái này làm sinh lễ có được không?” Lam Tiểu Phong rất khó khăn rút ra từ một sấp ngân phiếu dày tờ ngân phiếu một ngàn hai trăm lượng, đưa tới trước mặt Hàm Yên, xem ánh mắt của hắn, dường như có vẻ rất đau lòng, chẳng lẽ tiểu tử này cũng là một kẻ bần xỉn?

“Cái này à, có thể đương nhiên là có thể, nhưng mà ...” Hàm Yên rất tùy ý nhìn tờ ngân phiếu kia, lại không có chìa tay tiếp nhận, Lam Tiểu Phong nghe được nàng nói có thể nhất thời sắc mặt tái nhợt, nhưng mà lại nghe được câu sau nhất thời máu trong tim lại dồn đến cổ họng đến mức, hắn dùng bộ dạng đáng thương nóng lòng nhìn Hàm Yên, hai lỗ tai dựng đứng lên, chuẩn bị cẩn thận lắng nghe câu sau của Hàm Yên, nhưng mà đợi đến nửa ngày, lại phát hiện Hàm Yên lại cũng không có nói tiếp.

“Tiểu tử tỷ, nhưng mà cái gì?” Lam Tiểu Phong rốt cuộc nhìn không được, vẻ mặt nịnh hót nhìn Hàm Yên nói.

“Mẹ nói, sinh lễ cho nha đầu ngốc, nhất định phải có giá trị hơn món này mới có thể được.” Hàm Yên cười ngọt, trong lúc nói cũng từ trong người móc ra mấy món đồ ra, Lam Tiểu Phong đáng thương nhìn thấy

thứ này sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt, một câu cũng không nói ra được, mà các cô nương Vô Hoa Lâu ánh mắt càng sáng hơn.

Hàm Yên lấy ra cũng là ngân phiếu, nhưng Lam Tiểu Phong liếc mắt nhìn, sắp ngân phiếu này hiển nhiên không chỉ là một vạn hai, chẳng những hơn một vạn hai, mà so với toàn bộ ngân phiếu trên người hắn còn phải nhiều hơn, như vậy, dựa theo cách nói của Hàm Yên, hẳn cho dù dốc hết tất cả, cũng không đủ làm sinh lễ cho nha đầu ngọc.

Nhìn thấy vẻ mặt hiện tại của Lam Tiểu Phong, ánh mắt Hàm Yên đảo qua đảo lại một vòng, quay về nhìn hắn thản nhiên cười.

“Lam gia tiểu ca ca, xem ra ngươi dường như rất thích nha đầu ngọc, ta lại không cần nhiều sinh lễ vậy đâu, ngươi chỉ cần đem những thứ này giao cho ta cũng có thể được.”

“Thật ư? Quá tốt, cảm ơn tiểu tỷ tỷ!” Lam Tiểu Phong dường như hoàn toàn không cảm giác được Hàm Yên đã bắt chẹt hắn giao sạch sẽ toàn bộ tài sản ra, chỉ nghĩ là hắn rút cuộc nhờ “hảo tâm” của Hàm Yên, không cần lo lắng sinh lễ không đủ mà đối với Hàm Yên mang ơn.

Đợi đến lúc Lam Tiểu Phong cuối cùng phát hiện ra bản thân mình đã hai tay trống không, hắn mới phản ứng, hắn trên người đã không một xu dính túi, đồng thời với việc đau xót không thôi vì mất đi nhiều tiền tài như vậy, hắn lại nghĩ bản thân lại còn chưa được nhìn thấy nha đầu ngọc, tự nhiên là phải có phần không cam tâm.

“Tiểu tỷ tỷ, bây giờ có thể nói cho ta biết nha đầu ngọc ở nơi nào không?” Lam Tiểu Phong mặc dù có chút nóng ruột, nhưng mà vẫn phải cẩn thận dè dặt nói.

“Đừng lo lắng, ta lập tức bảo nha đầu ngọc đến gặp ngươi!” Hàm Yên hi hi cười, vừa dứt lời, một bóng người nhỏ nhắn màu trắng lại ngoài cửa thoáng cái tiến đến, một thiếu nữ bạch y ước chừng mười bảy mười tám tuổi xuất hiện trước mặt mọi người, trong lòng nàng ta còn ôm một con thỏ nhỏ lông trắng đáng yêu.

“Hàm Yên muội muội!” Bạch y thiếu nữ cười, âm thanh du dương êm tai.

“Hi hi, Lam gia tiểu ca ca, nha đầu ngọc đến rồi, ngươi bây giờ hài lòng chưa?” Hàm Yên giảo hoạt cười nói.

“Hài lòng, hài lòng!” Lam Tiểu Phong nói không ngớt lời, ánh mắt lại còn di chuyển khắp trên người bạch y thiếu nữ kia. Hắn thật sự rất hài lòng, thiếu nữ này luận xinh đẹp mặc dù còn kém Hàm Yên và Yến Băng Cơ, nhưng cũng tuyệt đối là đại mỹ nhân vạn người có một, mà chủ yếu là, hắn vốn cho rằng nha đầu ngọc vẻ ngoài ngọc ngà, khẳng định xinh đẹp cũng không đến mức này, không nghĩ đến lúc gặp được người thật, chẳng những cảm giác nàng ta không có chút ngu ngốc nào, ngay cả vẻ đẹp cũng cực kỳ vượt qua tưởng tượng trông chờ của hắn, hắn có thể không hài lòng được sao?

17. Chương 17: Nguyên Lai Sủa Nha Đầu Bất Thệ Nhân

- Lam tiểu ca ca, lời này của ngươi nghe thật là mát dạ! Mọi người ở đây đều nghe rõ, ngươi không được nuốt lời đấy.

Hàm Yên khuôn mặt cuối cùng cũng hoàn toàn khôi phục lại cái vẻ tinh nghịch cổ quái, hơn nữa nàng còn có vẻ như quỷ kế đã thành, sung sướng cười một trận, rồi quay đầu nói với bạch y thiếu nữ:

- Hàm Mộng tỷ tỷ, đưa nha đầu ngọc ấy cho tiểu ca ca đi.

- Ừ, Hàm Yên muội muội!

Bạch y thiếu nữ Hàm Mộng ứng tiếng, rồi tiến đến trước mặt Lam Tiểu Phong, tay đưa ra một thứ làm mọi người ở đó không thể tưởng tượng nổi.

- Lam công tử, xin hãy nhận lấy!

Hàm Mộng tay đưa một con thỏ trắng nhỏ đến trước mặt Lam Tiểu Phong, sau đó còn bổ sung thêm một câu

- Lam công tử, nha đầu gốc này chính là thú cưng mà Hàm Yên muội muội sủng ái nhất, người phải đối đãi cho tốt nha.

- Ha ha... ha ha ha...

Diệp Vô Ưu cuối cùng không nhịn nổi phá lên cười to. Hắn chịu đựng đến giờ đã là rất không dễ dàng. Yến Băng Cơ cũng khẽ nhếch môi cười. Chỉ riêng Lam Tiểu Phong đứng ngây ra, ngơ ngẩn ngẩn không biết phải làm sao, hắn không biết phải nói gì, càng không thể tiếp nhận được sự thật 'nha đầu gốc' mà Hàm Yên sủng ái lại là một con thú cưng, hơn nữa lại là một con thỏ trắng nhỏ xinh xắn.

- Hi hi, Lam tiểu ca ca, sao không đến tiếp nhận đi?

Hàm Yên cười hì hì hỏi, rồi đột nhiên làm ra vẻ giật mình như nhận ra điều gì đó nói:

- A, ta biết rồi, người hiện giờ mới chỉ cấp sinh lễ cho nha đầu gốc, đương nhiên không thể nào cưới nó đi liền được rồi!

Lam Tiểu Phong lấy lại vẻ mặt lãnh khốc. Kết quả này hắn làm thế nào cũng không tưởng tượng ra được. Dù hắn có thông minh cỡ nào, cũng không thể tưởng nổi nha đầu gốc này lại là thú cưng của Hàm Yên, hơn nữa lại là một con thỏ trắng nhỏ. Bất quá hắn cuối cùng cũng biết Hàm Yên cố ý muốn chinh mình.

- Hì hì, Hàm Mộng tỷ tỷ, chúng ta đi thôi, về nhà chờ Lam tiểu ca ca đến rước nha đầu gốc về!

Hàm Yên vừa nói vừa bước đi, câu nói vừa hết người đã tới ngoài cửa, để lại một chuỗi những tiếng cười khúc khích đáng yêu. Hàm Mộng thì dĩ nhiên là đi theo sau nàng, còn con thỏ trắng dễ thương ấy cũng đương nhiên nằm trong lòng nàng. Lam Tiểu Phong đáng thương thì mất hết cả tiền tài trên người, cuối cùng thì tay trắng vẫn hoàn tay trắng.

- Tiểu hoa si, ha ha, ta tặng người cái tên thật không sai chút nào! Không ngờ người phải cưới một con thỏ trắng, ha ha ha ...

Diệp Vô Ưu quay mặt về phía Lam Tiểu Phong cười lớn một trận.

- Được rồi, giờ chúng ta đi thôi!

Yến Băng Cơ ngăn hắn lại, bằng không hắn chắc sẽ cười mãi không thôi. Phía sau, Diệp Vô Ưu phát hiện Lam Tiểu Phong đang nhìn hắn với nhãn thần vô cùng cổ quái, hơn nữa trên mặt không ngờ lại có biểu tình như thế đang hạnh phúc khi thấy người khác gặp tai họa. Diệp Vô Ưu có cảm giác không hay, vội nhìn quang, lại phát hiện tra phần đông nam nhân trong Vô Hoa Lâu đều nhìn hắn và Yến Băng Cơ hai người bằng ánh mắt dâm dục.

- Nhìn nhìn cái gì? Thiếu gia các người đây là nam nhân đó!

Diệp Vô Ưu thẹn quá hóa giận nghĩ.

Nhìn thấy Lam Tiểu Phong vừa bị đùa bốn giờ lại như đang bay trên chín tầng mây, hắn có chút khó chịu. Hắn chỉ trừ khuôn mặt là có điểm giống nữ nhân, còn lại bất luận từ cử chỉ, giọng nói, đến hành động thể hiện ra bên ngoài, nhìn tới nhìn lui đều nhìn ra là nam nhân, không có thể nào những người này đều là có mắt không trông? Chỉ là hắn thật tình không sao nghĩ ra được, lẽ nào ngoài khuôn mặt hắn còn có điểm nào giống nữ nhân?

- Ha ha ha ha...

Quay về hướng Lam Tiểu Phong phóng túng cười to một trận, Phong Thủy Luân lưu chuyển, biến đi quá thật rất nhanh.

Diệp Vô Ưu ngồi trong phòng rất phiền muộn. Vừa rồi vì không thể chịu nổi ánh mắt của đám sắc quỷ tại Vô Hoa Lâu nên đã kéo Yến Băng Cơ chạy về khách điểm. Yến Băng Cơ nhìn đáng vẻ hiện tại của Diệp Vô Ưu, trên mặt ẩn hiện chút tiếu ý.

- Băng tỷ tỷ, chúng ta về nhà!

Diệp Vô Ưu đột nhiên nói.

- Về nhà?

Yến Băng Cơ nao nao trong lòng, người muốn trở về nhất không phải chính là nàng đó sao?

Diệp Vô Ưu gật gật đầu, trên mặt đầy vẻ đau khổ. Yến Băng Cơ trong lòng nổi lên một cảm giác yêu mến không tên, lần đầu tiên nàng thấy trên mặt hắn lộ ra biểu tình như vậy.

- Kỳ thật người đâu cần để ý tới ánh mắt người khác!

Yến Băng Cơ nhẹ thở dài một tiếng, nhẹ nhàng ôm lấy Diệp Vô Ưu. Nàng biết hắn vì cái gì mà muốn trở về. Trở về Tiêu Diêu Cốc, sẽ không có người nào ngộ nhận hắn là một nữ hài tử.

- Vô ưu vô ưu, cả đời vô ưu, người có biết không? Mẹ người đặt cho người cái tên này, chính là hy vọng người có thể suốt đời đều như một chiếc lá vô ưu vô lự, trong tâm luôn luôn được vui vẻ.

Yến Băng Cơ nhỏ giọng nói.

- Người đã rất vui vẻ, hà tất phải vì người khác mà làm cho tâm mình không có lối thoát?

- Người nhìn ta như thế làm gì?

Yến Băng Cơ nói xong phát hiện Diệp Vô Ưu giương mắt nhìn nàng với nhãn thần quái dị không chút hảo ý, sắc mặt từ từ đỏ dần lên, hơi giận nói.

- Băng tỷ tỷ, người đối với ta thật tốt. Ta đã nghĩ thông rồi, ta phải luôn sống vui vẻ.

Diệp Vô Ưu nhãn thần càng có vẻ không có hảo ý.

- Vì Băng tỷ tỷ giúp ta nghĩ thông suốt, nên ta quyết định phải cảm tạ người cho thật tốt!

Yến Băng Cơ nổi lên một cảm giác vô lực. Vốn nàng nghĩ rằng Diệp Vô Ưu vừa rồi là thật sự cảm thấy rất tệ, bất quá giờ xem ra, hắn chỉ là ngẫu nhiên không khỏe một chút, nàng hiện cũng minh bạch, những gì vừa nói kì thật với Diệp Vô Ưu không có hiệu quả gì lớn.

- Người lại muốn gây chuyện quái quỷ gì đây?

Yến Băng Cơ trừng mắt liếc nhìn hắn.

- Hi hi, Băng tỷ tỷ, ta nghĩ rồi, từ nay về sau có người nghĩ ta là nữ, nếu hắn là nam ta đánh hắn thành đầu heo, nếu là nữ, à, nếu thật là nữ, thì ta tổng làm vợ cái tên hoa si Lam Tiểu Phong, phải, đưa đi làm vợ Lam Tiểu Phong!

Diệp Vô Ưu gật gật đầu khẳng định, tự hồ rất hài lòng với quyết định của mình. Còn Yến Băng Cơ nửa cười nửa mỉa, hắn lại nói tiếp:

- Bất quá, nếu nữ nhân này xinh đẹp như Băng tỷ tỷ, ta sẽ nói cho nàng ta biết ta là nam nhân!

Diệp Vô Ưu nói xong một tràng, vòng tay ôm lấy eo của Yến Băng Cơ, ôm nàng lên giường.

- Đừng có cố tình gây chuyện!

Yến Băng Cơ mặt đỏ hồng, liếc mắt nhìn hắn một cái, bất quá cũng không có giãy dụa, còn để cho hắn tự nhiên ôm ấp.

- Băng tỷ tỷ, người nói xem chủ ý của ta là tốt hay không tốt? Ta vất vả lắm mới trốn ra được, nhất định phải ra ngoài chơi cho vui vẻ. Băng tỷ tỷ người nói xem chúng ta nên đi đâu chơi đây? Hay là ngày mai chúng ta ra Tiên Tử hồ, nghe nói hiện giờ ở đó có rất nhiều người. A, thật tốt quá, ngày mai ở đó nhất định có nhiều người bị ta đánh thành đầu heo. Không đúng không đúng, ta phải định thêm một điều, nam nhân nào dám giương mắt nhìn Băng tỷ tỷ, ta cũng đánh hắn thành đầu heo luôn!

Diệp Vô Ưu vui vẻ tự nói to với mình, Yến Băng Cơ không nói cũng không biểu lộ gì, vẫn giữ vẻ trầm mặc.

18. Chương 18: Hỉ Hoan Đảo Loạn Đích Nha Đầu

Cuối cùng trước lúc hoàng hôn mọi sự đã yên ổn trở lại. Nhận nương lạnh lùng nhìn Vô Hoa Lâu, trong lòng vô cùng bức bối, nàng tuy biết là có kẻ làm loạn, nhưng lại không biết kẻ đó là ai.

Một bóng đen vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng Nhận nương. Nàng bất ngờ quay lại, liền sắc mặt nhợt nhạt, cúi người lạy.

“Thuộc hạ tham kiến tam công tử!” Nhận nương thanh âm chậm rãi có chút run rẩy, dường như có chút sợ sệt.

“Đứng dậy đi.” Tam công tử giọng khàn khàn ra lệnh.

“Thuộc hạ đáng chết!” Nhận nương hoàn toàn không dám đứng dậy.

“Không cần phải lo lắng, sự tình ngày hôm nay người đã xử lý rất tốt, ta không trách người đâu.” Tam công tử nhẹ giọng nói.

“Tạ tam công tử khoan dung đại lượng!” Nhận nương cuối cùng có thể thở phào.

“Con trai bảo bối của Diệp Phi Phàm trốn khỏi nhà, chuyện này không nhỏ.” Tam công tử nhạt giọng nói, “Lại còn có nha đầu Khiếu Hàm Yên kia, tựa hồ như có quan hệ với Ma Tông. Bất luận Diệp Phi Phàm hay là Ma Tông, dây vào đều không phải là chuyện tốt, cho nên, hôm nay người đã làm rất tốt.”

Ma Tông cũng là một trong thập đại môn phái tu tiên, là đại biểu được tà phái công nhận, họ vì phương pháp tu luyện có đặc thù nên không được chánh đạo chấp nhận, vì thế tại Vân Mộng Đại Lục có không ít kẻ địch. Bất quá Ma Tông thực lực quả thật cũng mạnh phi thường, xếp hàng thứ tư trong số mười phái tu tiên, hơn nữa người của Ma Tông hành sự bất chấp thủ đoạn nên bình thường không có ai dám chủ động quấy rầy họ. Có thể nói, Ma Tông và các môn phái tu tiên chánh đạo, cơ bản ở thế nước sông không phạm nước giếng.

“Thuộc hạ hiểu rồi, đa tạ tam công tử.” Nhận nương cuối cùng cũng thấy nhẹ lòng.

“Chỉ là, không rõ Diệp Phi Phàm có quan hệ gì với Ma Tông không? Xem xét lại vấn đề, quan hệ giữa Vô Song Cung và Ma Tông không tốt, nhưng nha đầu Khiếu Hàm Yên đó và nhi tử bảo bối của Diệp Phi Phàm rõ ràng là có quan hệ mật thiết, việc này người nên chú ý một chút.” Tam công tử chậm rãi nói, rồi từ từ thông thả nói tiếp: “Nhận nương, người hãy âm thầm điều tra, nhưng không được làm kinh động tới đối phương.”

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh.” Nhận nương vội vàng đáp.

“Tốt lắm, ta phải đi rồi. Nhớ kĩ! Tạm thời cố gắng đừng rước thêm địch nhân, đặc biệt là loại cường địch như Vô Song Cung, hiểu chưa?” Tam công tử nhạt giọng nói.

“Thuộc hạ đã rõ rồi.”

Hàm Yên tung tăng nhảy nhót rời khỏi Vô Hoa Lâu, nhưng vừa đi vài bước đã bị cản lại.

“Ai, người tại sao lại chắn đường của ta?” Hàm Yên nhìn thiếu nữ toàn thân phục sức một màu đỏ như lửa đứng đối diện bất mãn hỏi.

“Có phải là người phóng hỏa không?” Thiếu nữ đó vẻ mặt tò mò nhìn Hàm Yên.

“Hi hi, phóng hỏa quả là thú vị!” Hàm Yên cười hi hi nói.

“Có thật là thú vị không?” Thiếu nữ đó tựa hồ có chút không tin tưởng.

“Không tin thì người thử đi!” Hàm Yên cười hi hi, “Ai, ta muốn về rồi, người nếu muốn phóng hỏa thì tự mình làm đi!”

“Hay là chúng ta cùng đi đi?” Thiếu nữ đó hăm hở muốn thử.

“Không đi đâu, từ nay về sau không đi nữa!” Hàm Yên thật tình không có hứng thú, nói xong tiếp tục tung tăng nhảy nhót về hướng khách điểm.

Bây giờ đã là nửa đêm, ở khách điểm đại đa số mọi người đã đi ngủ, Hàm Yên không đi từ đại môn, thân hình nhỏ nhắn nhẹ nhàng nhảy qua, rồi nhẹ nhàng đi vào, chỉ là, nàng lập tức phát hiện ở phía sau đường như có tiếng gì đó, quay đầu lại nhìn, không khỏi hiện lên một chút bất mãn hét lên: "Á, người đi theo ta làm gì?"

"Đi phóng hỏa đốt nhà!" Hồng y thiếu nữ vẻ mặt hưng phấn nói.

"Phóng cái đầu người ấy!" Hàm Yên trừng mắt liếc một cái, "Ui, ta không phải nói hôm nay không được phóng hỏa sao? Ta hiện ở đây, người mà dám phóng hỏa chỗ này, ta không để người yên đâu!"

"Ta cũng ở đây mà, hôm nay không phóng gì đâu. Người cũng sống ở đây, ngày mai ta tới tìm người chơi vậy." Hồng y thiếu nữ vẻ mặt có chút thất vọng nói, bất quá nghĩ xong vẻ mặt lại hưng phấn trở lại.

"Ta không thể đi chơi với người được. Ta một mình tự tại như thế, không muốn mang theo một gánh nặng." Hàm Yên không chừa cho nàng tí thể diện nào. Một lát sau, đảo mắt vòng vòng, Hàm Yên lại nói tiếp: "Bất quá nếu người muốn theo ta thì gọi ta một tiếng tỷ tỷ, lúc ta ra ngoài chơi sẽ mang người theo."

"Tỷ tỷ!" Hàm Yên vừa nói xong, hồng y nữ hài đã thốt lên cực lực, đến lúc này, Hàm Yên muốn thu hồi lời nói của mình cũng không còn cơ hội nữa.

"Ai dà, người bao nhiêu tuổi rồi?" Hàm Yên không thể ngờ nữ hài lại có thể sáng khoái đến vậy, sững sờ trợn mắt hỏi.

"Mười bốn, à không, mười lăm tuổi rồi chứ!" Nữ hài trả lời rất nhanh.

"Ừm, nhìn hình dạng người như thế tám phần là mười bốn tuổi rồi, quả là vậy rồi, người nhỏ hơn ta hai tuổi!" Hàm Yên có chút bất mãn, bất quá nghĩ lại từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên được người ta gọi một tiếng tỷ tỷ, cũng thấy có chút buồn cười, "Cũng tốt, từ này về sau người đi theo ta giết người phóng hỏa trộm gà giết chó!"

"Hay quá hay quá, đa tạ tỷ tỷ!" Nữ hài tỏ vẻ hưng phấn dị thường, "À, tỷ tỷ, muội tên là Mộ Dung Tiểu Tiểu, tỷ tên là gì?"

"Ta tên Hàm Yên, hi hi, ta nhìn người thấy cũng khá nhanh nhẹn, giờ ta đưa người đi xem hí kịch." Hàm Yên cười hi hi nói, rồi kéo cánh tay nhỏ nhắn của Mộ Dung Tiểu Tiểu chạy về chỗ trọ.

Hàm Yên trực tiếp chạy tới trước phòng Yến Băng Cơ, sau đó dán tai lên cửa, thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu chu môi vẻ muốn nói chuyện, Hàm Yên đã nhanh chóng xuyt nhẹ một tiếng ngăn cản nàng.

"Kì quái, Vô Ưu ca ca không qua đêm trong phòng của Băng tỷ tỷ sao?" Nghe ngóng cả nửa ngày vẫn không thấy có động tĩnh gì, Hàm Yên trong lòng không chịu bỏ qua, nhẹ nhàng bò tới cửa sổ bên kia, khe khẽ mở cửa sổ ra, đúng lúc muốn nhìn vào trong thì thấy thân thể nhẹ bỗng, cả người bị nâng lên kéo vào.

"A, Băng tỷ tỷ, tỷ cũng chưa ngủ à?" Hàm Yên không quay đầu lại cũng biết là Yến Băng Cơ đến, liền nhanh chóng nói cản lại.

"Còn người sao chưa đi về ngủ đi?" Yến Băng Cơ trừng mắt liếc Hàm Yên một cái.

"Ta lập tức đi đây. Đúng rồi, Băng tỷ tỷ, ta vừa nhận được một muội muội!" Hàm Yên cười hi hi, hướng về phía Mộ Dung Tiểu Tiểu vẫy vẫy cánh tay nhỏ, "Tiểu Tiểu, nhanh chóng đến đây gọi Băng tỷ tỷ nào."

"Băng tỷ tỷ!" Mộ Dung Tiểu Tiểu lộ ra dáng vẻ lém lỉnh khôn ngoan, "Muội tên là Mộ Dung Tiểu Tiểu, Băng tỷ tỷ, tỷ thật là đẹp a!"

Yến Băng Cơ khẽ mỉm cười, chất giọng mềm mại cất lên: "Tốt lắm, Hàm Yên, người đưa Tiểu Tiểu về nghỉ ngơi trước, có chuyện gì thì ngày mai nói tiếp."

Lần này, Hàm Yên tỏ ra rất nghe lời, nhanh chóng kéo Mộ Dung Tiểu Tiểu rời khỏi, ngay cả kế hoạch dòm lên Yến Băng Cơ và Diệp Vô Ưu cũng bỏ qua luôn.

19. Chương 19: Tổng Thượng Môn Đích Cân Ban

Bản thân Hàm Mộng là một trong lưỡng đại thị nữ, tính tình của Hàm Mộng thì không có yếu điệu cổ quái như Hàm Yên. Ngoại trừ những khi thường xuyên phối hợp với Hàm Yên quấy phá bên ngoài, còn những khi bình thường thì xem ra nàng cũng hiểu biết, so ra thì cũng dịu dàng, đích thị là một tỳ nữ giỏi. Chẳng giống như Hàm Yên, hoàn toàn không hiểu tỳ nữ là như thế nào, cứ làm như chính mình là một tiểu công chúa vậy.

Diệp Vô Ưu mới sáng sớm đã lê bước đi đến. Vốn hắn muốn đến phòng của Yên Băng Cơ để trêu hoa ghẹo nguyệt, chỉ là, vừa mới ra khỏi phòng đã đụng phải Hàm Yên và Mộ Dung Tiểu Tiểu.

“A! Tại sao ngươi đến đây?” Gặp lại Diệp Vô Ưu, Mộ Dung Tiểu Tiểu vẻ mặt rất hưng phấn, “Uy, Diệp Vô Ưu, ngươi theo ta làm người hầu thì có gì không tốt, mỗi ngày ta sẽ cho ngươi hai trăm lượng bạc!”

“Không phải là bị gì chứ, mới sáng sớm đã đụng đầu phải con nha thần kinh này rồi!” Diệp Vô Ưu thở dài. Cảm tình đó với Mộ Dung Tiểu Tiểu bắt đầu từ lúc vô tình dính vào tiểu cô nương tự xưng Tiểu tiên nữ cứ muốn hấn làm người hầu ấy.

“Ai da! Tiểu Tiểu à, lần này đừng có quấy Vô Ưu ca ca nữa?” Hàm Yên nhanh tay nhẹ nhàng giữ Mộ Dung Tiểu Tiểu lại. “Không thể cho ngươi chọn ca ca ấy làm người hầu được đâu!”

“Như vậy à?” Mộ Dung Tiểu Tiểu vẻ mặt thất vọng nói. “Vậy cũng không sao, ta sẽ đi kiếm người hầu khác vậy.”

“Đúng đó Tiểu Tiểu à, chúng ta cùng ra ngoài chơi đi!” Hàm Yên từ hồi sáng sớm đã cảm thấy có chút bất an, một tay kéo Mộ Dung Tiểu Tiểu, một tay kéo theo luôn cả Diệp Vô Ưu. “Vô Ưu ca ca, ngươi cũng phải đi theo hộ tống ta!”

Ba người dung dăng dung dẻ tiêu sái rời khỏi khách điểm, Diệp Vô Ưu thoáng liếc lại phía sau thì thấy một bóng nhân ảnh quen quen đang ngồi ngay cửa khách điểm, đầu gục xuống dưới, tựa hồ như đang ngủ.

“Tiểu hoa si này như thế nào mà lại nằm ngủ ở đây?” Diệp Vô Ưu nghĩ thầm, người này không phải ai khác đích thị là Lam Tiểu Phong rồi, nghĩ một hồi rồi Diệp Vô Ưu đi về phía Lam Tiểu Phong gom hết sức lực hét mạnh vào tai một tiếng: “Tiểu hoa si, ra khỏi giường mau lên!”

“Á!” Lam Tiểu Phong nhảy dựng lên, thiếu chút nữa là nhảy văng ra khỏi nóc khách sạn, rồi mở to mắt nhìn xuống phía dưới liên hét vang lên: “Cứu mạng, té chết người!”

“Hi hi, Lam gia tiểu ca ca, người làm thế nào mà lại ngủ ở góc phố vậy? Người làm như vậy là không phải đâu nha, làm sao ta dám gả nha đầu ngốc yêu quý của ta cho một người không nhà không cửa như ngươi được!” Hàm Yên cười hì hì nhìn Lam Tiểu Phong, nũng nịu nói.

Nghe Hàm Yên nói những lời này, Lam Tiểu Phong vốn đang nhẹ nhàng hạ xuống bỗng tăng tốc lao mạnh xuống đất.

Lam Tiểu Phong tựa hồ như không cảm thấy đau đớn gì, nhanh chóng bò dậy chạy nhanh tới Hàm Yên hỗn hển nói: “Tiểu tỷ tỷ à, đừng gả nha đầu ngốc cho ta nữa, tốt hơn ngươi hãy trả lại sinh lễ cho ta đi!”

“Này, đương nhiên là...” Hàm Yên kéo dài thanh âm, nhìn thấy vẻ mặt bồn chồn của Lam Tiểu Phong, liền nở nụ cười yêu mị dị thường. Thanh âm đột nhiên trở nên gian xảo vô cùng: “Đương nhiên là không được rồi, Lam gia tiểu ca ca à, người ta sẽ chờ ngươi đến rước nha đầu ngốc đi đấy nhé! Ngươi nhất định là nhanh chân đến cưới nha đầu ngốc đi đó!”

Lam Tiểu Phong đáng thương, bị Hàm Yên dùng nụ cười yêu mị làm cho điên đảo tâm thần, si ngốc gật đầu nói: “Được được, ta sẽ tới rước nha đầu ngốc!”

“Ha ha ha...” Diệp Vô Ưu ở bên cạnh không nhịn được cười ha hả. Mộ Dung Tiểu Tiểu thì không hiểu được chuyện gì xảy ra. Bất quá, nàng lại dùng một nhãn thần cổ quái đang nhìn về Lam Tiểu Phong, tựa hồ như đang nhìn thấy con mồi vậy.

Cuối cùng thì Lam Tiểu Phong cũng tỉnh lại, bây giờ có hối hận cũng không còn kịp nữa. Hắn chẳng có biện pháp nào, trước mặt Hàm Yên, hắn chẳng chiếm được một chút tiện nghi nào cả.

“Có phải thực sự ta phải cưới một con thỏ trắng làm vợ không vậy trời?” Lam Tiểu Phong nhăn mặt cười khổ, tuy nói là Tiểu bạch thỏ đúng là đáng yêu, nhưng mà, không thể nào cưới về làm lão bà được a!

“Uy, Tiểu hoa si, người sao lại nằm ngoài cửa vậy? Lẽ nào người không còn nơi để ở sao?” Diệp Vô Ưu lên tiếng hỏi, đối với vấn đề này, hẳn cũng có chút hứng thú

“Không phải, đương nhiên không phải, cái này... Diệp ca ca, ta ở lại đây là vì tiên tử tỷ tỷ, ta chấp nhận mình thua cuộc và quyết tâm sẽ theo làm người hầu cho tiên tử tỷ tỷ”. Lam Tiểu Phong vẻ mặt xiêm ninh Diệp Vô Ưu: “Diệp ca ca, người yên tâm, ta không thể đụng chạm đến thể tử của bằng hữu được, ta nhất định sẽ không có chủ ý làm tiên tử tỷ tỷ phải tổn thương, nếu người không để tâm thì cho ta làm người hầu của người luôn cũng không sao!”

Diệp Vô Ưu nhướng mày nhìn Lam Tiểu Phong, phát hiện ra tên tiểu tử này có vẻ mặt rất thành khẩn, không biết rốt cuộc hẳn có chủ ý quỷ quái gì nữa.

“Ồ, ta biết rồi, Tiểu hoa si, người có phải là không có tiền? Người nghĩ rằng đi theo chúng ta thì sẽ được cùng ăn cùng uống có phải không?” Diệp Vô Ưu trong đầu lóe lên ý nghĩ, ánh mắt hung ác liếc nhìn Lam Tiểu Phong: “Ta nói cho người biết, Bằng tỷ tỷ không muốn có người hầu đâu, người mà còn lẻo đẻo đi theo chúng ta thì ta sẽ bán người vào kỹ viện đấy!”

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, nam nhân mà cũng có thể bán vào kỹ viện được sao?” Mộ Dung Tiểu Tiểu nín tay Hàm Yên tò mò hỏi.

“Hi hi, Tiểu Tiểu à, tỷ tỷ này nói cho người biết, cũng có vài kỹ viện có nam nhân nữa đó.” Hàm Yên ghé sát tai Mộ Dung Tiểu Tiểu nói, chỉ là, nàng cố ý nói hơi lớn.

“Diệp ca ca, chúng ta tốt xấu gì cũng là quân tử, ngàn vạn lần không thể làm như vậy với người ta được.” Lam Tiểu Phong nghe Hàm Yên nói vậy sắc mặt chợt trắng bệch. “Cho dù tiên tử tỷ tỷ không muốn có người hầu thì người cũng muốn có người hầu mà, người nghĩ coi, nếu người có người hầu thì người sẽ được tự do đi chơi mà!”

“Ui, người theo ta làm người hầu có phải tốt hơn không, Tiểu tiên nữ ta cũng có tiền chứ bộ.” Không có Diệp Vô Ưu nói chuyện cùng, Mộ Dung Tiểu Tiểu vừa la lớn vừa đi đến, nha đầu đang tìm kiếm người hầu cận cho mình, vốn nàng ta rất thích Diệp Vô Ưu nhưng đáng tiếc là Diệp Vô Ưu không màng tới, không còn cách nào khác, chỉ còn cách đi theo sau năn nỉ hẳn thôi. Nay có được Lam Tiểu Phong cũng làm cho nàng tạm hài lòng.

“Thực là có nhiều tiền à.” Lam Tiểu Phong hai mắt sáng ngời

“Tỷ tỷ à, cho hẳn theo làm người hầu có được không vậy?” Mộ Dung Tiểu Tiểu kéo kéo tay Hàm Yên, không biết tối hôm qua Hàm Yên bị trúng yêu pháp gì mà bây giờ Mộ Dung Tiểu Tiểu chỉ cần hơi thích là nàng cũng dễ dàng đồng ý theo ngay.

“Cũng được, Lam ca ca, từ nay về sau người sẽ theo làm người hầu của Tiểu Tiểu, hi hi, là người hầu của Tiểu Tiểu nè, cũng là người hầu của ta nữa, và cũng là người hầu của Vô Ưu ca ca, người làm ăn cũng phát đạt dữ a!” Hàm Yên cười hi hi nói.

“A!” Nghe Hàm Yên nói vậy vẻ mặt vốn có chút hưng phấn của Lam Tiểu Phong đồng thời trở nên biến sắc. “Tiểu tỷ tỷ à, nhưng không thể không làm người hầu sao?”

“Hi hi, đương nhiên là không thể, người chẳng phải vừa mới khẳng khẳng muốn Vô Ưu ca ca làm người hầu của người sao?” Hàm Yên cười hi hi: “Lam tiểu ca ca, bội ước thì không được đâu nhé.”

20. Chương 20: Tái Hí Lộng U Dương Vân Phi

“Người hầu cho Bằng tỉ tỉ cũng là người hầu của Vô Ưu ca ca. Vô Ưu ca ca đã đồng ý với ta, sau này ta sẽ đem người thưởng cho Tiểu Tiểu.” Hàm Yên nhanh chóng đáp. “Được rồi, từ giờ trở đi, người sẽ là người hầu của Tiểu Tiểu!”

“Làm người hầu cho bản tiên nữ có gì không tốt nào? Ta mỗi ngày có thể cấp cho nhà ngươi một trăm hai mươi lượng để chi dùng mà!” Mộ Dung Tiểu Tiểu tỏ vẻ không hài lòng.

“Một trăm hai? Tốt quá, tốt quá! Tiểu Tiểu cô nương, từ nay ta sẽ là người hầu của cô!” Lam Tiểu Phong vội vàng nói.

“Không được gọi ta là Tiểu Tiểu cô nương, phải gọi ta là tiểu tiên nữ.” Mộ Dung Tiểu Tiểu đắc ý, hai tay chống nạnh nói.

“Không vấn đề gì! Tiểu tiên nữ, hôm nay ta có việc cần đến tiền, cô có thể cấp cho ta được không?” Lam Tiểu Phong gấp gấp hỏi.

“Hi hi, không thể được!” Mộ Dung Tiểu Tiểu không nói gì, chỉ có Hàm Yên tiếp tục. “Lam gia tiểu ca ca à, dù gì ngươi cũng là người hầu của Tiểu Tiểu, mà đã là người hầu thì phải theo hầu Tiểu Tiểu đã. Sau này nhà ngươi có cần chi tiêu thì Tiểu Tiểu mới có thể cấp cho ngươi chứ. Bộ ngươi tưởng tiền cứ muốn cấp lúc nào cũng được sao?”

“Vây... Ra thế!” Lâm Tiểu Phong đành thở dài. Nói như vậy là từ giờ hẳn chẳng còn được thấy ánh mặt trời nữa sao?

Dù chẳng có chút nào tình nguyện, nhưng lời đã nói ra, Lam Tiểu Phong đành phải chấp nhận điều kiện của Hàm Yên, ngoan ngoãn làm người hầu cho Mộ Dung Tiểu Tiểu.

oOo

Đối với mấy việc càn quấy của Hàm Yên, Yến Băng Cơ cũng không muốn truy cứu nữa. Hôm nay đã là ngày thứ tư của Thường Hoa đại hội, cũng là ngày thứ ba đua tranh tư cách đoạt bảo. Yến Băng Cơ không cần đến Thường Hoa đại hội, nhưng hôm nay nàng lại muốn đến ngắm hoàng cung.

Yến Băng Cơ mang theo Hàm Mộng đến hoàng cung trước, bọn Diệp Vô Ưu bốn người còn ở lại khách sạn. Đương nhiên, bốn người này chẳng ai cam chịu buồn chán nên chẳng mấy chốc đã thấy cả bốn thông thả dạo bước trên đường phố Bách Hoa thành xem náo nhiệt.

Trong bốn người, vui vẻ nhất đương nhiên là Mộ Dung Tiểu Tiểu, vừa mới có được một người hầu, nàng không ngừng sai bảo Lam Tiểu Phong làm việc này việc nọ. Đi chơi ai cũng vui vẻ chỉ có một người cực kỳ khổ sở là Lam Tiểu Phong. Nhìn bộ dạng Lam Tiểu Phong lúc này, Diệp Vô Ưu chỉ có một cảm giác, đó là sáng khoái!

Nha đầu Hàm Yên thì chỉ lo thiên hạ không loạn, với ai cũng đưa đẩy ánh mắt mê hoặc. Chỉ có điều, nếu có ai đó tưởng bỏ tiền lại bắt chuyện thì chưa đầy nửa câu đã bị nàng cho một cước đá bay.

“Xú nha đầu, đứng lại cho ta!” một thanh âm quen quen nhưng tràn đầy phẫn nộ từ phía sau bốn người truyền lại. Chưa ai kịp quay đầu lại thì một nhân ảnh màu lam đã xẹt qua bốn người rồi dừng lại trước mặt Hàm Yên. Người đang tức đến đỏ mặt đó chính là u Dương Vân Phi, kẻ đã bị hết Diệp Vô Ưu lại đến Hàm Yên đùa bỡn.

“Ha ha ha...”, Lam Tiểu Phong đột nhiên khoa trương tiến tới, đưa ngón tay chỉ u Dương Vân Phi, không nhìn được, cười đến gập cả người lại.

“Người cười cái gì?”, u Dương Vân Phi mặt hết đỏ lại trắng, tức giận hỏi Lam Tiểu Phong.

“A, không được cười sao?” Lam Tiểu Phong một tay đưa lên bịt chặt miệng lại, nhưng chẳng được bao lâu hẳn không nén được lại bật ra tiếng cười. “Ha ha! Nhưng ta cứ nghĩ đến hình dạng của ngươi là lại muốn cười, người, khặc khặc, trông ngươi thật thật là thảm hại a!”

“Phi!” Hàm Yên không nhịn được cũng phải cười thành tiếng.

“Tiểu hoa si, đến thân hình nam nhân ngươi cũng có hứng thú sao, đúng là đầu ngươi có vấn đề rồi!” Diệp Vô Ưu giễu cợt, nhưng ấn tượng về Lam Tiểu Phong trong lòng đã được cải thiện không ít, có lẽ tiểu tử này rất vừa ý hẳn.

“Thân hình nam nhân này cũng ra dáng lắm.” Lam Tiểu Phong nhún nhún nói. “Kỳ thị nam nhân là không đúng, kỳ thị thân hình nam nhân không tốt lại càng không đúng!”

“Hai người cầm miệng lại!” u Dương Vân Phi nộ khí xung thiên gầm lên với Diệp Vô Ưu và Lam Tiểu Phong, trường kiếm tùy thân đã lăm lăm trong tay như muốn động thủ.

“Nói cũng không được sao?” Lam Tiểu Phong giả bộ vô tội. “Ôi, đã rút kiếm rồi đấy, người muốn đánh nhau sao? Cha ta đã nói ‘Quân tử động khẩu không động thủ’, người chưa nói câu nào đã rút kiếm, người có phải là quân tử không?”

“Tiểu hoa si người đúng là nói thừa, người ta vốn đã là tiểu nhân rồi!” Diệp Vô Ưu nhạo báng.

“Vô Ưu ca ca, huynh nói thế không đúng rồi, vị đại ca đó vừa cao vừa tuấn tú, sao lại là tiểu nhân được?” Thanh âm thánh thót của Hàm Yên vang lên, rồi lại tiếp: “Ai da, Vô Ưu ca ca, có phải tứ chi hấn quá phát triển nhưng thực tế mới chỉ được mười tuổi không?”

“He he, cái đó gọi là đầu óc ngu si tứ chi phát triển, phải không, tỉ tỉ?” Mộ Dung Tiểu Tiểu không chịu yên lặng, để theo.

u Dương Vân Phi đáng thương, bị chọc đến tức điên, trường kiếm vung lên, một đạo bạch sắc quang mang theo mũi kiếm bắn ra, tuy nhiên lại không hướng về phía Hàm Yên, cũng chẳng hướng đến Diệp Vô Ưu, không ngờ lại bay về phía Lam Tiểu Phong.

“Cứu mạng, có kẻ giết người!” Lam Tiểu Phong, thân thủ như mọi khi, nhanh như thiểm điện bỏ chạy, nhưng đạo quang mang đó lại truy theo đến cùng. Lam Tiểu Phong thấy vậy thì vô cùng hoảng hốt, vừa chạy vừa kêu cứu thảm thiết.

“Này, tên đàn độn kia, không được đánh người hầu của ta.” Mộ Dung Tiểu Tiểu hét lên, trên tay xuất hiện một vật gì đó màu đen, ném về phía u Dương Vân Phi.

Rồi Mộ Dung Tiểu Tiểu lại lùi nhanh lại, tiện tay kéo Hàm Yên, gấp gáp nói: “Tỉ tỉ, mau chạy!”

u Dương Vân Phi vốn tưởng Mộ Dung Tiểu Tiểu ném ra pháp bảo gì đó nên giờ kiếm lên đỡ. Chỉ nghe đùng một cái, một đám khói dày đặc đã vây kín u Dương Vân Phi vào trong.

“Nha đầu chết tiệt, lại dám dùng hỏa khí.” Diệp Vô Ưu chửi bới, cũng nhanh chóng lùi ra xa nhưng không ngờ vẫn chậm một bước, bị đám khói đó làm cho nghẹn thở.

Có điều, u Dương Vân Phi trông thật thảm hại. Hỏa khí nổ ngay bên cạnh hấn, dù đã vận đến hai mươi thành chân khí hộ thể nhưng uy lực của hỏa khí quả thật không nhỏ, hấn vẫn cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, họng vừa thấy có vị ngọt, máu tươi đã trào ra khỏi miệng.

Tuy nhiên, đó vẫn chưa phải điều thảm nhất. Thê thảm nhất là, khi đám khói tan đi, mọi người đứng quanh xem bỗng nhìn thấy một nam tử, toàn thân trên dưới chỉ còn một chiếc khố, tay mang trường kiếm đứng đó, tư thế cực kỳ buồn cười.

“Ta đã bảo là đáng người không đẹp mà người vẫn cứ ở đó mà lỏa lồ, thật là hết thuốc chữa mà!” Tiếng Lam Tiểu Phong cười hi hi vang lên, cái tên tiểu tử đó không hiểu đã quay lại từ lúc nào.

Khi u Dương Vân Phi phát hiện ra tình trạng của mình, thật đáng thương, cũng chẳng kịp tính sổ với Lam Tiểu Phong, chỉ còn ba chân bốn cẳng chạy mất.

Diệp Vô Ưu không để ý thấy ở một góc khuất, có một đôi tuyệt sắc giai nhân đang chăm chú nhìn hấn. Một trong hai người chính là Yến Băng Cơ, người còn lại, nhan sắc so với Yến Băng Cơ tựa hồ khó phân cao thấp. Có điều, khác với bộ dạng băng lãnh của Yến Băng Cơ, trên khuôn mặt ôn nhu nhất mực của thiếu nữ đó luôn phảng phất một nụ cười.

21. Chương 21: Vô Song Thánh Nữ

“Ta nhớ khi còn ở Vô Song cung, ta đã từng nói với muội, nếu có một ngày ta không còn mang diện sa có nghĩa là ta đã xuất giá.” Băng Cơ u uẩn nói, “Còn hấn, hấn là chồng ta!”

“Cái gì?” Thiếu nữ kêu lên kinh ngạc, hai tay lập tức bưng lấy cái miệng anh đào nhỏ nhắn. Một lúc sau, nàng buông tay, bộ dạng bất khả tư nghị nhìn Yến Băng Cơ: “Sư tỷ, tỷ đã xuất giá rồi ư?”

“Kỳ thật, nhiều năm trước ta đã có chồng rồi, chỉ là lúc đó chưa chính thức gả cho hắn mà thôi.” Yến Băng Cơ buồn bã thở dài. “Có điều, ngày ấy cuối cùng cũng đã đến!”

“Nhưng sao tỷ xuất giá lại không cho muội biết vậy?” Thiếu nữ lại hỏi.

“Hiện tại hắn đã trở thành hôn phu của ta, chúng ta chỉ chưa chính thức thành hôn mà thôi. Nhưng trong lòng ta, ta đã chính thức được gả cho hắn rồi.” Yến Băng Cơ có chút trầm mặc nói. Từ khi nàng trao tấm thân bằng thanh ngọc khiết cho Diệp Vô Ưu, Diệp Vô Ưu đã chân chính trở thành trượng phu của nàng.

“Sư tỷ, tỷ yêu hắn ư?” Thiếu nữ hỏi, không khỏi thở dài, trong lòng tựa hồ thấy Yến Băng Cơ làm vậy là không đáng.

“Nói thật là ta cũng không biết nữa.” Yến Băng Cơ nhẹ lắc đầu. “Sư phụ chỉ có một mình hắn là nhi tử, bọn ta cùng nhau lớn lên, có lúc ta cứ nghĩ mình là tỷ tỷ của hắn chứ không phải là hôn thê nữa.”

“Đúng vậy, nhìn biểu hiện của hắn đúng là vẫn còn như một tiểu hài trong hình dạng trưởng thành. Nhưng phải nói là bốn người họ cùng ở một chỗ rất hợp đấy!” Thiếu nữ nói, quay đầu lại, lại không nhịn được cười. “u Dương Văn Phi đúng là bị bọn họ làm cho thảm quá!”

“Vốn dĩ chỉ có hai tên tiểu quỷ nghịch ngợm, phá phách, giờ đã thành bốn. Ta thực sự lo lắng bọn họ sẽ gây ra chuyện lộn xộn lớn mất.” Yến Băng Cơ cười khổ sở.

“Sao cũng được, ta đến chào họ chứ?” Thiếu nữ hạ giọng, nhìn Diệp Vô Ưu hỏi.

“Không được, hoàng thượng đang chờ chúng ta trong cung.” Yến Băng Cơ lắc đầu, quay người nói. “Chúng ta đi thôi.”

“Sư tỷ, tỷ dẫn muội đến đây không phải là muốn muội gặp hắn sao?” Thiếu nữ ngạc nhiên hỏi.

“Đó là ta hi vọng, sau này, khi ta không ở bên hắn, người nếu có cơ hội gặp hắn, có thể giúp ta chiếu cố hắn.” Yến Băng Cơ ngần ngừ một lát rồi nói tiếp: “Hắn tu luyện thì ít, chỉ thích gây chuyện. Ta thật sự có chút lo lắng cho hắn.”

“Sư tỷ, sao tỷ lại không ở cùng một chỗ với hắn được?” Thiếu nữ sững sốt hỏi.

“Sư muội công chúa của ta, muội thật sự không biết hay sao mà hỏi ta như vậy?” Yến Băng Cơ cười khổ nói. “Lẽ nào muội thật sự không biết ta chính là Vô Song Thánh nữ sao?”

“A!” Thiếu nữ ôn nhu, người được Yến Băng Cơ gọi là công chúa, không khỏi kinh ngạc thốt lên. Là một trong những đệ tử của Vô Song cung, nàng đương nhiên biết Vô Song Thánh nữ có nghĩa là gì. Về cấp bậc mà nói, tại Vô Song cung, Vô Song Thánh nữ chỉ thấp hơn một mình cung chủ. Tại Vô Song cung, Vô Song Thánh nữ chính là phân thân của cung chủ, một ngoài một trong, đại diện cho Vô Song cung. Vô Song cung chủ thường ở trong nội cung, còn Vô Song Thánh nữ lại bốn ba tứ xứ, đại diện cho mọi hành động của Vô Song cung.

“Sư tỷ, không phải tỷ gần như không qua lại với Vô Song cung sao, tại sao lại trở thành Vô Song Thánh nữ vậy?” Công chúa xinh đẹp lại có chút mơ hồ hỏi. “Thật sự thì muội không biết có chuyện này!”

“Đây là ước định hai mươi năm trước giữa sư phụ và cung chủ.” Yến Băng Cơ trầm mặc nói khẽ.

“Sư tỷ, muội thấy chuyện này đối với tỷ thật không công bằng.” Công chúa có chút bất bình thay cho Yến Băng Cơ.

“Ta chưa từng thấy không công bằng. Hơn nữa, ta đang rất hài lòng với cuộc sống hiện tại.” Yến Băng Cơ đột nhiên nhoẻn miệng cười, lộ ra nét mỹ lệ, thánh khiết dị thường. Lúc này hai nàng cũng vừa vận đến trước cổng hoàng cung. Những thủ vệ nhìn thấy nụ cười của Yến Băng Cơ, gần như quên cả công chúa, chỉ ngây ngốc nhìn nàng.

oOo

“Này, xú nha đầu, khi này nhà ngươi dùng hỏa khí sao không báo trước cho ta một tiếng.” Diệp Vô Ưu bắt mắt trừng mắt mắng Mộ Dung Tiểu Tiểu.

“Tại sao phải cho người biết?” Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng không chịu lép, “Người có phải người hầu của ta đâu!”

“Xú nha đầu, cả ngày chỉ biết có người hầu, ta thấy tám phần là tâm lý người bị biến thái rồi!” Diệp Vô Ưu cười châm chọc.

“Người mới biến thái chứ, đường đường là một nam nhân, thế mà lại còn xinh đẹp hơn ta.” Mộ Dung Tiểu Tiểu giận dữ nói.

“Xú nha đầu, người muốn bị đánh mà!” Diệp Vô Ưu vốn dĩ chưa từng vui mừng với chuyện đó, trong lòng đương nhiên rất buồn bực. Chỉ thấy thân ảnh chớp động, Diệp Vô Ưu đã nhảy phóc về phía Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Chỉ là, vốn chỉ cần nhảy một bước là đến trước mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu nhưng bắt đầu lại bị một người chặn lại. Diệp Vô Ưu dừng lại nhìn, hóa ra là Lam Tiểu Phong.

“Tiểu hoa si, người muốn chết sao?” Diệp Vô Ưu quát.

“Cái đó, Diệp gia ca ca, là ta cũng không muốn đâu, nhưng cũng đã có câu ‘có làm thì mới có ăn’. Tiểu tiên nữ đã cho ta ăn, cũng như phụ mẫu ta vậy, ta tự nhiên phải bảo vệ nàng ta thôi.” Lam Tiểu Phong ra vẻ khổ tâm nói.

“Ha ha, lại đánh ta đi, đánh không được chứ gì? Cho người tức chết đi!” Mộ Dung Tiểu Tiểu cứ ở bên cạnh mà nhảy nhót, vỗ tay, bộ dạng rất vui vẻ.

Đáng thương cho Diệp Vô Ưu, công phu đào mệnh tuy giỏi bậc nhất, nhưng công phu đánh người thì chỉ là hạng bét. Bản thân cha mẹ đều là cao thủ đương thời, hấn mà chịu khó tu luyện thì tuyệt đối có thể trở thành thiếu niên anh hùng giữa các cao thủ. Đáng tiếc là hấn chẳng nguyện ý tu luyện gì cho lắm.

Yến Ngọc Dao vốn yêu con tha thiết, đã dành nhiều năm công phu nghiên cứu, sáng tạo ra một môn thân pháp chuyên dùng để bảo mệnh, gọi là Vô Ảnh thân pháp. Diệp Vô Ưu đối với loại công phu đào mệnh đó rất có hứng thú nên đã luyện đến xuất thần nhập hóa.

Chỉ có Yến Băng Cơ là có biện pháp hữu hiệu đối phó được với hấn, đó là vì Yến Băng Cơ rất thành thạo Vô Ảnh thân pháp, bởi vậy nên Diệp Vô Ưu vốn rất ít khi sử dụng nó trước mặt nàng. Thế nên trước mặt Yến Băng Cơ, Diệp Vô Ưu đương nhiên rất ngoan ngoãn.

Có điều, hiện giờ Diệp Vô Ưu lại muốn đánh người chứ không muốn bỏ chạy. Lam Tiểu Phong cũng có vẻ rất sợ Diệp Vô Ưu, nhưng cũng đánh giá được sức mạnh của Diệp Vô Ưu mạnh yếu thế nào. Diệp Vô Ưu đáng thương mấy lần muốn nhảy đến bên Mộ Dung Tiểu Tiểu đều bị Lam Tiểu Phong nhanh chóng chặn lại, rốt cục cũng không thể tấn công.

“Tiểu hoa si, người thật sự muốn đối phó với ta có phải không?” Diệp Vô Ưu hung dữ trừng mắt nhìn Lam Tiểu Phong.

“Diệp gia ca ca, đệ thật sự không muốn mà, nhưng đệ cũng chẳng có cách nào khác. Nam tử hán đại trượng phu, nói được phải làm được, đệ đã đáp ứng làm người hầu cho tiểu tiên nữ, đương nhiên phải bảo vệ nàng!” Lam Tiểu Phong làm ra vẻ khổ sở. “Huynh tính toán thế nào cũng không được đụng đến tiểu tiên nữ!”

Diệp Vô Ưu nhìn sang, bắt gặp nét đắc ý trong mắt Mộ Dung Tiểu Tiểu, lại quay lại nhìn Lam Tiểu Phong chăm chăm, khóe miệng nhếch một nụ cười không có chút hảo ý.

22. Chương 22: Vân Mộng Thập Tiên Tử

Giống như những lần trước, khi Diệp Vô Ưu muốn nhảy đến bên Mộ Dung Tiểu Tiểu, Lam Tiểu Phong lại nhanh chóng chặn lại. Có điều lần này Diệp Vô Ưu tịnh không lùi lại ngay mà xô thẳng vào người Lam Tiểu Phong rồi mới nhanh chóng nhảy ra phía sau, lần này, trong tay hấn đã có thêm một quyển lụa trắng.

“A, họa tượng của ta”, nhìn thấy quyển lụa trắng trong tay Diệp Vô Ưu, Lam Tiểu Phong la lên thảm thiết, rồi phóng như bay về phía Diệp Vô Ưu.

“Ha ha, tiểu hoa si người lại mà đuổi theo ta này, trước khi về đến khách sạn mà người bắt kịp ta thì ta sẽ trả lại cho người!” Diệp Vô Ưu cắt ngay quyển lụa bạch vào trong người rồi vừa nói vừa triển khai Vô Ảnh thân pháp, như một làn khói bay về phía khách sạn.

Tình thế đã thay đổi, lúc trước Diệp Vô Ưu không có cách nào vượt qua Lam Tiểu Phong, giờ thì ngược lại, Lam Tiểu Phong cũng vô phương bắt được Diệp Vô Ưu. Công phu chạy trốn của Diệp Vô Ưu quả thật siêu hạng, chỉ thấy Diệp Vô Ưu đã nhẹ nhàng vượt tường vào khách sạn rồi Lam Tiểu Phong mới về đến trước cửa.

Một lát sau, Diệp Vô Ưu đã về đến phòng mình, nhảy lên giường, duỗi chân, thoải mái nằm xuống, tay cầm quyển lụa bạch giở ra, đang chuẩn bị thưởng thức thì nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Lam Tiểu Phong đang đứng đó nhìn Diệp Vô Ưu.

“Tiểu hoa si, người mà dám đến cướp, ta sẽ xé tan cho người xem.” Chỉ một câu nói đó của Diệp Vô Ưu thôi đã Lam Tiểu Phong lập tức đứng lại, một bước cũng không dám tiến.

“Tranh vẽ Vân Mộng thập tiên tử sao? Thật là món đồ tốt, chính là thứ ta muốn đây!” Diệp Vô Ưu rất mực hưng phấn. Nghe vậy, Lam Tiểu Phong đã cay đắng lại càng cay đắng.

“Ồ, không thể sai được, đây là người có thể sánh với Băng tỷ tỷ.”

“Oa, thân hình này thật là đẹp!”

“Không sai, không sai, đây chính là hình Hàm Yên, một yêu tinh!”

Diệp Vô Ưu mở dần cuộn tranh ra, thong thả xem từng hình một, rất chăm chú, chốc chốc lại bật lên tán thưởng. Phía trên hình vẽ mỗi mỹ nhân đều có những thông tin chi tiết về tên tuổi, lai lịch v.v... Mỗi hình vẽ mỹ nhân này, nếu mang bán ra ngoài, đều là những bảo vật vô giá.

Lam Tiểu Phong tội nghiệp đứng bên cạnh không dám phát ra âm thanh nào, chỉ âm thầm cầu nguyện Diệp Vô Ưu sau khi xem xong có thể trả lại cho hắn. Đó là cả sinh mệnh của hắn, hắn hoàn toàn phải dựa vào những bức vẽ đó để tìm vợ cho mình!

“A! Vị tiên nữ áo trắng xếp thứ nhất trong Vân Mộng thập tiên tử này quả là danh bất hư truyền mà. Nhìn tranh thôi đã thấy khó phân cao thấp với Băng tỷ tỷ rồi. Đáng tiếc là nàng ở tận Phiêu Tuyết đế quốc, hơi xa. Uhm, sau này sẽ đi tìm nàng!” Diệp Vô Ưu cuối cùng cũng đã xem tới những chữ cuối cùng, vừa xem vừa tự lẩm bẩm.

“Diệp gia ca ca, huynh đã xem xong rồi chứ? Có phải có thể trả lại cho ta rồi không?” Lam Tiểu Phong sốt ruột nhìn Diệp Vô Ưu hỏi, thanh âm có vài phần cầu khẩn.

“Trả lại cho người á? Sao ta phải trả cho người?” Diệp Vô Ưu có vẻ không vui nhìn Lam Tiểu Phong, tựa hồ như đã quên sạch những gì mình mới nói trước đó không lâu.

“Huynh đã nói là sau khi xem xong sẽ trả cho đệ mà. Diệp gia ca ca, nam tử hán đại trượng phu đã nói phải giữ lời, huynh không thể chơi xấu như vậy được!” Lam Tiểu Phong nói, mặt như muốn khóc.

“Tiểu hoa si, người thật là đồ ngốc. Ta cho người hay, làm người không thể vô sỉ nhưng nhất định phải vô lại.” Diệp Vô Ưu nói, chẳng hề ngẩng đầu lên lấy một cái, vẫn chăm chú nhìn hình tiên nữ áo trắng. “Lại nói, mấy bức hình này đều là hình vợ của ta, sao lại phải trả cho người?”

“Diệp gia ca ca, huynh không được nói xàm thế chứ, đó là tranh vẽ Vân Mộng thập tiên tử, sao có thể là hình vẽ vợ huynh được? Tuy vợ huynh và họ đều đẹp như nhau, nhưng vợ của huynh không thể có vị trí trong đó được!” Lam Tiểu Phong rất muốn tiến đến lấy lại cuộn tranh nhưng lại sợ không cẩn thận làm hỏng mất, đành nói đạo lý với Diệp Vô Ưu vậy.

“Ai bảo là vợ ta và họ đẹp như nhau? Vợ ta so với họ còn đẹp hơn nhiều.” Diệp Vô Ưu bất mãn, ngẩng lên trừng mắt với Lam Tiểu Phong. “Tiểu hoa si, ta nói cho người biết, Băng tỷ tỷ là người xinh đẹp nhất!”

“Đúng, đúng, đúng, tiên tử tỷ tỷ đẹp nhất. Diệp gia ca ca, huynh mau trả tranh lại cho ta đi!” Lam Tiểu Phong vội nói.

“Ta đã nói rồi, mấy hình đó đều là vợ của ta, tự ta sẽ giữ, đương nhiên là không thể trao cho người được!” Diệp Vô Ưu một mực từ chối. “Tiểu hoa si, tuy ta đã có Băng tỷ tỷ nhưng trước khi ta xuất môn, ta đã từng thề nhất định phải cưới Vân Mộng thập tiên tử về nhà làm vợ!”

“Nhưng huynh đã có vợ rồi kia mà!” Lam Tiểu Phong cố gắng thuyết phục Diệp Vô Ưu.

“Nam nhi không được phép hạ lưu nhưng nhất định phải phong lưu. Ai nói ta đã có vợ rồi thì không được lấy vợ nữa? Cùng lắm ta đem Vân Mộng thập tiên tử cho Băng tỷ tỷ làm thị nữ thì sau này nhất định Băng tỷ tỷ sẽ không tức giận nữa!” Diệp Vô Ưu đắc ý nói. “Còn nữa, tiểu hoa si, ta cảnh cáo người, người cũng đã có vợ, không được có ý tứ gì với mấy bà vợ của ta nữa!”

“Diệp gia ca ca, huynh đừng nói oan cho đệ, đệ làm gì đã có vợ nào!” Lam Tiểu Phong vội phản đối.

“Hi hi, Lam tiểu ca ca, người nói vậy là không đúng rồi!” Tiếng Hàm Yên từ trước cửa vọng vào. Nàng và Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng đã về đến khách sạn. “Người đã trao sinh lễ cho nha đầu ngọc của ta rồi, không thể chối bỏ hôn ước như vậy chứ!”

“Ha ha ha...!” Diệp Vô Ưu cất bức họa vào trong người, cười lớn. “Tiểu hoa si, ta nói người đã có vợ, có sai đâu? Lần trước người nạp sinh lễ vẫn còn hơi ít, bức tranh này coi như bổ sung cho đủ vậy!”

“Phải rồi, phải rồi, Lam gia tiểu ca ca, khi nào thì người mới đến rước nha đầu ngọc đây?” Hàm Yên đứng bên cạnh thúc giục.

“Tỷ tỷ, nha đầu ngọc là ai vậy?” Mộ Dung Tiểu Tiểu tò mò hỏi.

Lam Tiểu Phong hết nhìn Hàm Yên lại quay sang nhìn Diệp Vô Ưu, đỏ mặt kêu lên: “Ta, ta không lấy nha đầu ngọc đâu!”

“Tiểu hoa si, ai vừa nói nam tử hán đại trượng phu đã nói phải giữ lời vậy? Người đã đồng ý lấy nha đầu ngọc, sao giờ lại muốn thoái hôn vậy?” Diệp Vô Ưu vẫn không chịu buông tha.

“Điều này, ta...” Lam Tiểu Phong nhất thời chân tay như mất hết cảm giác, ấp a ấp úng hết nửa ngày trời cũng không nói được tiếng nào, cuối cùng đành lấy bộ dạng đáng thương năn nỉ Diệp Vô Ưu: “Diệp gia ca ca, chúng ta tốt xấu gì cũng là chỗ quen biết, huynh giúp đệ đi, đệ không lấy nha đầu ngọc đâu!”

“Chuyện đó hử, ta còn phải cân nhắc đã”, Diệp Vô Ưu cười cười nhìn Lam Tiểu Phong. “Nhưng trước tiên ta vẫn phải hỏi người, người có còn muốn có bức tranh đó nữa không?”

23. Chương 23: Sát Nhân Phóng Hỏa

“Nhưng cái này người đã nói rồi, vậy ta hỏi người lần nữa, Vân Mộng thập tiên tử có phải cả đều là lão bà của ta không?” Diệp Vô Ưu dương dương đắc ý hỏi.

“Không thể để lại cho đệ một người hay sao? Đệ chỉ cần một người thôi là tốt lắm rồi.” Lam Tiểu Phong nhìn Diệp Vô Ưu với ánh mắt đầy hy vọng.

“Nói nhảm, đương nhiên là không được!” Diệp Vô Ưu hung dữ nhìn Lam Tiểu Phong, từ trên giường nhảy dựng lên, rơi xuống bên cạnh Lam Tiểu Phong, vỗ vỗ vai hắn, giọng điệu thay đổi: “Nhưng mà, nếu bên cạnh Vân Mộng thập tiên tử có nhiều thị nữ xinh đẹp thì ta có thể cân nhắc nhượng cho người một người, thế nào?”

“Tốt, rất tốt, vậy Vân Mộng thập tiên tử tất cả sẽ là lão bà tốt của huynh!” Lam Tiểu Phong vẻ mặt đau khổ, dường như không còn lựa chọn nào khác, người ở dưới mái hiên, đành phải cúi đầu (ý câu này là thân đã làm kẻ dưới cho người ta, lấy tư cách quá gì mà đòi hỏi), lúc trước lỡ sa chân (trượt chân) nên thành thiên cổ hận a!

“Đại sắc lang, đúng là đồ mặt dày mà!” Mộ Dung tiểu tiểu bên cạnh bất mãn phát ra lời trách mắng, đối tượng mà cô ta chửi mắng tất nhiên là Diệp Vô Ưu.

“Cho dù là sắc lang cũng không thích người, người mới là người nên tự ti!” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn Mộ Dung tiểu tiểu, “Nhìn mặt người, nhìn vóc người người, thật là.....ai!”

Nhìn mặt người, nhìn thân hình người, so nữ nhân rất giống nữ nhân, ôi!” Mộ Dung tiểu tiểu không chịu thua kém, đáp trả lại Diệp Vô Ưu một câu.

“Xú a đầu người muốn ăn đòn hả?” Diệp Vô Ưu nhanh chóng chuyển người tóm lấy Mộ Dung tiểu tiểu trước mặt, lần này, Lam Tiểu Phong không dám can hấn lại.

Chỉ tiếc là, Diệp Vô Ưu vẫn không thành công, bởi vì Hàm Yên đã đứng trước mặt của hấn ta.

“ Vô Ưu ca ca, huynh có muốn muội tố cáo tất cả những lời vừa rồi với Bằng tử tử hay không?” giọng nói Hàm Yên ngọt ngào vô bì, nhưng nghe vào tai Diệp Vô Ưu lại chẳng khác gì thanh âm của ác ma.

Đáng thương cho Diệp Vô Ưu tức thì như quả cà héo nước (câu này tác giả chơi chữ, đành đoán đại ý là vậy), mặc dù hấn ta vừa mới đứng trước mặt Lam Tiểu Phong đảm bảo rằng Yến Băng Cơ không giận dữ, nhưng đó chẳng qua chỉ là những lời hồ thuyết bát đạo (bóc phét, nói láo), quả thật nếu để cho Yến Băng Cơ biết được ước mơ vĩ đại (to lớn) của hấn là đem Vân Mộng thập tiên tử về nhà, chắc chắn sẽ không cho hấn chút lợi lộc nào.

“Hi hi, Vô Ưu ca ca, người ta đối với huynh tốt như vậy, sao có thể nỡ lòng nào hại huynh được?” âm thanh của Hàm Yên vô cùng kiều mị, hiển nhiên là nàng ta đã dùng mị thuật, “Yên tâm đi, muội sẽ không nói cho Bằng tử tử biết đâu.”

Hàm Yên bảo hấn ta yên tâm, nhưng Diệp Vô Ưu lại không yên tâm, hấn ta trừng mắt nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, biết rằng hôm nay không có cách nào tính sổ với nàng ta được rồi.

“ Hàm Yên muội muội là tốt nhất!” Diệp Vô Ưu vẻ mặt đầy cao hứng, quàng tay ôm lấy Hàm Yên, hôn lên khuôn mặt xinh tươi (non mềm) của Hàm Yên, nhưng trong lòng lại thầm thóa mạ: “ Từ a đầu, cuối cùng sẽ có ngày ta sẽ đòi lại những cái đã mất!”

“Đại sắc lang, tự tiện chiếm tiên nghi với tỷ tỷ của ta!” Mộ Dung tiểu tiểu bên cạnh bất mãn trách mắng.

“Tiểu tiểu, Vô Ưu ca ca không phải là đại sắc lang!” Hàm Yên Lạp kéo Mộ Dung tiểu tiểu, cười hi hi, “Đi thôi, chúng ta tới Hoàng Cung tìm Bằng tử tử đi chơi du ngoạn.”

“Hoàng Cung? Hay lắm!” Mộ Dung tiểu tiểu vẻ mặt hưng phấn, nắm lấy tiểu thủ của Hàm Yên chạy vội ra ngoài.

“Hai con xú a đầu!” nhìn hình bóng phía sau của lưỡng nữ, Diệp Vô Ưu phần nộ thóa mạ.

“Diệp ca ca, việc Nha đầu gốc cuối cùng như thế nào đây?” Lam Tiểu Phong đáng thương vẫn đang chờ đợi Diệp Vô Ưu trả lời câu hỏi của mình.

“Cái này à, tiểu hoa si, chỉ cần người sau này biết nghe lời, thì ta nhất định sẽ không để Hàm Yên bức người lấy Nha đầu gốc, nhưng nếu người không nghe lời, thì ta cũng không có cách nào giúp người đâu!” Diệp Vô Ưu tâm tình không tốt, nhân tiên nắm thời cơ Lam Tiểu Phong lúc này thoải phòng lên(nói quá lên), bắt đầu trực tiếp uy hiếp.

“Được, đệ sau này sẽ nghe lời, bất quá, Diệp gia ca ca, chúng ta tốt xấu thế nào cũng là thế giao, huynh không bắt đệ đi giết người phóng hỏa đó chứ?” Lam Tiểu Phong trong lòng đau khổ, ngàn vạn lần không nghĩ tới, hấn lần đầu rời nhà đã gặp Diệp Vô Ưu.

“Người yên tâm đi, giết người phóng hỏa cái loại việc tầm thường, ta không làm đâu!” Diệp Vô Ưu hờ hững xua xua tay, “ tối đa cũng chỉ lừa đảo bịp bợm thôi!”

“ Hừ, lừa đảo bị bịp bợm mà không là tầm thường à!” Lam Tiểu Phong không nhịn được khê nói.

“Người hiểu cái gì? Người có biết phụ thân ta theo đuổi mẫu thân ta như thế nào không? Ta nói cho người biết, đó chính là lừa đảo!” Diệp Vô Ưu với vẻ mặt khinh bỉ (coi thường) nhìn Lam Tiểu Phong, “ta biết người không hiểu, sau này theo ta, học cho tốt vào, nhìn ta làm cách nào mà lừa Vân Mộng thập tiên tử thành lão bà.”

Lam Tiểu Phong vẻ mặt không tin tưởng, nhưng lại không phản bác, vì hấn không biết năm đó cha của Diệp Vô Ưu là Diệp Phi Phàm làm thế nào mà theo đuổi được Yến Ngọc Dao.

“Tiểu hoa si, ngươi có biết tới Hoàng Cung đi như thế nào không?” Diệp Vô Ưu lại hỏi.

“Biết, nhưng trước nay chưa đi qua.” Lam Tiểu Phong nhấn mạnh, “Diệp ca ca, huynh cũng muốn đến Hoàng Cung hả?”

“Ta đang nghĩ đây!” Diệp Vô Ưu có vẻ thiếu kiên nhẫn nói, “ta đang nghĩ, ta bây giờ đi, không biết có khả năng gặp được Băng tỉ tỉ hay không? Nếu gặp Băng tỉ tỉ, thì ta lại không thuận tiện đi tìm Hoa Nguyệt Lan được.”

U lan tiên tử Hoa Nguyệt Lan, là Công chúa của Bách Hoa đế quốc, trong Vân Mộng thập tiên tử bài danh thứ chín, mười chín tuổi, nghe nói rằng rất thích hoa lan, luôn luôn gắn liền với hoa lan, thậm chí trên thân thể nàng lúc nào cũng có mùi hương thoang thoảng của hoa lan, cái đó đã làm nên danh hiệu U Lan tiên tử.

U Lan tiên tử tuy là công chúa của Bách Hoa đế quốc, nhưng từ nhỏ đã ở Vô Song Cung học nghệ, nghe nói tài nghệ bất tục, trong lớp trẻ có thể xưng là cường giả (mượn từ cường giả, nếu bạn nào biên tập có từ hay hơn thì thay hộ tôi nhé).

“Diệp ca ca, nếu muốn gặp Hoa Nguyệt Lan, không nhất định là cứ phải đến Hoàng Cung!” Lam Tiểu Phong không nhịn được nói, nhưng nói xong có chút hối hận, như vậy không phải là đưa dê vào miệng sói hay sao?

“Ồ? Vậy thì có thể đến nơi nào?” Diệp Vô Ưu đối với các việc bên ngoài kỳ thực không biết gì nhiều, Yến Băng Cơ mặc dù nói cho hắn nghe một số sự tình, nhưng tất nhiên rằng, không nói cho biết những việc này và mỹ nữ có liên quan tới nhau.

“Đương nhiên tại Thường Hoa đại hội, nghe nói Hoa Nguyệt Lan trước đây không lâu vẫn còn ở Vô Song Cung, lần này đích thực vì Thường Hoa đại hội mà quay về, nàng ta có khả năng xuất hiện tại ngày cuối cùng của Thường Hoa đại hội.” Lam Tiểu Phong mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn nói sự thật cho Diệp Vô Ưu nghe.

“A? Nghe nói Thường Hoa đại hội ngày cuối cùng có mười hai vị tuyệt sắc mỹ nữ xuất hiện, phải chăng Hoa Nguyệt Lan cũng là một trong mười hai mỹ nữ đó?” Diệp Vô Ưu lúc này rất hứng thú.

“Đương nhiên là không có khả năng, Hoa Nguyệt Lan là công chúa duy nhất của Bách Hoa đế quốc, lại còn là một người trong Vân Mộng thập tiên tử, làm sao có khả năng tại đó để cho người ta lựa chọn?” Lam Tiểu Phong ngờ ngác nhìn Diệp Vô Ưu.

“Không có khả năng nào ư, tới ngày cuối cùng của Thường Hoa đại hội, ta sẽ tìm cách có được nàng ta!(câu này dịch thoáng ý)” Diệp Vô Ưu hừ lạnh một tiếng, lúc này hắn mới biết Hoa Nguyệt Lan không thể là một trong mười hai mỹ nữ, nhưng Lam Tiểu Phong nhìn hắn với ánh mắt đó khiến hắn ta không thoải mái, trong đầu thấy giận dữ, liền nói to câu nói đó.

“Diệp ca ca, huynh đừng nói khoác nữa, đừng nói Hoa Nguyệt Lan, ngay cả là mười hai vị mỹ nữ, cũng không có phần của huynh.” Lam Tiểu Phong dương dương nói, lúc này, hắn ta cuối cùng cũng đã hơi (tương đối) bình thường trở lại, không còn phải tiếp tục bộ dạng tăng bốc Diệp Vô Ưu nữa.

“Ta không cần cùng với ngươi tranh hơi, tới lúc đó ngươi hãy đợi mà xem!” Diệp Vô Ưu nói với vẻ mặt đầy tự tin

24. Chương 24:dị Thuật Đại Tái

Hai ngày qua Diệp Vô Ưu tâm trạng không được tốt lắm, Yến Băng Cơ không một lần trở lại khách sạn nói gì đến chuyện bồi tiếp hắn, còn hai ả nha đầu Hàm Yên và Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng không thấy bóng dáng đâu. Hắn cũng muốn đến hoàng cung tìm thử xem, đáng tiếc lại không quen thuộc hoàng cung đành phải bỏ qua.

Bất quá, trong hai ngày này Diệp Vô Ưu cũng không phải là không có thu hoạch gì. Ít nhất bây giờ hắn biết rằng cái tên Lam Tiểu Phong tiểu hoa si này đối với các sự việc của các chủng tộc tại đại lục tỏ ra rất hiểu biết. Vì vậy hắn cứ theo lời giải thích của Lam Tiểu Phong mà ngày càng hiểu rõ Thường Hoa đại hội hơn.

Nếu trước kia hẳn biết Thường Hoa đại hội diễn ra trong bảy ngày, ngày đầu tiên mới chân chính là thường hoa, nhưng từ ngày thứ hai đến ngày thứ sáu chính là tỷ thí tư cách đoạt bảo. Ngày thứ hai là tỷ thí tiên thuật, chỉ mười người đứng đầu là khả dĩ có tư cách tiến nhập Thường hoa các. Ngày thứ ba là tỷ thí tài phú, chỉ hai mươi người đầu có tư cách tiến nhập Thường hoa các. Ngày thứ tư thì tỷ thí danh vọng, khảo lựa cá nhân tại Vân Mộng đại lục, thêm ba mươi người đứng đầu được tiến nhập. Còn hai ngày thứ năm và thứ sáu thì tỷ thí về dị thuật.

Tất nhiên, ngoài tiên thuật cũng còn có những loại năng lực rất đặc thù, nhưng cụ thể là loại năng lực đặc thù gì thì Thường hoa đại hội lại không hề có một quy định rõ ràng nào. Bất quá chỉ cần trước mặt ban giám khảo sử ra loại năng lực đó, được ban giám khảo đồng ý và công nhận đó là dị thuật là được.

Từ phiên thuật, thân thuật, đồ thuật, độc thuật các loại... đều là các phần của dị thuật. Vì có rất nhiều loại dị thuật nên mỗi loại dị thuật đều chỉ chọn một người để tiến nhập Thường hoa các. Kẻ đứng đầu đều có dị thuật khác với những người khác.

Diệp Vô Ưu không gặp lại Yến Băng Cơ một lần nào nhưng nhị hoàng tử Hoa Thừa Thiên vẫn an nhiên chủ trì đại hội. Khi nhìn thấy Diệp Vô Ưu thì lộ ra một vẻ mặt cổ quái, bất quá hẳn cũng chẳng nói lời nào.

“Diệp ca ca, đệ không có một dị thuật nào, xem ra đệ không có biện pháp gì để tiến nhập rồi.” Lam Tiểu Phong đau khổ nói. Tiểu tử này có vọng tưởng được tham gia tiên thuật tỉ thí vì với tu vi của hắn muốn đả bại u Dương Vân Phi tịnh không phải là chuyện khó. Chỉ là, tiểu tử này trên đường đi vì chạy theo mỹ nữ, sau đó mới đến Bách Hoa thành, nên tiên thuật tỉ thí đã sớm kết thúc.

“Ai nói muốn vào nhất định phải cần tới dị thuật? Khi gặp thời cơ thì sẽ dễ dàng tiến vào thôi.” Diệp Vô Ưu nhàn thần khinh bỉ nhìn Lam Tiểu Phong, “Ta đã bảo là sao mà ngươi vô dụng như thế? Chẳng phải ta đã nói là cha ngươi là một người rất lợi hại sao? Sao lại có một đứa con như ngươi chứ?”

“Ta, Lam Tiểu Phong, quang minh chính đại, không thêm làm mấy cái việc trộm gà bắt chó đó!” Lam Tiểu Phong bắt phực nói.

“Đầu óc ngươi có chuyện rồi!” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn Lam Tiểu Phong cả nửa ngày chỉ thốt ra được bốn chữ như thế.

Lam Tiểu Phong vẫn còn muốn mở miệng ra cãi nhưng phát hiện Diệp Vô Ưu đã quay đầu đi, ngay từ đầu đã không thèm nhìn tới hắn nên đành ngậm miệng lại, lời gì cũng không nói ra.

Hiện giờ đang có hai người tỷ thí độc thuật. Loại tỷ thí độc thuật này quy tắc cũng đã được phổ biến, đó là hai người phân biệt đưa ra hai loại độc dược cho đối phương ném thử. Người nào bị ngấm thuốc độc trước là thua.

Xem cả nửa ngày mà hai người chẳng ai thua cả, Diệp Vô Ưu không khỏi cảm thấy buồn chán, bèn xoay sang hỏi Lam Tiểu Phong: “Tiểu hoa si, ngươi xem bọn họ hai người ai bị độc chết trước?”

Lam Tiểu Phong suy nghĩ một hồi rồi bắt đầu phân tích: “Hai người này, một xưng là Độc vương, một thì xưng là Độc ma, năng lực dụng độc tựa như không sai biệt lắm. Bất quá, những loại độc của Độc vương tựa hồ kiến hiệu nhanh hơn, một loại độc là đạt được mục đích. Độc dược của Độc ma thì có tác dụng lâu dài. Theo đệ thấy a, Độc ma có nhiều khả năng thắng hơn.”

“Độc ma, vừa nghe tên đã biết không phải là thứ tốt lành gì rồi. Còn tên Độc vương thì còn chán hơn, cái gì không vương, lại là Độc vương!” Diệp Vô Ưu cau gợn nói.

“Vây, Diệp ca ca, huynh hi vọng ai thắng?” Lam Tiểu Phong sưng sưng sốt sốt, nhịn không được hỏi.

“Ta không quản ai thắng, với ta không có quan hệ. Hai lão gia hỏa này, đồng quy vu tận mới là chuyện cực tốt.” Diệp Vô Ưu tùy tiện nói.

“Xú tiểu tử, ngươi thật là không biết tôn kính người già?” Từ bên cạnh truyền đến một giọng nói giận dữ, nhưng nghe lại có chút quen thuộc.

“Lại là lão à?” Diệp Vô Ưu chán nản nói. “Uy, ta nói cho lão biết, mặc kệ lão là cha của Tinh di, đừng có đến làm phiền ta!”

Thì ra lão già này không phải ai xa lạ, ngay ngày đầu Diệp Vô Ưu đến Bách Hoa thành, lão đã tưởng có thể uy hiếp Diệp Vô Ưu ai ngờ lại bị hấn chơi khăm lại, chính là phụ thân của Tư Không Hàn Tinh, đương thế đệ nhất thần thủ Tư Không Trích Nguyệt.

“Vân bối Lam Tiểu Phong, xin được ra mắt Tư Không tiền bối.” Lam Tiểu Phong lúc này cung cung kính kính hành lễ ra mắt với Tư Không Trích Nguyệt.

“Người xem người ta kìa, thật là có lễ phép. Còn không biết học tập người ta nữa à?” Tư Không Trích Nguyệt bắt đầu giáo huấn Diệp Vô Ưu.

Diệp Vô Ưu hung ác trừng mắt nhìn Lam Tiểu Phong, sau đó quay lại nhìn Tư Không Trích Nguyệt, không hề có hảo ý nói: “Không cần người đến đây để giáo huấn ta. Người tốt nhất nên tránh xa ta ra, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Lúc này trên đài, Độc vương đã ngã xuống bất tỉnh nhân sự, đúng như dự báo của Lam Tiểu Phong.

“Độc thuật tỉ thí, Độc ma Cừu Tiễn Hoạch thắng. Tiếp tục là cuộc tỉ thí thân thuật, chúng ta xin mời đương thế đệ nhất thần thủ Tư Không Trích Nguyệt!” Tiếng của Hoa Thừa Thiên truyền tới tai mọi người. Nghe đến tên của Tư Không Trích Nguyệt, cả hội trường xôn xao bàn tán, tựa hồ như có ai đó muốn nhảy lên đài, tính là Tư Không Trích Nguyệt đã trộm gì đó của bọn họ, nên muốn tìm lão để thanh toán nợ nần.

“Xú tiểu tử, ta trước tiên phải tham gia tỉ thí đã, đợi lát nữa lại đến giáo huấn ngươi.” Tư Không Trích Nguyệt khê nói. Người vừa chộp lên đã thấy xuất hiện trên đài.

“Ông già chết bầm, đừng ý già mà khinh ta!” Diệp Vô Ưu thẳm chữ một câu, ánh mắt đảo đi đảo lại, tức thời tìm chủ ý đối phó với Tư Không Trích Nguyệt.

“Tư Không tiền bối tại Vân Mộng đại lục đã được công nhận là đệ nhất thần thủ, ta nghĩ, thân thuật của ông ta đúng là nhất hạng, chắc chẳng có ai muốn cùng với ông ấy tỉ thí nhỉ?” Hoa Thừa Thiên cười mỉa. “Nếu đúng là không có ai lên đài nữa, vậy ta tuyên bố...”

“Ai nói lão ta là đệ nhất?” Một giọng nói oang oang truyền đến tai chúng nhân, ngay lập tức Diệp Vô Ưu đã xuất hiện trên đài.

Bên dưới đài những tiếng bàn tán bắt đầu nổi lên ồn ào khắp nơi. Nguyên Diệp Vô Ưu đứng trong một chỗ kín, không mấy người chú ý đến hắn, bất quá hiện tại đại đa số mọi người đều nhận ra hắn đã tới. Phần lớn mọi người ở đây đều đã xem cuộc tỉ thí thân thuật vào ngày thứ hai, ngoài ra cũng có nhiều người tham gia vào buổi tiệc tối hôm đó, có thể nói họ có ấn tượng vô cùng sâu sắc đối với Diệp Vô Ưu.

Nhìn thấy Diệp Vô Ưu, Hoa Thừa Thiên thật sự có chút đau đầu. Thân thế của tên gia hỏa này hiện tại hắn rõ hai năm rõ mười. Thậm chí mối quan hệ giữa Diệp Vô Ưu và Yến Băng Cơ hắn cũng đã được mọi người bảo bối của mình cho biết. Tuy Yến Băng Cơ cũng chỉ mới vừa bước ra giang hồ nhưng giữa hoàng thất của Bách Hoa đế quốc và Vô Song cung từ trước đến nay quan hệ vẫn rất tốt, hắn tự nhiên đối với Yến Băng Cơ hiểu biết rõ ràng hơn. Nói tóm lại, đối với Diệp Vô Ưu hắn chỉ có duy nhất một cảm giác, đó là phiền toái, đích thị là đại phiền toái, không thể nào đối phó nổi.

25. Chương 25: Đệ Nhất Thần Thủ Địch Đản Sanh

Diệp Vô Ưu nhìn Hoa Thừa Thiên một cách khinh khỉnh, thẳm nghĩ không phải tên này nói bậy chứ? Theo hắn thấy, Hoa Thừa Thiên căn bản đã biết rõ rồi mà vẫn cố hỏi.

“Bây giờ ngươi dẫn ta về hoàng cung, ta tự nhiên sẽ bồi tiếp Băng tỷ tỷ.” Diệp Vô Ưu cả giận nói.

Hoa Thừa Thiên cười bối rối, trong lòng thật sự có chút bực mình. Hắn tốt xấu gì cũng là Nhị hoàng tử của Bách Hoa đế quốc. Diệp Vô Ưu cho dù là nhi tử bảo bối của Yến Ngọc Dao, hay có là vị hôn phu của Vô Song Thánh nữ, cũng nên đối với hắn có một chút điểm khách khí chứ?

“Xú tiểu tử, ngươi chạy lên đây làm gì? Khó khăn chưa đủ ngươi còn muốn tỷ thí thân thuật ăn trộm với ta à?” Tư Không Trích Nguyệt nhin không được mắng. “Tiểu tử ngươi chắc đã quên thân thuật của ngươi từ đâu mà có rồi à!”

“Tại sao ta không thể lên đài? Tại sao nào? Sợ thua à? Sợ thua thì xuống đi!” Diệp Vô Ưu đối với Tư Không Trích Nguyệt một điểm cũng không khách khí. Hoa Thừa Thiên ngồi bên cạnh không ngừng lắc đầu. Hắn biết rất rõ rằng Tư Không Trích Nguyệt và Diệp Vô Ưu có quan hệ. Nghe đồn rằng mối quan hệ giữa Tư Không Hàn Tinh và Yến Ngọc Dao không chỉ đơn giản là tình cảm thân mật nơi khuê phòng, dường như Tư Không Hàn Tinh và Diệp Phi Phàm có chút quan hệ không rõ ràng.

Những tiếng ồn ào ở bên dưới bắt đầu dậy lên. Nơi này có không ít phú hào chi sĩ, mà không ít người trong bọn họ từng bị Tư Không Trích Nguyệt viếng thăm, tự nhiên đối với Tư Không Trích Nguyệt có cảm giác bất mãn. Bây giờ có người đến tìm Tư Không Trích Nguyệt gây phiền toái, bọn họ tự nhiên không cần mà được.

“Đấu thì đấu!” Tư Không Trích Nguyệt hung hăng liếc mắt nhìn Diệp Vô Ưu. “Chẳng lẽ ta sợ tên xú tiểu tử nhà ngươi?”

“Hi hi, phải vậy chứ! Ài, lão đầu, người nói xem, đấu như thế nào đây?” Diệp Vô Ưu đắc ý cười cười. Thật đáng thương cho không ít người phía dưới, mặc dù biết Diệp Vô Ưu là nam nhân, cũng không nhịn được, vẫn bị nụ cười của hắn hấp dẫn.

“Cho người nói, tùy người muốn đấu như thế nào, ta đều bồi tiếp!” Tư Không Trích Nguyệt hừ một tiếng, “Ta không muốn bị người ta nói ý lớn hiếp nhỏ.”

“Cũng là người nói nha, ta không muốn bị người ta nói ý mạnh hiếp yếu.” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói, hắn nhìn thoáng về hướng ban giám khảo ngồi một hàng ở cách đó không xa, ngay lập tức nhận thức được rằng, tất nhiên không thể lại dùng cái biện pháp đối phó với u Dương Văn Phi để đối phó với Tư Không Trích Nguyệt.

Từ trên khán đài, Tư Không Trích Nguyệt nhìn xuống đám đông đang reo hò, lập tức nghĩ ra một kế, quay sang Diệp Vô Ưu nói: “Xú tiểu tử, ta cũng không muốn cùng người lãng phí thời gian, ta đây sẽ nói phương pháp tỷ thí.”

“Nói mau, không nên làm chậm trễ thời gian để ta đây trở thành đại lục đệ nhất thần thám.” Diệp Vô Ưu không nhịn được nói.

Tư Không Trích Nguyệt chỉ thiếu chút nữa bị Diệp Vô Ưu làm tức chết. Tiểu tử này làm bộ dạng như nắm chắc phần thắng, cứ như không thèm để lão vào mắt, muốn phát hỏa, nhưng nghĩ lại cũng nhẫn nhịn xuống nước.

Tư Không Trích Nguyệt thầm mắng trong lòng: “Xú tiểu tử, ngày nào đó gặp lão già vô lại của ngươi, không thể không bảo hắn giáo huấn ngươi một trận!” Có điều dường như lão quên rằng cái tính vô lại của Diệp Vô Ưu vốn là do di truyền của cha hắn, Diệp Phi Phàm.

“Rất đơn giản, trong thời gian một nén nhang, chúng ta động thủ với mọi người ở đây, sau khi hết thời gian, tổng cộng giá trị các món đồ trộm được của ai cao nhất, người đó thắng.” Tư Không Trích Nguyệt chậm rãi tuyên bố phương pháp tỷ thí của hắn, phía dưới nhất thời đại loạn.

“Xin mọi người hãy yên tâm, sau khi tỷ thí chấm dứt, món gì của ai đều sẽ được trả lại.” Hoa Thừa Thiên vội vàng nói.

Nghe Hoa Thừa Thiên nói vậy, cuối cùng mọi người mới im lặng.

Một lát sau, Hoa Thừa Thiên tuyên bố tỷ thí bắt đầu.

Tư Không Trích Nguyệt quỷ mị lách vào trong đám đông, mọi người vừa thấy lão đều tránh xa, chỉ có điều động tác của họ không nhanh bằng tốc độ của Tư Không Trích Nguyệt. Không bao lâu sau, đã có nhiều vật phẩm quý giá của một số người rơi vào tay Tư Không Trích Nguyệt.

“Uy, lão nhân, ngươi kêu cái đó là trộm sao, cái đó căn bản là cướp giật!” Diệp Vô Ưu bắt đầu bắt mắt.

“Xú tiểu tử, bớt nói bậy, nếu ngươi có thể cướp được cũng là bổn sự của ngươi, tóm lại sau một nén nhang, ngươi từ trên người bọn họ lấy được món gì giá trị hơn so với ta, ta cho ngươi thắng!” Tư Không Trích Nguyệt có chút đắc ý nói.

“Uy, người nói điều này tất cả mọi người đều đã nghe, không thể nuốt lời á!” Diệp Vô Ưu lớn tiếng nói.

“Ta đường đường Vân Mộng đệ nhất thần thủ, sao có thể nuốt lời?” Tư Không Trích Nguyệt vừa nói, một bên thuận tay sờ một xấp ngân phiếu của một người mập mạp bên cạnh.

“Có ai thấy lão già này không vừa mắt, mau đưa mấy món gì giá trị cao nhất trên người đưa cho ta!” Diệp Vô Ưu đột nhiên nói lớn, thanh âm truyền đến tai mọi người rất rõ ràng.

Mọi người lúc đầu hơi ngỡ ngàng nhưng sau đó hiểu ra rất nhanh, rồi vì vậy, đều lần lượt lao về phía Diệp Vô Ưu.

“Diệp công tử, đây là ngọc ban chỉ gia truyền của ta, nhớ rõ để một lát trả lại cho ta nha!” Người mập mạp vừa bị Tư Không Trích Nguyệt lấy một xấp ngân phiếu móc ra đầu tiên.

“Diệp công tử, đây là dây chuyền của ta...”

“Diệp công tử, đây là tất cả kim phiếu của ta...”

...

Trong khoảng khắc, Diệp Vô Ưu trở nên quá bận rộn. Không còn nghi ngờ gì nữa, bằng cách này, sau thời gian một nén nhang, giá trị vật phẩm Diệp Vô Ưu có được vượt xa của Tư Không Trích Nguyệt.

Nhưng cái ban giám khảo kia trước tiên cứ đưa mắt nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng hướng ánh mắt nhìn về phía Hoa Thừa Thiên.

Đáng thương cho Hoa Thừa Thiên trong lòng đúng là buồn bực không thôi. Thường Hoa đại hội đã tiến hành đến ngày thứ sáu. Trong sáu ngày đó cơ bản đều không có vấn đề gì xảy ra. Các vấn đề xảy ra đều có liên quan đến tên Diệp Vô Ưu phiền phức này. Lần trước còn có Yến Băng Cơ ở đây, hắn có thể đẩy cây qua Yến Băng Cơ. Nhưng lần này, hắn chỉ có thể tự mình tìm biện pháp giải quyết.

“Xú tiểu tử, người hành động hoàn toàn không biết xấu hổ!” Tư Không Trích Nguyệt lửa giận trùng trùng nói.

“Uy, xú lão nhân, chính người mới hành động đáng xấu hổ trước. Người cũng nói, chỉ cần ta từ trên người bọn họ lấy cái gì đó so với người giá trị hơn nghĩa là ta thắng!” Diệp Vô Ưu có chút khó chịu, “Thua thì cứ thừa nhận đi, không cần phải xấu hổ như một tiểu hài tử chứ!”

“Ha ha!” Mọi người cùng cười ha hả vang rền, có người cười rống không ngừng, la hét: “Phải a, Tư Không Trích Nguyệt, người không cần xấu hổ như một tiểu hài tử vậy chứ!”

Hoa Thừa Thiên lắc lắc đầu. Đáng tiếc tuổi của Tư Không Trích Nguyệt đáng tuổi ông nội của Diệp Vô Ưu có thừa, vậy mà bị hắn gọi là tiểu hài tử.

“m mưu là âm mưu, ta biết bắt người nhận thua như vậy, người nhất định không phục!” Diệp Vô Ưu vẻ mặt tỏ ra hào hiệp, từ trong ngực lấy ra một thứ. “Xú lão nhân, nhìn xem này, người có chịu thua chưa?”

“Ý, ngọc bội của ta...” Miệng vừa nói ra, Tư Không Trích Nguyệt đã biết là nguy rồi, như thế này thì lão có lẽ thật sự phải chấp nhận thất bại.

“Thế nào? Người tự xưng là đại lục đệ nhất thần thủ, ngọc bội trên người người đã bị ta trộm, người có lời gì để nói?” Diệp Vô Ưu vẻ mặt đắc ý, “Đến giờ, người còn có thể hành động trơ tráo nữa không?”

“Xú tiểu tử, xem như người lợi hại!” Tư Không Trích Nguyệt hiểm độc nhìn chằm chằm vào Diệp Vô Ưu, rồi không thèm chào, nhảy xuống dưới đài, trong nháy mắt biến mất trước mắt mọi người.

“Ha ha, từ giờ ta đúng là đại lục Đệ nhất thần thủ rồi!” Vẻ mặt Diệp Vô Ưu rất đắc ý.

Hoa Thừa Thiên nhìn ban giám khảo một lượt, cuối cùng phải bất đắc dĩ tuyên bố: “Thần thuật tỷ thí, chiến thắng cuối cùng thuộc về Tiêu Diêu Cốc Diệp Vô Ưu.”

26. Chương 26: Dạ Sấm Hoàng Cung

Màn đêm đã buông xuống, Yến Băng Cơ cũng vẫn không thấy quay trở lại, nha đầu Hàm Yên kia cũng không thấy bóng dáng. Diệp Vô Ưu cuối cùng không nhẫn nại được nữa, quyết định dạ thám hoàng cung. Một mặt có thể đi tìm Yến Băng Cơ, vạn nhất tìm không thấy Yến Băng Cơ, cũng có thể đi kiểm U Lan tiên tử Hoa Nguyệt Lan, một trong Vân Mộng thập tiên tử.

Lam Tiểu Phong dù cho nói thế nào cũng không nguyện ý cùng vào, Diệp Vô Ưu lại không muốn uy hiếp gã. Hắn nghĩ đi tìm mỹ nữ, loại việc này, một người đi là đủ. Nếu nói chuyện đánh nhau, mang theo Lam Tiểu Phong đích xác là một lựa chọn không sai lầm. Rất hiển nhiên, hắn tiến nhập hoàng cung không phải để đánh nhau. Vả chẳng theo lời đồn, trong hoàng cung cao thủ như mây, trừ phi là thuộc hàng thập đại cao thủ của đại lục bằng không thoát thân được là vô cùng khó khăn.

Có điều, ngay cả muốn tiến nhập hoàng cung dường như cũng không dễ dàng. Vì thế, vừa mới đi tới lối dẫn vào hoàng cung, Diệp Vô Ưu đã bị thủ vệ chặn lại.

“Đứng lại, người nào?” Gã thủ vệ bên trái, niên kỷ hơi lớn, trầm giọng quát hỏi. Nhưng ngay lập tức hít vào một hơi ngáy ngốc, chỉ là vì gã đã nhìn thấy dung mạo Diệp Vô Ưu.

“Đừng làm phiền ta, ta đang vội vào gặp công chúa các người!” Diệp Vô Ưu nôn nóng nói.

“Người phải gặp công chúa? Vậy có tín vật của công chúa hoặc là lệnh bài không?” Tên thủ vệ vẫn chưa hết ngáy ngốc, cũng không hiểu người trước mặt thật ra là nam hay nữ, gã thật có chút khó phân biệt.

“Không có, ta là bằng hữu của công chúa các người, tránh ra, nhanh để ta đi vào. Bằng không khi gặp Nguyệt Lan, ta khiến các người không thoát tội!” Diệp Vô Ưu vẻ mặt vẫn y nhiên không lay chuyển.

“Nhưng, chúng ta làm thế nào biết ngài đúng là bằng hữu của công chúa?” Tên thủ vệ có chút bối rối, hay là, ngài ở đây một chút, ta phái người vào thỉnh ý công chúa?”

“Hừm, đi nhanh lên!” Diệp Vô Ưu vẫy vẫy tay, đôi mắt liếc vào trong cổng.

“Tiểu Cao, người vào trong nghỉ cách thỉnh ý công chúa một chút, hỏi nàng có bằng hữu nói đã ước hẹn diện kiến.” Gã thủ vệ lớn tuổi nói với một tên thủ vệ khác. Diệp Vô Ưu quá sức hấp dẫn, hơn nữa thêm vào một bộ dạng không hề cổ kị, khiến gã thủ vệ không thể không hoài nghi hắn với công chúa là thực sự có quen biết.

Trong lúc gã thủ vệ vừa mở cổng, chuẩn bị bước vào trong, Diệp Vô Ưu thân hình chớp động, thi triển vô ảnh thân pháp, lướt vào trong. Đến khi hai tên thủ vệ có phản ứng, Diệp Vô Ưu đã biến mất khỏi thị tuyến.

“Có thích khách, bắt thích khách!” Gã thủ vệ vội phản ứng cất tiếng la lớn, nhất thời, trong hoàng cung đầu đầu cũng có bóng người. Một toán người vội vã chạy tới tẩm cung của hoàng thượng, còn những toán thị vệ thì lùng sục khắp nơi tìm thích khách.

oOo

Bách Hoa đế quốc đương kim hoàng thượng Hoa Thiên Phong hiện nay tuổi chưa đến năm mươi, đương lúc tráng niên, tương truyền rất có dã tâm. Ông ta có hai trai một gái, phân biệt là đại hoàng tử Hoa Thừa Phong, nhị hoàng tử Hoa Thừa Thiên, công chúa Hoa Nguyệt Lan. Mặc dù ông ta chưa chính thức tuyên bố người kế thừa hoàng vị, song cho tới nay, đại hoàng tử vẫn siêng năng với chính sự. Nhị hoàng tử thì vui vẻ phong nhã, Bách Hoa đế quốc cũng chưa từng có tiền lệ lập nữ hoàng. Bởi thế, về cơ bản, tất cả mọi người đều cho rằng, đại hoàng tử Hoa Thừa Phong không nghi ngờ gì nữa chắc sẽ kế thừa hoàng vị.

Đương nhiên, hiện tại Hoa Thiên Phong thân thể vẫn tráng kiện, ông ta có thể ngồi bao lâu nữa trên hoàng vị, cũng không ai có thể đoán được. Bởi thế, bây giờ mà nói đến chuyện người kế thừa hoàng vị, cũng là có chút hơi sớm.

Lúc này, tại ngự thư phòng, Hoa Thiên Phong đuổi tất cả những ai không liên quan ra ngoài, chính là đang cùng hai nhi tử, Hoa Thừa Phong và Hoa Thừa Thiên mật bàn đại sự.

“Phụ hoàng, Thường Hoa đại hội trong năm ngày, tổng cộng có một trăm linh bảy người có tư cách tiến vào Thường Hoa các. Theo kế hoạch ban đầu của chúng ta về cơ bản là hoàn toàn thích hợp.” Hoa Thừa Thiên đang cung kính cúi đầu, sau đó, chần chờ một chút, nói tiếp: “Bất quá, trong đó có một người có vấn đề.”

“Ai có vấn đề?” Hoa Thiên Phong nhún mày, có chút bất mãn.

“Tư Không Trích Nguyệt. Hắn không ngờ lại bại dưới tay Diệp Vô Ưu, không thể tiến nhập Thường Hoa các.” Hoa Thừa Thiên lộ ra một tia bất lực.

“Lão đầu này, không thể tiến vào cũng tốt. Bất quá lão đầu này rất có bản sự, thật không thể nào.” Hoa Thiên Phong ngữ khí nhẹ nhàng chậm chạp. “Bất quá, tên Diệp Vô Ưu này, không được cho hắn mang bất kỳ tai họa nào tới.”

“Xin phụ hoàng hãy yên tâm! Ngày mai Yến tiên tử cũng có mặt tại đó. Có nàng ở đó, Diệp Vô Ưu sẽ không thể làm gì quá đáng được.” Hoa Thừa Thiên vội vàng đáp.

“Ta để ngươi có nhiều thời gian thi triển công phu trên người Yến Băng Cơ, tiến triển thế nào?” Hoa Thiên Phong nhàn nhạt hỏi.

“Tâu phụ hoàng! Theo như lời hoàng muội, Yến Băng Cơ đích thị là hôn thê của Diệp Vô Ưu, chỉ sợ...” Hoa Thừa Thiên hơi chần chờ một chút.

“Chỉ sợ cái gì? Ngươi đường đường là đế quốc nhị hoàng tử, vậy mà cũng dẫu không lại một tên vô lại sao?” Hoa Thiên Phong cả giận nói. “Diệp Vô Ưu cùng lão tử Diệp Phi Phàm của hắn đều cùng một dạng, bất quá đều chỉ là những tên vô lại!”

“Phụ hoàng, nhi thần nhất định nỗ lực không chế!” Hoa Thừa Thiên thấp giọng trả lời.

“Được rồi, ngươi ra ngoài trước đi!” Hoa Thiên Phong phẩy phẩy tay, có vẻ bức mình.

Hoa Thừa Thiên rời khỏi ngự thư phòng, trên miệng không khỏi lộ xuất một tia cười khổ. Gã đương nhiên biết Hoa Thiên Phong vì sao lại phát hỏa. Chỉ là vì hồi đó ông ta cũng là một trong những người truy cầu Yến Ngọc Dao. Ông ta từng nghĩ dựa trên quan hệ giữa Bách Hoa đế quốc và Vô Song cung, ông ta khả dĩ sẽ đoạt được mỹ nhân. Thật không ngờ, lại bị Diệp Phi Phàm cướp mất giai nhân.

Muốn hắn tới truy cầu Yến Băng Cơ? Hoa Thừa Thiên thở dài một hơi. Mặc dù hắn biết Hoa Thiên Phong muốn cái gì, là Bách Hoa đế quốc nhị hoàng tử, gã cũng nên dụng lực trợ giúp phụ hoàng gã. Nhưng đúng là có một vài sự tình, rõ ràng có muốn làm cũng không thể làm được.

Yến Băng Cơ và Diệp Vô Ưu quan hệ rất thân mật, gã đã tận mắt nhìn thấy. Hơn nữa, muội muội bảo bối của gã, cũng đã nghe Diệp Vô Ưu là hôn phu của Yến Băng Cơ, dưới dạng tình huống này, vẫn còn muốn gã truy cầu Yến Băng Cơ, khó khăn thật sự là một điều quá lớn.

“Phụ hoàng a phụ hoàng, có phải cha nhất định muốn con cũng phải có một lần gặt hái kinh nghiệm của cha không?” Hoa Thừa Thiên thở dài, trong lòng thầm nghĩ, nên quay về thẳng tẩm cung của mình, ngày mai là ngày Thường Hoa đại hội cuối cùng, cũng là ngày tối quan trọng, gã phải tu dưỡng tinh thần thật đầy đủ để ứng phó.

27. Chương 27: Công Chúa Xuất Dục

Một làn hương lan nhàn nhạt thoảng qua, lọt vào khứu giác Diệp Vô Ưu. Diệp Vô Ưu linh quang trong não chợt động, vội vã thuận theo mùi hương tiến tới.

Dần dần, mùi lan hoa càng lúc càng đậm, Diệp Vô Ưu cũng phát hiện ở phía trước không xa, có một tòa phủ đệ rất lớn, mùi lan hoa, tựa hồ từ bên trong bay đến.

“Có thể nào đó là phủ công chúa?” Diệp Vô Ưu trong lòng không khỏi nhen lên chút hưng phấn. Nghe đồn Hoa Nguyệt Lan rất yêu hoa lan, nơi đây mùi hương hoa lan đậm đặc, bên trong hẳn có không ít hoa lan, nên ngay cả Hoa Nguyệt Lan có thể cũng đang ở bên trong.

“Tìm không thấy Bằng tỷ tỷ, trước tìm thấy công chúa lão bà cũng khả dĩ a!” Diệp Vô Ưu trong lòng thầm nghĩ. Thực cũng chỉ có gã mới nghĩ nổi như vậy, chưa từng gặp qua Hoa Nguyệt Lan, vậy mà đã đương nhiên coi như là một lão bà của gã, kiểu tín tâm dạng này cũng thật là một điểm quá mạnh mẽ ha.

Diệp Vô Ưu hướng tới tòa phủ đệ nọ lặng lẽ lần tới. Kỳ quái là, nơi đây tựa hồ căn bản không có thị vệ. Diệp Vô Ưu không khỏi có chút hoài nghi rằng lối này không phải dẫn tới phủ công chúa. Theo lý mà nói, nơi công chúa cư ngụ, không có khả năng không có thị vệ chứ!

Hoài nghi thì vẫn hoài nghi, Diệp Vô Ưu vẫn là quyết định tiến vào để tìm ra một cứu cánh.

oOo

Hoa Nguyệt Lan vừa mới trở lại tắm cung không lâu, hai thị nữ thân tín của nàng đang chuẩn bị cho nàng tắm rửa. Trong tắm cung của nàng có một bồn tắm rất lớn, treo xung quanh bồn tắm tứ phía đều là hoa lan. Trong bồn nước cũng dập dềnh trôi nổi một lớp hoa lan.

Trên thực tế, tắm cung của Hoa Nguyệt Lan đâu đâu cũng là hoa lan. Đối với hoa lan, nàng có một sự say mê đặc biệt, thậm chí cũng đã đạt tới một loại trình độ không muốn xa rời, một ngày một đêm không thấy mùi hương hoa lan, nàng sẽ thấy không thoải mái.

Phủ công chúa quả thật không có thị vệ. Thị vệ hoàng cung tuy cao thủ không ít, nhưng cao cường hơn thân thủ của Hoa Nguyệt Lan tịnh không nhiều. Thêm nữa, Hoa Nguyệt Lan bản thân không thích có thị vệ bên ngoài, vì thế, Hoa Thiên Phong để làm đẹp lòng nhi nữ bảo bối, không bố trí thị vệ tại đây.

Có điều Hoa Nguyệt Lan dù thế nào đi nữa cũng không ngờ được rằng như vậy chính là cho Diệp Vô Ưu một cơ hội cực tốt để hành động. Gã đi một mạch thông suốt không trở ngại tới thẳng phía trước tắm cung Hoa Nguyệt Lan, sau đó liền dán mình trước cửa, lén nghe động tĩnh bên trong.

“Công chúa, đã chuẩn bị xong, người có thể vào tắm được rồi.” Thanh âm truyền tới tai Diệp Vô Ưu rất rõ ràng. Diệp Vô Ưu nhất thời một trận hưng phấn, nguyên lai nơi này đích thực là phủ công chúa, hơn nữa công chúa còn đang chuẩn bị tắm.

“Oa, thật sự là quá tốt. Đợi nàng trong khi tắm rửa, ta tiến vào, ha ha, nàng khẳng định đối với ta sẽ không có biện pháp!” Diệp Vô Ưu trong lòng vui mừng tính toán.

“Rất tốt, các người đi ra đi, không cần phục thị ta.” Một thanh âm rung động lòng người vang lên, Diệp Vô Ưu thoáng ngẩn ngơ, thanh âm này thật sự là dễ nghe.

“Không hổ là một trong Vân Mộng thập tiên tử, đến ngay cả thanh âm cũng thật là dễ nghe!” Diệp Vô Ưu có một chút bức bách sốt ruột đi tới.

“Tuân lệnh công chúa, tỷ nữ xin cáo lui.” Cùng với giọng nói nhỏ dần, Diệp Vô Ưu nghe thấy một loạt tiếng cước bộ nhẹ nhàng. Biết rằng có người đi ra, liền vội vàng lui tránh xa xa, núp ở một bên. Một lát sau, liền thấy hai cung nữ từ bên trong đi ra.

Diệp Vô Ưu tại góc tường thông thả chờ đợi, trong lòng tính toán Hoa Nguyệt Lan đại khái cũng chỉ có thể mới đi tắm. So thời gian Yên Băng Cơ và Hàm Yên các nàng tắm rửa, gã liền đi đến kết luận, thời gian các nữ hài tử tắm rửa thông thường rất lâu. Hẳn lựa chọn khi thời gian trôi qua quá nửa mới tiến vào, hiệu quả mang lại là tốt nhất.

“Nói không chừng nàng đang tắm tắm rửa rửa, thật tốt, ta muốn tất cả cũng được.” Diệp Vô Ưu trong đầu bắt đầu xuất hiện một vài ý nghĩ thô bỉ.

Kỳ thật cũng không thể trách gã, đáng thương gã rất khó nhọc mới được hưởng tư vị chuyện nam nữ trên người Yên Băng Cơ, nhưng chỉ được một lần như vậy, tư vị đó đã ngấm vào máu gã, tự nhiên là khó có thể chịu đựng.

Thời gian chờ đợi quả thật là dài, một lát sau, Diệp Vô Ưu rốt cục có chút muốn nhẫn nại cũng không nhẫn nại được, hướng tới ngoài cửa tắm cung, nghênh ngang tiêu sái tiến vào. Tắm cung rất lớn, thực sự không có một bóng người.

Diệp Vô Ưu cẩn thận lắng nghe một lát, rốt cục nghe thấy tiếng nghịch nước khe khẽ, liền theo thanh âm lặng lẽ đi tới, cước bộ thật nhẹ, thật nhẹ.

oOo

Nhẹ nhàng khép hờ hàng mi, nằm ngập trong làn nước ấm áp, ngọc thủ nhẹ nhàng lướt qua song nhũ, một loại cảm giác khác thường gợn lên trong lòng. Hoa Nguyệt Lan nhẹ thở dài một hơi, đối với dung mạo và dáng người chính mình, nàng luôn luôn rất tự tin. Chỉ là, nàng thường xuyên có chút cảm giác xót thương cho chính mình. Thân là công chúa Bách Hoa đế quốc nàng sớm biết không thể quyết định chuyện chung thân của mình, cho nên, mặc dù bên cạnh nàng không thiếu kẻ truy cầu, nàng thực ra không có động tâm với một nam nhân nào, hoặc là nói, nàng không thể động tâm với một người nào.

Trước đó không lâu nàng vừa mới giải bày với Yến Băng Cơ, mặc dù nàng nghĩ rằng nam nhân tên Diệp Vô Ưu, hoặc nói là thiếu niên, có chút không thích hợp với Yến Băng Cơ, nhưng nàng cũng có chút hâm mộ. Ít nhất, Yến Băng Cơ còn có thể kết hôn với một nam nhân theo ý muốn của nàng.

Đột nhiên, trong thời gian đó, Hoa Nguyệt Lan cảm thấy có chút bất thường. Trong phòng tựa hồ không chỉ có một người đang hô hấp.

“Kiếm Lan, ngươi phải chăng đã quay lại?” Hoa Nguyệt Lan cất giọng nhẹ nhàng hỏi. Nàng vẫn nhắm mắt như cũ, tịnh không mở ra. Kiếm Lan là thị nữ của nàng. Bên cạnh nàng có hai thị nữ, một là Khiếu Kiếm Lan, một là Khiếu Mặc Lan, có điều Kiếm Lan rất can đảm, thường hay không nghe lời, cho nàng nghỉ, nàng lại không đi, luôn phải đợi sau khi Hoa Nguyệt Lan nghỉ ngơi rồi sau đó mới lui đi. Chính vì như vậy, Hoa Nguyệt Lan chỉ tưởng rằng Kiếm Lan đã trở lại.

“Kiếm Lan, giúp ta cọ lưng một chút.” Thấy Kiếm Lan không trả lời, Hoa Nguyệt Lan lại nói tiếp.

Kiếm Lan tự nhiên là không trả lời, bởi vì không phải Kiếm Lan xuất hiện tại đây mà là Diệp Vô Ưu. Tiểu tử này thật sự gan lớn bằng trời, không ngờ nhẹ nhàng đi tới phía sau Hoa Nguyệt Lan. Thân thể Hoa Nguyệt Lan tuy hầu hết ngập trong nước nhưng song nhũ phong mãn ngọc ngà đó hầu như vẫn hiển lộ ra bên ngoài, khiến gã nhìn thấy, dục hỏa đã khởi phát mãnh liệt.

Nghe thấy thanh âm của Hoa Nguyệt Lan, Diệp Vô Ưu song thủ liền lặc tại tấm lưng Hoa Nguyệt Lan, nhẹ nhàng vỗ về, dần dần vỗ về biến thành xoa bóp. Phải nói rằng, kỹ xảo xoa bóp của Diệp Vô Ưu chính là do Hàm Yên dạy dỗ gã. Chỉ là loại kỹ thuật xoa bóp này, theo như Hàm Yên từng nói, không phải là loại xoa bóp thông thường, kỳ thật cũng là một loại mỵ thuật, thông qua xoa bóp, có thể tác động vào thân thể một niềm dục vọng.

28. Chương 28: Hương Diễm Án Ma

Trên thực tế, Hoa Nguyệt Lan hơi đánh giá cao thực lực của Diệp Vô Ưu. Nàng nghĩ Diệp Vô Ưu có thể vô thanh vô tức đến sát bên nàng, công lực nhất định rất cao, thực là không biết, công lực thực của sự Diệp Vô Ưu lại không phải vậy.

Diệp Vô Ưu song thủ ấn nhẹ lên đôi bờ vai của Hoa Nguyệt Lan, thông qua mười ngón tay, từng chút chân khí thấm nhập vào trong thân thể Hoa Nguyệt Lan, bắt đầu kích động tình dục của nàng.

Hoa Nguyệt Lan dần dần cảm thấy một cỗ tư vị khác thường từ sâu thẳm trong lòng lan tỏa. Thứ tư vị dạng này, tựa hồ nàng chưa từng có cảm giác qua. Nàng đột nhiên cảm thấy chính mình có một chút nóng bức, hơn nữa, lại càng lúc càng nóng, nhưng thân thể nàng tựa hồ càng lúc càng nhu nhuyễn, trong tâm não nàng, bỗng nhiên nổi lên một nỗi khát khao không thể gọi tên.

Diệp Vô Ưu song thủ đương nhiên không có dừng lại trên đôi vai Hoa Nguyệt Lan mà chậm chậm tiếp tục di chuyển ra phía trước, tiếp đó từ từ thấp xuống, sau rốt, hai ngón tay rơi lại trên nhũ hoa Hoa Nguyệt Lan.

Thật là kích thích mãnh liệt, thực khiến Hoa Nguyệt Lan thanh tỉnh lại. Nàng biết tự mình không có khả năng thoát ra. Một trong Vô Song cung độc môn tu tiên tâm pháp Băng tâm quyết lập tức phát động, khu trừ tạp niệm trong lòng, thân thể nhanh chóng khôi phục như bình thường. Nhưng lúc này, Diệp Vô Ưu

song thủ đã bao phủ song phong nàng, vùng đất thánh khiết nhất của thiếu nữ, đã rơi vào tay quân địch mất rồi.

“Dâm tặc phải chết!” Một tiếng hét lên, ngọc thủ mảnh dễ ảo hóa thành ngàn vạn chưởng ảnh, phách về phía sau lưng. Nàng chỉ có thể thắng cuộc, nếu không thể thắng cuộc, chắc chắn nàng sẽ phải thất thân cho tên dâm tặc này.

Chỉ là, Hoa Nguyệt Lan đã bỏ qua một vấn đề. Như quả đối phương chính là đại đạo hái hoa như đã nói, sớm đã có thể chế trụ nàng chứ không phải một mực tại đó xoa bóp nàng. Mặc dù xoa bóp đồng thời hẳn cũng đã chiếm tiện nghi nàng nhưng quả thật không giống hành vi của một tên đại đạo hái hoa chân chính.

“A, công chúa lão bà tha mạng a!” Diệp Vô Ưu khoa trương hét lên một câu, cả người đột nhiên nhảy dựng lên, tránh khỏi một kích toàn lực của Hoa Nguyệt Lan, sau đó, gã rơi luôn vào trong bồn tắm, với lúc trước có sự bất đồng. Lúc này, gã với Hoa Nguyệt Lan mặt đối mặt nhưng thân thể trần truồng hiển lộ ra ngoài của Hoa Nguyệt Lan đã hoàn toàn rơi vào mắt hắn.

“Dâm tặc... ối, sao lại là người?” Hoa Nguyệt Lan vừa mới tiếp tục động thủ, nhưng ngay khi nhìn rõ dung mạo Diệp Vô Ưu không khỏi có một chút sững sốt.

Hoa Nguyệt Lan không biết nên khóc hay nên cười, đúng lúc nàng đang tắm rửa, tiến vào chiếm tiện nghi của nàng, mở miệng kêu nàng công chúa lão bà, không ngờ lại là hôn phu của Yến Băng Cơ, như từng nói đại vô lại Diệp Vô Ưu?

“Công chúa lão bà, nàng nhận ra ta à?” Diệp Vô Ưu cũng hơi sững sốt, hít một hơi cười hi hi. “Chúng ta thật sự có tâm linh tương thông a!”

“Tiểu vô lại, ai có tâm linh tương thông với người?” Hoa Nguyệt Lan không chút tức giận nói. Nhìn thấy cặp mắt Diệp Vô Ưu bất an nhìn đi nhìn lại trên người mình, Hoa Nguyệt Lan đột nhiên nhớ rằng thân thể chính mình còn chưa che đậy chút nào, mặt ngọc không khỏi đỏ lên. Liền giống một mỹ nhân nhi bình thường, đột nhiên nổi trên mặt nước, đồng thời túm lấy tấm áo dài bên cạnh bồn nước. Đến khi nàng trụ lại trên mặt đất, tấm áo choàng đã che phủ thân thể lỏa lồ của nàng.

“Công chúa lão bà, dáng vóc nàng đích thực tuyệt hảo a!” Diệp Vô Ưu cảm thán. Thực sự Hoa Nguyệt Lan dù hành động cực nhanh, nhưng ngọc thể vô cùng hoàn mỹ của nàng vẫn lấp ló lọt vào mắt Diệp Vô Ưu.

Hoa Nguyệt Lan không khỏi một trận xấu hổ, cái gì mà vô lại, căn bản phải là đại sắc lang!

“Đại sắc lang, người cầm miệng lại cho ta. Ta hỏi người, người không đi bồi tiếp sư tỷ của mình, ám ám muội muội đến chỗ ta làm gì?” Hoa Nguyệt Lan trong lòng giận dữ. Lúc này nàng thật khó đưa ra quyết định. Nếu là người khác, nàng hoàn toàn có thể giết hắn, thế nhưng, hắn lại là hôn phu của Yến Băng Cơ. Mấy hôm trước nàng đã đáp ứng với Yến Băng Cơ sẽ chiều cổ cho gã, hiện tại có thể la lối, chỉ nhớ không thể tự mình mang thân thể băng thanh ngọc khiết để chiều cổ hắn.

“Sư tỷ à, nàng không phải nói đến Băng tỷ tỷ chứ?” Diệp Vô Ưu sững sốt, lập tức có phản ứng lại. Yến Băng Cơ mặc dù rất ít bàn luận về Vô Song cung, nhưng về bối phận mà nói, nàng chính thật là sư tỷ của Hoa Nguyệt Lan.

“Hiện tại biết rồi chứ? Đại sắc lang, hãy nói thật đi, người tới đây làm gì, bằng không, ta sẽ tố cáo với sư tỷ!” Hoa Nguyệt Lan phần nộ nói.

“Hi hi, ta đương nhiên tới đây tìm nàng mà!” Diệp Vô Ưu hiện tại cũng không sợ. Gã biết Hoa Nguyệt Lan khẳng định không giết gã hay dả thương gã, cho nên gã tiến thêm mấy bước tới sát bên cạnh Hoa Nguyệt Lan, một mặt vừa hít hà mùi hương hoa lan trên người nàng, một mặt cười hi hi nói.

Hoa Nguyệt Lan hơi bối rối, không biết nói gì, làm sao lại có thể đắm sâu vào một tên vô lại như vậy a!

“Tiểu sắc lang, ra ngoài trước, ta phải mặc y phục!” Hoa Nguyệt Lan tái mét liếc nhìn Diệp Vô Ưu, phần nộ nói.

“Bên ngoài có người bắt ta, ta không thể ra!” Diệp Vô Ưu mặt dày trơ trên nói.

“Người, được rồi! Người muốn nhìn thì nhìn đi, cho người nhìn khắp nơi!” Hoa Nguyệt Lan phần nộ nói.

Dù sao vừa rồi đã bị gã nhìn hết, có cho gã nhìn thêm một lần nữa cũng không phải là vấn đề. Với ý nghĩ này trong đầu, Hoa Nguyệt Lan dưới mực quang sáng rực của Diệp Vô Ưu bắt đầu thay đổi y phục toàn thân.

Nhưng lần này, Diệp Vô Ưu chỉ chăm chú ngắm nhìn gương mặt Hoa Nguyệt Lan, ánh mắt gã chiếu thẳng lên khuôn mặt mỹ lệ tuyệt hảo của nàng.

Lam Tiểu Phong vẽ chân dung xem ra giá trị thật không phải tầm thường. Hoa Nguyệt Lan hình dáng cơ hồ cùng bức chân dung hoàn toàn giống nhau như đúc, chỉ là, nhìn đến người thực, tựa hồ còn muốn mỹ lệ hơn một chút.

“Quả nhiên là Vân Mộng thập tiên tử, bài danh hàng thứ chín, chẳng kém hơn Bằng tỷ tỷ, quả nhiên danh bất hư truyền mà!” Diệp Vô Ưu lại bắt đầu háo hức tưởng tượng, nghĩ đến khi nào mới có thể thấy mặt chín mỹ nữ còn lại, đặc biệt là Tổ Y tiên tử bài danh đệ nhất, không biết cùng Yến Băng Cơ so sánh, ai hấp dẫn hơn?

“Nhìn đã đủ chưa? Nhìn đủ rồi thì đi theo ta!” Hoa Nguyệt Lan liếc nhìn Diệp Vô Ưu, nàng đã muốn nổi giận nhưng lại phát hiện bản thân trong lòng tựa hồ không có giận lắm.

“Hi hi, công chúa lão bà nàng thật là hấp dẫn, sao có thể nhìn đủ?” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói. “Bây giờ đi đâu, không phải là đi gặp lão gia nàng, rồi để lão gả nàng cho ta chứ?”

“Đừng có nằm mơ!” Hoa Nguyệt Lan có chút cảm giác vừa bực mình vừa buồn cười. “Ta dẫn ngươi đi gặp sư tỷ! Còn nữa, không được gọi ta là công chúa lão bà. Ta là công chúa, nhưng không phải là lão bà của ngươi!”

29. Chương 29: Đồng Sàng Cộng Chẩm

Hoa Nguyệt Lan tuyệt đối á khẩu, da mặt dày như Diệp Vô Ưu dạng người thế này, nàng cũng thực mới gặp lần đầu.

“Ty chúc Tạ Trường Phong khải kiến công chúa điện hạ, xin hỏi điện hạ đã đi nghỉ chưa?” Ngoài cửa đột nhiên truyền lại một thanh âm rõ ràng, rành mạch.

“Ngươi đến có việc gì?” Nghe được thanh âm này, Hoa Nguyệt Lan sắc mặt nhẹ biến, có chút bực tức hỏi.

“Hồi bẩm công chúa điện hạ, có thích khách trà trộn vào trong cung, ty chúc lo ngại thích khách gây bất lợi cho công chúa, vì thế đến để kiểm tra xem.” Người bên ngoài cửa, tự xưng Tạ Trường Phong, ngữ khí vẫn giữ đầy vẻ cung kính.

“Được rồi, cho là có thích khách, cũng không dám đến chỗ ta. Ngươi về đi, ta đang thay y phục chuẩn bị đi nghỉ, không tiện gặp ngươi.” Thần tình trên mặt Hoa Nguyệt Lan hiện rõ vẻ sốt ruột, có điều giọng nàng vẫn giữ vẻ uyển chuyển dịu dàng như cũ.

Trong lòng Diệp Vô Ưu có chút kỳ quái. Đối phương chỉ là thị vệ hoàng cung, Hoa Nguyệt Lan có cần thiết phải khách khí như vậy với gã không?

“Công chúa điện hạ, ty chúc nghe nói thích khách xuất hiện gần chỗ công chúa. Sợ rằng thích khách ẩn nấp bên trong phòng công chúa, có thể công chúa điện hạ nhất thời chưa kịp phát giác. Vì thế ty chúc muốn vào phòng xem qua. Cúi xin công chúa điện hạ có thể cho phép.” Tạ Trường Phong quả thực vẫn không chịu dời đi, hơn nữa, theo như lời hắn nói, tựa hồ nhất định phải tiến vào.

“Tạ thống lĩnh, bổn cung đã nói rất rõ ràng, ta đã đi nghỉ, không tiện tiếp khách!” Hoa Nguyệt Lan nói với vẻ không bằng lòng, đồng thời bối rối kéo tay Diệp Vô Ưu, cùng leo lên trên giường. Tay phát mạnh, một bức màn trướng hạ xuống, che kín hai người bên trong.

“Như quả không thể gặp công chúa, ty chúc không dám trở về bẩm báo, cúi xin công chúa điện hạ thành toàn giúp cho.” Không ngờ Tạ Trường Phong vẫn còn muốn tiến vào.

“Tên gia hỏa này không phải có bệnh chứ?” Diệp Vô Ưu không nhịn được thấp giọng hỏi.

“Nằm xuống, nấp đi!” Hoa Nguyệt Lan liếc mắt nhìn Diệp Vô Ưu, sau đó thật nhanh tự mình cởi hết ngoại y. Một khắc sau, nàng toàn thân trên dưới chỉ còn lại độc đồ lót sát thân, sau đó, nàng cũng chui vào trong chăn, đặt mình nằm xuống ở bên cạnh.

“Tiểu vô lại, nấp vào trong, nếu để cho Tạ Trường Phong nhìn thấy, ta với ngươi không xong!” Hoa Nguyệt Lan thì thầm nói, sau đó, liền cất cao giọng. “Vì Tạ thống lĩnh quá kiên trì, vậy vào đi!”

Diệp Vô Ưu cũng chẳng khách khí, nấp vào trong chăn, từ phía sau phần căng căng vòng tay ôm chặt Hoa Nguyệt Lan. Có tiện nghi mà không chiếm thật chẳng phải là phong cách Diệp Vô Ưu, vì thế, gã không phải ôm Hoa Nguyệt Lan đơn giản như vậy, song thủ không chịu an phận trên thân mình mịn màng trần trụi của Hoa Nguyệt Lan mà du tẩu khắp nơi.

Thân mình Hoa Nguyệt Lan từ từ run lên, trong lòng có chút xấu hổ. Tuy nhiên vào lúc này, nàng cũng không có cách gì ngăn cản Diệp Vô Ưu. Không chỉ không thể ngăn cản, nàng còn phải làm ra một bộ dạng hoàn toàn yên ổn bởi vì Tạ Trường Phong đã tiến vào.

Môi hồng răng trắng, mày kiếm mắt sao, thân dài dáng ngọc, không thể không nói, Tạ Trường Phong có thừa tiêu chuẩn mỹ nam tử, nhưng trên người hần ẩn ước tán phát một khí thế bức nhân, càng chứng minh hần rõ ràng một thân tu vi cao cường.

“Công chúa điện hạ, người không việc gì chứ?” Tạ Trường Phong tiến vào cách giường chừng một trượng liền dừng lại, chính là đang nhẹ cong lưng hành lễ. Song nhãn bắn ra hai đạo thần quang, xạ thẳng vào bên trong màn trướng.

“Không có gì, không có gì khác lạ!” Hoa Nguyệt Lan trong lòng giận dữ bởi vì tên tiểu tử Diệp Vô Ưu này càng lúc càng quá đáng. Đáng thương nàng chưa từng bị nam nhân đụng chạm tới thánh nữ phong, hôm nay lần thứ hai đã bị một nam nhân phá phách.

Chỉ là, Hoa Nguyệt Lan lúc này thực không có hận Diệp Vô Ưu, mà là hận Tạ Trường Phong. Nếu không phải hần nhất định phải tiến vào, nếu không phải nàng lo sợ Diệp Vô Ưu bị phát hiện, nàng làm sao có thể nhượng bộ Diệp Vô Ưu, cái tên tiểu vô lại này, để hần chiếm quá nhiều tiện nghi như vậy?

“Tạ thống lĩnh, người hiện tại chẳng phải là nên đi ra sao?” Hoa Nguyệt Lan nghiêng răng nghiêng lợi nói với ngữ khí băng lãnh.

Tạ Trường Phong vẫn giương mắt cổ nhìn vào bên trong bức màn, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

“Đã quá nhiều công chúa điện hạ. Mong được thứ tội, ty chúc cáo lui!” Cuối cùng, Tạ Trường Phong hành một lễ, cũng lại nhìn thoáng qua bức màn, sau đó, chỉ đành chuyển thân rời đi.

Tạ Trường Phong vừa rời khỏi không lâu, Hoa Nguyệt Lan rốt cuộc nhịn không được phát ra một tiếng rên rỉ tiêu hồn. Diệp Vô Ưu ở một bên đang xoa bóp song phong viên mãn của nàng, một bên cùng lúc dùng đầu lưỡi rà liếm vùng lưng trần trụi của nàng.

“Tiểu vô lại, ngươi thật là quá mức!” Hoa Nguyệt Lan đột nhiên một tay túm lấy Diệp Vô Ưu, ném hần từ trong màn trướng ra ngoài.

“Công chúa lão bà, nàng mưu sát thân phụ à!” Diệp Vô Ưu kêu thảm một tiếng, vừa mới chạm xuống đất, đã nhẹ nhàng phiêu thân, trầm ổn vững vàng đứng trên mặt đất.

Hoa Nguyệt Lan mặt lạnh như sương, hung ác liếc nhìn Diệp Vô Ưu một cái, ngồi dậy rồi mặc y phục vào rất nhanh.

“Đi theo ta!” Hoa Nguyệt Lan lúc này thực sự nổi giận.

“Đi đâu?” Diệp Vô Ưu có chút không tình nguyện rời khỏi nơi này.

“Đưa ngươi ra khỏi cung.” Hoa Nguyệt Lan lãnh đạm nói.

“Ta còn muốn đi tìm Băng tỷ tỷ!” Diệp Vô Ưu thấy Hoa Nguyệt Lan tỏ vẻ không cao hứng, rất khéo léo liền không trêu chọc nàng nữa, thận trọng nói: “Đưa ta đi tìm Băng tỷ tỷ được không?”

“Sư tỷ sớm đã rời cung rồi!” Hoa Nguyệt Lan dịu dàng nói. “Tiểu vô lại, ta cho ngươi hay, hôm nay phát sinh sự tình gì, ngươi nhất thiết không được nói ra, ngay cả trước mặt sư tỷ cũng không được phép!”

“Biết rồi!” Diệp Vô Ưu tùy ý đáp lời. Hiển nhiên là hắn căn bản không có để tâm việc này. Hắn còn không tin được Hoa Nguyệt Lan thực sự lại đối với hắn như vậy, mới rồi hắn gần như đã vượt ve toàn bộ thân thể Hoa Nguyệt Lan, nàng cũng chỉ đem hắn từ trên giường ném xuống.

Hoa Nguyệt Lan vốn là công chúa, có nàng dẫn đường, muốn đi ra ngoài tự nhiên là rất dễ dàng. Có điều, bất quá, bởi vì không muốn bị người khác biết, Hoa Nguyệt Lan phải bí mật đem Diệp Vô Ưu tống ra ngoài cung. Nàng rất thông thuộc hoàng cung, bèn đặc biệt lựa chọn một vài tuyến đường hẻo lánh, vì vậy không bị người nào phát hiện.

Đem Diệp Vô Ưu tống ra ngoài cung xong, Hoa Nguyệt Lan liền chuyển thân hồi cung, không còn chế ngự gã.

Diệp Vô Ưu một điểm cũng không lo lắng, chỉ bởi vì, hắn đã thuận tay từ trên người Hoa Nguyệt Lan lấy trộm một vật. Đó là một mảnh ngọc bội chạm khắc hình phượng hoàng, trên mặt cũng có một chữ Lan nhỏ. Không cần hỏi, cái này chính là tín vật của Hoa Nguyệt Lan. Sau này gã muốn vào hoàng cung, tự nhiên là rất dễ dàng.

oOo

Diệp Vô Ưu tự do tự tại tiêu sái đi trên đường. Thời gian mặc dù đã muộn nhưng Bách Hoa thành vẫn còn rất nhiều người đi lại. Vì trong lòng cao hứng nên Diệp Vô Ưu cũng vừa đi vừa nhìn ngắm khắp nơi.

Đột nhiên, có người chắn ngang đường Diệp Vô Ưu. Diệp Vô Ưu ngẩng đầu nhìn lên, tên gia hỏa mặc dù rất phong nhã, nhưng gã thực không nhận ra.

Người nọ không hề do dự, trong tay trường kiếm như thiểm điện hướng tới Diệp Vô Ưu, đột nhiên biến hóa. Diệp Vô Ưu nhất thời không ngờ nên không kịp phản ứng. Mắt nhìn thanh trường kiếm muốn chọc thủng ngực gã.

30. Quyển Ii Chương 1: Tình Định Truy Thương Môn

Đối phương một kích không trúng vẫn không buông tha, thế công liên miên không ngừng. Tội nghiệp Diệp Vô Ưu chỉ có thể dựa vào Vô ảnh thân pháp không ngừng né tránh, ngoài ra không có biện pháp gì hơn. Ai bảo hắn không đánh lại người khác.

“Tiểu bạch kiểm, bổn thiếu gia phi lễ với muội muội ngươi hay cướp đoạt vợ ngươi? Đều không có nha!” Diệp Vô Ưu không có cách nào hoàn thủ, nhưng miệng cũng không buông tha người ta, một mặt tránh né một mặt bất mãn chửi rủa.

Hiện tại mặc dù là buổi tối nhưng trên đường lớn ở Bách Hoa thành vẫn còn nhiều người đi lại. Đánh nhau ở đây cũng hấp dẫn không ít người vây quanh nhưng mọi người đều đứng ở xa, lo sợ gặp phải tai bay vạ gió.

Đối phương vẫn thế, gì cũng không nói, chỉ có thế công càng ngày càng chặt chẽ. Diệp Vô Ưu tâm lý buồn bực không thôi. Hắn căn bản không biết tên gia hỏa này, cũng không hiểu được người này thế nào lại có thâm thù đại hận với hắn.

“Tiểu bạch kiểm, nếu ngươi có vợ, bổn thiếu gia nhất định cho ngươi đội mười tám cái mũ xanh!” Diệp Vô Ưu cảm phẫn nói. “Bổn thiếu gia không bồi tiếp ngươi nữa, ta đi trước đây!”

Diệp Vô Ưu vừa nói xong, liền hướng đám đông chạy tới.

“Muốn chạy? Không dễ thế đâu!” Sau lưng truyền lại một tiếng lãnh lẽo.

“Thì ra là tên tiểu bạch kiểm này!” Nghe tiếng nói, Diệp Vô Ưu nhất thời liền minh bạch, cước bộ vẫn không dừng, chạy rất nhanh hướng về khách điểm.

Thì ra người này không phải ai khác, chính là Tạ Trường Phong cách đó không lâu đã xuất hiện tại tấm cung của công chúa Hoa Nguyệt Lan. Chỉ là lúc đó, Diệp Vô Ưu vẫn trốn bên trong chắn, không nhìn thấy

hình dáng Tạ Trường Phong mà chỉ nghe thấy tiếng hân. Do đó đến tận khi Tạ Trường Phong nói, hân mới nhận ra người.

Không cần hỏi, tám phần là chuyện giữa hân và Hoa Nguyệt Lan đã bị bại lộ. Tên gia hỏa này nhất định đã sớm hoài nghi. Xem ra khi hân cùng Hoa Nguyệt Lan cùng xuất cung, Tạ Trường Phong cũng đi theo phía sau bọn họ, chỉ đợi Hoa Nguyệt Lan đi khỏi, hân mới động thủ.

“Tên tiểu bạch kiểm khăng định thích công chúa vợ của ta!” Diệp Vô Ưu trong lòng ngờ vực, nháy mắt đã chạy đến khách điểm. Sau đó thấy Lam Tiểu Phong đang đứng ở cửa khách điểm nhìn đông nhìn tây, liền lớn tiếng gọi to: “Tiểu hoa si, mau giúp ta!”

Lam Tiểu Phong nhìn thấy Tạ Trường Phong truy sát theo sau Diệp Vô Ưu, không hề do dự phi thân cản trước mặt Tạ Trường Phong, trường kiếm rời vỏ, một cỗ khí thế bức nhân liền hướng về Tạ Trường Phong ép tới.

Tạ Trường Phong đột nhiên dừng bước, ngưng thần nhìn Lam Tiểu Phong. Hân biết, người này cùng với tên gia hỏa chỉ biết né tránh vừa rồi không giống nhau. Người trước mắt tuyệt đối là một cao thủ.

“Tại hạ Ly hận tông Tạ Trường Phong, xin hỏi quý tính đại danh huynh đài?” Tạ Trường Phong vô cùng khách khí hỏi.

“Đa tình cốc, Lam Tiểu Phong.” Lam Tiểu Phong vẻ mặt rất tàn bạo.

“Xin hỏi huynh đài tại sao lại ngăn cản tại hạ?” Tạ Trường Phong tâm thần hơi chấn động. Thân là đệ tử xuất sắc nhất của Ly hận tông, hân tự nhiên có nghe nói qua Đa tình cốc. Đa tình cốc chủ Lam Thiên Phong danh tiếng liệt vào đại lục thập đại cao thủ, con người nửa chánh nửa tà, không đến lúc bất đắc dĩ, tốt nhất là không nên đắc tội.

“Việc này cũng cần lý do sao?” Vẻ mặt Lam Tiểu Phong vẫn rất tàn bạo. Tên gia hỏa này lúc thấy mỹ nữ thì vô cùng hứng thú nhưng khi thấy nam nhân anh tuấn thì hoàn toàn ngược lại.

“Lam huynh nói đùa à! Ta là đại nội thị vệ thống lĩnh đang truy nã thích khách mưu đồ hãm hại công chúa. Lam huynh cản trở ta thì hành công vụ, lẽ nào lại không có lý do?” Tạ Trường Phong liếc mắt nhìn Diệp Vô Ưu đứng cách đó không xa, cố nén giận dữ nói.

“Úc, người nói Diệp gia ca ca là thích khách?” Lam Tiểu Phong không thèm để ý nói: “Người nhầm rồi, người ấy không thể là thích khách.”

“Đúng thế đúng thế, ta đến để gặp công chúa vợ ta, sao lại trở thành thích khách được?” Diệp Vô Ưu đi đến bên cạnh Lam Tiểu Phong, sắc mặt vô cùng đắc ý. “Ta nói nè, tiểu bạch kiểm, ta biết người thích công chúa vợ ta, nhưng người không thể đổ oan cho ta?”

“Không được hủy thanh danh công chúa!” Tạ Trường Phong giận dữ nhìn Diệp Vô Ưu nói.

“Tiểu bạch kiểm, đồ kị thì cứ đồ kị. Ta nói đều là sự thật. Không tin người nhìn đi, đây là tín vật định tình công chúa vợ ta đưa cho ta!” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói, tay lấy trong ngực ra mảnh ngọc bội của Hoa Nguyệt Lan, lắc qua lắc lại trước mặt Tạ Trường Phong, sau đó lại thu trở về.

Tạ Trường Phong sắc mặt biến đổi nhanh chóng, hiểm độc nhìn chòng chọc Diệp Vô Ưu. Bộ dáng quả thật đúng là hận không thể nuốt trôi hân. Chỉ đáng tiếc, hân biết, hiện tại muốn giết Diệp Vô Ưu gần như không thể. Vừa rồi đột nhiên tập kích mà Diệp Vô Ưu còn tránh được, huống chi bây giờ hân đã có người giúp đỡ.

“Lưu lại tên của người!” Tạ Trường Phong cắn răng nghiêng lợi nói. “Ta sẽ hỏi lại công chúa điện hạ!”

“Úc, nghe cho rõ đây, bổn thiếu gia họ Diệp, tên Vô Ưu, là chồng của công chúa điện hạ mà người yêu...” Diệp Vô Ưu dương dương tự đắc nói.

“Câm mồm!” Tạ Trường Phong giận dữ gầm lên: “Công chúa điện hạ bằng thanh ngọc khiết, người không được nói linh tinh!”

“Ta không có nói linh tinh, người có thể tìm công chúa vợ ta chứng thực!” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói: “Tiểu bạch kiểm, thời gian cũng không còn sớm, đừng làm phiền ta nữa, nếu không, đừng trách bổn thiếu gia sẽ không khách khí với người.”

“Dựa vào người à?” Tạ Trường Phong cười lạnh một tiếng, sắc mặt đầy vẻ coi thường.

“Không tin cứ chờ mà xem!” Diệp Vô Ưu không thèm chú ý nói.

“Lam huynh, tại hạ xin cáo từ trước!” Tạ Trường Phong hướng về Lam Tiểu Phong cung tay, sau đó lạnh lùng nhìn Diệp Vô Ưu, xoay người nhanh chóng rời đi.

“Đi thông thả, không tiễn!” Diệp Vô Ưu cố ý kéo dài tiếng.

oOo

“Ai, Diệp gia ca ca, người thật sự nhìn thấy công chúa?” Tạ Trường Phong vừa đi khỏi, Lam Tiểu Phong liền kéo Diệp Vô Ưu đến vội vàng hỏi.

“Vớ vẩn, đâu chỉ nhìn thấy nàng? Ta còn...” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn Lam Tiểu Phong, lại không tiếp tục nói.

“Còn thế nào?” Lam Tiểu Phong cũng rất tò mò.

Diệp Vô Ưu một mặt tiến về hướng khách điểm, một mặt có phần không nhịn được nói: “Không thích nói với người, nàng thế nào cũng đã thành vợ của ta rồi!”

“A!?” Lam Tiểu Phong há hốc mồm, lẩm bẩm nói: “Lợi hại thế sao? Có phải là thật không?”

Diệp Vô Ưu không chú ý đến Lam Tiểu Phong, chỉ vội vã chạy vào bên trong. Hoa Nguyệt Lan có nói, Yến Băng Cơ đã trở về, hẳn đã mấy ngày không có gặp nàng, hiện đang rất nhớ nàng.

Chỉ đáng tiếc, khi Diệp Vô Ưu đến phòng Yến Băng Cơ, phát hiện bên trong vẫn trống không, nửa bóng người cũng không thấy, nhất thời buồn bực không thôi.

“Vô Ưu ca ca!” Hàm Yên hoạt bát chạy đến, phía sau là một cái đuôi nhỏ, tự nhiên là Mộ Dung Tiểu Tiểu.

“Hàm Yên muội muội, có muốn trêu người không?” Nhìn thấy Hàm Yên, Diệp Vô Ưu tròn mắt đảo nhanh, mở miệng hỏi.

“Được đấy, được đấy, trêu ai?” Hàm Yên còn chưa nói, Mộ Dung Tiểu Tiểu đã vỗ tay kêu to.

31. Chương 2: Băng Cơ Nhu Tình

“Vô Ưu ca ca, đừng có hung dữ như thế!” Hàm Yên ôm lấy cánh tay Vô Ưu, nũng nịu nói: “Ai đắc tội với huynh?”

“Một tên hỗn đản tên Tạ Trường Phong, chút nữa giết chết bản thiếu gia!” Diệp Vô Ưu giận dữ nói. “Ta không dạy dỗ tên gia hỏa này không được!”

“Diệp gia ca ca, Tạ Trường Phong lại lịch không nhỏ, huynh muốn chinh hấn, khả năng gặp không ít phiền hà.” Lam Tiểu Phong từ cửa nói vọng vào.

“Có phiền hà gì? Ta luôn không sợ phiền hà, chỉ sợ không có phiền hà!” Diệp Vô Ưu hắng giọng, có chút coi thường nói: “Có phải là Ly Hận tông cái gì gì không? Có gì to tát đâu!”

“Ly hận tông à? Có phải bài danh đệ lục trong thập đại tu tiên phái không?” Mộ Dung Tiểu Tiểu đứng một bên hỏi.

“Không phải cái đó!” Lam Tiểu Phong uể oải nói. “Ly Hận tông luôn không quan đến chuyện trần thế, chuyên tâm tu tiên. Bất quá từ mấy năm trước, bọn họ đã bắt đầu thay đổi phong cách lúc trước, dần dần can thiệp vào sự việc của Bách Hoa đế quốc. Tạ Trường Phong là một đại biểu của Ly Hận tông.”

“Thảo nào công chúa lão bà cũng có chút sợ hấn.” Diệp Vô Ưu tự nói với chính mình.

“Phụ thân Tạ Trường Phong là Bách Hoa đế quốc đại tướng quân Tạ Vân Đình, nắm quân quyền của Bách Hoa đế quốc. Thêm nữa Tạ Trường Phong là Bách Hoa đế quốc đại nội thị vệ thống lĩnh, nghe nói hắn thích công chúa Hoa Nguyệt Lan. Hoàng đế bệ hạ cùng đại tướng quân Tạ Vân Đình dường như đều có ý thúc đẩy chuyện này.”

“Tiểu hoa si, người sao lại biết nhiều thế?” Diệp Vô Ưu có chút lúng túng nói.

“Diệp gia ca ca, về chuyện này, người không hiểu bằng ta. Chuyện trên đại lục này, ta không nói là biết hết, chỉ ít cũng biết hơn một nửa.” Lam Tiểu Phong có chút đắc ý nói.

“Vậy người nhà Tạ Trường Phong còn có ai không? Đại loại như tỷ tỷ muội muội?” Diệp Vô Ưu không vui hỏi.

“Diệp gia ca ca, thật xấu hổ, hẳn không có tỷ tỷ cũng không có muội muội, chỉ có vài nha hoàn, người có hứng thú không?” Lam Tiểu Phong cười hi hi nói.

“Nha hoàn dành cho người!” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn Lam Tiểu Phong, “Tính ra, chúng ta trực tiếp phóng hỏa đem tướng quân phủ thiêu trụi!”

“Hay quá, ta thích phóng hỏa!” Mộ Dung Tiểu Tiểu vỗ tay hưởng ứng.

“Bệnh thần kinh!” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu.

“Các người muốn đi làm loạn ở đâu?” m thanh từ cửa truyền đến, lập tức Yến Băng Cơ xuất hiện.

“Băng tỷ tỷ!” Diệp Vô Ưu vui mừng, nhanh chóng chạy đến, ôm Yến Băng Cơ vào trong lòng. “Tỷ về lúc nào, ta nhớ tỷ muốn chết!”

Thấy Yến Băng Cơ, Diệp Vô Ưu lập tức đem chuyện hỏa thiêu tướng quân phủ vứt sang một bên, chỉ ôm chặt Yến Băng Cơ, giống như lo lắng nàng chạy đi mất.

“Tỷ tỷ, còn không đi phóng hỏa?” Mộ Dung Tiểu Tiểu kéo áo Hàm Yên, nhỏ giọng hỏi.

“Đừng nói nữa, Băng tỷ tỷ về rồi, nếu tỷ ấy biết, nhất định không cho chúng ta đi.” Hàm Yên cầm tay Mộ Dung Tiểu Tiểu nhanh chóng chạy ra, vừa chạy vừa nói: “Đợi Băng tỷ tỷ đi rồi nói tiếp.”

“Diệp gia ca ca, tiên tử tỷ tỷ, ta về phòng ngủ đây!” Lam Tiểu Phong cũng nhận biết đến lúc phải đi.

“Tỷ tỷ, muội cũng đi đây.” Hàm Mộ Dung cùng về với Yến Băng Cơ, hơi chuyển thân hành lễ, thận tay đóng cửa cho hai người. Lúc này, trong phòng chỉ còn hai người, Diệp Vô Ưu và Yến Băng Cơ.

“Được rồi, còn không bỏ tay ra?” Yến Băng Cơ giận dữ nhẹ giọng nói.

“Băng tỷ tỷ, mấy ngày rồi sao không về?” Diệp Vô Ưu không buông tay, vẫn ôm chặt vòng eo mềm mại, có chút không cao hứng nói.

“Ta có chuyện phải làm.” Yến Băng Cơ nhẹ nhàng nói. “Không phải bây giờ ta đã về rồi sao?”

Ngừng một chút, Yến Băng Cơ khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hồng lên, nhẹ giọng nói: “Tối nay ta bồi tiếp người.”

Diệp Vô Ưu đang lo lắng Yến Băng Cơ đuổi mình ra, đột nhiên nghe thấy câu này, vượt quá sự mong đợi, đột ngột hôn lên mặt phần, nói: “Băng tỷ tỷ, tỷ thật tốt!”

“Thời gian không còn sớm, ngủ thôi.” Yến Băng Cơ nói nhẹ như muỗi kêu nhưng Diệp Vô Ưu vẫn nghe thấy rõ ràng. Trong lúc vui mừng, ôm eo kéo Yến Băng Cơ vào trong lòng, đi về phía giường.

Giống như đang cầm một bảo bối, Diệp Vô Ưu cẩn thận đặt Yến Băng Cơ lên giường, nhẹ nhàng nhắm mắt, hai má đỏ hồng, càng làm tăng thêm mị lực vô tận.

Diệp Vô Ưu leo lên giường, nằm bên cạnh Yến Băng Cơ, nhìn ngắm ngây dại khuôn mặt kiều diễm tuyệt vời của nàng.”

“Băng tỷ tỷ, tỷ thật đẹp.” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm nói, Yến Băng Cơ ôn nhu, trong mắt hẳn là mĩ lệ nhất.

Yến Băng Cơ mở mắt, phát hiện Diệp Vô Ưu đang ngây ngất nhìn mình. Sau một lúc xấu hổ, trong tâm cũng có chút ngọt ngào. Nàng mở miệng định nói gì đó, nhưng ngay lập tức liền phát hiện mình không thể nói được.

Diệp Vô Ưu đột nhiên cúi người xuống, âu yếm ngậm lấy đôi môi mỏng manh của nàng rồi mút nhẹ nhàng.

o0o

Hàm Yên lôi Mộ Dung Tiểu Tiểu chạy ra ngoài.

“Tỷ tỷ, chúng ta đi đâu?” Mộ Dung Tiểu Tiểu có chút không hiểu liền hỏi.

“Xem kịch!” Hàm Yên cười bí mật, “Tiểu Tiểu, không được nói, chỉ được nhìn!”

“Úc, muội hiểu rồi!” Mộ Dung Tiểu Tiểu nhẹ gật đầu.

Hàm Yên kéo Mộ Dung Tiểu Tiểu chạy đến bên cạnh cửa sổ phòng Yến Băng Cơ, ngọc thủ trắng nõn nà đưa ra, làm một cái lỗ nhỏ trên cửa sổ, sau đó ghé mắt nhìn vào.

“Tỷ tỷ, cho muội xem với.” Mộ Dung Tiểu Tiểu kéo Hàm Yên.

“Đừng có vội, còn chưa bắt đầu!” Hàm Yên không chịu nhường chỗ.

“Các người đang làm gì thế?” Từ đằng sau hai người có âm thanh truyền lại.

“A, Hàm Mộ Dung tỷ tỷ, là tỷ a!” Hàm Yên sợ đến nhảy lên, nhưng sau khi nhìn rõ người mới đến, không khỏi thở dài nhẹ nhõm.

“Hàm Yên muội muội, đừng nghịch nữa, tiểu thư sẽ tức giận đấy.” Hàm Mộ Dung có chút bất lực nói. “Tiểu thư có nói với ta, nếu người dám nhìn trộm, sẽ làm người đồng thành cột băng.”

“A?” Hàm Yên mở to đôi mắt đẹp, “Không phải chứ, Băng tỷ tỷ sao lại ác tâm như thế?”

“Được rồi, đi đi, tiểu thư với thiếu gia không có nhiều thời gian ở cùng nhau, người đừng làm phiền họ nữa.” Hàm Mộ Dung nắm chặt tay Hàm Yên, kéo đi.

“Vô Ưu ca ca với Băng tỷ tỷ thời gian ở cùng nhau không nhiều? Tại sao?” Hàm Yên có chút không hiểu.

“Người sớm sẽ biết thôi.” Hàm Mộ Dung không nói cho Hàm Yên.

“Được rồi, chúng ta đi ngủ thôi!” Hàm Yên cũng không hỏi, kéo Mộ Dung Tiểu Tiểu chạy về phòng mình.

Lúc này, trong phòng xuân tình dày đặc.

32. Chương 3: Vân Vũ Chi Hoan

Diệp Vô Ưu ôn nhu hôn lên đôi môi của Yến Băng Cơ, hai tay không ngừng loạn động trên khắp người nàng, chậm chậm tháo dây lưng của nàng, một tay thâm nhập vào bên trong, vuốt ve làn da mịn màng của nàng.

Miệng hần rời khỏi đôi môi, hôn lên gương mặt xinh đẹp, từ từ dời xuống dưới, ngẫu nhiên từng phân một trên người Yến Băng Cơ, tiến dần xuống vùng bụng trắng mịn bên dưới.

Nhìn song phong ngạo nghễ dưới lớp vải trắng, Diệp Vô Ưu vui thấp đầu vào nhẹ nhàng ngâm lấy.

“Mmm...” Yến Băng Cơ cuối cùng cũng chẳng nhẫn nhịn nổi, bật lên tiếng rên rỉ, người như căng lên, vội vàng cắn chặt răng để không kêu lên.

Dọc theo vết môi của Diệp Vô Ưu, y sam của Yến Băng Cơ cũng hoàn toàn được cởi bỏ. Cả người hầu như đều đã được hần hôn, hiện thân hoàn toàn lồ lộ trước mắt Diệp Vô Ưu.

Yến Băng Cơ hai má đỏ lên, làn da trắng sáng như ngọc giờ cũng hơi chuyển sang màu hồng, trong lòng nàng xuất hiện một cảm giác khó nói thành lời, tựa như một khát vọng, khát vọng muốn được tình lang chiếm hữu. Tuy nhiên, vì quá căng thẳng nên nàng vẫn cắn chặt môi không nói lời nào, thậm chí ngay cả một tiếng kêu nhỏ nàng cũng không sẵn lòng bật lộ.

Ngắm nhìn cơ thể hoàn mỹ của Yến Băng Cơ, song phong ngạo nghễ ngẩng cao, bụng dưới phẳng lì, chân ngọc thon nhỏ, nơi tiểu đồn cỏ mọc thấp thoáng, Diệp Vô Ưu hơi thở loạn động, nhanh chóng cởi bỏ y phục, áp người lên cơ thể Yến Băng Cơ, nhẹ nhàng tách hai chân rồi mạnh mẽ xâm nhập vào nơi tối tăm nhất.

“Không ...” Cảm giác bất ngờ khiến Yến Băng Cơ cuối cùng cũng rên lên cảm thán, theo từng đợt xâm nhập của Diệp Vô Ưu, lúc to lúc nhỏ, làm thành một âm điệu thật mê hoặc.

Diệp Vô Ưu liễu lĩnh xâm nhập hạ thể mỹ lệ trước mắt. Yến Băng Cơ như bạch tuộc áp chặt lấy hắn, cảm thụ xuân tình vô tận, rên rỉ lớn tiếng hơn, khấp động dục tính giữa hai người.

Không biết bao lâu, hai người cuối cùng đều đã đạt tới tột đỉnh dục vọng. Diệp Vô Ưu vốn có sinh mệnh tinh hoa, tất cả tiến nhập vào thể nội Yến Băng Cơ, nhưng Diệp Vô Ưu tức thời toàn thân vô lực, mất hết cảm giác, đổ nhào lên người Yến Băng Cơ.

Mồ hôi nhỏ giọt, ướt đầm cả hai người. Diệp Vô Ưu sử dụng khí lực còn sót lại ôm chặt Yến Băng Cơ, cả hai cơ thể cùng quện chặt, nhất thời không thể phân ly.

“Vô Ưu!” Yến Băng Cơ đột nhiên mở miệng nói, âm thanh ôn nhu mang theo phong tình mị hoặc.

“Băng tỷ tỷ, thế nào?” Diệp Vô Ưu hữu khí vô lực đáp lời hỏi lại.

“Người đã lớn nhiều, sau này phải tự biết chăm sóc bản thân, hiểu chưa?” Yến Băng Cơ nhu tình nói.

“Đệ biết rồi, nhưng..., Băng tỷ tỷ, người sau này không quản chuyện của ta sao?” Diệp Vô Ưu nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của Yến Băng Cơ hỏi với cảm giác hơi kỳ quái.

“Dĩ nhiên là không nhưng ta bận rộn không thể theo người.” Yến Băng Cơ từ tốn nói. “Đệ lần đầu xa nhà, bên ngoài thị phi không thiếu, phải xem xét kỹ trước khi làm bất cứ chuyện gì, biết không?”

“Đệ biết, Băng tỷ tỷ không cần bận tâm. Đệ biết tự lo cho bản thân.” Diệp Vô Ưu tuyệt chưa từng để ý gì, hắn luôn theo bản tính, muốn làm gì là làm nấy, muốn bắt hắn làm gì đều phải suy tính kỹ càng, lại phải ép buộc hắn một chút mới được.

Huống chi, cứ như hiện tại, Diệp Vô Ưu cùng Yến Băng Cơ ở cùng một chỗ, thanh thoảng có thể cảnh báo hắn, nhưng hầu như mọi lần đều thân thiện với hắn, bởi vậy hắn dứt khoát không muốn rời Yến Băng Cơ.

Chỉ đáng tiếc là Diệp Vô Ưu thực sự không biết Yến Băng Cơ lần này là có ý gì.

Yến Băng Cơ đã chính thức tiếp nhận vị trí Vô Song Thánh nữ. Nàng không có nhiều tự do, phải làm theo lệnh vì lợi ích của Vô Song cung, phải bốn ba tứ xứ trên đại lục. Khi Thường Hoa đại hội kết thúc, nàng phải rời khỏi mà không thể mang Diệp Vô Ưu đi cùng.

Ngày mai sẽ là ngày Thường Hoa đại hội kết thúc, sau đó nàng sẽ lẳng lặng rời khỏi, bởi vì vậy nên tối nay nàng mới để Diệp Vô Ưu tận hưởng ôn nhu.

Diệp Vô Ưu mơ hồ thức dậy, cảm giác nơi da thịt trống rỗng, liền tiện tay quơ sang bên cạnh chỉ thấy cảm giác trống trải, mở mắt thì thấy người đẹp đã không còn ở đó nữa.

Lần này, một số người đi vào cổng, thấy Yến Băng Cơ sau khi gặp Diệp Vô Ưu, nàng vốn là một tảng băng lạnh nay đã biến đổi trở nên nhu hòa hơn trước.

“Người hãy còn mệt hãy nghỉ ngơi, ta đi Thường Hoa đại hội ngắm hoa.” Yến Băng Cơ như hòa nói.

“Băng tỷ tỷ, đợi đệ với, đệ cũng đi nữa.” Diệp Vô Ưu nói ngay, rồi tuột xuống giường và mặc lại y phục rất nhanh.

“Đệ rửa mặt đi đã.” Yến Băng Cơ đi ra, khắc sau đã mang lại một chậu nước rửa mặt tiến vào.

Yến Băng Cơ ôn nhu phục thị, Diệp Vô Ưu nhanh chóng rửa mặt hoàn tất.

Đám người Lam Tiểu Phong đã sớm tỉnh dậy, chỉ đợi Diệp Vô Ưu dùng xong cơm sáng thì một đoàn sáu người liền xầm xầm đi tới Thường Hoa các.

Theo quy định của Thường Hoa đại hội, mỗi người giành được tư cách tiến vào Thường Hoa các đều có thể đem theo một người tùy tùng cùng vào. Diệp Vô Ưu chiếm vị trí đứng đầu của Thâu thuật nên tất nhiên có tư cách tiến vào Thường Hoa các, còn Lam Tiểu Phong bị hắn biến thành tùy tùng cũng được tiến vào.

Nhưng mặt khác, Yến Băng Cơ được xem như khách mời danh dự của Thường Hoa đại hội, Hàm Yên và Hàm Mộng là nha hoàn của nàng không nói gì. Nhưng mọi người đều thắc mắc, tự nhiên nói Mộ Dung Tiểu Tiểu không có khả năng chiến thắng, nhưng những người bảo trợ biết thân phận thực sự của Yến Băng Cơ, thấy Yến Băng Cơ với người của cô ấy cùng với nhau, cuối cùng hầu như đã đặt cho cô ấy.

Sau khi đến nơi, Yến Băng Cơ liền đưa Hàm Mộng đến chỗ dành cho khách danh dự. Đám người của Hoa Thừa Thiên cũng đã sớm đến nơi này. Diệp Vô Ưu tuy mơ mộng được ngồi cùng chỗ với Yến Băng Cơ nhưng hẳn cũng biết không thể có khả năng đó, vì vậy vẫn cùng Lam Tiểu Phong, Hàm Yên, Mộ Dung Tiểu Tiểu đến nơi hẳn cần đến. Chính là Đoạt bảo tịch.

Thường Hoa đại hội được sắp đặt tại một nơi rộng lớn, nên dù vài trăm người ngồi hầu như riêng lẻ, trông vẫn rộng rãi. Phía bên trên ngoại trừ Hoa Thừa Thiên và Yến Băng Cơ, Diệp Vô Ưu chỉ biết có vài người.

Hoa Nguyệt Lan ngồi kế bên Yến Băng Cơ. Khi mọi người và Diệp Vô Ưu tiến vào, nàng nhìn Diệp Vô Ưu bằng con mắt khác lạ, trên mặt thoáng đỏ hồng. Phía sau lưng là Tạ Trường Phong thủ trưởng kiểm cảnh giác, hẳn đến đây với thân phận hộ vệ cho Hoa Nguyệt Lan.

33. Chương 4: Đoạt Bảo Đại Hội

u Dương Vân Phi nguyên là quán quân tỷ thí tiên thuật nên tự nhiên cũng đến Thường hoa đại hội. Bất quá, lúc này hẳn đang nhìn đám người Diệp Vô Ưu bằng ánh mắt thù hận. Nhưng sau khi Hàm Yên nhìn thấy u Dương Vân Phi, đột nhiên ném cho hắn một ánh mắt mỹ hoặc, u Dương Vân Phi lại hầu như phát cuồng lên.

“Vô ưu ca ca, người nói xem ở đây có gì quý báu?” Hàm Yên nhỏ giọng hỏi.

“Ta làm sao biết được, đợi chút nữa chẳng phải sẽ biết sao?” Diệp Vô Ưu chậm rãi thần nhiên đáp. Điều hắn hứng thú nhất là mười hai mỹ nữ kia, chỉ đáng tiếc đến giờ mười hai mỹ nữ đó chẳng hề xuất hiện.

“Tiểu hoa si, mỹ nữ đâu? Sao không thấy ai ra hết vậy?” Diệp Vô Ưu không còn nhẫn nại nữa, buồn rầu hỏi.

“Tiên tử tỷ tỷ đi cùng công chúa không phải người đẹp ư?” Lam Tiểu Phong thắc mắc.

“Nói thừa, ta đang hỏi về mười hai mỹ nhân kia cơ mà!” Diệp Vô Ưu hào hứng nói.

“Họ đương nhiên cuối cùng cũng ra thôi.” Lam Tiểu Phong nói. “Nhưng, ta nói này, Diệp gia ca ca à! Người nên xem lại, tiên tử tỷ tỷ cũng đang ở đây, nếu đem mười hai mỹ nữ đưa cho người, người dám sao?”

“Ai nói ta không dám?” Diệp Vô Ưu nói. “Chỉ tùy ta muốn hay không, nếu họ không đủ cân lượng ta cũng không quan tâm.”

Lam Tiểu Phong không muốn cùng Diệp Vô Ưu tiếp tục tranh luận, nhân vì Đoạt bảo đại hội đã vừa bắt đầu.

“Lần này Đoạt bảo đại hội được Vô Song cung ủng hộ nên kiện bảo vật thứ nhất của chúng tôi hôm nay chính là một bộ tu tiên bí cấp của Vô Song cung.” Hoa Thừa Thiên giọng nói hứng khởi, vang dội vào tai mọi người, ngay lập tức đã gây xôn xao.

Các đại môn phái tu tiên đối với bí cấp của bốn môn vốn coi như trân bảo, không dễ dàng truyền thụ ra ngoài, Vô Song cung cũng không ngoại lệ, bởi vậy lần này họ cho ra một bộ tu tiên bí cấp làm phần thưởng, thật sự là ngoài dự liệu của mọi người. Đoạt bảo đại hội vừa chính thức khai mạc đã xuất hiện một vật phẩm có trọng lượng đích thực bảo vật.

“Để đoạt được bí cấp này, điều kiện thật giản đơn. Chỉ là phục vụ cho Bách Hoa đế quốc của ta.” Hoa thừa thiên tiếp tục nói, thanh âm liên lạc, tức thì bên trong Thường hoa các liền tĩnh lặng.

Tuy đại đa số mọi người đều thật sự hứng thú với bí cấp này nhưng phải phục vụ cho Bách Hoa đế quốc là điều mà rất nhiều người thực sự không thể thực hiện được. Vì vậy, đối với đa số mọi người thật khó có thể quyết định được trong chốc lát.

“Ta muốn .” u Dương Vân Phi đột nhiên nói lớn.

“Tiểu hoa si! Bí cấp của Vô Song cung thực sự chỉ dành cho nữ nhân sử dụng. Người nói xem nam nhân có thể dùng như thế nào?” Diệp Vô Ưu nhìn Lam Tiểu Phong hỏi. Hắn cố ý cao giọng cho mọi người xung quanh đều nghe thấy hết.

Nghe Diệp Vô Ưu nói, mọi người xung quanh không khỏi cười thầm, còn u Dương Vân Phi thì mặt thoáng đỏ thoáng xanh, hiềm độc nhìn Diệp Vô Ưu, hận không thể nuốt hắn vào trong bụng.

“Không biết, có thể nam nhân sau khi luyện sẽ biến thành nữ nhân không chừng?” Lam Tiểu Phong lại oang oang trả lời. Câu nói này khiến cho u Dương Vân Phi điên tới chết cả nửa người.

“Vô Ưu, đừng nói lăng nhăng! Bí kíp tu tiên của Vô Song cung tuy toàn là nữ tử tu luyện nhưng trong thực tế có những bí kíp tu tiên cả nam nữ đều có thể tu luyện. Hiện giờ bí kíp này cũng phù hợp cho nam tử tu luyện giống như vậy.” Yến Băng Cơ thanh âm truyền dẫn vào tai mọi người. Thường hoa các vốn đang nhón nháo lại yên tĩnh ngay cả Diệp Vô Ưu cũng ngậm miệng không dám nói thêm.

Yến Băng Cơ nói vừa dứt tức thì những người tranh đoạt bí cấp nhón nháo cả lên. Tuy nhiên, vì u Dương Vân Phi có ưu tiên đoạt bảo đầu tiên nên hắn thuận lợi mà đoạt bí cấp.

Tuyệt đối không như mọi người tưởng tượng về những bảo vật có thể sánh với bí kíp tu tiên của Vô Song cung, những bảo vật sau đó chỉ là loại đồ vật giá trị tương đối bình thường, có điều vẫn khiến cho không ít người tranh đoạt, khiến Diệp Vô Ưu cảm giác có chút kỳ quái. Có vẻ như bao nhiêu bảo vật đó điều kiện lấy được đều chỉ là phải làm việc cho Bách Hoa đế quốc. Nói như vậy, mục đích vốn có của Thường Hoa đại hội chẳng phải là mua chuộc nhân tài cho Bách Hoa đế quốc sao?

Đương nhiên, Diệp Vô Ưu đối với những sự tình này vốn không quan tâm. Hắn bắt đầu ngồi xuống mà đánh giá các người đẹp vừa xuất hiện. Bất quá hắn không ngắm Yến Băng Cơ mà nhìn Hoa Nguyệt Lan, nháy mắt với nàng, Hoa Nguyệt Lan căn bản cũng không e dè, cũng nhìn lại hắn.

“Tiểu vô lại, thật là gan trùm trời đất!” Hoa Nguyệt Lan trong tâm thầm chửi. Yến Băng Cơ ở kế nàng, Diệp Vô Ưu lại không e dè. Nàng không biết rằng vì có Yến Băng Cơ kế bên nàng nên Diệp Vô Ưu mới có gan như vậy. Vì rằng người khác sẽ nghĩ rằng Diệp Vô Ưu chính là đang liếc mắt đưa tình với Yến Băng Cơ, ngay cả Yến Băng Cơ cũng nghĩ như vậy.

Ngay cả nếu Yến Băng Cơ thông minh hơn thì nàng cũng không thể phát hiện ra Hoa Nguyệt Lan tối qua và Diệp Vô Ưu có phát sinh tình tự, tự nhiên không thể hoài nghi giữa Diệp Vô Ưu và Hoa Nguyệt Lan lại có quan hệ gì.

Thời gian chậm chậm trôi qua, bữa trưa và bữa tối đã xong, Đoạt bảo đại hội vẫn chưa kết thúc, nhưng mong muốn của Diệp Vô Ưu là ngắm mười hai mỹ nữ vẫn chưa thực hiện, chưa có ai ra cả.

“Tiểu hoa si, thế nào rồi? Người đẹp đâu? Vẫn chưa ra ư?” Diệp Vô Ưu u oán hỏi.

“Đừng lo lắng, đừng lo lắng, mỹ nhân chắc chắn sẽ ra khi chiều tối đến. Giờ cũng đã sắp tối rồi, họ sẽ ra nhanh thôi.” Lam Tiểu Phong từ tốn nói.

“Bây giờ, là kiện bảo vật thứ hai của đại hội, chính là một viên Thiên tâm đan đến từ Y cốc.” Hoa Thừa Thiên nói với giọng có chút mệt mỏi. Chủ trì Đoạt bảo đại hội cả ngày trời mà không mệt mới lạ.

“Năm vạn hai ngàn lượng!” Một vài người giơ cao tay cất tiếng đồng thanh.

“Tám vạn lượng!” Một người khác tăng giá ngay lập tức.

“Mười vạn lượng!” Một người khác sau đó tăng lên thêm.

Diệp Vô Ưu trở mặt ra, hôm nay cảm xúc tranh đoạt thực sự mãnh liệt, có lẽ Thiên Tâm đan hoàn thực sự là đồ tốt.

“Tiểu hoa si, Thiên Tâm đan là cái gì vậy?” Diệp Vô Ưu quay đầu hỏi.

“Không phải chứ? Huynh quả thật không biết sao?” Lam Tiểu Phong cả kinh. “Diệp gia ca ca, ta thấy người cô lậu quả văn quả đi?”

“Tiểu hoa si, đây là lần đầu tiên ta xuất môn, có nhiều sự tình đương nhiên là không nắm rõ?” Diệp Vô Ưu bất mãn nói. “Đừng nói lời thừa nữa, mau nói ta biết Thiên Tâm đan dùng để làm gì? Tại sao nhiều người muốn có nó như vậy?”

“Diệp gia ca ca, có nhớ Vân Mộng thập tiên tử, bài danh thứ sáu là ai không?” Lam Tiểu phong từ tốn nói.

“Ta đương nhiên nhớ, không phải Thiên Y tiên tử Triệu Thiên Tâm sao?” Diệp Vô Ưu thuận miệng đáp, rồi đột nhiên “a” một tiếng lớn. Triệu Thiên Tâm đến từ Y cốc, Thiên Tâm đan này và Triệu Thiên Tâm có mối quan hệ gì?”

34. Chương 5 :hữu Nữ Thiên Tâm

“Lợi hại vậy sao?” Diệp Vô Ưu có chút hoài nghi. Tuy nhiên, thấy cảnh tượng mọi người trong Thường hoa lầu hầu hết đều như điên cuồng tranh đoạt viên Thiên Tâm đan, hẳn cũng hầu như tin rằng Thiên Tâm đan xác thật có công hiệu này.

“Diệp ca ca, không muốn sao? Hiện tại có người trả tới năm mươi vạn lượng đó” Lam Tiểu Phong thấy Diệp Vô Ưu bộ dạng có chút động tâm liền hỏi ghé vào.

“Vô Ưu ca ca, dường như ăn Thiên Tâm đan có thể trở nên hấp dẫn hơn, mua một viên cho ta ăn được không?” Hàm Yên kéo tay Diệp Vô Ưu, ôn nhu hỏi.

“Ta chẳng muốn cùng những người kia giành giật. Triệu Thiên Tâm tương lai là vợ của ta. Đến lúc đó, các người muốn có bao nhiêu Thiên Tâm đan đều được.” Diệp Vô Ưu bĩu môi nói, trong lòng lại nghĩ, gã cho dù thật sự mua cũng sẽ không để Hàm Yên ăn, nếu như chỉ có một viên Thiên Tâm đan, hẳn khẳng định sẽ đưa cho Bằng tỷ tỷ mà hẳn yêu mến nhất.

“Lại khoác lác, Triệu Thiên Tâm trở thành vợ tương lai của ngươi khi nào?” Mộ Dung Tiểu Tiểu ở bên cạnh cười nhạo.

“Nha đầu chết tiệt tránh sang một bên!” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, không khách khí nói.

“Hừ, tên yêu quái chết tiệt!” Mộ Dung Tiểu Tiểu không cam chịu kém thế mắng lại một câu.

“Nha đầu xấu xa, ngươi thật sự rất phiền phức?” Diệp Vô Ưu trừng mắt tức giận nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu.

“Vô Ưu ca ca, đừng nổi giận, ngàn vạn lần đừng nổi giận nha!” Hàm Yên thấy Diệp Vô Ưu tựa hồ muốn ra tay đánh người, vội vã ôm chặt gã, ngọt ngào nói.

Mộ Dung Tiểu Tiểu thấy Diệp Vô Ưu trừng mắt, tựa hồ có chút sợ hãi, quay đầu không nói thêm.

Diệp Vô Ưu tuy trong lòng bất mãn, chỉ là vì cả thời cơ lẫn địa điểm đều không thích hợp, chỉ đành ghi lại món nợ này, đợi đến lúc khác có cơ hội sẽ tìm Mộ Dung Tiểu Tiểu tính sổ.

“Nha đầu xấu xa, sẽ có một ngày ta nhất định bán ngươi vào kỹ viện!” Diệp Vô Ưu trong lòng phẫn nộ nhủ thầm.

Cuối cùng, viên Thiên Tâm đan nợ được một tên gia hỏa mập chầy mỡ mua được, giá tiền vừa tròn năm mươi vạn lượng. Cái giá này, các phú hào thông thường khó có thể chịu nổi.

“Thật đáng tiền a! Sau này ta nhất định để Thiên Tâm lão bà chế luyện nhiều một chút, sau đó mang đi bán lấy tiền. Không mất bao lâu, ta có thể phát tài rồi.” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm tự nói.

“Vô Ưu ca ca, đừng nói muội không đề tỉnh huynh nhé. Huynh đã có Bằng tỷ tỷ là vợ rồi, huynh còn muốn tìm thêm người khác làm vợ. Bằng tỷ tỷ sẽ nổi giận đó.” Hàm Yên cười hi hi nói.

“Chỉ cần ngươi không nói, Bằng tỷ tỷ làm thế nào biết được?” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn Hàm Yên. “Nói gì thì nói, cũng không có việc gì. Dù sao Bằng tỷ tỷ cũng là vợ lớn, còn những người khác đều là vợ nhỏ.”

“Còn ta?” Hàm Yên dùng đôi mắt ngân ngấn nước nhìn Diệp Vô Ưu, nũng nịu hỏi.

“Nha đầu xấu xa, không được dùng mưu thuật đối với ta!” Diệp Vô Ưu vội vàng quay đầu, không hề nhìn Hàm Yên, hẳn không muốn bị mất mặt ở nơi đông người.

“Vô Ưu ca ca, người ta biểu lộ chân tình mà!” Hàm Yên lắc lắc tay Diệp Vô Ưu, không nhẽo nói.

“Được rồi được rồi. Cho ngươi làm vợ nhỏ luôn!” Diệp Vô Ưu bực mình, đáp không khách khí.

“Hi hi, Vô Ưu ca ca huynh thực tốt!” Hàm Yên lớn gan, bất ngờ hôn lên mặt Diệp Vô Ưu một cái. Thật may là lúc này mọi người đều đang chờ đợi bảo vật cuối cùng được mang ra giới thiệu, bởi thế không có ai để ý bên này. Bằng không, chỉ sợ có người sẽ trách mắng Diệp Vô Ưu và Hàm Yên làm tổn hại phong tục tập hóa.

“Tỷ tỷ, tỷ cần chi phải làm vợ nhỏ của tên đại sắc lang này?” Mộ Dung Tiểu Tiểu có chút không cao hứng hỏi.

“Tiểu Tiểu, ngươi còn ít tuổi, không hiểu chuyện thì đừng có hỏi!” Hàm Yên cười hi hi, dáng điệu vô cùng vui vẻ.

“Bảo vật cuối cùng ngày hôm nay, một thanh bảo kiếm đến từ Kiếm Các” Thanh âm của Hoa Thừa Thiên vang lên. “Bảo kiếm tên là Thanh Vân, là một trong Kiếm Các thập đại thần binh.”

“Bảo kiếm à?” Lam Tiểu Phong chấn động tâm thần. “Diệp ca ca, ta muốn có thanh bảo kiếm này, giúp ta có được không?”

“Muốn bảo kiếm làm gì? Ngươi chẳng cần phải có!” Diệp Vô Ưu không khách khí đáp lại.

“Kiếm của Kiếm các không phải dạng tầm thường!” Lam Tiểu Phong có chút khấn trương nói. “Bảo kiếm do kiếm Kiếm các chế tạo, tất cả đều có giá trị liên thành, huống chi đây lại là Kiếm các thập đại thần binh!”

“Ai, tiểu hoa si, ngươi vừa mới nói giá trị liên thành, ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?” Diệp Vô Ưu lại dương dương tự đắc nói. “Ngươi nói cứ như muốn là được, còn tưởng là có biện pháp khác, ta thật không có nhiều tiền cho người mua.”

Diệp Vô Ưu còn một điều chưa nói ra. Đó là cho dù hắn có tiền cũng không định tiêu xài quá nhiều tiền như vậy cho Lam Tiểu Phong.

“Diệp ca ca, dùng tiền để mua chính là biện pháp dễ dàng nhất!” Lam Tiểu Phong mặt như đưa đám nói.

“Gấp cái gì? Đợi lát nữa xem ai mua được, ta giúp người chôm lại, được chưa?” Diệp Vô Ưu có chút không chịu nổi nói.

“Thật chứ?” Lam Tiểu Phong mừng hóm. “Diệp ca ca, huynh không được rút lời à!”

“Được, chỉ là chuyện vặt thôi mà!” Diệp Vô Ưu liếc nhìn Lam Tiểu Phong, “Ta là hạng người nói được mà không làm được hay sao?”

“Huynh vốn dĩ là hạng người đó mà!” Lam Tiểu Phong thấp giọng lẩm bẩm, may mà Diệp Vô Ưu không nghe thấy. Nếu không, cho dù hắn vốn thật sự muốn giúp Lam Tiểu Phong trộm kiếm, chỉ sợ lúc đó cũng sẽ rút lời.

Điều Diệp Vô Ưu không thể ngờ được chính là, thần binh Thanh Vân rốt cuộc lại rơi vào tay Tạ Trường Phong. Không ngờ hắn không chỉ là thị vệ của Hoa Nguyệt Lan, nguyên lai còn đồng thời là kẻ đoạt bảo. Thần binh này, đã lấy của Tạ Trường Phong một trăm vạn lượng bạc, nhưng có vẻ như Tạ Trường Phong chẳng hề động tâm, thay vào đó là bộ dạng phát cuồng vì vui sướng.

“Tiểu hoa si, ngươi yên tâm, ta nhất định có thể giúp ngươi trộm bảo kiếm.” Diệp Vô Ưu nói với vẻ mặt không thoải mái. Nếu người khác giành được thanh kiếm này, hắn có thể thực sự cần phải cân nhắc có nên giúp đỡ Lam Tiểu Phong hay không. Nhưng hiện tại, Tạ Trường Phong, cái tên gia hỏa này, lại giành được bảo kiếm, vì thế chẳng cần phải cân nhắc. Diệp Vô Ưu chẳng những phải trộm kiếm của hắn mà còn phải khiến hắn chết đi sống lại, nếu không khó tiêu hóa nổi oán khí trong lòng mình.

“Diệp ca ca, chỉ cần huynh giúp đệ trộm kiếm, từ nay về sau đệ tất cả sẽ nghe theo huynh!” Lam Tiểu Phong nói với khuôn mặt đầy hưng phấn.

Nhưng lúc này, tiết mục áp chót của Thuởng hoa đại hội kỳ này rốt cuộc đã mở màn.

“Thuởng hoa đại hội kỳ này nhận được sự ủng hộ của các vị, gần như kết thúc tốt đẹp. Trước khi kết thúc, mời các vị hân thưởng một màn vũ đạo.” Ngữ khí Hoa Thừa Thiên biểu lộ chút hưng phấn, có thể gã cũng đang mong chờ thời khắc này.

Vừa dứt lời, tiếng nhạc vui tươi nổi lên, mười hai vị giai nhân từ từ xuất hiện, trong nháy mắt liền hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của những người trong Thường Hoa lầu.

35. Chương 6 :thập Nhị Giai Lệ

Mười hai mỹ nữ tất cả đều mặc quần bằng sa mỏng. Điều chết người là, quần sa không chỉ mỏng, hơn nữa còn hơi trong suốt. Da thịt bên trong lớp quần sa như ẩn như hiện, mà mỗi một động tác, mỗi một nụ cười của các nàng ẩn ước bao hàm một loại mê hoặc, khiến người ta không thể tự chủ liền rơi vào mê đắm.

Ca hay múa đẹp, phong tình vô hạn, mười hai mỹ nữ này khiến các nam nhân có mặt tại trường đều chìm sâu trong mê đắm, ngay cả Diệp Vô Ưu cũng không ngoại lệ.

“Vô Ưu ca ca!” Hàm Yên ở bên cạnh đột nhiên cúi nhẹ lên mình Diệp Vô Ưu một cái. Diệp Vô Ưu bị đau, liền lập tức tỉnh lại.

“Người nhéo ta làm gì?” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn hỏi.

“Vô Ưu ca ca, ca thật là vô dụng, người ta sử dụng có chút mỹ thuật đã mê hoặc được huynh. Ta thật sự phí công huấn luyện huynh mười năm nay!” Hàm Yên kéo tai Diệp Vô Ưu, bất mãn nói.

“Hả? Mỹ thuật à?” Diệp Vô Ưu trở mắt ngơ ngẩn, lại quay ra nhìn mười hai mỹ nữ. Lần này và lúc trước cảm giác lại hoàn toàn bất đồng. Mặc dù thấy được các nàng ta rất quyến rũ, nhưng chỉ quyến rũ mà thôi. Nói về sắc đẹp bọn họ, xác thật là mỹ nữ vạn người được một, nhưng so với Yên Băng Cơ và Hoa Nguyệt Lan, thực vẫn còn một khoảng cách rất xa.

“Nếu Băng tỷ tỷ và công chúa lão bà cũng ăn mặc kiểu vũ múa như thế này, khẳng định là vô cùng hấp dẫn.” Trong đầu Diệp Vô Ưu vừa lóe lên ý nghĩ này, liền nhìn sang chỗ hai nàng, phát hiện các nàng tựa hồ cũng đang nhìn hắn. Chỉ là, thấy hắn nhìn tới, bọn họ tựa hồ cùng một lúc quay đầu, tiếp tục hân thưởng màn ca vũ trên sân.

“Thì ra bọn họ thực sự sử dụng mỹ thuật, không lấy làm lạ.” Sau khi nhìn qua chúng mỹ nữ trên sân, Diệp Vô Ưu lẩm bẩm nói.

Diệp Vô Ưu kể từ lúc bắt đầu hiểu chuyện nam nữ, liền thường xuyên bị Hàm Yên dụ hoặc. Đáng lẽ khả năng chống cự của hắn đối với mỹ thuật, so với người thường phải mạnh hơn rất nhiều. Chỉ là, mấy ngày nay, hắn mới cùng Yên Băng Cơ nếm trải chuyện mây mưa, giờ đây mùi vị đã thấm vào xương tủy. Lúc này hắn đối với việc truy cầu nhục dục so với lúc bình thường càng mãnh liệt hơn nhiều. Vì vậy nhìn thấy da thịt chúng nữ như ẩn như hiện, liền bất tri bất giác rơi vào trầm mê.

Nghiêm khắc mà nói, lần này hắn tịnh không có bị mỹ thuật mê hoặc mà là bị thân thể đám mỹ nữ này hấp dẫn, sau đó từ từ hãm nhập vòng vây mỹ thuật của các nàng ta.

“Kỳ quái, làm sao tất cả bọn họ đều biết mỹ thuật?” Diệp Vô Ưu có một chút nghi hoặc, hắn nhìn tới Lam Tiểu Phong, tức thời phát hiện tên gia hỏa này vẻ mặt đầy si mê đang nhìn lên sân, liền cũng không thích quần hắn.

Vũ đạo kết thúc, cuộc chiến tranh đoạt mười hai mỹ nữ này cũng chính thức diễn ra. Tất cả các nàng đều không ai có tên, chỉ có một con số, từ một tới mười hai. Trước khi cuộc tranh đoạt diễn ra, Hoa Thừa Thiên còn giới thiệu sơ lược về tình hình của mười hai mỹ nữ này. Tất cả các nàng không chỉ đều là thân xử nữ, mà mỗi người đều tinh thông cầm, kỳ, thi, họa.

Bất quá, việc tranh châu đoạt mã cũng có chút kỳ quái, không phải chỉ những kẻ có tiền, danh vọng, năng lực tiên thuật, dị thuật đều có thể trở thành chủ thể mà hơn nữa cũng không phải cứ trả giá cao nhất là nhất định có thể có được các nàng. Bản thân các nàng cũng có quyền lựa chọn cuối cùng.

“Tiểu hoa si, có muốn tuyển cho người một người không?” Diệp Vô Ưu nói với Lam Tiểu Phong. Từ khi khám phá ra mỹ thuật của bọn họ, hắn đã không còn chút hứng thú nào với đám mỹ nữ này.

“Không, không cần đâu, đám nữ nhân này không thích hợp làm vợ.” Lam Tiểu Phong có chút khó khăn nói. Có thể nhìn ra, tên tiểu tử này kỳ thật rất mong muốn.

“Uy, người là đã có vợ rồi, hiện tại chỉ là tìm kiếm vợ nhỏ thôi. Bọn họ tuy không thích hợp làm vợ, làm vợ nhỏ hẳn là không tệ!” Diệp Vô Ưu không khách khí nói.

“Đệ chưa có vợ!” Lam Tiểu Phong đỏ mặt nói.

“Tóm lại ta nói người có là có, đừng nhiều lời, mặc kệ người không có vợ, trước tiên có thể tìm vợ nhỏ, rồi cuộc muốn hay không?” Diệp Vô Ưu nóng ruột nói.

“Đợi lúc khác nói sau đi.” Lam Tiểu Phong do dự một lúc mới nói.

“Vô Ưu ca ca, thật chán quá, muội muốn quay về!” Hàm Yên ngáp dài một cái. Nàng là một nữ hài tử, đối với đám mỹ nữ kia tự nhiên là không có hứng thú.

“Người nếu thấy chán thì cứ về trước, ta còn muốn chờ một lúc nữa.” Diệp Vô Ưu thực không nghĩ tới việc đi bởi vì cả Yến Băng Cơ và Hoa Nguyệt Lan đều ở đây. Hơn nữa, hẳn cũng muốn xem đến lúc cuối cùng để xem rốt cuộc dạng người nào có thể giành được mười hai mỹ nữ.

Thời gian tựa hồ trôi qua rất mau, mười hai mỹ nữ tuyệt sắc đại bộ phận dần dần đã có chốn đi về. Diệp Vô Ưu để ý, giành được đám mỹ nữ này, cơ bản đều là những kẻ có tiền có thế, không chỉ là phú xứng một phương, mà còn là cường hào một phương. Nếu như chỉ có tiền mà không có thế lực, cho dù trả giá cực cao, thường cũng có thể bị cự tuyệt.

Không bao lâu, mười hai mỹ nữ đã có mười một người có nơi để về, chỉ còn lại mỹ nữ số bảy vẫn chưa có nơi để dựa dẫm. Trong đám nữ nhân này, dung mạo nàng xem ra là xuất sắc nhất, vì thế cuộc tranh đoạt nàng ta kịch liệt dị thường. Chỉ có điều nàng đã liên tiếp vài lần cự tuyệt mấy nam tử chiến thắng trong cuộc tranh đoạt.

“Tiểu hoa si, chỉ còn lại có một, người rốt cuộc có muốn hay không?” Diệp Vô Ưu không nhịn được lên tiếng hỏi. Mỹ nữ số bảy này xác thật không tệ, khuôn mặt trái xoan, chân dài eo nhỏ, tạo một cảm giác tính tình thanh khiết. Kết hợp với thân thể, thật rất dễ dàng khơi dậy dục vọng nam nhân. Thanh âm cũng thật kiều mỹ, khiến tai người nghe cảm giác thư thái.

“Ta, ta cũng không cần đâu.” Lam Tiểu Phong tựa hồ có chút mâu thuẫn.

“Uy, số bảy hẳn muốn có!” Diệp Vô Ưu có chút không vui, chộp lấy tay Lam Tiểu Phong đưa lên cao.

“Ta không ưng hẳn.” Số bảy đưa ra đáp án cho Diệp Vô Ưu rất nhanh, tiếp đó nói một câu khiến Diệp Vô Ưu lông tóc dựng ngược: “Ta nguyện ý theo chàng.”

“Cái gì?” Diệp Vô Ưu hầu như hoài nghi rằng mình đã nghe nhầm. “Nàng hãy nói lại lần nữa.”

“Công tử, thiếp nguyện ý theo chàng.” Mỹ nữ số bảy ôn nhu nói. Lần này mọi người đều nghe rất rõ ràng.

“Uy, Vô Ưu ca ca không có nói muốn người!” Hàm Yên nha đầu này vẫn chưa đi, tức thì có chút bất mãn nói.

“Chàng cũng chưa nói là không muốn ta.” Mỹ nữ số bảy nở nụ cười ngọt lịm. “Tóm lại, ta đã quyết định, trừ Diệp công tử, ai ta cũng không theo.”

“Đừng có nhầm lẫn, là tên tiểu hoa si Lam Tiểu Phong này muốn nàng, ta không muốn!” Diệp Vô Ưu liếc trộm Yến Băng Cơ một cái, liền phát hiện nàng đang nhìn thẳng vào hắn, liền vội vàng vàng chối bỏ mối liên hệ với mỹ nữ này.

“Diệp huynh, Thường hoa đại hội từ xưa tới nay, chưa từng có xuất hiện tình huống hoa nữ bị cự tuyệt thu nhận. Ta thấy, lần này huynh phải gắng sức rồi, hãy đưa nàng đi!” Hoa Thừa Thiên trên mặt lộ ra một nụ cười cổ quái. “Sau khi nàng ta thuộc về huynh, huynh xử lý nàng ta thế nào, hoàn toàn là chuyện của huynh.”

36. Chương 7: Thất Thất

“Công tử, tỷ nữ một khi trở thành người của công tử, tự nhiên mặc cho người xử trí.” Mỹ nữ số bảy nở một nụ cười ngọt ngào, yêu kiều nói.

Diệp Vô Ưu nhìn Liễu Băng Cơ, do dự một chút, rốt cục cũng đồng ý nhận lấy mỹ nữ số bảy này.

Thấy Vô Ưu cuối cùng cũng thu nhận mỹ nữ này, Hoa Thừa Thiên thở ra một hơi nhẹ nhõm. Ban đầu hắn cũng có chút lo lắng, tuy căn cứ theo hiểu biết sơ bộ của hắn về Diệp Vô Ưu thì tên gia hỏa này khá ưa thích mỹ nữ nhưng hắn cũng biết rằng, hôn thê Diệp Vô Ưu cũng có mặt tại đây, hắn có dám thu nhận mỹ nữ này hay không cũng còn thật sự khó nói.

Biểu tình trên mặt Yến Băng Cơ không có biến hóa gì, tựa hồ việc này đối với nàng chẳng có một chút quan hệ.

Lúc này, mỹ nữ số bảy đã bước tới bên cạnh Diệp Vô Ưu, hướng về hắn dịu dàng hành lễ ra mắt, thanh âm kiều mị tuôn ra từ miệng nàng: “Đa tạ công tử.”

“Ai, không cần cảm tạ ta, muốn tạ hãy tạ tên tiểu hoa si đây, là hắn thích nàng.” Diệp Vô Ưu chỉ Lam Tiểu Phong nói với vẻ hơi không kiên nhẫn. Gã tuy ưa thích mỹ nữ, thế nhưng mỹ nữ này lại tự đem mình đến cửa, hắn thực chẳng thấy thích thú lắm, hắn thích tự mình câu dẫn mỹ nữ mang về nhiều hơn.

“Diệp ca ca, ta không có liên quan a, ta không nói là muốn có!” Diệp Vô Ưu còn chưa dứt lời, Lam Tiểu Phong đã vội vàng chối bỏ liên can với hắn.

“Tiểu hoa si, ngươi chưa có nói là không muốn!” Diệp Vô Ưu bắt mắt trừng mắt nhìn Lam Tiểu Phong nói.

“Vô Ưu ca ca, đừng tranh cãi nữa, chúng ta về khách điểm trước rồi nói chuyện sau!” Hàm Yên vừa kéo Diệp Vô Ưu, vừa ngáp dài một cái. “Ồ đây buồn chán chết, ta chỉ muốn nhanh đi ngủ!”

“Vô Ưu, các người về khách điểm trước, ta còn có chút việc.” Lúc này giọng nói của Yến Băng Cơ cũng đã truyền tới.

Nghe Yến Băng Cơ nói vậy, mặc dù ban đầu muốn cùng nàng rời khỏi đây, Diệp Vô Ưu cuối cùng cũng đành phải theo bọn Lam Tiểu Phong rời đi, mà mỹ nữ số bảy kia thì vội vàng theo sát bên mình Diệp Vô Ưu.

Diệp Vô Ưu lúc này rất khó chịu, nguyên là hứng chí tràn trề đi xem mỹ nữ, ai biết được cuối cùng mỹ nữ lại không thực sự tốt đẹp như trong tưởng tượng của hắn. Điều khiến hắn phiền muộn nhất là tự nhiên có một mỹ nữ muốn theo hắn. Hắn muốn cự tuyệt cũng không được. Tuy thực ra mỹ nữ này cũng không tệ nhưng hắn chung quy vẫn cảm thấy không thoải mái.

“Nàng thế nào vẫn còn ăn mặc như vậy a?” Về đến phòng tại khách điểm, Diệp Vô Ưu phát hiện mỹ nữ số bảy vẫn mặc chiếc quần sa bạc đó, da thịt trên người và những vị trí quan trọng vẫn lúc ẩn lúc hiện, không nhìn được nên hỏi với vẻ hơi không bằng lòng.

Bất kể thế nào, mỹ nữ này tạm thời vẫn thuộc sở hữu cá nhân của hắn, ăn mặc thế này, để nam nhân khác nhìn thấy, chẳng phải rõ ràng là bị chiếm tiện nghi sao? Chiếm tiện nghi của nàng, cũng là gián tiếp chiếm tiện nghi của Diệp Vô Ưu hắn. Diệp Vô Ưu hắn tới bây giờ đều chỉ chiếm tiện nghi người khác, đâu có việc để người khác chiếm tiện nghi?

“Công tử, tỳ nữ không có ý phục để mặc.” Mỹ nữ số bảy ôn nhu nói. “Tỳ nữ hiện tại đến tên cũng không có, xin công tử ban tên.”

“Tiểu hoa si, ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi rốt cuộc có muốn nhận nàng làm vợ hay không?” Diệp Vô Ưu không lập tức đặt tên cho nàng, chỉ nhìn Lam Tiểu Phong hỏi.

“Diệp ca ca, ta thực không muốn, huynh tự giữ lại bên mình đi!” Lam Tiểu Phong trả lời rất nhanh. “Đệ có chút mệt mỏi phải về phòng nghỉ ngơi trước!”

Nói dứt lời, Lam Tiểu Phong chạy mất rất nhanh, thoáng cái đã không còn bóng dáng.

“Vô Ưu ca ca, mọi người Tiểu Tiểu cũng đi ngủ đây!” Hàm Yên cười hi hi, kéo Mộ Dung Tiểu Tiểu đi ra ngoài, nhưng Mộ Dung Tiểu Tiểu trước khi ra khỏi cửa, còn quay lại Diệp Vô Ưu mắng một câu: “Đại sắc lang!”

“Không cần thì không cần, bổn thiếu gia không ngại có nhiều mỹ nữ!” Diệp Vô Ưu phẫn nộ nói rồi liếc nhìn mỹ nữ số bảy, nghĩ ngợi rồi nói: “Được thôi, nàng sau này sẽ gọi là Thất Thất!”

“Thất Thất đa tạ công tử!” Mỹ nữ số bảy, hiện tại đã là Thất Thất, cũng có nghĩa là may mắn.

Diệp Vô Ưu gọi tiểu nhị của khách điểm đến, đưa cho gã ít tiền, sai gã mua cho Thất Thất hai bộ y phục, sau đó để Thất Thất lại trong phòng, đến phòng Yến Băng Cơ. Có điều Yến Băng Cơ vẫn chưa về.

Lúc này, Yến Băng Cơ đang ở hoàng cung.

“Sư muội, tóm lại chuyện này là thế nào? Sao lại để cho một hoa nữ đi theo Vô Ưu vậy?” Trong tấm cung của Hoa Nguyệt Lan, Yến Băng Cơ mày liễu nhíu lại, hỏi có chút kinh ngạc.

“Sư tỷ, muội không biết chuyện này thế nào!” Hoa Nguyệt Lan có chút bất lực nói. “Mọi việc đều do phụ hoàng và hoàng huynh bọn họ quyết định, muội cơ bản không có biện pháp chen tay vào.”

“Sư muội, ta phải ngay lập tức rời khỏi đây, muội có thể đáp ứng ta một việc hay không?” Yến Băng Cơ trầm mặc một lúc mới có thể nói ra.

“Sư tỷ, có gì cứ nói, muội nhất định có thể giúp tỷ.” Hoa Nguyệt Lan trong lòng nổi lên một loại cảm giác khác thường. Trên thực tế, nàng cũng đã ẩn ước mình bạch Yến Băng Cơ muốn nàng làm chuyện gì.

“Ta tối nay sẽ rời khỏi Bách Hoa thành, Vô Ưu tịnh không biết việc này. Vì thế, muốn phiền muội ngày mai giúp ta báo cho hắn một tiếng.” Yến Băng Cơ nhẹ nhàng nói. “Đồng thời, mong sư muội thay ta chiếu cố hắn một chút.”

Chiếu cố tên tiểu vô lại đó? Nói thành thực, Hoa Nguyệt Lan trong lòng thực có chút không tình nguyện. Nhớ lại sự việc tối qua hắn làm với mình, nàng vừa xấu hổ vừa phiền não trong lòng. Chỉ là, yêu cầu của Yến Băng Cơ, nàng thật khó có thể cự tuyệt.

“Sư tỷ, tỷ hãy yên tâm, muội có thể chiếu cố tốt cho hắn.” Trầm mặc một lúc, Hoa Nguyệt Lan gật đầu, thấp giọng trả lời.

“Sư muội, làm khổ muội quá.” Yến Băng Cơ nhe răng cười. Trầm mặc một lúc, nàng nói tiếp: “Sư muội, cũng nhờ muội chuyển cáo đến hoàng thượng giúp. Vô Ưu là phu tể của ta, bất luận là bản thân ta, hay là Vô Song cung, đều sẽ không để hắn bị tổn thương.”

“Sư tỷ, muội hiểu rõ ý tứ của tỷ.” Hoa Nguyệt Lan gật gù đầu. “Chuyện về hoa nữ, muội sẽ hỏi cho rõ ràng.”

“Thật cảm tạ sư muội thật nhiều! Thời gian không còn sớm, ta cũng đi thôi.” Yến Băng Cơ nở nụ cười yếu ớt, xoay người phiêu thân đi mất.

Nhìn bóng lưng Yến Băng Cơ, Hoa Nguyệt Lan thất thần một hồi. Sau một lúc ngơ ngẩn đứng đó, nàng liền rời khỏi tấm cung, nhằm hướng ngự thư phòng mà đi.

o0o

Chờ không biết đã bao lâu, cuối cùng Diệp Vô Ưu cũng nghe được từ ngoài cửa truyền lại tiếng bước chân nhẹ nhàng, trong lòng không khỏi vui mừng, vội vàng băng mình về phía cửa.

“Băng tỷ tỷ!” Diệp Vô Ưu hưng phấn gọi to. Tuy nhiên, rất nhanh, hắn có chút thất vọng hỏi: “Sao lại là người?”

Trước cửa xuất hiện một thiếu nữ xiêm y màu trắng, nhưng thực không phải Yến Băng Cơ, mà là Thất Thất.

37. Chương 8: Tái Nhập Hoàng Cung

Thất Thất sau khi thay đổi một thân xiêm áo màu trắng, đã bớt đi vài phần khí hồ my, tăng thêm vài phần thanh nhã thuần khiết, nhìn thấy thuận mắt hơn nhiều. Tuy nhiên, thật đáng tiếc, lúc này Diệp Vô Ưu đối với nàng một điểm hứng thú cũng không có, hắn lúc này chỉ muốn chờ Yến Băng Cơ trở về.

“Ta không cần nàng hầu hạ!” Diệp Vô Ưu nói với vẻ hơi khó chịu. “Nàng về phòng mình nghỉ ngơi đi, đừng tới làm phiền ta.”

“Vâng, công tử.” Thất Thất thâm âm vẫn yêu kiều mỹ lệ như cũ, nàng thật rất nghe lời quay mình đi ra.

oOo

Hoa Nguyệt Lan vốn muốn đi đến ngự thư phòng để tìm phụ hoàng của nàng nhưng không ngờ giữa đường lại gặp Hoa Thừa Thiên.

“Hoàng muội, đã khuya rồi, muội còn đi đâu?” Hoa Thừa Thiên hỏi có chút ngạc nhiên.

“Muội tìm phụ hoàng để hỏi một ít việc.” Hoa Nguyệt Lan thành thật trả lời. Nàng và Hoa Thừa Thiên quan hệ xưa nay không tệ.

“Phụ hoàng đang cùng hoàng huynh thương lượng sự tình. Huynh thấy muội không nên đến đó.” Hoa Thừa Thiên trầm ngâm một chút rồi hỏi: “Muội muốn hỏi việc gì?”

“Thật ra, nếu hoàng huynh nguyện ý nói cho muội biết, muội cũng không cần đi tìm phụ hoàng.” Hoa Nguyệt Lan nghĩ rồi nói.

“Ồ?” Hoa Thừa Thiên cảm thấy có chút kỳ quái. “Hoàng muội, tóm lại là chuyện gì?”

“Thật ra là sư tỷ muốn muội đi hỏi. Nàng ấy muốn biết, vì sao mọi người lại phái một hoa nữ đi theo bên người Diệp Vô Ưu?” Hoa Nguyệt Lan thấp giọng hỏi.

“Thì ra là việc này.” Hoa Thừa Thiên vẻ mặt đang thư thái, ngay lập tức có chút vô lực nói: “Chỉ là..., việc này..., ta cũng không rõ. Là phụ hoàng đột nhiên đưa ra quyết định này.”

“Sư tỷ đối với biện pháp này của chúng ta rất bất mãn.” Hoa Nguyệt Lan nhẹ thở dài một hơi. “Muội thực không minh bạch phụ hoàng nghĩ gì. Chúng ta đưa hoa nữ ra nhằm mục đích gì, Vô Song cung biết rất rõ. Không phải việc này công khai nói với sư tỷ rằng phụ hoàng muốn giám sát Diệp Vô Ưu, thậm chí muốn không chế hấn sao?”

“Hoàng muội, việc đã đến nước này, chúng ta nói thế nào cũng đều vô dụng. Bất quá, muội và Yến Băng Cơ quan hệ vẫn không tệ, muội tìm biện pháp khuyên giải nàng ta.” Hoa Thừa Thiên cũng thở dài một hơi, có chút bất lực nói.

“Muội sẽ tận lực.” Hoa Nguyệt Lan gật gật đầu. “Hoàng huynh, muội quay về tẩm cung trước.”

oOo

Diệp Vô Ưu chờ đợi tại khách điểm rất lâu nhưng vẫn không thấy Yến Băng Cơ trở về. Cuối cùng không nhịn nổi liền chạy thẳng vào hoàng cung.

Lần này thị vệ gác cửa hoàng cung vẫn là hai người lần trước. Khi nhìn thấy Diệp Vô Ưu, bọn chúng trở nên rất khẩn trương, mở miệng muốn la to ‘thích khách’. Bất quá, vừa mới mở miệng, Diệp Vô Ưu đã từ trong người lôi ra một miếng ngọc bội đưa tới trước mắt hai người. Tức thì, hai người liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Mau mở cổng, ta cần gặp công chúa các ngươi.” Diệp Vô Ưu nói với vẻ mặt không nhẫn nại. Lần này có ngọc bội của Hoa Nguyệt Lan mở đường, hẳn tự nhiên là chẳng có kỳ gì.

Hai người này tự nhiên phải ngoan ngoãn mở cửa, Diệp Vô Ưu khoa chân lớn bước tiến vào, sau đó dễ dàng theo đường cũ đến bên ngoài tẩm cung Hoa Nguyệt Lan.

“Là ai?” Lần này Diệp Vô Ưu vừa bước tới bên ngoài tẩm cung, liền bị Hoa Nguyệt Lan phát hiện. Lần này, hẳn không có được vận khí tốt như lần trước, đúng lúc gặp Hoa Nguyệt Lan tẩm.

Trên thực tế, Hoa Nguyệt Lan cũng vừa mới tẩm xong, chính đang chuẩn bị đi nghỉ. Có thể nói, Diệp Vô Ưu lần này vận khí không tốt. Hẳn nếu đến sớm hơn một chút, có thể nhìn thấy Hoa Mộc Lan mặc đực. Nếu như thế, không chừng hẳn có thể chiếm thêm không ít tiện nghi.

“Công chúa lão bà, là ta!” Diệp Vô Ưu vội vàng nói.

“Tiểu vô lại, ngươi làm thế nào đến được đây?” Hoa Nguyệt Lan nhìn thấy Diệp Vô Ưu, không nhận được may mắn như vậy. Nói thật ra, nàng hoàn toàn không muốn nhìn thấy hắn.

“Công chúa lão bà, ta nhớ nàng a!” Diệp Vô Ưu mặt nhỏ dãi nói. Hắn lách mình đến trước mặt Hoa Nguyệt Lan, mở rộng hai tay như muốn ôm chặt Hoa Nguyệt Lan vào lòng.

Chỉ đáng tiếc là, hắn lại ôm vào khoảng không. Hoa Nguyệt Lan sớm đã tránh sang một bên. Nàng trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu, không khách khí nói: “Tiểu vô lại, ta đã nói với ngươi, ta không phải vợ của ngươi, ngươi còn kêu loạn, cần thận ta cáo tố sư tỷ!”

Hoa Nguyệt Lan vừa nhắc đến Yến Băng Cơ, Diệp Vô Ưu cũng liền nhớ tới chính sự.

“Công chúa lão bà, Băng tỷ tỷ không có ở chỗ nàng sao?” Diệp Vô Ưu vội vàng hỏi, hắn tịnh không vì Hoa Nguyệt Lan cảnh cáo mà thay đổi cách nói. Không còn cách nào, hắn đã gọi quen miệng.

“Sư tỷ sớm đã đi rồi!”, Hoa Nguyệt Lan phẫn nộ nói.

“Nàng không có về khách điểm!” Diệp Vô Ưu có chút nghi hoặc nói.

“Sư tỷ đương nhiên không về khách điểm. Tỷ ấy sớm đã rời Bách Hoa thành rồi!” Hoa Nguyệt Lan hừ một tiếng. “Tiểu vô lại, sư tỷ muốn ta nói với ngươi, nàng có việc phải ra đi trước.”

“Cái gì? Băng tỷ tỷ... Băng tỷ tỷ đã rời Bách Hoa thành sao?” Nghe thấy tin này, Diệp Vô Ưu toàn thân chết đứng. Mãi lâu sau, hắn lẩm nhẩm tự hỏi “Nàng tại sao không nói cho ta biết?”

Diệp Vô Ưu hình dạng như ngây ngốc, chậm chạp lê bước hướng tới chiếc giường nhỏ của Hoa Nguyệt Lan, tới bên giường ngồi xuống, nhân thần có chút đỡ đỡ. Đường như việc Yến Băng Cơ đột nhiên ra đi gây cho hắn một sự dả kích rất lớn.

Nhìn thấy bộ dạng của Diệp Vô Ưu như vậy, Hoa Nguyệt Lan vốn chán ghét hắn cũng không ngăn nổi có chút mềm lòng. Lại nhớ rằng nàng đã đáp ứng Yến Băng Cơ sẽ chiếu cố tên vô lại này, liền bước lại gần Diệp Vô Ưu, nhẹ nhàng an ủi hắn: “Ngươi đừng như vậy, sư tỷ chỉ là có việc phải đi mà thôi. Qua vài ngày nữa, tỷ ấy sẽ trở lại tìm ngươi.”

Diệp Vô Ưu cúi đầu, trầm mặc không nói. Sự an ủi của Hoa Nguyệt Lan, tựa hồ không mang lại một chút hiệu quả nào.

“Ai, tiểu vô lại, ngươi làm sao vậy?” Hoa Nguyệt Lan đặt mình ngồi xuống bên cạnh Diệp Vô Ưu, xem ra Hoa Nguyệt Lan nàng cũng quan tâm chăm sóc hắn lắm.

Diệp Vô Ưu cũng không có phản ứng gì. Hoa Nguyệt Lan có phần hơi bối rối, còn đang muốn lên tiếng, đột nhiên cảm giác vùng hông bị nắm lấy rồi cả người liền bị ôm chặt.

“Tiểu vô lại, ngươi làm gì vậy?” Hoa Nguyệt Lan tức giận không thôi, liền tránh khỏi vòng ôm của Diệp Vô Ưu, nhảy bật lên, trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu hỏi.

Ban đầu nàng cho rằng Diệp Vô Ưu chính là vì thương tâm quá độ, không ngờ được gã bỗng nhiên lợi dụng cơ hội này chiếm tiện nghi nàng. Nhìn bộ dạng Diệp Vô Ưu lúc này có giống đau khổ chút nào đâu? Không chỉ không đau khổ, mà còn trưng ra bộ dạng cười hi hi.

“Công chúa lão bà, ta thật đáng thương. Nàng cho ta ôm một cái không được à?” Về mặt Diệp Vô Ưu biến đổi rất nhanh, lập tức chuyển thành một bộ dạng hết sức đáng thương.

Đáng tiếc là Hoa Nguyệt Lan không bị mắc lừa nữa. Nàng hừ một tiếng, không chút cảm tình nói: “Tiểu vô lại, ngươi không cần làm ra vẻ đáng thương với ta. Ta không thể tin tưởng ngươi, ngươi biến đi nhanh cho ta, bằng không ta quăng ngươi ra ngoài?”

“Công chúa lão bà, nàng đừng hung hãn như vậy được không? Ta thực rất đáng thương mà, Băng tỷ tỷ bỏ một mình ta ở chỗ này, không lý tới nữa, chẳng lẽ còn không phải rất đáng thương sao?” Diệp Vô Ưu giữ nguyên bộ dạng đáng thương đó. Không thể không thừa nhận, tên tiểu tử này giờ trông thật đáng thương. Hoa Nguyệt Lan dù biết rất rõ ràng hắn đang giả bộ, nhưng nhìn thấy bộ dạng này của hắn, bỗng nhiên chịu không nổi có chút mềm lòng.

38. Chương 9: Sa Quần Mỹ Nhân

“Đi thì đi!” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm trong lòng. Nhìn dáng điệu Hoa Nguyệt Lan, hẳn biết rằng đêm nay chẳng thể chiếm được tiện nghi gì của nàng. Thêm vào đó, trong lòng hẳn cũng có một chút không thoải mái, Yến Băng Cơ đã ra đi, điều này ảnh hưởng không nhỏ đến hẳn.

“Công chúa lão bà, ta đi đây. Đêm mai sẽ lại tới tìm nàng.” Diệp Vô Ưu tiện miệng nói một câu, thân hình chớp lên, nhanh chóng rời khỏi tấm cung của Hoa Nguyệt Lan.

Lần này chẳng có ai truy sát hẳn, Diệp Vô Ưu trở về khách điểm thuận lợi, nhảy lên giường Yến Băng Cơ, mong tận hưởng chút tàn hương Yến Băng Cơ còn lưu lại đâu đây. Chẳng bao lâu, hẳn đã từ từ chìm vào giấc ngủ.

oOo

“Vô Ưu ca ca, không hay rồi, không hay rồi!” Sáng sớm hôm sau, tiếng la của Hàm Yên khiến Diệp Vô Ưu giật mình tỉnh giấc.

“Người mới là không hay, ta rất tốt mà!” Diệp Vô Ưu không cao hứng trừng mắt nhìn Hàm Yên.

“Vô Ưu ca ca, Băng tỷ tỷ đi mất rồi!” Hàm Yên nhếch miệng nói.

“Ta biết rồi!” Diệp Vô Ưu uể oải đáp. “Chẳng phải việc gì lớn. Hôm nay chúng ta đi tìm Băng tỷ tỷ!”

Diệp Vô Ưu tỏ ra bất cần nói: “Băng tỷ tỷ đi rồi cũng tốt. Ta đã có thể thoải mái đi tìm cái tên mặt trắng Tạ Trường Phong đó, tính nợ với hẳn.”

“Ha, Băng tỷ tỷ nếu ở đây khẳng định sẽ không để chúng ta đi.” Hàm Yên liến thoắng. “Vô Ưu ca ca, bây giờ chúng ta đi kiếm Tạ Trường Phong luôn được không?”

“Đừng sốt ruột, hôm nay chúng ta ra ngoài đi dạo. Đến đêm mới đến phủ tướng quân.” Diệp Vô Ưu nghĩ ngợi nói. Làm chuyện mờ ám thì ban đêm là phù hợp nhất, ban ngày ư, sẽ phát sinh nhiều sự tình phải đối phó.

Vừa ra khỏi cửa, liền thấy Lam Tiểu Phong cùng Mộ Dung Tiểu Tiểu đang ở bên ngoài. Mộ Dung Tiểu Tiểu hiện tại giống như cái bóng của Hàm Yên. Hàm Yên đi đâu, nàng liền theo đến đó. Còn Lam Tiểu Phong, chỉ liếc mắt một cái là biết đến tìm Diệp Vô Ưu làm gì.

“Diệp ca ca!” Vừa nhìn thấy Diệp Vô Ưu, Lam Tiểu Phong liền tiến lại gần. Một bộ dạng xu nịnh hiện rõ trên mặt.

“Cái gì?” Diệp Vô Ưu không khách khí hỏi.

“Diệp ca ca, huynh hôm qua đã đáp ứng giúp đệ trộm kiếm...” Lam Tiểu Phong ấp a ấp úng nói, tựa hồ thấy có chút hơi trơ tráo.

“Ta biết rồi. Ta có thể giúp ngươi ăn trộm. Bây giờ chúng ta đi đến phủ tướng quân, tìm hiểu kỹ lưỡng địa hình phủ tướng quân. Đến đêm chúng ta sẽ chính thức hành động.” Diệp Vô Ưu nói với vẻ hơi khó chịu.

“Nhưng..., Diệp ca ca! Tạ Trường Phong không nhất định phải ở tướng quân phủ!” Lam Tiểu Phong do dự một lúc rồi nói.

“Bất kể chuyện gì, trước tiên đêm nay phải đến đốt phủ tướng quân.” Diệp Vô Ưu phát phát tay. “Tiểu hoa si, ngươi cứ yên tâm. Ta nhất định có thể trộm được bảo kiếm của gã mặt trắng đó!”

Mặc dù cái tay Diệp Vô Ưu này chẳng có chút tín nghĩa gì, song lần này Lam Tiểu Phong lại tín nhiệm hẳn vì thế cũng không nói thêm lời nào.

“Công tử, thiệp đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng rồi.” Một thanh âm mềm mại, nhẹ nhàng truyền đến tai mọi người. Không cần nói, tự nhiên là Thất Thất đã đến.

Dùng bữa xong, đám Diệp Vô Ưu đứng dậy rời khỏi khách điểm, nhằm hướng phủ tướng quân thông thả dạo bước. Thất Thất thì bị Diệp Vô Ưu lưu lại khách điểm. Hẳn lúc này không có tâm tình đưa nàng đi dạo khắp nơi.

Tạ gia ở Bách Hoa để quốc tuy không có địa vị lớn, nhưng phủ tướng quân thực sự rất hùng vĩ. Đặc biệt phía trước cổng phủ tướng quân có hai con thạch sư rất lớn, cảm giác hiển nhiên hoàn toàn khác biệt so với thạch sư của những phủ đệ khác. Cũng bởi vì thế, Diệp Vô Ưu khi đến bên ngoài phủ tướng quân, liền chăm chăm ngó hai con thạch sư.

“Tiểu nha đầu, đến đêm người đưa cho ta hai quả Thiên lôi đạn!” Diệp Vô Ưu nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu nói.

“Không đưa, sao ta nhất định phải đưa cho người!” Mộ Dung Tiểu Tiểu cong cớn, tỏ ra không cao hứng nói.

“Vô Ưu ca ca, huynh muốn làm gì?” Hàm Yên yêu kiều hỏi.

“Muốn thổi bay hai con thạch sư này.” Diệp Vô Ưu nói với vẻ chẳng quan tâm lắm.

“Hi hi, Vô Ưu ca ca, huynh cứ yên tâm! Muội có thể giúp huynh thổi bay chúng đi.” Hàm Yên cười hi hi nói.

Diệp Vô Ưu không phải kẻ ngốc. Hắn biết rằng mình không có khả năng bảo Mộ Dung Tiểu Tiểu giúp, bắt quá, chỉ cần Hàm Yên nói một tiếng, Mộ Dung Tiểu Tiểu khẳng định sẽ vui vẻ nghe lời.

Bốn người lang thang bên ngoài phủ tướng quân một hồi, cơ bản đã nắm vững tình hình mặt ngoài phủ tướng quân. Còn tình hình bên trong, thực không có chút hiểu biết nào. Ban đầu Diệp Vô Ưu muốn đi vào xem xem, nhưng phát hiện phủ tướng quân giới bị rất nghiêm ngặt. Vì không muốn dẫm thảo kinh xà, hắn quyết định tạm thời bỏ qua. Đợi đến đêm, hắn trở lại sẽ âm thầm tiến vào tìm hiểu.

oOo

Nửa đêm đến, những người đang phải chờ đợi như Diệp Vô Ưu hầu như đã không còn nhìn được nữa, liền vội vã rời khách điểm, nhằm hướng phủ tướng quân lao tới.

Hai tiếng nổ lớn phát ra, báo hiệu cuộc tấn công phủ tướng quân của Diệp Vô Ưu đã bắt đầu. Khói bụi cuộn cuộn mù mịt, đá tảng bay loạn xạ. Sau tiếng nổ lớn, hai con thạch sư hùng vĩ trước cổng phủ tướng quân đã trở thành lịch sử, biến mất hoàn toàn.

Về mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu thật hưng phấn, đây chính là công lao của nàng, nàng sao có thể không hưng phấn?

Hai tiếng nổ lớn này đã làm kinh động tất cả mọi người trong phủ tướng quân. Nhưng vào lúc này lại nghe thấy vài người cao giọng hét lớn: “Có cháy, có cháy, mau tới cứu hỏa!”

Ngọn lửa phát ra từ đâu, không một ai biết. Lúc này phủ tướng quân nhanh chóng rơi vào tình trạng hỗn loạn. Đó đúng là kết quả mà Diệp Vô Ưu mong muốn.

Lam Tiểu Phong, Hàm Yên, Mộ Dung Tiểu Tiểu ba người vẫn ở trước cổng phủ tướng quân gây ra hỗn loạn, còn Diệp Vô Ưu tranh thủ sự hỗn loạn đó lên vào trong phủ. Hắn đánh ngã một tên hạ nhân của tướng quân phủ, lột lấy y phục mặc vào, sau đó ung dung thông thả đi khắp phủ tướng quân.

Hôm nay Diệp Vô Ưu thuần túy đến để gây náo loạn, mục đích tự nhiên là muốn phát tiết oán khí bấy lâu. Hôm trước hắn bị cái tên mặt trắng Tạ Trường Phong đó truy sát, suýt nữa chẳng toàn mạng, hôm nay hắn mà không làm cho nơi này đảo lộn trời đất, hắn khó tiêu hóa nổi khí tức trong lòng.

Hắn lên vào một căn phòng, nhìn thấy bình hoa cùng các thứ lật vật rơi vãi liên tiện tay lục soát chỗ này. Chợt có người đi đến, hắn liền ra tay đánh ngã. Dù tu vi của hắn rất kém nhưng đối với một hạ nhân trong phủ tướng quân thì chuyện đối phó có thừa.

Không biết có phải vận khí Diệp Vô Ưu rất tốt hay không, đang lang thang khắp nơi gã đột nhiên lạc đến võ trường nội bộ của phủ tướng quân. Võ trường cất giữ rất nhiều binh khí. Chỉ đáng tiếc là hắn không nhìn thấy thân binh Thanh Vân ở đâu.

Diệp Vô Ưu cũng chỉ muốn phá phách. Trong mọi trường hợp nếu có thể phá phách liền phá phách. Đến khi hắn rời khỏi, võ trường đã trở thành một đám tan hoang.

“Không hiểu cái tên mặt trắng Tạ Trường Phong ở chỗ nào. Chắc chắn Thanh Vân kiếm kia giấu trong phòng ngủ của hắn!” Diệp Vô Ưu nói thầm trong lòng, không tìm được có chút hối hận đã đánh ngã mấy người. Bằng không, cũng có thể tìm một người tra hỏi!

Chạy quanh phủ tướng quân, Diệp Vô Ưu chợt đến trước cửa một tiểu các lầu nằm độc lập một chỗ. Đó là một căn tiểu trúc lầu cao hai tầng, bên cạnh trúc lầu có một hồ nhỏ, trong hồ thấy toàn là lá sen.

Trên trúc lầu ánh đèn vẫn đang tỏa sáng, Diệp Vô Ưu không kìm được lòng hiếu kỳ đang nổi lên, bèn nhảy lên tầng trên trúc lầu. Theo ánh đèn, đẩy cửa tiến vào một gian phòng nhỏ ở lầu trên, ánh mắt chợt tràn ngập một màu xanh lục. Căn phòng bày trí rất trang nhã nhưng điều khiến Diệp Vô Ưu hứng thú nhất là có một mỹ nhân y phục bằng sa mỏng đang ngồi trên giường trúc bên trong.

39. Chương 10: Tà Thị Phình Đình

Trên đầu, mái tóc đen nhánh xỏa dài xuống dưới đến tận eo. Nàng nhìn Diệp Vô Ưu với ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, nhưng tịnh không có một chút cảm giác sợ hãi.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Mỹ nữ quần sa cất lời hỏi, thanh âm rất nhẹ nhàng, thật sự rất dễ nghe.

Diệp Vô Ưu ngay lập tức hiểu rằng nàng tám phần tin tưởng hẳn chính là hạ nhân nơi này.

“Úc, có vài người đến làm loạn nên ta qua bên này nhìn xem.” Diệp Vô Ưu thuận miệng đáp.

“Người không phải là hạ nhân trong phủ lý này, người là ai?” Mỹ nữ quần sa nhẹ nhàng đưa mắt nhìn, đột nhiên nhấn giọng hỏi.

“Ta là ta!” Diệp Vô Ưu hì hì cười, đi đến trước mặt mỹ nữ quần sa, nàng đứng lên với bộ dạng yếu ớt, không giống nữ tử có tu luyện.

“Người... người là nam hay là nữ?” Mỹ nữ quần sa lúc này đã nhìn rõ ràng dung mạo của Diệp Vô Ưu, hơi chần chừ một chút rồi hỏi.

Diệp Vô Ưu có chút buồn bực. Hắn đang muốn phát hỏa lại gặp nữ tử có khuôn mặt đẹp chẳng kém Hoa Nguyệt Lan này. Suy nghĩ liền chuyển biến, ngay lập tức thay đổi chủ ý.

“Này tỷ tỷ, ta... ta đương nhiên là nữ rồi!” Giọng của Diệp Vô Ưu liền trở nên nhẹ nhàng, nghe yếu ớt như thanh âm của nữ. “Tỷ tỷ, ta bị người đuổi bắt cho nên chạy tới nơi này, người giúp ta được không?”

“Có người đuổi bắt người sao? Bọn họ vì sao lại đuổi bắt người?” Mỹ nữ quần sa tựa hồ đã tin tưởng Diệp Vô Ưu là nữ nhân. Kỳ thật chuyện này cũng bình thường, dù sao Diệp Vô Ưu nhìn trông cũng rất giống nữ nhân.

“Bọn họ tưởng... tưởng ta là gái kỹ viện. Ta phải chạy trốn thật vất vả, chỉ vì quá hoảng hốt nên chạy đến nơi này.” Bộ dạng Diệp Vô Ưu trông rất đáng thương.

“Người vì sao lại mặc y phục của hạ nhân nhà ta?” Mỹ nữ quần sa xem ra hoàn toàn không ngu ngốc, không dễ dàng tin tưởng Diệp Vô Ưu ngay lập tức.

“Sau khi ta tiến vào, chợt va chạm với một người, làm hắn ngã ngất xỉu, sau đó ta đổi lấy y phục của hắn.” Diệp Vô Ưu biết rằng lúc này không cách nào nói dối được, bèn cứ sự thật nói ra, như vậy đối phương hoàn toàn không thể nào hoài nghi.

Mỹ nữ quần sa suy nghĩ một lúc rồi nói: “Được rồi, trước tiên người cứ ở lại chỗ ta một lúc, đợi người đuổi bắt người đi rồi, người hãy đi.” Nói xong liền hỏi tiếp: “Này, người tên gì?”

“Ta gọi là Hàm Yên, vậy còn tỷ tỷ?” Đã giả làm nữ nhân thì giả đến cùng, Diệp Vô Ưu vì thế thuận miệng liền dùng luôn tên của Hàm Yên.

“Ta gọi là Tà Phình Đình. Hàm Yên muội muội, giờ cũng đã khuya rồi, ta phải ngủ. Người nghe giọng cũng mệt mỏi, hay là cũng lên giường ngủ một giấc.” Mỹ nữ quần sa cất giọng nhẹ nhàng nói.

“Cám ơn Phình Đình tỷ tỷ.” Diệp Vô Ưu trong lòng mừng thầm đồng thời thật sự có chút bối rối. Nàng ta họ Tà, lại sống trong phủ tướng quân, chắc phải có quan hệ gì đó với Tà Trường Phong chứ? Tuy nhiên, chẳng phải Tà Trường Phong không có tỷ tỷ hay muội muội sao? Vậy nàng ta là gì của Tà Trường Phong?

Bất quá, Diệp Vô Ưu cũng không nghĩ nhiều vậy, dù sao đi nữa đã có thể chiếm tiện nghi, không chiếm thì bất kính. Tạ Phinh Đình dù không phải là Vân Mộng Thập tiên tử nhưng cũng rất đẹp, gặp cơ hội tốt như vậy, hẳn tự nhiên không thể cho phép mình bỏ qua.

Tạ Phinh Đình tắt đèn, sau đó để nguyên y phục nằm lên giường trúc, chừa lại một nửa giường, nói với Diệp Vô Ưu: “Hàm Yên muội muội, người cũng ngủ đi, sáng sớm ngày mai, ta sẽ cho người dẫn người ra ngoài.”

Diệp Vô Ưu không hề do dự, bò lên trên giường trúc.

“Tỷ tỷ, muội hơi sợ!” Diệp Vô Ưu ôm lấy Tạ Phinh Đình, làm ra vẻ sợ sệt.

“Đừng sợ, có tỷ tỷ ở đây, không ai có thể bắt người đi đâu.” Tạ Phinh Đình nhẹ nhàng ôm lấy Diệp Vô Ưu, dịu dàng nói.

Diệp Vô Ưu trong lòng như nở hoa. Thân thể Tạ Phinh Đình thật mềm mại, ôm ấp thật là thoải mái. Mùi hương cứ liên tục dội vào mũi làm hắn phải nổi lòng hươu vượn.

Bất quá, Diệp Vô Ưu tạm thời không dám có hành động gì quá đáng. Hắn bắt đầu bóng gió hỏi han hoàn cảnh của Tạ Phinh Đình. Chẳng bao lâu sau, hắn đã tìm hiểu được hầu hết những chuyện gì muốn biết.

Tạ Phinh Đình quả thật có chút quan hệ với Tạ Trường Phong, bất quá không phải là tỷ tỷ hay muội muội của Tạ Trường Phong, mà là cô cô của hắn. Mặc dù là cô cô nhưng nàng chỉ lớn hơn Tạ Trường Phong có một tuổi. Năm nay nàng vừa mới hai mươi hai.

Diệp Vô Ưu phán đoán không sai, nàng quả thật không có tu luyện tiên thuật gì, nàng thật sự là một nữ tử yếu đuối. Chỉ có điều tại sao nàng lại sống một mình ở tiểu các lâu này, nàng hoàn toàn không nói đến. Diệp Vô Ưu cũng không có hỏi, bởi vì đối với nàng ta mà nói, chuyện này không quan trọng.

“Hàm Yên muội muội, ta cảm thấy hơi mệt, ta ngủ trước đây.” Tạ Phinh Đình nhẹ nhàng ngáp một cái.

“Phinh Đình tỷ tỷ, người ngủ đi, ta cũng ngủ.” Diệp Vô Ưu cũng làm ra vẻ buồn ngủ, nói xong nhắm mắt lại, đương nhiên hắn vẫn ôm chặt Tạ Phinh Đình.

Không bao lâu sau, hơi thở Tạ Phinh Đình trở nên nhẹ và đều. Xem ra nàng quả thật buồn ngủ, đến nỗi ôm một người lạ mà cũng dễ dàng ngủ như vậy. Đúng ra cũng còn một nguyên nhân nữa, nàng ta cơ hồ không có gì bận tâm về Diệp Vô Ưu. Nhưng điều đó lại khiến nàng không thoát khỏi số phận rơi vào ma trảo của Diệp Vô Ưu.

Diệp Vô Ưu mở to mắt, cẩn thận, tỉ mỉ ngắm nhìn khuôn mặt lộng lẫy của Tạ Phinh Đình. Trong lúc ngủ, nàng trông càng yêu kiều, ôn nhu hơn, càng khiến người ta mê mẩn hơn.

Đương nhiên, Diệp Vô Ưu không thể mềm lòng. Sau khi biết Tạ Phinh Đình là cô cô của Tạ Trường Phong, hắn quyết phải chiếm được nàng. Nguyên nhân rất đơn giản, hắn muốn từ nay về sau tiểu tử mặt trắng Tạ Trường Phong phải cúi đầu thấp một chút trước mặt hắn, tốt nhất là gọi hắn vài tiếng cô phụ. Chỉ cần tưởng tượng cảnh Tạ Trường Phong không muốn vẫn phải gọi hắn là cô phụ, Diệp Vô Ưu đã thấy trong lòng vô cùng hưng phấn.

“Phinh Đình tỷ tỷ à, người ngàn vạn lần đừng trách ta, từ nay về sau ta sẽ thương yêu người.” Diệp Vô Ưu tự nhủ thầm với mình, hai tay liền đưa tới trước ngực Tạ Phinh Đình, bắt đầu chậm rãi cởi y phục của nàng.

Cởi xong xiêm y bên ngoài, Tạ Phinh Đình vẫn còn ngủ say. Lại cởi nốt yếm của nàng ra, một đôi hào nhũ ngạo nhân nẩy lên, phơi bày ra ngoài. Tạ Phinh Đình vô ý chuyển mình nhưng vẫn không tỉnh giấc.

“To thật!” Trong lòng Diệp Vô Ưu bật lên một tiếng cảm thán. Một tay liền chụp lên ngọc nhũ của nàng dù thật sự chỉ che được một nửa. Hắn sử dụng thủ pháp xoa bóp kích tình mà Hàm Yên đã dạy hắn, nhẹ nhàng nhào nặn ngọc nhũ của Tạ Phinh Đình. Từng đạo chân khí thâm nhập thân thể nàng.

Tạ Phinh Đình cuối cùng cũng tỉnh giấc. Nàng tức khắc phát hiện mình gần như lửa thối, cũng vừa kịp nhận ra chính Hàm Yên muội muội này đang xâm chiếm Thánh nữ phong của nàng, nơi trước giờ chưa từng có ai chạm tới. Không khỏi không chấn động, nàng muốn thét lên nhưng cố gắng nhịn lại.

“Hàm Yên muội muội, người..., người đang làm gì?” Thanh âm Tạ Phình Đình có chút run rẩy, muốn lấy tay đẩy Diệp Vô Ưu ra, nhưng phát hiện cả người mình vô lực.

40. Chương 11: Vị Lai Hoàng Phi

“Hàm Yên muội muội, không cần đề xuống chỗ đó a, mau dừng đi, dừng đi!” Tạ Phình Đình chỉ cảm thấy một cổ cảm giác chưa từng bao giờ có đang bắt đầu lan tràn từ đáy lòng, cổ họng từ từ run run. Nàng lấy tay bảo vệ hai nhũ phong của mình, nỗ lực bảo vệ thánh địa của chính mình, nhưng nàng nhanh chóng phát hiện việc này cơ hồ không có hiệu quả gì.

Diệp Vô Ưu đột nhiên đình chỉ việc xoa bóp. Tạ Phình Đình không khỏi thở nhẹ một hơi nhưng nàng nhanh chóng phát hiện rằng sự tình đến đây càng xấu hổ hơn. Diệp Vô Ưu cúi người xuống, há mồm ngậm lấy nhũ phong của nàng, nhẹ nhàng mút vào.

Sự kích thích khác thường này làm đầu óc Tạ Phình Đình trở nên mê muội, chưa bao giờ trải qua điều gì như thế đến nỗi suýt chút nữa đã hôn mê. Đột nhiên nàng có cảm giác một vật cứng rắn nào đó đặt sát hạ thân của mình.

“Người..., người là nam nhân!” Tạ Phình Đình rốt cuộc đã hiểu ra nhưng lại không dám kêu to, chỉ cất giọng khô khan hỏi: “Người rốt cuộc là ai?”

“Phình Đình tỷ tỷ, ta chính là ta!” Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng cười. Hắn đang áp trên người Tạ Phình Đình, hai tay bắt đầu di chuyển trện địa, tiến đến cặp mông nàng, đồng thời bắt đầu cởi bỏ tiết khổ cuối cùng của nàng.

“Không được, không được làm như vậy...” Tạ Phình Đình lấy hết sức giãy giụa. Nàng muốn la to, nhưng thật sự không dám. Nàng không muốn để người khác nhìn thấy bộ dạng hiện tại của mình.

Chỉ tiếc, nàng giãy giụa không hiệu quả gì. Để tránh nàng kêu la, Diệp Vô Ưu chỉ đơn giản hôn lên đôi môi anh đào của nàng.

Không bao lâu, Tạ Phình Đình trở thành con cừu non trần truồng, tất cả những thứ trên người nàng, đều bị Diệp Vô Ưu quăng sang một bên. Diệp Vô Ưu đang tùy nghi hôn Tạ Phình Đình, đột nhiên cảm giác giữa đôi môi có vị mặn, vừa định thần nhìn lại thì phát hiện Tạ Phình Đình đã rơi lệ đầy mặt.

Diệp Vô Ưu nhanh chóng dừng động tác, từ trên người nàng nằm xuống, rồi sau đó ôm chặt thân thể mềm mại của nàng vào ngực, lo lắng nói: “Phình Đình tỷ tỷ, tỷ đừng khóc a, ta sẽ yêu tỷ rất nhiều, ta sẽ không chạm vào tỷ đâu!”

Nào biết đâu hắn không nói còn đỡ, hắn vừa cất lời thì Tạ Phình Đình lại khóc to hơn, khóc vô cùng thống thiết, khóc đến nỗi tâm thần Diệp Vô Ưu đại loạn, chẳng biết xoay trở ra sao.

Qua nửa khắc sau, Tạ Phình Đình dần dần ngưng khóc, Diệp Vô Ưu cuối cùng thở nhẹ một hơi.

“Đại sắc lang, người nói không chạm vào ta, vậy sao vẫn còn ôm ta?” Tạ Phình Đình vừa rầm rứt khóc vừa hỏi.

“Phình Đình tỷ tỷ, tỷ ngừng khóc chưa?” Diệp Vô Ưu nhỏ giọng hỏi.

“Một thân trong sạch của ta đều do người hủy hoại, người khiến ta sau này làm sao nhìn người khác đây?” Tạ Phình Đình cuối cùng cũng ngừng rầm rứt. Cái bộ dạng như một bông hoa lè sau cơn mưa này thật sự mê người.

“Có quan hệ gì, cùng lắm thì tỷ gả cho ta.” Diệp Vô Ưu nói không chút sợ sệt.

“Đại bại hoại, người đừng mơ tưởng!” Tạ Phình Đình từ trong lòng Diệp Vô Ưu thoát ra, sau đó dùng chân quần quanh thân thể trần truồng của mình, cả người co lại ngồi vào một góc chiếc giường trúc, giữ một khoảng cách với Diệp Vô Ưu. Nàng hiển nhiên cũng lo lắng Diệp Vô Ưu dùng vũ lực.

“Phình Đình tỷ tỷ, trên người tỷ chỗ nào ta cũng đã chạm qua, không gả cho ta, tỷ gả cho ai?” Diệp Vô Ưu nói với vẻ trơ tráo không biết xấu hổ.

“Tên dân tộc đáng chết, người tên là gì?” Tạ Phình Đình trầm mặc một hồi, mở miệng hỏi.

“Ta là Diệp Vô Ưu, Phình Đình tỷ tỷ, tỷ gọi ta là Vô Ưu được rồi.” Diệp Vô Ưu lúc này không hề dấu diếm.

“Tên này không phải là giả nữa chứ?” Tạ Phình Đình tựa hồ có chút không tin tưởng. Cũng khó trách, ai bảo Diệp Vô Ưu lúc trước đã lừa dối nàng ta một lần.

“Không, đương nhiên là không. Phình Đình tỷ tỷ, ta thế nào lại lừa dối vợ tương lai của mình chứ?” Diệp Vô Ưu long trọng thề nguyện nói.

“Ta không phải vợ tương lai của người, tiểu dân tộc. Đừng nói ta không cảnh báo người, nếu người làm ta ô ử, ta sẽ chết, người cũng sẽ chết.” Ngữ khí Tạ Phình Đình có chút phức tạp, tựa hồ không phải giận, mà là có chút bất đắc dĩ.

“Ta mới không sợ nè!” Diệp Vô Ưu bĩu môi, lại nhào người về phía Tạ Phình Đình, áp vào người nàng chỉ cách bởi tấm chăn, mặt cười hì hì nhìn Tạ Phình Đình, “Phình Đình tỷ tỷ, chỉ cần tỷ không khóc, mọi thứ ta đều không sợ.”

Tạ Phình Đình đang muốn trả lời, đột nhiên bên ngoài truyền đến một giọng nói: “Cô cô, người ngủ chưa?”

“Trường Phong, có chuyện gì không?” Giọng Tạ Phình Đình nghe có chút lười nhác.

“Không có việc gì! Có người đến quấy rầy, ta lo lắng nơi cô cô có chuyện cho nên đến xem. Giờ biết cô cô không có việc gì, ta cũng an tâm.” Tạ Trường Phong vội vàng đáp. “Cô cô, xin tha thứ cho tiểu diệt.”

“Đi đi, ta ở đây không có chuyện gì.” Tạ Phình Đình ôn nhu nói.

Một lúc sau, sau khi đoán chừng Tạ Trường Phong đã đi xa, Diệp Vô Ưu lại cất tiếng.

“Phình Đình tỷ tỷ, đứa cháu của ta đối với tỷ thật sự rất quan tâm a!” Diệp Vô Ưu cười hì hì nói.

“Tiểu dân tộc, hần là cháu ta, không phải cháu người, hần so ra còn lớn tuổi hơn người!” Tạ Phình Đình bực tức nói rồi lập tức thở dài buồn bã. “Hần đương nhiên quan tâm đến ta, ta có chút quan hệ đến tiền đồ của hần, cũng là liên quan đến người trong lòng của hần!”

“Người trong lòng của hần à?” Diệp Vô Ưu sững sốt hỏi. “Người trong lòng của hần không phải là công chúa sao? Phình Đình tỷ tỷ, tỷ biết công chúa lão bà à?”

“Người nói Hoa Nguyệt Lan?” Tạ Phình Đình trả lời sau một lúc lâu. “Người quen biết với nàng à?”

“Đương nhiên rồi, nàng cũng là lão bà của ta mà!” Diệp Vô Ưu lớn tiếng khoe khoang. Thật sự hần cũng không nghĩ đến việc Hoa Nguyệt Lan cho tới giờ vẫn chưa chịu đáp ứng làm vợ hần.

“Người đừng có mơ, Hoa Nguyệt Lan sao có thể là lão bà của người được?” Tạ Phình Đình hừ một tiếng. “Tiểu dân tộc, ta nói cho người biết, Hoa Nguyệt Lan nhất định sẽ gả cho Trường Phong.”

“Tại sao?” Diệp Vô Ưu có cảm giác chuyện này bên trong còn có ẩn tình, không nhận được bèn hỏi.

“Bởi vì đây là một giao dịch. Không bao lâu nữa, ta sẽ vào cung trở thành phi tử của đương kim hoàng thượng, còn Hoa Nguyệt Lan sẽ được gả cho Trường Phong.” Tạ Phình Đình nhẹ giọng nói. “Người nói xem, có muốn chết hay không, còn không mau chạy đi. Còn nếu thật sự người dám hành động liều lĩnh, đến lúc đó, chẳng những ta khó thoát tội chết mà người cũng không có cuộc sống yên lành.”

“Thật sự sai lầm, hoàng đế lão đầu tuổi đã cao như vậy, lại muốn tỷ làm vợ của hần sao?” Diệp Vô Ưu phẫn nộ nói, “Phình Đình tỷ tỷ, sao tỷ lại đáp ứng hần?”

“Hần là hoàng đế, ta có thể không đáp ứng sao?” Ngữ khí Tạ Phình Đình vương chút buồn phiền, còn có chút bất đắc dĩ. Có thể thấy nàng trong lòng thật sự không muốn gả vào cung.

“Phình Đình tỷ tỷ, tỷ yên tâm, có ta ở đây, chắc chắn sẽ không để lão già kia lấn áp!” Diệp Vô Ưu long trọng nói.

41. Chương 12: dụ Hoắc Mỹ Nhân

Một khi tiến vào hoàng cung, thì thật đúng là “hầu môn tựa hải” (cửa cung sâu như biển), tiến vào vào rồi thì khó có thể ra được. Có lần Tạ Phính Đình đã thấy qua đường kim hoàng đế Hoa Thiên Phong, đối với lão, nàng thật sự không có một điểm hảo cảm. Vì lý do vậy, nàng thật sự một điểm cũng không muốn tiến cung làm hoàng phi.

“Biện pháp đơn giản nhất đó là Phính Đình tỷ tỷ giả trước cho ta là tốt nhất, nàng đừng lo lắng, hoàng đế lão đầu này không dám làm gì đối với ta đâu.” Diệp Vô Ưu cười hi hi, vẻ mặt thanh thản nói.

“Tiểu dam tặc, đừng nói khoác, có ngọc mới tin lời này của ngươi!” Tạ Phính Đình tức giận nói, ngữ khí có chút thất vọng, nghe Diệp Vô Ưu nói lời này, nàng nghĩ hẳn chỉ muốn nàng hiến thân cho hắn, không có biện pháp nào, đại để nàng không biết rõ lai lịch của Diệp Vô Ưu.

Lại nói, Hoa Thiên Phong đối với phụ mẫu Diệp Vô Ưu đầy bụng oán thán, nghiêm chỉnh mà nói, là oán hận đầy bụng, nhưng trên thực tế, nếu như Diệp Vô Ưu thật sự giết lấy Tạ Phính Đình, Hoa Thiên Phong cũng chỉ im lặng nhẫn nhịn, hẳn không thể đắc tội với Diệp Phi Phàm và Yến Ngọc Dao. Càng không thể đắc tội với Vô Song cung, nếu như không phải như vậy, hai mươi năm trước, hẳn cũng không thể bình tĩnh nhìn Yến Ngọc Dao lao vào lòng Diệp Phi Phàm.

Đương nhiên, với dã tâm của một vị hoàng đế, Hoa Thiên Phong tự nhiên không cho phép mình làm như vậy, nhưng trong lòng hắn sớm đã âm thầm quyết định, sẽ có một ngày, hắn sẽ bắt người đắc tội với hắn đạp dưới chân, bao gồm cả Yến Ngọc Dao và Diệp Phi Phàm. Hiện tại hắn cũng đã bắt đầu hành động, lần này đưa ra mười hai hoa nữ, chỉ cần một người đi theo Diệp Vô Ưu đã trả lời được vấn đề.

“Phính Đình tỷ tỷ, ta nói thật mà, nàng giả cho ta, thật sự là biện pháp quá đơn giản.” Diệp Vô Ưu thấy Tạ Phính Đình có chút không tin tưởng, liền tiếp tục nói.

“Tiểu dam tặc, ta không thể tin ngươi, ngươi từ trước tới giờ đều lừa ta!” Tạ Phính Đình phẫn hận nói, “Trước giả làm nữ hài huỷ thanh bạch của ta, hiện tại còn muốn lừa ta, muốn ta tin ngươi, trừ khi ta không gọi là Tạ Phính Đình!”

“Thì nàng xem ta lúc đó là nữ mà.” Diệp Vô Ưu thì thầm một câu, tuy hắn rất tức giận khi người khác xem hắn là nữ, bất quá giờ hắn mới phát hiện, sau khi cải trang thành nữ nhân cũng được tuyển trạch chứ không sai, nếu như giả trang thành nữ nhân có thể chiếm tiện nghi của mỹ nữ, hắn thỉnh thoảng còn có thể cải trang.

“Tiểu dam tặc, ngươi còn không đi à?” Tạ Phính Đình chửi, cả người Diệp Vô Ưu ép trên thân người mềm mại của nàng, Diệp Vô Ưu đương nhiên cảm giác rất sướng khoái, tuy nhiên nếu nàng nổi giận hẳn có thể bị chết ngay trên thân thể lỏng lẻo của Tạ Phính Đình, tự nhiên Diệp Vô Ưu buột phải nhanh chóng ly khai.

“Phính Đình tỷ tỷ, cháu nàng thật sự đang ở đâu?” Diệp Vô Ưu đưa tay tiến vào trong chăn, nhẹ nhàng vuốt ve trên da thịt sống động của Tạ Phính Đình, miệng liền hỏi.

“Tiểu dam tặc, ngươi còn làm loạn nữa ta gọi người đến đó!” Tạ Phính Đình xấu hổ tức giận nói.

“Phính Đình tỷ tỷ, đừng như thế, chẳng phải nàng sớm là người của ta rồi sao!” Diệp Vô Ưu bất mãn nói càng, hắn không lo lắng Tạ Phính Đình gọi người tới, đầu tiên, hắn tin rằng Tạ Phính Đình không dám, tuy nhiên, nếu Tạ Phính Đình thật sự dám gọi, hắn tất nhiên cũng phải chạy trốn.

“Nói năng bậy bạ, ta có nguyện giả cho hoàng thượng cũng không chịu giả cho tiểu dam tặc ngươi!” Tạ Phính Đình phẫn hận nói, “Ngươi so với hoàng thượng còn độc ác hơn!”

“Phính Đình tỷ tỷ, nàng nhanh cho ta biết Tạ Trường Phong đang ở nơi nào, sau khi nàng nói cho ta biết, ta lập tức bỏ đi.” Diệp Vô Ưu vẫn cười hi hi, da mặt tiểu tử này rất dày, Bất luận Tạ Phính Đình nói kiểu gì, hắn đều không quan tâm.

“Ngươi tìm Trường Phong có việc gì?” Tạ Phính Đình có chút nghi hoặc hỏi, tuy nàng muốn Diệp Vô Ưu sớm bỏ đi, nhưng Tạ Trường Phong chính là cháu trai của nàng, mà căn cứ vào ước đoán của nàng, Diệp Vô Ưu tìm Tạ Trường Phong thật không phải việc tốt lành.

“ Không có chuyện gì, ta chỉ muốn kiếm cháu trai của ta thôi.” Diệp Vô Ưu cười hi hi, nâng chân lên tiến vào, liền ôm Tạ Phính Đình vào lòng.

“ Phính Đình tỷ tỷ, nàng không nguyện ý nói ra, chẳng lẽ cũng không muốn ta đi.”

Tạ Phính Đình không dần được trực khóc lên, trong lòng uỷ khuất rất nhiều, không biết nàng thật sự gặp xui xẻo gì, tự nhiên bị tiểu dân tộc này chiếm hết tiện nghi.

Chỉ là, vì muốn bảo hộ trận địa cuối cùng của mình, không vì thế thất thân thật sự, nàng cũng không thể bận tâm đến cháu trai của nàng nữa. Vì vậy chỉ còn biện pháp nàng ngoan ngoãn nói ra nơi đến của Tạ Trường Phong.

“Phính Đình tỷ tỷ, ta đi đây, tối mai lại tìm đến nàng nha!”

Sau khi Diệp Vô Ưu dùng thủ đoạn biết được nơi đến của Tạ Trường Phong là ở đâu, song thủ ở trên ngọc nhũ to lớn của Tạ Phính Đình dùng lực cọ sát một cái, cười hi hi một tiếng, liền đó Tạ Phính Đình theo ý thức rên rỉ một tiếng, Diệp Vô Ưu phi thân ra khỏi Các lâu.

“ Tối nay trước khi thả nàng, chậm chậm lại, chẳng phải nàng không bỏ chạy không bàn tay ta à.” Diệp Vô Ưu nghĩ thầm trong lòng, Tạ Phính Đình hoàn toàn là thu hoạch ngoài ý, bất quá, hiện tại muốn làm một chuyện khác đó là trộm Thanh Vân kiếm, tự xưng là một trong Kiếm Các thập đại thần binh.

Tướng Quân phủ đang tỉnh mạch hiện tại có bóng người khuấy động, liền có một màn hỗn loạn, nhìn lại, Hàm Yên bọn họ quả vừa mới thể hiện bản lãnh đảo loạn, chỉ là không biết bọn họ bây giờ như thế nào. Lúc trở về quán trọ, Diệp Vô Ưu sớm đã cùng Hàm Yên nói qua, cho bọn họ làm náo loạn rồi bỏ đi, không cần đợi hần.

Rất nhanh Diệp Vô Ưu đã tìm được phòng ngủ của Tạ Trường Phong, vừa lúc cửa phòng ngủ mở ra, bên trong tịnh không có người, Diệp Vô Ưu lách thân tiến vào, tìm khắp nơi trong phòng, tịnh không phát hiện Thanh Vân kiếm.

“ Chắc là trên người của hần? Diệp Vô Ưu nghĩ thầm, ngay lúc này, hần quay nhìn ra bên ngoài, liền phát hiện một nơi không xa, Tạ Trường Phong đang hướng về phòng ngủ khẩn cấp tiến lại.

Nhìn vào bên trong, không thấy có gì lạ, Diệp Vô Ưu đã chui xuống đáy giường, sau đó ngưng thần lắng nghe động tĩnh trong phòng.

Ban đầu tiếng bước chân càng tới càng gần, sau đó nghe một tiếng vang lên nho nhỏ, không bao lâu, thì có âm thánh bước ra xa, lúc này, Diệp Vô Ưu từ đáy giường chui ra, sau đó, liền nhìn thấy một vật làm hần vui mừng vô cùng.

Thanh Vân kiếm yên lặng nằm trên bàn, hoá ra vừa rồi Tạ Trường Phong chỉ vào cát kiếm, sau đó liền đi ra. Tại sao hần lại đi ra, chuyện đó Diệp Vô Ưu không cần quan tâm, hần chỉ cần lấy được Thanh Vân kiếm sau đó nhanh chóng chạy trở ra.

“ Người nào đó, đứng lại!” Diệp Vô Ưu vừa chạy ra khỏi phòng ngủ Tạ Trường Phong, phía sau truyền lại tiếng hét âm trầm, lẽ dĩ nhiên là của Tạ Trường Phong.

“ Tiểu bạch diện trở lại có chuyện gì?” trong Diệp Vô Ưu có chút kỳ quái, chân cũng không dừng lại, liền thi triển Vô Ảnh thân pháp, bay nhanh ra bên ngoài ngoài Tướng Quân phủ chạy chốn.

42. Chương 13: Đê Đô Song Mỹ

Diệp Vô Ưu chạy một mạch trở về nhà trọ, trong lòng vui như hoa nở, Tạ Trường Phong phải trả một rất đắt để mua trở lại thanh kiếm này, nay lại rơi vào trong tay hần, nghĩ đến cảm giác của Tạ Trường Phong sau khi không tìm thấy kiếm, Diệp Vô Ưu liền cảm giác thấy rất hả giận.

Vừa trở về nhà trọ, trở vào phòng, liền nhìn thấy Hàm Yên cùng mọi người đều đợi trong phòng.

“ Công tử, người đã trở về!” Đầu tiên chào đón chính là Thất Thất.

“ A, Thanh Vân kiếm!” với cặp mắt sắc bén của Lam Tiểu Phong, vừa nhìn qua thanh kiếm trên tay Diệp Vô Ưu một lần, liền vui mừng không ngừng.

“ Tiểu Hoa Si, cho người nè!” Diệp Vô Ưu ném kiếm qua cho Lam Tiểu Phong

“ Chỉ là một thanh kiếm hồng, có gì kích động vậy?”

Lam Tiểu Phong liền nắm chặt lấy kiếm, như lấy được châu báu, bắt đầu xem xét cẩn thận Thanh Vân kiếm, thận trọng vuốt ve, bộ dạng lúc này của hắn giống như vuốt ve tình nhân đáng yêu nhất.

“ Vô Ưu ca ca, Tạ Trường Phong không phát hiện ra huynh à?” Với thanh âm yêu kiều Hàm Yên lên tiếng hỏi.

“ Không biết, phát hiện được cũng tốt, ta chính là muốn hắn đến tìm ta, hắn nếu biết kiếm là do ta lấy đi, khẳng định là rất tức giận, tiểu bạch diện này càng tức giận, ta càng vui vẻ chứ sao”

Diệp Vô Ưu tùy tiện mở miệng nói, vốn hắn làm việc này hoàn toàn để mình thấy khoái lạc khi thấy người khác đau khổ.

“ Người đánh không lại hắn, cẩn thận hắn lấy kiếm chém chết người!”

Mộ Dung Tiểu Tiểu dội một bát nước lạnh.

“ Tử nha đầu, chuyện vặt của người xong chưa?” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, trong lòng có chút phiền muộn, đột nhiên, hắn có chút hối hận lúc trước tu luyện không tốt, mỗi lần va chạm cao thủ, hắn chỉ có thể chạy trốn, phải chi hắn có sự lợi hại của Yến Băng Cơ, có thể đã trực tiếp đến đánh cho Tạ Trường Phong một cái, loại cảm giác này khẳng định rất sướng khoái.

Phiền muộn cũng là phiền muộn, Diệp Vô Ưu tạm chỉ để tự mình biết, thật sự muốn đánh nhau thật, hắn khẳng định không phải là đối thủ của Tạ Trường Phong, bất quá, bên mình còn có hai cao thủ Hàm Yên và Lam Tiểu Phong. Tuy thấy Hàm Yên cả ngày chỉ dùng mị thuật, tuy nhiên công phu thật sự lại rất lợi hại. Lam Tiểu Phong và Tạ Trường Phong cũng tuyệt đối không phải đối thủ của nàng ta, một điểm này, Diệp Vô Ưu cũng hiểu rất rõ.

“ Công tử, thời gian đã muộn, trước hết người hãy nghỉ ngơi.” Thắt Thắt đi đến bên cạnh Diệp Vô Ưu, ngữ khí nhẹ nhàng nói.

“ Tốt lắm, tốt lắm, người làm sao mà phiền quá vậy?” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn Thắt Thắt

“Người cứ trở về phòng nghỉ ngơi đi, ta còn có việc!”

“Ừm, công tử.” Thanh âm của Thắt Thắt vẫn ôn nhu, đối với lời trách cứ Diệp Vô Ưu, nàng tuyệt không để ý.

“ Vô Ưu ca ca, tối nay muội đốt Tướng Quân phủ cũng không nhiều, thư phong của tướng quân phủ đều do muội đốt, hi hi.” Thắt Thắt vừa bỏ đi, liền quay sang Diệp Vô Ưu kể công.

“Điều này chỉ là mới bắt đầu, ta phải từ từ chinh Tạ Trường Phong tiểu Bạch diện này cho tới chết!”

Diệp Vô Ưu hừ một tiếng, tiểu tử này rất nhớ cừ hận, Tạ Trường Phong gần như giết hắn, hắn không thể bỏ qua chuyện này.

“Nếu trực tiếp để ta dùng thiên lôi đạn ném chết hắn cũng có hay hơn không !” Mộ Dung Tiểu Tiểu lắm bầm một câu, có chút bất mãn nói.

“ Người nghĩ thiên lôi đạn của cha người cũng là thiên hạ vô địch à?” Diệp Vô Ưu không khách khí nói.

“ Chẳng phải ném chết người không thành vấn đề sao!” Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng không chịu yếu kém.

“ Tốt lắm, tốt lắm, Tiểu Tiểu, người không phải vì chuyện này mà cùng Vô Ưu cãi nhau!” Hàm Yên khuyên giải Mộ Dung Tiểu Tiểu.

“ Biết rồi, tỷ tỷ.” chỉ biết một vật trị một vật, Mộ Dung Tiểu Tiểu trước mặt Hàm Yên tuyệt đối không dám trái lời.

“ Vô Ưu ca ca, muội và Tiểu Tiểu trước tiên về phòng đi ngủ!” Hàm Yên với thanh âm yêu kiều nói:

“ Sáng mai chúng ta lại nghĩ biện pháp chinh Tà Trường Phong nha!”

“Đi đi, ta cũng muốn ngủ!” Diệp Vô Ưu tùy tiện mở miệng nói.

“ Diệp ca ca, đệ cũng trở về phòng!” Thấy Hàm Yên và Mộ Dung Tiểu Tiểu đi, Lam Tiểu Phong cũng chuẩn bị bỏ đi.

“Đợi, đợi đã, tiểu hoa si, ta có lời muốn hỏi ngươi!” Diệp Vô Ưu lập tức ngăn không để hần bỏ đi.

“ Diệp ca ca, có chuyện gì à?” Lam Tiểu Phong vẫn giữ trạng thái hưng phấn.

“ Ta hỏi ngươi, có biết Tà Phính Đình Không?” Diệp Vô Ưu trong lòng có chút bất mãn, Lam Tiểu Phong thông thuộc tình trạng của Tà gia mà, tất nhiên đối với Tà Phính Đình hần cũng biết, tại sao không đề cập qua.

“ A ?”

Lam Thiên Phong tựa hồ kinh ngạc, có chút ít thắc mắc hỏi: “ Diệp Gia ca ca, huynh, huynh thế nào biết được Tà Phính Đình?”

“ Tiểu hoa si, ngươi quả nhiên sớm biết có người tên là Tà Phính Đình, lần trước sao không nói? Diệp Vô Ưu bất mãn hỏi.

“ Cái đó, Diệp ca ca, lần trước huynh chỉ hỏi Tà Trường Phong có tỷ tỷ hoặc giả muội muội, đệ cũng lời thật nói thật, hần thật sự không có tỷ tỷ cũng không có muội muội mà.” Lam Tiểu Phong đành hăng nói.

“ Tóm lại, ta hỏi ngươi, ngươi hiện tại thành thật cho ta biết mọi chuyện về Tà Phính Đình, chỉ cần ngươi biết, đều nói ra cho ta!” Diệp Vô Ưu hừ một tiếng

“ Tiểu hoa si, ta cảnh cáo ngươi, về chuyện của nàng ta, ta biết cũng không ít, ngươi mà dám lừa dối ta, đừng trách ta đối với ngươi không khách khí.”

“ Diệp ca ca, huynh không phải đã có công chúa à? Thế nào lại tìm được Tà Phính Đình vậy?” Lam Tiểu Phong tựa hồ có chút không cam tâm hỏi.

“ Chuyện của ngươi xong chưa?” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn Lam Tiểu Phong, “ Rốt cuộc ngươi có nói hay không? Không nói thì tối mai ngươi và nha đầu ngốc động phòng hoa chúc.”

“ Ngần vạn lần không thể, đệ nói ngay đây!” Lam Tiểu Phong sợ hãi kêu một tiếng, nhanh chóng nói.

Từ miệng Lam Tiểu Phong, Diệp Vô Ưu đối với nhiều chuyện Tà Phính Đình hiểu được chút ít, đồng thời hần cũng đã biết, Tà Phính Đình tại Bách Hoa thành còn rất có danh khí(nổi danh), nàng cùng với Hoa Nguyệt Lan, được gọi là Đế Đô song mỹ.

“ Diệp ca ca, huynh không cần phải hy vọng, đệ nghe người ta nói, Tà Phính Đình muốn tiến cung làm hoàng phi.”

Lam Tiểu Phong lại dương dương nói, “Đệ trước hết nói cho huynh biết, cũng là vì muốn tốt cho huynh, nàng ta tuy rất hấp dẫn, nhưng không thể đụng chạm tới!”

“ Có gì không thể đụng chạm tới?” Diệp Vô Ưu khịt mũi khinh khỉnh, “ Ta sớm đã đụng chạm qua!”

“ Hả?” Lam Tiểu Phong há miệng ra, “ Diệp gia ca ca, huynh không nói đùa chứ?”

“ Nói thừa, đương nhiên là nói thật!”

Diệp Vô Ưu không khách khí nói, “ Hoàng đế lão đầu đã lớn tuổi, còn muốn làm trâu già gặm cỏ non, ta tất nhiên nhìn không vừa mắt!”

“ Diệp ca ca, hoàng đế cùng lắm chỉ năm mươi tuổi, hần nhìn cũng còn rất trẻ, không phải lão đầu!” Lam Tiểu Phong không nhẫn nhịn được đề tính Diệp Vô Ưu một câu, trên thực tế, phải nói tu vi tiên thuật của hoàng đế Hoa Thiên Phong cũng cực cao, sở dĩ dung nhan cũng bảo trì rất tốt không sai, tuy hơn ngũ thập, nhưng nhìn giống như ba mươi tuổi vậy.

“ Ta nói hần là lão đầu thì là lão đầu, lão đầu này quả là mặt dày, hậu cung có ba ngàn giai lệ, còn muốn giành giật lão bà của ta!” Diệp Vô Ưu nói vô cùng bất mãn.

43. Chương 14: Ma Phiền Thương Môn

“ Nói vậy, hiện nay Phình Đình tỷ tỷ là lão bà của ta, lão đầu này còn muốn lấy nàng ta làm hoàng phi, không phải hần giành giật lão bà của ta còn bảo ta giành giật lão bà của hần là sao? Diệp Vô Ưu hừ một tiếng nói.

Lam Tiểu Phong nhìn vào Diệp Vô Ưu cả nửa ngày, đột nhiên thốt lên một câu: “ Diệp ca ca, huynh thật không nói đạo lý !”

“ Tiểu Hoa Si, trả kiếm lại cho ta!” Diệp Vô Ưu có chút tức giận trừng mắt nhìn Lam Tiểu Phong.

“ Diệp ca ca, huynh đáp ứng cho ta rồi mà.” Lam Tiểu Phong khẩn cấp ôm chặt lấy Thanh Vân kiếm, mà còn thoái lui ra sau hai bước, mặt đầy giới bị nhìn vào Diệp Vô Ưu.

“ Người không được nói ta không nói đạo lý nghe chưa? Ta đã đáp ứng tự nhiên cũng có thể phản hồi!” Diệp Vô Ưu không khách khí nói.

“ A, Diệp ca ca, đệ sai rồi huynh luôn nói rất đạo lý, thật sự, vừa rồi đệ nói sai!” Lam Tiểu Phong lắp bắp nói, thật giống như một kẻ xu nịnh chính hiệu.

“ Tóm lại, người lấy thanh kiếm hồng đó, ta không thêm!” Diệp Vô Ưu nói như vẽ hào hiệp.

“ Bất quá Tiểu Hoa Si, đừng nói ta không không đề tính người, thế nào cũng có một ngày Tạ Trường Phong tiểu bạch diện đó biết kiếm tại nơi người, sau này người có gặp phiền phức, không thể trách ta.”

“ Không được, không được, kiếm này không phải đệ trộm, đệ không thể trả cho hần.” Lam Tiểu Phong ấp úng nói.

“ Tốt lắm, bốn thiếu gia muốn ngủ một giấc, người có thể ôm bảo kiếm của người từ từ mà thưởng lãm!” Diệp Vô Ưu nhìn Lam Tiểu Phong cầm kiếm như bảo bối, không kiên nhẫn nhạo báng hần một câu.

Lam Tiểu Phong không hiểu ra ý nghĩa, chuyển thân nhanh chóng bỏ đi, tựa hồ lo lắng Diệp Vô Ưu có thể giật lấy kiếm của hần.

“ Thật là chán, Băng tỷ tỷ không có đây, công chúa lão bà thì đang giận ta, Phình Đình tỷ tỷ lại khóc, ai, tóm lại, còn một mình ta ngủ.” Diệp Vô Ưu nhìn lên khoảng không trong phòng, tự mình nói cho mình nghe.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Vô Ưu thức giấc vì bị người làm ồn, bất quá, lần đánh thức hần này không phải là Hàm Yên, mà là Thất Thất.

“ Công tử, không hay rồi, Tạ thống lĩnh mang người trong cung bao vây nhà trọ, nói muốn bắt người, Hàm Yên tiểu thư bọn họ đang cùng bọn chúng đánh nhau.” Thất Thất lo lắng nói.

“ Sao lại tìm đến nhanh như vậy?” Diệp Vô Ưu tự nói với mình một câu, nhanh chóng mặc y phục rời giường, nhắm hướng bên ngoài lao ra, Thất Thất cũng nhanh nhẹn đi theo sau hần, bước chân rất khoan thai, nhìn Thất Thất không giống như nữ lưu yếu đuối, hơn nữa tựa hồ tu vi tiên thuật cũng không thấp.

Bên ngoài nhà trọ tịnh không giống như lời Thất Thất nói, bọn người của Hàm Yên cùng bọn người của Tạ Trường Phong còn đang rơi vào trạng thái bế tắc, tịnh không có người chân chính động thủ.

“ Diệp Vô Ưu đâu? “ Tạ Trường Phong nộ khí trùng trùng hỏi.

“ Vô Ưu ca ca đang bận, suất ca ca(ca ca đẹp trai), huynh tìm Vô Ưu ca ca làm gì?” Hàm Yên yêu kiều nói, vừa nói vừa còn diễn một tư thế dụ hoặc, Tạ Trường Phong nhìn như không có gì ảnh hưởng, chỉ là những thủ hạ của hần, thì không giống như vậy, chỉ thấy tất cả người trong bọn chúng đều nhìn chòng chọc vào Hàm Yên, chỉ chút xíu nữa là chảy nước miếng, khi nhìn thấy bộ dạng này của bọn chúng, tựa hồ như đang kiềm chế ý muốn kéo Hàm Yên lại.

“Yêu nữ!” Tạ Trường Phong trầm giọng hét một tiếng, thanh âm truyền tới tai chúng nhân, mọi người đều tỉnh táo lại một chút, bất quá, bọn họ vẫn không tìm được, mắt vẫn nhìn lên trên người Hàm Yên, hiển nhiên, bọn họ vẫn vô pháp thoát khỏi ảnh hưởng mị thuật của Hàm Yên.

“Tiểu bạch diện, ngươi tìm bốn thiếu gia có việc gì?” Thanh âm của Diệp Vô Ưu lại uể oải truyền lại.

Lúc này, nhân thần mọi người đều bị Diệp Vô Ưu hấp dẫn nhìn qua, đặc biệt là bọn đại nội thị vệ đó, tất cả đều nhìn chòng chọc vào Diệp Vô Ưu trở nên mê mẩn, có thể kháng lại mị thuật của Hàm Yên, lại bị Diệp Vô Ưu này phá nát.

“Các ngươi cho ta thấy một chút triển vọng có được không?”

Tạ Trường Phong hiềm độc nhìn vào bọn thủ hạ, giọng hét lên: “Nam nhân cũng có thể làm bọn ngươi mê mang như vậy à?”

“Thống lĩnh, người, người nói hắn là nam nhân?” Chúng thị vệ kinh ngạc vô cùng, một người trong bọn chúng không nhẫn nhịn được nhỏ giọng hỏi.

“Hắn là Diệp Vô Ưu, ta và các ngươi đã nói qua!” Tạ Trường Phong lạnh lùng hừ một tiếng.

Lời này vừa nói ra, chúng thị vệ sắc mặt đều biến đổi, quay lại phía trước, Tạ Trường Phong cũng đã nói qua, bọn họ muốn bắt là một nam nhân gọi là Diệp Vô Ưu, nhưng nam nhân này rất giống nữ nhân, lúc bọn họ còn nghĩ Diệp Vô Ưu chỉ là có điểm giống nữ nhân, hiện tại bây giờ chỉ biết đứng nhìn, bọn họ liền phát hiện, mặc dù hiện tại bọn họ đã biết Diệp Vô Ưu là nam nhân, nhưng không nhẫn nhịn được muốn nhìn hắn thêm vài lần nữa.

“Diệp Vô Ưu, ta phụng mệnh hoàng thượng, tróc nã ngươi về quy án, ngươi tốt nhất thủ chịu trời, bằng không, đừng trách ta không khách khí!” Tạ Trường Phong nhìn vào Diệp Vô Ưu, lạnh lùng nói.

“Đầu của ngươi có vấn đề à?”

Diệp Vô Ưu ngáp một cái nói: “Bốn thiếu gia còn chưa tỉnh ngủ, ngươi mò tới làm hỗn loạn!”

“Diệp Vô Ưu, ngươi đã phi lễ với vị hoàng phi tương lai, tội không dung thứ, hoàng thượng đã biết tất cả, đặc mệnh ta trước tróc nã ngươi, ngươi thành thật cùng ta đến gặp hoàng thượng, có lẽ lão nhân gia còn tha ngươi một mạng.”

Tạ Trường Phong cười lạnh một tiếng: “Nếu như ngươi dám phản kháng, thì giết ngay không cần nói!”

Liền đó, Tạ Trường Phong lạnh lùng nhìn Lam Tiểu Phong và mọi người: “Hoàng thượng có lệnh, ai dám giúp Diệp Vô Ưu, tất cả đều là đồng phạm của hắn!”

Diệp Vô Ưu tức thời giật mình, chuyện của hắn và Tạ Phính Đình đã bị Tạ Trường Phong và Hoàng Đế lão đầu biết à? Đúng lý mà nói, biết được chuyện đó chỉ có hắn và Tạ Phính Đình. Nếu vậy hắn là do Tạ Phính Đình đem chuyện này nói cho người khác biết.

Đáng nhẽ Diệp Vô Ưu nghĩ Tạ Phính Đình không thể nói chuyện này ra, hiện tại chứng minh đánh giá của hắn đã sai, Tạ Trường Phong biết chuyện tối qua của Tướng Quân phủ hắn là do nàng tố cáo, chỉ là Tạ Trường Phong cũng không ngu, hắn tịnh không truy cứu chuyện ở Tướng Quân phủ, nhưng lại đem thân phận vị hoàng phi tương lai của Tạ Phính Đình ra, trực tiếp biến Diệp Vô Ưu thành khâm phạm.

“Tiểu bạch diện, ngươi không cần đến dọa ta, ta sao có thể phi lễ với vị hoàng phi tương lai, ta và vị lão bà tương lai của ta gặp gỡ, ngươi cũng chạy tới quần, ăn no rồi không có việc làm à?”

Diệp Vô Ưu tuy trong lòng có chút kinh hãi vì biểu hiện của Tạ Phính Đình, nhưng trên miệng vẫn phản bác một cách không lo lắng.

“Diệp Vô Ưu, lời này ngươi có thể lưu lại đến khi gặp hoàng thượng mà nói!”

Tạ Trường Phong cười lạnh một tiếng nói: “Hiện tại, ngươi tốt nhất thành thật đi theo ta, bằng không, đừng trách ta xuất thủ vô tình!”

“Ngươi xem ta như kẻ ngu ngốc à? Đi theo ngươi, ngươi sớm muốn giết ta. Ta mà phải đi theo ngươi, còn chưa đi được nửa đường ngươi đã giết ta chết rồi phải không?”

Diệp Vô Ưu liền tròn mắt nhìn nói tiếp: “Tiểu bạch diện, ngươi muốn bắt ta là chuyện của ngươi, nhưng nếu không thể bắt được ta, ngươi nhất định trở thành tên hề!”

“Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!” Tạ Trường Phong hừ lạnh một tiếng, trường kiếm bay ra khỏi bao, đâm tới hướng Diệp Vô Ưu

44. Chương 15: Công Chúa Tương Trợ

Lam Tiểu Phong tuy có chút không tình nguyện, nhưng cũng tiến lên đứng trước Tạ Trường Phong.

“Thanh Vân kiếm?” Lam Tiểu Phong vừa xuất thủ, Tạ Trường Phong liền nhận ra thanh kiếm trong tay hắn, sắc mặt không khỏi biến đổi, thu hồi thế công, ổn định thân hình hét lên hỏi: “Lam Tiểu Phong, thanh Vân kiếm của ta sao lại ở nơi ngươi?”

“Kiếm này là Thanh Vân kiếm à?” Lam Tiểu Phong mặt mơ hồ nói:

“Ngươi có lầm không, kiếm này của ta không phải là Thanh Vân kiếm của ngươi, mà là Thanh Vân kiếm của ta.”

“Đúng vậy nha, kiếm này rõ ràng là của Tiểu Hoa Si.” Diệp Vô Ưu kể bên phụ họa.

“Diệp Vô Ưu, đúng là ngươi làm trò quỷ!” Tạ Trường Phong cay đắng nhìn Diệp Vô Ưu:

“Kiếm là do ngươi trộm!”

“Ta tới qua chính ở cùng cô cô ngươi, cũng là vị lão bà tương lai của ta đã hẹn hò, có thời gian đâu mà trộm kiếm của ngươi hả?”

Diệp Vô Ưu lại chậm rãi nói: “Ta nói thẳng cháu cháu linh này, kiếm của ngươi không thấy, cũng không nên tùy tiện trách người khác, ngươi trước tiên nên nghĩ lại mình, đều nói thần binh tự tìm chủ nhân, khẳng định nó cảm giác ngươi không phải là một chủ nhân tốt, vì thế mới tìm đến chỗ Tiểu Hoa Si!”

“Diệp Vô Ưu, ngươi tìm tìm chết!” Trường kiếm của Tạ Trường Phong nâng lên, hướng tới Diệp Vô Ưu chém qua.

“Dừng tay!” Đột nhiên, một thanh âm nhỏ nhẹ lạnh lùng truyền tới tai, nghe đến thanh âm này, Tạ Trường Phong lập tức thu hồi thân hình, chuyển thân qua, đối diện với người mới đến.

“Công chúa điện hạ!” Chúng thị vệ nhất tề hành lễ, người đến không phải người lạ, chính là công chúa duy nhất của Bách Hoa Đế quốc, U Lan Tiên Tử Hoa Nguyệt Lan, nàng vừa mới xuất hiện, không khí chung quanh liền phẳng phất hương vị hoa lan nhẹ nhàng.

“Ti chức tham kiến công chúa điện hạ.” Tạ Trường Phong cũng rất cung kính hướng tới Hoa Nguyệt Lan hành lễ.

Nhìn thấy Hoa Nguyệt Lan xuất hiện, Diệp Vô Ưu tức thì cao hứng lên, chính chuẩn bị nói, Hoa Nguyệt Lan lập tức trừng mắt nhìn hắn một cái, hắn vừa nhếch miệng thì bị công chúa lão bà trừng mắt liền lập tức thu hồi.

“Tiểu vô lại, không được nói!” Cũng đồng thời, bên tai Diệp Vô Ưu truyền lại thanh âm nhẹ nhàng của Hoa Nguyệt Lan.

“Tạ thống lĩnh, người mang người của ngươi đi đi, chuyện này để ta xử lý.” Hoa Nguyệt Lan chậm rãi nói.

Tạ Trường Phong lóng ngóng, trực tiếp nói: “Công chúa điện hạ, ta là phụng mệnh lệnh của hoàng thượng đến đây trợ tá Diệp Vô Ưu.”

“Ta biết, bắt qua, phụ hoàng đã đồng ý giao chuyện này cho ta xử lý, ngươi trở về phục mệnh, phụ hoàng không trách tội ngươi đâu.” Ngự khí của Hoa Nguyệt Lan rất bình tĩnh, tựa hồ đối với nàng mà nói, chuyện này chỉ là một sự kiện nhỏ.

“Ti chức minh bạch.” Trong lòng Tạ Trường Phong tức giận dấy lên, nhưng hắn cũng không biện pháp nào, Hoa Nguyệt Lan nhất định muốn can thiệp, hắn đành phải nể mặt nàng.

Tạ Trường Phong cay đắng nhìn Diệp Vô Ưu một cái, sau đó vẫy tay, mang bọn thủ hạ của hắn nhanh chóng bỏ đi.

“ Công chúa lão...” Sắc thái khuôn mặt của Diệp Vô Ưu vui vẻ chạy đến bên cạnh Hoa Nguyệt Lan.

“ Im miệng!” Hoa Nguyệt Lan trừng mắt nhìn hắn một cái, Lập tức ngữ khí nhỏ nhẹ hoà hoãn lại một chút: “ Không cần phải nói, đi theo ta!”

Trên đường, Diệp Vô Ưu vẫn cố giữ yên lặng, Hoa Nguyệt Lan mang hắn thẳng vào phía sau tấm cung của nàng, hắn không nhẫn nhịn được nữa nói:

“ Công chúa lão bà, thế nào có chuyện gì?” Diệp Vô Ưu đi đến bên cạnh Hoa Nguyệt Lan, đưa tay ra ôm nàng.

“ Ai biểu ngươi đến trêu ghẹo Tạ Phính Đình?” Thân hình Hoa Nguyệt Lan lướt ngang thoát khỏi cái ôm của Diệp Vô Ưu, trừng mắt nhìn hắn, không khách khí hỏi.

“ Ai biểu Tạ Trường Phong tiểu bạch diện này trêu chọc ta trước!” Diệp Vô Ưu phẫn nộ nói:

“ Ta xít chút nữa bị tiểu bạch diện này giết, may mắn là ta chạy nhanh!”

“ Tạ Trường Phong muốn giết ngươi? Sự tình sau đó thế nào?” Chân mày của Hoa Nguyệt Lan nhíu nhẹ, có không hiểu hỏi.

“ Thì là buổi chiều lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, tiểu bạch diện này biết được chuyện của chúng ta, liền đi theo chúng ta, nàng vừa bỏ đi, hắn liền động thủ.” Diệp Vô Ưu theo sự thật mà nói.

“ Ngươi nói, hắn biết chiều hôm đó ngươi tìm đến chỗ ta à?” Sắc mặt của Hoa Nguyệt Lan có chút biến đổi, Diệp Vô Ưu nói ra tin tức này, quả thực làm nàng có chút ngoài ý, bởi vì, nàng không có nhìn thấy có chút không đúng từ Tạ Trường Phong ở đó.

“ Thật mà, sở dĩ hắn muốn giết ta!” Diệp Vô Ưu hừ một tiếng

“ Hắn muốn dọa ta, ta tự nhiên không bỏ qua cho hắn, sở dĩ tối qua ta đi đến nhà hắn, sau đó đụng chạm đến Tạ Phính Đình.”

“ Tối qua Tướng Quân phủ bị người đột nhiên phóng hỏa, là do ngươi làm?” Chân mày của Hoa Nguyệt Lan không khỏi cau lại, không nhẫn nhịn hỏi.

“ Phóng hỏa đó, không là chuyện gì lớn.” Diệp Vô Ưu không ngại nói thẳng ra, liền thừa nhận chuyện này.

“ Ngươi thật sự làm náo loạn mà!” Hoa Nguyệt Lan thanh âm yêu kiều trách nói: “Đến Tướng Quân phủ cũng dám đốt, ngươi thật sự gan lớn hơn trời!”

“Đừng nói là Tướng Quân phủ, đến hoàng cung ta cũng dám đốt đó!” Diệp Vô Ưu cong miệng, hiển nhiên đối với chuyện này cũng không thêm để ý.

“ Tính ra, chuyện này không giống như ngươi nói chuyện, ta hỏi ngươi, tối qua giữa ngươi và Tạ Phính Đình phát sinh chuyện gì?” Hoa Nguyệt Lan có một loại cảm giác đau đầu, nàng cuối cùng cũng biết, vì sao Yến Băng Cơ yêu cầu duy nhất là nàng chiếu cố Diệp Vô Ưu, có lẽ Yến Băng cơ sớm đã biết Diệp Vô Ưu vốn là một họa tinh.

“ Cũng không có chuyện gì.” Diệp Vô Ưu ngẫm nghĩ một hồi, có chút hàm hồ nói.

“ Không có gì? Không có gì sao hắn nói ngươi tối qua đến Tướng Quân phủ vũ nhục nàng ta?” Hoa Nguyệt Lan không khách khí nói.

“ Công chúa lão bà, chuyện này Phính Đình tỷ tỷ tự mình nói à?” Diệp Vô Ưu không nhẫn nhịn nổi hỏi.

“ Chuyện này là do Tạ Trường Phong báo cáo cho phụ hoàng, nói ngươi tối qua tiếm nhập tướng quân phủ, vũ nhục Tạ Phính Đình. Ta cho ngươi biết, Tạ Phính Đình rất nhanh chóng nhập cung trở thành phi tử của phụ hoàng, chuyện này mọi người đều biết, ngươi tự nhiên muốn vũ nhục vị hoàng phi tương lai, đó là tử tội, biết hay không biết hả?”

Hoa Nguyệt Lan yêu kiều hừ một tiếng: “ Người tốt nhất hãy nói thật cho ta biết, tối qua phát sinh chuyện gì? Nếu đúng như là Tạ Trường Phong lấy công báo tư thù, ta có thể đến trước phụ hoàng giải thích.”

“ Không nên đến giải thích, nếu phụ hoàng lão đầu của nàng biết được tối qua phát sinh chuyện gì, chỉ sợ ngay lập tức phái người giết ta.”

Diệp Vô Ưu lại chậm rãi nói: “ Ta xem ta hiện nay nên chạy trốn để thoát thân.”

Diệp Vô Ưu nói lời này, thật sự ý nghĩ muốn chạy cũng không có, không có điểm gì là người sợ hãi.

“ Cái gì? Tiểu vô lại, chẳng lẽ tối qua người thật sự huỷ trình khiết của Tạ Phính Đình sao?”

Hoa Nguyệt Lan quá kinh ngạc, nàng thế nào cũng không tưởng Diệp Vô Ưu tự nhiên lớn gan như thế, bất quá, sau khi suy nghĩ một chút, sau khi Diệp Vô Ưu lần đầu tiên thấy nàng, cũng chiếm hết tiện nghi của nàng, chỉ chút nữa là muốn tẩm thân của nàng, chuyện này nghĩ lại, hẳn tối qua hoàn toàn thật sự có khả năng lấy đi xử nữ chi thân của Tạ Phính Đình.

“ Không có, bất quá cũng gần như vậy, nếu phụ hoàng nàng biết tình huống thật sự, khẳng định cũng không bỏ qua cho ta.” Diệp Vô Ưu lắc đầu nói: “ Vì vậy, công chúa lão bà, nàng phải giúp ta nghĩ ra đối sách nha!”

45. Chương 16: Mĩ Nhân Độc Kế

“ Công chúa lão bà, nàng không cần tuyệt tình như vậy chứ?” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói:

“ Ta phải chết, nàng cũng không phải thành quả phụ sao?”

“ Đa nói ta không phải là lão bà của người!” Hoa Nguyệt Lan có một cảm giác như muốn bóp cổ Diệp Vô Ưu cho tới chết.

“ Người dám gọi ta là lão bà nữa, ta không quản người nữa!”

“ Không gọi thì không gọi, ta gọi là công chúa bảo bối cũng hay lắm!” Diệp Vô Ưu cười hi hi, nói một cách không suy nghĩ.

“Người!” Hoa Nguyệt Lan thiếu chút nữa tức muốn chết được:

“ Tóm lại, tuy người muốn gọi kiểu gì, bất quá ta cảnh cáo người, ở một mình người gọi không có vấn đề gì, nếu lúc đó có người khác người cũng dám gọi ta như thế, sau này ta nhất định không quản chuyện của người nữa!”

“Bảo bối lão bà, đừng tức giận, nhanh giúp ta nghĩ biện pháp, làm thế nào để hoàng đế lão đầu không truy cứu chuyện ta và Phính Đình tỷ tỷ đi?”

Khuôn mặt của Diệp Vô Ưu vẫn y nguyên cười hi hi, lòng Hoa Nguyệt Lan có chút tức giận, thật không biết phải xử sự làm sao.

“Nếu phụ mẫu người ra mặt nói chuyện, có lẽ phụ hoàng cũng không truy cứu!” Hoa Nguyệt Lan không khách khí nói.

“ Không được, phụ mẫu ta không thể ra mặt! Diệp Vô Ưu khẩn cấp nói.

Hoa Nguyệt Lan trầm ngâm, nàng hôm nay đã gặp qua Hoa Thiên Phong, biết rằng Hoa Thiên Phong chính đang nổi giận, nàng cũng hiểu rất rõ, nếu muốn Hoa Thiên Phong bỏ qua Diệp Vô Ưu, chỉ sợ không phải chuyện dễ dàng, năm đó Diệp Phi Phàm giết Yến Ngọc Dao đi, hiện tại Diệp Vô Ưu lại muốn giết Tạ Phính Đình. Nữ nhân của Hoa Thiên Phong tất cả đều bị phụ tử Diệp gia giết đi, điều này hẳn làm sao chịu nhin được?

Nhưng, Hoa Nguyệt Lan cũng biết, bất luận là vì Bách Hoa đế quốc, hay vì ký thác của Yến Băng Cơ, nàng đều phải làm cho Hoa Thiên Phong không truy cứu chuyện này, một khi Diệp Vô Ưu có chuyện, giữa Vô Song cung và hoàng thất khó tránh khỏi xung đột. Diệp Phi Phàm và Yến Ngọc Dao chỉ có một người con này, nếu Hoa Thiên Phong dám giết Diệp Vô Ưu, chỉ sợ hẳn khó thoát mạng, với tu vi của Diệp Phi Phàm

và Yến Ngọc Dao hai người, cộng thêm thế lực to lớn của Vô Song Cung, muốn giết Hoa Thiên Phong cũng có chút khó khăn, nhưng khẳng định có thể làm được.

Bách Hoa đế quốc có thể trở thành một trong tứ đại đế quốc ở Vân Mộng đại lục, công của Vô Song Cung không thể không có, nhưng nếu như vì Diệp Vô Ưu mà Vô Song cung và đế quốc giao tranh. Đối với Bách Hoa đế quốc mà nói, là một tai nạn không nghĩ ngờ gì cả.

Hoa Thiên Phong không phải không biết chuyện này, chỉ là, hắn bị đồ kị làm hôn mê tâm trí, nhưng hiện tại, duy nhất có thể thay đổi chuyện này, chỉ có một người.

“Biện pháp cũng không phải không có, muốn phụ hoàng thay đổi (cải biến) chủ ý, trừ khi đại tướng quân Tạ Vân Đình tự thân ra mặt.” Hoa Nguyệt Lan cười cùng mở miệng.

“Không thể? Để phụ thân của tiểu bạch diện ra mặt sao được?”

Diệp Vô Ưu có chút kinh ngạc: “Ta nói nè công chúa lão bà, làm sao có khả năng đó?”

“Tạ Phính Đình là hoàng phi tương lai, nếu như Tạ Phính Đình thất trinh, thì Tạ gia của nàng ta đều khó tránh được tội. Sở dĩ, nếu như Tạ Phính Đình không còn là hoàng phi tương lai, nếu như Tạ Phính Đình thật sự thất trinh thì Tạ gia cũng thoát khỏi trách nhiệm. Tạ Vân Đình khẳng định có biện pháp thuyết phục phụ hoàng, để phụ hoàng bỏ qua ý nghĩ nạp Tạ Phính Đình làm phi tử.” Hoa Nguyệt Lan bình tĩnh nói:

“Phụ hoàng cố kỵ binh quyền của Tạ Vân Đình, cuối cùng khẳng định đồng ý với kiến nghị của Tạ Vân Đình, nói thì như vậy, người tuy trong lòng không sẵn khoái, nhưng trên biểu hiện, hoàn toàn bỏ qua cho người.”

“Quả là có đạo lý nha!” Diệp Vô Ưu suy nghĩ, tự mình nói với mình.

“Nói thừa, ta không có tâm tình lừa tiểu vô lại người!” Hoa Nguyệt Lan không khách khí nói.

“Nói như thế, tối nay ta phải đến tìm Phính Đình tỷ tỷ.” Diệp Vô Ưu suy nghĩ nói, điều đó đối với hắn mà nói là cầu mà không được, chuyện đầu hương tích ngọc, hắn rất hoan hỉ đi làm.

Hoa Nguyệt Lan thật sự không nói gì, nàng đã nói rất minh bạch, nhưng nàng cũng tin tưởng Diệp Vô Ưu hiểu được ý tứ của nàng, chỉ là, trong lòng nàng đối với Tạ Phính Đình có chút có lỗi, lời này của nàng, chẳng khác nào xúi giục Diệp Vô Ưu đi huỷ đi thanh bạch của Tạ Phính Đình.

“Phính Đình à Phính Đình, người đừng trách ta, ta cũng vì ta mà thôi, chẳng phải người cũng không muốn gả cho phụ hoàng, để người theo tiểu vô lại này, nói không chừng người có nhiều khoái lạc.” Hoa Nguyệt Lan âm thầm nói trong lòng, chỉ cần chuyện này có thể thành công, đến sau này, nàng cũng không thể gả cho Tạ Trường Phong. Nàng tin tưởng, Tạ Vân Đình sau này cũng không muốn đề cập đến chuyện này.

“Công chúa lão bà, sáng sớm hôm nay ta bị Tạ Trường Phong tiểu bạch diện này làm ồn phải tỉnh dậy, hiện tại ta có chút ít mệt mỏi, ta trước tiên ngủ ở đây có được không?” Diệp Vô Ưu nói lời này, cũng không quản Hoa Nguyệt Lan đồng ý hay không, liền nhảy lên cái giường đầy hương thơm của nàng.

“Thật là vô lại!” Hoa Nguyệt Lan cay đắng nhìn Diệp Vô Ưu một cái, trong lòng lăm lăm chữ.

“Công chúa, hoàng thượng mời người đến thư phòng của người.” Lúc này, bên ngoài tầm cung của Hoa Nguyệt Lan truyền lại thanh âm của thị nữ Kiếm Lan.

“Ta đi ngay” Hoa Nguyệt Lan gạt đầu, đi ra cửa, đối với Kiếm Lan nói: “Người ở lại đây trông hấn, không để hấn bỏ đi.”

“Vâng, công chúa.” Kiếm Lan có chút hiếu kỳ nhìn Diệp Vô Ưu nằm trên giường một cái, với thanh âm dứt khoát lên tiếng.

Tại ngự thư phong, dương kim hoàng thượng Hoa Thiên Phong đang nổi giận đùng đùng với Hoa Nguyệt Lan.

“Con càng ngày càng chẳng ra gì, tự nhiên dùng danh nghĩa trẫm hạ lệnh loạn lên!” Hoa Thiên Phong nổi giận đùng đùng hét lên.

“Phụ hoàng, nữ nhi biết sai” Hoa Nguyệt Lan cúi đầu, nhỏ nhẹ nói.

“Diệp Vô Ưu đâu? hắn không phải ở chỗ con à?” Hoa Thiên Phong hừ một tiếng, hỏi:

“Phụ hoàng, nữ nhi đã từng đáp ứng với sư tỷ, giúp nàng chiếu cố Diệp Vô Ưu, hoài mong phụ hoàng phân lượng cho nữ nhi, không làm khó Diệp Vô Ưu.” Hoa Nguyệt Lan vẫn cúi đầu, thanh âm rất nhẹ.

“Không thể được!” Hoa Thiên Phong hừ lạnh một tiếng:

“Cho dù Yên Ngọc Dao ra mặt, ta cũng không bỏ qua cho hắn!”

“Phụ hoàng, xin người lấy đại nghiệp làm trọng.” Hoa Nguyệt Lan ngẩng đầu lên, nhìn vào Hoa Thiên Phong:

“Chúng ta không thể vì một Diệp Vô Ưu mà gây bất hoà với Vô Song Cung, đợi ngày đại nghiệp của người thành công, lại tìm Diệp Vô Ưu tính sổ cũng không muộn.”

“Trăm đường đường nhất quốc chi quân, lại bị cái loại như Diệp Vô Ưu vũ nhục được à?” Hoa Thiên Phong hừ một tiếng nói:

“Hôm nay không giết Diệp Vô Ưu, khổ tiêu nổi tức giận trong lòng ta!”

“Phụ hoàng, Tạ Phính Đình hoàn toàn không thể là phi tử của người, chuyện này đối với người không có ảnh hưởng lớn, nhưng theo nữ nhi biết được, Diệp Vô Ưu tịnh không biết Tạ Phính Đình là hoàng phi tương lai. Hắn tịnh không có ý cùng người đối nghịch.” Hoa Nguyệt Lan tiếp tục nói:

“Diệp Vô Ưu chỉ là có chút răn đe với Tạ Trường Phong, vì muốn báo thù Tạ Trường Phong nên vô ý gặp gỡ Tạ Phính Đình.”

“Bất luận hắn không có ý, chuyện này truyền ra ngoài, cuối cùng cũng tổn thất danh dự của trăm!” Ngữ khí của Hoa Thiên Phong có một chút hoà hoãn, nhưng vẫn rất bất mãn.

46. Chương 17: Khả Ái Mĩ Tỳ

“Chỉ cần người không thừa nhận chuyện này, vô luận giữa Tạ Phính Đình và Diệp Vô Ưu phát sinh chuyện gì, cuối cùng đều đối với người vô can.”

“Chuyện này làm trăm yếu nhược không bằng với Diệp Vô Ưu à?” Hoa Thiên Phong hừ lạnh một tiếng:

“Không thể được, ta không chấp nhận!”

“Phụ hoàng, chuyện này không phải yếu nhược, chỉ là vạn nhất Tạ Phính Đình đã thất trình, chẳng lẽ người còn muốn để nàng ta tiếng cung phải không?” Hoa Nguyệt Lan nhỏ giọng nói:

“Nếu như thật sự như vậy, Tạ tướng quân khẳng định chủ động tìm đến người, sau đó người chỉ cần biểu hiện khoan dung đại lượng một chút, Tạ gia sau này không phải nỗ lực tận trung vì người sao?”

“Nguyệt Lan, con có xác định Tạ Phính Đình thất trình không?” Sắc mặt Hoa Thiên Phong biến đổi có chút khó coi.

“Phụ hoàng, nữ nhi cũng không dám chắc chắn, bất quá con hỏi qua Diệp Vô Ưu, tuy hắn không khẳng định chuyện gì với con, nhưng từ ngôn ngữ của hắn, có thể nhìn thấy được quan hệ giữa hắn và Tạ Phính Đình còn hơn thân mật.”

Hoa Nguyệt Lan nói nhỏ, vừa nói vừa nhìn phản ứng của Hoa Thiên Phong.

Sắc mặt Hoa Thiên Phong biến đổi rất khó coi, sau khi trầm ngâm một khắc, hắn trầm giọng nói: “Nguyệt Lan, chuyện này sẽ giao cho con đi điều tra làm rõ, trăm muốn biết giữa Tạ Phính Đình và Diệp Vô Ưu phát sinh chuyện gì? Nếu như Tạ Phính Đình xác thực đã thất trình, nàng ta tự nhiên không có tư cách làm hoàng phi của trăm!”

“Vâng phụ hoàng, nữ nhi nhất định đi tra cho rõ.” Trong lòng Hoa Nguyệt Lan nổi lên niềm vui nho nhỏ, hấp tấp nói.

Tầm cung của Hoa Nguyệt Lan, Diệp Vô Ưu chính đang trêu chọc tiểu tì khả ái Kiếm Lan.

Trước đó không lâu, sau khi Hoa Nguyệt Lan bỏ đi, nằm rất bất nhả trên cái giường lớn vừa thơm vừa mềm, mắt nhắm lại, giống như đã ngủ rồi.

Kiểm Lan kể bên nhìn cũng lâu, cuối cùng không nhịn được đi đến bên giường, nhìn thẳng vào khuôn mặt mỹ lệ dị thường của Diệp Vô Ưu không thể ngừng lại được.

“Hắn thật sự là nam nhân à?” Trong lòng Kiểm Lan nói: “Cái gì so với ta cũng hấp dẫn hơn cả?”

Nhìn một hồi, trong lòng Kiểm Lan có chút rung động đối với khuôn mặt của Diệp Vô Ưu, nàng nhẹ nhàng cong eo xuống, lo lắng Diệp Vô Ưu quơ tay ra, sau đó nàng nhanh nhẹn chạm vào Diệp Vô Ưu, Diệp Vô Ưu đột nhiên mở bừng hai mắt.

“A!” Kiểm Lan giật mình kêu lên một tiếng, mạnh mẽ rút tay lại, chỉ là trọng tâm thân hình có chút không ổn định, hướng phía trước lao tới, nhưng sau đó trực tiếp lao lên trên giường, đè lên Diệp Vô Ưu.

“Xin lỗi, Diệp công tử.” Kiểm Lan liền hết hoảng, liền muốn nhồm dậy, chỉ là nàng lập tức phát hiện, mình nhồm dậy không được, bởi vì, Diệp Vô Ưu lấy eo nhỏ của nàng.

“Kiểm Lan tỷ tỷ, đừng nói xin lỗi!” Mặt Diệp Vô Ưu nở nụ cười rất trong sáng: “Tỷ có thể hôn ta một cái chứ.”

“A? Diệp công tử, không, không thể được!” Hai má Kiểm Lan đỏ hồng, tuy tuổi tác nàng không nhỏ, nhưng luôn theo bên Hoa Nguyệt Lan, đối với chuyện nam nữ cũng thật sự không hiểu.

“Kiểm Lan tỷ tỷ, không quan hệ gì, cho hôn một cái nha!” Trên mặt Diệp Vô Ưu vẫn nở nụ cười rất trong sáng, Kiểm Lan tuy chỉ là một thị nữ, nhưng lại là thị nữ bên cạnh công chúa, tuy không giống Hoa Nguyệt Lan khuynh quốc khuynh thành, nhưng dung mạo cũng ngọt ngào khả ái, đặc biệt là nàng tự nhiên nhếch nhè nhẹ khoe miệng, làm người ta có một loại cảm giác đặc biệt, điểm đó là nguyên làm Diệp Vô Ưu phát sinh tâm tư trên chộc nàng.

“Người, người thả ta xuống có được không? Công chúa rất nhanh chóng trở lại.” Kiểm Lan đỏ hồng cả mặt, lo lắng thỉnh cầu Diệp Vô Ưu: “Nếu để công chúa nhìn thấy, nàng ta sẽ chửi người.”

“Nếu nàng hôn ta một cái, ta lập tức thả nàng ra.” Diệp Vô Ưu cười hi hi, song thủ siết chặt cái eo mềm mại của Kiểm Lan, song phong sung mãn trước ngực của nàng ép lên trên thân hắn, cảm giác mỹ diệu phi thường.

“Nhưng, nhưng, nữ hài tử không tùy tiện hôn người khác.” Kiểm Lan lắp bắp nói.

“Nữ hài tử đương nhiên không tùy tiện hôn người khác, bất quá, hôn ta không có vấn đề gì.”

Diệp Vô Ưu cười hi hi nói: “Kiểm Lan tỷ tỷ, nàng mà không hôn ta, ta vẫn sẽ ôm nàng như thế này nhà!”

Diệp Vô Ưu nói xong liền ôm cứng Kiểm Lan như thế, nhưng trên thực tế, song thủ của hắn tịnh không chỉ là ôm nàng, , đồng thời chậm rãi bắt đầu lần mò trên thân hình của nàng, trong bàn tay có một loại hỏa nhiệt, liền vuốt ve lên kiều đồn(cái mông xinh đẹp) của Kiểm Lan.

“A, không muốn!”

Kiểm Lan yêu kiều hô nhỏ một tiếng: “Công tử, đừng như thế, ta, ta hôn người một cái!”

Động tác trên tay của Diệp Vô Ưu dừng lại, bất quá bản tay vẫn đặt trên kiều đồn Kiểm Lan, chỉ là không có chuyển động.

“Muốn hôn, hôn chỗ nào đây?” Kiểm Lan ngập ngừng hỏi.

“Đương nhiên là chỗ này!” Diệp Vô Ưu chỉ vào đôi môi mình, cười hi hi nói.

“Mặt, trên mặt có thể được không?”

Trên mặt Kiểm Lan đã đỏ lòng lên, nàng xấu hổ đến nỗi không nói hoàn chỉnh được một câu.

“Tốt lắm, trên mặt thì trên mặt.” Diệp Vô Ưu rất đại lượng nói.

Kiểm Lan nhắm mắt lại, nhẹ nhàng mở cái miệng anh đào nhỏ, chậm chậm hương đến khuôn mặt của Diệp Vô Ưu.

Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng tránh mặt qua, đôi môi hướng lên ngênh tiếp đôi môi của nàng, kết quả Kiểm Lan hôn lên môi Diệp Vô Ưu một cái.

Kiểm Lan giật mình, liền mở mắt ra, chính muốn lấy môi ra, tức thì phát hiện không được, Diệp Vô Ưu đã lần qua ép thân hình nàng xuống dưới, than lam nút lấy đôi môi của nàng.

“Ô ô ô...” Kiểm Lan muốn nói mà chỉ phát ra thanh âm ô ô, mắt nàng mở to, lớn hơn bình thường nhiều.

Kiểm Lan chỉ là một nữ tử yếu đuối, không có tu luyện qua tiên thuật gì cả, bởi vậy mặc dù Diệp Vô Ưu ở trước mặt, nàng cũng không có lực lượng phản kháng nào. Hơn nữa chuyện này mới xảy ra lần đầu, nàng đã xấu hổ đến toàn thân phát nhiệt, cả thân đã mềm nhũn ra không có khí lực nào, vì vậy tự nhiên chỉ có thể để Diệp Vô Ưu tự ý bài bố nàng.

“Tiểu vô lại, ngươi làm cái gì vậy?” Đột nhiên phía sau lưng truyền lại một tiếng hét phẫn nộ, tức thì Diệp Vô Ưu cảm giác cả người mình bay lên.

Diệp Vô Ưu trên không trung vận chuyển một cái, sau đó nhẹ nhàng là đáp trên mặt đất, miệng bắt đầu nói: “Công chúa lão bà, nàng mưu sát thân phụ à!”

Nhưng bên đó, Kiểm Lan liền hoảng hốt từ trên giường nhổ dậy, vừa chỉnh lý y phục vừa hương tới Hoa Nguyệt Lan quỳ xuống nói: “Công chúa, tì nữ, tì nữ...”

“Không sao, Kiểm Lan ngươi dậy đi, ta biết không liên quan gì đến ngươi.” Hoa Nguyệt Lan kéo Kiểm Lan dậy, nhẹ nhàng nói, nói xong, trừng trừng nhìn Diệp Vô Ưu một cái.

47. Chương 18: Tuyệt Đại Ma Nữ

Thấy Diệp Vô Ưu có bộ dạng này, trong lòng Hoa Nguyệt Lan tuy tức giận, nhưng cũng không có ý kiến đối với hắn, đánh hắn không sợ, có chứ hắn cũng không sợ, nàng cũng không biết làm thế nào?

“Tiểu vô lại, ngươi tự mình xuất cung đi ra đi!” Hoa Nguyệt Lan phẫn hận nói, mặc dù không thể đánh, không thể chứ, chỉ còn trực xuất hắn đi cho nhanh cho khuất mắt, miễn nhìn thấy hắn là nàng lại tức giận.

“Công chúa lão bà, nàng không hộ tống ta đi ra à?”

Diệp Vô Ưu nuốt nước miếng nói: “Nếu nàng hộ tống ta, để Kiểm Lan hộ tống ta cũng có thể được.”

“Ngươi tưởng đẹp lắm sao!”

Hoa Nguyệt Lan trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu: “Ngươi muốn hay không muốn người hộ tống ngươi? Ta bây giờ đi tìm người gọi Tạ Trường Phong lại, để hắn hộ tống ngươi đi ra thế nào?”

“A, không được, ta tự mình đi cũng được.”

Diệp Vô Ưu vội vàng nói, cười đùa, để Tạ trường Phong hộ tống hắn xuất cung à? Chỉ sợ Tạ Trường Phong muốn hộ tống hắn xuống điện kiến Diêm Vương.

“Kiểm Lan tỷ tỷ, ta lần tới lại tìm nàng chơi nha!” Diệp Vô Ưu trước khi bỏ đi, còn không quên chào Kiểm Lan một tiếng, đáng thương Kiểm Lan đầu lý đến hắn, chỉ quay đầu qua một bên, như không muốn nghe thấy lời nói của Diệp Vô Ưu, chỉ là khuôn mặt trắng bạch của nàng, dần dần chuyển sang đỏ hồng.

Diệp Vô Ưu cười hi hi, tâm tình ngay lập tức sáng khoái, hắn một điểm cũng không lo lắng Kiểm Lan bỏ trốn, nàng là thị nữ của Hoa Nguyệt Lan, ngày sau nhất định gả theo, chỉ cần hắn thu hoạch thành công phương tâm của Hoa Nguyệt Lan, Kiểm Lan tự nhiên là vật trong túi hắn, chỉ là nhìn lại, thật sự muốn có được Hoa Nguyệt Lan, tựa hồ không phải là chuyện dễ dàng.

Lúc này vận khí của Diệp Vô Ưu tựa hồ không tốt lắm, vừa rời khỏi hoàng cung không bao lâu, còn chưa trở về nhà trọ, liền bị người bắt giữ, bắt quá, không giống như lần trước, lần này bắt hắn không phải là suất ca(anh chàng đẹp trai), nhưng lại là một đại mỹ nhân.

Chỉ thấy toàn thân mỹ nữ này mặc một màu đen, bên ngoài cũng khoát một cái áo choàng màu đen, thân hình cao cao, phong nhã kiêu đồn, thật là dụ hoặc, nhưng hình dạng và dung mạo của nàng, cũng thật sự xuất sắc, chân mày lá liễu, mắt phượng, da thịt thì trắng bạch dị thường, kết hợp lại với nhau nhìn nàng có chút lạnh lùng, cùng với Yến Băng Cơ có chút tương đồng.

“Người gọi là Diệp Vô Ưu?” Mỹ nữ bắt đầu nói, thanh âm trong trẻo động người, còn có chút ít lạnh đậm.

“Đúng vậy, mỹ nữ tỷ tỷ người là ai?” Diệp Vô Ưu gập đầu, miệng thật rất ngọt, mở miệng là gọi người ta là tỷ tỷ.

“Diệp Phi Phàm và Yến Ngọc Dao là phụ mẫu người?” Mỹ nữ hỏi tiếp.

“Đương nhiên, ta là nhi tử duy nhất của bọn họ.” Diệp Vô Ưu lại thành thật nói, điều này cũng không là bí mật gì.

Mỹ nữ liền nhìn Diệp Vô Ưu cả nửa ngày, từ đầu đến chân, nhìn rất là cẩn thận, Diệp Vô Ưu tức thì không cảm thấy tự nhiên, tuy đối phương là một mỹ nữ, tuy hẳn cũng không lưu ý khi bị mỹ nữ nhìn, nhưng lại bị một mỹ nữ dùng loại nhãn thần này nhìn, hẳn liền cảm thấy không được thoải mái.

“Mỹ nữ tỷ tỷ, nàng cuối cùng là ai?” Qua một hồi, Diệp Vô Ưu không nhẫn nhịn được lại hỏi.

“Tư chất rất tốt, thế nào mà tu vi thấp thế nhỉ?” Mỹ nữ này nhìn nữ ngày, sau đó tự mình nói với mình, cũng không cho Diệp Vô Ưu biết nàng là ai.

“Uy, mỹ nữ tỷ tỷ, nàng lại chưa cho ta biết nàng là ai, ta đi đây!” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn nói.

“Ta gọi là Lãnh Tâm m.” Không biết là do Diệp Vô Ưu uy hiếp bức bách hay không, cuối cùng cũng nói ra danh tự của mình, chỉ là, nghe được danh tự này, trên mặt Diệp Vô Ưu xuất hiện biểu tình có chút cổ quái.

“Lãnh Tâm m? Danh tự rất quen thuộc à!” Diệp Vô Ưu nhíu chân mày, liền lập tức a một tiếng, “Ta biết rồi, Ma Tông tông chủ Lãnh Tâm m, đại lục Thập Đại Cao Thủ bài danh đệ tam(đứng hàng thứ 3).

Chỉ là nói tới đây, Diệp Vô Ưu ý lên một tiếng: “Không hay rồi, ta nghe nói Lãnh Tâm m đã qua bốn mươi tuổi rồi, mỹ nữ tỷ tỷ, người nhìn tôi đa chỉ mới hai mươi mà, thế nào có thể là Lãnh Tâm m đó được?”

Yến Ngọc Dao đã từng là nằm trong Thập Đại Cao Thủ của vân mộng đại lục, bất quá hiện tại không còn danh tự của nàng. Nhưng mỗi người đều biết, với tu vi của Yến Ngọc Dao, tuyệt đối có thể liệt danh trong Thập Đại Cao Thủ. Nàng sở dĩ không có tên chỉ là vì gần hai mươi năm trở lại, không có người thấy qua Yến Ngọc Dao xuất thủ, do vậy cũng không thể phán đoán tu vi chính xác của nàng.

Còn Diệp Phi Phàm, nghe nói tu vi so với Yến Ngọc Dao không phân hơn kém, nhưng ai cũng không thể khẳng định. Chỉ là mọi người đều biết, đôi phu phụ này tuyệt đối không nhả nhận, tất nhiên không ai muốn đến chọc phá bọn họ.

Bất quá, Yến Băng Cơ đệ tử của Yến Ngọc Dao đã chính thức xuất đạo hành tẩu trên đại lục, từ tu vi của Yến Băng Cơ cũng có thể phán đoán sơ lược thực lực chân chính của Yến Ngọc Dao.

“Ta là Lãnh Tâm m, ta không lừa người đâu.” Ngữ khí Lãnh Tâm m nhu hoà rất nhiều, có lẽ bởi vì Diệp Vô Ưu vừa tán tụng nàng còn trẻ, mặc dù Lãnh Tâm m không phải là nữ nhân bình thường, nhưng nàng cuối cùng cũng là nữ nhân, đều hoan hỉ khi được người tán tụng.

“Lãnh tỷ tỷ này, nàng tìm ta có việc gì?” Diệp Vô Ưu suy nghĩ hồi, nhìn thấy nàng là một mỹ nữ, nên lần đầu đã tin tưởng nàng.

“Người muốn hay không muốn làm đồ đệ của ta?” Lãnh Tâm m suy nghĩ hồi.

“Lãnh tỷ tỷ, làm đồ đệ người có gì tốt?” Diệp Vô Ưu tùy tiện hỏi.

“Đương nhiên có chuyện tốt rồi, ta có thể làm người trở thành tuyệt thế cao thủ, muốn khi phụ ai thì khi phụ.” Lãnh Tâm m nhẹ nhàng nói.

Tuyệt thế cao thủ? Diệp Vô Ưu có chút động tâm, nếu như lúc trước, hẳn khẳng định không thêm quan tâm, lúc trước ở nhà, Diệp Phi Phàm và Yến Ngọc Dao dùng đủ hết biện pháp để hắn học tập tiên thuật,

nghiêm túc tu luyện, cuối cùng cũng không có thành công. Bởi vì hắn luôn nghĩ không có có tác dụng gì, chỉ là sau khi ra ngoài thấy được cái chết, hắn mới phát hiện, chỉ biết chạy trốn cuối cùng không phải là biện pháp, nếu như hắn chân chính trở thành tuyệt đại cao thủ, thì cái tiểu bạch diện Tạ Trường Phong này, hắn còn không biết chính như thế nào nữa là?

“Lãnh tỷ tỷ, ta cũng muốn trở thành tuyệt đại cao thủ, nhưng ta đã mười tám tuổi rồi, đã qua thời kỳ tu luyện tốt nhất, ta nghĩ lúc này bắt đầu tu luyện, chỉ sợ đợi ta trở thành Thập Đại Cao Thủ, thì cũng phải mất mười năm nữa.”

Diệp Vô Ưu làm mặt khổ nói.

“Chỉ cần người nguyện ý làm đệ tử ta, ta tự nhiên có biện pháp nhanh chóng hoàn thành.” Ngữ khí Lãnh Tâm m rất bình tĩnh, “Ta có thể làm người trong nửa năm đến một năm thành một cao thủ, tối đa ba năm người có thể trở thành tuyệt thế cao thủ, nếu như kỳ ngộ tốt, có thể nhanh hơn.”

“Nửa năm đến một năm?” Nhân Tình Diệp Vô Ưu bừng sáng, ban đầu hắn không muốn tu luyện tiên thuật, là vì nghĩ tu luyện rất gian khổ, hơn nữa lãng phí một thời gian quá dài, để có loại thời gian đó, nếu như trả bằng việc chơi đùa, hà tất phải đi học tiên thuật này? Hiện tại, Lãnh Tâm m nói có biện pháp nhanh chóng hoàn thành, Diệp Vô Ưu tự nhiên động tâm.

48. Chương 19: Tu Tiên Tốc Thành Pháp

“Lãnh tỷ tỷ, người vì sao muốn thu ta làm đệ tử?” Diệp Vô Ưu không biết nguyên nhân gì, cũng không muốn nghĩ, trực tiếp hỏi Lãnh Tâm m.

“Ta thích thu đồ đệ thì thu đồ đệ, cần lý do gì đâu nào?” Lãnh Tâm m hừ một tiếng, ngữ khí lạnh lại. “Người cuối cùng nguyện hay không nguyện ý? Đừng nói ta không đề tính người, ngoại trừ ta ra, không ai có biện pháp tu luyện tốc thành nào khác.”

Diệp Vô Ưu có chút do dự. Nhưng không phải vì Lãnh Tâm m là Ma tông tông chủ. Trong tim hắn tịnh không phân rõ khái niệm chánh tà, mọi việc chỉ cần mình thích. Hắn sợ dĩ do dự chỉ là lo rằng sau khi làm đồ đệ Lãnh Tâm m, tịnh không thể thật sự nhanh chóng trở thành cao thủ.

“Lãnh tỷ tỷ, liệu tỷ tỷ có thể nói rõ phương pháp tốc thành này như thế nào không?” Diệp Vô Ưu ngẫm nghĩ hỏi.

“Đương nhiên là không thể.” Lãnh Tâm m một lời cự tuyệt. “Sau khi người bái ta làm thầy, ta tự nhiên cho người biết!”

“Kiểu này, Lãnh tỷ tỷ à, trước tiên cho ta đi hỏi một lần được không?” Diệp Vô Ưu cuối cùng vẫn chưa đáp ứng ngay lập tức. Hắn đối với Lãnh Tâm m hiểu biết rất ít, ngoại trừ biết được được nàng là Ma tông tông chủ trong Thập đại cao thủ ở đại lục bài danh đệ tam, những cái khác cơ bản không biết gì. Ah, cũng không đúng, không phải không biết gì, chỉ ít hiện tại, hắn biết Lãnh Tâm m một mỹ nữ có vài cái đẹp so với Yến Băng Cơ.

“Hừ, ta tối nay sẽ lại tìm người.” Lãnh Tâm m sau cùng đáp ứng rất không sáng khoái.

“Lãnh tỷ tỷ này, ta đi trước đây!” Diệp Vô Ưu liền đi trước, dùng nhãn thần tham lam thoáng liếc qua thân thể đệ tử của Lãnh Tâm m.

“Tiểu hoa si, người theo ta lại đây.” Vừa trở về khách điểm Diệp Vô Ưu liền kéo Lam Tiểu Phong vào trong phòng.

“Diệp ca ca, có chuyện gì?” Khuôn mặt Lam Tiểu Phong toát lên sự ngạc nhiên.

“Ta hỏi người, người có biết gì về Lãnh Tâm m không?” Diệp Vô Ưu nhỏ giọng hỏi.

“Lãnh Tâm m? Ma tông tông chủ Lãnh Tâm m à? Nghe nói, nhưng chưa gặp qua.” Trên mặt Lam Tiểu Phong xuất hiện một chút biểu tình kinh ngạc.

“Người biết được bao nhiêu về nàng ta?” Diệp Vô Ưu không thể có chút thất vọng.

“Căn cứ vào những gì đệ biết được, Lãnh Tâm m năm nay ba mươi tư tuổi, nằm trong Thập tiên tử ở Vân Mộng, bà ta bài danh đệ tam, trong Vân Mộng thập đại cao thủ hiện tại cũng bài danh đệ tam. Nghe nói tính cách so ra cổ quái, hỉ nộ bất thường.” Lam Tiểu Phong hơi hột vừa suy nghĩ vừa nói.

“Còn gì nữa?” Diệp Vô Ưu hỏi tiếp.

“Còn có..., còn có một đồ đệ của bà ta, nghe nói tính cách so với bà ta còn cổ quái hơn.” Lam Tiểu Phong ngẫm nghĩ nói. “Bất quá, về điều này thông tin không rõ ràng lắm. Đồ đệ bà ta dường như ít lộ diện, thường lưu lại tổng đàn Ma tông.”

“Kỳ quái, nàng ta chẳng đã có đồ đệ rồi, sao còn muốn thu ta làm đồ đệ nữa?” Diệp Vô Ưu tự mình nói với mình, nghĩ rằng Lãnh Tâm m này thuộc loại các cao thủ mà đệ tử đích truyền luôn luôn chỉ có một người.

“Diệp ca ca, huynh nói Lãnh Tâm m muốn thu huynh làm đồ đệ sao?” Lam Tiểu Phong lo lắng hỏi. “Huynh ngàn vạn lần không thể nhận. Bà ta là Ma tông tông chủ, huynh làm đồ đệ bà ta, bằng với gia nhập Ma tông đó!”

“Gia nhập Ma tông thì gia nhập Ma tông, có gì mà không được.” Diệp Vô Ưu phóng túng nói. “Ta chỉ cần xem đối với ta có tốt hay không. Chuyện không tốt, ta không thể làm!”

“Đương nhiên là không tốt. Tất cả đều cho Ma tông là tà môn ngoại đạo. Phương pháp tu tiên của bọn họ cũng rất tà ác. Huynh nếu gia nhập Ma tông, sau này chánh đạo tu tiên giả mà gặp huynh, luôn xem huynh là địch nhân.” Lam Tiểu Phong khổ tâm khuyên nhủ Diệp Vô Ưu.

“Biến đi với chánh đạo tà đạo của người. Ta không cần lo nhiều!” Diệp Vô Ưu khịt mũi khinh khỉnh. “Cha ta từng nói, chỉ cần mình thích là được rồi, không cần biết người khác nghĩ thế nào.”

“Này, Diệp ca ca, huynh vẫn chưa phải là đồ đệ Lãnh Tâm m chứ?” Lam Tiểu Phong lắp bắp hỏi. “Nếu thật sự như thế, đệ sau này cách xa huynh một chút!”

“Tiểu hoa si, người tưởng cách xa ta một chút là cách xa được một chút à? Ta cho người biết, trừ khi ta để người cách xa ta một chút, còn lại người phải theo ta.” Diệp Vô Ưu hừ một tiếng. “Đừng quên người là người hầu của xú nha đầu. Là người hầu của nàng ta cũng là người hầu của Hàm Yên muội muội. Người hầu của Hàm Yên muội muội tự nhiên cũng là người hầu của ta. Người muốn chạy cũng không có cửa!”

“Không phải vậy chứ? Số đệ thật là khổ!” Lam Tiểu Phong mặt đầy đau khổ nói.

“Khổ cái đầu người!” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn Lam Tiểu Phong. “Bất quá, tiểu hoa si, người hiện tại không cần lo lắng. Ta còn chưa bái Lãnh Tâm m làm sư phụ!”

“Úc, vậy tốt quá, vậy tốt quá!” Lam Tiểu Phong thở ra một hơi nói.

“Ai, tiểu hoa si, người nói xem, có phương pháp nào tu tiên tốc hành không?” Diệp Vô Ưu ngẫm nghĩ hỏi.

“Biện pháp tốc hành? Hình như không có?” Lam Tiểu Phong suy nghĩ nói, rồi lại lắc đầu. “Bất quá, cũng không nhất định, tỷ như Thiên Tâm đan có thể làm người ta gia tăng thêm mười năm công lực. Nói không chừng cũng còn được vật khác, hoặc giả có thể là phương pháp tốc thành khác. Chỉ là, đệ không biết.”

“Nói như vậy, Lãnh tỷ tỷ không có lừa ta. Thật sự có phương pháp tốc thành sao?” Diệp Vô Ưu lại bắt đầu tự nói với mình.

“Diệp ca ca, huynh muốn tu tiên phải không?” Lam Tiểu Phong có chút kỳ quái hỏi.

“Thế nào? Ta không thể tu tiên à?” Diệp Vô Ưu không khách khí nói. “Ta không thích mỗi lần đánh nhau đều chỉ có thể bỏ chạy. Tóm lại có một ngày ta muốn đánh cho tiểu bạch diện Tạ Trường Phong trực tiếp bò dưới đất!”

“Này, huynh hiện tại muốn tu luyện vẫn còn đủ thời gian. Tuy đã mười tám tuổi rồi, bất quá chỉ cần thật sự tu luyện, sau mười năm, có thể bù đắp lại hiện tại của huynh!” Lam Tiểu Phong đưa ra kiến nghị rất thành ý đối với Diệp Vô Ưu.

“Vào lúc đó! Sau mười năm, người hiện tại vẫn như thế này, thà không luyện còn hơn!” Diệp Vô Ưu khinh bỉ nói. “Ta muốn sau nửa năm, phải đánh cho tiểu bạch diện Tạ Trường Phong đến mức phải cầu xin ta!”

“Diệp ca ca, tu tiên phải tiến từng bước, huynh yêu cầu quá cao, chỉ sợ không thể làm được!” Lam Tiểu Phong dường như rất hảo tâm nói.

“Tiểu hoa si, ngươi chẳng phải đã nói cũng có biện pháp có thể tốc thành mà?” Diệp Vô Ưu không cao hứng nói, “Đừng theo ta nói mãi cái gì ‘tiên từng bước’. Lãnh tỷ tỷ đã cho ta biết, nàng ta có biện pháp tốc thành, mặt khác, muốn vậy ta cần phải bái nàng ta làm thầy.”

“Biện pháp tu luyện của Ma tông rất nhiều, biện pháp cổ quái nào cũng có. Cái gì thái âm bổ dương, còn có cái gì song tu, còn có sử dụng tử hà xa (bào thai) tu luyện, dùng người chết tu luyện, dùng người sống tu luyện cũng có, rất biến thái!” Lam Tiểu Phong chậm rãi nói, “Diệp ca ca, đệ xem huynh tốt nhất không nên theo.”

49. Chương 20 : Tái Tham Hương Khuê

“Ồ Ma tông cũng có một phân chi gọi là song tu môn. Đáng tiếc, Lãnh Tâm m không phải thuộc song tu môn. Đệ nói nè Diệp ca ca, huynh đừng có mà vọng tưởng!” Lam Tiểu Phong lập tức xuất ngôn đả kích Diệp Vô Ưu.

“Ai quy định song tu nhất định phải là song tu môn hả?” Diệp Vô Ưu có chút bất phục nói. “Lãnh tỷ tỷ là Ma tông tông chủ, người song tu môn tự nhiên là thuộc hạ nàng ta. Chỉ cần nàng ta nguyện ý, chẳng không lấy công pháp song tu về được à!”

“Diệp ca ca, huynh nếu muốn như vậy, đệ cũng không biện pháp nào!” Lam Tiểu Phong lại chậm rãi nói. “Tóm lại, đệ khuyên huynh tốt nhất không nên làm đồ đệ Lãnh Tâm m. Làm đồ đệ Ma tông tông chủ không thể là chuyện tốt được.”

Chỉ đáng tiếc, Lam Tiểu Phong càng nói, Diệp Vô Ưu càng muốn làm đồ đệ Lãnh Tâm m. Tuy hiện tại hắn chưa có hạ quyết định nhưng trên cơ bản, hắn đã có huynh hướng bái Lãnh Tâm m làm thầy.

“Có một mỹ nữ làm sư phụ cũng hay!” Diệp Vô Ưu nói thầm trong lòng. “Quá tốt là cùng Lãnh tỷ tỷ song tu với nhau, điều đó thật là tốt!”

Tiểu tử này còn chưa bái sư, đã tưởng tượng tương lai chơi đùa sư phụ trên giường. Nếu Lãnh Tâm m biết được đồ đệ tương lai của mình như thế này, không biết nàng sẽ nghĩ gì.

“Vô Ưu ca ca, Vô Ưu ca ca!” Hàm Yên kéo Mộ Dung Tiểu Tiểu tiến lại.

“Có chuyện gì?” Nhìn thấy Hàm Yên, Diệp Vô Ưu liền có một loại cảm giác đau đầu.

“Vô Ưu ca ca, huynh vừa cùng công chúa đi đâu?” Khuôn mặt Hàm Yên có nét hiếu kỳ hỏi.

“Đương nhiên là hoàng cung chứ còn có thể đi đâu?” Diệp Vô Ưu tùy tiện mở miệng nói.

“Vô Ưu ca ca, muội thấy thật là chán. Huynh cùng muội đi chơi có được không?” Hàm Yên nắm cánh tay Diệp Vô Ưu, nũng nịu nói.

“Không được, huynh đang rất mệt, muốn đi ngủ!” Diệp Vô Ưu thật sự không thích ra khỏi cửa. Lại nói hắn thật sự cũng có chút mệt mỏi, hơn nữa, tối nay hắn còn phải đến Tạ gia thụ hương tiết ngọc. Hiện tại không nghĩ ngơi cho tốt, đến tối làm sao có tinh thần được?

“Vô Ưu ca ca thật là..., một điểm cũng không thương người ta!” Hàm Yên trề môi nói có chút bất mãn.

“Hàm Yên muội muội, muội tự mình ra ngoài chơi đi!” Diệp Vô Ưu vừa nói vừa đi đến khách phòng.

“Đúng thế, tỷ tỷ, chúng ta ra ngoài chơi cũng được. Không cần đợi sắc lang đi theo.” Mộ Dung Tiểu Tiểu ở kế bên nói.

Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, lại không muốn chửi nàng, bèn đi đến khách phòng, đóng cửa lại, sau đó bắt đầu ngủ một giấc.

Diệp Vô Ưu lúc này đang ngủ rất thoải mái, còn thấy vô số mỹ mộng hương diễm, đến khi hắn tỉnh lại, trong phòng đã tối rồi.

Mở hai mắt, Diệp Vô Ưu liền có chút cảm giác không ổn. Trong phòng đang có thêm một người, một bóng hình vô cùng mỹ hảo, đứng trước giường, quay lưng về phía hắn.

“Lãnh tỷ tỷ?” Diệp Vô Ưu ngờ ngợ kêu lên một tiếng, đồng thời từ trên giường ngồi dậy. Bóng hình này, nhìn rất giống Lãnh Tâm m, bất quá, Diệp Vô Ưu không thể xác định chính xác.

“Tĩnh rồi à?” Người đó chuyển thân quay lại, đúng là Lãnh Tâm m. “Thế nào? Nghĩ xong chưa? Cuối cùng chịu hay không chịu làm đồ đệ của ta?”

“Lãnh tỷ tỷ, ta cũng có thể làm đồ đệ của tỷ. Bất quá, nếu không thể tốc thành, ta có thể không làm.” Diệp Vô Ưu suy nghĩ nói. Tiểu tử này cuối cùng vẫn không thể ngăn chặn được sự dụ hoặc mạnh mẽ của phương pháp tu tiên tốc thành cùng Lãnh Tâm m, một siêu cấp đại mỹ nữ này, liền quyết định làm đồ đệ Lãnh Tâm m.

“Ta, Lãnh Tâm m, đã nói rồi mà!” Lãnh Tâm m hừ một tiếng. “Từ nay trở đi, ngươi sẽ là đồ đệ của ta.”

“Lãnh tỷ tỷ...” Diệp Vô Ưu còn muốn nói gì nữa.

“Gọi ta là sư phụ!” Lãnh Tâm m cắt ngang lời của Diệp Vô Ưu.

“Cũng được, sư phụ tỷ tỷ.” Diệp Vô Ưu có chút bất lực nói.

“Cái gì loạn cào cào vậy, sư phụ là sư phụ, tỷ tỷ là tỷ tỷ. Có lý đâu ngươi lại gọi như vậy hả?” Lãnh Tâm m có chút không cao hứng nói.

“Lãnh tỷ tỷ là sư phụ ta, cũng giống như tỷ tỷ ta, do đó mới gọi là sư phụ tỷ tỷ mà!” Diệp Vô Ưu giả làm bộ dạng rất ủy khuất.

“Tĩnh tới tĩnh lui, tùy ngươi vậy!” Lãnh Tâm m vẫy vẫy tay. “Tốt rồi, bây giờ ngươi và ta cùng đi đến một nơi.”

“Không được!” Diệp Vô Ưu vội vàng nói. “Sư phụ tỷ tỷ, tối nay đệ cần làm một chuyện rất trọng yếu.”

Quả thực là có chuyện trọng yếu, hắn còn phải đi tìm Tạ Phình Đình mà!

“Chuyện trọng yếu gì?” Lãnh Tâm m nhíu mày một chút.

“Cái này..., sư phụ tỷ tỷ, đệ..., đệ phải đi gặp một vị tỷ tỷ.” Diệp Vô Ưu lắp bắp nói. Hắn cuối cùng không thể cho Lãnh Tâm m biết, tối nay hắn muốn đi thụ hương.

“Việc này..., ngươi đi nhanh về nhanh, ta đợi ngươi ở đây.” Lãnh Tâm m suy nghĩ một chút, nói với Diệp Vô Ưu.

“Tốt quá, sư phụ tỷ tỷ, đệ đi trước!” Diệp Vô Ưu trong lòng có chút hưng phấn. Đi nhanh về nhanh à? Ta còn tính tối nay qua đêm ở hương khuê của Tạ Phình Đình nữa à!

oOo

Tạ Phình Đình lúc này đang ngồi trên giường trúc, tâm thần không ổn định, cả người nhìn rất khẩn trương. Hôm qua, cuối cùng nàng cũng nói cho Tạ Trường Phong biết Diệp Vô Ưu đã tới đây. Nàng tịnh không cho Tạ Trường Phong biết chuyện phát sinh giữa nàng và Diệp Vô Ưu. Tạ Trường Phong cũng nghĩ Diệp Vô Ưu đến và đi quá nhanh, căn bản không nghĩ đến, Tạ Phình Đình gần như thất thân với Diệp Vô Ưu.

Vì muốn đối phó với Diệp Vô Ưu, Tạ Trường Phong liền khoác lên Diệp Vô Ưu cái tội có ý đồ phi lễ với hoàng phi tương lai, thực sự không biết Diệp Vô Ưu thực tế cũng đã phi lễ với vị hoàng phi tương lai này.

“Tiểu dân tộc này tối nay thật sự không có trở lại à?” Nghĩ đến lời nói của Diệp Vô Ưu tối qua khi đi khỏi, trong lòng Tạ Phình Đình lo lắng không ngừng.

Nghĩ đến chuyện phát sinh tối qua, mặt Tạ Phình Đình không giữ được liền nóng lên, có một loại cảm giác chưa bao giờ có tựa hồ đang chậm chậm trào ra từ trong tim làm nảy sinh trong lòng nàng một loại cảm giác xấu hổ.

“Phình Đình ơi, Phình Đình! Người không được hồ tư loạn tưởng, chuyện này rất xấu hổ, người còn nghĩ tới làm gì?” Tạ Phình Đình trong lòng thầm nói với mình, cũng như tự an ủi mình. “Thoải mái đi, tiểu dân tộc đó chỉ nói vậy thôi, tối nay chắc không tới.”

“Phình Đình tỷ tỷ, nàng đang tưởng nhớ ta à?” Ngay lúc đó, một thanh âm từ một bên truyền đến.

Tạ Phình Đình giật mình, thình lình xoay người qua, liền phát hiện Diệp Vô Ưu chính cũng đang ngồi trên giường trúc nhìn nàng với bộ mặt cười hi hi.

“Tiểu..., tiểu dân tộc, người..., người thế nào lại đến đây?” Tạ Phình Đình lắp bắp hỏi.

“Phình Đình tỷ tỷ, sao nàng mau quên vậy? Ta đã nói ta sẽ tiếp tục tìm đến nàng mà!” Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng nhảy qua, ngồi bên người Tạ Phình Đình, đưa tay ôm lấy eo của nàng. “Phình Đình tỷ tỷ, một ngày không thấy, nàng tựa hồ hấp dẫn thêm!”

50. Chương 21 : Đắc Thốn Tiên Xích

“Phình Đình tỷ tỷ, ta có thể cứu nàng thoát khỏi bể khổ.” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói. “Thế nào, nàng có thật sự muốn gả cho hoàng đế lão đầu không?”

“Ai nói ta muốn gả cho hán hã?” Tạ Phình Đình yêu kiều hừ một tiếng nói. “Nhưng ta không muốn người tiểu vô lại này đến giúp ta, người cần bản không có một chút hảo tâm nào!”

“Phình Đình tỷ tỷ, nàng nói như thế thật làm ta thương tâm. Ta vì nàng có thể chịu không ít khổ nạn. Sáng sớm hôm nay, đứa cháu bảo bối của nàng mang người đến cửa bắt ta, nói ta tội qua phi lễ với nàng!”

“A?” Tạ Phình Đình liền kinh hãi. “Không phải như vậy chứ? Ta chỉ cho Trường Phong biết, nói người tới qua ở chỗ ta, ta không có nói điều gì khác!”

“Chẳng phải à? Hiện tại, cả Bách Hoa thành đều biết tội qua ta ở chỗ nàng qua đêm. Phình Đình tỷ tỷ, hiện tại chuyện này đã truyền đến chỗ hoàng đế lão đầu!” Diệp Vô Ưu bắt đầu nói lung tung. “Nếu không phải công chúa lão bà của ta giúp, e rằng hiện tại nàng đã bị bắt tiến cung!”

“Không, không được đâu?” Tạ Phình Đình có chút không tin tưởng. “Nếu thật sự có loại chuyện này, không thể không có người nói cho ta biết!”

“Đứa cháu bảo bối của nàng và ca ca bảo bối của nàng hiện tại chỉ đang chạy trốn sự trừng phạt của hoàng đế lão đầu, có thời gian đâu mà chiếu cố đến nàng!” Diệp Vô Ưu thán một hơi. “Phình Đình tỷ tỷ, hiện tại cũng chỉ có ta nhớ đến nàng!”

“Tiểu dân tộc, ta không thể nào tin lời của người!” Tạ Phình Đình suy nghĩ, yêu kiều tức giận. “Tóm lại, tiểu dân tộc người khẩn cấp thả ta ra không được phá hủy danh dự của ta.”

“Phình Đình tỷ tỷ, nàng thế nào lại không chịu tin. Nhưng ta không thể không quản tới nàng. Nếu ta muốn bỏ đi, nàng ngày mai sẽ tiến cung, không thể nào trở ra được nữa!” Diệp Vô Ưu biết Tạ Phình Đình không muốn tiến cung, do đó dùng chuyện này để dọa nàng.

“Ta không tin, còn một thời gian nữa ta mới tiến cung!” Tuy đối với những chuyện bên ngoài, Tạ Phình Đình không biết rõ nhưng cũng không dễ dàng bị lừa.

“Không tin thì đi hỏi đứa cháu ngoan của nàng, nàng hỏi hán, hán có đem chuyện của chúng ta báo cho hoàng thượng biết không?” Diệp Vô Ưu lại chậm rãi nói. “Nàng nói xem, nếu nói cho hoàng đế lão đầu biết chúng ta nghĩ ngơi tại đây, hán sẽ nghĩ gì đây?”

“Tử dân tộc, người lại uy hiếp ta à?” Tạ Phình Đình phẫn nộ nói.

“Phình Đình tỷ tỷ, ta thế nào mà uy hiếp nàng? Tốt lắm, ta chỉ hỏi nàng một câu, đó là, nàng không muốn tiến cung phải không?” Diệp Vô Ưu nhân châu xoay chuyển hỏi.

Tạ Phình Đình ngẫm nghĩ một lúc, gật đầu nói: “Ta đương nhiên không muốn tiến cung. Nhưng, ta nếu không tiến cung, hoàng thượng không bỏ qua cho ta, sau này, còn Tạ gia chúng ta.”

“Phình Đình tỷ tỷ này, nếu ta có biện pháp để nàng không tiến cung, hơn nữa Tạ gia bọn họ không xảy ra chuyện gì, nàng nguyện hay không nguyện ý?” Diệp Vô Ưu liền hỏi.

“Người, người có biện pháp gì?” Tạ Phình Đình có chút động tâm.

“Biện pháp này, kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần Phình Đình tỷ tỷ nguyện ý nghe ta thì có thể!” Diệp Vô Ưu nói xong ôm Tạ Phình Đình trở lại giường, đồng thời kéo tấm chăn đắp cả hai người.

“Tiểu dân tộc, người muốn làm gì?” Ngữ khí Tạ Phình Đình mang một chút kinh hãi.

“Không có gì, Phình Đình tỷ tỷ, chúng ta nằm từ từ nói!” Diệp Vô Ưu hồ hững nói, một bàn tay cố ý hay vô ý đặt lên trên kiêu đồn của Tạ Phình Đình.

“Người, người nói nhanh lên, cuối cùng có biện pháp gì?” Tạ Phình Đình nhăn nhó xấu hổ trong lòng, nhẹ giọng hỏi.

“Phình Đình tỷ tỷ, ta hỏi nàng, hiện tại hoàng đế lão đầu đã biết tối qua ta đến tìm nàng. Nàng nói đi, hắn có hoài nghi chúng ta không?” Diệp Vô Ưu vừa hỏi, vừa đưa một bàn tay lần mò trên người Tạ Phình Đình, nhưng một bàn tay đang trên kiêu đồn của Tạ Phình Đình cũng từ từ hoạt động, nhẹ nhàng vuốt ve phong đồn của nàng.

Thân thể xinh đẹp của Tạ Phình Đình run rẩy nhẹ nhẹ, như muốn tránh khỏi sự vuốt ve của Diệp Vô Ưu, nhưng thật sự liệu có thể thoát khỏi không? Chẳng phải tối qua đã bị tiểu dân tộc này chiếm hết tiện nghi, giờ để hắn chiếm một chút tiện nghi cũng không là gì. Nghĩ đến đây, Tạ Phình Đình liền có chút cảm giác nhận mệnh, bất kể song thủ không thành thật của Diệp Vô Ưu do thám những nơi thần bí âm u của nàng.

“Hoàng thượng không phải là tên gốc, đương nhiên có hoài nghi.” Tạ Phình Đình thở hổn hển nhẹ nhẹ nói. “Tiểu dân tộc, người cần gì phải hỏi chuyện này?”

“Nàng hãy nghĩ xem, hoàng đế lão đầu có muốn người khác có quan hệ quá thân mật với nữ nhân đương là phi tử không?” Diệp Vô Ưu tiếp tục hỏi, một bàn tay đồng thời thâm nhập vào nội y của nàng, trèo lên song phong kiêu ngạo của nàng.

“Ta..., ta nghe nói hoàng thượng rất thích xử nữ.” Tạ Phình Đình rên rỉ nhỏ nhỏ một tiếng. “Ta nghĩ, ta nghĩ hắn có thể phái người đến kiểm tra thân thể ta.”

“Nếu như sau khi kiểm tra, phát hiện nàng không còn là xử nữ thì sao?” Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng xoa bóp ngọc phong của Tạ Phình Đình, đồng thời thở một hơi bên tai nàng, nhẹ giọng hỏi.

“Hắn có thể giết ta.” Tiểu thủ mềm mại của Tạ Phình Đình đột nhiên giữ tay Diệp Vô Ưu lại, nhẹ nhàng van xin: “Tiểu dân tộc, người đừng loạn động có được không?”

“Hảo ca ca Tạ Vân Đình của nàng là đại thần tối quan trọng của hoàng đế lão đầu. hoàng đế lão đầu phải cho hắn một chút thể diện chứ?” Diệp Vô Ưu không vì lời van xin của Tạ Phình Đình mà dừng các động tác. Ngược lại, các động tác càng mau hơn, xoa bóp trên ngọc nhũ phong mãn của nàng một hồi.

Một loạt cảm giác khó chịu liên truyền đi khắp toàn thân Tạ Phình Đình. Tạ Phình Đình không nhịn nổi, chậm chậm yêu kiều rên rỉ một tiếng.

“Ta nghe nói hoàng thượng rất sợ mất mặt. Nếu loại chuyện này truyền ra ngoài, hắn khẳng định không có mặt mũi nào để tiếp thụ, tự nhiên cũng không nể mặt ca ca ta.” Tạ Phình Đình có chút vô lực phòng ngự sự tập kích của Diệp Vô Ưu, nhưng đáng tiếc không có chút hiệu quả nào.

“Do đó, ca ca nàng phải cho hắn một chỗ để hạ đài.” Diệp Vô Ưu nắm tới dây lưng của Tạ Phình Đình, tháo ra nhẹ nhẹ. “Nàng để ca ca nàng đi tìm hoàng thượng, bảo hắn tìm một lý do, nói nàng không thể gả vào trong cung, vì thân thể của nàng có loại tật thâm kín nào đó. Ta nghĩ, hoàng đế lão đầu nhất định đáp ứng.”

“Ca ca ta chính bắt ta gả vào trong cung, thế nào lại tìm hoàng thượng thoái hôn chứ.” Tạ Phình Đình thật sự biết kiến nghị kiểm tra Diệp Vô Ưu, đến lúc này tựa hồ cũng bỏ qua động tác của Diệp Vô Ưu, không đến một khắc, nàng đã trở thành hải tử bán lừa.

“Do vậy, chúng ta phải bức hấn.” Diệp Vô Ưu cười nhè nhẹ, lướt người qua đề lên trên người Tạ Phình Đình. “Phình Đình tỷ tỷ, chỉ cần nàng không thể gả vào trong cung, nàng nói ca ca nàng có hay không có chủ động tìm hoàng thượng thoái hôn?”

“A, tiểu dân tộc, ngươi muốn làm gì?” Tạ Phình Đình cảm giác hạ thân lạnh lạnh, đột nhiên ý thức trở về, trên toàn thân thượng hạ của mình đã bị che khuất.

51. Chương 22: Thải Trích Tiểu Giai Nhân

Đương nhiên, Tạ Phình Đình không phải là Hàm Yên, nàng không có nhất thân kỹ năng cao siêu như Hàm Yên, cũng không có xảo trá cổ quái như Hàm Yên. Do vậy, nàng cũng không có biện pháp giống như Hàm Yên, lúc tối hậu tới gần quay đầu thoát thân.

“Phình Đình tỷ tỷ, ta sẽ làm nàng rất khoái lạc.” Diệp Vô Ưu nói xong liền hôn lên môi Tạ Phình Đình, không để nàng đáp lại. Bất quá, hấn cũng không lo lắng khi chiếm hữu thân thể của Tạ Phình Đình.

Nhẹ nhàng vuốt ve toàn thân da thịt của Tạ Phình Đình, từ từ tham quan các bộ vị mẫn cảm trên thân thể của nàng, rất nhanh Diệp Vô Ưu liền phát hiện, tòa ngọc nhũ to lớn của nàng là nơi tối mẫn cảm trên thân thể nàng. Sau khi phát hiện được, hấn tự nhiên không bỏ qua bộ vị này trên thân thể của Tạ Phình Đình, hai bàn tay liền trèo lên song phong của nàng, mỗi tay một cái, để mỗi tòa ngọc nhũ cao vút nằm trong bàn tay, rồi bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp.

Tòa ngọc nhũ của Tạ Phình Đình trong tay của Diệp Vô Ưu biến thành một vài hình dạng mơ hồ không giống nhau, nhưng da thịt trắng phau của Tạ Phình Đình từ từ biến thành phấn hồng. Nàng rung động thân thể một cách khó chịu, chân ngọc dài cũng cũng nâng lên, bắt đầu đập loạn trong không trung, đến tối hậu, thật sự kẹp chặt lấy eo của Diệp Vô Ưu.

“Phình Đình tỷ tỷ, có muốn không?” Diệp Vô Ưu thả đôi môi Tạ Phình Đình ra, cười hi hi hỏi, Tạ Phình Đình đã động tình, nàng tự nhiên có thể cảm giác thấy được.

“Tiểu dân tộc, không, không muốn, muốn a...” Tạ Phình Đình lẩm bẩm rên rỉ thành tiếng. Vào lúc này, Diệp Vô Ưu còn trên chọc thân thể vốn đã sớm thành thực của Tạ Phình Đình, trong lòng không cảm được trào dâng một loại khát vọng chưa bao giờ có. Nhưng đúng lúc tối hậu, trong lòng có sự kiềm chế, lập tức cho nàng biết, nàng phải cự tuyệt hành động của tiểu dân tộc này trên thân thể nàng.

Diệp Vô Ưu cúi đầu xuống, lần này không phải là đôi môi của nàng, nhưng là cúi xuống giữa hai song phong của nàng.

“Mmm ...” Diệp Vô Ưu liếm lên trên ngọc phong của Tạ Phình Đình, tạo cho Tạ Phình Đình một luồng kích thích to lớn, Tạ Phình Đình không nhẫn nhịn được phát ra một tiếng rên rỉ nho nhỏ.

“Đừng, đừng như vậy...” Tạ Phình Đình hoàn toàn vô ý thức lẩm bẩm.

Diệp Vô Ưu tự nhiên không thể bỏ qua áp lên cái miệng này. Nhưng dục hỏa trong tim hấn cũng đã bùng bùng cháy. Cảm giác của hấn thì cũng không sai biệt mấy, liền không chờ đợi được nữa, song thủ ôm chặt phong đồn của Tạ Phình Đình, đỉnh thân tiến nhập vào thân thể nàng.

“Ồ, đau...” Liền theo sự kích phá các chướng ngại trên đường của Diệp Vô Ưu là thần sắc thống khổ xuất hiện trên gương mặt của Tạ Phình Đình.

“Hảo tỷ tỷ, nàng ngay lập tức sẽ không đau nữa.” Diệp Vô Ưu thở hổn hển nhè nhẹ, bắt đầu dùng lực tiến hành chinh phạt đối với thân hạ kiều mĩ của ngọc thể.

Tiếng rên rỉ từ miệng Tạ Phình Đình phát ra lúc ngừng lúc liên tục. Nội tâm Tạ Phình Đình xấu hổ muốn chết. Nàng, nàng thể nào lại phát ra thanh âm xấu hổ này được? Nhưng nàng tuy rất muốn nguyền rủa nhần nhện nhưng mỗi lần Diệp Vô Ưu trùng kích mạnh mẽ đều làm nàng nguyên lai muốn ngậm miệng lại, vẫn không khỏi tự chủ mở ra phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ.

Nỗi đau tựa hồ như đã biến mất, giờ mang lại cho nàng một cảm giác sống động dị dạng chưa từng thấy, trong lúc bất tri bất giác, nàng đã hạ ý thức nghênh tiếp kết hợp với sự chiếm hữu của Diệp Vô Ưu.

Mây thu mưa tạnh, Diệp Vô Ưu mẫn tức nương tựa vào ngọc thể kiều mỹ của Tạ Phinh Đình. Tiếng khóc thúc thút từ miệng của Tạ Phinh Đình truyền phát ra.

“Phinh Đình tỷ tỷ, nàng làm sao mà khóc?” Diệp Vô Ưu có chút hốt hoảng. Không biết vì nguyên nhân gì, hần thiên sinh rất sợ nhìn thấy nữ hài tử khóc. Nữ hài tử mà khóc, tim của hần như mềm đi, sau đó nhỏ dần. Hàm Yên đã dùng qua chiêu này đối với hần, đó là lúc hai người đều còn nhỏ, vì vậy Hàm Yên tự nhiên cũng không dùng mưu thuật.

“Người..., người tiểu dân tộc này, ta, thanh bạch của ta, tất cả đều do người hủy mất!” Tạ Phinh Đình nước mắt nói. “Ta..., ta hận người tới chết!”

“Phinh Đình tỷ tỷ, đừng khóc mà, ta sẽ cưới nàng.” Diệp Vô Ưu ôm lấy Tạ Phinh Đình, bắt đầu gặm gừ với nàng.

“Ta..., ta không gả cho tiểu dân tộc người đâu!” Tạ Phinh Đình khuôn mặt lệ hoa như mưa. Sau khi qua cơn kích tình, giữa hai chân mày của nàng có thêm vài phần phong tình của thiếu phụ, lúc này dường như còn động nhân thêm nhiều.

“Phinh Đình tỷ tỷ, ta nhất định sẽ đối với nàng rất tốt, không để người khác khi phụ nàng. Nàng gả cho ta, có được không?” Diệp Vô Ưu bắt đầu lời ngon tiếng ngọt.

“Người toàn bộ lại tiếp tục khi phụ ta!” Tạ Phinh Đình lại khóc, nghĩ đến sự thất thân của mình với nam nhân chỉ mới biết đến không quá hai ngày, trong lòng cảm thấy ủy khuất.

“Phinh Đình tỷ tỷ, ta cũng vì nàng mà. Ta làm việc này cũng là để nàng không thể gả vào trong cung. Nàng đừng khóc có được không?” Diệp Vô Ưu nhỏ giọng hạ tiếng nói.

“Lừa, lừa người. Ta không tin người đâu!” Tiếng khóc của Tạ Phinh Đình nhỏ xuống một chút.

“Này, Phinh Đình tỷ tỷ. Nàng nếu không tin ta, bây giờ theo ta đi gặp ca ca nàng được không?” Diệp Vô Ưu suy nghĩ nói.

“Ta, ta không đi! Người, người nhanh đi đi!” Ngữ khí Tạ Phinh Đình mang chút nóng giận.

“Tốt lắm, ta đi.” Diệp Vô Ưu có chút bất lực, có chút không muốn xa rời Tạ Phinh Đình, nhổm dậy mặc xong y phục, xuống giường. “Phinh Đình tỷ tỷ, nàng nghỉ ngơi cho tốt. Bây giờ ta tự đi tìm Tạ Vân Đình!”

“Không cần...” Thanh âm của Tạ Phinh Đình từ sau lưng truyền lại, bất quá, Diệp Vô Ưu đã bay ra khỏi các lầu.

“Tạ Vân Đình, người ra đây!” Diệp Vô Ưu không biết Tạ Vân Đình ở đâu, cũng không muốn tìm, cứ thế hét lớn một tiếng. Lúc này, trên dưới tướng quân phủ đều bị kinh động.

Nhưng người đến trước mặt Diệp Vô Ưu đầu tiên lại lão thực nhân của hần, Tạ Trường Phong.

“Diệp Vô Ưu, người làm sao lại ở đây?” Tạ Trường Phong rất nhãn nhin trùng động muốn bật kiếm giết người, tức giận hét, đồng thời trong lòng hần, cũng nổi lên một cảm giác bất an. Bởi vì chỗ này cách chỗ cô cô Tạ Phinh Đình thật sự quá gần, làm hần không thể không hoài nghi Diệp Vô Ưu vừa tìm đến Tạ Phinh Đình.

“Ta đương nhiên là đến gặp lão bà tương lai của ta!” Diệp Vô Ưu lại chậm rãi nói. “Tiểu bạch diện, ta có việc cùng lão gia của người thương lượng, lão đâu rồi?”

“Diệp Vô Ưu, phụ thân ta không có gì để thương lượng với người. Người bây giờ để cho mau cút đi. Tướng quân phủ không hoan nghênh người!” Tạ Trường Phong lạnh lùng nói.

“Chủ nhân Tướng quân phủ là lão gia người, không phải là người, tiểu bạch diện. Lão gia người không để ta đi đâu!” Diệp Vô Ưu có chút khinh bỉ nói. “Ta nói cháu trai tương lai này, ta sẽ sớm trở thành trưởng bối của người, người có lẽ nên tôn kính ta một chút!”

“Người là Diệp Vô Ưu à?” Đột nhiên một thanh âm thấp trầm truyền lại. Theo thanh âm vọng đến, lập tức xuất hiện một trung niên nam tử cao đại uy mãnh, đang đi về phía này. Nhìn tướng mạo rất giống Tạ Trường Phong, hiển nhiên là phụ thân của hần, Tạ Vân Đình.

“Hi hi, không phải là ta sao, ta chính là Diệp Vô Ưu, muội phụ tương lai của ngươi.” Diệp Vô Ưu có chút đắc ý cười cười. “Nhìn xem, ngươi là Tạ đại tướng quân hả?”

52. Chương 23: Đàm Hôn Luận Giá

“Tốt lắm, cảm tạ đại tướng quân.” Diệp Vô Ưu rút rè nói nho nhỏ. Hắn thật không tưởng nổi Tạ Vân Đình lại khách khí với hắn như thế. Đặc biệt nếu so với thái độ của nhi tử hắn, Tạ Trường Phong, thì Tạ Vân Đình thực sự quá khách khí.

Được Tạ Vân Đình dẫn đường, Diệp Vô Ưu đi theo vào trong khách phòng của tướng quân phủ. Dõi theo hắn là nhân thân đầy phần hận của Tạ Trường Phong. Tạ Vân Đình cho tả hữu lui ra ngoài, cả Tạ Trường Phong cũng bị ngăn không được vào.

Một nha hoàn tiến tới hai người châm trà, sau đó, Tạ Vân Đình nói với nha hoàn đó: “Đi sang mời tiểu thư qua đây.”

“Vâng, lão gia!” Nha hoàn đó nhanh chóng thoái lui ra ngoài. Đến lúc này, trong phòng thật sự chỉ còn lại hai người là Tạ Vân Đình và Diệp Vô Ưu.

“Diệp công tử, lệnh tôn và lệnh đường hiện tại vẫn khỏe chứ?” Tạ Vân Đình mỉm cười hỏi.

“Bọn họ vẫn rất tốt, bây giờ còn tốt hơn!” Diệp Vô Ưu tùy tiện nói. Trong lòng hắn liền có chút minh bạch. Nguyên lai Tạ Vân Đình đối với hắn khách khí thế này là bởi vì cha và mẹ của hắn.

“A? Lời nói này là sao?” Tạ Vân Đình tựa hồ đối với chuyện gia đình Diệp Vô Ưu tỏ ra rất hứng thú.

“Lúc trước ta ở nhà, cha ta ngại ta vướng tay vướng chân. Bây giờ ta đã đi, ông ta tự nhiên có thể cùng mẹ ta sống trong thế giới riêng của hai người. Người nói bọn họ có tốt hơn không nào?” Diệp Vô Ưu lại chậm rãi nói.

Tạ Vân Đình trông như hơi dờ ra. Hắn thế nào cũng không tưởng nổi Diệp Vô Ưu tự nhiên lại đưa ra một lý do như thế. Ngẫm nghĩ một chút, hắn cuối cùng mở miệng hỏi chính sự: “Diệp công tử, không biết tìm đến ta, có gì chỉ giáo không?”

Tạ Vân Đình có thể làm thượng đại tướng quân, không đơn thuần là năng lực của hắn xuất sắc, mà trên phương diện đối nhân xử thế hắn cũng mạnh hơn rất nhiều so với bảo bối nhi tử Tạ Trường Phong của hắn. Cũng chính bởi vì vậy, đối với Diệp Vô Ưu hắn luôn khách khí như thế này, không gì khác, là bởi vì hắn là nhi tử của Diệp Phi Phàm và Yến Ngọc Dao.

“Cái này, Tạ tướng quân, kỳ thật là..., ta đến đây cầu thân.” Diệp Vô Ưu nhún vai xoay chuyển, nói.

“Này, Diệp công tử, Tạ mỗ tịnh không có nữ nhi, không biết Diệp công tử có phải nhìn trúng nha hoàn nào đó trong phủ ta không? Nếu như thật sự như thế, Diệp công tử đã mở miệng, Tạ mỗ nhất định đem nàng tặng cho công tử.” Tạ Vân Đình lập tức giả hồ đồ nói.

“Tạ tướng quân, ngươi còn giả bộ hồ đồ sao?” Diệp Vô Ưu một điểm cũng không nể mặt Tạ Vân Đình, không thêm rào trước đón sau, nói huych toẹt ra: “Trừ muội muội của ngươi, Phinh Đình tỷ tỷ của ta, ta sao lại nhìn trúng người nào khác nữa?”

“Đại ca, người tìm muội à?” Lúc này, ngoài cửa truyền vào một thanh âm nhu nhược. Tạ Phinh Đình từ từ đi đến, dáng đi chậm chạp có vẻ không tự nhiên.

“Phinh Đình tỷ tỷ!” Diệp Vô Ưu nhੌm dậy hướng tới Tạ Phinh Đình bước lại, ôm ghì lấy nàng: “Ta vừa xin cầu thân với đại ca nàng, nàng sớm có thể gả cho ta rồi!”

“Ngươi, ngươi không được làm loạn!” Tạ Phinh Đình nghĩ muốn đẩy Diệp Vô Ưu ra, nhưng nàng có thể đẩy ở đâu đây?

“Ài!” Tạ Vân Đình ho một tiếng. “Diệp công tử, chuyện này chúng ta có thể từ từ thương lượng.”

“Không cần thương lượng gì hết, tóm lại Phinh Đình tỷ tỷ đã là người của ta. Người đừng tính chuyện mang nàng gả cho hoàng đế lão đầu nữa. Người bây giờ tại đi đến gặp hoàng đế lão đầu xin thoái hôn đi.” Diệp Vô Ưu lại chậm rãi nói. “Nếu không, sau này có thua thiệt thì chính là người đó!”

Sắc mặt Tạ Vân Đình thay đổi nhẹ nhàng. Hắn vừa nhìn đến bộ dạng đi đứng của Tạ Phinh Đình có chút gì không đúng, bây giờ nghe Diệp Vô Ưu nói thế, trong lòng liền trầm xuống.

“Phinh Đình, hãy nói thật cho đại ca biết, lời Diệp công tử nói, có thể là sự thật không?” Tạ Vân Đình trầm giọng hỏi.

“Đại ca, ta..., hắn, ta...” Tạ Phinh Đình lắp bắp, khuôn mặt trắng tinh lập tức đã chuyển sang hồng, nói đến nửa ngày, một câu cũng không thể nói ra.

“Phinh Đình, cứ nói thật đi, đại ca sẽ không trách gì người.” Sắc mặt Tạ Vân Đình hòa hoãn trở lại, ngữ khí cũng thay đổi có chút nhu hòa.

“Đại ca, xin lỗi, là..., là ta không tốt, ta..., ta đã là người của hắn.” Tạ Phinh Đình cắn môi cúi đầu, giọng nhỏ nhẹ nói, nói vừa xong câu đó cả người người nàng tựa hồ đột nhiên nhẹ bồng đi nhiều.

Tạ Vân Đình bỗng lại đang cảm chén trà, nghe xong câu đó, tay run rẩy nhẹ, chỉ còn nửa chén trà, gần như đổ cả ra ngoài.

“Diệp công tử, người chắc cũng đã biết, Phinh Đình là hoàng phi tương lai, chuyện này tuy không được công bố chính thức nhưng vẫn xem như một bí mật đã được công khai.” Tạ Vân Đình trầm trọng than nói một hơi. “Người dù biết hay không biết, người đã làm thế này, bất luận là người hay là Tạ gia chúng ta đều gặp phải đại phiền phức!”

“Tạ tướng quân, hiện tại nói lời này không có tác dụng gì. Người chắc phải nghĩ ra cách nào giải quyết chuyện phiền phức này.” Diệp Vô Ưu lại chậm rãi nói. Hắn ôm Tạ Phinh Đình lại ngồi đối diện Tạ Vân Đình, khuôn mặt không có gì lo lắng, tựa hồ chuyện này với hắn không có chút quan hệ nào, mặc dù trên thực tế, chuyện phiền phức này hoàn toàn do hắn gây ra.

Đáng tiếc, trong lòng Tạ Phinh Đình không thoải mái, có điều chẳng cách nào tránh không bị Diệp Vô Ưu ôm vào lòng, chỉ có thể cúi đầu, không dám nhìn Tạ Vân Đình.

Đầu óc của Tạ Vân Đình nhanh chóng chuyển động, ván đã đóng thuyền rồi, Tạ Phinh Đình đã thất thân với Diệp Vô Ưu, giờ còn muốn Tạ Phinh Đình gả cho hoàng thượng hiển nhiên là không có khả năng. Đường nhiên Tạ Phinh Đình ở bên hoàng thượng cũng không có giá trị, chỉ còn cách để nàng gả cho Diệp Vô Ưu, tuy Diệp Vô Ưu mới nhìn không có triển vọng, nhưng thế lực sau lưng hắn, không ai dám coi là nhỏ.

Hiện tại hắn chỉ có thể làm một chuyện, chỉ có thể tận lực làm chuyện này ảnh hưởng ít nhất đến hoàng thượng, đồng thời chỉ có thể tận lực cùng Diệp Vô Ưu chuyện này mới có nhiều thuận lợi.

Nghĩ đến đây, Tạ Vân Đình liền khai khẩu: “Diệp Công tử, người thật tâm muốn cưới Phinh Đình à?”

“Đương nhiên là thật tâm.” Diệp Vô Ưu cũng không nghĩ nhiều, tùy tiện nói.

“Diệp công tử, có thể để lệnh tôn và lệnh đường đến đây một lần, chúng ta có thể thương lượng với nhau không? Hoặc giả, ta đi báai phỏng bọn họ cũng được.” Tạ Vân Đình trầm ngâm một chút rồi nói.

“Cái này...” Diệp Vô Ưu ngắt ngứ một chút. Hắn không thể nghĩ cưới Tạ Phinh Đình phải khó khăn như vậy. Hơn nữa hắn tin phụ mẫu hắn cũng không nguyện ý làm chuyện này. Bởi vì Yến Băng Cơ là hôn thê danh chính ngôn thuận của hắn, nên rất hiển nhiên, nếu Diệp Vô Ưu thật sự muốn thành thân thì đầu tiên cũng phải thành thân với Yến Băng Cơ.

Chỉ là, Diệp Vô Ưu cũng biết, nếu như hắn trực tiếp nói ra ý hắn, không những Tạ Vân Đình tức giận, chỉ sợ Tạ Phinh Đình cũng rất phẫn hận. Tuy hắn đối với Tạ Vân Đình xem ra rất không vừa ý, nhưng hắn không thể so với Tạ Phinh Đình, sau tất cả, hắn cũng muốn mang nàng đi!

“Diệp công tử, thật không có vấn đề gì chứ?” Tạ Vân Đình nhíu nhíu chân mày.

“Cái này, Tạ Tướng quân, người đã cân nhắc đến hoàng thượng chưa?” Diệp Vô Ưu sớm nghĩ ngay ra đối sách, liền hỏi ngược lại.

53. Chương 24: Bảo Đắc Mỹ Nhân Quy

Tạ Vân Đình giật mình. Diệp Vô Ưu đưa ra vấn đề này, hấn ngay lập tức hiểu ra. Chuyện này xác thực không thể phủ trương. Không chỉ không thể phủ trương mà còn phải tận lực xử lý cho nhỏ lại. Có điều vẫn còn một chuyện... Khi không để cho Diệp Vô Ưu chiếm tiện nghi thế này có quá đơn giản không?

“Diệp công tử, không quản nói như thế nào, Phinh Đình là muối muối duy nhất của ta. Tạ gia chúng ta ở đế quốc cũng có chút danh tiếng, nếu cứ để Phinh Đình đi theo người như thế, có phải cũng khó mà biện bạch được không?” Tạ Phinh Đình trầm ngâm một chút rồi nói. Xem ra, nguyên lai hấn rất kỳ vọng vào Tạ Phinh Đình. Đợi gã nàng ta vào trong cung, một ngày nào đó có thể sẽ trở thành hoàng hậu. Lúc đó địa vị của Tạ gia ở đế quốc sẽ được củng cố vững chắc. Bây giờ, một tên Diệp Vô Ưu từ đâu đâu xuất hiện, đến quấy rầy Tạ Phinh Đình bỏ đi. Không bắt Diệp Vô Ưu chịu một cái giá nào đó, hấn không thể cam tâm.

“Tạ tướng quân, chỉ cần người đáp ứng gã Phinh Đình tỷ tỷ cho ta. Sau này, người đã là đại cữu tử của ta, chúng ta nhất nhất là người nhà, về sau, chuyện gì cũng có thể thương lượng, phải không nào?” Diệp Vô Ưu không biết trong lòng Tạ Vân Đình có chủ ý gì, bất quá, gia hỏa này chắc chắn không thấy thỏ không chịu làm chim ưng (chim đại bàng), muốn tự hấn làm chuyện tốt cho Tạ gia thật không có khả năng.

Nói một hồi, gia hỏa này cũng không đưa ra hảo sự gì. Tuy gia thế hấn không nhỏ, nhưng tự mình hấn thì hoàn toàn không làm nên chuyện gì. Vậy nên ngoại trừ một lời hứa suông chẳng có gì rõ rệt, hấn cũng chẳng đưa ra được hảo sự nào khác.

Tạ Vân Đình ngấm nhìn Tạ Phinh Đình trong lòng Diệp Vô Ưu, lại ngó sang Diệp Vô Ưu, trong lòng có chút bất lực. Vấn đề đã đóng thuyền, Tạ Phinh Đình đã thất thân với Diệp Vô Ưu, hấn đã mất cơ hội tốt để bàn điều kiện với Diệp Vô Ưu. Nhưng thật ra, nếu như Tạ Phinh Đình không thất thân với Diệp Vô Ưu, hấn cũng chẳng cần phải bàn điều kiện gì với Diệp Vô Ưu. Xem ra lần này hấn đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt thôi.

“Diệp công tử nói rất có lý, chúng ta sớm sẽ trở thành người một nhà.” Trên mặt Tạ Vân Đình lộ ra nét tươi cười có chút miễn cưỡng. “Theo ta được biết, Diệp công tử mấy ngày nay đều ở trong khách điểm. Ở đông đại nhai ta có một trạch tử bỏ không, ngày mai ta cho người thu dọn một chút, để ta tặng người và Phinh Đình làm tân phòng được không?”

“Đa tạ tướng quân, ừ, không, phải là đại cữu tử.” Diệp Vô Ưu cười hi hi, giai nhân vào tay, còn có trạch tử làm của hồi môn, hấn tự nhiên rất vui vẻ.

“Sau này, người và Phinh Đình ở cùng nhau, cứ gọi ta là đại ca.” Tạ Vân Đình cười cười. “Thời gian không còn sớm, các người về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Cảm tạ đại ca quan tâm. Bất quá ta muốn trở về khách điểm, Phinh Đình tỷ tỷ cũng cùng đi với ta.” Diệp Vô Ưu không muốn để Tạ Phinh Đình lưu lại đây. Theo như hấn thấy, lúc này ở bên cạnh hấn, Tạ Phinh Đình chân chính đã là người của hấn rồi.

“Ta..., ta không đi, ta còn chưa thu thập đồ đạc gì!” Tạ Phinh Đình không nhịn được cất giọng nhỏ nhẹ phản đối.

“Phinh Đình, đồ đạc của người, ta sẽ để hạ nhân đưa qua bên đông đại nhai. Người và muối phu cứ đi về khách điểm đi, ngày mai, ta sẽ phái người đón các người đến đông đại nhai.” Tạ Vân Đình lần này giúp Diệp Vô Ưu mở lời.

Nghe Tạ Vân Đình nói như vậy, Tạ Phinh Đình chỉ còn có thể đáp ứng. Trong lòng có chút khổ sở, chuyện đi về của nàng lại bị hai nam nhân này quyết định.

“Đại ca, chúng ta không quấy nhiễu người nữa.” Diệp Vô Ưu không muốn ở lại đây. Mục đích của hấn đã đạt được, tự nhiên là muốn nhanh chóng ly khai. Nói xong câu này, hấn liền ôm Tạ Phinh Đình đứng dậy.

“Ta tiễn các người.” Tạ Vân Đình giữ chặt nổi bất lực trong tim, cũng đứng dậy.

Tạ Trường Phong vẫn còn đứng ở ngoài cửa, thấy Diệp Vô Ưu ôm Tạ Phinh Đình đi ra, không nhẫn nhịn được muốn tiến tới. Bất quá, liền lập tức bị Tạ Vân Đình dùng nhãn thần chặn lại. Cuối cùng, hấn chỉ

dùng mắt yên lặng nhìn Diệp Vô Ưu ôm cô cô hần bỏ đi, không còn biện pháp nào. Ai để Tạ Vân Đình tự thân bảo hộ hai người?

“Phinh Đình tỷ tỷ, nàng hiện nay là người của ta!” Đi ra khỏi phủ tướng quân, Diệp Vô Ưu có chút hưng phấn nói với Tạ Phinh Đình.

“Tiểu dân tặc!” Tạ Phinh Đình phẫn hận chửi một câu.

Diệp Vô Ưu hôn một cái lên khuôn mặt phẫn hồng của nàng, sau đó vận vô ảnh thân pháp, nhanh chóng hướng khách điếm chạy đến.

Không lâu sau, Diệp Vô Ưu liền trở về gian phòng của mình, lập tức phát hiện Lãnh Tâm m vẫn còn ở trong phòng.

“Sư phụ người còn chưa đi à?” Diệp Vô Ưu liền đặt Tạ Phinh Đình xuống, lúng túng hỏi.

“Người làm sao bây giờ mới trở lại?” Ngữ khí Lãnh Tâm m có một chút bất mãn, liền lập tức nhìn sang Tạ Phinh Đình một cái. “Nàng ta là ai?”

“Sư phụ, đây là đồ tặc của người, Phinh Đình tỷ tỷ, mau gọi sư phụ đi!” Diệp Vô Ưu lập cập giới thiệu hai người.

“Sư... sư phụ.” Tạ Phinh Đình tuy có chút không tình nguyện, nhưng nghĩ lại nàng đã chủ định phải gả cho Diệp Vô Ưu, điều này thật sự đã không thể thay đổi, đành bất lực gọi Lãnh Tâm m một tiếng.

“Đừng gọi ta là sư phụ!” Lãnh Tâm m hừ một tiếng, “Vô Ưu là đồ đệ ta, người không phải!”

Trong lòng Tạ Phinh Đình rất ủy khuất, gần như không thể khóc nổi.

“Sư phụ, Phinh Đình tỷ tỷ là lão bà của ta, đương nhiên gọi người là sư phụ!” Trong lòng Diệp Vô Ưu nghĩ ngợi, sư phụ mỹ nữ này tính khí thật sự có chút cổ quái. Lam Tiểu Phong tiểu hoa si này nói thật không sai.

“Được rồi, đừng nhiều lời nữa. Bây giờ theo ta, ta muốn đưa người đến một nơi.” Lãnh Tâm m hừ lạnh nói.

“Bây giờ?” Diệp Vô Ưu ngắt ngữ, quay nhìn Tạ Phinh Đình một cái, có chút không muốn rời đi.

“Nếu không phải bây giờ, ta đợi người trở lại làm gì?” Lãnh Tâm m nói có chút bất mãn.

“Này, sư phụ, người đợi ta một lát.” Diệp Vô Ưu lo lắng nói, nhanh chóng mang Tạ Phinh Đình đi ra ngoài, đến bên ngoài gian phòng của Thất Thất, gõ cửa.

Thoáng chốc Thất Thất đã xuất hiện ở cửa.

“Công tử, mời vào.” Thất Thất yêu kiều nói.

“Không cần vào, Thất Thất, đây là lão bà của ta. Người chiếu cố nàng ta tốt vào, ta có chút chuyện cần phải đi!” Diệp Vô Ưu gấp gấp nói.

“Công tử đừng lo lắng, ta nhất định chiếu cố tốt cho phu nhân.” Thất Thất nói rồi hướng tới Tạ Phinh Đình hành lễ: “Thất Thất ra mắt phu nhân.”

“Phinh Đình tỷ tỷ, ta và sư phụ có việc phải đi. Còn chuyện này, ta sẽ trở lại, nàng đừng sợ, Thất Thất sẽ chiếu cố tốt cho nàng.” Diệp Vô Ưu giọng nhẹ nhàng nói với Tạ Phinh Đình.

Tạ Phinh Đình gật đầu nhẹ nhàng, nhưng thật sự không phải vì lời nói của Diệp Vô Ưu mà nàng yên tâm. Chỉ là hiện tại nàng có một loại cảm giác buồn xuôi, đối với chuyện gì cũng không để tâm.

“Đi nhanh lên!” Lúc này thanh âm của Lãnh Tâm từ một nơi không xa truyền lại, biểu hiện một chút nôn nóng.

54. Chương 25: Cổ Quái Sư Tỷ

Lãnh Tâm m đi đến trước cửa, gõ vào cửa, cửa liền lập tức mở ra.

“Vào đi!” Lãnh Tâm m quay đầu nhìn Diệp Vô Ưu một cái rồi bước vào trước.

Diệp Vô Ưu theo vào. Bên trong tối đen, không có đèn, hắc chỉ có thể thấy được ẩn hiện bên trong có một thân hình yếu đuối của nữ tử.

“Sương Sương, bật đèn lên.” Thanh âm của Lãnh Tâm m vang lên. Lời nói vừa dứt, ánh sáng trong phòng liền bừng lên. Đến lúc này, Diệp Vô Ưu đã nhìn thấy rõ được nhân dạng của thiếu nữ trong phòng.

Thiếu nữ này thân hình hơi cao, không thấp hơn Diệp Vô Ưu bao nhiêu. Nguyên bốn thân hình của nàng rất mềm mại, thật sự rất mềm mại. Bất quá, điều làm Diệp Vô Ưu cảm thấy kinh ngạc nhất là mái tóc trên đầu nàng màu vàng. Mái tóc vàng xỏa xuống, che mất một bên khuôn mặt nàng, nên Diệp Vô Ưu không thể hình được hoàn toàn dung mạo của nàng. Nhưng từ nửa khuôn mặt nhỏ mà nhìn, nàng không nghi ngờ chắc chắn là một tuyệt sắc giai nhân.

“Sương Sương, đó là sư đệ của ngươi, ta mới thu nhận. Diệp Vô Ưu.” Ngữ khí của Lãnh Tâm m lúc này đặc biệt ôn nhu.

“Ah!” Thiếu nữ này mặc nhiên ứng thanh một tiếng, lạnh lùng nhìn Diệp Vô Ưu một cái, sau đó không có phản ứng nào khác.

“Vô Ưu! Đó là sư tỷ ngươi, Lãnh Sương Sương.” Lãnh Tâm m quay đầu nói với Diệp Vô Ưu.

“Ra mắt Sương Sương sư tỷ.” Diệp Vô Ưu thể hiện thật khôn ngoan, trong lòng thì nghĩ thầm, Lam Tiểu Phong nói thật không sai, đồ đệ của Lãnh Tâm m so với nàng ta còn cổ quái hơn.

“Sương Sương, ta muốn ra đi làm một chuyện, có thể phải qua vài ngày mới trở lại. Những ngày này, ngươi bồi tiếp Vô Ưu trước.” Ngữ khí Lãnh Tâm m vẫn ôn nhu: “Tu vi Vô Ưu rất thấp, đừng để người khác khi phụ hân.”

“Con biết rồi.” Lãnh Sương Sương hờ hững nói.

Diệp Vô Ưu trong lòng thấy có chút kỳ quái. Lãnh Sương Sương tựa hồ như đối với Lãnh Tâm m không có chút khách khí nào, nhưng lại thấy, Lãnh Tâm m tựa hồ không có một chút khó chịu nào.

“Ta đi trước! Sương Sương, ngươi đợi hộ tống Vô Ưu về khách điểm.” Lãnh Tâm m trầm ngâm một chút rồi nói.

“Sư phụ tỷ tỷ, người muốn đi à?” Diệp Vô Ưu không nhẫn nhịn được hỏi, hắc còn muốn biết làm thế nào để tốc thành tu tiên!

“Ta đi tìm một người.” Lãnh Tâm m hờ hững nói: “Người hiện tại tu vi quá thấp, án chừng phải tu luyện thì cần có một thời gian dài. Ta tuy có biện pháp tốc thành nhưng cần phải có một người phối hợp. Bây giờ ta đi tìm người đó.”

“Vậy à!” Diệp Vô Ưu nghe Lãnh Tâm m bảo vì chuyện của mình mà phải đi, tự nhiên không có biện pháp lưu lại. Nói thật, hiện tại hắc thật sự chỉ nghĩ đến việc nhanh chóng tu luyện thành công. Chỉ có như vậy, hắc mới thật sự khi phụ được người khác.

“Vô Ưu, sư tỷ ngươi cũng không quen thuộc nơi đây lắm, ngươi cần phải chiếu cố tốt cho sư tỷ, hiểu chưa?” Lãnh Tâm m suy nghĩ rồi nói.

“Yên tâm đi, sư phụ tỷ tỷ. Có ta ở đây, không người nào dám khi phụ Sương Sương sư tỷ!” Diệp Vô Ưu vỗ ngực bảo chứng.

Lãnh Tâm m nhìn Lãnh Sương Sương một cái, trong mắt lộ ra một tia thần sắc chán nản, trong lòng than nhẹ một tiếng, chuyển thân bỏ đi.

“Đi!” Sau khi Lãnh Tâm m bỏ đi, thanh âm lạnh nhạt của Lãnh Sương Sương liền vang lên.

“Đi đâu?” Diệp Vô Ưu giật mình.

“Khách điểm.” Ngữ khí Lãnh Sương Sương vẫn lạnh nhạt, tựa hồ như có vài từ cũng không muốn nói nhiều.

Diệp Vô Ưu kịp nhớ lại, Lãnh Tâm m vừa mới nói qua, để Lãnh Sương Sương hộ tống hần trở về khách điểm.

“Úc, Sương Sương sư tỷ, chúng ta đi!” Diệp Vô Ưu đi ra trước. Đi được vài bước, không nghe động tĩnh gì phía sau lưng, không nhìn được quay đầu lại nhìn, ngay lập tức suýt kêu lên hết hồn. Thì ra Lãnh Sương Sương ở phía sau lưng hần, có điều một tiếng động nhỏ cũng không có.

“Thì ra sư tỷ cũng rất lợi hại à!” Diệp Vô Ưu trong lòng nghĩ thầm. Đương nhiên cũng là bình thường, thân là đệ tử Ma tông tông chủ, tu vi tiên thuật tự nhiên phải cao siêu.

“Sương Sương sư tỷ, người lần đầu đến đây à?” Trên đường, Diệp Vô Ưu không tìm ra chuyện gì để nói.

“Không phải!” Lãnh Sương Sương lạnh như băng đáp lại hần hai từ.

“Sương Sương sư tỷ, người không ít lần du ngoạn Bách Hoa thành à?” Diệp Vô Ưu đối với sự lạnh nhạt của Lãnh Sương Sương một điểm cũng không khó chịu, tiếp tục hỏi.

“Đúng!” Lãnh Sương Sương hồi đáp rất đơn giản, chỉ hồi đáp một chữ.

“Ngày mai ta đưa tỷ đi loanh quanh thành có được không?” Diệp Vô Ưu đối với vị sư tỷ này rất có hứng thú.

“Tùy tiện.” Lãnh Sương Sương mặc nhiên nói.

“Vậy ta ngày mai đến đây tìm tỷ nhé?” Diệp Vô Ưu trong lòng có chút cao hứng. Nàng nói ‘tùy tiện’ thì cũng như đã đáp ứng rồi.

“Tốt.” Lãnh Sương Sương tiếp tục đối đáp đơn giản chỉ một từ.

Diệp Vô Ưu không nói gì nữa. Hần đã nhìn ra, tính khí của vị sư tỷ này không thật sự cổ quái, mà thật ra không thích nói, dường như, có muốn tăng bốc nàng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Sau khi Lãnh Sương Sương hộ tống Diệp Vô Ưu đến khách điểm, chào hỏi cũng không chào một cái, liền chuyển thân bỏ đi.

“Sương Sương sư tỷ, ngày mai gặp!” Diệp Vô Ưu hướng theo bối ảnh xinh đẹp của nàng nói với theo một câu.

Đợi bối ảnh của Lãnh Sương Sương hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Diệp Vô Ưu mới chuyển thân đi về hướng gian phòng của Thất Thất.

Vừa đi đến cửa thì cửa phòng lập tức mở ra.

“Công tử, người đã trở lại!” Thất Thất xuất hiện ở cửa, giọng nhẹ nhàng nói.

“Phình Đình tỷ tỷ đâu?” Diệp Vô ưu hỏi.

“Phu nhân đã ngủ, công tử, người muốn ở đây qua đêm à?” Thất Thất nhỏ giọng hỏi.

“Không cần, người hãy chiếu cố tốt cho Phình Đình tỷ tỷ, ta trở về phòng.” Diệp Vô Ưu ngáp ngừng một chút rồi nói. Nói xong, hần liền chuyển thân trở về phòng mình.

Nhìn bối ảnh của Diệp Vô Ưu, nhân thần Thất Thất lộ ra một tia biểu tình cổ quái.

Diệp Vô Ưu sớm đã có chút mệt mỏi, trước đã buông thả trên người của Tạ Phình Đình một trận, khí lực của hần hao phí không ít. Vì vậy hần vừa trở về phòng thì nhảy lên giường liền.

Chỉ là, vừa mới nhảy lên giường, Diệp Vô Ưu liền kêu lên giật mình, bởi vì hần phát hiện, trên giường thỉnh thoảng có người.

“Vô Ưu ca ca, huynh làm gì mạnh quá vậy, đè người ta đau quá!” Lúc này, một thanh âm có chút bất mãn vang lên, chính là Hàm Yên tiểu yêu tinh.

“Hàm Yên muội muội, người làm gì ở đây?” Diệp Vô Ưu mệt mỏi liền sít qua một bên. Tiểu yêu tinh này không lẽ cũng muốn cả hần à?

“Người ta buồn chán mà!” Hàm Yên yêu kiều nói. “Vô Ưu ca ca, huynh xấu quá, chiều tối đi chơi, cũng không cho người ta biết!”

“Hàm Yên muội muội, ta nghĩ không cần phá giấc ngủ của người!” Diệp Vô Ưu hấp tấp nói, trong lòng thì nghĩ, mang nàng ta đi theo, hẳn còn có thể thu hoạch tích ngọc được à?

“Vô Ưu ca ca, người lừa người ta!” Hàm Yên tức giận yêu kiều nói. “Người ta có ngủ đâu nào?”

“Ta nghĩ người đang ngủ!” Kỹ năng diễn của Diệp Vô Ưu thật là nhất lưu. Dù có chết hẳn cũng không thừa nhận là cố ý không mang nàng ta đi theo.

55. Chương 26: Tân Phòng

Rất may hiện tại đang là buổi tối, trong phòng không có đèn, cộng thêm tu vi tiên thuật của Diệp Vô Ưu quá thấp. Tối thì năng lực cơ hồ bằng không, nhìn không rõ nhân dạng của Hàm Yên. Hơn nữa, chỉ nghe mỗi thanh âm sung mãn mỹ hoặc của Hàm Yên, hẳn còn miễn cưỡng có thể nhận nhận.

“Hàm Yên muội muội, người đừng làm loạn, nhanh trở về phòng ngủ, ngày mai ta lại bồi tiếp người đi chơi!” Diệp Vô Ưu vội vàng nói, trong lòng thâm hận không thôi.

“Xú nha đầu, đợi ta học tốt tiên thuật, xem ta không ăn người à!” Diệp Vô Ưu trong lòng phần hận nghĩ thâm. Hẳn âm thầm phát thệ, đợi sau khi tiên thuật tu luyện thành, chuyện đầu tiên phải làm là xử lý Hàm Yên nha đầu này. Hơn nữa còn muốn để nàng ba ngày không rời giường được! Mặc dù, thật sự là lỗi của nàng vì nhiều năm đã câu dẫn hắn.

“Vô Ưu ca ca, người ta không muốn mà!” Ngữ khí của Hàm Yên càng phát ra càng kiều mị, nhưng vì như thế, Diệp Vô Ưu cảm giác một thân thể mềm mại như không có xương đang tiến vào lòng hắn.

Song thủ Hàm Yên ôm lấy cổ của Diệp Vô Ưu, dùng lực kéo, hai người liền lăn qua lại trên giường.

“Vô Ưu ca ca, tối nay người ta bồi tiếp huynh có được không?” Thân thể Hàm Yên cứ rung động một cách không an phận trong khi giọng nói thì ngập tràn vẻ dụ hoặc.

“Cái này, cái này..., Hàm Yên muội muội, người còn nhỏ mà!” Diệp Vô Ưu cố kềm nén những rung động trong lòng. Mặc dù biết nha đầu này không thật sự bồi tiếp hắn nhưng sự tiếp xúc với nhau mang đến cho hắn một loại cảm giác mỹ diệu. Những lời nói đầy mỹ hoặc thật sự câu dẫn được hỏa dục của hắn.

“Người ta không còn nhỏ nữa, dù sao cũng đã mười sáu rồi!” Hàm Yên nói bằng thanh âm ngọt ngào. Hai tiểu thủ mềm mại bắt đầu vuốt ve người của Diệp Vô Ưu.

“Không thể nào lại để tử nha đầu này hành hạ nữa!” Diệp Vô Ưu tuy cảm giác rất thoải mái nhưng trong lòng cuối cùng còn có một điểm lý trí. Không thể để lần này bị hành hạ đến dục hỏa thiêu thân. Lần trước còn có thể nhân cơ hội có được thân thể của Yến Băng Cơ nhưng lần này, chỉ sợ hắn phải một mình chịu đựng.

Suy nghĩ đến đây, Diệp Vô Ưu cắn chặt răng, thành linh sử dụng khí lực toàn thân, đẩy Hàm Yên tách ra.

Hàm Yên tựa hồ không hề nghĩ Diệp Vô Ưu sẽ đẩy nàng ra, do đó không có phòng bị, cả người liền bị đẩy bật ra. Lập tức, toàn thân nàng bay lên không trung, rơi ngay xuống đất.

“Vô Ưu ca ca, huynh khi phụ muội!” Ngữ khí Hàm Yên đầy ủy khuất.

“Hàm Yên muội muội, người lúc này còn nhỏ. Ta lại nhẫn tâm khi phụ người sao?” Diệp Vô Ưu tuy trong lòng chửi Hàm Yên, miệng thì thốt lên những lời mật ngọt với nàng. “Huynh thật sự rất thích muội, tất nhiên là không bỏ. Nhưng vì lúc này muội còn nhỏ, sau này sẽ muốn muội!”

“Hừ, Vô Ưu ca ca, huynh thật xấu!” Hàm Yên yêu kiều hừ một tiếng, “Người ta đi, đợi Băng tỷ tỷ trở lại, muội nhất định tố cáo tỷ ấy, nói huynh khi phụ muội!”

“Tố cáo à, tùy muội muốn tố cáo gì cũng được!” Diệp Vô Ưu nói thâm trong. Chỉ cần bây giờ Hàm Yên ra khỏi đây, không nghi ngờ gì nữa đó chính là thành công lần thứ nhất của hắn.

Không biết Hàm Yên hôm nay tâm tình như thế nào, đột ngột nói đi là đi, chuyển thân ra khỏi gian phòng của Diệp Vô Ưu. Diệp Vô Ưu cuối cùng cũng thở ra một hơi. Tuy Hàm Yên tiểu ni tử này thân thể làm hắn rất động tâm nhưng hắn thật sự không muốn có loại cảm giác có thể nhìn nhưng không thể ăn.

“Tiểu yêu tinh này cuối cùng cũng đi!” Diệp Vô Ưu bước xuống giường, tuy biết đóng cửa không có tác dụng gì, nhưng cũng phải đóng cửa lại. Sau đó lướt thân lên giường, huýt sáo đi ngủ.

Diệp Vô Ưu lần này ngủ rất thoải mái, cho đến hết buổi sáng hắn mới bị Thất Thất gọi tỉnh dậy. Sau đó hắn mới biết, người của Tạ gia tới.

Tạ Vân Đình đã phái người an bài mọi chuyện ở trạch tử trên đại nhai, còn phái hai nha hoàn và một bà già qua đó. Hiện tại một trong số hai nha hoàn đó vừa để thỉnh Tạ Phinh Đình và Diệp Vô Ưu ghé qua.

Diệp Vô Ưu tự nhiên không khách khí, liền bỏ lại gian phòng khách điểm, mang mọi người lũ lượt theo hướng đông đại nhai mà đi. Hàm Yên và Mộ Dung Tiểu Tiểu hai người rất cao hứng, nói gì đi nữa, ở khách điểm lâu dài cũng không phải là chuyện tốt.

Tạ Phinh Đình trông có hơi tiêu tụy, tối qua tựa hồ như ngủ không được. Lúc này đi trên đường, nàng tựa hồ có chút mệt mỏi, phải có Thất Thất dìu nàng đi.

Không lâu sau, mọi người đã đến đông đại nhai. Tại đó có một nha hoàn chỉ dẫn bọn họ đến đại trạch tử. Đứng trước cửa lớn thấy có một tấm biển mới, trên đó có hai chữ lớn “Diệp Phủ”.

“Diệp ca ca, ở đây thật là tốt!” Tiến vào trạch tử, Lam Tiểu Phong không nhịn được tán thưởng nói.

“Nói thừa!” Diệp Vô Ưu không khách khí nói, nghĩ rằng dù sao cũng là do Tạ gia tặng, có thể chứ à?

“Tiểu Tiểu, chúng ta đi lấy phòng đi!” Hàm Yên kéo Mộ Dung Tiểu Tiểu lao nhanh vào bên trong.

“Đúng là sai lầm, nhà thì lớn, phòng lại nhiều, vậy mà còn phải giành giật nữa à?” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm một tiếng.

“Cô gia, tiểu thư, bọn họ đã chuẩn bị sẵn tân phòng rồi.” Nha hoàn dẫn bọn họ đến trước cửa nói. Nha hoàn này trông cũng được, thật sự là một người xinh đẹp.

“Tiểu Mẫn, dẫn chúng ta vào.” Tạ Phinh Đình cuối cùng cũng mở miệng. Chuyện đã như vậy, nàng đã bắt đầu tính toán an bài tương lai cho mình.

Nha hoàn tên gọi Tiểu Mẫn lĩnh mệnh đưa Diệp Vô Ưu và Tạ Phinh Đình tiến tới tân phòng của họ, lập tức phát hiện Hàm Yên và Mộ Dung Tiểu Tiểu chính cũng đang ở ngoài tân phòng, khuôn mặt không được vui vẻ.

“Vô Ưu ca ca, huynh thật xấu xa. Người còn chưa tới đã chiếm được căn phòng tốt nhất.” Hàm Yên cong miệng bắt mồm nói.

“Hàm Yên tiểu thư, tân phòng của công tử và phu nhân, tự nhiên là phải tốt nhất rồi.” Thất Thất cười nhẹ, yêu kiều nói.

“Hừ, tóm lại, Tiểu Tiểu, chúng ta đi tìm cái khác!” Hàm Yên tuy không cao hứng, cũng không có biện pháp nào, chỉ có thể kéo Tiểu Tiểu tiếp tục ghé qua các gian phòng khác.

Trong tân phòng, giường chiếu đều mới tinh, trên tường còn có dán một chữ ‘hỷ’, trang hoàng cũng giống như phòng hôn nhân.

Sau khi đưa Diệp Vô Ưu và Tạ Phinh Đình vào gian phòng, Tiểu Mẫn và Thất Thất rất tự giác lui bước đi ra.

“Phinh Đình tỷ tỷ, đây là tân phòng của chúng ta!” Diệp Vô Ưu ôm lấy eo của Tạ Phinh Đình, có chút hưng phấn nói, hắn thật sự mãn ý với chỗ này.

“Đúng vậy, đây là tân phòng của chúng ta.” Tạ Phinh Đình nói nhỏ nhỏ. Nàng ngẩn ngơ nhìn chữ ‘hỷ’ trên tường, trong lòng có một cảm giác khác thường. Trong hai ngày ngắn ngủi, sinh hoạt của nàng đã phát sinh thay đổi phiên thiên phúc địa mà đến lúc này nàng vẫn còn chưa thể chấp nhận được.

Nhưng nàng biết, nàng phải chấp nhận. Cái người đứng ra nên gọi là một nam hài đang ở bên cạnh nàng, giờ thật sự là nam nhân của nàng, trượng phu của nàng. Sau này, hắn sẽ cùng nàng sinh sống với nhau.

Nhưng nàng thật sự phát hiện, mình đối với hắn không biết gì hết. Ngoại trừ biết hắn gọi là Diệp Vô Ưu, những chuyện khác của hắn, nàng tựa hồ hoàn toàn không biết gì.

“Công tử, bên ngoài có kẻ muốn tìm người!” Ngay lúc này, thanh âm Thất Thất từ bên ngoài truyền vào.

56. Chương 27: Lãnh Sương Sương

“ Công tử, nàng ta nói là sư tỷ của người.” Thất Thất rất nhanh chóng cho Diệp Vô Ưu một đáp án.

“Nguyên lai là nàng ta, thật tệ, ta đáp ứng hôm nay đi tìm nàng ta!” Diệp Vô Ưu cuối cùng nhớ ra, tối hôm qua hắn còn nói hôm nay mang Lãnh Sương Sương đi lang thang Bách Hoa Thành.

Diệp Vô Ưu nhanh chóng đi ra hướng cửa, đợi sau khi hắn nhìn thấy Lãnh Sương Sương, lập tức phát hiện có người so với hắn sớm hơn một bước.

“Hảo tỷ tỷ này, Tiểu sinh xin có lễ!” Không cần nói, đó là Lam Tiểu Phong tiểu hoa si.

Bất quá, Lãnh Sương Sương thật sự không để mắt đến Lam Tiểu Phong.

“Tiểu sinh Lam Tiểu Phong, năm nay 18 tuổi, tuy không phải là ngọc thụ lâm phong, nhưng cũng là anh tuấn tiêu sái, tuy không có tiền bạc quanh thân, nhưng cũng có chút ít gia sản, tiểu sinh còn chưa cưới vợ, xin hỏi vị thiên tiên tỷ tỷ này có ý gả cho tại hạ làm thư thiếp không?” Lam Tiểu Phong tịnh không có từ bỏ, chiêu bài cầu hôn đó của hắn lại xuất hiện.

Lúc này quay lại, Lãnh Sương Sương cuối cùng cũng có phản ứng, nàng nhìn Lam Tiểu Phong một cái, sau đó khẽ cong đôi môi đỏ, lạnh như băng buông ra hai từ: “ Hoa si!”

Nghe từ miệng Lãnh Sương Sương buông ra hai từ này, Lam Tiểu Phong ngẩn ngơ ngẩn, đó là lần thứ nhất hắn chạm phải phản ứng lạnh nhạt này của mỹ nữ, nhưng vừa đúng lúc Diệp Vô Ưu đi tới, trong lòng lập tức thấy sáng khoái.

“ Sương Sương sư tỷ, người nói đúng, hắn đúng là hoa si, đừng lý tới hắn!” Diệp Vô Ưu đi đến trước mặt Lãnh Sương Sương, cười hi hi nói.

“Làm sao không đi tìm ta?” Lãnh Sương Sương hừ một tiếng, trong ngữ khí hiển nhiên có rất nhiều bất mãn.

“Xin lỗi, sư tỷ, đệ hôm nay vừa dậy, liền gặp chuyện ngay.” Diệp Vô Ưu hấp tấp giải thích, trong lòng lập tức thấy kỳ lạ, Lãnh Sương Sương làm sao biết hắn đến chỗ này mà lại?”

“Đi.” Lãnh Sương Sương nói rồi quay đầu hướng ra ngoài bỏ đi.

“Sư tỷ, đi đâu?” Diệp Vô Ưu hấp tấp truy theo hỏi.

“Loanh quanh Bách Hoa Thành.” Lãnh Sương Sương thể hiện hôm nay so với hôm qua tốt hơn nhiều, chỉ ít một câu nói cũng có nhiều từ.

“A, sư tỷ, đợi đã.” Diệp Vô Ưu quay ngược người lại đến bên cạnh Lam Tiểu Phong, nhanh chóng nói: “Tiểu hoa si, trở về cho Phình Đình tỷ tỷ biết, là ta bồi tiếp sư tỷ đi ra ngoài.”

“Diệp gia ca ca, huynh, huynh nói nàng ta là sư tỷ của huynh? Thế này, nàng ta, nàng ta là đồ đệ Lãnh Tâm m à?” Ngữ khí của Lam Tiểu Phong có chút rung rẩy, thanh âm thì cũng rất nhỏ, tựa hồ rất e sợ.

“Đúng vậy, thế nào?” Diệp Vô Ưu có chút kỳ quái hỏi.

“Không, không có gì, đệ,...đệ trở về!” Lam Tiểu Phong bỏ chạy như bỏ chạy giữ mạng.

“Bệnh thần kinh!” Diệp Vô Ưu nhìn theo bóng ảnh của Lam Tiểu Phong, có chút bất mãn lắm lắm một câu.

Ngay lúc Diệp Vô Ưu tính cùng Lãnh Sương Sương bỏ đi, phía sau liền truyền lại một thanh âm yêu kiều: “ Vô Ưu ca ca, huynh đi đâu đó?”

“Nha đầu này làm sao lại đến?” Diệp Vô Ưu có chút đau đầu, Hàm Yên thật sự là âm hồn bất tán, vừa rồi nàng ta không phải đi giành phòng à? Thế nào lại nhanh chóng chạy ra đây?”

“Người không thích nàng ta à?” Lãnh Sương Sương hỏi.

“Không phải là không thích, chỉ là nha đầu thích gây rối, để nàng ta theo chúng ta, không phải là chuyện tốt.” Diệp Vô Ưu tùy tiện nói.

“Ta giúp người chặn nàng ta lại!” Lãnh Sương Sương hồ hững nói.

Lúc hai người đang nói chuyện, Hàm Yên và Mộ Dung Tiểu Tiểu đã đến bên người Diệp Vô Ưu, ngay lúc này, Lãnh Sương Sương thành linh chuyển thân qua, cái đầu tóc vàng đột nhiên không có gió tự bay, tuy là mỹ lệ dị thường, thật sự cũng có chút quỷ dị, tóm lại trong một sát na, Diệp Vô Ưu cũng nhìn thấy rõ dung mạo của Lãnh Sương Sương, quả nhiên, cũng giống như hắc đã nghĩ, Lãnh Sương Sương có thể đúng như bốn từ khuynh quốc khuynh thành, đặc biệt là khuôn mặt nàng trắng tinh dị thường, phối hợp với cái mái tóc vàng, thật sự làm cho người ta có một loại mỹ cảm đặc biệt.

“A!” Hàm Yên kinh hô một tiếng, dùng nhãn thần bất khả tự nghị nhìn Lãnh Sương Sương: “Thế nào, thế nào là người?”

Diệp Vô Ưu giật mình, Hàm Yên sao thành linh nhận biết Lãnh Sương Sương?”

“Không cần phải đi theo chúng ta!” thanh âm của Lãnh Sương Sương thật sự so với sương lạnh còn băng lạnh hơn, khi tức trên thân nàng ta phát ra một loại chấn áp bách nhân, Diệp Vô Ưu cảm giác có chút không đúng, nhưng thần tình trên mặt Hàm Yên lộ xuất ra một vẻ ỷ kỵ, từ nhỏ đến lớn, Diệp Vô Ưu chưa từng thấy biểu tình này trên người Hàm Yên, ngay lúc này, Diệp Vô Ưu không khỏi quá mực để xem lại sự tỷ mới nhận biết không đến một ngày này.

“Tiểu Tiểu, ta, chúng ta trở về!” Hàm Yên kéo Mộ Dung Tiểu Tiểu, chuyển thân nhanh chóng bỏ đi, đi ngay lập tức không còn thấy bóng hình.

“Tốt rồi, đi thôi!” Lãnh Sương Sương hồ hững nói, sau đó, bước ra cửa lớn.

“Sương Sương sư tỷ, người biết Hàm Yên à?” trên đường, Diệp Vô Ưu cuối cùng không nhịn được hỏi.

“Lúc trước có thấy qua.” Lãnh Sương Sương không chú ý nói.

Diệp Vô Ưu mấp máy miệng, bỗng lại còn muốn hỏi thêm chút gì nữa, nhưng ngẫm nghĩ, cuối cùng thì không hỏi, hắc thật sự cùng với vị sư tỷ rất không quen thuộc, hiện tại có chút vấn đề, chỉ sợ hỏi nàng cũng không trả lời.

Tuy thưởng hoa đại hội đã kết thúc, nhưng Bách Hoa thành sáng hôm nay vẫn rất náo nhiệt, nhưng Diệp Vô Ưu và Lãnh Sương Sương hai người này đi trong thành, tốc độ quay đầu cũng cực kỳ cao, khuôn mặt của Diệp Vô Ưu so với nữ nhân còn hấp dẫn hơn, cái đầu tóc vàng của Lãnh Sương Sương cũng không giống mọi người, tất cả đều hấp dẫn người trên đường ngắm nhìn.

“Sư tỷ, trong thành kỳ thật rất hay, người có thời gian có thể đi quanh nhiều.” Diệp Vô Ưu mấy ngày này đã dần dần quen với nhãn thần của mọi người trên đường, sở dĩ tịnh không thấy khó chịu.

“Nhãn thần bọn họ rất đáng ghét!” Lãnh Sương Sương hừ nhẹ một tiếng nói.

“Sư tỷ, người rất hấp dẫn, bọn họ nhìn chăm chăm vào tỷ cũng là bình thường.” Diệp Vô Ưu do là sắc lang nên biện giải, từ trên một loại trình độ, hắc cũng là tự mình biện giải, bởi vì sau khi nhìn thấy mỹ nữ, hắc cũng nhìn chăm chăm.

“Bọn họ tựa hồ nhìn chăm chăm vào người.” ngữ khí Lãnh Sương Sương có chút quái dị nói.

“Đó là bọn họ có mắt không trông!” Diệp Vô Ưu phản hận nói, tuy hắc ăn mặc một thân nam nhân, nhưng luôn bị mọi người cho làm nữ nhân, tất cả là do khuôn mặt gây họa!

“Cũng không thể hoàn toàn trách họ, ta nếu không sớm biết người là nam hài tử, chỉ sợ cũng nghĩ người là nữ.” Lãnh Sương Sương hồ hững nói.

“A, sư tỷ, hôm qua trước khi người gặp ta, sớm đã biết ta là nam nhân rồi sao?” Diệp Vô Ưu hỏi có chút kinh ngạc.

“Chẳng lẽ người nghĩ sư phụ tùy tiện tìm một người làm đồ đệ sao?” Lãnh Sương Sương hừ nhẹ một tiếng, có lẽ cùng Diệp Vô Ưu đã có chút quen thuộc, nàng nói càng ngày càng nhiều.

“Đệ thật sự không biết sư phụ tỷ tỷ muốn thế nào.” Diệp Vô Ưu lúng túng mỉm cười.

“Gan người cũng không nhỏ, dám gọi sư phụ tỷ tỷ.” Lãnh Sương Sương hừ một tiếng.

57. Chương 28: Bạn Mĩ

“Sư phụ đối với người rất tốt mà!” Lãnh Sương Sương trầm mặc một hồi, dùng ngữ khí có chút dị dạng nói.

“Sương Sương sư tỷ, sư phụ tỷ tỷ đối với người cũng rất tốt hả?” Diệp Vô Ưu dò hỏi.

“Có lẽ thế.” Lãnh Sương Sương hờ hững nói, “Đừng nói tới sư phụ nữa, nhìn xem bên này, có người đang nhìn chăm chăm vào người, người biết hẩn không?”

Thuận theo phương hướng mục quang của Lãnh Sương Sương, Diệp Vô Ưu có chút kỳ quái nhìn qua, lập tức thật sự nhìn thấy một người rất quen thuộc, chỉ là nhìn đến hẩn, trong lòng Diệp Vô Ưu có loại rung động muốn bật cười, bởi vì người này không phải ai khác, chính là u Dương Vân Phi.

“Hẩn hiện tại khẳng định muốn tiến lại lấy kiếm chém ta.” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói.

“Thế nào? Hẩn và người có oán cừu à?” Lãnh Sương Sương có chút hiếu kỳ hỏi.

“Sương Sương sư tỷ, đừng quản hẩn, ta từ từ cho tỷ biết chuyện về tên gia hỏa này.” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói, u Dương Vân Phi không biết có gì cố kỵ, nhìn rất muốn tiến lại gây phiền phức cho Diệp Vô Ưu, nhưng cuối cùng lập tức nhận nhận được không có hành động.

Nhưng Diệp Vô Ưu và Lãnh Sương Sương tiếp tục chậm chậm đi dạo trong Bách Hoa thành, Diệp Vô Ưu thích thú hướng tới Lãnh Sương Sương kể lại chuyện ban đầu hẩn chinh u Dương Phi Vân, khi nói đến lúc u Dương Phi Vân lần thứ hai ở giữa đám đông gần như lửa thề, Lãnh Sương Sương nguyên bản khuôn mặt có chút lạnh băng, cũng không tự giác lộ ra một nét cười trên mặt.

“Người này tâm tính xem ra cũng rất kiên nghị, gặp phải loại chuyện này, cũng còn có thể công nhiên lộ diện.” Lãnh Sương Sương nói nhỏ.

“Tóm lại, thật đáng tiếc, nếu hẩn diện luôn thì tốt lắm.” Ngữ khí của Diệp Vô Ưu sung mãn hời hợt, mặc dù hẩn đã chinh u Dương Vân Phi vài lần, nhưng hẩn vẫn còn nhìn tên gia hỏa này rất không thuận mắt.

“Yến Băng Cơ là vị hôn thê của người?” Lãnh Sương Sương đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy, Băng tỷ tỷ là lão bà của đệ.” Diệp Vô Ưu một điểm cũng không dấu diếm, nhưng lập tức có chút kỳ quái hỏi: “Sương Sương sư tỷ, tỷ biết Băng tỷ tỷ à?”

“Tính ra là không biết, bắt quá, nàng ta hiện tại là Thánh Nữ Vô Song Cung, ta tự nhiên cũng nghe đến tên nàng ta.” Lãnh Sương Sương lắc đầu nói.

Dừng một lát, Lãnh Sương Sương lại hỏi: “chuyện của người và Tạ Phình Đình, Yến Băng Cơ có biết không?”

“Ah?” Diệp Vô Ưu ngắt ngứ chút ít, “Sương Sương sư tỷ, chuyện đệ và Phình Đình tỷ tỷ, tỷ cũng biết à?”

“Đừng quên sư phụ chúng ta là ai.” Lãnh Sương Sương nhìn Diệp Vô Ưu một cái, “sư phụ là ma tông tông chủ, ma tông tự nhiên không chỉ có ta và sư phụ hai người, có chút chuyện, tự nhiên sẽ có người hỏi báo lại cho ta.”

“À, thì ra như thế, Băng tỷ tỷ là Thánh nữ của vô Song Cung, chuyện đó của đệ, gần như có người báo cho nàng ta biết rồi.” Diệp Vô Ưu buồn phiền nói.

“Người rất sợ nàng ta à?” Lãnh Sương Sương hờ hững hỏi.

“Không phải là rất sợ, Bằng tỷ tỷ tuy có chút hung dữ đối với đệ, nhưng cũng không có làm gì đệ!” Diệp Vô Ưu lắc đầu, “ chỉ là đệ có chút e ngại nàng ta thương tâm.”

“Thân là người của ma tông, làm việc phải tùy tâm sở dục, hà tất phải cố kỵ chuyện này chuyện kia chứ?” Ngữ khí Lãnh Sương Sương đột nhiên biến đổi có chút lạnh nhạt.

“Điều này đệ biết, tính ra không bái sư phụ tỷ tỷ làm thầy, đệ cũng muốn làm việc gì là làm việc đó! Khuôn mặt của Diệp Vô Ưu không lo lắng, tóm lại, đừng nghĩ đến Bằng tỷ tỷ, ai biếu nàng ta không bồi tiếp đệ chứ!”

dừng một chút, Diệp Vô Ưu cũng hỏi: “đúng rồi, Sương Sương sư tỷ, sư phụ tỷ tỷ cuối cùng đi làm chuyện gì, tỷ có biết không?”

“Người thật sư muốn biết à?” Lãnh Sương Sương nhìn nhân thần cổ quái nhìn Diệp Vô Ưu.

Diệp Vô Ưu gật gật đầu: “ Đương nhiên muốn biết, chuyện này và đệ có liên quan mà!”

“Kỳ thật là cũng không biết rõ, nhưng ta nghĩ, sư phụ chắc đi đến Y Cốc.” Lãnh Sương Sương ngẫm nghĩ rồi nói.

“Y Cốc? Thiên Y tiên tử Triệu Thiên Tâm ở tại Y Cốc này à?” Diệp Vô Ưu hấp tấp hỏi.

“Không sai, ta nghĩ, sư phụ muốn tìm một người, chắc là Triệu Thiên Tâm.” Lãnh Sương Sương gật gật đầu, “ ma tông xác thật có phương pháp tu tiên tốc thành, tuy phương pháp có nhiều loại, cũng có bất đồng, nhưng bọn chúng trên cơ bản đều có một 1 điểm chung, đó là đối với bản thân tu luyện giả có thể có chút ảnh hưởng, còn có thể nhất định có nguy hiểm.”

“A?” Diệp Vô Ưu giật mình, “ còn có nguy hiểm à?”

“Đương nhiên, nếu không như vậy, mọi người đều dùng biện pháp tốc thành cả!” Lãnh Sương Sương cười khác lạ, “ bắt quá, người cũng đừng lo lắng, sư phụ khi đã tìm đến Triệu Thiên Tâm, tự nhiên sớm đã cân nhắc điểm này, y thuật của Triệu Thiên Tâm thiên hạ vô song, có nàng ta xem xét, người sẽ không gặp nguy hiểm.”

“ Vạn nhất nàng ta không nguyện ý trợ giúp thì làm sao?” Diệp Vô Ưu có chút lo lắng.

“Điều này không cần người lo lắng, sư phụ tự nhiên có biện pháp để Triệu Thiên Tâm tự làm.” Khoé miệng Lãnh Sương Sương lộ ra một tia thần sắc cổ quái.

Nghe Lãnh Sương Sương nói như thế, Diệp Vô Ưu cơ bản đã yên tâm, cũng khó trách hần quan tâm chuyện này, cuối cùng, điều này có thể liên quan mật thiết tới lợi ích của hần.

Ngay lập tức, nghĩ đến có thể rất nhanh chóng có thể gặp gỡ Thiên Y tiên tử Triệu Thiên Tâm trong Vân Mộng thập tiên tử bài danh đệ lục, trong lòng Diệp Vô Ưu không nhịn được có vài phần lo lắng.

Diệp Vô Ưu bồi tiếp Lãnh Sương Sương đi lanh quanh hơn nửa ngày, đến khi màn đêm buông xuống, hần mới cùng Lãnh Sương Sương trở lại Diệp phủ, cũng là toà trạch tử Tạ Vân Đình vừa mới tặng cho hần.

“Sư tỷ, có lẽ tỷ cũng ở lại nơi đây đi, chẳng phải ở đây phòng rất lớn sao.” Đi đến cửa, Diệp Vô Ưu dùng bước lại, nói với Lãnh Sương Sương, sau một ngày đi lanh quanh, hai người hiện đã thân thiết không ít.

“Không được, ta phải trở về.” Lãnh Sương Sương lắc đầu nói.

“Vây, cũng tốt.” Diệp Vô Ưu chỉ biết theo ý nàng.

Sau khi dùng mắt đưa tiễn Lãnh Sương Sương bỏ đi, Diệp Vô Ưu liền quay người tiến vào cửa lớn.

“ Công tử, người thế nào mà trở lại?” Mới đi được vài bước, Diệp Vô Ưu liền nhìn thấy Thất Thất.

“Thế nào?” Diệp Vô Ưu nhú nhú chân mày, “ Thất Thất, đã xảy ra chuyện gì à?”

“Cũng không có chuyện gì xảy ra, chỉ là công chúa phái người tìm công tử, để người tiến cung gặp nàng ta.” Thất Thất lắc đầu, “ công chúa phái người tới, vẫn đang ở đây.”

Sau khi được Thất Thất chỉ dẫn, Diệp Vô Ưu rất nhanh nhìn thấy được một thiếu nữ rất quen thuộc, không phải người khác, chính là thị nữ Kiếm Lan của Hoa Nguyệt Lan.

Kiếm Lan vừa nhìn thấy Diệp Vô Ưu, khuôn mặt không khỏi có chút đỏ hồng.

“Diệp công tử, Công chúa thỉnh người qua.” Thanh âm Kiếm Lan rất nhỏ, đầu cúi nhẹ, có chút không dám nhìn Diệp Vô Ưu.

“Đi bây giờ à?” Diệp Vô Ưu có chút kỳ quái, Hoa Nguyệt Lan thế nào lại trực tiếp tìm hắn? còn có, tự hồ như Hoa Nguyệt Lan đã biết chuyện của hắn và Tạ Phình Đình à?

“Thật cũng không sai, ở đây có nhiều người chăm chăm vào hắn mà phải không?” trong lòng Diệp Vô Ưu có chút cảm giác không sáng khoái, chiếu theo chuyện này mà nghĩ, có ít nhất vài người âm thầm theo sát nhất cử nhất động của hắn.

58. Chương 29: Tái Hí Kiếm Lan

“Tốt lắm, chúng ta đi.” nghe Kiếm Lan nói thế, Diệp Vô Ưu cũng không ngập ngừng, hơn nữa, hắn bỗng lại cũng có phần vui thích đi gặp Hoa Nguyệt Lan, nói không chừng vận khí rất tốt, còn có thể chiếm được chút điểm tiện nghi.

Diệp Vô Ưu đã không phải lần đầu tiên vào hoàng cung, do vậy, lần này cũng có chút cảm giác quen đường và nhẹ nhõm, hắn còn đặc biệt chú ý ép sát rất gần với Kiếm Lan, có lẽ là duyên cớ do trường kỳ đi theo sát bên Hoa Nguyệt Lan, trên người Kiếm Lan tán phát hương vị hoa lan nhẹ nhẹ, thật sự rất dễ chịu.

Kiếm Lan tựa hồ có chút hoảng hốt, nàng không tự giác nhớ lại quang cảnh lần trước trong tầm cung của công chúa, trong lòng lại e sợ Diệp Vô Ưu sẽ làm gì đối với nàng.

Chỉ là, trong lòng nàng càng lo lắng, thì càng dễ dàng xảy ra chuyện, đang bước đi nàng không biết vấp phải vật gì, ngay lập tức loạn choạng, ngã tới hướng mặt đất.

Với cơ hội ngàn lần khó gặp này, Diệp Vô Ưu tự nhiên không bỏ qua, lướt thân lao qua, lập tức giữ chặt lấy bờ eo của Kiếm Lan.

“Kiếm Lan tỷ tỷ, nàng không chuyện gì chứ?” Diệp Vô Ưu ôm chặt eo của Kiếm Lan, lập tức có chút không thành thật với thân thể nàng, như đang ôm lấy nửa vòng eo, áp sát vào bên tai nàng nhỏ nhẹ hỏi.

“Công tử, ta, ta không có gì.” Kiếm Lan cảm giác bên tai nhột nhột, trong lòng cũng dâng lên một cảm giác cổ quái, khuôn mặt nóng bừng lên, “Công tử, người, người có thể thả ta được rồi!”

Chỉ là, Diệp Vô Ưu tịnh không có ý thả Kiếm Lan ra, hắn ngửi ngửi trên mái tóc thanh tú của nàng nói: “Kiếm Lan tỷ tỷ, trên thân người rất thơm nhe!”

“Công tử, đừng, đừng làm như thế!” Kiếm Lan xấu hổ không thôi, nho nhỏ cầu khẩn, “Coi chừng bị người khác nhìn thấy.”

“Kiếm Lan tỷ tỷ, nàng đừng lo lắng, không có người nhìn thấy đâu.” Diệp Vô Ưu cười hi hi, Kiếm Lan càng xấu hổ, hắn lại càng thích trêu chọc nàng.

Chỉ là, lần này hắn có thể làm sai, một giọng nói cứng rắn, ở không xa liền truyền lại một thanh âm trong vắt lạnh lùng: “Người nào đó?”

Nghe thấy thanh âm này, trong lòng Diệp Vô Ưu thật không thoải mái, bởi vì thanh âm này có chút quen thuộc với hắn.

Thành thực với thân thể của Kiếm Lan, Diệp Vô Ưu không có ôm nàng trở lại, chỉ là lập tức nắm lấy tiểu thủ đầy đặn của nàng, Kiếm Lan vùng vẫy một cái, tự nhiên là không có vùng vẫy thoát ra, cũng chỉ đành cho Diệp Vô Ưu nắm lấy.

“Quản nhiều chuyện quá đó!” Diệp Vô Ưu không khách khí nói, xuất hiện trước mặt không xa là một tên gia hỏa, chính là u Dương Vân Phi, xem ra hắn không chỉ thật sự có hiệu lực(thể lực) ở Bách Hoa Đế Quốc, mà còn tiến nhập hoàng cung, xem hắn ăn mặc, giống như là đại nội thị vệ.

“ Diệp Vô Ưu, lại là người!” u Dương Vân Phi hừ lạnh một tiếng, “ Hoàng cung trọng địa, người thế nào lại đi vào?”

“u Dương Vân Phi, đầu óc người thật sự không chút hữu dụng!” Diệp Vô Ưu cười giễu cợt nói: “ Ta làm thế nào tiến vào à? Đường nhiên là từ cửa tiến vào rồi!”

“Hi hi” Kiếm Lan nhần nhện không được bật ra một tiếng cười yêu kiều, liền lập tức sắc mặt đỏ hồng lên, cúi thấp đầu xuống.

“ Diệp Vô Ưu, ở đây là hoàng cung, không phải nhà người, không phải người nào đều cũng có thể tiến vào!” u Dương Vân Phi hừ lạnh một tiếng nói.

“ Lại gặp phải một loại lời nói ngốc nghếch của người!” khuôn mặt Diệp Vô Ưu lộ vẻ khinh bỉ, “ Kiếm Lan tỷ tỷ, chúng ta đi!”

Diệp Vô Ưu kéo Kiếm Lan đi, gần như làm cho u Dương Vân Phi tức chết.

“Đứng lại” u Dương Vân Phi hét lên, “ Thế này ta không khách khí nữa!”

“ Cái gì?” ngay lúc này, liền có một thanh âm truyền tới, nhưng người này, cũng là người rất quen thuộc với Diệp Vô Ưu, Tạ Trường Phong.

“ Tạ thống lĩnh, là công chúa gọi ta mang Diệp công tử tiến vào!” nhìn thấy Tạ Trường Phong, Kiếm Lan mở miệng nói, nàng không biết u Dương Vân Phi, nhưng Tạ Trường Phong nàng đã biết từ sớm.

“ Nguyên lai là Kiếm Lan tiểu thư.” Tạ Trường Phong tự nhiên cũng biết Kiếm Lan, hần nhìn Diệp Vô Ưu một cái, trong mắt lướt qua một tia thù hận, “ Thì ra là công chúa phân phó, Trường Phong này đâu dám cản trở Kiếm Lan tiểu thư.”

“ Nói thừa ” Diệp Vô Ưu lại uể oải nói một câu, nắm lấy tiểu thủ Kiếm Lan, chậm chạp đi về phía trước, lúc này, không có ai cản trở.

Chỉ là, phía sau hần, hai cặp mắt phẫn hận, đều trừng trừng nhìn vào hần.

Sau khi đến tẩm cung Hoa Nguyệt Lan, Diệp Vô Ưu mới thả ngọc thủ của Kiếm Lan ra, không phải là hần e sợ Hoa Nguyệt Lan, chỉ là Hoa Nguyệt Lan nếu mà nhìn thấy hần khi phụ Kiếm Lan, khẳng định là không cao hứng, Hoa Nguyệt Lan mà không cao hứng, hần nếu muốn chiếm tiện nghi tự nhiên là khó khăn lớn.

Nhưng Kiếm Lan rất nhanh lui khỏi tẩm cung Hoa Nguyệt Lan, lưu lại Diệp Vô Ưu cùng Hoa Nguyệt Lan đơn độc với nhau.

“ Công chúa lão bà, lần này tìm đến ta, có chuyện gì không?” Diệp Vô Ưu nét mặt cười cười đi đến bên người Hoa Nguyệt Lan, tay tựa như muốn ôm nàng.

Chỉ đáng tiếc, Hoa Nguyệt Lan thật sự không phải Kiếm Lan, không phải hần muốn ôm là có thể ôm, chỉ thấy nàng linh xảo lướt thân một cái, liền thoát khỏi lang thảo của Diệp Vô Ưu.

“ Tiểu vô lại, đừng gây rối, ta có chính sự hỏi người!” Hoa Nguyệt Lan yêu kiều hừ một tiếng nói.

“Để ta ôm một cái cũng không thiệt thòi mà, chuyện này cũng tức giận sao?” Diệp Vô Ưu lăm lăm một tiếng.

Tai của Hoa Nguyệt Lan nghe thấy, có một loại cảm giác muốn cười vui vẻ, tên vô lại này, coi nàng là cái gì có thể dễ dàng để cho người ôm hả?

“ Tiểu vô lại động tác của người thật sự nhanh, chuyện của Tạ Phình Đình, chuyện này sẽ được giải quyết rất nhanh.” Hoa Nguyệt Lan trừng mắt với Diệp Vô Ưu một cái.

“Đó là đương nhiên, sao không xem ta là ai à!” khuôn mặt Diệp Vô Ưu đắc ý, “ Công chúa lão bà, lần này nàng phải cảm tạ chuyện này phải không?”

“ Ta vì sao phải cảm tạ người chứ? Có được nhiều tiện nghi là người, lần này người có được Tạ Phình Đình một đại mỹ nhân xinh đẹp còn chưa nói, Tạ Vân Đình còn tặng cho người một toà trạch tử lớn, nếu cảm tạ, cũng là người cảm tạ mới phải?” Hoa Nguyệt Lan không khách khí nói.

“ Công chúa lão bà, nàng nói thế này không đúng, tuy ta có được không ít chuyện tốt, nhưng nàng cũng có chuyện tốt, hiện tại nàng không cần gả cho Tạ Trường Phong tên tiểu bạch diện đó, đó có thể đều là công lao của ta.” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn nói, “ Bất quá, nếu như nàng khẳng định làm lão bà ta, đương nhiên không cần cảm tạ ta!”

“ Người nằm mộng đi, ta mà gả làm lão bà cho một tên hoả gia vừa vô lại vừa háo sắc à!” Hoa Nguyệt Lan phần hận nói, “ Tiểu vô lại, ta hôm nay tìm ngươi, không phải hỏi ngươi về chuyện Tạ Phinh Đình, ta hỏi ngươi, ngươi thế nào quan hệ với ma tông tông chủ Lãnh Tâm m?”

“ Công chúa lão bà, nàng thế nào mà biết?” Diệp Vô Ưu có phiền muộn, “ Nàng không phải tìm nhiều người giám sát ta chứ?”

“ Không phải là giám sát, mà là âm thầm bảo hộ ngươi!” Hoa Nguyệt Lan không khách khí nói, “ Ta chỉ giúp sư tỷ chiếu cố ngươi!”

“Ta tự mình có thể bảo hộ cho mình!” Diệp Vô Ưu có chút không thoải mái, âm thầm bảo hộ và giám sát cũng không có gì sai biệt, chỉ xem có ác ý không thôi.

“Đừng thay đổi đề tài, ta chỉ hỏi ngươi, ngươi thế nào nhận biết Lãnh Tâm m?” Hoa Nguyệt Lan hừ một tiếng yêu kiều nói.

“ Lãnh tỷ tỷ là sư phụ ta, ta biết nàng ta thì có gì kỳ quái.” Diệp Vô Ưu không suy nghĩ nói.

“ Cái gì, Lãnh Tâm m là sư phụ của ngươi? Hoa Nguyệt Lan kinh ngạc hỏi.

59. Chương 30: Tình Thiêu Công Chúa

“Hôm qua ta vừa bái Lãnh tỷ tỷ làm sư phụ mà!” Diệp Vô Ưu đáp với vẻ mặt chẳng quan tâm gì. Hiển nhiên hẳn đối với chuyện này cũng không chú ý lắm.

“Ngươi có điên không? Ngươi không biết Lãnh Tâm m là người nào à?” Hoa Nguyệt Lan phần hận hỏi.

“Biết chứ, là Ma tông tông chủ thôi!” Diệp Vô Ưu tùy tiện đáp.

“Bậy mà ngươi còn bái nàng ta làm sư phụ à?” Hoa Nguyệt Lan nhìn vào khuôn mặt vô tội của Diệp Vô Ưu, trong lòng cảm thấy hơi rung động.

“Chuyện tốt, sao có thể không làm chứ?” Diệp Vô Ưu trề trề môi đáp với vẻ bất phục.

“Chuyện tốt à? Tiểu vô lại, Lãnh Tâm m cho ngươi chuyện tốt gì?” Hoa Nguyệt Lan hơi ngần ngại một chút.

“Cũng không có gì, chỉ dạy ta tiên thuật vậy thôi.” Diệp Vô Ưu chậm rãi nói. “Công chúa lão bà, nàng đừng hỏi mãi chuyện này được không? Chuyện này chả có gì to tát cả!”

“Còn không có gì to tát à? Đầu của ngươi có vấn đề hả?” Hoa Nguyệt Lan không khách khí nói. “Ngươi đừng quên thân phận của ngươi. Sư tỷ là thánh nữ Vô Song cung. Ngươi là vị hôn phu của sư tỷ. Mẫu thân ngươi cũng xuất thân từ Vô Song cung. Bây giờ tự nhiên ngươi lại bái Ma tông tông chủ làm sư phụ. Ngươi khác sẽ nghĩ gì hả?”

“Nghĩ gì thì tùy bọn họ!” Diệp Vô Ưu đáp không e ngại.

“Người khác sẽ nghĩ chúng ta, Vô Song cung, cấu kết với Ma tông!” Hoa Nguyệt Lan nổi nóng. “Sau này sẽ có hậu quả gì, cũng chẳng ai biết được!”

“Đừng cho người khác biết quan hệ giữa ta và Băng tỷ tỷ. Mẹ ta đã từ lâu không còn là người của Vô Song cung. Bọn họ chỉ cần mở miệng phủ nhận, bảo chuyện này không có quan hệ với bọn họ. Như thế không được hay sao?” Diệp Vô Ưu suy nghĩ tiếp nói. “Người khác nói rất nhiều chuyện, nhưng có làm gì được Vô Song cung đâu!”

“Ta thật không hiểu nổi. Sao ngươi có thể bái Lãnh Tâm m làm sư phụ được? Ngươi nếu muốn học tiên thuật, phụ mẫu ngươi không thể dạy cho ngươi sao?” Hoa Nguyệt Lan phần hận nhìn Diệp Vô Ưu, khuôn mặt rất tức giận.

Diệp Vô Ưu lập tức nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Hoa Nguyệt Lan, cười hi hi nói: “Công chúa lão bà, nàng tức giận trông càng hấp dẫn nha!”

“Ta không phải lão bà của ngươi!” Hoa Nguyệt Lan mắt trừng trừng nhìn Diệp Vô Ưu. “Tiểu vô lại, ta cho ngươi biết, không cho phép ngươi bái Lãnh Tâm m làm sư phụ. Hơn nữa, ta sẽ cho sư tỷ biết, để tỷ ấy đến xử lý!”

“Muốn ta không bái Lãnh tỷ tỷ làm sư phụ cũng được. Chỉ cần công chúa lão bà làm cho ta một chuyện tốt.” Nhân châu của Diệp Vô Ưu xoay tròn, cười hi hi nói.

“Ngươi muốn chuyện tốt gì?” Hoa Nguyệt Lan hỏi lại với vẻ không hào hứng.

“Rất đơn giản, chỉ cần công chúa lão bà nàng gả cho ta thôi.” Diệp Vô Ưu dùng nhân thần không khách khí nhìn Hoa Nguyệt Lan.

“Ngươi nằm mơ đi nha!” Hoa Nguyệt Lan hừ một tiếng, “Bổn công chúa tới chết cũng không lấy chồng. Ngươi đừng có mà vọng tưởng!”

“A? Không phải chứ! Công chúa lão bà, khó tưởng nổi nàng lại muốn đi làm ni cô à?” Diệp Vô Ưu ngớ ngẩn nói.

“Ngươi mới đi làm hòa thượng đó!” Hoa Nguyệt Lan trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu.

“Vây cũng tốt a! Nàng là ni cô, ta là hòa thượng, chúng ta rất xứng đôi.” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói.

“Ngươi chết đi cho ta!” Hoa Nguyệt Lan gần như bị Diệp Vô chọc cho tức chết.

“Công chúa lão bà, ta mà chết nàng có thể phải trở thành quả phụ đó.” Diệp Vô Ưu vừa nói vừa làm như vô tình tiến gần Hoa Nguyệt Lan thêm một chút. “Vì vậy nàng rửa ta cũng chính là rửa chính mình đó!”

“Ta không thềm nói dông dài với ngươi. Ta chỉ hỏi ngươi, ngươi có nhất định phải làm đồ đệ của Lãnh Tâm m không?” Hoa Nguyệt Lan phần hận hỏi.

“Cái này, cũng không nhất định. Con người của ta chỉ nhận chuyện tốt. Ai làm nhiều chuyện tốt cho ta, ta sẽ nghe người đó.” Diệp Vô Ưu chậm rãi nói, “Bất quá, hiện tại Lãnh tỷ tỷ làm rất nhiều chuyện tốt cho ta. Nếu công chúa lão bà khẳng định giúp cho ta một điểm hảo sự, ta có lẽ sẽ nghe nàng!”

“Ngươi tìm sư tỷ mà muốn hảo sự đi nha!” Hoa Nguyệt Lan yêu kiều hừ một tiếng, cứng rắn đáp. Ngay lập tức liền có cảm giác hơi bất thường, bờ eo như bị bó lại. Diệp Vô Ưu không biết từ khi nào đã đến sát bên người nàng, lựa lúc nàng không chú ý liền ôm chặt lấy vòng eo mềm mại của nàng.

“Thả tay ra!” Hoa Nguyệt Lan yêu kiều hét.

“Công chúa lão bà, đừng như thế chứ. Chẳng phải chúng ta cũng không phải là lần đầu mà!” Diệp Vô Ưu không chỉ không thả tay ra mà còn ôm chặt hơn. Hắn nhẹ nhàng cúi đầu, áp sát bên tai nàng, cất giọng nhẹ nhàng nói.

“Ngươi còn nói vậy à!” Trong lòng Hoa Nguyệt Lan có chút xấu hổ. Nghĩ tới quang cảnh lúc lần đầu họ gặp nhau, khuôn mặt nàng không cầm được nóng bừng lên. Lúc đó, mọi nơi trên thân thể nàng đều bị Diệp Vô Ưu nhìn thấy hết. Không chỉ như vậy, ngọc nữ phong thánh khiết đó của nàng cũng bị hắn dày vò.

“Công chúa lão bà, nàng đừng lo lắng. Ta không gây phiền hà cho Vô Song cung. Chuyện của ta, ta sẽ tự mình giải quyết.” Diệp Vô Ưu bên tai của Hoa Nguyệt Lan nói, nói xong, lè lưỡi ra, liếm nhẹ nhẹ một cái lên vành tai của Hoa Nguyệt Lan.

Toàn thân Hoa Nguyệt Lan run rẩy. Một cổ cảm giác dị dạng truyền lan khắp toàn thân.

“Tử sắc lang, đừng chạm vào ta!” Hoa Nguyệt Lan nổi giận nói. Chỉ là, nàng thật sự không hề vùng vẫy. Bổn lai với tu vi của nàng, muốn thoát khỏi lòng Diệp Vô Ưu là chuyện hết sức dễ dàng, nhưng không biết vì sao, lúc này nàng đột nhiên không có ý nghĩ vùng vẫy.

“Công chúa lão bà, chẳng phải nàng không còn phải gả cho tên tiểu bạch diện Tạ Trường Phong đó nữa hay sao, gả cho ta đi mà!” Diệp Vô Ưu cũng không dám loạn động trên người Hoa Nguyệt Lan, chỉ là ôm lấy eo

nàng. Hắn cũng biết rất rõ, Hoa Nguyệt Lan thật sự muốn vùng vẫy, hẳn chắc là nửa điểm tiện nghi cũng không chiếm được.

“Gả cho người còn không như gả cho Tạ Trường Phong à!” Hoa Nguyệt Lan hừ một tiếng, “Người vừa háo sắc vừa vô lại. Trên người không thấy một chút ưu điểm. Nhìn người thế nào cũng chẳng hơn được Tạ Trường Phong.”

“Ai nói, vô lại cũng là ưu điểm đó!” Diệp Vô Ưu vội biện bạch với chút không phục.

“Ai nói vô lại là ưu điểm hả?” Hoa Nguyệt Lan yêu kiều hừ một tiếng, bất mãn nói.

“Cha ta nói!” Diệp Vô Ưu khéo léo đối đáp lại.

“Cha người cũng...” Hoa Nguyệt Lan bỗng lại muốn nói cha của hắn nói vậy, nhưng lập tức nhớ đến Diệp Phi Phàm là trưởng bối của nàng. Ở sau lưng ông ta nói ông ta nói vậy có chút thái quá. Do đó sau khi nói được một nửa liền thu hồi lại, tiếp tục phần hận nói: “Tóm lại không có ưu điểm!”

“Công chúa lão bà, ta không có ưu điểm thật ư? Nàng thích ta đi mà!” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói.

“Tự tác đa tình, ta không thể thích người được!” Hoa Nguyệt Lan hừ một tiếng nói.

“Công chúa lão bà, người của nàng rất thơm nha!” Diệp Vô Ưu lập tức phát ra một tiếng cảm thán, phía sau còn có nửa câu không nói ra: “So với Kiếm Lan tỷ tỷ còn thơm hơn nhiều.”

Hoa Nguyệt Lan có vẻ như không chịu nổi cách nói chuyện bốn cột này của Diệp Vô Ưu, chính đang muốn nói gì đó thì ngoài cửa tẩm cung liền truyền lại một thanh âm rất quen thuộc: “Ti chúc Tạ Trường Phong có việc cầu kiến công chúa điện hạ.”

60. Quyển Iii Chương 1: Sanh Khí Đích Công Chủ

”Cái tên tiểu bạch kiếm thì làm sao ỉ“ Diệp Vô Ưu bất mãn nói.

“Làm sao ta biết” Hoa Nguyệt Lan dịu dàng nói, “Theo ta, chúng ta cùng đi xem! ”

“Chúng ta cùng đi” Diệp Vô Ưu nắm lấy bạch ngọc tiểu thủ lập tức kéo Hoa Nguyệt Lan ra ngoài.

Hoa Nguyệt Lan trước muốn giật tay ra, nhưng trong tâm lại không muốn thế, do dự một lúc, rồi mặc cho Diệp Vô Ưu nắm lấy ngọc thủ, rồi cùng hắn bước về phía hoàng cung.

Tạ Trường Phong cả người đứng như trời trồng, hai mắt lại nhìn về tẩm cung, một cử động cũng không, trong lúc đang nhìn Diệp Vô Ưu và Hoa Nguyệt Lan tay trong tay rời khỏi, sắc mặt bỗng chốc từ từ biến đổi.

“Tạ thống lĩnh, có chuyện gì vậy ỉ“ Ngữ khí của Hoa Nguyệt Lan có vẻ không vui nói, trên mặt nàng còn sắc đỏ phơn phớt chưa kịp tan biến, trông đáng vẻ hiện tại của nàng, lại thấy vẻ thân mật giữa nàng và Diệp Vô Ưu, tâm trạng Tạ Trường Phong lập tức như rơi xuống đáy vực.

“Không có chuyện gì, gần đây trong hoàng cung không bình yên, ngoại nhân thường đột nhập hoàng cung,ta lo cho công chúa có phiền hà nên tới đây xem một tí“ Tạ Trường Phong có vẻ do dự nói.

“Đã là như thế, vậy thì người có thể đi, ở đây không còn việc gì nữa.“ Hoa Nguyệt Lan cau mày, không vui nói.

Diệp Vô Ưu tâm lí không hề lo lắng, nơi này ắt có vấn đề, muốn cùng Hoa Nguyệt Lan tìm hiểu.

“Có một ngày, ta sẽ cho tên tiểu tử này một trận ỉ“ Diệp Vô Ưu chửi thề “Đám có chủ ý với lão bà của ta, rõ ràng là không muốn sống mà ỉ“

”Vậy, ti chúc xin cáo lui.“ Tạ Trường Phong có vẻ không tình nguyện nhưng cũng phải li khai, nhưng trước khi khi hắn liếc nhìn Diệp Vô Ưu nhãn thần lộ rõ sự thù ghét, ganh tị.

Nhìn theo Tạ Trường Phong khuất khỏi tầm nhìn của hai người, Hoa Nguyệt Lan nắm lấy tay Diệp Vô Ưu, chuyển thân rời đi.

"Công chúa lão bà, tên gia hỏa đối với nàng có lòng không tốt ỉ' Diệp Vô Ưu cau mày tức giận nói.

"Ngày mai ta sẽ rời khỏi đây, không cần quản hấn có ý xấu hay không ỉ' Hoa Nguyệt Lan vui vẻ nói.

"Đi? Nàng đi đâu ỉ' Diệp Vô Ưu hỏi dồn.

"Vô Song Cung" Hoa Nguyệt Lan không muốn giấu Diệp Vô Ưu.

"Vô Song Cung ỉ' Diệp Vô Ưu mắt sáng lên, "Công chúa lão bà ah, dẫn ta đi thì rất tốt".

"Người thật sự muốn đi sao ỉ' Hoa Nguyệt Lan có vẻ cổ quái nhìn Diệp Vô Ưu, "Nếu người thật sự muốn đi, thì chúng ta sẽ lên đường vào ngày mai."

"Ngày mai?" Diệp Vô Ưu không khỏi trở nên nghi ngờ, nghe nói Vô Song cung có vô số mỹ nữ, Diệp Vô Ưu tất nhiên muốn đến xem, chỉ là nghĩ kỹ một chút, hấn hiện giờ còn không thể rời khỏi Bách Hoa thành, hấn còn phải đợi Lãnh Tâm m trở về, những ngày này hấn đã biết được sự bất lợi buồn phiền khi tu vi tiên thuật quá thấp kém. Hấn biết việc quan trọng nhất của bản thân mình bây giờ chính là trước hết theo Lãnh Tâm m học giỏi tiên thuật.

"Vào ngày mai, người sẽ không có lí do để từ chối chứ ỉ' Hoa Nguyệt Lan hỏi.

"Ta..., để ta suy nghĩ đã ỉ' Diệp Vô Ưu gãi gãi đầu, "Công chúa lão bà, nếu nàng không đi, hộ tống ta ở đây thì có gì không tốt?"

"Người mơ à ỉ' Hoa Nguyệt Lan trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu, "Nếu ta có ở lại đây thì cũng không hộ tống người đâu ỉ' "

"Thì ta sẽ hộ tống nàng ỉ' Diệp Vô Ưu nuốt nước bọt nói.

"Ta không cần người hộ tống!" Hoa Nguyệt Lan nói, "Đúng là tiểu vô lại, trong tâm chỉ nghĩ chuyện không tốt ỉ' "

"Công chúa lão bà, thật là oan uổng cho ta, trong tâm ta chỉ nghĩ tới nàng, làm sao nàng có thể nói ta nghĩ chuyện không tốt chứ ỉ' Diệp Vô Ưu bộ dạng ủy khuất nói.

"Vô Lại ỉ' Hoa Nguyệt Lan trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu, "Ta không quản chuyện của người nữa, ta sẽ phái người thông tri cho sư tỷ ỉ' "

"Ta tưởng gặp Bằng tỷ tỷ, nàng sẽ cáo tố ta, ta muốn mà không được. "Diệp Vô Ưu không khoan nhượng nói.

"Người!" Hoa Nguyệt Lan không tức giận nổi, muốn giáo huấn hấn 1 trận nhưng không thể trách, mắng cũng không được, thật không có biện pháp để đối phó hấn.

"Công chúa lão bà, đừng giận mà, dù nàng khi giận vẫn rất đẹp, như giận dữ quá không tốt cho cơ thể ỉ' Diệp Vô Ưu nắm lấy tay Hoa Nguyệt Lan rồi ôm lấy, cười he he nói.

"Không được chạm vào người ta ỉ' Hoa Nguyệt Lan không thể để cho Diệp Vô Ưu chiếm tiện nghi nữa. "Được lắm, người cùng Lãnh Tâm m thật như nhau, ta không quản nữa, người hãy quay về đi ỉ' "

"Đã muộn rồi, ta không muốn quay về." Thỉnh thần dong dịch tổng thần nan *, lúc quay về, Diệp Vô Ưu thật không muốn đi bộ.

Lời nói cương quyết, Diệp Vô Ưu cảm giác thân thể đông cứng, không thể cử động.

"Công chúa lão bà, nàng không thể mưu sát phu quân ỉ' Diệp Vô Ưu bất mãn nói, hấn không ngờ Hoa Nguyệt Lan lại động thủ, không hề có một điểm phòng bị nào.

Hoa Nguyệt Lan hừ một tiếng, không trả lời, chỉ một trảo nắm lấy cổ áo hấn, nhắc bổng hấn lên rồi di chuyển về tẩm cung.

Hoa Nguyệt Lan đương nhiên không có ý giết Diệp Vô Ưu. Nếu nàng thực sự muốn giết hấn, Diệp Vô Ưu sớm đã chết không biết bao nhiêu lần rồi, làm sao có thể để hấn chiếm của nàng bao nhiêu tiện nghi như vậy? Chỉ là nàng thấy Diệp Vô Ưu không rời đi, lại càng không thể ngờ là Diệp Vô Ưu lại muốn ở qua đêm

trong phòng nàng, đành phải dùng biện pháp trực tiếp nhất, sau khi chế trụ được hắn, rồi trực tiếp xách hắn đưa về nhà.

”Công chúa lão bà, nàng tại sao đối xử tốt với yêu linh ấy hơn ta, ôm ta đi không được sao a ỉ’ Diệp Vô Ưu bất nhận oán than nói, nhưng lúc này, hắn không quên tại người của Hoa Nguyệt Lan chiếm chút tiện nghi, bất quá với Hoa Nguyệt Lan đúng là tiện nghi lớn!

”Tiểu vô lại, ngươi nói xằng bậy, ta không muốn nghe ngươi nói nữa ỉ’ Hoa Nguyệt Lan giận dữ nói.

Lần đầu tiên, Diệp Vô Ưu đang nói phải im lặng nghe lời.

”Trời ! Đánh không lại cả lão bà của mình, đúng là thất bại mà!” Diệp Vô Ưu trong lòng thở dài chắc lưỡi , thậm hy vọng có ngày sẽ cho Hoa Nguyệt Lan biết lợi hại, không phải chịu cái kiểu đối xử này nữa, đến lúc đó, hắn muốn ôm nàng thì được ôm nàng, muốn hôn nàng thì sẽ được đáp ứng.

”Lãnh tỷ tỷ, ngàn vạn lần đừng làm ta thất vọng a ỉ’ Diệp Vô Ưu bất chợt nhớ đến Lãnh Tâm m, mọi kì vọng của hắn hoàn toàn đặt người Lãnh Tâm m.

Hoa Nguyệt Lan tâm lý cũng có nhiều phần uất đối với Diệp Vô Ưu, thật muốn trả thù hắn, tại Diệp phủ môn khẩu, trực tiếp nén hắn xuống rồi giải khai cấm chỉ trên thân thể hắn, chuyển thân nhanh chóng li khai.

”Oa, Vô Ưu ca ca, huynh trông thật dễ thương a ỉ’ Diệp Vô Ưu xấu hổ chỉ muốn độn thổ, khi âm thanh của Hàm Yên giọng điệu thích thú vang lên.

”Đáng đời ỉ’ m thanh của Mộ Dung Tiểu Tiểu tiếp ngay sau đó.

Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu một cái, phớt lờ Hàm Yên rồi quay người hướng về phải, trực tiếp tiến vào.

”Phải đi tìm Phính Đình tỷ tỷ thôi“ Diệp Vô Ưu nói với bản thân tựa như muốn cùng Phính Đình làm hảo sự.

61. Chương 2: Hại Tu Đích Phính Đình

Tạ Phính Đình đang ngồi trên giường còn Thất Thất ngồi trên ghế gần nàng. Thấy Diệp Vô Ưu đã đến, Thất Thất vội vàng chuyển thân nghênh đón.

”Công tử, người đã về!” Thất Thất nghiêng mình thi lễ, giọng nói mềm mại cất lên.

”Tốt, mọi người lui ra đi.” Diệp Vô Ưu vẫy tay.

”Vâng! Công tử!” Thất Thất duyên dáng cúi đầu, sau đó lùi về sau, bước ra, tiện tay khép cửa lại cho họ.

”Đình Đình tỷ tỷ! Tỷ và Thất Thất đang bàn luận chuyện gì vậy? Trông tỷ có vẻ rất cao hứng!” Diệp Vô Ưu thuận miệng hỏi.

”Cũng chẳng có chuyện gì. Chẳng qua là Thất Thất rất hiểu chuyện, chúng ta cũng chỉ bàn luận những chuyện phiếm mà thôi.” Đình Đình dịu dàng nói. Hiện tại nàng căn bản đã chấp nhận thực tế nên trong lòng cảm thấy rất thanh thản.

”Nàng ta đương nhiên hiểu nhiều, cầm kỳ thi họa đều nhất mực tinh thông.” Diệp Vô Ưu chậm chậm nói. ”Chỉ có điều, Đình Đình tỷ tỷ! Tốt hơn là không nên quá thân mật với nàng ta.”

”Tại sao?” Đình Đình không hiểu nên hỏi lại ngay.

”Đình Đình tỷ tỷ! Tỷ có biết Thất Thất đến từ đâu không?” Diệp Vô Ưu không trả lời mà tiếp tục truy vấn.

”Ta biết. Nàng ta có nói với ta, nguyên lai nàng ta là một trong thập đại mỹ nhân của Thượng Hoa Đại Hội.” Đình Đình cảm thấy hơi lạ.

“Ồ, đó là tất cả những gì nàng ta nói với tỷ hả?” Diệp Vô Ưu trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái. “Nàng ta không kể với tỷ là tại sao nàng ta lại làm điều không phải với ta hả?”

“Nàng ta không nói còn ta cũng không hỏi.” Đinh Đình lắc đầu. “Nhưng ta nghĩ Thất Thất rất tốt.”

“Cứ cho là tỷ nghĩ về nàng ta tốt cũng được.” Diệp Vô Ưu suy nghĩ rồi nói. Tuy hẳn biết Thất Thất đi theo phục vụ hẳn không phải vì có hảo ý gì nhưng hẳn không nghĩ Thất Thất dám làm gì với hẳn. Vạn nhất thật sự có điều gì xảy ra, hẳn sẽ trực tiếp đến tìm Hoa Thừa Thiên để tính chuyện. Người là do hẳn đưa đến mà.

“Công chúa tìm kiếm chàng, có chuyện gì thế?” Đinh Đình do dự hỏi khẽ.

“Nàng ta nghĩ đến ta.” Diệp Vô Ưu tùy tiện nói.

“Công chúa? Chàng và công chúa quan hệ thế nào?” Tạ Phính Đình trong lòng tràn đầy nghi vấn.

“Nghe ta nói này. Công chúa và tỷ cũng như nhau thôi. Hai người đều là thê tử của ta.” Diệp Vô Ưu thật đúng là mặt dạn mày dày, Hoa Nguyệt Lan tựa như đã trở thành thê tử hẳn.

“Tiểu dân tộc, bớt huyên hoang đi! Hãy nói thật với ta, mối quan hệ giữa chàng và công chúa là thế nào. Chỉ Trường Phong mới có thể kết hôn với công chúa thôi!” Giọng của Tạ Phính Đình đã có chút tức giận.

“Phính Đình tỷ tỷ! Dường như là tỷ tỷ rất quan tâm đến tiểu tử Tiểu Bạch Kiềm.” Diệp Vô Ưu cảm thấy kỳ lạ nhìn Tạ Phính Đình.

“Không có chuyện gì. Ta là người của Tạ gia, Trường Phong là cháu ta.” Tạ Phính Đình điềm đạm nói. “Ta quan tâm đến hẳn là điều đương nhiên.”

“Tốt thôi! Để ta nói cho tỷ biết, tên Tiểu Bạch Kiềm Trường Phong đó không cách nào cưới được công chúa đâu.” Diệp Vô Ưu chậm chạp nói. “Tóm lại, nếu tỷ không tin, sau này công chúa sẽ là thê tử của ta.”

“Thật hả? Chúc mừng người!” Ngữ khí dịu dàng của Tạ Phính Đình đột nhiên trở nên lãnh đạm “Ta phải nghĩ trước đây.”

“Đình Đình tỷ tỷ! Tỷ đang giận à?” Diệp Vô Ưu cảm giác Tạ Phính Đình không vui, vội vàng hỏi.

Tạ Phính Đình không nói, để nguyên quần áo nằm quay lưng lại phía Diệp Vô Ưu.

Cũng không thể trách Tạ Phính Đình được. Lúc này mối quan hệ của nàng và Diệp Vô Ưu không phải do bản thân nàng tự nguyện. Nhưng việc đã như thế, nàng chỉ có thể chấp nhận sự thật, quyết định sau này Diệp Vô Ưu sẽ là trợ thủ nàng. Tuy nhiên, lúc này Diệp Vô Ưu vừa nói Hoa Nguyệt Lan đã là thê tử hẳn, nàng có thể vui vẻ được sao.

Diệp Vô Ưu thoát hải, leo lên giường, ôm chặt lấy thân hình mềm mại của Tạ Phính Đình.

“Phính Đình tỷ tỷ, đừng có giận mà. Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, tỷ hãy vui lên đi.” Vừa nói, Diệp Vô Ưu vừa kéo thân thể của nàng vào lòng.

“Ta xuất giá thế nào?” Phính Đình dịu dàng nói. “Người khác lập tiểu thiếp cũng dài vài bàn.”

“Ta xin lỗi tỷ tỷ. Sau này ta sẽ tổ chức một đại hôn lễ cho nàng, cả Vân Mộng đại lục đều biết. Nàng thấy có được không?” Diệp Vô Ưu vội vàng nói.

“Chàng nói thế nhé, sau này đừng có mà nói lại!” Tạ Phính Đình lòng tràn đầy những suy nghĩ phức tạp nhìn về Diệp Vô Ưu. Trong lòng nàng thật sự rất bất bình. Hiện tại nàng biết mình đã trở thành thê tử của Diệp Vô Ưu, nhưng thực ra thì hai người chưa có bất kỳ nghi thức nào. Người nhà của Tượng Thị phú quý cao sang mà lại phải như một nha hoàn vậy sao. Nàng chịu thế này cũng là do ca ca Tạ Vân Đình cũng tán thành nàng và Diệp Vô Ưu.

“Không bao giờ! Diệp Vô Ưu ta đã nói là không thay đổi!” Diệp Vô Ưu trịnh trọng nói. Nếu như Lam Tiểu Phong ở đây, nhất định hẳn sẽ phản bác lập tức vì đối với hẳn, Diệp Vô Ưu nói không bao giờ giữ lời cả.

“Ta đã là người của chàng, chàng phải hứa sau này không được khi phụ ta.” Tạ Phính Đình duyên dáng nép người vào trong lòng Diệp Vô Ưu, dịu dàng nói.

“Ta yêu tỷ còn không hết, làm sao có thể khi phụ tỷ.” Diệp Vô Ưu ôm lấy Tạ Phính Đình, song thủ lập tức di chuyển đến những vùng nhạy cảm, chậm chạp lướt trên thân thể của Tạ Phính Đình.

“Hãy tắt đèn đi trước đã!” Tạ Phính Đình nói khẽ. Đã có kinh nghiệm đêm qua, nàng biết Diệp Vô Ưu muốn làm gì, dù tâm lý có chút e thẹn, nhưng cũng không kháng cự.

“Đình Đình tỷ tỷ, ta muốn ngắm tỷ...” Diệp Vô Ưu nói khẽ vào tai nàng. “Thân thể của tỷ.”

“Như... như thế này...” Tạ Phính Đình yếu đuối phản đối. Nàng biết là sự phản kháng này không có hiệu quả, đành nhắm mắt lại, mặc cho Diệp Vô Ưu cởi bỏ quần áo.

Trong khoảnh khắc, một thân thể tuyệt mỹ như khối bạch ngọc hiện ra trước mắt Diệp Vô Ưu. Hổ khẩu Tạ Phính Đình che hờ trước ngực, thân thể hơi ưỡn lên.

Diệp Vô Ưu như bị mê hoặc bởi ngọc thể không một mảnh vải của nàng. Dưới ánh sáng vàng nhạt nhợt của đèn, phần thân thể gợi cảm đó cứ xuất hiện mờ ảo. Không gian trong phòng gia tăng nhiệt khí, như một nguồn hỏa diễm bùng cháy trong lòng hân.

“Đình Đình tỷ tỷ, thân thể tỷ quả thật tuyệt hảo.” Diệp Vô Ưu trêu mến nói, đồng thời khẽ kéo song thủ của Tạ Phính Đình ra, nhìn chăm chú vào đỉnh ngọc phong của nàng.

Đình Đình im lặng không nói gì, song nhãn khép chặt. Nàng e thẹn, đôi má đỏ rực quấy rầy như giọt mật, nhưng trong lòng nàng tràn ngập những cảm xúc không thể diễn đạt thành lời. Loại cảm xúc này, làm sao nàng không xấu hổ được.

“Tiểu dân tộc, chàng... chàng làm gì vậy?” Một lúc lâu, Đình Đình không thấy Diệp Vô Ưu có động tĩnh gì, cuối cùng không thể kìm nén được sự tò mò, khẽ hé mắt nhìn. Về mặt của nàng lúc này thật là kiều diễm vô song.

62. Chương 3: Khuê Phòng Chi Nhạc

“Tiểu dân tộc! Chàng... chàng... không được nhìn. Thiếp xấu hổ lắm!” Đình Đình lấp bắp nói khẽ uốn mình chống cự. Cảm giác lơ đãng cho người khác ngắm nhìn thật không dễ chịu chút nào. Cho dù nàng người ngắm nhìn là Diệp Vô Ưu, hay nói cách khác là trượng phu của nàng, thì nàng cũng không thể thoải mái được.

“Đình Đình tỷ tỷ! Tỷ quả không muốn?” Diệp Vô Ưu nằm dài cạnh nàng, một tay đang mơn trớn trên đỉnh nhũ phong của nàng, cười cười hỏi.

“Ai... ai mà muốn...” Đình Đình muốn phản bác lại, chỉ là đã thốt ra mấy lời đã quá e thẹn không thể nói tiếp. Sau đó, nàng khôn khéo im lặng không phản đối nữa.

“Đình Đình tỷ tỷ! Tỷ mở mắt ra xem này, thân thể tỷ quả thật tuyệt hảo!” Diệp Vô Ưu muốn trêu ghẹo nàng, mở song thủ đang che mặt nàng ra, kề môi gần tai nàng thì thầm.

“Tiểu dân tộc! Chàng... chàng hư quá!” Sự dịu dàng của Đình Đình đã có chút giận dỗi. Nàng xoay mình, nghiêng người: “Ta... ta không quan tâm đến chàng nữa.”

Diệp Vô Ưu không trêu ghẹo nàng nữa, kéo ngọc thể vào lòng, cúi đầu xuống song phong của nàng, há miệng tham lam ngậm vào.

Hai tay hân nhẹ nhàng lướt trên thân thể nóng bỏng đang run rẩy của Tạ Phính Đình. Không khí trong phòng tràn đầy xuân ý, lửa dục bùng bùng cháy bỏng. Diệp Vô Ưu không thể kìm nén được cảm giác mãnh liệt cứ thôi thúc như sóng tràn trong lòng, cuối cùng, không thể mân mê khám phá lâu hơn nữa, vội vàng thoát ỷ, thân thể áp lên trên hạ thể của Tạ Phính Đình, xóc người tiến thẳng vào bên trong nàng.

“Không...” Tạ Phính Đình nhăn mặt, rên khẽ. Đêm qua nàng vừa mất đi thân xử nữ, vết thương chưa lành, vẫn còn cảm giác đau. Tuy nhiên cảm giác này nhanh chóng mất đi. Diệp Vô Ưu càng lúc càng kích sâu hơn, mạnh mẽ hơn, đem đến cho nàng cảm giác kỳ diệu khó tả không thể kìm nén từ giữa hai chân lan ra khắp người. Sau đó nàng bắt đầu uốn thân, hưởng ứng cùng với nhịp công kích của Diệp Vô Ưu và dần dần nàng bắt đầu rên rỉ dâm dật.

Cuối cùng nàng cũng đang nhận ra tiếng rên rỉ phóng dăng của mình nên cảm thấy ngượng ngập, mặt đỏ hồng lên. Tuy nhiên, từ hạ thể cứ truyền tới từng đợt khoái cảm trào dâng liên miên, nên vẫn không thể kìm nén được tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn.

“Ta ra thế này tất cả là đều tại tên tiểu dân tộc chàng!” Tạ Phính Đình vừa cong người đón nhận và hoà mình với nhịp công kích của Diệp Vô Ưu vừa thầm rửa hấn để tự an ủi mình. May mà lúc này không có người nào chứng kiến cuộc giao hoan.

Chỉ là Tạ Phính Đình không thể ngờ rằng bên ngoài cửa sổ có hai kẻ đang nghe trộm.

“Tỷ tỷ! m thanh gì vậy? Thật kỳ quái!” Người vừa lên tiếng đích thị là Mộ Dung Tiểu Tiểu. Người còn lại đương nhiên là Hàm Yên. Mà cũng chỉ có nàng ta mới dám làm chuyện nghe lén xấu xa này.

“Tiểu Tiểu! Lớn lên rồi muội sẽ biết!” Hàm Yên đặt một ngón tay lên miệng, thì thào. Sau khi suy nghĩ một lát, nàng lại tiếp: “Không biết là cảm giác đó là thế nào mà Băng tỷ tỷ cũng thế, Phính Đình tỷ tỷ cũng vậy.”

“Tỷ tỷ! Tỷ nói gì? Sao muội nghe chẳng hiểu gì cả?” Mộ Dung Tiểu Tiểu ngơ ngác nhìn Hàm Yên.

“Thôi, chúng ta đi ngủ thôi.” Trên mặt Hàm Yên biểu thị một nét cổ quái, kéo Mộ Dung Tiểu Tiểu rời đi.

Trong phòng, hoả dục vẫn còn.

oOo

Trời quang mây tạnh, Tạ Phính Đình toàn thân đã bình thường, nhưng thân thể không còn chút khí lực nào. Tuy vậy Diệp Vô Ưu vẫn chưa có vẻ gì là thoả mãn, vẫn đang mân mê song nhũ phong mãn của Tạ Phính Đình.

“Tiểu dân tộc! Ngừng lại đi, không thì người ta sẽ bị chàng làm cho đến chết mất.” Tạ Phính Đình nhẹ giọng cầu khẩn.

“Phính Đình tỷ tỷ! Để ta giúp tỷ thư giãn, hồi phục lại sức lực!” Diệp Vô Ưu cười ranh mãnh.

“Ta... ta... không tin chàng!” Tạ Phính Đình yêu kiều, giận dỗi nói: “Chàng lại muốn chiếm tiện nghi của người ta chứ gì...”

Tạ Phính Đình ngừng lại không nói nữa. Tiện nghi lớn nhất của nàng đã bị Diệp Vô Ưu chiếm mất thì sá gì tiểu tiện nghi? Nàng vừa mới từ thiếu nữ thành phụ nhân, hiện tại Diệp Vô Ưu cứ chinh phạt liên miên, một chút khí lực cũng không còn, làm sao không mệt, nên nằm nép vào ngực Diệp Vô Ưu nghỉ ngơi.

Diệp Vô Ưu ôm lấy giai nhân, tâm tình hưng phấn khác thường. Mới xuất môn không được bao lâu, dù không phải là mục tiêu lúc đầu, đã chiếm được một đại mỹ nhân như Tạ Phính Đình, người mà nhan sắc có thể sánh với Vân Mộng Thập Tiên Nữ, hấn cảm thấy hạnh phúc vô bờ.

“Tả thủ ôm Băng tỷ tỷ, hữu thủ Công chúa lão bà, Phính Đình tỷ tỷ nơi tối thượng, ta thật hạnh phúc!” Trong đầu Diệp Vô Ưu đang tưởng tượng đến bức tranh tuyệt diệu như thế, tâm tình mộng tưởng, bất giác chìm vào giấc mộng đẹp.

oOo

Ngày hôm sau, Diệp Vô Ưu thức giấc, phát giác Tạ Phính Đình sớm đã rời khỏi giường. Trong y phục chỉnh tề, nàng ngồi gần giường, nhân thần yêu kiều nhìn Diệp Vô Ưu.

“Phu quân! Chàng dậy rồi!” Thấy Diệp Vô Ưu mở mắt, Tạ Phính Đình dịu dàng nói.

“Phu quân? Nàng gọi ta?” Diệp Vô Ưu tự nhủ với vẻ mặt ngạc nhiên. Lần đầu tiên hấn nghe cách gọi như thế. Yển Băng Cơ cũng chưa gọi hấn như thế, mặc dù nàng danh chính ngôn thuận là hôn thê của hấn.

“Phính Đình tỷ tỷ! Dậy sớm thế?” Sau khi ngạc nhiên, Diệp Vô Ưu hỏi lại. Hấn liền ngồi dậy, chuẩn bị mặc y phục.

“Phu quân! Để thiếp phục thị cho chàng!” Thanh âm Tạ Phính Đình trở nên ôn nhu lạ thường. Nàng chuẩn bị phục thị Diệp Vô Ưu mặc lại y phục.

“Phính Đình tỷ tỷ, không cần khách khí như thế.” Diệp Vô Ưu cảm thấy không tự nhiên. Tuy nhiên nghe Tạ Phính Đình gọi là phu quân, trong lòng hẳn cảm thấy thật hạnh phúc. Nàng thường gọi hắn là tiểu dâm tặc và hắn cũng đã quen như thế.

“Thiếp... thiếp làm không tốt sao?” Phính Đình mặt lộ vẻ ủy khuất hỏi lại. “Thiếp từ nhỏ đã học lấy những lễ nghi để phục thị hoàng thượng, cũng không thể có vấn đề gì mà.”

“Tên lão đầu hoàng đế ôn dịch!” Diệp Vô Ưu có phần bất mãn. “Phính Đình tỷ tỷ! Tỷ không cần phục thị ta. Ta cưới tỷ vì ta yêu tỷ chứ không vì những điều này.”

“Thê tử phục thị phu quân đó là điều nên làm mà.” Tạ Phính Đình cúi đầu.

“Phính Đình tỷ tỷ! Ta không phải không muốn tỷ quan tâm ta, chỉ là không nghĩ tỷ sẽ phục thị ta. Ta thích tỷ gọi ta là tiểu dâm tặc, cũng không cần gọi ta là phu quân, trong lòng nàng hiểu ta là phu quân của nàng là được rồi.” Diệp Vô Ưu khoác y phục, ôm Phính Đình vào lòng.

“Thế này?” Tạ Phính Đình mê mẩn, trên mặt thoáng chút đỏ hồng. “Chàng... chàng đích thị tiểu dâm tặc. Chỉ là, ta sợ gọi chàng như thế, chàng sẽ không vui.”

63. Chương 4: Địa Lao Giai Nhân

Nhìn thấy Diệp Vô Ưu đến, mặt nàng thoáng có chút tiểu ý, dung nhan trở nên ấp áp hơn. Tuy không phải là khuôn mặt tươi cười nhưng cũng không phải là khuôn mặt băng lãnh thường lệ.

“Sư tỷ, có chuyện gì đến sớm vậy?” Diệp Vô Ưu nhanh chóng bước đến cạnh Lãnh Sương Sương, nhẹ nhàng hỏi.

“Sư phụ đã trở về.” Ngữ khí Lãnh Sương Sương tràn đầy ôn nhu. “Mau đi theo ta khấu kiến sư phụ.”

“Nhanh vậy sao?” Diệp Vô Ưu ngạc nhiên hỏi lại, chỉ có hai ngày mà Lãnh Tâm m đã trở về?

Theo như hắn được biết, Y Cốc không ở Bách Hoa Đế Quốc mà ở biên giới với Kinh Phong Đế Quốc. Nếu quả thật Lãnh Tâm m đến Y Cốc của Thiên Y tiên tử Triệu Thiên Tâm, sẽ không thể về sớm như thế được!

Bất quá trong muôn vàn nghi hoặc, hắn tin tưởng Lãnh Sương Sương không thể đem chuyện này ra đùa, vì vậy nhanh chóng chuyển thân, cước bộ phối hợp theo Lãnh Sương Sương đến tiểu ốc.

Khi băng qua cổng tiến vào, tuy là giữa ban ngày nhưng trong phòng vẫn làm cho hắn cảm giác hôn ám, bất quá Diệp Vô Ưu sẽ được diện kiến Lãnh Tâm m.

“Sư phụ tỷ tỷ!” Diệp Vô Ưu nhanh chóng tiến đến, miệng ngọt ngào gọi.

Lãnh Tâm m nhìn thấy Diệp Vô Ưu, đột nhiên xuất thủ nhanh như chớp. Diệp Vô Ưu không thể phản ứng, lập tức bị chế trụ, ngay lập tức toàn thân không thể cử động

“Sư phụ tỷ tỷ! Làm gì vậy?” Diệp Vô Ưu thất kinh, lo lắng hỏi.

Lãnh Tâm m không hồi đáp. Đột nhiên Diệp Vô Ưu nhận ra, mình vẫn đang mở miệng nhưng không phát xuất âm thanh nào.

Diệp Vô Ưu đưa mắt cầu cứu Lãnh Sương Sương, tức thì phát hiện vẻ mặt của Lãnh Sương Sương có chút kỳ quái. Miệng nàng mấp máy định nói nhưng lại do dự không cất thành tiếng. Có lẽ là nàng ta đã biết trước tình huống này, nói cách khác, hiển nhiên nàng đã biết Lãnh Tâm m sẽ dùng cách này đối phó Diệp Vô Ưu.

Lúc này tâm trạng Diệp Vô Ưu hết sức phiền muộn. Chỉ có điều hắn thật sự không thể nói ra được, mà phải nhịn nhục. Hẳn nghĩ, ít nhất thì Lãnh Tâm m cũng không thể giết hắn, vì với công lực của Lãnh Tâm m hiện tại, muốn giết hắn cũng đã làm gọn rồi, không cần phải bày vẽ nhiều trò như lúc này. Vô Ảnh thân pháp của hắn tuy lợi hại, nhưng đối diện với cao thủ như Lãnh Tâm m thì cũng vô phương trốn thoát.

Hiện tại, Lãnh Tâm m đã cúi xuống đất, gõ nhẹ xuống sàn. Căn phòng xuất hiện một cái miệng hố rộng có thể dung nạp ba bốn người. Lúc đôi mắt của Diệp Vô Ưu đang mở to kinh ngạc thì Lãnh Tâm m kéo hẳn nhảy vào hố đó.

Cái hố đó rất sâu, người bình thường nếu nhảy xuống rất có thể bị thương. Nhưng, với thực lực Lãnh Tâm m, bị thương là không thể. Thân thể phiêu linh nhẹ nhàng hạ xuống đáy hố, đứng trước cửa một địa đạo rồi đi ngay vào.

Địa đạo này rất dài. Lúc bắt đầu địa đạo có vẻ nhỏ hẹp, cũng có phần hơi ẩm ướt, nhưng đi một đoạn nữa thì họ đã nhìn thấy ánh sáng, đường đi dần dần cũng khô hơn.

Lúc này Diệp Vô Ưu không thể tác quái được nên Lãnh Tâm m bế hẳn lên rồi ôm lấy. Không biết vô tình hay cố ý, Diệp Vô Ưu tựa đầu vào ngực Lãnh Tâm m, cảm nhận được song nhũ của nàng rất phong mãn.

Cuối địa đạo là một toà lâu đài thật lộng lẫy. Trên đường và mọi nơi xung quanh đầy những người trong y phục nam và nữ. Họ thấy Lãnh Tâm m thì tỏ vẻ hân hoan chào đón, nhưng cũng không lên tiếng, cung điện hoàn toàn tĩnh lặng.

Đi một lúc, cuối cùng Lãnh Tâm m cũng dừng lại. Diệp Vô Ưu phát hiện, hẳn đã đến trước cung điện, đứng ra là trước một toà thạch ốc. Cửa thạch ốc môn có hai nam tử âm lãnh đứng gác.

“Mở cửa ra!” Cuối cùng thì Lãnh Tâm m cũng đã mở miệng.

Nghe thấy thanh âm, hai nam tử nhanh chóng mở thiết môn để vào thạch ốc. Lãnh Tâm m trực tiếp ném Diệp Vô Ưu vào trong. Cửa lập tức đóng lại.

Diệp Vô Ưu giáng xuống sàn nghe phịch một tiếng nhưng không cảm thấy đau đớn chút nào. Lúc này, toàn bộ cấm chế trên người hẳn đã được giải khai.

“Này! Sư phụ tỷ tỷ! Người có ở đó không?” Diệp Vô Ưu hướng ra cửa gọi to. “Mau thả ta ra!”

Thật đáng tiếc, mặc cho Diệp Vô Ưu gào thét, không ai đáp lại lời của hắn.

“Thật quỷ quái, cái này là nghĩa là sao?” Diệp Vô Ưu cảm phần nói. “Thu ta làm đồ đệ rồi lại đưa ta đến cái chỗ quái quỷ này, người của Ma Tông quả không tin được!”

“Người là đồ đệ của Lãnh Tâm m?” Đột nhiên, một thanh âm vọng lại làm Diệp Vô Ưu sợ hãi. Hẳn thực không nghĩ rằng nơi đây cũng có người hơn nữa, lại là nữ nhân. Thanh âm dù nhỏ nhẹ lan trong không gian nhưng cũng rất dễ nghe.

Theo hướng thanh âm phát ra, Diệp Vô Ưu phát giác từ xa có dáng một bạch y nữ tử. Thạch ốc được khảm dạ minh châu và ánh sáng từ dạ minh châu làm Diệp Vô Ưu nhanh chóng thấy được dung mạo của bạch y nữ tử.

Khuôn mặt trái xoan, mái tóc dài mượt, ngũ quan cân đối, hoà hợp với nhau thật là hoàn hảo, thật xứng đáng là tuyệt thế mỹ nhân. Rất nhanh chóng, Diệp Vô Ưu lập tức nhận ra đã gặp nữ tử này ở đâu đó rồi.

“A! Nàng là Thiên Y tiên tử Triệu Thiên Tâm?” Diệp Vô Ưu nhớ ra.

“Người biết ta?” Nữ tử nhìn về hướng Diệp Vô Ưu tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên.

“Ta đã thấy họa tượng của nàng.” Diệp Vô Ưu thành thật. Hẳn nghĩ nhanh, Lãnh Tâm m tìm được Thiên Y tiên tử Triệu Thiên Tâm, không hiểu nàng có ý gì. Trong thời gian ngắn như thế, có thể bắt được Triệu Thiên Tâm, tựa hồ nàng muốn giúp hắn luyện tiên thuật. Chỉ có điều là tại sao nàng lại bắt hắn và Triệu Thiên Tâm ở cùng một nơi như thế?

64. Chương 5 :tiêu Hồn Bát Chỉ

“Phải!” Diệp Vô Ưu vô tư thừa nhận rồi lại than vãn: “Bắt quá làm đồ đệ như ta cũng chẳng phải đồ đệ. Đã chẳng được học cái gì, lại bị quản thúc nơi địa lao này!”

“Phải là phải mà không phải là không phải. Thực ra là thế nào?” Ngũ khí Triệu Thiên Tâm tỏ vẻ bất mãn.

“Ta mới nhập môn ba ngày, cái gì cũng không được học, bị giam tại đây, đương nhiên là phải.” Diệp Vô Ưu bất phục nói.

“Bái sư chỉ có ba ngày?” Triệu Thiên Tâm tỏ vẻ kinh ngạc. “Phải rồi, người tên gọi là gì?”

“Diệp Vô Ưu!” Diệp Vô Ưu thành thật đáp lời, không nhận được hỏi lại: “Thiên Tâm tỷ tỷ! Thế nào mà tỷ lại bị bắt đến đây?”

“Diệp Vô Ưu?” Triệu Thiên Tâm thì thầm trong miệng, nhân thần kinh ngạc nhìn Diệp Vô Ưu nói: “Nếu ta đoán không sai, người đích thị nhi tử của Diệp Phi Phàm và Yên Ngọc Dao?”

“Tại sao tỷ biết?” Diệp Vô Ưu hiếu kỳ hỏi lại.

“Ta đã thấy họa tượng giống ngươi, ta cũng đã thấy họa tượng mẫu thân ngươi.” Triệu Thiên Tâm điềm đạm nói. “Cố điều ngươi là nam nhân, nhưng dung mạo thập phần giống mẫu thân, ta cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.”

“Tỷ không nghĩ ta là nữ nhân?” Diệp Vô Ưu ngạc nhiên. Người khác lần đầu tiên thấy chàng, luôn cho rằng chàng là nữ nhân, nhưng Triệu Thiên Tâm tựa hồ biết chàng là nam nhân.

“Y Cốc thường xuyên xuất hiện nhiều người, làm sao lại không thể phân biệt được nam nhân và nữ nhân. Nếu không phân biệt nam nữ thì ta sao còn mặt mũi nào mà cất thuốc cho người ta chứ.” Triệu Thiên Tâm điềm đạm tiếp tục: “Huống chi, dung mạo ngươi giống nữ nhân, nhưng âm thanh và hành động, tất cả đều như nam nhân. Nếu không phải ngươi quá hấp dẫn, mọi người đều dễ dàng phân biệt được sự khác biệt về giới tính của ngươi.”

“Không phải lỗi của ta, tất cả là do mụ bà nấn lộn!” Diệp Vô Ưu lầm bầm. Hắn luôn mong nữ nhân phải bị mê hoặc bởi vẻ hấp dẫn của hắn, nhưng toàn là bọn nam nhân. Điều này thực sự khó nói nhưng tối thiểu cũng làm hắn bất đắc dĩ.

“Làm cách nào mà ngươi trở thành đệ tử của Lãnh Tâm m?” Ngữ khí Triệu Thiên Tâm cảm thấy bất hợp lý: “Theo ta biết, Lãnh Tâm m tại đại lục bài danh đệ tam trong Thập đại cao thủ. Nếu luận về võ công, mẫu thân ngươi làm sao có thể so sánh với nàng ta.”

“Ta không thích tu luyện tiên thuật, chỉ phí thời gian. Sau khi ta xuất môn ra ngoài, phát hiện tu vi quá yếu kém, chẳng đánh được ai cả. Sau khi gặp, sư phụ tỷ tỷ liền thu nhận ta làm đồ đệ, bảo sẽ nhanh chóng giúp ta tăng tốc việc tu luyện, trong vòng nửa năm sẽ thành cao thủ, thế nên ta đồng ý!” Diệp Vô Ưu không giấu diếm, thành thật trả lời.

Diệp Vô Ưu nói: “Không nhắc đến chuyện sư phụ tỷ tỷ nữa, nàng nói ta biết, làm sao mà nàng bị bắt đến đây?”

“Phiêu Tuyết đế quốc hoàng đế thân mang trọng bệnh, phái người đến Y Cốc mời ta đến Phiêu Tuyết đế quốc chữa trị cho người vì Y Cốc môn của ta và Phiêu Tuyết đế quốc có giao tình. Trên đường một mình đến Phiêu Tuyết đế quốc, đi ngang qua đây, ta bị Lãnh Tâm m bắt giam tại đây.” Triệu Thiên Tâm bình tĩnh nói: “Lúc đầu ta nghĩ nàng ta muốn báo cừ, hiện tại thế này, suy nghĩ của ta đã sai lầm. Nàng ta bắt ta đến đây, e rằng không chỉ đơn giản là báo cừ!”

“Báo cừ? Nàng và sư phụ tỷ tỷ có mối thù gì?” Diệp Vô Ưu khẩn trương hỏi. Tuy

Lãnh Tâm m giam giữ hắn ở đây, nhưng hắn vẫn gọi nàng ta là sư phụ tỷ tỷ.

“Sự tình xảy ra vào mười năm trước, khi Lãnh Tâm m chưa là Ma Tông Tông Chủ và ta cũng chỉ mười tuổi. Một hôm, nàng ta đã mang một nam tử gần hấp hối đến Y Cốc, gặp sư phụ ta, yêu cầu sư phụ chữa trị cho hắn. Chỉ vì nam nhân đó đã vô phương cứu chữa, Lãnh Tâm m cho rằng sư phụ ta không nguyện ý cứu hắn, nên thông hận Y Cốc.” Triệu Thiên Tâm chậm chạp nói: “Sau khi Lãnh Tâm m trở thành Ma Tông Tông Chủ chỉ hậu, thường gây phiền phức cho sư phụ ta. Có điều, luận tiên thuật tu vi, Lãnh Tâm m không bằng sư phụ ta. Nếu động thủ khỏi lại, Lãnh Tâm m khó có thể chiếm tiện nghi.”

“Thiên Tâm tỷ tỷ! Sư phụ tỷ lợi hại thật!” Diệp Vô Ưu tán thưởng.

“Có lẽ vì vậy nên Lãnh Tâm m chuyển mục tiêu sang ta. Trong một lúc bất cẩn, ta đã sa vào tay Lãnh Tâm m.” Triệu Thiên Tâm than: “Số phận đã định, ta khó thoát khỏi nơi đây!”

“Thiên Tâm tỷ tỷ, đừng lo lắng! Ta nghĩ sư phụ tỷ tỷ đã giam giữ tỷ ắt hẳn không giết tỷ.” Diệp Vô Ưu nghĩ đến đây, an ủi Triệu Thiên Tâm.

“Người đến đây.” Đột nhiên Triệu Thiên Tâm ra hiệu cho Diệp Vô Ưu.

Diệp Vô Ưu có phần ngạc nhiên, nhưng cũng đi đến bên cạnh nàng.

“Ngồi xuống đây, nền đất này sạch đấy.” Triệu Thiên Tâm chuyển thân, biểu tình tỏ vẻ khác lạ.

Diệp Vô Ưu nghe theo lời nàng ngồi xuống, thân thể Triệu Thiên Tâm phát tỏa u hương xộc thẳng vào cánh mũi của hắn, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên nhưng cũng không biểu lộ tâm lý khác thường. Hôm nay được kề cận tuyệt đại giai nhân, hắn còn bỏ đi đâu được nữa.

“Tự nhiên ta biết Lãnh Tâm m không giết ta, chỉ là nàng ta muốn huỷ hoại ta.” Triệu Thiên Tâm buồn bã nói, “Người biết Ma Tông có dị thuật là Tiêu Hồn Bát Chỉ?”

“Không biết!” Diệp Vô Ưu lắc đầu. “Tiêu Hồn Bát Chỉ, có năng lực như thế nào?”

“Tiêu Hồn Bát Chỉ là độc chỉ pháp, bất luận nam nữ, chỉ cần trúng chỉ pháp này, toàn thân sẽ bị cấm chế. Tuy nhiên loại chỉ pháp này có tên khác, gọi là Thôi Tình Bát Chỉ. Nói cách khác, người bị trúng Tiêu Hồn Bát chỉ thần cuồng loạn, hành động bản năng như thú vật. Triệu Thiên Tâm cay đắng nói: “Lãnh Tâm m muốn huỷ đi thanh bạch của ta.”

“Thiên Tâm tỷ tỷ! Theo như tỷ nói, tỷ trúng phải Tiêu Hồn Bát Chỉ?” Diệp Vô Ưu rụt rè hỏi.

“Tiêu Hồn Bát Chỉ chỉ có Tông Chủ Ma Tông học được, bình thường dùng để trừng trị các đệ tử phạm quy. Tiêu Hồn Bát Chỉ có tác dụng thôi tình (kích dục), chỉ ngẫu nhiên được khám phá.” Triệu Thiên Tâm cười gượng gạo: “Lãnh Tâm m đã biết, bất kể được vật nào, cũng không thể xâm hại đến ta, duy chỉ Tiêu Hồn Bát Chỉ là ta đành thúc thủ.”

“Sư phụ tỷ tỷ sao phải giam giữ ta?” Diệp Vô Ưu ngạc nhiên. Hắn thầm nghĩ hay là Lãnh Tâm m đem hậu lễ đãi hắn, đem người đại mỹ nhân tuyệt sắc trúng Thôi Tình Bát Chỉ đến bên cạnh?

Nghĩ kỹ lại, hắn thấy điều đó cũng không thật đúng. Nếu đãi hắn thì chỉ cần đưa Triệu Thiên Tâm và hắn vào chung một phòng, bất tất phải bắt chàng giam chung vào địa lao?

65. Chương 6 :tiên Tử Nhập Hoài

Triệu Thiên Tâm hừ nhẹ một tiếng “Ta thấy ả nửa muốn huỷ diệt ta đồng thời lại tạo thành xung đột giữa Y Cốc và Vô Song Cung mà ả có thể hưởng lợi”

“Không thể nào;”Diệp Vô Ưu nhỏ giọng lải nhải một câu,hắn tóm lại không nghĩ Lãnh Tâm m tính toán như vậy.

“Như thế nào? Đến bây giờ ngươi còn tưởng rằng Lãnh Tâm m nhận ngươi làm đồ đệ hay sao? ả thật sự muốn ngươi làm đồ đệ, sẽ không giam ngươi ở nơi này“. Triệu Thiên Tâm ngữ khí mang theo một ít trào phúng: “Ngươi cũng nên chấp nhận sự thật đi“.

“Thiên Tâm tỷ tỷ,cho dù ngươi đoán rất hợp lý, chúng ta bây giờ đáng nên phải làm sao? Tóm lại không thể để sư phụ tỷ tỷ tiếp tục giam giữ chúng ta;” Diệp Vô Ưu có chút cúi đầu tang thương nói.

“Đương nhiên, ta cũng muốn ra ngoài“ Triệu Thiên Tâm nhặt nhẹo nói“. Ta bây giờ toàn thân công lực bị kiềm chế, Tiêu Hồn Bát chỉ còn tiếp tục hành hạ bản thân, tình trạng của ta hiện tại tự nhiên không thể rời khỏi địa lao này.“

“Nhưng ta công lực rất thấp, hơn nữa không có biện pháp đi ra ngoài;”. Diệp Vô Ưu có chút bất lực, hắn nhìn bốn phía địa lao,hắn tin tưởng rằng Lãnh Tâm m cái loại cao thủ này khẳng định có thể dễ dàng phá tường mà ra,nhưng đối với hắn thì căn bản không có khả năng hoàn thành việc này.

“Ta một mình, tự nhiên là không có phương pháp làm được, một mình người cũng làm không được, nhưng chúng ta hai người lại có thể làm được“. Triệu Thiên Tâm trong ngữ khí tràn ngập tin tưởng “Chỉ cần người nguyện ý đáp ứng ta một điều kiện, ta có thể giúp người trong thời gian vài ngày chính thức trở thành nhất lưu cao thủ“.

“Thiên Tâm tỷ tỷ, người nói thật!“. Diệp Vô Ưu có chút không dám tin tưởng, lúc trước Lãnh Tâm m nói có khả năng trong vòng nửa năm hắn trở thành cao thủ, hắn đều có chút hoài nghi, hiện tại Triệu Thiên Tâm nói chỉ cần vài ngày, hắn đương nhiên càng thêm hoài nghi.

“Ta không thể vài ngày dạy người hiểu biết giống như tiên thuật kỳ xảo, nhưng có thể ở trong vòng thời gian vài ngày cho chân khí trong cơ thể người đạt tới cảnh giới mà người bình thường tu luyện bốn mươi năm“. Triệu Thiên Tâm nhẹ nhàng nói “Có thể tiên thuật kỳ xảo rất trọng yếu, nhưng tu tiên giả thường tiêu tốn nhiều thời gian để tu luyện khí ở bản thân“.

“Chẳng lẽ, nàng muốn cho ta phục dùng Thiên Tâm Đan?“. Diệp Vô Ưu trong đầu chợt lóe linh quang vội vàng hỏi, hắn nghe Lâm Tiểu Phong nói qua một viên Thiên Tâm Đan có thể gia tăng mười năm tu tiên giả tu vi, cái này bốn mươi năm, có thể đúng là ăn bốn viên? Chỉ là không có đơn giản vậy, thật sự nếu như vậy bản thân Triệu Thiên Tâm kia chỉ sợ chính mình đã sớm thành đệ nhất cao thủ. Lãnh Tâm m còn có thể bắt được nàng hay sao?

“Đương nhiên không phải đơn giản vậy. Thiên Tâm đan mặc dù có thể gia tăng tu tiên giả mười năm tu vi, nhưng thực tế, mỗi người chỉ ăn viên đầu tiên mới hiệu quả, ăn nhiều hơn không có tác dụng“ Triệu Thiên Tâm lắc đầu: “Đương nhiên, ta giúp người tăng lên tu vi vẫn là sử dụng tác dụng được lực từ Thiên Tâm Đan“.

“Thực như thế sao Thiên Tâm tỷ tỷ, phương pháp như thế nào?“. Diệp Vô Ưu trong lòng không khỏi có chút mong muốn thử xem thành công hay không, dù sao mấy ngày nay trong lòng đã rất muốn thành một cao thủ.

“Loại phương pháp này nhất định có nguy hiểm đến tánh mạng, còn có không ít thống khổ, người xác định nhất định muốn thử?“. Triệu Thiên Tâm lại do dự từ từ một chút mới nói.

“Không chết người chứ?“. Diệp Vô Ưu vừa nhảy vào sợ, tuy nhiên thành nhất lưu cao thủ cũng là hy vọng của hắn, nhưng hắn phải nghĩ ngợi. Hắn chưa dám liều mạng, hắn còn có rất nhiều sự tình vui vẻ chưa trải qua.

“Người có thể yên tâm tánh mạng tuyệt đối không nguy hiểm, chỉ là loại phương pháp này ta chưa có người thử qua, bởi vậy ta cũng không cam đoan có kết quả như mong muốn hay không“. Triệu Thiên Tâm lắc đầu: “Người có thể cẩn thận lo lắng một chút, nếu người tin tưởng ta là Thiên Y Tiên Tử của Thiên Y cốc không phải hữu danh vô thực. Chúng ta nên thử một lần, dù sao đây là biện pháp duy nhất giúp ta với người ra khỏi địa lao.“

“Ta nghĩ lại trước đã“ Diệp Vô Ưu có chút đắn đo.

“Được rồi, ta cũng muốn nghỉ một chút“ . Triệu Thiên Tâm đột nhiên hừ nhẹ một tiếng, tựa hồ có vẻ có chút thống khổ, mà trên khuôn mặt trắng nõn của nàng lại xuất hiện vết tích đỏ tươi khác thường.

“Thiên Tâm tỷ tỷ, nàng không có việc gì chứ?“. Diệp Vô Ưu cũng phát hiện Triệu Thiên Tâm không khỏe, đối với mỹ nữ hắn luôn quan tâm.

“Ta không có việc gì đâu.“ Triệu Thiên Tâm ngữ khí mang theo một chút hư nhược “Chỉ là Tiêu Hồn Bát Chỉ phát tác luôn có chút khó chịu, bất quá, rất nhanh sẽ ổn thôi“.

“Thiên Tâm tỷ tỷ, nàng lợi hại như vậy không có biện pháp giải khai Tiêu Hồn Bát Chỉ sao?“. Diệp Vô Ưu nhỏ giọng hỏi, trong lòng có chút mong đợi, nếu Triệu Thiên Tâm không có biện pháp hơn phân nửa kia là muốn tiện nghi hắn, nhưng hắn dự định Triệu Thiên Tâm là một trong những phụ nhân, hắn tự nhiên sẽ không giả cách chính nhân quân tử buông tha nàng.

“Thời gian không còn nhiều, nếu ta còn có thể kiên trì thêm vài ngày, ắt có biện pháp giải khai.“ Triệu Thiên Tâm phun ra hơi, cả người nhất thời có vẻ mỗi một dị thường, bất quá, trên mặt màu đỏ tươi đã biến mất, xem ra, Tiêu Hồn Bát Chỉ lần này đã phát tác.

“Làm sao bây giờ?” Diệp Vô Ưu thử dò xét hỏi: “Thiên Tâm tỷ tỷ, nàng như vậy nhất định rất đau khổ.”

“Một ngày nào đó, ta muốn trên người Lãnh Tâm m thống khổ hơn như vậy.” Triệu Thiên Tâm nói đầy oán hận, nhẹ nhàng thở dài “Chỉ là, mặc kệ nói như thế nào, ta lần này đã thua.”

Triệu Thiên Tâm kiệt lực quá mức, nhìn Diệp Vô Ưu nói “Vô Ưu, ngươi có thể đáp ứng ta một yêu cầu không?”

“Thiên Tâm tỷ tỷ, chuyện gì?” Diệp Vô Ưu vội vàng hỏi, hẳn bây giờ cùng Triệu Thiên Tâm cơ hồ chịu đựng cùng một chiếc thuyền, nghe được mùi thơm trên người nàng Diệp Vô Ưu nhin không được bôn chồn muốn nổ tung ra, thiếu chút nữa đưa tay ra ôm nàng.

“Ngươi xem ta xinh đẹp không?” Triệu Thiên Tâm đột nhiên nhẹ nhàng hỏi.

“Tuyệt mỹ” Diệp Vô Ưu không do dự nói ra chữ này. Thân là một trong Vân Mộng thập tiên tử chính là Triệu Thiên Tâm, mà lại không xinh đẹp sao? Diệp Vô Ưu không phải người mù, là nam nhân Vân Mộng đại lục cũng không phải người mù, Triệu Thiên Tâm tài năng ở trong Vân Mộng Thập Tiên Tử bài danh đệ lục, tự nhiên có mỹ lực phi phạm.

“Ngươi nguyện ý lấy ta không?” Triệu Thiên Tâm khi nói ra những lời này, tựa hồ có chút khó khăn.

“Đương nhiên ta nguyện ý.” Diệp Vô Ưu vội vàng nói, hẳn thông thả ngập ngừng một chút rồi nói “Chỉ là, chỉ là.....”

“Chỉ như thế nào?” Đôi mi thanh tú của Triệu Thiên Tâm nhăn lại một chút.

“Thiên Tâm tỷ tỷ, ta đã có vị hôn thê rồi.” Diệp Vô Ưu cả lăm nói “Cho nên, cho nên.....”

“Không cần phải nói, ta hiểu ý ngươi.” Triệu Thiên Tâm khoe miệng lộ ra một nụ cười khổ: “Tình hình này, ta không có sự lựa chọn mà.”

Vân Mộng Đại Lục nam nhân mặc dù rất nhiều thê thiếp, nhưng bình thường mà nói đều chỉ có một chánh thê mà muốn là đàn bà của hắn, giờ chỉ có thể là thiếp thất, Diệp Vô Ưu đã có ý tứ, Triệu Thiên Tâm tự nhiên minh bạch. Hắn đã có thê tử danh chánh ngôn thuận, mà Triệu Thiên Tâm tới đa cũng chỉ là thiếp thất mà thôi.

66. Chương 7: Ngọc Nhuyễn Ôn Hương

“Nói cho ta biết, vị hôn thê của ngươi là ai?” Triệu Thiên Tâm tự đáy lòng thở dài buồn bã, nàng đã không còn sự lựa chọn nào khác “Tiêu Hồn Bát Chỉ” quả là lợi hại hơn nhiều so với suy nghĩ của nàng. Nàng bây giờ ngoài mặt tuy rất bình tĩnh nhưng cũng chỉ là đang cố gắng trong tuyệt vọng mà thôi, nàng biết rõ cứ tiếp tục tình trạng này thì bất quá chỉ còn chống đỡ được hết buổi uy lực của chỉ pháp tối nay. Nhất là trong lúc này, dưới địa cùng với một nam nhân, nàng càng khó có thể chống đỡ được tác dụng của “Tiêu Hồn Bát Chỉ”.

“Vị hôn thê ta là Yến Băng Cơ” Diệp Vô Ưu thoáng chút do dự rồi nói ra sự thật: “Ta cùng Băng tỷ tỷ từ nhỏ đến lớn luôn ở cạnh nhau”.

“Vô Song Thánh Nữ Yến Băng Cơ?” Cái tên này Triệu Thiên Tâm không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh nàng cũng hiểu ra: “Nguyên lai là nàng ta, vốn là đệ tử duy nhất của mẫu thân ngươi đúng không?”

Đúng, mẫu thân ta chỉ có duy nhất một đồ đệ là Băng tỷ tỷ. Diệp Vô Ưu gật nhẹ đầu, một chút tò mò hỏi: “Thiên Tâm tỷ tỷ, người biết Băng tỷ tỷ sao?”

“Chưa từng gặp qua, chỉ là tất cả mọi người đều biết Vô Song Cung có thánh nữ tân nhiệm tên là Yến Băng Cơ” Triệu Thiên Tâm lắc nhẹ đầu: “Các ngươi quan hệ sâu sắc, nàng là vị hôn thê của ngươi cũng là một điều chính đáng.”

Hiện tại trong lòng Triệu Thiên Tâm có chút an ủi khi biết chánh thất của Diệp Vô Ưu chính là Vô Song Thánh Nữ. Mặc dù Yến Băng Cơ không thuộc Vân Mộng thập đại mỹ nhân nhưng Thiên Tâm hiểu bất luận

thân phận thánh nữ của Yến Băng Cơ, nhan sắc của nàng không dưới mình chỉ vì Yến Băng Cơ xuất môn quá trẻ nên không được liệt vào thập đại mỹ nhân.

Nữ nhân trong lòng nhiều ít cũng thích hư danh, Triệu Thiên Tâm dù là tuyệt thế tiên tử nhưng cũng khó tránh được chút đồ kị. Nếu vị hôn thê của Diệp Vô Ưu từ dung mạo đến danh khí chỉ là một nữ tử bình thường thì nàng không bao giờ cam bái hạ phong, nhưng bây giờ Yến Băng Cơ tịnh không thể thua kém nàng, mặc dù trong lòng cũng có chút ủy khuất nhưng có thể tự thuyết phục mình chấp nhận sự thật này.

“Băng tỷ tỷ vốn ở cùng ta nhưng vài ngày trước nàng đã bí mật đi đâu mất” Diệp Vô Ưu ngữ khí có vẻ không vui. Ban đầu hẳn vì sợ Yến Băng Cơ mà trốn nhà ra ngoài nhưng lúc này thì đã hoàn toàn ngược lại, hẳn lúc nào cũng hi vọng, cùng Yến Băng Cơ mãi luôn bên nhau.

“Có thể kể cho ta chuyện trước đây ngươi như thế nào không?” Triệu Thiên Tâm nghe giọng hỏi, nàng không muốn ủy khuất trao thân cho một người nam nhân mà không hề biết người đó ra sao.

Nghe Triệu Thiên Tâm hỏi, Diệp Vô Ưu bắt đầu thuật lại cuộc đời mình, mười tám năm nay hẳn hầu như không đi khỏi Tiêu Diêu cốc nửa bước nên phân nửa sự việc là tình cảnh hẳn bị Yến Băng Cơ và Hàm Yên hí lộng, dọa nạt.

Hai người mãi mê trò chuyện bên trong địa lao đồng thời không cảm nhận được bây giờ đã chiều rồi, bên ngoài bỗng truyền vào tiếng người: “Cơm chiều này!”

Lúc này Diệp Vô Ưu cùng Triệu Thiên Tâm mới biết được, thời gian nói chuyện giữa hai người đã trôi quá nửa ngày, giờ đã là buổi tối rồi.

Dù là tù nhân nhưng chỉ cần nhìn qua mâm cơm cũng có thể hiểu được Diệp Vô Ưu và Triệu Thiên Tâm là tù nhân đặc biệt, được sự đãi ngộ rất lớn. Một bữa ngục phạm sang trọng, thịt thơm rượu ngon đủ cả. Chỉ là Triệu Thiên Tâm không tâm trí mà ăn, còn Diệp Vô Ưu đã sớm có cảm giác cồn cào ruột gan, sáng vừa mới ngủ dậy mở cửa đã bị tổng giam vào đây, trưa chúng không đưa cơm đến, cho đến lúc này dạ dày hẳn đã lép kẹp, nhìn thấy mâm cơm thịnh soạn này, hẳn quả không khách khí, bắt đầu ăn như “lang thôn, hổ yết”

Nhìn thấy cảnh Diệp Vô Ưu ăn uống, Triệu Thiên Tâm trong lòng có chút bất lực. Hơn nửa ngày nói chuyện, nàng đối với Diệp Vô Ưu có chút hiểu rõ. Hẳn nhắc nhiều nhất là Yến Băng Cơ, có thể nói trong lúc này, địa vị của Yến Băng Cơ trong lòng hẳn khó ai có thể so sánh được.

Những việc xảy ra sau khi Diệp Vô Ưu trốn nhà ra đi Triệu Thiên Tâm cũng biết không ít, thậm chí là sự tình của Tạ Phình Đình. Nàng biết Diệp Vô Ưu đào hoa háo sắc, gặp mỹ nữ là thích, nhưng hẳn quả cũng có ưu điểm, việc gì mình làm không bao giờ phủ nhận, cũng không vì lấy lòng Triệu Thiên Tâm mà giấu đi bất kỳ sự việc nào.

Hiển nhiên, Diệp Vô Ưu mới hành tẩu trên giang hồ không được bao lâu, kinh nghiệm không nhiều nhưng đối với nàng thì đó lại là một chuyện tốt. Nếu tài bồi dưỡng một người như Diệp Vô Ưu thuận lợi hơn bồi dưỡng một người kinh nghiệm phong phú. Hơn nữa, tính cách của Diệp Vô Ưu tùy tâm sở dục, thích gì làm lấy, xem ra tính cách cũng hợp cách với nàng, chỉ cần chỉ điểm công phu, cố gắng bồi dưỡng thì việc đối phó với Lãnh Tâm m cũng không phải là quá khó.

Đột nhiên nội tâm Triệu Thiên Tâm có một cảm giác nóng bỏng, bứt rứt, “Tiêu Hồn Bát Chỉ” đã bắt đầu phát tác. Lúc mới phát tác thì Triệu Thiên Tâm khả dĩ có thể miễn cưỡng nhẫn trụ, nhưng khi công kích lên đến cực đại thì sẽ tạo ra cho người trúng một cảm giác khát khao ân ái làm Triệu Thiên Tâm trong lòng tự thấy xấu hổ vô cùng. Đối với kinh mạch con người, Triệu Thiên Tâm là một thân y dĩ nhiên hiểu biết hơn nhiều so với thường nhân, lúc này ngoài việc cùng nam nhân giao hoan thì dù là lão thần tiên cũng không thể làm cách khác được.

“Vô Ưu, ngươi qua đây” nhìn Diệp Vô Ưu đã ăn xong, Triệu Thiên Tâm nói trong tiếng thở gấp.

“Thiên Tâm tỷ tỷ, sắc mặt tỷ dường như không được tốt!” Diệp Vô Ưu vội vàng chạy đến bên Triệu Thiên Tâm quan tâm hỏi.

Triệu Thiên Tâm im lặng, vươn đôi ngọc thủ ôm lấy cổ hắn, thân thể mềm mại bám chặt lấy thân hình hắn không ngừng cọ xát.

Thân ngọc mềm mại, hương thơm quyến rũ mê người, Diệp Vô Ưu không hề kiềm nén mà ôm chặt lấy thân hình mềm mại của nàng, từ từ cảm nhận da thịt mềm mại nóng bỏng đó.

“Vô Ưu, đáp ứng ta sau khi ra ngoài, giúp ta tìm Lãnh Tâm m bảo thù?” Triệu Thiên Tâm từ trong hơi thở gấp gáp nói.

“Được rồi mà” Diệp Vô Ưu hơi ngập ngừng một chút, liền đáp ứng. Lãnh Tâm m vô duyên vô cớ bắt giam hãm vào nơi này, trong lòng rất bất mãn. Sau này ra ngoài có cơ hội, tất nhiên hắn cũng sẽ tìm Lãnh Tâm m tính sổ. Chỉ là nói đi nói lại, nếu không bắt hãm giam vào nơi này thì làm sao có cơ hội tốt như thế này để chiếm được Triệu Thiên Tâm.

“Tiêu Hồn Bát Chỉ đã phát tác, ta có lẽ không duy trì được nữa” Triệu Thiên Tâm khuôn mặt hồng rực ngẩng lên: “...ừ..ừ...bây giờ tỷ sẽ thuộc về đệ...”

67. Chương 8 :tiêu Hồn Nhất Dạ

Thiên Y Tiên Tử mỹ lệ thánh khiết lại bây giờ không thua gì một đấng phụ, hai người môi vừa mới tiếp xúc nhau, nàng cuồng nhiệt đáp trả lại Diệp Vô Ưu, chỉ tiếc kỹ thuật của nàng thật sự quá tệ, nụ hôn đó không bao lâu khiến Diệp Vô Ưu cảm giác môi rất đau,lại bị nàng không cần thận cần một cái.

Đôi môi thể là thống khổ, Diệp Vô Ưu ý thức rời khỏi đôi môi anh đào của nàng, mà Triệu Thiên Tâm lúc này cũng biết mình không cần thận đã cắn Diệp Vô Ưu một cái,đột nhiên trong lúc đó nàng đẩy Diệp Vô Ưu ra.

“Vô Ưu, đừng cử động, hãy nhìn ta đi.” Triệu Thiên Tâm lui về phía sau mấy bước, đột nhiên xoay tròn thân,bất ngờ bắt đầu nhảy múa.

Đây là một vũ điệu rất nóng bỏng, Diệp Vô Ưu về phương diện kiến thức rất ít, tự nhiên nhận không ra lai lịch điệu múa này kêu là tên gì, chỉ là đơn thuần thưởng thức theo cảm giác,vũ đạo không phải rất ưu mỹ , nhưng đủ làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Tiếp tục, Diệp Vô Ưu phát hiện bản thân đang sôi trào, Triệu Thiên Tâm vừa bước đi theo vũ điệu nóng bỏng, vừa bất ngờ bắt đầu cỡi y phục, loại múa dị thường này khiến người ta kích thích và hấp dẫn, nhất thời làm Diệp Vô Ưu hồ hấp nặng nề hơn. Khăng định cái loại mỹ thuật này không phải loại Hàm Yên thường xuyên đối phó hãm,nhưng Hàm Yên mỹ thuật có sự thua kém lực hấp dẫn hơn.

Triệu Thiên Tâm một mặt nhảy múa, một mặt cỡi hết y phục trên người ra, một thân thể hoàn toàn hoàn mỹ dần hiện ra ở trước mặt Diệp Vô Ưu, ngọc nữ nàng căng chắc cùng cặp đùi ngọc thon dài đều bày ra ở trước mắt. Diệp Vô Ưu không thể ức chế dục hỏa bản thân, nhanh chóng cỡi y phục mình, rồi sau đó hướng về Triệu Thiên Tâm như hoàn toàn khỏa thân đi tới.

Hai người cảm y phục lột trên mặt đất, Diệp Vô Ưu ôm Triệu Thiên Tâm, một tay kéo xuống vật che đậy cuối cùng trên người nàng, rồi hắn áp chặt lấy người nàng

Bây giờ tại Bách Hoa đế quốc hoàng cung, nhị hoàng tử Hoa Thừa Thiên cùng công chúa Hoa Nguyệt Lan ở bên trong công chúa tắm cung tiếp đãi một nữ nhân, gương mặt thiếu nữ thập phần lo lắng, dung mạo không tầm thường, so với Hoa Nguyệt Lan, nàng hoàn toàn có vài phần hấp dẫn nam nhân. Ít nhất, Hoa Thừa Thiên cảm giác hảo cảm với nàng, hai mắt nhìn nàng không rời.

Hoa Thừa Thiên cùng Hoa Nguyệt Lan đồng thời tiếp đãi vị khách này, ban đầu cũng không tự nhiên lắm. Thiếu nữ chính là Nhạc Thiên Thiên từ Y cốc, nàng cùng Triệu Thiên Tâm mang một quan hệ mật thiết, bởi vì nàng là thị nữ của Triệu Thiên Tâm.

“Thiên Thiên tiểu thư,nàng nói rằng Triệu tiên tử mất tích? Hơn nữa, là mất tích ở trong Bách Hoa đế quốc chúng ta,” Sau khi Nhạc Thiên Thiên thuật lại mục đích , Hoa Thừa Thiên lộ vẻ kinh ngạc, Y cốc mặc dù không nằm trong Bách Hoa đế quốc, lại không phải thuộc thập đại tu tiên môn phái, nhưng thế lực Y Cốc đều rất cường đại, Y Cốc lợi dụng y thuật phi phạm cứu chữa vô số tính mạng bệnh nhân trầm trọng, vì bọn họ vốn là một số quyền quý nhận ân huệ, ngay cả Bách Hoa đế quốc hoàng thất, quan chức cũng có nhiều người từng mang ơn Y Cốc cứu trị mới giữ được tính mạng.

Y Cốc bản thân thực lực dù không mạnh lắm, nhưng có khả năng hợp lại thể lực cũng khó có thể tưởng tượng, cho nên Hoa Thừa Thiên quả thật có chút không dám tin tưởng rằng, thành linh có người xuống tay đối phó Triệu Thiên Tâm, bất ngờ hơn nữa còn ở trong Bách Hoa đế quốc.

“Đúng vậy, nhị điện hạ và công chúa, tiểu thư nhà ta bây giờ rất nguy hiểm, hiện tại nhân thủ Y Cốc không đủ, hy vọng tìm được các người trợ giúp“. Nhạc Thiên Thiên gật đầu “Căn cứ theo điều tra của chúng tôi, tiểu thư rất có thể hiện ở trong Bách Hoa thành.“

“Nhạc tiểu thư, người biết Triệu tiên tử mất tích khi nào? Hơn nữa, tiểu thư nghĩ có thể là ai ra tay?‘ Hoa Nguyệt Lan ở bên cạnh hỏi.

“Tiểu thư mất tích vào buổi tối, lúc ấy chúng tôi ở ngoài thành Bách Hoa ước chừng ba mươi dặm ở một chỗ nghỉ tạm. Sau đó, buổi sáng ngày thứ hai không thấy tiểu thư. “ Nhạc Thiên Thiên ngẫm nghĩ “Ta nghĩ tiểu thư bị người ta cướp đi rồi, mà đối phương thực lực rất mạnh rất có thể là một trong Vân Mộng thập đại cao thủ và chỉ có một người cùng Y Cốc chúng tôi từng có chút xích mích.

“Là ai? “Hoa Thừa Thiên cùng Hoa Nguyệt Lan đồng thanh hỏi, Hoa Nguyệt Lan trong đầu đã hiện lên một danh tự.

“Ma Tông tông chủ Lãnh Tâm m.“ Nhạc Thiên Thiên cảm hờn nói: “Tiểu thư có tám thành khả năng bị nàng cướp đi“

“Quả nhiên là nàng tại? Hoa Nguyệt Lan ở trong lòng thầm nhủ, thông thả trầm mặc một chút nàng mở miệng nói: “Lãnh Tâm m hiện tại thật sự ở Bách Hoa thành, nhưng mà, bất quá từ trước tới nay chúng tôi cùng Ma Môn đều là nước giếng không phạm nước sông, nếu không có xác định chứng cứ, có lẽ không thể đi tìm được tiên tử của nàng.

“Nhưng chúng tôi không có thời gian, thời gian quá lâu đối với tiểu thư càng bất lợi.“ Nhạc Thiên Thiên có chút lo lắng nói: “Nhị hoàng tử điện hạ, công chúa điện hạ chúng tôi đã điều tra đến chỗ ở Lãnh Tâm m, nhanh chóng mời hai vị hỗ trợ.

“Hoàng huynh người trước tiên cùng Nhạc tiểu thư đi xem Lãnh Tâm m ở đó thử một chút, ta đi tìm một người, hẳn có thể biết một ít tình huống Lãnh Tâm m .

Hoa Thừa Thiên vẫn còn do dự, Hoa Nguyệt Lan lại bước lên trước một bước ra quyết định.

“Được rồi Thiên Thiên tiểu thư, nàng xem coi thế nào?‘ Hoa Thừa Thiên đáp ứng Hoa Nguyệt Lan đồng thời còn không quên thăm dò ý kiến Nhạc Thiên Thiên .

“Đa tạ điện hạ, chúng ta đi.“ Nhạc Thiên Thiên có vẻ rất lo lắng, Triệu Thiên Tâm đã mất tích không sai biệt lắm một ngày một đêm, nàng không gấp sao được? Tuy nhiên chỉ là Hoa Thừa Thiên và nàng cùng đi tìm kiếm Lãnh Tâm m, thân là Bách Hoa đế quốc hoàng tử thân ở Bách Hoa thành nội, dám hạ thủ đối với hắn thật sự không có mấy người, ngay cả Lãnh Tâm m khẳng định cũng sẽ có chút cổ kị, cho nên nàng cũng không cho rằng Hoa Thừa Thiên không có hữu dụng.

Trên mặt đất nhà lao tiếng rên rĩ phóng đặng không ngừng vang lên, bên ngoài địa lao hai tên cai ngục Ma Tông đệ tử , khích động đều muốn cổ rình coi, đáng tiếc bọn họ không dám chống lại ý chỉ tông chủ, tông chủ đã phân phó qua, bất luận bên trong phát sinh sự tình gì bọn họ đều không thể quản, canh gác không thể nhìn lén, nếu bọn họ nghĩ có gì không đúng, có thể tìm nàng bẩm báo.

Tiêu Hồn Bát Chỉ uy lực thật sự quá lớn, ngay cả trình khiết liệt nữ cũng khó có thể chống cự, bởi vậy Triệu Thiên Tâm lúc này cũng hoàn toàn quên đi cảm giác xấu hổ của nữ nhân, toàn tâm toàn ý vận vẹo trên người nam nhân.

Sau cơn phong cuồng còn lại sự mỏi mệt rã rời, hai người ôm chặt nhau nằm trên mặt đất, ngoại trừ tiếng hơi thở nhẹ nhẹ, địa lao đặc biệt an tĩnh.

Lúc này, Hoa Thừa Thiên cùng Nhạc Thiên Thiên hai người đã gặp Lãnh Tâm m.

68. Chương 9: Nghịch Thiên Thập Tam Châm

Nhìn thấy Nhạc Thiên Thiên cùng Hoa Thừa Thiên, Lãnh Tâm m giữ nguyên sự lạnh lùng, căn bản là không chú ý tới, tiếp tục hướng về phía trước đi.

“Lãnh Tâm m, người đứng lại“, thấy Lãnh Tâm m đi qua đối với mình lơ đãng, Nhạc Thiên Thiên rốt cuộc nhịn không được quát ra tiếng.

Vừa dứt lời, Hoa Thừa Thiên nghe được một âm thanh tức giận, nhìn lại Nhạc Thiên Thiên nghiêm mặt phần nộ nhìn Lãnh Tâm m.

“Tiểu nha đầu vô lễ“ Lãnh Tâm m lạnh lùng hừ một tiếng tiếp tục đi về phía trước.

“Lãnh tiên bối, xin chờ một chút.“ Hoa Thừa Thiên vội vàng đi đuổi theo.

“Nhị hoàng tử điện hạ, Ma tông cùng với Bách Hoa đế quốc dường như không có giao tình gì.“ Lãnh Tâm m dừng lại, bất quá không quay đầu lại, hiển nhiên mặc dù nàng biết thân phận Hoa Thừa Thiên, nhưng không có để hấn vào mắt.

“Lãnh tiên bối, chúng tôi có chuyện muốn mời tông chủ giúp đỡ.“ Hoa Thừa Thiên rất khách khí nói:“ Mong người tha thứ sự quấy rầy này“

“Có việc gì nói mau, bất quá, giúp hay không giúp người, phải xem tâm tình của ta.“ Lãnh Tâm m nhạt nhẽo nói.

“Là như thế này, Y Cốc Triệu tiên tử mất tích ở phụ cận Bách Hoa thành, chúng tôi muốn biết Lãnh tiên bối biết nàng đang ở đâu không?“, Hoa Thừa Thiên hỏi thẳng vấn đề, sau đó quan sát sắc mặt Lãnh Tâm m.

“Triệu Thiên Tâm nha đầu nào?“, Điều Hoa Thừa Thiên thất vọng chính là sắc mặt Lãnh Tâm m không có gì biến hóa vẫn như cũ vẫn lãnh đạm không biến sắc, nhanh chóng thuận miệng hỏi một câu.

“Lãnh...“ Nhạc Thiên Thiên ở bên cạnh muốn thốt lên.

“Đúng là nàng, xin hỏi Lãnh tiên bối, ngài có tin tức nàng không?“, Hoa Thừa Thiên lại chặn Nhạc Thiên Thiên lại, vội vàng hỏi, còn Nhạc Thiên Thiên ngoài một từ “Lãnh“ nàng vốn không nói được gì.

“Đừng nói ta không có tin tức nàng, cho dù có cũng sẽ không nói cho các người “Lãnh Tâm m lạnh đạm hừ một tiếng: “Ta còn có việc, xin đi trước.“

Nhạc Thiên Thiên ở bên cạnh tràn đầy giận dữ, mở miệng đã muốn mắng chửi, lại bị Hoa Thừa Thiên dùng ánh mắt ngăn lại.

“Đa tạ Lãnh tiên bối, chúng tôi cáo từ “Hoa Thừa Thiên thật sự có bản lĩnh, từ đầu tới cuối, Lãnh Tâm m đều chưa cho hấn toại ý, nhưng hấn vẫn luôn khách khí.

Chỉ là, hấn còn chưa nói hết, Lãnh Tâm m thân ảnh đã biến mất trước mặt hấn.

“Nhị điện hạ, ngài để Lãnh Tâm m đi như vậy sao?“, Nhạc Thiên Thiên không thể chịu đựng hơn nữa tức giận hỏi.

“Thiên Thiên tiểu thư, việc này cần phải cân nhắc kỹ lưỡng, với thân thủ Lãnh Tâm m, nếu Triệu tiên tử thật sự ở trong tay bà ta, chúng ta muốn dùng vũ lực cứu thoát, e là không có khả năng.“ Hoa Thừa Thiên cười khổ nói: “Căn cứ câu trả lời vừa rồi, chúng ta căn bản nhìn không ra, thật sự có phải là Triệu tiên tử ở trong tay Lãnh Tâm m hay không?“,

“Không cần phải nói, tiểu thư nhất định ở trên tay yêu nữ, thị khéo ở chỗ này, tiểu thư đột nhiên mất tích xung quanh đây, ngoại trừ thị còn ai vào đây?“, Nhạc Thiên Thiên nghiêng răng nói, vừa mới bị Lãnh Tâm m đánh một bạt tay vào mặt, bây giờ hai má đều có chút nóng, làm trong lòng nàng tràn đầy hận ý với Lãnh Tâm m.

“Thiên Thiên tiểu thư, chúng ta hợp lại phải thêm nhân thủ điều tra sự việc này, nàng yên tâm chúng ta nhất định hợp lại nghĩ ra biện pháp tìm Triệu tiên tử, sẽ tìm ra thôi.“ Hoa Thừa Thiên thông thả trầm

ngâm một chút rồi nói: “Ta thấy không bằng chúng ta về cung trước, Thiên Thiên tiểu thư, nàng ở trong cung nghĩ tạm cho khỏe một chút, việc tìm kiếm Triệu tiên tử nên giao cho chúng tôi xử lý”

“Đa tạ điện hạ, bất quá ta đã có chỗ ở” Nhạc Thiên Thiên ngừ khí có chút lãnh đạm, hiển nhiên với Hoa Thừa Thiên có chút bất mãn: “Ta còn muốn tiếp tục tìm kiếm tiểu thư, ta đi trước một bước.”

Hoa Thừa Thiên mở miệng ra muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ là nhìn theo bóng lưng Nhạc Thiên Thiên, rồi nhả mặt nhú mày.

Mà lúc này, Triệu Thiên Tâm cùng Diệp Vô Ưu đều đã mặc lại y phục, Diệp Vô Ưu ngồi dựa lưng vào tường, mà Triệu Thiên Tâm nằm ở trong lòng ngực hắn như con mèo nhỏ ôn thuận nhu hòa.

“Thiên Tâm tỷ tỷ, nàng bây giờ có khỏe không?” Diệp Vô Ưu nhẹ giọng hỏi “Tiêu Hồn Bát Chỉ kia có phải là đã được giải khai?”

“Ngốc tử, đâu đơn giản như vậy?” Triệu Thiên Tâm toàn thân kiều nhuỷ vô lực, ngừ khí cũng trở nên nhu mỳ rất nhiều, vừa mới điên cuồng tiêu hao tất cả khí lực của nàng. “Nếu Tiêu Hồn Bát Chỉ có thể dễ dàng phá giải như vậy thì không thành tuyệt kĩ Ma Tông, chỉ có Tông chủ mới có thể sử dụng tuyệt kĩ này.”

“Từ nay nàng còn có bị phát tác hay không?” Diệp Vô Ưu nhin không được hỏi.

“Tiểu sắc quỷ, có phải là rất muốn ta mỗi ngày đều phát tác vài lần?” Triệu Thiên Tâm bất ngờ nói.

Diệp Vô Ưu cười bối rối, trong lòng, hắn hoàn toàn có điểm chân thực nghĩ Triệu Thiên Tâm mỗi ngày đều phác tác vài lần, như vậy hắn có thể tiếp tục hưởng thụ ngọc thể kiều mỵ của nàng. Bất quá nghĩ đến trong khi nàng phác tác có thể còn muốn hắn bị thống khổ khác. Trong lòng lại nghĩ tốt nhất nàng không cần phát tác.

“Tiểu sắc quỷ, cho ngươi chiêm ưu thế, trước kia và bây giờ đều giống nhau, ta mỗi ngày vẫn gặp phát tác, bất quá ngươi yên tâm, một ngày nào đó ta có biện pháp giải khai Tiêu Hồn Bát Chỉ này.” Triệu Thiên Tâm nhẹ nhàng thở dài, thông thả trầm mặc một chút, nàng nói tiếp “Trước khi giải khai Tiêu hồn Bát Chỉ, ta sẽ khiến ngươi tu vi lên tới cảnh giới nhất lưu cao thủ, ta trước tiên nói vài lời cụ thể về phương pháp, cho ngươi trong lòng có chuẩn bị.”

“Được rồi” Diệp Vô Ưu gật đầu, kì thật hắn đối với quá trình đều không cảm thấy hứng thú, hắn chỉ cần kết quả, cần cuối cùng hắn thật sự có được tài năng như lời Triệu Thiên Tâm một thời gian ngắn ở trong cơ thể có bốn mươi năm công lực, mà người khác tu luyện mới có. Bất quá, Triệu Thiên Tâm muốn nói, hắn cũng sẽ không nghe lọt tai, dù sao, tại đây ở địa lao ngoại trừ cùng Triệu Thiên Tâm nói chuyện phiếm tán tỉnh, hắn cũng không có việc gì khác để làm.

“Cơ hồ tất cả mọi người biết, đối với Thiên Tâm Đan mỗi tu tiên giả theo lý thuyết đều chỉ ăn một viên mới hữu hiệu. Bất quá, Thiên Tâm Đan dù sao là ta thân tự luyện chế ra, công hiệu của nó, ta có thể giải thích và so sánh bất luận với kẻ nào. Ta có một loại biện pháp, có thể để cho một người đồng thời ăn năm viên, hơn nữa mỗi viên nhất định đều có khả năng phát huy hiệu quả, cuối cùng gom góp lại cùng một chỗ không sai biệt lắm đúng là bốn mươi năm tu vi của người bình thường.” Triệu Thiên Tâm chậm rãi nói: “Ta tự nghĩ ra một loại châm pháp, tên là Nghịch Thiên Thập Tam Châm, chỉ cần cho người ăn năm viên Thiên Tâm Đan sau đó thì triển Nghịch Thiên Thập Tam Châm trên người người, người có thể hấp thu hoàn toàn được liệu Thiên Tâm Đan”

“Nhưng Thiên Tâm tỷ tỷ nàng bây giờ Tiêu Hồn Bát Chỉ còn chưa có giải khai, công lực còn bị chế trụ, làm sao có thể thi triển Nghịch Thiên Thập Tam Châm?” Diệp Vô Ưu nghe nhưng thật ra rất hiểu được, chỉ là đã có chút lo lắng.

69. Chương 10: Nửa Đêm Kích Tình

“Là như vậy à!” Nghe Triệu Thiên Tâm nói như vậy, Diệp Vô Ưu yên tâm nghĩ ngơi.

“Tiểu sắc quỷ, ta cần nghỉ ngơi, ngươi không được lộn xộn biết không?” Triệu Thiên Tâm nũng nịu nói.

“Yên tâm, ta sẽ rất đàng hoàng.” Diệp Vô Ưu long trọng thề thốt, chỉ là hấn thật sự có đàng hoàng hay không?

“Cái gì? Hấn không ở đó?” Khi Hoa Nguyệt Lan nghe nói Diệp Vô Ưu không có ở nhà, nàng không khỏi có chút kinh ngạc

“Phải rồi, công tử đã sớm đi khỏi” Thất Thất gật đầu nói.

“Người có biết hấn đi đâu không?” Hoa Nguyệt Lan mày liễu khẽ động buồn rầu hỏi.

“Không rõ lắm, bắt quá là sư tỷ công tử tìm đến công tử, công tử cùng đồng hành với sư tỷ công tử.” Thất Thất ngẫm nghĩ nói.

“Sư tỷ hấn? Chẳng lẽ là đồ đệ khác của Lãnh Tâm m?” Hoa Nguyệt Lan lẩm bẩm nói. Mặc dù nghe được nàng nói, nhưng không có nói gì.

“Như thế sao, nếu hấn trở về bảo hấn đến hoàng cung tìm ta!” Hoa Nguyệt Lan thông thả trầm ngâm một chút. Đối với lời nói Thất Thất, nàng cùng Thất thất dĩ nhiên nhận thức lẫn nhau, đương nhiên, thân phận tự nhiên của hai người cách biệt quá xa.

“Tốt lắm, đợi công tử trở về tôi nhất định sẽ chuyển lời cho hấn”. Thất Thất cung kính nói.

Hoa Nguyệt Lan không nói lại gì, xoay người rời khỏi.

Hoa Nguyệt Lan tịnh không hồi cung, mà thẳng hướng chỗ ở Lãnh Tâm m đi đến. Mà nàng đi vào nơi này trong khi Hoa Thừa Thiên cùng Nhạc Thiên Thiên vừa mới rời khỏi không lâu, rất hiển nhiên Lãnh Tâm m cũng không có ở chỗ này. Hoa Nguyệt Lan nhìn thấy dĩ nhiên chỉ có Lãnh Sương Sương.

“Tìm ai?” Lãnh Sương Sương sinh khí rất lạnh lùng, ngữ khí càng lạnh lùng hơn.

“Xin hỏi Lãnh tông chủ có ở đây?” Hoa Nguyệt Lan luôn luôn là một công chúa quý phái, nhưng lúc này cũng rất khách khí.

“Không có” Lãnh Sương Sương vẫn như cũ xuất ra hai chữ lạnh như băng. Tựa giống như lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Vô Ưu, ngay cả vài lời cũng không muốn.

“Lãnh cô nương xin hỏi lệnh sư đệ ở đâu?” Hoa Nguyệt Lan lại hỏi.

“Người kiếm sư đệ làm cái gì?” Lần này Lãnh Sương Sương chịu nói không ít chữ, có lẽ nguyên nhân là liên hệ đến Diệp Vô Ưu.

“Ta có chuyện riêng tìm hấn.” Hoa Nguyệt Lan do dự một chút nhỏ nhẹ nói.

“Hấn không ở chỗ này” Lãnh Sương Sương thông thả trầm mặc một chút nói” Người phải đi đến nhà hấn tìm hấn chứ.”

“Ta đã đi rồi, thị nữ hấn nói cho ta biết hấn với người vừa đi khỏi.” Hoa Nguyệt Lan đột nhiên mỉm cười ” Lãnh cô nương, ta tìm hấn chỉ là có chút việc nhỏ mà thôi, người lại làm gì cất giấu hấn hả?”

“Ta nói hấn không có ở đây là không có ở đây.” Lãnh Sương Sương hừ lạnh một tiếng: ”Tin hay không do người, còn có ta ở đây không chào đón người, người có thể đi rồi.”

Lãnh Sương Sương mặc dù biết thân phận Hoa Nguyệt Lan, bắt quá nàng mặc kệ nàng có phải là công chúa hay không, tâm tình không tốt nên không muốn gặp người.

“Nếu như vậy, ta xin cáo từ trước.” Hoa Nguyệt Lan khéo miệng hiện lên một nụ cười không thể đoán được” Nếu Lãnh cô nương gặp lại Vô Ưu, phiền người thay ta chuyển cáo hấn một tiếng, nói ta nhớ đến hấn.

Lãnh Sương Sương không trả lời Hoa Nguyệt Lan, chỉ là ngữ khí đáp lại sự bất mãn.

Triệu Thiên Tâm nàng rất ư mỗi một nên nàng nằm ở trong lòng Diệp Vô Ưu ngủ say rất nhanh, đang ngủ say không biết qua bao lâu nàng tỉnh lại, lúc này nàng cảm giác có chút không bình thường, ngực tựa hồ có chút khác thường.

Rất nhanh nàng phát hiện bộ ngực mình lộ ra phân nửa, đôi ngọc nhũ đầy đặn chắc chắn đều ở trong tay Diệp Vô Ưu, điều duy nhất may mắn đáng giá chính là hai tay Diệp Vô Ưu ở trên song phong nàng không có động tác gì.

“Tiểu sắc quỷ, còn nói người đang hoang!” Triệu Thiên Tâm quay đầu liếc mắt trừng Diệp Vô Ưu có chút bất mãn nói. Vừa quay đầu lại nàng phát hiện một việc dở khóc dở cười. Cuối cùng nàng biết vì cái gì Diệp Vô Ưu hai tay không có cử động, bởi vì hần lúc này đang ngủ chỉ là hần ngủ còn không quên chiếm tiện nghi nàng, thật sự là nàng có cảm giác không diễn tả được.

Chỉ là Diệp Vô Ưu mặc dù ngủ ngon giấc nhưng trong lòng bàn tay hần truyền đến luồng nhiệt lực xuyên thấu qua ngọc phong mềm mại của Triệu Thiên Tâm đi vào thân thể nàng, làm dấy lên trong lòng khác thường, mà thay đổi chết người chính là nàng đột nhiên phát hiện Tiểu phúc liên tục nóng và khô ở phía sau truyền đến.

“Đáng chết, Tiểu Hồn Bát Chỉ lại phát tác” Triệu Thiên Tâm ở trong lòng mắng Lãnh Tâm m. Cứ như vậy, nàng từ một thuần lương ngọc nữ biến thành một xuân tình dâm nữ.

Trong cơ thể hiện đang nóng và khô cùng truyền đến nhũ phong một cảm giác khác thường, làm Triệu Thiên Tâm nhìn không được bắt đầu từ từ rên rỉ, nàng đã nếm qua tư vị nam nữ, hiện lại đang bên cạnh một nam nhân chân chính, lực chống cự càng trở nên nhỏ yếu dị thường, không bao lâu rốt cục nàng nhìn không được xoay mạnh người Diệp Vô Ưu lật lại trên mặt đất, hiện nàng như dâm nữ ngồi ở trên người hần.

“Tiểu sắc quỷ, ngủ cũng háo sắc.” Triệu Thiên Tâm thoát y dưới kiều đồn ra, thân thể mềm mại lộ ra nửa thân thượng ngồi ở trên người Diệp Vô Ưu, bạch ngọc thủ nòn kia duỗi ra hướng về cái tượng trưng cho nam nhân của Diệp Vô Ưu, tiếp xúc vật nóng bỏng, nàng trong lòng tràn lên ý thẹn thùng, trong miệng lại lẩm bẩm mắng chửi hần.

Thẹn thùng trả lại thẹn thùng. Trong tâm nàng hiện tại tràn đầy dục vọng bản thân. Nàng từ từ nâng kiều đồn lên, rồi sau đó nhắm ở vật Diệp Vô Ưu rắn chắc nóng bỏng kia chậm rãi ngồi xuống, một tiếng rên rỉ thỏa mãn, không kiểm soát theo miệng nàng bay ra.

Cảm giác mỹ diệu dị thường rất lớn xuất hiện, Diệp Vô Ưu rốt cuộc đã tỉnh lại, mở to mắt nhìn thấy một đôi ngọc phong tuyết bạch ở trước mắt hần nhịp nhàng lên xuống, mà hạ thân hần truyền đến một cảm giác chạy mỹ diệu hoan hảo, Triệu Thiên Tâm mắt hồn lạc vía, thống khoái không ngừng theo bay ra từ trong cái miệng anh đào nhỏ bé của nàng. Diệp Vô Ưu tỉnh táo hần, dục vọng trong nháy mắt đạt tới tột đỉnh, đột nhiên xoay người ngồi dậy, rồi sau đó phản khách vi chủ, đặt Triệu Thiên Tâm nằm ở dưới, một mặt tùy ý xâm chiếm ngọc thể nàng, một mặt hai tay dùng sức uốn nắn song phong của nàng.

“Tiểu sắc quỷ, người như thế nào, như thế nào tỉnh lại?” Triệu Thiên Tâm một mặt ngênh đón xâm nhập của Diệp Vô Ưu, còn lại yêu kiều hỏi.

Diệp Vô Ưu lại không có trả lời, chỉ là chuyên tâm tập trung vào hưởng thụ cảm giác ân ái với nữ nhân, hần tựa hồ đã hoàn toàn là người đã quên mình là tù nhân, trong lòng hần tràn ngập cảm giác vui sướng.

Chỉ là Diệp Vô Ưu cùng Triệu Thiên Tâm như thế nào cũng không thể tưởng được chính là lúc này bên ngoài trên mặt địa lao đã có hai người đi thăm trong lúc đó bọn họ đang say đắm hết sức vui vẻ.

70. Chương 11 : Diệu Thủ Y Tiên

“Thật là nữ nhân không biết xấu hổ”. Nàng không dám xem nữa nhưng vẫn thăm mắng, có điều hai người như đang điên cuồng trong kia lại chẳng nghe thấy nàng nói gì.

” Đi thôi” Lãnh m Tâm thấy Lãnh Sương Sương như vậy thì thì cười nói. Sau đó cả hai nhanh chóng rời khỏi, nhưng trong phòng xuân tình vẫn nồng nàn như trước.

“Triệu Thiên Tâm sẽ mắc lừa chứ?” Một lát sau Lãnh Sương Sương không nhìn được liền hỏi. “Chắc chắn” Lãnh m Tâm cười khê, ngữ khí đầy tự tin. “Chúng Ta chỉ việc ngồi chờ mà tận hưởng thành quả thôi”.

oOo

Diệp Vô Ưu và Triệu Thiên Tâm sau khi quấn lấy nhau triền miên không dứt, đều cảm thấy không còn một chút khí lực, chỉ có thể ôm nhau nằm nghỉ. "Tiểu sắc quý, chúng ta không thể cứ thế này mãi được, bằng không, mãi mãi ta không còn chút khí lực nào để thi triển Nghịch Thiên Thập Tam Châm cho chàng được đâu". Triệu Thiên Tâm vừa nói vừa thở dốc.

"Thiên Tâm tử tử, tử không cần phải gấp đâu, cứ chờ tử có biện pháp giải khai Tiêu Hồn Bát Chỉ rồi mới lại dùng đến Nghịch Thiên Thập Tam Châm cũng được mà." Dù đang còn ở trong đại lao nhưng tâm trạng Diệp Vô Ưu lại có chút cảm giác thoải mái. Cũng chẳng lạ, có một tuyệt sắc giai nhân như thế bồi tiếp hẳn thì dù ở trong hoàn cảnh nào hẳn cũng có cảm giác như vậy thôi.

"Không thể được, cho dù ta có biện pháp giải khai được cấm chế Tiêu Hồn Bát Chỉ đi nữa thì vẫn cần có chàng ở bên cạnh hỗ trợ. Vì vậy trước hết ta phải dùng Nghịch Thiên Thập Tam Châm tăng cường tu vi cho chàng đã. Bằng không chúng ta chẳng có hi vọng gì rời khỏi đây." Triệu Thiên Tâm lắc đầu giải thích. Nói rồi, nàng khẽ lách ra, ngồi dậy, mặc lại y phục, tránh sang một bên, thoát khỏi vòng tay ôm ấp của Diệp Vô Ưu.

Sau đó, Triệu Thiên Tâm nói tiếp: "chàng không được lại gần ta đâu đấy, ta còn phải nghỉ ngơi điều tức đã. Chàng cũng ngủ đi, phải đến sáng sớm mai ta mới có đủ sức thi triển châm pháp được."

"Vây, cũng được, Thiên tâm tử tử cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi" Diệp Vô Ưu đương nhiên mong được ôm Triệu Thiên Tâm mà ngủ, có điều, dù trong lòng không có chút nguyện ý, hẳn vẫn phải đáp ứng yêu cầu của Triệu Thiên Tâm. Hẳn không phải là kẻ ngốc mà cũng không biết Triệu Thiên Tâm làm thế để tránh kích thích của Tiêu Hồn Bát Chỉ, cũng để có thời gian mà khôi phục để thi triển Nghịch Thiên Thập Tam Châm giúp hẳn.

oOo

Giao hoan phong cuồng như vậy cũng lấy đi của Diệp Vô Ưu rất nhiều tinh lực, chẳng mấy chốc hẳn chìm vào trong giấc ngủ. Nhưng một cơn đau đã khiến Diệp Vô Ưu tỉnh lại. Mở mắt ra hẳn thấy Triệu Thiên Tâm đang ở bên cạnh, hẳn vẫn nằm trên mặt đất nhưng cơ thể lại thấy vô vàn những đau đớn khôn tả.

"Ta đang thi triển Nghịch Thiên Thập Tam Châm trên người chàng, cũng đã cho chàng uống 5 viên Thiên Tâm Đơn. Sợ chàng loạn động nên đã dùng ngân châm chế trụ huyệt đạo của chàng. Hiện tại chàng không thể cử động, cũng không thể nói được. Có thể còn cảm thấy rất đau đớn nhưng chàng hãy cố gắng chịu đựng 1 chút. Tin ta đi, sẽ không có chuyện gì đâu." Triệu Thiên Tâm tay cầm một cây ngân châm, vừa nói vừa châm vào thân thể Diệp Vô Ưu.

Diệp Vô Ưu há miệng hét lớn, thấy không có thanh âm nào phát ra, biết rằng Triệu Thiên Tâm không hề nói sai, đành cố gắng chịu đựng những cơn đau đớn trong cơ thể. Những giọt mồ hôi lớn bắt đầu xuất hiện trên trán hẳn.

Lúc này Diệp Vô Ưu chỉ mong mình chưa hề tỉnh lại, có thể hẳn đã không phải chịu đựng cảm giác thống khổ như thế này. Giờ hẳn chẳng còn sự lựa chọn nào khác, đành nghiêng rằng chịu đựng.

"Nhẫn nại ... Nhẫn nại đi, sẽ nhanh thôi. Sau đó ta sẽ trở thành cao thủ rồi, như thế cũng đáng mà." Diệp Vô Ưu tự an ủi trong lòng. Dù từ nhỏ đến lớn, hẳn chưa từng trải qua cảm giác thống khổ như thế này nhưng hiện tại hẳn không có chút cảm giác hối hận. Người khác phải vất vả hàng chục năm mới đạt được, hẳn lại chỉ cần một thời gian ngắn, đối với hẳn mà nói, đó là lãi lắm rồi. Chỉ có điều, sự chịu đựng này cũng mất nguyên một ngày. Diệp Vô Ưu tỉnh lại mới là sáng sớm, nhưng khi hẳn không chịu đựng được nữa gần như là ngất đi thì cũng chẳng mấy nữa là tối rồi. Toàn thân hẳn ướt đầm mồ hôi, trông như vừa ở dưới nước lên vậy. Triệu Thiên Tâm cũng không tốt hơn là bao nhiêu, một thân bạch y cũng ướt sẫm, dán sát vào người, cơ thể với những đường nét tinh xảo mê hoặc hoàn toàn hiển lộ.

"Chỉ còn một châm cuối này thôi, kiên trì một chút." Triệu Thiên Tâm cuối cùng cũng phải lên tiếng, chỉ là không biết những lời nói đó nàng nói cho Diệp Vô Ưu hay là nói cho bản thân nàng nữa, sắc mặt nàng trở nên trắng bệch lại điểm xuyết những điểm ửng đỏ. Tiêu Hồn Bát Chỉ đã bắt đầu phát tác. Nàng cắn chặt môi bắn ra một tia máu, cùng lúc cầm ngấp cây ngân châm cuối cùng vào ngực Diệp Vô Ưu.

Diệp Vô Ưu sau khi thoát khỏi hôn mê, cuối cùng cũng có cách di chuyển ánh mắt. Hẳn háo hức trần trối nhìn vào những bộ vị lúc ẩn lúc hiện trên cơ thể Triệu Thiên Tâm, trong đầu hồi tưởng lại lúc hai người

quần lấy nhau không dời. Thân thể nàng cực kì nóng bỏng, chỉ hình dung thôi cũng khiến hấn tạm thời quên đi những đau đớn cùng cực mà cơ thể đang phải chịu đựng. Khi ngân châm cuối cùng đâm vào cơ thể Diệp Vô Ưu hấn đột nhiên phát hiện những đau đớn khổ sở toàn thân hoàn toàn biến mất. Chân khí phát ra mạnh mẽ lưu chuyển khắp các kinh mạch trong cơ thể.

” Vô Ưu chàng không được khống chế chân khí trong người, để chúng tự do vận chuyển. Chàng chỉ cần nhớ rõ lộ tuyến vận hành của nó thôi. Rồi sau này chàng cứ theo lộ tuyến đó mà tu luyện.” Triệu Thiên Tâm hoàn toàn suy nhược, buông người xuống đất, hơi thở đứt quãng nói: “Ngân châm sẽ lưu lại cơ thể chàng trong vòng một khắc khi lấy ngân châm ra, lúc đại công cáo thành”.

Diệp Vô Ưu cảm thấy chấn động tinh thần cảm nhận được lộ tuyến mà chân khí lưu chuyển trong cơ thể âm thầm ghi nhớ. Cho dù chân khí di chuyển theo một lộ tuyến có chút cổ quái hấn cũng không quan tâm. Tất nhiên đã quyết định tin tưởng vào Triệu Thiên Tâm.

“Một khắc, chỉ một khắc nữa thôi, Diệp Vô Ưu ta sẽ trở thành một cao thủ”. Nghĩ đến điều ấy Diệp Vô Ưu không khỏi hưng phấn lạ thường. Trở thành cao thủ có rất nhiều ích lợi, không những đánh bại những kẻ dám coi thường mình mà việc thu nạp tiết ngọc cũng dễ dàng thành tựu. So với cả ngày dài phải chịu đựng thì một khắc quả thật rất ngắn. Có điều, đối với Diệp Vô Ưu lúc này, một khắc cũng là dài, đó là vì hấn sắp hết kiên nhẫn rồi.

Một khắc sau Triệu Thiên Tâm đã khôi phục lại được chút ít khí lực, bắt đầu thu lại những cây ngân châm trên người Diệp Vô Ưu, những cảm chế nàng thi triển trên người hấn ngay từ khi hấn vận chuyển chân khí đã tự động tiêu thất. Cảm nhận được chân khí sung mãn tràn ngập cơ thể, Diệp Vô Ưu mừng rỡ đến phát cuồng, đột ngột bế xốc Triệu Thiên Tâm lên, mạnh mẽ xoay tròn.

71. Chương 12 :di Hoa Tiếp Mộc

Nửa canh giờ trước đó, Tiêu Hồn Bát Chỉ đã phát tác, Triệu Thiên Tâm có thể duy trì đến lúc này quả là không hề dễ dàng, giờ lại bị Diệp Vô Ưu bế lên, tức thì dục hỏa toàn thân, như ngọn lửa bốc cao, đã hoàn toàn bạo phát.

Triệu Thiên Tâm phong cuồng hôn Diệp Vô Ưu nhưng một kẻ đang hưng phấn như hấn, sau chút sững sốt, liền chiếm lại vị trí chủ động, nhiệt tình hôn nàng, đồng thời một tay nhanh chóng mơn trớn bầu ngực, một tay đã tiến vào bên trong nội y nàng.

Bên trong thân thể giai nhân nóng bỏng dị thường. Nàng dùng tất cả khí lực của mình áp chặt vào Diệp Vô Ưu. Dù Triệu Thiên Tâm không lên tiếng, Diệp Vô Ưu vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng sự khao khát, thèm muốn của cơ thể nàng.

Diệp Vô Ưu biết rằng thân thể Triệu Thiên Tâm lúc này tám phần đã bị Tiêu Hồn Bát Chỉ phát tác nên không kích thích nàng nữa mà nhanh chóng cởi bỏ trang phục của cả hai người.

Đặt Triệu Thiên Tâm dựa sát vào tường, nâng đôi chân ngọc thon dài của nàng lên, Diệp Vô Ưu tiến thẳng vào sâu bên trong thân thể nàng, khiến nàng phải bật ra một tiếng rên rỉ mê hồn...

oOo

Khi cơn sóng tình lắng xuống, Triệu Thiên Tâm tê liệt đổ gục xuống người Diệp Vô Ưu. Nếu không phải hấn vẫn đang ôm nàng thì e rằng nàng đã bị lấn ra đất vì kiệt sức rồi.

Nhưng Diệp Vô Ưu, do công lực đại tiến, lúc này tinh lực vẫn còn tràn đầy, chân khí nội thể sung mãn như không bao giờ cạn, không biết đến cảm giác mệt mỏi, chỉ vì nghĩ đến thân thể đang suy nhược của Triệu Thiên Tâm nên đành dừng lại, không tiếp tục chinh phạt nàng nữa.

Hai tay Diệp Vô Ưu vẫn nhẹ nhàng mơn trớn hai đầu nhũ hoa, khiến thân hình yếu đuối của Triệu Thiên Tâm không ngừng run rẩy.

“Tiểu sắc ma, không được làm loạn nữa, giúp ta mặc lại quần áo được không?” Triệu Thiên Tâm cất giọng khê nói với ngũ khí bất hoại, vô lực, có ba phần nũng nịu, ba phần cầu khẩn.

“Không ngờ Thiên Y tiên tử cũng có thể làm nũng đấy!” Một thanh âm chế nhạo vang lên bên tai hai người. Gần như cùng lúc, Diệp Vô Ưu và Triệu Thiên Tâm cùng quay ra phía cửa ngục, phát hiện cửa ngục không biết từ lúc nào đã mở toang. Lãnh Tâm m cũng không biết đã xuất hiện trước cửa từ bao giờ.

Triệu Thiên Tâm cuống quýt vơ lấy đồng quần áo, che vội những bộ phận kín đáo của cơ thể. Riêng Diệp Vô Ưu, tuy cũng có chút bối rối nhưng cũng không tỏ ra quan tâm gì lắm. Hắn đương nhiên chẳng hề bận tâm đến việc bị mỹ nữ nhìn thấy thân thể của mình.

“Vô Ưu, mặc quần áo vào, theo ta ra ngoài.” Lãnh Tâm m nhìn thấy hai người như vậy thì vô cùng hứng thú, quay sang bảo Diệp Vô Ưu.

Diệp Vô Ưu ngẩn người ra. Hắn vốn định hỏi Lãnh Tâm m khi nào mới thả hắn, nào ngờ hắn chưa kịp hỏi đến, Lãnh Tâm m đã cất tiếng bảo hắn ra ngoài.

“Sư phụ tỷ tỷ, thế còn Thiên Tâm tỷ tỷ thì sao?” Diệp Vô Ưu nhanh chóng mặc lại quần áo, liếc sang đã thấy Triệu Thiên Tâm cũng đã y phục chỉnh tề, không nhận được liền hỏi.

“Người nghĩ cô ta có thể cùng ra với người sao?” Lãnh Tâm m nhìn Diệp Vô Ưu, cười khẩy.

Diệp Vô Ưu vội vã gật đầu. Sao lại hỏi thừa như thế chứ? Hắn đương nhiên muốn cùng Triệu Thiên Tâm rời khỏi một nơi như thế này. Tuy rằng ở đây có giai nhân làm bạn, nhưng địa lao vẫn chỉ là địa lao, có bao giờ là một nơi tốt đẹp đâu. Cả hai mà được cùng rời đi, đến một nơi thoải mái hơn, đương nhiên là tốt hơn rồi.

“Nếu người muốn cô ta cùng được thả, thì trước hết hãy theo ta rời khỏi đây đã.”

“Lãnh Tâm m, người lại định giở trò gì vậy?” Triệu Thiên Tâm cảm hận hỏi.

“Triệu Thiên Tâm, người không phải trước tiên nên cảm ơn ta một tiếng ư?” Lãnh Tâm m hừ một tiếng.

“Ta đã đem đến cho người một nam nhân đích thực, người còn điểm nào không hài lòng nữa chứ?”

“Ta đâu có nhờ người!” Triệu Thiên Tâm oán hận mắng.

“Vô Ưu, đi thôi!” Lãnh Tâm m không hề lý tới Triệu Thiên Tâm, chỉ lãnh đạm quay sang bảo Diệp Vô Ưu.

“Thiên Tâm tỷ tỷ, tỷ cứ tin ta, ta nhất định sẽ quay lại cứu tỷ ra!” Diệp Vô Ưu vội nói khê vào tai Triệu Thiên Tâm rồi theo Lãnh Tâm m rời khỏi địa lao.

Nhìn theo bóng lưng Diệp Vô Ưu, trong lòng Triệu Thiên Tâm trào lên một cảm giác cực kỳ bất an.

oOo

Lãnh Tâm m không hề dẫn Diệp Vô Ưu ra khỏi cung điện dưới đất mà lại đi vào một căn phòng khác, vẫn nằm trong cung. Gian phòng này khá xa hoa, bài trí cẩn thận, trông có vẻ là khuê phòng của một nữ tử. Trong phòng này đã có một người đang chờ sẵn, không phải ai xa lạ mà chính là Lãnh Sương Sương.

“Sư phụ tỷ tỷ, người đưa ta đến chỗ này làm gì vậy?” Diệp Vô Ưu cảm thấy hơi bất an, dừng ngay lại, không nhận được hỏi. “Còn nữa, người vì sao lại đem ta giam vào địa lao?”

“Người phải ở trong địa lao chưa đến ba ngày mà có được bốn mươi năm công lực, lại được một tuyệt sắc mỹ nhân. Không lẽ người vẫn còn điều gì không hài lòng sao?”, Lãnh Tâm m lãnh đạm nói.

“Người, các người đều biết sao?” Diệp Vô Ưu ngờ ngạc hỏi.

“Đó vốn là do sư phụ đã sắp xếp chu toàn.” Lãnh Sương Sương nói ngay. “Nếu không, làm sao chúng ta có thể khiến Triệu Thiên Tâm bỏ ra năm viên Thiên Tâm đan, lại còn dùng ngân châm chữa bệnh cho người nữa?”

Diệp Vô Ưu không khỏi có chút nghi ngờ. Nghe Lãnh Sương Sương nói vậy, hắn cũng đã hiểu ra. Thiên Tâm đan quý giá như vậy, Lãnh Tâm m bắt được Triệu Thiên Tâm, lại không dùng thủ đoạn cướp lấy Thiên Tâm đan trên người Triệu Thiên Tâm, lẽ nào tất cả đều là do Lãnh Tâm m sắp xếp từ trước?

“Quả thực Ma tông chúng ta có một phương pháp nhanh chóng luyện thành tiên thuật, có điều, chỉ là về mặt chiêu thức và kỹ xảo thôi, còn công lực thì không thể nhanh chóng đạt được.” Lãnh Tâm m chậm rãi

nói. “Về điểm này thì chỉ có Triệu Thiên Tâm có thể làm được. Ta sớm đã biết được rằng cô ta đã nghiên cứu ra Nghịch Thiên Thập Tam Châm, cho nên mới bắt cô ta về đây rồi đem hai người nhốt vào một chỗ.”

“Nhưng sư phụ tỷ tỷ, làm thế nào người biết được nàng nhất định sẽ vì ta mà thi triển Nghịch Thiên Thập Tam Châm chứ?” Vô Ưu vẫn còn chút hoài nghi.

“Cô ta trúng phải Tiêu Hồn Bát Chỉ của ta, lại cùng ở một chỗ với người, cuối cùng đương nhiên sẽ phải chịu thất thân với người.” Lãnh Tâm m khẽ cười. “Dù cô ta cũng có thể tự sát, nhưng người như cô ta sẽ không vì thế mà tự sát. Bằng cách này hay cách khác sẽ kiếm cách trả thù ta, mà người tất nhiên là đối tượng duy nhất cô ta có thể lợi dụng được.”

Dừng một chút, Lãnh Tâm m lại nói tiếp: “Được rồi, giờ không nói đến chuyện Triệu Thiên Tâm nữa. Người đã có được bốn mươi năm công lực nhưng người gần như không biết chút gì về tiên thuật. Ta sẽ dùng phương pháp đặc thù của Ma tông, nhanh chóng truyền tiên thuật cho người.”

“Phương pháp gì vậy?” Diệp Vô Ưu vội hỏi. Tuy hắn vẫn còn không hoàn toàn tin tưởng vào Lãnh Tâm m nhưng khát vọng trở thành một cao thủ khiến hắn tạm thời bỏ những băn khoăn sang một bên.

“Phương pháp này được gọi là Di Hoa Tiếp Mộc”, Lãnh Tâm m nhẹ nhàng buông từng từ, sắc mặt đột nhiên có chút cổ quái.

72. Chương 13: Hương Diễm Công Pháp

“Cách đây hơn trăm năm, trong Ma Tông đã xuất hiện một nhân tài, chính là người đã sáng tạo ra Di Hoa Tiếp Mộc. Đáng tiếc là sau này, người ấy đã vì tình mà khốn khổ, trở nên suy yếu.” Lãnh Tâm m khẽ thở dài. “Tuy ông ta thân có tu vi tiên thuật độc bộ thiên hạ nhưng lại yêu một vị thiên kim tiểu thư yếu đuối. Với một người có nhiều kẻ thù như ông ấy, đó chính là điểm yếu chí mạng. Kẻ thù của ông ấy biết được thân phận của người ông yêu, vì lo người yêu bị kẻ thù làm thương tổn mà ông đã sáng tạo ra phương pháp Di Hoa Tiếp Mộc, có thể nhanh chóng khiến người yêu trở thành một cao thủ tiên thuật. Tiếc là khi ông tìm ra phương pháp đó thì người yêu đã bị kẻ thù sát hại. Từ đó về sau, ông ấy không thể hồi phục lại được như trước.”

“Lẽ nào Di Hoa Tiếp Mộc chính là chuyển tiên thuật từ người này sang người khác sao?”, Diệp Vô Ưu không nhịn được hỏi.

“Không hoàn toàn chỉ có vậy”, Lãnh Tâm m lắc đầu, “Kỳ thật, nói cho chính xác thì không thể gọi phương pháp này là Di Hoa Tiếp Mộc, bởi người dùng phương pháp này, sau khi đem tiên thuật truyền sang một người khác thì tiên thuật bản thân người đó không hề mất đi nhưng tu vi của người đó lại bị tổn hại không ít.”

“Thì ra là như vậy!” Diệp Vô Ưu nhẹ nhõm hẳn. Nếu quả thực là tiên thuật của một người phải hoàn toàn chuyển sang cho người khác thì chẳng có mấy khả năng có người dám dùng phương pháp này. Lại nói bây giờ, chẳng lẽ Lãnh Tâm m, hoặc giả là Lãnh Sương Sương đi nữa, lại đi chuyển toàn bộ tiên thuật sang cho hắn để rồi các nàng trở thành phế nhân sao? Đương nhiên điều đó là không thể rồi.

“Con người tất nhiên không phải là hoa hay gỗ rồi. Phương pháp Di Hoa Tiếp Mộc này bản chất là một loại cảm ứng đặc thù, thông qua tâm linh, đem một phần ký ức chuyển sang cho một người khác. Đương nhiên ký ức bản thân không vì thế mà biến mất, cho nên tiên thuật của bản thân vẫn được giữ lại.” Lãnh Tâm m giải thích tiếp. “Vậy phải mất bao lâu mới thành công?” Diệp Vô Ưu có vẻ không đợi được nữa rồi.

“Cũng không lâu lắm, nhanh nhất là hai canh giờ, nếu lâu cũng không quá sáu canh giờ.” Lãnh Tâm m trầm ngâm một chút, lại liếc nhìn Lãnh Sương Sương nói. “Vốn dĩ ta định để Sương Sương thi triển Di Hoa Tiếp Mộc với người, nhưng nghĩ lại thì phải để ta trực tiếp làm mới được. Sử dụng Di Hoa Tiếp Mộc có thể phải mất tới đa năm năm tu vi. Năm năm tu vi đối với ta thì không phải chuyện gì lớn, nhưng đối với Sương Sương lại tổn hại rất lớn.”

“Đệ tử không sao mà”, Lãnh Sương Sương rối bời, thấy được cái nhìn của Lãnh Tâm m, liền đáp khẽ.

“Được rồi, ta đã quyết định sẽ tự mình động thủ.” Lãnh Tâm m khẽ gạt đi. “Sương Sương, người ra bên ngoài canh chừng cho chúng ta, bất kể thế nào cũng tuyệt đối không cho ai quấy rầy chúng ta, người rõ không?”

“Đệ tử rõ rồi!” Lãnh Sương Sương nhẹ gạt đầu rồi lui lại, chỉ là trước khi rời đi lại nhìn Diệp Vô Ưu và Lãnh Tâm m một cách kỳ quái.

oOo

“Vô Ưu, cởi áo ra rồi nằm lên giường, ta còn phải thay y phục.” Lãnh Tâm m nói với Diệp Vô Ưu.

“Hả?” Diệp Vô Ưu hơi ngơ ngác. Hắn kiểu gì cũng không ngờ Lãnh Tâm m tự nhiên lại bảo hắn cởi đồ, không những thế còn bảo hắn nằm lên giường. Cùng với nghi hoặc, hắn không khỏi bắt đầu tưởng tượng ra những chuyện không hay ho.

Lãnh Tâm m không hề để ý đến Diệp Vô Ưu, đến phía sau tấm bình phong. Những tiếng sột soạt vang đến bên tai Diệp Vô Ưu khiến hắn không khỏi lại có ý muốn nhìn trộm, chỉ là cuối cùng hắn cũng nhẫn nại được, cởi bỏ áo để trần nửa thân trên rồi quẳng mình lên chiếc giường lớn đó.

Không lâu sau, Lãnh Tâm m từ phía sau bình phong đi ra. Diệp Vô Ưu vừa nhìn thấy tức thì hô hấp bắt đầu rối loạn. Lãnh Tâm m vẫn vận y phục bó sát người như trước, nhưng so với lúc đầu toàn thân kín đáo không thể nhìn thấu thì có chút khác biệt. Phần thân trên Lãnh Tâm m giờ đổi thành một loại y phục nhỏ, ngắn ôm sát, để lộ bụng và một vùng eo thon nhỏ, trắng như tuyết, khiến cho lực dụ hoặc đại tăng.

Cảm nhận được ánh mắt hừng hực ham muốn của Diệp Vô Ưu, Lãnh Tâm m khẽ nhún mào. Nàng đi tới bên giường, đột nhiên nhanh như chớp xuất thủ. Diệp Vô Ưu chỉ thấy gai người một chút đã không thể nhúc nhích gì được.

“Sư phụ tỷ tỷ, sao người làm ta không cử động được vậy?” Diệp Vô Ưu khổ sở hỏi.

“Là ta muốn tốt cho người thôi.” Lãnh Tâm m lãnh đạm nói. “Phương pháp Di Hoa Tiếp Mộc này có hơi đặc biệt một chút, ta e người không chịu được lại làm loạn lên. ”

Chẳng mấy chốc, Diệp Vô Ưu cũng biết được điểm đặc biệt của Di Hoa Tiếp Mộc là như thế nào và cũng hiểu tại sao Lãnh Tâm m lại khiến hắn không cử động được. Đó là vì khi thi triển Di Hoa Tiếp Mộc để truyền thụ tiên thuật, hai người tham gia phải duy trì một tư thế vô dùng thân mật. Đầu tiên là lòng bàn tay hai người phải áp vào nhau, tâm rốn phải trùng nhau tại một điểm, cuối cùng hai đôi môi phải dán chặt vào nhau.

Nghe Lãnh Tâm m giải thích, trong lòng Diệp Vô Ưu không tránh khỏi hưng phấn. Nói như vậy, không phải hắn vẫn có thể được hôn Lãnh Tâm m sao? Lại nói, tuy Lãnh Tâm m trên danh nghĩa là sư phụ của hắn, nhưng hắn cũng mới nhận có mấy ngày, trong lòng cũng không thực sự coi nàng là sư phụ đích thực, nhiều lắm thì đối với hắn nàng cũng chỉ là một đại mỹ nhân mà thôi. Giờ lại có thể chiếm được chút tiện nghi của đại mỹ nhân này, hắn đương nhiên cực kỳ cao hứng rồi.

“Trong khi vận công, chỉ cần người loạn động một chút thôi cũng có thể mất hết những gì đã đạt được, cho nên giờ ta có chế trụ người cũng là muốn tốt cho người, cùng là vì ta nữa.” Lãnh Tâm m nhẹ nhàng nói. “Còn nữa, người phải thu liễm tinh thần, không được nghĩ đến bất cứ chuyện gì cả.”

“Sư phụ tỷ tỷ, ta sẽ cố hết sức mà!” Diệp Vô Ưu chẳng còn cách nào khác, nói. Cùng thân mật tiếp xúc với một tuyệt sắc mỹ nhân thành thực như thế, hắn thực cũng không dám chắc có tinh tâm được hay không nữa.

Lãnh Tâm m không nói thêm, nhẹ nhàng chuyển thân, ngồi lên giường, ngấn ngực một lúc rồi cũng cắn răng nằm lên người Diệp Vô Ưu.

Cảm nhận được da thịt nòn nà của Lãnh Tâm m, còn cả đôi ngọc phong song mãn, đàn hồi trên người của nàng, trong lòng Diệp Vô Ưu không khỏi thấy sung sướng, mãn ý. Nhưng chỉ một lúc sau hắn cảm thấy một đôi môi mát dịu áp vào môi hắn, đồng thời, hai ngọc chướng mềm mại cũng chia ra đặt lên trên bàn tay hắn.

Một đạo chân khí băng lãnh từ môi Lãnh Tâm m truyền qua khiến Diệp Vô Ưu tỉnh tâm lại rất nhiều. Một lát sau, hai đạo chân khí dịu mát từ hai lòng bàn tay của Lãnh Tâm m truyền vào thân thể Diệp Vô Ưu. Chẳng mấy chốc, ba cỗ chân khí hợp lại thành một, chạy theo kinh mạch toàn thân hắn, cuối cùng lại theo tâm rốn, quay trở lại thân thể Lãnh Tâm m.

Vào đúng lúc này, đột nhiên Diệp Vô Ưu tiến vào một cảnh giới kỳ diệu phi thường

73. Chương 14: Điều Hí Sư Phụ Mỹ Nữ

Kiểm pháp vừa hết là đến bộ pháp, quyền pháp...hơn mười loại tiên thuật khác nhau, nhất nhất đều được tiên nữ thi triển, sau đó đều khắc sâu vào trong tâm trí diệp vô ưu.

“Bây giờ là độc môn công pháp của ma môn tông chủ ”Tiêu hồn bát chỉ“, không biết trải qua bao lâu, mỹ nữ đột nhiên quay đầu lại, lúc này diệp vô ưu đã có thể nhìn rõ dung mạo của mỹ nữ, hiển nhiên đó là lãnh tâm âm, hắn há mồm định nói nhưng rất nhanh hắn đã phát hiện, mình không thể phát ra thanh âm. Bây giờ hắn chỉ duy nhất có một khả năng là nhìn và nghe, bất đắc dĩ hắn tiếp tục nghe lãnh tâm âm giảng giải cách vận dụng và thi triển ”Tiêu hồn bát thức“

Qua bốn canh giờ, ở không gian kì diệu bỗng diệp vô ưu nhanh chóng quay lại với thực tại, hắn mở to mắt, ngay lập tức phát hiện hắn cùng lãnh tâm âm vẫn giữ nguyên tư thế thân mật, trên gương mặt lãnh tâm âm lúc này có chút tái nhợt, vẻ lạnh lùng mất đi vài phần khiến cho nàng càng trở nên xinh đẹp vô cùng.

Tựa như là một giấc chiêm bao, nhưng diệp vô ưu hiểu rằng đó không phải là mộng, bởi vì trong đầu hắn vẫn nhớ rõ ràng tất cả, đó chính là câu trả lời xác đáng nhất. Vì những tiên thuật kì ảo mà công pháp di hoa tiếp mộc truyền thụ, hắn cuối cùng cũng có thể giải được hầu hết các cấm chế trên cơ thể.

“tốt lắm” Đôi môi anh đào của lãnh tâm âm rốt cục cũng li khai, thanh âm dường như rất mỗi mệ, nói xong những lời này nàng muốn đứng dậy li khai thân thể diệp vô ưu,nhưng rất nhanh nàng đã phát hiện mình không thể, vì diệp vô ưu đã giang rộng đôi tay rắn chắc ôm chặt lấy tiểu yêu nhỏ bé nàng.

“Sư phụ tỷ tỷ, ta không biết làm thế nào để cảm tạ người” Diệp vô ưu ánh mắt cổ quái cười hì hì nhìn lãnh tâm âm nói.

“người..làm gì vậy! ta là sư phụ của ngươi mà” Lãnh tâm âm nhẹ giọng nói, nàng biết con người này háo sắc cùng cực nhưng cũng không nghĩ hắn có gan lớn đến như vậy, ngay cả nàng mà cũng dám chiếm tiện nghi.

“Sư phụ tỷ tỷ, ta chỉ muốn cảm ơn người thôi mà vì người đã sử dụng di hoa tiếp mộc truyền tiên thuật cho ta..loại công pháp này khi thi triển rất tốn công lực phải không?” Diệp vô ưu đột nhiên chuyển thân ngồi dậy, ghì chặt lãnh tâm âm, liền cảm thấy phía thân dưới của nàng thân thể cực kì mềm mại, dụ hoặc mê người.

“người..người điên rồi” lãnh tâm âm tức giận nói :” người còn không mau bỏ tay ra?”

Diệp vô ưu lại không nghĩ sẽ buông tha lãnh tâm âm như vậy. Bây giờ là một cơ hội ngàn năm có một, nhìn lãnh tâm âm sắc mặt tái nhợt hiển nhiên là đã hao tổn nguyên khí rất nhiều, nếu không tận dụng cơ hội này mà chiếm chút tiện nghi thì chỉ sợ sau này khó mà có cơ hội tốt đến vậy.

“Sư phụ tỷ tỷ, vì cảm tạ người dạy ta tiên thuật ta quyết định, giúp người một chút!” Diệp vô ưu cười hì hì, nói xong cúi đầu từ từ hôn thẳng vào đôi môi đỏ mọng của lãnh tâm âm.

“sư đệ, ngươi làm cái gì vậy?” Đúng lúc này sau lưng truyền đến thanh âm của lãnh sương sương.

Mắt thấy hảo sự sắp đạt được lại bị lãnh sương sương phát hiện, diệp vô ưu có chút không đành lòng nhưng vẫn phải dừng lại hành động thâm hương, vội vàng xoay người ngồi dậy.

“sư tỷ, sư phụ tựa hồ hao tổn quá độ cho nên ta muốn giúp người một đạo chân khí” Diệp vô ưu nhún hai vai, vẻ mặt ngây thơ vô tội nói.

“phải không?” lãnh sương sương tựa hồ có chút không tin tưởng nhưng nhìn sắc mặt tái nhợt của lãnh tâm âm thì lại bắt đầu có vẻ tin là thật.

Lãnh tâm âm ngồi dậy ánh mắt dữ tợn trừng mắt nhìn điệp vô ưu, rồi sau đó khôi phục về bình tĩnh nói: “Sương sương, các người trước hết đi ra ngoài ta cần thanh tịnh điều tức một hồi”

“Dạ” Lãnh sương sương ứng thanh, nhìn điệp vô ưu rồi sau đó hướng ra ngoài mà đi, nàng vốn muốn hỏi xem di hoa tiếp mộc có thành công hay không, nhưng bây giờ chỉ có thể nén vào mà thôi.

Diệp vô ưu có ánh mắt liếc nhìn lãnh tâm âm có chút luyến tiếc, sau rồi cũng đành phải theo sau lãnh sương sương đi ra ngoài. Hắn tất nhiên cũng không có lo lắng lãnh tâm âm sẽ tìm hắn tỉnh sở, hắn hoàn toàn tin tưởng một điều, lãnh tâm âm đã hao tổn bao nhiêu tâm trí để đào tạo hắn thành một nhất lưu cao thủ, thì tuyệt đối sẽ không vì một chút việc nhỏ mà phá hủy hết đi tâm huyết mình dày công xây dựng, cũng chính vì vậy mà vừa rồi hắn mới dám có những hành động như vậy.

“sư tỷ, vừa rồi ta cùng sư phụ thi triển công pháp mất bao nhiêu thời gian vậy” vừa ra khỏi cửa mật thất, điệp vô ưu đã thấp giọng hỏi

“Mất khoảng trên dưới năm canh giờ, bây giờ đã là buổi sáng ngày hôm sau” Lãnh sương sương mặc dù không rõ hắn hỏi đến vấn đề này để làm gì nhưng cũng trả lời hắn một cách chi tiết

“ A.. lâu như vậy sao? “ Diệp vô ưu giật mình, hắn chợt nhớ tới Triệu thiên tâm, không biết tình hình của nàng bây giờ ra sao.

“Sư tỷ có thể dẫn ra tới chỗ của thiên tâm tỷ tỷ được không?” Diệp vô ưu khẩn khoản hỏi.

.

Lãnh sương sương không lập tức trả lời, mà dùng ánh mắt kì quái nhìn hắn, đối với loại ánh mắt này, điệp vô ưu có cảm giác không tự nhiên

“Sư tỷ rốt cuộc tỷ không đồng ý sao?” không biết cố tình hay vô ý mà điệp vô ưu tay nắm lấy ngọc thủ của lãnh sương sương lắc nhẹ, khẩn khoản yêu cầu

Toàn thân lãnh sương sương tựa như có một luồng điện chạy qua, tâm trí như bỗng chốc phiêu hốt tại nơi nào, nàng không có một chút phản kháng mặc cho điệp vô ưu nắm lấy tay mình.

“Đi thôi...ta dẫn người đi” lãnh sương sương suy tư một lát rồi mở miệng khẽ nói.

Lời lãnh sương sương còn chưa kịp dứt, điệp vô ưu đã nhanh chóng dắt nàng nhằm thẳng hướng địa lao mà phóng nhanh đến, hắn không phải là không biết vị trí của địa lao, chỉ là hắn biết rõ, hai người canh giữ triệu thiên tâm sẽ không cho hắn vào, tuy nhiên với thực lực của hắn bây giờ hoàn toàn có khả năng phá tan địa lao, nhưng nếu có thể thuyết phục được lãnh sương sương thì có phải dễ dàng hơn nhiều sao.

Nhìn lãnh sương sương cùng điệp vô ưu, tay trong tay đi tới, hai ma tông đệ tử thủ vệ địa lao có chút kinh ngạc, nhưng mà họ cũng không dám nói gì, dù sao ở Ma tông, lãnh sương sương thân phận cực kì đặc thù.

“Bả môn! Khai!” lãnh sương sương lạnh nhạt nói., lúc này chỉ thấy nàng nhẹ nhàng phát hữu thủ, cánh cửa địa lao dần dần dịch chuyển.

Cửa địa lao vừa mở, điệp vô ưu đã lách mình phóng nhanh vào, lãnh sương sương không cản hắn lại mà chỉ đứng ngoài cửa nhìn vào một hồi, rồi thở dài một tiếng chuyển thân lặng lẽ rời đi.

Tiểu sắc ma, chàng cuối cùng đã về rồi sao; Triệu thiên tâm hiển nhiên gặp lại hắn cao hứng vô cùng, ngữ khí mang đầy vẻ hân hoan

Thiên tâm tỷ tỷ, tỷ có sao không?” Diệp vô ưu phóng nhanh đến ôm lấy thân hình mềm mại của nàng vào trong lòng, ánh mắt đầy vẻ quan thiết

“Ta, không có làm sao, còn chàng, Lãnh tâm âm bắt chàng đi làm gì vậy?” Triệu tâm âm ngược mắt nhìn hắn hỏi

“sư phụ tỷ tỷ, nàng ta.....” điệp vô ưu định trả lời nhưng nhất thời hắn chỉ biết há to mồm mà không biết phải nói như thế nào, thật hắn nghĩ không ra có nên nói thật cho Triệu thiên tâm biết hết sự tình của buổi tối hôm qua hay không.

74. Chương 15: Ma Tông Thiếu Chủ

“Không có gì. Thiên Tâm tỷ tỷ, không nói nhiều nữa, trước tiên ta giúp tỷ hóa giải ”Tiêu hồn bát chỉ” nhé?” Diệp Vô Ưu hơi chút phân vân rồi nhẹ nhàng nói, dĩ nhiên sau khi được Lãnh Tâm m dùng “Di hoa tiếp mộc” đại pháp truyền thụ, hẳn đã biết cách làm thế nào để giải khai cấm chế này.

“Chàng có thể giải “Tiêu hồn bát chỉ” sao? ” Triệu Thiên Tâm mặt đầy vẻ kinh ngạc:” Tối hôm qua, cuối cùng đã phát sinh sự việc gì? Chàng nhanh nói cho ta biết!”

“Thiên tâm tỷ tỷ, tỷ đã bao giờ nghe nói đến một loại dị thuật là”Di hoa tiếp mộc” chưa ?” Diệp Vô Ưu ngập ngừng một lúc rồi quyết định nói ra, dù sao cũng không thể giấu mãi được.

“Di hoa tiếp mộc đại pháp à? Ta có nghe nói qua, nhưng chỉ nghĩ đây chỉ là lời đồn, loại dị thuật này chẳng lẽ thật sự tồn tại sao?” Triệu Thiên Tâm ngạc nhiên hỏi.

“Trong ma tông, có truyền lại dị thuật “Di hoa tiếp mộc“ này!” Diệp Vô Ưu gật đầu khẳng định, rồi hẳn thuật lại toàn bộ sự việc Lãnh Tâm m dùng bí pháp “Di hoa tiếp mộc“ truyền tiên thuật nhất nhất kể ra hết chỉ là việc hấn lợi dụng chiếm chút ít tiện nghi trên người Lãnh Tâm m là giấu đi.

Triệu Thiên Tâm lắng nghe, sắc mặt không ngừng biến đổi, khi Diệp Vô Ưu nói xong thì nàng trở nên tái nhợt không còn chút huyết sắc.

“Lãnh Tâm m đã truyền độc nhất tuyệt học của Ma tông cho người, như vậy cô ta muốn người tiếp nhận chức vị tông chủ Ma tông. Cô ta thật là hết lòng quan tâm, yêu thương người...”Triệu Thiên Tâm lầm bầm, trong pha với chút ghen tuông, đột nhiên nàng ngẩng đầu nhìn Diệp Vô Ưu gần giọng hỏi: “Người nói thật cho ta biết, có phải người cùng Lãnh Tâm m hợp mưu lừa ta phải không?”

“Đương nhiên không phải” Diệp vô ưu vội vàng thanh minh: “Thiên tâm tỷ tỷ, ta cũng không biết sự phụ tỷ tỷ có ý định gì, tất cả những lời ta nói đều thật lòng, chưa bao giờ ta có ý nghĩ là sẽ lừa rồi tỷ”

“Ai, đã đến nước này, cho dù người gạt ta thì cũng để làm gì ?” Triệu Thiên Tâm nhẹ thở dài, ngữ khí bỗng trở nên hòa hoãn: ”Lãnh Tâm m vì người mà không tiếc hao tâm tổn trí, cùng mất đi vài năm công lực cũng đủ nói lên rằng cô ta đối với người tình nghĩa thật sự....Chỉ là cô ta và người không thân không thích, đột nhiên thu người làm đồ đệ sau đó lại không tiếc thi hành khổ kếp với ta để thành toàn cho người, rốt cục là vì cái gì đây?”

“Thiên Tâm tỷ tỷ không cần phải suy nghĩ nhiều mà làm gì, bây giờ trước tiên ta giải khai ”Tiêu hồn bát chỉ” trước rồi sau đó cứu tỷ ra ngoài” Diệp Vô Ưu nói rồi định xuất thủ.

“Khoan, từ từ đã...” Triệu Thiên Tâm cản Diệp vô ưu lại: “Ta đã nghiên cứu kĩ về ”Tiêu hồn bát chỉ” và đại khái hiểu được rằng sự khống chế của “Tiêu hồn bát chỉ” chủ yếu là dựa trên kinh mạch con người, nhưng chỉ là ta vẫn chưa biết được vị trí cụ thể, người nói cho ta xem đó là những kinh mạch nào.

Diệp Vô Ưu gật đầu không chút do dự, nói ra cụ thể thủ pháp thi triển “Tiêu hồn bát chỉ” . Trong mắt hẳn quả thật không có một chút ý niệm vì ma tông mà giữ gìn bí mật, đem tất cả nói ra hết. Tiểu tử này từ trước tới giờ đều không có ý niệm mình sẽ trở thành ma tông môn nhân. Con người hẳn trước sau chỉ có một mối quan tâm duy nhất là mỹ nữ...làm cho người đẹp vui là mối quan tâm hàng đầu của hắn.

” Nguyên lai là vậy, ta hiểu rồi” Nghe Diệp Vô Ưu nói ra một các tỉ mỉ thủ pháp thi triển, Triệu Thiên Tâm nhắm mắt suy tư một lúc, rồi mở to mắt, cúi đầu khẽ nói:” Thì ra tám vị trí chế trụ luôn di chuyển không cố định.”

“Thiên Tâm tỷ tỷ, tỷ từ nay về sau có phải còn lo lắng về Tiêu Hồn Bát Chỉ nữa sao?” Diệp Vô Ưu thật sự lo lắng quan tâm.

“Tạm thời ta không có biện pháp phòng bị Tiêu hồn bát chỉ” Triệu Thiên Tâm lắc nhẹ đầu. “Bất quá, ta nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp đối phó với nó, đến lúc đó ta sẽ không tha cho Lãnh Tâm m.”

“Thiên tâm tỷ tỷ, bỏ qua đi, trước tiên ta đưa tỷ ly khai khỏi nơi này nhé!” Diệp Vô Ưu có chút gấp gáp:” Bằng không nếu sự phụ tỷ tỷ đến đây thì chỉ sợ đến lúc đó chúng ta muốn đi cũng không được”.

” Dù Diệp Vô Ưu đã gần như học được tất cả các tiên thuật của Lãnh Tâm m cộng với bốn mươi năm công lực nhưng hẳn biết, bây giờ mình vẫn chưa phải là đối thủ của nàng, Dù sao thì hẳn cho đến bây giờ cũng chưa một lần sử dụng qua các loại tiên thuật và cũng không có bao nhiêu kinh nghiệm đối trận. Lần trước vốn dĩ có thể chiếm được chút tiện nghi của Lãnh Tâm m là do nàng lúc ấy chân khí bị hao tổn quá nhiều. Nếu nàng điều tức xong, khôi phục lại hoàn toàn công lực thì quả thật là không còn một chút cơ hội đào thoát cùng Triệu Thiên Tâm nữa.

“Hảo...!” Triệu Thiên Tâm gật đầu, lúc này toàn bộ sự việc biến chuyển ra sao nàng đã hoàn toàn hiểu rõ, nhưng bất luận là như thế nào thì ra ngoài so với trong địa lao vẫn tốt hơn nhiều. Hơn nữa, Diệp Vô Ưu đã không chút do dự nói hết cho nàng bí pháp “Tiêu hồn bát chỉ” nên sự hoài nghi với hẳn trong lòng đã không còn. Dù sao nếu thật sự Diệp Vô Ưu cùng Lãnh Tâm m hợp mưu lừa nàng, thì cũng sẽ không bao giờ ngu ngốc nói hết những yếu chỉ của tuyệt học Ma Tông cho nàng.

Diệp Vô Ưu không chần chờ, thi triển chỉ pháp như gió, nhanh chóng giải khai các cấm chế trên người Triệu Thiên Tâm, rồi sau đó nắm lấy ngọc thủ nàng theo hướng cửa địa lao phóng nhanh ra.

Vừa mở cửa địa lao, Diệp Vô Ưu trong lòng bỗng chấn kinh, một luồng khí lạnh chạy khắp châu thân. Lúc này không biết từ lúc nào ngoài cửa đã xuất hiện hai nữ tử xinh đẹp quen thuộc, hiển nhiên là Lãnh Tâm m và Lãnh Sương Sương. Khuôn mặt Lãnh Tâm m lạnh như băng, miệng nở nụ cười nhẹ, hiển nhiên nàng đã khôi phục lại toàn bộ công lực.

“Sư phụ tỷ tỷ, người điều tức khôi phục sao nhanh vậy?” Diệp Vô Ưu khuôn mặt cười giả lả.

Lãnh Tâm m hừ lạnh một tiếng không lý đến Diệp Vô Ưu, hướng ánh mắt nhìn Triệu Thiên Tâm.

Diệp Vô Ưu trong lòng lo sợ Lãnh Tâm m sẽ xuống tay với Triệu Thiên Tâm, liền kéo nhẹ nàng ra sau.

“Sương Sương, con dẫn bọn họ đi đi” Lãnh Tâm m đột nhiên lạnh nhạt lên tiếng.

Diệp Vô Ưu khuôn mặt đầy vẻ ngờ ngác, Triệu Thiên Tâm cũng rất sững sờ không hiểu Lãnh Tâm m rốt cuộc đang có âm mưu gì.

“Lãnh Tâm m, người bị gì mà đột nhiên lại có lòng tốt như vậy thế?” Triệu Thiên Tâm hừ nhẹ hỏi.

“Người đối với ta vốn đã không còn giá trị lợi dụng, nếu còn lưu lại nơi này cũng chỉ làm phí cơm của ta mà thôi” Lãnh Tâm m lạnh nhạt nói :“Ta tuy cùng với Hoa Thiên Hương sư phụ người tuy có ân oán, nhưng cũng sẽ không đòi nó trên người người, nếu người không biết ”Nghịch thiên thập tam châm” ta cũng không thêm bắt người đến nơi này”

“Ta thề sẽ không buông ta người, Lãnh Tâm m,!” Triệu Thiên Tâm lạnh lùng nói.

“Ta có thể thả người ra dĩ nhiên là không sợ người trả thù” Lãnh Tâm m “hừ” nhẹ một tiếng, rồi quay đầu nhìn về phía Diệp Vô Ưu, ánh mắt tựa hồ có chút tức giận xem ra đối với những hành động vô lễ của hẳn không lâu trước đó nàng vẫn nhớ rõ.

“Sư phụ tỷ tỷ, ta cùng Thiên Tâm tỷ tỷ đi trước!” Diệp Vô Ưu bị Lãnh Tâm m nhìn có chút cảm thấy không được tự nhiên liền kéo Triệu Thiên Tâm đi.

“Tốt lắm... đem những thứ ta truyền cho người nhanh chóng thực tập cho tốt, nếu có việc gì cần ta sẽ bảo Sương Sương đi tìm người...” Lãnh Tâm m ngữ khí bình thản nói đến đây đột nhiên hơi đổi: ”Ta nhắc người một câu, người bản thân đã là đệ tử của ma tông, vĩnh viễn không thay đổi.”

75. Chương 16: Song Xu Kiến Diện

“Đừng chọc tức sư phụ!” Lãnh Sương Sương trầm giọng nói: “Đi ngay đi kéo sư phụ không để cho Triệu Tiên Tử bảo bối của đệ ra khỏi cửa đầu.”

Nghe Lãnh Sương Sương nói thế, Diệp Vô Ưu lập tức ngậm miệng lại, không nói thêm câu nào. Tuy hẳn không ngại Lãnh Tâm m đối với mình thế nào, nhưng lại có phần lo Lãnh Tâm m sẽ tiếp tục giam giữ Triệu Thiên Tâm.

Lãnh Sương Sương dường như không lo lắng Triệu Thiên Tâm và Diệp Vô Ưu sẽ nhớ được đường đi ở đây, cứ thế dẫn hai người ra khỏi Ma Tông điện. Nửa khắc sau, hai người đã nhìn thấy ánh mặt trời.

“Hãy, cuối cùng cũng thoát!” Diệp Vô Ưu thở phào nhẹ nhõm. Suốt mấy ngày vừa qua, mặc dù nằm trong địa lao không tối lắm, nhưng hiện tại thấy ánh mặt trời, tâm trạng của hắn thấy thoải mái hơn nhiều.

“Ta phải trở về phục mệnh sư phụ.” Lãnh Sương Sương nhìn Diệp Vô Ưu: “Nếu có việc gì, ta sẽ tìm đệ.”

“Được, cảm ơn sư tỷ.” Diệp Vô Ưu nói nhanh, sau đó ngoái nhìn Triệu Thiên Tâm, thì phát hiện nàng như đang sưng sờ.

“Thiên Tâm tỷ tỷ, cùng ta về nhà trước đi!” Diệp Vô Ưu kéo ngọc thủ Triệu Thiên Tâm nhẹ nhàng nói.

“Về nhà?” Triệu Thiên Tâm trong mắt hiện lên một chút u mê.

“Đúng vậy, trước tiên về nhà đã. Nói không chừng đám người Phính Đình tỷ tỷ đang lo lắng!” Diệp Vô Ưu gật đầu nói.

“Được, trước tiên về nhà đệ đã.” Triệu Thiên Tâm hơi do dự, nhìn nam nhân có vẻ trẻ con trước mặt rồi khẽ gật đầu.

Thấy Triệu Thiên Tâm đồng ý, Diệp Vô Ưu cũng không hề chần chừ, kéo nàng phi thân đi. Trên đường đi, dân chúng Bách Hoa Thành chỉ thấy hai bóng nhân ảnh chợt vút qua, nháy mắt đã không thấy tung tích.

Vô Ảnh thân pháp mặc dù không yêu cầu công lực phải thâm hậu, nhưng hiển nhiên công lực càng cao thì hiệu quả càng lớn. Diệp Vô Ưu vừa có thêm bốn mươi năm công lực, tốc độ của hắn so với lúc thường tăng lên rất nhiều. Hiện tại, cho dù là Yến Băng Cơ, đối với Vô Ảnh thân pháp vô cùng tường tận, muốn bắt được hắn cũng không phải dễ dàng.

Không lâu sau, Diệp Vô Ưu và Triệu Thiên Tâm đã đến cổng Diệp phủ. Vừa đình thân thì thấy một nam hai nữ đi ra, chính là Hàm Yên, Mộ Dung Tiểu Tiểu, và Lam Tiểu Phong.

“A! Vô Ưu ca ca! Huynh vẫn còn sống hả!” Hàm Yên nhìn thấy Diệp Vô Ưu lập tức hô hoán.

“Đại sắc lang, sao ngươi lại chưa chết thế?” Mộ Dung Tiểu Tiểu trên mặt lộ rõ vẻ luyến tiếc.

“Này, Diệp ca ca, huynh kiếm ở đâu ra một vị tiên tử tỷ tỷ vậy?” Tên tiểu tử Lam Tiểu Phong này nhìn thấy Triệu Thiên Tâm, rất nhanh nhận ra xuất xứ của nàng, trên mặt không giấu nổi vẻ hâm mộ nhìn Diệp Vô Ưu, tiếp đó có chút đỏ kị lên tiếng hỏi.

“Xú nha đầu, ngươi dám xui ta đi nạp mạng!” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, sau đó, nhìn qua Lam Tiểu Phong nói: “Tiểu hoa si, tránh xa Thiên Tâm tỷ tỷ một chút!”

“Thiên Tâm tỷ tỷ, chúng ta vào, đừng để ý đến bọn họ.” Diệp Vô Ưu hoàn toàn không liếc đến Hàm Yên, kéo Triệu Thiên Tâm đi vào trong.

“Ai, Vô Ưu ca ca, chờ muội với!” Hàm Yên nũng nịu nói rồi chuyển mình đi theo.

oOo

Diệp Vô Ưu mặc dù đã vài ngày không về nhà, nhưng lúc Tạ Phính Đình nhìn thấy hắn tựa hồ không có chút ngạc nhiên.

“Công tử, người đã về!” Thất Thất đứng cạnh Phính Đình nhanh chóng đi tới nghênh đón chủ nhân.

“Thất Thất, các người mấy hôm nay khỏe không?” Diệp Vô Ưu tuy hỏi Thất Thất nhưng mắt lại liếc Tạ Phính Đình. Hiển nhiên Thất Thất khỏe hay không hắn không để tâm, chỉ là muốn biết Phính Đình ra sao thôi.

Nữ tử Thất Thất này, qua lời nói và thần sắc Diệp Vô Ưu lập tức biết mục đích thật sự của hắn, liền thần nhiên cười khẽ nói: “Công tử yên tâm, phu nhân mấy hôm nay rất khỏe. Sư tỷ của công tử mấy hôm trước có nói công tử bận việc tạm thời không thể về nhà ngay được nên phu nhân mới không lo lắng cho người.”

Thì ra là như vậy, Diệp Vô Ưu cảm thấy nhẹ người. Thảo nào Tạ Phính Đình thấy hắn về không cảm thấy kinh ngạc. Chỉ là, không hiểu sao bọn người Hàm Yên lại có vẻ như không biết hắn đi đâu?

Nghĩ đến đây, Diệp Vô Ưu không dừng được quay lại nhìn Hàm Yên, thì phát hiện Hàm Yên đã nhanh như chớp kéo Mộ Dung Tiểu Tiểu chạy đi, đơn giản là không cho hắn có cơ hội đặt câu hỏi.

“Vô Ưu, sao chàng không giới thiệu vị cô nương này với mọi người?” Tạ Phính Đình lúc này lại mở miệng, ánh mắt hướng Triệu Thiên Tâm nói.

“Vị tỷ tỷ này nhất định là Phính Đình tỷ tỷ rồi. Tiểu muội là Triệu Thiên Tâm, đến từ Y cốc.” Không đợi Diệp Vô Ưu mở miệng, Triệu Thiên Tâm tự bắt đầu giới thiệu. Giọng nói của nàng rất nhu hòa, mang theo mị lực dị thường khiến người nghe nảy sinh cảm giác thân thiết.

“Thiên Y Tiên Tử Triệu Thiên Tâm?” Tạ Phính Đình thần sắc hơi biến đổi. Nàng đối với sự tình của tu tiên giới đại lục vốn không hiểu rõ lắm, có điều, mấy hôm nay từ miệng Thất Thất nắm được không ít tin tức, mà về Văn Mộng thập tiên tử nàng cũng có chút hiểu biết.

“Thiên Y Tiên Tử danh xưng đó chỉ để người khác gọi thôi. Phính Đình tỷ tỷ, chúng ta là người một nhà, đừng gọi muội như vậy. Kêu muội là Thiên Tâm được rồi.” Triệu Thiên Tâm khẽ cười, trông rất khả ái.

“Công tử! Công chúa điện hạ ngày nào cũng đến tìm người. Còn nói lúc nào công tử về thì lập tức đến tìm nàng.” Lúc này, Thất Thất đến bên mình Diệp Vô Ưu nói nhỏ.

“Công chúa lão bà tìm ta gấp như vậy để làm gì?” Diệp Vô Ưu hơi ngậy người tự hỏi. Tuy rằng việc Hoa Nguyệt Lan chủ động tìm đến là việc tốt với hắn, nhưng nếu bảo hắn bỏ Triệu Thiên Tâm cùng Tạ Phính Đình ở lại để vào Hoàng cung, dường như có vẻ như không hợp lẽ.

Đúng lúc Diệp Vô Ưu cảm giác hơi khó xử thì Triệu Thiên Tâm lại đứng ra giải quyết mối phiền não này. Vừa rồi Thất Thất tuy nói chuyện thanh âm rất nhỏ nhưng hiển nhiên với với tu vi của mình, Triệu Thiên Tâm muốn nghe những lời nàng ta nói thật không khó.

“Vô Ưu, nếu như Công chúa điện hạ tìm đệ thì đệ nhanh chân lên. Ta và Phính Đình tỷ tỷ vừa mới gặp mặt, có rất nhiều việc riêng của nữ nhân cần bàn, đệ đừng có ở đây cản trở bọn ta.” Triệu Thiên Tâm nhẹ nhàng nói.

“Vậy thì tốt! Phính Đình tỷ tỷ, Thiên Tâm tỷ tỷ, đệ đi trước vậy.” Triệu Thiên Tâm đã nói vậy, Diệp Vô Ưu tự nhiên sẽ không do dự nữa, hắn nhanh chóng chào hỏi hai nàng, rồi sau đó dặn dò Thất Thất: “Thất Thất, giúp ta tiếp đãi hai vị tỷ tỷ.”

Không đợi Thất Thất trả lời, Diệp Vô Ưu chuyển thân rời khỏi phòng, tốc độ rất nhanh, khiến cho Thất Thất không khỏi ngạc nhiên.

“Tu vi của công tử sao đột nhiên cao thâm như vậy?” Thất Thất khẽ nhún mày tự hỏi.

76. Chương 17: Cường Văn Công Chúa

Không biết Diệp Vô Ưu hôm nay vận khí tốt hay xấu, vừa vào trong hoàng cung đã chạm mặt với u Dương Vân Phi. Tuy nhiên lần này u Dương Vân Phi tuyệt không có hành động gì mà chỉ dùng ánh mắt cừu hận nhìn Diệp Vô Ưu.

Bắt gặp ánh mắt của u Dương Vân Phi, Diệp Vô Ưu trong lòng cực kỳ khó chịu. Hắn bây giờ tu vi tiên thuật cực cao, không nhìn được muốn đem u Dương Vân Phi làm đối tượng tập luyện đầu tiên.

Vừa nghĩ đến đó, Diệp Vô Ưu đã theo hướng u Dương Vân Phi bước đến, ngừng lại trước mặt họ u Dương khoảng hai thước, dùng ánh mắt đầy khiêu khích nhìn u Dương Vân Phi, miệng lại dương dương tự đắc nói: “Uy, chó ngoan không cản đường, người đứng cản đường ta làm gì?”

Rất hiển nhiên, Diệp Vô Ưu đang tìm cách kiếm chuyện. Nên biết mỗi con đường trong hoàng cung đều rất rộng mà u Dương Vân Phi vốn không có đứng trước mặt hắn, chỉ là hắn cố tình kiếm chuyện nên mới bước xiên đến trước mặt u Dương Vân Phi, sau đó lại chỉ trích u Dương Vân Phi cản đường hắn. Lúc này hắn chỉ chờ u Dương Vân Phi phát tác, sau đó đánh cho gã một trận.

“Diệp Vô Ưu, người nói cái gì?” Quả nhiên u Dương Vân Phi đã trúng phải kế, trừng mắt nhìn hắn, phản nộ hỏi.

“Không hiểu sao? Ta nói, chó ngoan không cắn đường, nếu người nguyên ý làm chó ngoan, bây giờ thì tránh ra để ta đi, đương nhiên, nếu người không muốn làm chó ngoan, mà muốn làm một con chó lì lợm thì cứ tiếp tục đứng đó. Ta vốn không có nhiều thời gian, thôi thì tiện tay biến một con chó lì lợm thành chó chết cũng được.” Diệp Vô Ưu ngẩng mặt, như không nhìn thấy u Dương Vân Phi, miệng nói ra toàn những lời cay nghiệt.

“Diệp Vô Ưu! Người quá lắm rồi!” Khuôn mặt tuần tú u Dương Vân Phi từ từ méo xệch đi, một tay hất đặt trên chuôi kiếm, tựa như có thể động thủ bất cứ lúc nào.

“Ta rất quá đáng sao?” Diệp Vô Ưu vẻ mặt vô tội: “Sao ta không biết nhỉ?”

“Tiểu vô lại, người không được làm loạn trong cung!” Đúng lúc u Dương Vân Phi không thể nhẫn nhịn được nữa thì một âm thanh quuyền rũ mê người từ phía sau hất truyền lại. Nghe thấy âm thanh này, u Dương Vân Phi vội vàng quay nhanh người cúi đầu hành lễ.

“Tham kiến Công chúa điện hạ!” u Dương Vân Phi nói giọng cực kỳ cung kính.

Diệp Vô Ưu tức thì lách người đến trước mặt Hoa Nguyệt Lan, trở mắt nhìn nàng, một lát sau cười hì hì nói: “Công chúa lão bà! Chỉ mấy ngày không gặp mà nàng tựa hồ càng ngày càng xinh đẹp hơn.”

Hoa Nguyệt Lan thoáng liếc Diệp Vô Ưu, không lý tới hắn, chỉ nói với u Dương Vân Phi: “Người lui xuống trước đi!”

“Vâng, Công chúa điện hạ!” u Dương Vân Phi thấp giọng đáp. Trước khi đi, hắn liếc nhìn Diệp Vô Ưu, đột nhiên phát hiện Diệp Vô Ưu lúc này đang ôm lấy tiểu yêu (eo) của Hoa Nguyệt Lan. Nghĩ đến giai nhân Hoa Nguyệt Lan mà gã rất cung kính đang bị kẻ gã vô cùng thông hận là Diệp Vô Ưu ôm, lòng hắn dấy lên cảm giác vô cùng phẫn uất. Cũng là người với nhau, sao mà Diệp Vô Ưu lại có nhiều may mắn thế. Nghĩ đến đó u Dương Vân Phi, nộ khí công tâm, suýt hộc máu mà chết.

Nhìn u Dương Vân Phi vội vàng rời đi, Diệp Vô Ưu trong lòng không khỏi có chút nuối tiếc vì vốn muốn dùng u Dương Vân Phi làm vật thí nghiệm, thử xem tu vi của mình, bởi vì Hoa Nguyệt Lan xuất hiện mà thất bại. Tuy nhiên ôm Hoa Nguyệt Lan lâu vậy mà nàng không có vẻ phản ứng, lại cũng khiến hắn cảm giác hơi bất ngờ.

“Công chúa lão bà! Nghe Thất Thất nói nàng vội vã tìm ta, có phải là nhớ ta không?” Diệp Vô Ưu ôm chặt tiểu yêu Hoa Nguyệt Lan, khẽ ghì nàng vào ngực, nói nhỏ vào tai nàng.

“Nhớ người á? Tên tiểu vô lại sao lại còn chưa chết đi!” Hoa Nguyệt Lan phẫn uất nói: “Buông ra, ai cho người chạm vào ta?”

“Nàng cũng chưa từng nói không cho ta chạm vào nàng mà!” Diệp Vô Ưu khuôn mặt đầy vẻ vô tội, nhưng không buông nàng ra mà ngược lại bế bổng nàng lên: “Công chúa lão bà à, ta đưa nàng về phòng nha!”

“Á! Tiểu vô lại, ai cần người đưa ta đi?” Hoa Nguyệt Lan vừa thẹn vừa giận nói, chỉ là nàng sợ có ai khác nghe thấy nên thanh âm cũng không quá lớn.

“Công chúa lão bà, nàng cũng chưa từng nói sẽ không cho ta đưa nàng đi mà.”

Diệp Vô Ưu đưa ra một lý do như vậy khiến Hoa Nguyệt Lan thiếu chút nữa tức chết. Nàng cố gắng dẩy dựa nhưng không thoát ra được, không hiểu Diệp Vô Ưu dùng biện pháp gì mà nàng phát hiện những động tác của mình như không có chút khí lực, cũng chỉ còn cách mặc kệ Diệp Vô Ưu tùy ý mà ôm. Trong lòng nàng lúc này chỉ có một nguyên vọng duy nhất là nhanh nhanh đến tấm cung của nàng tránh người khác trông thấy.

Diệp Vô Ưu hoàn toàn thỏa mãn nguyện vọng này của Hoa Nguyệt Lan, rất nhanh đã bế nàng đến tấm cung. Nha đầu Kiếm Lan vừa thấy Diệp Vô Ưu đột nhiên ôm Hoa Nguyệt Lan tiến đến, không khỏi buột miệng kêu lên một tiếng sợ hãi.

“Tiểu vô lại, sao còn không để ta xuống?” Hoa Nguyệt Lan khẽ gắt.

“Kiếm Lan tỷ tỷ! Nàng ra ngoài trước đi!” Diệp Vô Ưu bộ dạng tuyệt như không nghe thấy tiếng nói của Hoa Nguyệt Lan, quay đầu cười nhẹ nhìn khuôn mặt hồng của Kiếm Lan nói.

“Dạ... Công tử!” Kiếm Lan lấp bắp nói rồi chạy nhanh ra ngoài, trong lúc này nàng tựa hồ hoàn toàn quên mất rằng mình không phải thị nữ của Diệp Vô Ưu, hoàn toàn không cần phải nghe nghe lời của hắn.

Diệp Vô Ưu cũng không cần biết Kiếm Lan thật sự đã ra ngoài hay chưa, liền bế Hoa Nguyệt Lan tiến thẳng về phía phòng ngủ của nàng.

“Tiểu vô lại, ngươi muốn làm gì?” Hoa Nguyệt Lan rốt cục cũng phát hiện có gì đó không ổn. Tên sắc ma này tựa hồ không phải chỉ muốn chiếm tiện nghi nàng đơn giản như vậy.

“Công chúa lão bà, mấy ngày không gặp, ta nhớ nàng quá!” Diệp Vô Ưu nhẹ đặt Hoa Nguyệt Lan ngồi lên đùi mình, vuốt nhẹ lên bờ má mịn màng, khoe miệng lộ ra nụ cười không đứng đắn.

“Tiểu vô lại, ta không hề nhớ ngươi!” Hoa Nguyệt Lan sắc giọng: “Ngươi dám động chân động tay trên người ta?”

“Ta không hề làm cái gì cả!” Diệp Vô Ưu vẻ mặt vô tội. Trên thực tế, hắn đương nhiên không phải không có làm gì, trong lúc ôm lấy Hoa Nguyệt Lan, trong nháy mắt đã thi triển trên người nàng một loại cấm chế. Loại cấm chế đương nhiên cũng là của Ma Tông, tuy không phải là Tiêu Hồn Bát Chỉ nhưng cũng là một bí pháp. Đặc thù của loại bí pháp này là làm cho người trúng phải trong một thời gian ngắn công lực bị đại giảm, ngoài ra không hề có một tác hại nào khác.

“Ngươi còn không chịu thừa nhận!” Hoa Nguyệt Lan vẻ mặt tức giận: “Tiểu sắc lang! Ngươi còn không buông ta ra, ta sẽ giận!”

“Công chúa tốt của ta, cho ta yêu một chút nào!” Diệp Vô Ưu cười bất hảo, cúi đầu xuống hôn vào đôi môi anh đào của nàng. Hoa Nguyệt Lan ngửa đầu né tránh, kết quả vẫn bị Diệp Vô Ưu hôn được.

“Tiểu vô lại! Ta có việc quan trọng muốn nói với ngươi!” Bị cưỡng hôn, Hoa Nguyệt Lan quả có chút tức giận, đồng thời trong lòng cũng có chút hoài nghi. Nếu là trước đây, lúc nàng không có một chút phòng bị thì Diệp Vô Ưu cũng không thể chế trụ được nàng. Thế mà bây giờ gặp lại nàng chẳng những trúng cấm chế của hắn, mà đến bây giờ nàng cũng không thể biết đó là cấm chế gì, một chút biện pháp giải khai cũng không có.

77. Chương 18: Điều Tình

“Ngươi mà còn làm loạn, ta không để ý đến ngươi nữa!” Hoa Nguyệt Lan trừng mắt lườm Diệp Vô Ưu: “Đằng hoàng chút, không lộn xộn nữa. Ta hỏi ngươi, mấy ngày nay ngươi đã đi đâu, làm cái gì?”

“Luyện công thôi!” Diệp Vô Ưu, buông tạm một câu, hít một hơi rồi lại nói vẻ oán trách: “Công chúa lão bà, quần áo của nàng sao lại khó cởi thế này?”

“Tiểu sắc lang, ngươi tại sao không đi chết đi?” Hoa Nguyệt Lan vừa then vừa giận. Hắn động chân động tay cả nửa buổi trên người nàng, đương nhiên là muốn cởi quần áo nàng, cởi không được cũng không chịu thua, lại còn dám trơ mặt ra hỏi nàng.

“Công chúa lão bà, nàng quả thật hung dữ! Nàng dữ như vậy, ngoài ta ra, trên đời còn ai dám yêu nàng nữa chứ!” Diệp Vô Ưu tiếp tục cúi đầu sầm soi kết cấu y phục của Hoa Nguyệt Lan, trong lòng chỉ muốn xé nát y phục nàng. Nhưng mà ngẫm nghĩ lại, sau này hắn chung quy không thể lần nào cũng dùng loại biện pháp bạo lực này, cho nên, cũng phải tìm cách hiểu rõ ràng kết cấu của nó mà thôi.

“Thối lắm! Bỏn Công chúa chẳng lẽ không có người lấy sao?” Hoa Nguyệt Lan bị Diệp Vô Ưu chọc giận quá rốt cục không nhịn được mà nói ra một câu thô tục.

“Trời! Công chúa lão bà, nàng tốt xấu gì cũng là một công chúa, không thể nói ra những lời thô tục như thế được.” Diệp Vô Ưu vẻ mặt khoa trương nói.

“Ta thích vậy đây, ngươi quản được sao?” Hoa Nguyệt Lan phẫn nộ: “Tiểu sắc lang, ngươi mấy ngày nay tu luyện công phu gì? Ngươi sử dụng cấm chế khắp trên người ta, ai đã dạy cho ngươi?”

“Công chúa lão bà, nàng cố tình tìm hiểu làm gì, không phải ta đã từng nói là ta có sự phụ sao?” Diệp Vô Ưu thuận miệng nói, sau đó a lên một tiếng, trong thanh âm mang theo vẻ ngạc nhiên: “Công chúa lão bà,

kết cấu quần áo của nàng quả thật phức tạp. Cũng may ta là một thiên tài nên từ nay về sau không cần lo không cởi được nữa!”

Té ra tên tiểu tử này cuối cùng cũng tìm hiểu được cấu tạo quần áo của Hoa Nguyệt Lan, còn thành công cởi được khuy áo của nàng. Cùng với tiếng nói, một cánh tay của hắn đã xâm nhập vào nội y của Hoa Nguyệt Lan, rồi sau đó nhanh chóng lần tiến về hai ngọn đồi của nàng, qua một lần lựa mỏng, tấn công vào ngọn đồi thánh nữ.

“Tiểu sắc lang, ta thật sự tức giận rồi đấy!” Hoa Nguyệt Lan ngữ khí đầy vẻ tức giận “Người còn làm vậy nữa, ta thề từ nay về sau không lý gì đến người nữa!”

“Đừng... Ngàn vạn lần đừng làm thế! Công chúa lão bà, ta không dám nữa!” Diệp Vô Ưu nói nhanh. Tuy nói vậy nhưng bàn tay hắn vẫn để nguyên tại song nhũ của Hoa Nguyệt Lan, bất quá cũng chỉ dừng lại tại đó, không dám manh động nữa. Hắn thấy Hoa Nguyệt Lan đã thật sự giận dữ, nếu làm nàng bức tức, đối với hắn cũng không có lợi ích gì.

“Trước tiên người hãy giải khai cấm chế cho ta !” Hoa Nguyệt Lan yêu kiều hừ một tiếng.

Diệp Vô Ưu hơi có chần chừ một chút, rồi cũng làm theo lời nàng, thu hồi hai tay, ngón tay điểm nhanh trên người Hoa Nguyệt Lan vài cái. Ngay lập tức, Hoa Nguyệt Lan cảm thấy chân khí trong kinh mạch hoàn toàn thông suốt.

“Đừng đến gần ta!” Hoa Nguyệt Lan trừng mắt lườm Diệp Vô Ưu, chìa tay đẩy hắn ra xa.

Diệp Vô Ưu xoay người, uyển chuyển thuận tay kéo nàng vào lòng ngực hắn. Lúc này, không còn là Diệp Vô Ưu ép vào người Hoa Nguyệt Lan nữa, mà là Hoa Nguyệt Lan nằm ở trong lòng hắn.

“Công chúa lão bà, như thế này có được không?” Diệp Vô Ưu đáng vẻ ủy khuất hỏi.

“Người nói là mấy ngày vừa rồi người đi luyện công, nói như vậy, người luôn ở chỗ của Lãnh Tâm m hả?” Biết không cho Diệp Vô Ưu vô lại này chiếm chút tiện nghi thì không được, Hoa Nguyệt Lan đành tùy ý cho hắn ôm nàng, bắt đầu đề cập vào việc chính.

“Đúng! À... Công chúa lão bà, nàng tìm ta rốt cuộc có việc gì vậy?” Diệp Vô Ưu nhất thời cũng không dám trêu chọc Hoa Nguyệt Lan, nhưng mà có thể ôm nàng nằm ở trên giường, cái cảm giác này cũng không phải là tệ.

“Người ở chỗ của Lãnh Tâm m có từng nghe nói đến một nữ tử tên là Triệu Thiên Tâm không?” Hoa Nguyệt Lan nói ra mục đích chính. Nàng tìm Diệp Vô Ưu, vốn là muốn nghe tin tức của Triệu Thiên Tâm.

“Thiên Tâm tỷ tỷ hả, đương nhiên là ta đã gặp qua. Mấy ngày qua, ta cùng Thiên Tâm tỷ tỷ ở chung một chỗ mà!” Nhớ tới Triệu Thiên Tâm, trong lòng Diệp Vô Ưu không khỏi có chút hưng phấn, trong lúc bất tri bất giác, hai tay hắn đang ôm lấy Hoa Nguyệt Lan lại bắt đầu không yên phận.

“Cái gì? Người cùng nàng ta ở chung một chỗ sao?” Hoa Nguyệt Lan lắp bắp đầy vẻ kinh hãi: “Cô ta bây giờ ở đâu?”

“Ở nhà ta!” Diệp Vô Ưu thuận miệng nói. Y phục của Hoa Nguyệt Lan vốn đã bị hắn cởi ra vẫn chưa chấn chỉnh lại, nay hắn thừa dịp nàng không chú ý, một cánh tay nhanh chóng dò xét, rồi sau đó trực tiếp đột phá nội y của nàng, xâm nhập hai ngọn nhũ phong nằm sâu bên trong.

Thân thể mềm mại của Hoa Nguyệt Lan khẽ run lên, động tác của Diệp Vô Ưu quá nhanh, đến lúc nàng cảm giác không bình thường, hai ngọc nhũ đã bị hắn hoàn toàn xâm chiếm.

“Tiểu sắc lang, người không thể cho ta yên một lát được sao?” Hoa Nguyệt Lan nghiêng răng tức giận nói.

“Công chúa lão bà! Nàng xinh đẹp như vậy, vóc dáng quyến rũ như vậy, lại còn tiếp cận sát vào ta như vậy, ta còn an phận thì đâu còn là nam nhân nữa?” Diệp Vô Ưu giọng nói đầy vẻ vô tội.

“Rõ ràng là người đang ôm chặt ta mà!” Hoa Nguyệt Lan tức giận nói. Theo ý của hắn thì dường như nàng lại là người có lỗi.

“Được rồi, Công chúa lão bà, đừng tức giận mà. Nàng không phải là muốn biết tin tức của Thiên Tâm tỷ tỷ sao? Ta không những có thể nói cho nàng mà còn dẫn nàng đi gặp tỷ ấy nữa!” Diệp Vô Ưu vội vàng nói. Trong lúc nói chuyện, đôi tay hắn lại không hề yên phận, một tay vuốt ve ngọc nhũ mềm mại của Hoa Nguyệt Lan, một tay nhẹ tiến tới bờ hông căng tròn của nàng.

Hoa Nguyệt Lan có cảm giác thống hận chính bản thân mình. Nàng không biết bản thân có uống nhầm thuốc không mà rõ ràng tên sắc lang Diệp Vô Ưu này mỗi gặp, đều chiếm tiện nghi nàng, còn nàng thì lại cứ phải chủ động đi tìm hắn, mà lại biết chắc là hắn sẽ tiếp tục chiếm tiện nghi của mình. Hay là bởi vì lần đầu tiên gặp, đã cho hắn chiếm tiện nghi quá nhiều, nên bây giờ nghĩ là không sao chẳng? Hoặc là, kỳ thật sâu trong nội tâm, nàng cũng có một loại khát vọng không tên?

Nhũ hoa lại truyền đến một cảm giác quen thuộc, cảm giác này khiến tim nàng đập mạnh, mặt nóng bừng. Cảm giác này giống như lần đầu tiên gặp mặt, hắn giúp nàng làm cái gọi là xoa bóp, đến chỗ nào, liền mang đến cảm giác khác thường đến chỗ ấy. Nàng hiểu Diệp Vô Ưu đang làm gì, nàng cũng hiểu là nữ nhân không nên để nam nhân làm như vậy, nhưng không biết vì cái gì mà lúc này nàng tuyệt không thể mở miệng ngăn cản được, mà mặc kệ những hành vi quá đáng của hắn.

Đột nhiên lúc này, tại cửa tấm cung truyền lại: “Ti chúc, Tạ Trường Phong cầu kiến Công chúa điện hạ!”

“Tên mặt trắng này đột nhiên lại đến đây làm gì chứ? Chỉ cần người dám đến cản trở chuyện tốt của ta, ta không đánh cho người bò xuống đất tìm răng, ta thề không là Diệp Vô Ưu.” Nghe thấy giọng nói của Tạ Trường Phong, trong lòng Diệp Vô Ưu không khỏi tức giận.

“Tạ thống...” Hoa Nguyệt Lan vừa mở miệng nói hai chữ đã không thể nói tiếp. Diệp Vô Ưu đột nhiên xoay người nàng lại, lấp đôi môi lấp kín đôi môi của nàng.

78. Chương 19: Ý Loạn Tình Mê

Tạ Trường Phong nhiều lần liên tiếp chọn lấy thời cơ này xuất hiện. Diệp Vô Ưu dù là thằng ngu cũng hiểu được, Tạ Trường Phong tất nhiên biết hắn đang ở đây, nên cố ý chạy tới, nói là yết kiến công chúa, trên thực tế đến phá hư chuyện tốt của hắn. Mà hành động của Tạ Trường Phong, rốt cuộc cũng làm cho Diệp Vô Ưu phát cáu, lúc này hắn đột nhiên toát ra một ý nghĩ linh muốn lập tức chinh phục công chúa Hoa Nguyệt Lan xinh đẹp này.

“Tiểu bạch diện, người dám bước vào, ta sẽ cho người xem nàng công chúa mà người yêu trở thành vợ của ta như thế nào!” Diệp Vô Ưu thầm nghĩ. Thật ra hắn cũng không muốn vội vã như vậy, Hoa Nguyệt Lan có muốn cũng không thể thoát được lòng bàn tay của hắn, bất quá lúc này Tạ Trường Phong lại náo loạn, khiến hắn quyết ý phải chiếm được Hoa Nguyệt Lan.

Hoa Nguyệt Lan tất nhiên không thể biết được Diệp Vô Ưu suy nghĩ gì. Lúc này nàng chỉ nghĩ đến Tạ Trường Phong đang đứng ở ngoài cửa, còn trong lòng không hề lo nghĩ đến Diệp Vô Ưu sẽ làm gì nàng, chỉ là lo vạ nhất Tạ Trường Phong mà tiến vào, không phải hắn sẽ nhìn thấy cảnh đáng xấu hổ của nàng và Diệp Vô Ưu sao?

Có điều ý nghĩ của nàng rất nhanh liền bị một loại cảm giác khác thường bên trong thân thể làm chìm ngập. Diệp Vô Ưu lúc này toàn bộ công phu thủ pháp ve vãn đều dùng trên thân nàng. Thân thể thành thực của nàng, nhanh chóng có những phản ứng rõ ràng lại, trong lúc bất tri bất giác, nàng bắt đầu hôn lại Diệp Vô Ưu. Đây cũng là lần đầu tiên nàng chủ động đáp ứng lại yêu cầu của Diệp Vô Ưu.

Cảm giác được sự hồi đáp của Hoa Nguyệt Lan, Diệp Vô Ưu trong lòng vô cùng vui sướng, biết rốt cuộc giai nhân cũng đã động tình. Lúc này hắn không thể tiếp tục di trì kìm nén bản thân. Vừa tiếp tục đắm đuối hôn nàng công chúa xinh đẹp, vừa bắt đầu nhẹ nhàng cởi nhanh y phục nàng. Mà trước đó không lâu, với thành quả nghiên cứu kết cấu y phục của Hoa Nguyệt Lan, rất nhanh đã được hắn phát huy công dụng, điều mà Diệp Vô Ưu trước đó không hề có ý nghĩ đến.

Đương nhiên trong lúc này Hoa Nguyệt Lan ý thức được Diệp Vô Ưu đang cởi bỏ y phục nàng, nàng đột nhiên nắm lấy tay Diệp Vô Ưu, không cho hắn tiến thêm một bước nào nữa. Mặt khác, nàng cũng càng

thêm lo lắng Tạ Trường Phong tiến vào, bắt gặp nàng bộ dạng quần áo không chỉnh chu, trong mắt người ngoài, chung quy sẽ làm tổn hại đến danh dự một công chúa như nàng.

Diệp Vô Ưu lại không hề nóng vội, đôi môi bắt đầu di chuyển, hôn khắp cần cổ trắng tinh của nàng, rồi dần dần hạ xuống, bắt đầu di chuyển tới đôi ngực căng tròn của Hoa Nguyệt Lan.

Hoa Nguyệt Lan càng lúc càng thấy thân thể như bị lửa đốt, mặc dù lúc này Diệp Vô Ưu không hề lưu tâm chế trên người nàng nhưng nàng tựa hồ mất dần đi khí lực toàn thân, hai tay vốn muốn ngăn cản, nhưng không biết tự khi nào đã rơi lỏng ra.

Diệp Vô Ưu dĩ nhiên không bỏ mất cơ hội tốt như thế này, rất nhanh đôi tuyết lê trắng muốt căng tròn đã hiện lên trước mặt. Diệp Vô Ưu vùi đầu vào ngực nàng, đưa miệng ngậm nhẹ hạt bồ đào óng ánh, dụng lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm.

“A.....” Hoa Nguyệt Lan vặn vẹo thân thể mềm mại, miệng bất tri bất giác rên lên một tiếng kêu mị, nhưng rất nhanh nàng phát hiện ra sự tình vội vàng nghiêng rằng không cho tiếng rên rỉ thoát ra khỏi miệng nữa.

“Đừng, đừng làm ầu, Tạ Trường Phong sẽ ... sẽ tiến vào đây” Hoa Nguyệt Lan trong hơi thở gấp nhẹ giọng nói mang theo một tia cầu khẩn. Mặc dù trong lòng nàng kiên quyết muốn cự tuyệt Diệp Vô Ưu nhưng thân thể nàng lại như phản bội lại ý nguyện của nàng. Bây giờ nàng chỉ còn biết khẩn cầu Diệp Vô Ưu chủ động tha cho nàng mà thôi.

“Hắn dám tiến vào, ta sẽ đánh chết hắn” Diệp Vô Ưu thông thả ngẩng đầu lên nói nhanh một câu, rồi sau đó lại cúi xuống tiếp tục công việc...

“Người...người có khả năng đánh thắng hắn sao?” Hoa Nguyệt Lan hiển nhiên không tin Diệp Vô Ưu, thở hổn hển từ từ nói tiếp “Tiểu sắc lang, đừng mà, đừng làm loạn nữa, chúng ta như vậy, như vậy sẽ có lỗi với sư tỷ”

“Bằng tỷ tỷ sẽ không trách chúng ta đâu!” Diệp Vô Ưu nghe Hoa Nguyệt Lan thoáng nhắc đến Yến Băng Cơ động tác có chút ngừng lại, nhưng hít một hơi, lập tức hắn khôi phục lại bình thường.

“Nhưng, nhưng ta, ta không nghĩ rằng sẽ cùng người như vậy!” Hoa Nguyệt Lan ngữ khí có chút khổ sở: “Tiểu vô lại, người không thể như vậy mà bức ta...a!”

Hoa Nguyệt Lan miệng nói không muốn, có điều không biết từ khi nào đôi chân thon dài mê người đã kẹp chặt lấy thân người Diệp Vô Ưu.

“Diệp Vô Ưu, ngươi làm gì?” Đột nhiên một tiếng quát chói tai mang đầy nộ khí truyền đến, phá vỡ bầu không khí kiều mị trên giường.

“Cút!” Diệp Vô Ưu không hề quay đầu lại, chỉ tức giận quát to một tiếng đồng thời một tay vợ lấy cái chăn che bớt xuân quang trên người Hoa Nguyệt Lan, hắn không thể để Tạ Trường Phong tên tiểu bạch diện đó nhìn thấy nửa thân trần của Hoa Nguyệt Lan.

“Diệp Vô Ưu ngươi đã làm gì công chúa điện hạ?” Tạ trường phong mặt tái nhợt, dù Diệp Vô Ưu động tác tuy rất nhanh nhưng hắn cũng thấy được một đoạn da thịt trắng như bạch ngọc. Đồng thời con tim cũng rĩ máu, càng trần ngập hận ý đối với Diệp Vô Ưu.

“Công chúa lão bà, ta trước tiên giải quyết tên tiểu mặt trắng này, sau đó trở về tìm nàng, cứ ở yên trên giường chờ ta nha!” Diệp Vô Ưu nhẹ giọng nói bên tai Hoa Nguyệt Lan rồi phi thân hướng về phía Tạ Trường Phong, không phí lời nào, lập tức động thủ.

“Hôm nay ta mượn tên tiểu bạch diện nhà ngươi luyện tập” Diệp Vô Ưu trong lòng thầm nghĩ, vốn định dùng u Dương Vân Phi luyện tập kết quả lại không thành công, bây giờ Tạ Trường Phong mang thân đến nạp, hắn tuyệt đối không bỏ qua cơ hội này.

Tạ Trường Phong sắc mặt hơi biến đổi, cấp tốc lui ra ngoài, rời khỏi tẩm cung của Hoa Nguyệt Lan. Diệp Vô Ưu cái gì cũng không sợ nhưng Tạ Trường Phong tuyệt đối không dám trong tẩm cung của Hoa Nguyệt Lan mà động thủ.

“Trước tiên ngươi hãy tiếp Thiên Ma Thất Chương bản thiếu gia.” Diệp Vô Ưu một chương hướng về phía Tạ Trường Phong, chương ảnh bao trùm khắp trời, Tạ Trường Phong sắc mặt biến đổi, thân hình thối lùi về phía sau hơn một trượng, có điều hắn không phải chủ động muốn lùi về mà là bị chương phong chấn lui.

“Cháu ngoan, đừng chạy a!” Diệp Vô Ưu thể công không ngừng mà miệng nói cũng không nghỉ: “Thay mặt Phình Đình tỷ tỷ, hôm nay ta nhất định phải dạy dỗ ngươi cho thật tốt!”

Mặc dù Diệp Vô Ưu cùng Tạ trường phong là quan hệ thân thích nhưng rõ ràng là hai người đều cực kì chán ghét nhau. Lúc trước Diệp Vô Ưu thiếu chút nữa đã chết trong tay Tạ Trường Phong nên hắn luôn canh cánh trong lòng, còn Tạ Trường Phong vì Hoa Nguyệt Lan mà đối với Diệp Vô Ưu càng căm hận thấu xương nhập cốt.

“Diệp Vô Ưu, ngươi đã muốn chết, ta cũng không khách khí nữa!” Tạ Trường Phong hừ lạnh một tiếng. Mặc dù Diệp Vô Ưu lúc này dường như không hề giống với Diệp Vô Ưu lần trước cùng hắn động thủ nữa, nhưng hắn lại không hề nhận ra là hắn không thể đánh bại Diệp Vô Ưu. Đồng thời sự việc hắn vừa mới chứng kiến, đã khiến hắn gần như phát cuồng cho nên hắn cũng không chú ý được gì nhiều. Niềm đố kỵ trong lòng dâng lên mãnh liệt, lập tức khiến hắn chỉ còn một khát vọng duy nhất là muốn một kiếm chém chết Diệp Vô Ưu.

79. Chương 20: Tu Nhục Tình Địch

Bất quá hiện tại Tạ Trường Phong lại không hề gặp nguy hiểm, chỉ ít lúc này Diệp Vô Ưu tịnh không có ý định giết hắn. Diệp Vô Ưu hiện chỉ muốn biến Tạ Trường Phong thành đối tượng cho hắn luyện tập tiên thuật. Trong tâm trí Diệp Vô Ưu hiện lên vô số các loại công pháp mà Lãnh Tâm m thông qua Di Hoa Tiếp Mộc truyền thụ, rồi hắn từng bước từng bước chậm rãi thi triển tuần tự, hồi sau lại thi triển ngược lại, tùy tâm sở dục theo ý mà phát ra.

“Diệp Vô Ưu ngươi quả nhiên là đệ tử của Ma tông!” Tạ Trường Phong phẫn uất nói. Hắn mệt mỏi chống đỡ những chiêu thức của Diệp Vô Ưu, rốt cuộc cũng nhận ra những chiêu thức này là từ Ma Tông mà ra.

“Cháu ngoan, ngươi nói lung tung gì thế, không được nói bậy, ngươi có bằng chứng gì mà bảo ta là đệ tử Ma Tông?” Diệp Vô Ưu một chương đánh thốc tới nhưng lần này hắn không kiềm chế thực lực, tốc độ đã nhanh hơn rất nhiều. Tạ Trường Phong muốn tránh né, bất quá lại không thể chạy thoát. Chỉ nghe một tiếng “bốp”, Tạ Trường Phong trên mặt cảm thấy một cảm giác đau rát, hiển nhiên hắn bị Diệp Vô Ưu tát cho một cái bạt tai.

Tạ Trường Phong xấu hổ muốn chết, trường kiếm dâng cao, gầm lên một tiếng, hướng phía thân ảnh Diệp Vô Ưu điên cuồng công kích. Diệp Vô Ưu cười hì hì, vẻ mặt ung dung thoải mái, cước bộ nhẹ nhàng, lập tức hóa giải công thế của Tạ Trường Phong. Sau đó, hắn lại tiến lên phía trước, lại là một cái tát tai hướng về phía Tạ Trường Phong, liền đó nửa bên mặt kia của Tạ Trường Phong cũng bị trúng một tát nữa.

Tạ Trường Phong không thể ngờ được Diệp Vô Ưu đã dung hợp Vô ảnh thân pháp cùng tiên thuật làm một. Nếu trước kia hắn dùng Vô ảnh thân pháp để chạy trốn thì nay hợp nhất với tiên thuật tiến hành công kích, lại có thể gia tăng mạnh mẽ xác suất thành công. Mà trước đó, Diệp Vô Ưu không có bất kỳ kĩ xảo công kích nào, tự nhiên là không nghĩ đến điểm này, nay đã khác, hiện tại không còn giống nữa, hắn tựa hồ cũng trở nên thông minh khác người.

“Cháu ngoan, từ nay về sau đừng có không biết lớn nhỏ nữa nhé. Nếu thấy ta ngoan ngoãn gọi một tiếng cô phụ, còn nữa sau này không được đến tìm công chúa lão bà, nàng thuộc về ta, ngươi đừng có si tâm vọng tưởng.” Diệp Vô Ưu tát Tạ Trường Phong hai cái, trong lòng cảm thấy khoan khoái rất nhiều, mà trong lúc giờ chân múa tay, miệng hắn vẫn không dừng lời thao thao bất tuyệt, nghênh ngang cảnh cáo Tạ Trường Phong mà không cần biết ý kiến Hoa Nguyệt Lan ra sao.

“Diệp Vô Ưu, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi” Tạ Trường Phong uất hận hét lớn: “Ngươi là một tên bại hoại, hèn hạ đầu nhập Ma tông”

“A...” lời còn chưa dứt, Tạ Trường Phong đã cảm thấy trước ngực truyền lại một cơn đau thấu tâm can thì bên tai đã nghe giọng đắc ý của Diệp Vô Ưu: “Ban đầu ta vốn cũng định mặc kệ ngươi nói gì thì nói, dù

sao người cũng là cháu của Phình Đình tỷ tỷ, nhưng mà xem ra không giáo huấn người một chút, người sẽ không nhớ lâu được.”

Cùng với tiếng nói của Diệp Vô Ưu, vài vị trí khác trên người Tạ Trường Phong cũng bị đau đớn vô cùng, sau đó Tạ Trường Phong liền phát hiện toàn thân không thể nhúc nhích, rồi từ từ ngã lăn ra đất ngất đi.

“Tiểu bạch diện, cho người thưởng thức chút tư vị của tiêu hồn bát chỉ, để xem người từ nay về sau còn dám đến làm phiền ta nữa không!” Nhìn Tạ Trường Phong hôn mê trên mặt đất, Diệp Vô Ưu trên mặt nở nụ cười quái dị, lầm bầm nói.

“Người đã làm gì hần vậy?” Từ phía sau Diệp Vô Ưu truyền đến thanh âm của Hoa Nguyệt Lan. Diệp Vô Ưu quay đầu lại lập tức phát hiện ra nàng y phục chỉnh tề, khuôn mặt ửng hồng ngượng ngịu đứng ở cửa tấm cung nhìn hần.

“Công chúa lão bà, nàng yên tâm đi, hần không chết được đâu!” Diệp Vô Ưu lắc mình đứng bên cạnh Hoa Nguyệt Lan, ôm lấy tiểu yêu nàng cười hì hì nói: “Mặc kệ hần nằm đó, chúng ta tiếp tục hoàn thành hảo sự nha...”

“Tiểu vô lại, người nằm mộng đi” Hoa Nguyệt Lan khuôn mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu, sau đó ngẩng đầu có chút nhu hòa, âm thanh nhỏ dần: “Bây giờ là ban ngày, người đừng có làm loạn..”

“Vậy buổi tối có được không?” Diệp Vô Ưu ở bên cạnh Hoa Nguyệt Lan hi hi cười.

“Cũng không được” Hoa Nguyệt Lan mặt càng đỏ hơn, liếc Diệp Vô Ưu một cách kiêu mị dụ hoặc :“Được rồi.. không được làm loạn nữa, người không phải nói Triệu Thiên Tâm ở nhà người sao? Ta cùng người đi gặp nàng ta.”

“Bây giờ đi luôn à?” Diệp Vô Ưu trong lòng có chút thất vọng, mắt nhìn Hoa Nguyệt Lan đang nằm trong tay mà bây giờ dường như lại bị hốt hoảng.

“Đều tại tên tiểu bạch diện ngu dốt này” hảo sự mới bị phá, Diệp Vô Ưu hung hãn nhìn Tạ Trường Phong đang nằm hôn mê trên mặt đất nghĩ: “Nếu không phải hần chạy loạn vào thì bây giờ có phải là ta vẫn đang cùng tiểu công chúa xinh đẹp trên giường mây mưa một trận rồi. Bực quá a!”

“Người của Y Cốc mấy hôm nay đều đi tìm Triệu Thiên Tâm, ta cũng đáp ứng hỗ trợ Y Cốc, vì thế ta cũng nên đi gặp nàng ta thì tốt hơn” Hoa Nguyệt Lan giải thích. Sau đó liếc nhìn Tạ Trường Phong, mày hơi nhíu lại :“Hần thật sự không nghiêm trọng chứ?, ta sẽ bảo Kiếm Lan tìm người đưa hần về”

“Không cần... không cần đâu, công chúa lão bà, tên tiểu bạch diện này hãy giao cho ta” Diệp Vô Ưu vội vàng nói, thân ảnh chợt lóe đã dựng thân hình Tạ Trường Phong dậy.

“Người định làm gì?” Hoa Nguyệt Lan có chút mơ hồ: “A...tiểu vô lại, dù nói thế nào, hần cũng là thị vệ trong cung của chúng ta, người không được làm càn”

“Yên tâm đi, ta sẽ không giết hần đâu, ta cũng lo Phình Đình tỷ tìm ta làm phiền lắm!” Diệp Vô Ưu cười hì hì nói, nhưng ánh mắt hung hăng nhìn Tạ Trường Phong thảm nhũ:“Tuy không giết người nhưng cũng phải giày vò người”

Nghe Diệp Vô Ưu nói vậy, Hoa Nguyệt Lan thấy cũng có lý, nói gì thì nói Diệp Vô Ưu cũng phải nể mặt Phình Đình. Nàng lúc này tuy rất hoài nghi Diệp Vô Ưu vì sao đột nhiên có thân thủ cao cường như vậy nhưng không dám hỏi. Nàng hiểu rằng nếu mình hỏi tiếp thì tên tiểu sắc lang này sẽ lại tìm lý do để chiếm tiện nghi với nàng.

“Người định chinh hần thế nào?” mặc dù tin tưởng Diệp Vô Ưu sẽ không giết Tạ Trường Phong nhưng Hoa Nguyệt Lan vẫn có chút tò mò.

“Tiểu mặt trắng này suốt ngày nhòm ngó nàng, hôm nay ta sẽ đem tặng cho hần một nàng vợ đẹp, khiến hần từ nay không dám làm phiền nàng nữa” Diệp Vô Ưu cười hì hì nói.

“Người đi đâu tìm vợ cho hần vậy?” Hoa Nguyệt Lan tất nhiên không biết rõ quỷ ý trong lòng Diệp Vô Ưu là gì.

“Đương nhiên là Vô hoa lâu rồi!” Diệp Vô Ưu dương dương đắc ý nói, trong lòng nghĩ đến mà sảng khoái: “Tạ Trường Phong khi bị Tiêu hồn bát chỉ phát tác rồi tìm cho hắn một kỹ nữ, tốt nhất là một kỹ nữ có vóc dáng giống heo nái.”

Bất quá trong kỹ viện có thể tìm ra được một kỹ nữ xấu xí hay không? Điều này là cả một vấn đề ...

80. Chương 21: Suất Ca Phối Sửu Nữ

“Công chúa lão bà, nàng tự mình đi đến nhà ta, ta mang tên tiểu mặt trắng này đến Vô Hoa Lâu trước.” Rồi khỏi hoàng cung, Diệp Vô Ưu liền buông tay Hoa Nguyệt Lan ra, nhìn nàng ta nói.

“Cũng được!” Hoa Nguyệt Lan gật gật đầu, dù sao nàng cũng không phải lần đầu đi đến Diệp phủ, không cần phải nhờ Diệp Vô Ưu dẫn đường cho nàng.

Nhìn Tạ Trường Phong vẫn còn đang hôn mê trong tay Diệp Vô Ưu, Hoa Nguyệt Lan hơi lưỡng lự một lúc, mới nói tiếp: “Người, người không được làm quá mức, nếu không, ta ở cạnh phụ hoàng cũng khó mà giải thích được.”

“Công chúa lão bà, nàng yên tâm, ta sẽ không để cho nàng phải khó xử đâu!” Diệp Vô Ưu trang trọng thề thốt, nói xong đã mang Tạ Trường Phong nhanh chóng theo phương hướng Vô Hoa Lâu chạy tới.

Vô Hoa Lâu.

Nhận nương đã từng tiếp xúc cùng với nhóm người Diệp Vô Ưu và Hàm Yên, thoáng thấy Diệp Vô Ưu xuất hiện ở Vô Hoa Lâu, tim đập mạnh, dâng lên một thứ cảm giác vô cùng bất diệu. Vài ngày trước, thị cũng đã phái thủ hạ theo dõi Diệp Vô Ưu. Mặc dù lo lắng việc theo dõi bị phát hiện nên theo dõi không quá sát sao, tuy nhiên cũng biết được không ít sự tình của Diệp Vô Ưu, chỉ ít cũng đủ để thị xác nhận, đáng về người này vô cùng xinh đẹp nhưng trên thực tế lại là thiếu niên nam nhân, tốt nhất là không nên trêu chọc.

“Công tử, hiện tại các cô nương còn đang nghỉ ngơi.” mặc dù trong lòng rất bất an, nhưng Nhận nương vẫn chủ động đi đến nghênh tiếp.

“Không hề chi, trước tiên chuẩn bị cho ta một gian phòng, à tốt nhất là nơi cách biệt, là những nơi mà bình thường không có người quấy nhiễu.” Diệp Vô Ưu ngẫm nghĩ rồi nói.

“Dạ được, công tử xin mời theo ta.” Nhận nương quyết định tự thân đón tiếp Diệp Vô Ưu, bởi vì thị thật sự lo lắng để người khác không cẩn thận sẽ gây ra tai họa. Phản phó của cấp trên, nàng ta vẫn luôn luôn ghi nhớ trong lòng, hiện tại bọn họ chưa thể đắc tội với loại người như Diệp Vô Ưu được, thực lực của bọn họ, còn chưa đủ để đối phó với địch nhân cường đại như vậy.

Loại yêu cầu của Diệp Vô Ưu, trước đây thông thường cũng có khách nhân đề xuất, cho nên, Vô Hoa Lâu cũng có chuẩn bị loại gian phòng riêng biệt như vậy. Mặc dù không thể cam đoan tuyệt đối không có người quấy nhiễu, nhưng tương đối mà nói thì cũng vô cùng thanh tịnh.

Tuy Diệp Vô Ưu trong tay vác theo một người, nhưng Nhận nương ngay đến một câu cũng không hỏi. Bọn họ làm nghề này, tự nhiên biết được có nhiều sự tình không nên hỏi đến, huống chi thị vốn cũng đã biết được thân phận của Diệp Vô Ưu, càng tránh cho mình tự rước thêm chuyện.

“Công tử, các cô nương còn chưa có dậy, ta bây giờ đi gọi bọn họ rời khỏi giường, để bọn họ nhanh đến hầu hạ công tử.” Nhận nương vẻ mặt nịnh nọt nhìn Diệp Vô Ưu.

“Không cần để bọn họ đến hầu hạ ta, hầu hạ hắn được rồi.” Diệp Vô Ưu duỗi tay ra điểm lên người Tạ Trường Phong vài cái. Tạ Trường Phong liền tỉnh lại, hắn vừa muốn há mồm chửi mắng Diệp Vô Ưu, liền phát hiện bản thân nói không thành tiếng, hơn nữa cũng không cử động được.

“Vâng thưa công tử, ta lập tức đi an bài.” Nhận nương khẽ ngạc nhiên, bất quá rất nhanh đã bình thường trở lại, căn cứ theo những thông tin nàng đã nhận được, tên thiếu niên “xinh đẹp” này bên cạnh có không ít mỹ nữ, theo lý thuyết thì không cần phải đến kỹ viện tầm hoa.

Diệp Vô Ưu lấy ra một tấm ngân phiếu, quăng cho Nhận nương. Vài ngày trước hắn tìm Hàm Yên lấy vài tấm ngân phiếu, mà Hàm Yên đối với tiền của người khác lại không hề động tâm, nên tất cả ngân phiếu

mọi được từ Lam Tiểu Phong đều đưa hết cho Diệp Vô Ưu, bởi vậy hiện tại Diệp Vô Ưu cũng được xem là đại gia.

“Đúng rồi, bằng hữu này của ta sở thích khá đặc biệt, không biết nơi này của các nàng có cô nương mà hẳn thích hay không?” Diệp Vô Ưu đưa mắt lướt nhìn Tạ Trường Phong, thuận miệng nói.

“Việc này... Không biết vị bằng hữu của công tử thích dạng cô nương hình dáng như thế nào ạ?” Nhận nương khẽ lưỡng lự một lúc, thị nhìn Tạ Trường Phong, tên nam nhân này trông rất anh tuấn, lại có chút quen thuộc, rất nhanh thị đã nhớ ra. Đây đúng là nhi tử bảo bối của đế quốc đại tướng quân, cũng là đại nội thị vệ thống lĩnh, bất quá trong lòng thị có chút hoài nghi, Tạ Trường Phong thật sự là bằng hữu của Diệp Vô Ưu sao?

“À, mụ hãy tìm các cô nương có ngoại hình xấu xí nhất ở đây thì gọi đến!” Diệp Vô Ưu ngẫm nghĩ rồi đáp.

“Bằng hữu của công tử lần đầu tới đây sao? Ta dường như chưa từng thấy qua hẳn.” Nhận nương sắc mặt có chút không tự nhiên, liền lập tức lộ ra một nụ cười quyến rũ, cất giọng say đắm hỏi.

Nhận nương không phải là ngốc, thị cũng mơ hồ cảm nhận được, Diệp Vô Ưu cùng Tạ Trường Phong tịnh không phải là bằng hữu. Chính vì không muốn bản thân phải rước thêm bất cứ phiền phức gì, thị quyết định giả vờ như không nhận ra Tạ Trường Phong. Thị có thể nhận thấy dù Tạ Trường Phong không hề nói chuyện, nhưng hẳn chắc chắn có thể nghe được thị đã nói những gì.

“Đúng là lần đầu tiên đến đây, tóm lại mụ tìm những cô nương nào có ngoại hình xấu xí trong Vô Hoa Lâu gọi đến đây!” Diệp Vô Ưu dường như có phần không thể kiên nhẫn, đại khái chỉ còn khoảng một khắc nữa, tiêu hồn bát chỉ trong người Tạ Trường Phong sẽ phát tác.

“Việc này... thưa công tử, các cô nương nơi này của chúng tôi tổ chất đều rất tốt, không có người nào xấu cả.” Nhận nương dường như có chút lúng túng trả lời. Nghe Nhận nương nói như vậy, Tạ Trường Phong đang nằm trên sàn dù không thể nói năng được nhưng sắc mặt cũng đã tốt hơn rất nhiều, trong lòng tựa hồ còn có chút vui mừng.

Đến bây giờ Tạ Trường Phong còn chưa biết trong người mình trúng phải tiêu hồn bát chỉ, nhưng hẳn cũng ẩn ước cảm giác được. Diệp Vô Ưu mang hẳn đến nơi này, khẳng định là không có hảo ý. Khi nghe Diệp Vô Ưu nói muốn Nhận nương tìm tới cô nương xấu xí nhất, bản thân hẳn càng xác định rõ, trong lòng hẳn lúc này đã mang Diệp Vô Ưu đi nguyên rửa vô số lần, nếu như ánh mắt có thể giết người, thì hẳn chắc đã giết Diệp Vô Ưu không biết bao nhiêu lần rồi.

“Ta mặc kệ, tóm lại mụ phải tìm đến cho ta một người có ngoại hình xấu xí, tỉ như thứ vừa mập vừa béo mặt thì lỗ chỗ tốt nhất là trên người có thêm mùi hôi nữa thì tốt!” Diệp Vô Ưu hơi bất mãn nói.

Nghe Diệp Vô Ưu nói như vậy, trong ánh mắt Tạ Trường Phong khi nhìn Diệp Vô Ưu, lại thêm vài phần hận ý, như quả thật sự tìm một nữ nhân như vậy cho hẳn, hẳn nguyện chết còn hơn.

“Công tử, như vậy... có thể có chút khó khăn.” Nhận nương hơi ngưng ngừng nói tiếp: “Trong Vô Hoa Lâu bọn ta, thật sự không có cô nương như vậy.”

“Ái chà, mụ sao lại ngốc như vậy chứ? Nơi này không có, các người còn không biết đi tới nơi khác để tìm hay sao?” Diệp Vô Ưu bất mãn nói, lúc này hẳn cũng cảm thấy được điều này quả thật có chút khó khăn cho Nhận nương, người ta đã mở kĩ viện, các cô nương trong kĩ viện đương nhiên phải xinh đẹp mới được, nếu không còn có nam nhân nào nguyện ý đến tầm hoan nữa? Muốn tìm cô nương xinh đẹp là chuyện bình thường, còn muốn thị tìm một người xấu xí, ngược lại quả thật có chút khó khăn.

“Tiểu tử xấu xa, người sao lại không tự mình đi tìm đi?” Nhận nương trong lòng tức giận chửi thầm, đáng tiếc trên mặt nàng vẫn phải nặn ra vẻ tươi cười, khẽ do dự một lúc rồi nói: “Công tử, ngay cả có cô nương như vậy, nhưng người ta vạn nhất là con gái nhà lành, ta cũng không có biện pháp a!”

“Ta hỏi mụ làm sao mà lại ngốc như vậy chứ? Làm sao mà trở thành tú bà được!” Diệp Vô Ưu bất mãn nói tiếp: “Ái, ta hỏi mụ, mụ nhìn hẳn xem, có anh tuấn hay không?”

81. Chương 22: Tạ Trường Phong Dích Bị Thảm Cảnh Ngộ

“Còn không phải sao? Thứ nữ nhân vừa mập vừa béo mặt đỏ trên người lại còn có mùi hôi, khẳng định là không người nào hoan hỉ, bây giờ có một suất ca tuần tú như vậy thích cô ta, bất kể cô ta có phải là con gái nhà lành hay không, cô ta cao hứng còn không kịp nữa là, làm sao có thể không nguyện ý chứ?” Diệp Vô Ưu gắt gỏng nói tiếp: “Chỉ cần muội có thể tìm được cô ta, sau đó nói cho cô ta nghe sự thật, cô ta nhất định sẽ tới!”

“Vậy, như vậy có thể được ư?” Nhận nương mặc dù cảm thấy Diệp Vô Ưu nói cũng có đạo lý, nhưng vẫn còn chút do dự.

“Nói thừa, đương nhiên là có thể!” Diệp Vô Ưu bực mình, thầm nghĩ muội tú bà này cũng thật lắm chuyện, cho muội ta nhiều tiền như vậy, bảo muội làm chút chuyện mà lại khó như vậy? Tầm ngân phiếu hần vừa đưa cho muội ta cũng đã là một ngàn lạng a!

Diệp Vô Ưu thật sự không biết, Nhận nương bởi vì nhận ra Tạ Trường Phong, lo sẽ rước lấy phiền phức, vì vậy vừa rồi trong lòng mới do dự, bất quá sau một thoáng cân nhắc, thị cuối cùng cũng quyết định thi hành, nếu không thị thật sự lo lắng. Vô Hoa Lâu của thị đêm hôm nay bị thiêu cháy mất, lần trước Hàm Yên tới đây quây phá tanh bành, lần này thị lại càng lo hơn, Diệp Vô Ưu trong lúc nóng giận sẽ càng làm quá đáng hơn, thị biết rất rõ Diệp Vô Ưu và Hàm Yên vốn là cùng một bọn.

“Mặc kệ vậy, bất kể có xảy ra chuyện gì, trách nhiệm tất cả đều đổ lên trên người Diệp Vô Ưu, Tạ Trường Phong nếu muốn truy cứu, cũng phải đi tìm Diệp Vô Ưu thôi.” Nhận nương trong lòng âm thầm nghĩ ngợi, điểm này thị lại đoán đúng, lúc này Tạ Trường Phong đối với Diệp Vô Ưu thật sự có thể gọi là hận thấu xương, sau này đến lúc hần muốn báo phục, khẳng định trước nhất là tìm Diệp Vô Ưu, về phần Nhận nương gián tiếp thành tông phạm, trong lúc nhất thời cũng chưa có thời gian để ý đến.

“Được rồi, công tử, xin ngài đợi một lát, ta lập tức đi an bài.” Nhận nương cúi người đáp, sau đó liền lui ra sau. Trên thực tế, những nữ hài điều kiện phù hợp với lời nói của Diệp Vô Ưu thực sự vẫn có, bất quá người ta xác thực là con gái nhà lành, nghiêm khắc mà nói, cũng coi là một vị thiên kim tiểu thư.

Động tác của Nhận nương thật sự rất nhanh, hơn một khắc sau, thị đã mang người đến mà lúc này, tiêu hồn bát chỉ của Tạ Trường Phong cũng đã phát tác, hai mắt đỏ rực trừng trừng nhìn nhận nương. Kể ra Nhận nương nhan sắc nhìn cũng không tệ, đặc biệt là cơ thể thiếu phụ thành thực, đối với Tạ Trường Phong mà nói người đến cỡ cỡ như vậy thì lúc xuân được phát tác, xác thực còn nảy sinh lực hấp dẫn.

Nhưng mà nữ nhân cùng đi với nhận nương, lại suýt chút nữa làm cho Diệp Vô Ưu buồn nôn, trời ạ, đây mà là nữ nhân sao? Vòng eo so với chiều cao gần như suýt soát, trọng lượng tối thiểu cũng nặng gấp ba bốn lần trọng lượng Diệp Vô Ưu, tàn nhan trên mặt ngược lại không nhiều. Có điều thật mỡ không ngừng lay chuyển, tựa hồ lúc nào cũng có thể rớt xuống, còn trên người ả ta còn toả ra mùi vị khác thường, càng khiến cho Diệp Vô Ưu khó có thể chịu nổi.

Diệp Vô Ưu từ trong gian phòng tựa như đào mệnh thoát ra, hần thoáng nhìn qua Tạ Trường Phong, tự hồ nhìn thấy trong mắt hần có điểm van xin. Đương nhiên Diệp Vô Ưu cũng không thèm để ý tới điều đó.

“Hình dáng như vậy không phải lỗi do ả, chỉ có thể trách cha mẹ ả thôi, ôi! Thấy ả cũng rất đáng thương, bây giờ gả ả cho một lão công tuần tú như vậy, ta cũng xem như là tích đức.” Chạy khỏi gian phòng, Diệp Vô Ưu lẩm bẩm tự mình nói.

“Công tử, chuyện này có thể sao?” Nhận nương theo sau đi ra, cẩn thận dò hỏi.

“Có thể, đương nhiên là có thể rồi, bằng hữu của ta cực kỳ thích loại này đó!” Diệp Vô Ưu dứt khoát gật đầu, trong lòng thì lại không dám chắc, không biết qua ngày hôm nay, Tạ Trường Phong đối với nữ nhân có còn hứng thú nữa hay không?

“Công tử, ta không quấy rầy ngài nữa.” Nhìn Diệp Vô Ưu mãi ý, Nhận nương càng xác định được hần đang chơi khăm Tạ Trường Phong. Như quả hần nói Tạ Trường Phong sở thích đặc biệt, thích nam nhân, nàng có thể còn tin được, nhưng nếu nói Tạ Trường Phong thích loại nữ nhân như Lương Hoa, có đánh chết thị cũng không tin.

Lương Hoa là nữ tử mà Nhạn nương đã mang tới, là độc sanh nữ nhi của một thương nhân họ Lương cũng có chút tiếng tăm ở bách hoa thành.

Trước lúc bỏ đi, Nhạn nương đưa mắt liếc nhìn vào trong buồng, phát hiện Lương Hoa đang tiến về phía Tạ Trường Phong, lúc này khuôn mặt Tạ Trường Phong liền tức thì xuất hiện vẻ khiếp sợ, trong lòng thì không cầm được đối với Tạ Trường Phong có chút chút thương hại.

Mà Diệp Vô Ưu vốn có ý muốn giải khai cấm chế cho Tạ Trường Phong, để hắn có thể chủ động một chút, nhưng lập tức phát giác tự hồ có phần không ổn, liền không quản đến hắn nữa. Trong lúc hắn quay mặt nhìn thoáng qua, phát hiện nữ nhân béo phì đó đang cười trên người Tạ Trường Phong, trong lòng bùng lên một cảm giác vui thích, sau đó mới phi thân xuống lầu, nháy mắt đã rời khỏi Vô Hoa Lâu.

Hắn không có tâm trí đứng đây mà chờ đợi, hắn tin nữ nhân béo phì đó nhất định sẽ giày vò Tạ Trường Phong cũng phải vài canh giờ, đến lúc đó Tạ Trường Phong còn sống hay không, cũng không liên quan đến hắn.

“Làm một cao thủ cũng thật tốt ha!” Diệp Vô Ưu nhàn rỗi đi lại trong Bách Hoa thành, trong lòng cảm khái, không lấy làm lạ có nhiều người muốn trở thành cao thủ như vậy, có vẻ như bọn họ tám phần cũng lấy nó làm phương tiện để khi phụ người khác thôi.

Tưởng tượng Tạ Trường Phong bị một nữ nhân hình dáng như vậy cưỡng bách, cảm giác của Diệp Vô Ưu chỉ có một từ “ sướng ” !

“Tiểu bạch diện, người thích mỹ nữ tuy không sai, nhưng người lại đi thích vợ của ta, thì là do người không đúng.” Diệp Vô Ưu tự lẩm bẩm nói.

Lúc này, trong Vô Hoa Lâu, Tạ Trường Phong muốn chết mà cũng không xong

Diệp Vô Ưu vừa mới đi tới cửa Diệp phủ, đã thấy Hoa Nguyệt Lan đang từ bên trong đi ra, liền vội vàng chạy tới nghênh đón.

“Công chúa lão bà, nàng sao lại đi sớm như vậy?” Diệp Vô Ưu nắm lấy ngọc thủ Hoa Nguyệt Lan, bộ dạng như quyết không để nàng ta bỏ đi.

“Tạ Trường Phong đâu?” Hoa Nguyệt Lan lại không hồi đáp câu hỏi này của hắn, chỉ nhỏ giọng hỏi lại.

“Hắn ta đang ở trong Vô Hoa Lâu hưởng thụ rồi!” Diệp Vô Ưu cười hi hi đáp.

“Người thật tìm cho hắn thứ nữ nhân đó a!” Hoa Nguyệt Lan thật có thứ cảm giác vừa bức tức vừa buồn cười

“Công chúa lão bà, ta tiết lộ cho nàng, nữ nhân đó...” Diệp Vô Ưu ghé sát tai Hoa Nguyệt Lan, kể lại toàn bộ sự tình diễn ra từ đầu đến cuối, sau khi kể xong, cuối cùng nhin không được bật lên tiếng cười lớn.

“Người... người sao làm như vậy được?” Hoa Nguyệt Lan cảm thấy khóc không được cười cũng không xong, như vậy Tạ Trường Phong sau này còn có mặt mũi nào mà nhìn người ta?

“Hắn tự chuốc lấy.” Diệp Vô Ưu không mấy may lo lắng nói tiếp: “Là hắn đã quấy rối ta trước, đáng kiếp!”

“Nhưng mà làm như vậy rốt cuộc là không tốt, thậm chí nếu người đánh hắn một trận như thế còn tốt hơn.” Hoa Nguyệt Lan có chút bất lực nói, nàng hiện tại xem như lĩnh giáo được ý tứ linh của Diệp Vô Ưu, không trách được hắn lại dám phi lễ với công chúa như nàng.

“Đau đớn lớn nhất đối với một con người, là tinh thần, thứ cảm giác cầu sanh không được cầu tử chẳng xong kia, mới là thứ khó chịu nhất.” Diệp Vô Ưu dương dương nói tiếp: “Khẳng định bây giờ tiểu bạch diện có ý định tự sát, thật đáng tiếc, hắn muốn động cũng không động được, chỉ có thể từ từ chịu đựng sự giày vò mà thôi!”

82. Chương 23: Công Chủ Đích Ưu Lự

“Ta mà sợ hắn sao?” Diệp Vô Ưu có chút khinh thị: “Nếu không phải nể mặt Phinh Đình tỷ tỷ, ta còn muốn thiêu cháy tướng quân phủ nữa kia.”

Hoa Nguyệt Lan trong lòng trào dâng một thứ cảm giác bất lực, Diệp Vô Ưu tựa hồ không biết cái gì gọi là sợ, chỉ cần là chuyện hần muốn làm, thứ gì hần cũng không từ.

Diệp Vô Ưu đương nhiên không biết sợ là gì, hần ngay cả đến ma nữ Lãnh Tâm m tuyệt thế mà cũng dám phi lễ, còn có thể sợ ai nữa?

“Được lắm, ta cũng không quản tới người nữa.” Hoa Nguyệt Lan thở dài một hơi: “Ta không biết người vì sao đột nhiên lại có một thân tiên thuật tu vi cao thâm, bất quá từ nay người cũng đã có một thân bản sự như vậy, sau này có lẽ người cũng đủ khả năng tự chiêu cố cho bản thân, ta cũng không cần thay sự tử chiếu cố người nữa.”

“Công chúa lão bà, Bằng tỷ tỷ nhờ nàng chiếu cố ta ư?” Diệp Vô Ưu kinh ngạc, vội vàng hỏi lại.

“Nói thừa, nếu không phải, người tưởng vẻ mặt của người thật làm người ta yêu thích à?” Hoa Nguyệt Lan cúi kính đáp, “Thôi được rồi, ta phải hồi cung đây.”

Hoa Nguyệt Lan giẫy giụa, muốn thoát ra khỏi bàn tay Diệp Vô Ưu, bất quá lại không thoát ra được.

“Công chúa lão bà, đừng đi mà, ở đây với ta.” Diệp Vô Ưu dùng lực kéo, đưa cơ thể yếu đuối của Hoa Nguyệt Lan kéo vào trong lòng, ôm lấy eo thon nàng ta, thì thầm nói.

“Người làm gì vậy? Bị người khác nhìn thấy đó!” Hoa Nguyệt Lan then thùng bực bội không thôi: “Tử sắc lang, giữa ban ngày ban mặt, người còn chưa chịu thả ta ra?”

“Công chúa lão bà, buổi tối ta đến tìm nàng được không?” Diệp Vô Ưu thì thầm bên tai của nàng ta.

“Đương nhiên không được!” Hoa Nguyệt Lan phẫn nộ đáp: “Tên tử sắc lang người, cả ngày chỉ biết làm sự tình rồi tung rồi mù lên thôi!”

“Công chúa lão bà, chiều tối ta nhất định sẽ đi tìm nàng!” Diệp Vô Ưu hôn nhẹ lên vành tai của nàng ta: “Đợi ta nhé!”

Diệp Vô Ưu dù sắc gan to hơn trời, nhưng cũng biết hiện tại thời cơ địa điểm đều không thích hợp, do đó mới đi đến quyết định hiện tại để Hoa Nguyệt Lan li khai, dù gì hần cũng đâu sợ nàng bỏ trốn.

“Người dám đến, ta sẽ bẻ gãy chân người!” Hoa Nguyệt Lan trợn mắt nhìn Diệp Vô Ưu, dụng lực đẩy ra, rốt cuộc cũng thoát ra khỏi vòng tay Diệp Vô Ưu, nàng trừng trừng mắt tức giận nhìn Diệp Vô Ưu, sau đó mới quay người nhanh chóng bỏ đi.

“Làm thế nào đây? Tên tiểu vô lại này tám chín phần tối nay sẽ đến tìm ta.” Hoa Nguyệt Lan một mặt gấp gáp theo phương hướng hoàng cung quay về, một mặt nghĩ ngợi trong lòng.

Nhìn hình ảnh xinh đẹp vô hạn của Hoa Nguyệt Lan, tâm tình trong lòng Diệp Vô Ưu vô cùng thoải mái, đến khi thân ảnh Hoa Nguyệt Lan biến mất, hần mới quay người đi vào bên trong.

“Vô ưu ca ca, người đã đi đâu vậy?” Vừa đi được vài bước, nha đầu Hàm Yên đã hấp tấp chạy ra, mà sau lưng nàng ta, còn có cả con sâu thúy Mộ Dung Tiểu Tiểu.

“Không cần người để ý.” Diệp Vô Ưu trợn mắt nhìn Hàm Yên, gắt gỏng đáp.

“Vô ưu ca ca, người làm gì mà hung dữ vậy?” Hàm Yên tức thì bộ dạng nước mắt như sắp trào ra, nhìn có vẻ như thật sự rất đau khổ, khiến người khác phải động lòng.

“Nha đầu chết tiệt, còn dám dùng chiêu này với ta.” Diệp Vô Ưu trong lòng mắng thầm, đồng thời lại cân nhắc, khi nào thì sẽ tính toán sòng phẳng với Hàm Yên, tính ra cũng đã mười mấy năm rồi.

Trong lòng còn đang cân nhắc, ngoài mặt Diệp Vô Ưu lại chỉ trừng mắt nhìn Hàm Yên nói: “Đừng làm phiền ta, ta phải đi tìm Phình Đình tỷ tỷ.”

“Vô ưu ca ca, người sao lại thiên vị như vậy được?” Hàm Yên tự nhiên không sợ Diệp Vô Ưu, nàng cũng không biết hiện tại Diệp Vô Ưu đã khác xưa, còn giống như lúc trước. Nàng một mặt nói chuyện với Diệp Vô Ưu, mặt khác vận dụng một chút mị thuật đưa ra để câu dẫn Diệp Vô Ưu.

“Nha đầu chết tiệt, đợi qua vài ngày nữa mới trị người, ta mà không khiến người ba ngày ba đêm không thể xuống giường, ta không gọi là Diệp Vô Ưu nữa!” Diệp Vô Ưu trong lòng mắng thầm, dứt khoát không để ý đến nàng ta, xoay người bỏ đi.

Tốc độ Diệp Vô Ưu rất nhanh, khiến Hàm Yên kinh ngạc phát hiện ra lần này bản thân vô pháp cản trở hắn, chỉ biết giẫm chân nhìn bóng Diệp Vô Ưu tiêu thất, lộ vẻ không cam tâm.

“Chạy gì mà nhanh như gặp ma vậy!” Hàm Yên lẩm bẩm.

Diệp Vô Ưu một mực chạy thẳng tới khuê phòng Tạ Phình Đình, chính xác mà nói, đó là tân phòng của hắn với tạ phình đình, căn cứ theo tính toán của hắn, Triệu Thiên Tâm hiện tại chắc chắn đang ở chung với Tạ Phình Đình.

Rất nhanh, hắn đã đi đến nơi, cũng giống như dự liệu của hắn, Tạ Phình Đình cùng với Triệu Thiên Tâm đều ở nơi này, bất quá, còn xuất hiện thêm vài việc ngoài dự liệu của hắn. Hắn phát hiện trong phòng ngoại trừ Tạ Phình Đình và Triệu Thiên Tâm ra, còn có hai nữ hài tử nữa, một người là Thất Thất, người còn lại, thật sự hắn trước giờ chưa từng thấy qua.

Hắn nhìn lướt qua nữ hài tử không quen biết đó, nhan sắc cũng không tệ, có thể xem là mỹ nữ, bất quá không có được thứ khí chất thoát tục của Triệu Thiên Tâm, cũng khó sánh với vẻ mỹ mạo của Tạ Phình Đình, càng không có được nét kiêu mị của Thất Thất. Sau đó, hắn mới quay đầu lại, rất hiển nhiên, hắn đối với mỹ nữ này không hứng thú gì.

Đã không có hứng thú đối với mỹ nữ xa lạ này, Diệp Vô Ưu tự nhiên cũng không quản đến nàng ta, hắn trực tiếp chen vào giữa Tạ Phình Đình với Triệu Thiên Tâm, mỗi tay ôm lấy một nàng.

“Thiên Tâm tỷ tỷ, bọn nàng đang nói gì đó?” Lúc này hắn vừa mới đến, đám mỹ nữ đó đang tán gẫu tưng bừng, bất quá hiện tại đã ngừng nói chuyện.

Lời còn chưa dứt, hắn đã cảm giác đôi chút không ổn, một đạo kinh phong tập kích tới, hắn vội vàng lách người, tránh ra xa.

“Người làm gì vậy?” Diệp Vô Ưu có chút tức giận, động thủ đích thị là mỹ nữ lạ hoắc đó, lúc này, khuôn mặt nàng ta cũng đầy nộ khí trừng trừng nhìn Diệp Vô Ưu.

“Không được chạm vào tiểu thư nhà tại?” Mỹ nữ xa lạ đó phần nộ quát.

“Có bệnh hả?” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn nàng ta.

“Đừng lộn xộn nữa!” Triệu Thiên Tâm lúc này mới lên tiếng, tiếp đó nàng nhìn mỹ nữ xa lạ đó nói: “Thiên Thiên, còn không mau bái kiến cô gia!”

“Cô gia? Hắn sao?” Mỹ nữ đó chỉ vào Diệp Vô Ưu, khuôn mặt có vẻ hoài nghi.

“Vô Ưu, đây là nha hoàn của ta, từ lúc nhỏ đã theo ta, họ Nhạc, tên là Thiên Thiên.” Triệu thiên tâm không hồi đáp câu hỏi của Nhạc Thiên Thiên, chỉ nàng ta giới thiệu cho Diệp Vô Ưu.

“À, biết rồi!” bởi vì nha hoàn này mới gặp mặt lần đầu đã động thủ, Diệp Vô Ưu tự nhiên đối với nàng ta cũng không có hảo cảm gì.

“Tiểu thư, ta không muốn thứ cô gia này!” Nhạc Thiên Thiên tức giận nói, nàng thật sự không minh bạch, chẳng lẽ Triệu Thiên Tâm không thấy tên nam nhân đó đồng thời ôm nàng ta, còn ôm một nữ nhân khác nữa hay sao?

“Bệnh thần kinh! Không ai mượn người cần tại?” Diệp Vô Ưu có vẻ coi thường nói tiếp: “người chỉ là nha hoàn, quản nhiều chuyện làm gì?”

Căn bản, nha hoàn phải làm bốn phận của nha hoàn, còn nha hoàn gọi là Nhạc Thiên Thiên này, bắt ngờ lại đi quản cả chung thân đại sự của tiểu thư nhà nàng, hiển nhiên là có phần vượt quyền.

“Thiên Thiên, người trước hết hãy đi thông báo cho những người khác, nói là ta hiện tại không có việc gì, để cho bọn họ khỏi phải lo lắng.” Triệu Thiên Tâm khoé miệng cười khổ tâm. Nhạc Thiên Thiên mặc dù là nha hoàn của nàng, nhưng cảm tình hai người vẫn luôn rất tốt, bình thường giống như tỷ muội, có điều

nàng không thể nào nghe lời của Nhạc Thiên Thiên mà rời khỏi Diệp Vô Ưu, để tránh hai người tiếp tục xung đột, nàng phải quyết định để Nhạc Thiên Thiên đi trước.

83. Chương 24: Tả Ứng Hữu Bảo

Hung dữ trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu, Nhạc Thiên Thiên quay người rời khỏi, thoáng chốc đã biến mất ngoài cửa.

“Một chút ý thức làm nha hoàn cũng không có, y chang con nha đầu Hàm Yên chết tiết!” Lướt mắt nhìn thân ảnh Nhạc Thiên Thiên, Diệp Vô Ưu lầm bầm nói, ngữ khí có chút bất mãn.

“Được rồi, đừng tính toán với Thiên Thiên nữa.” Triệu Thiên Tâm nhỏ nhẹ nói, “Ta sẽ không nghe nàng ta đâu, ngươi không cần phải lo lắng!”

“Ta mà thèm đi tính toán với ả.” Diệp Vô Ưu tự mãn nói, “ả muốn chọc tức ta, ta tìm cho ả một tên phu quân, đem gả ả đi ngay!”

“Ha ha...” Triệu Thiên Tâm nhin không được cất tiếng cười vui vẻ, sau đó liếc mắt nhìn Diệp Vô Ưu: “Ngươi nha, thật là ...!”

“Đem nàng ta gả cho tiểu hoa si cho xong.” Diệp Vô Ưu tức thì trong lòng nảy ra chủ ý, nha hoàn này đáng về không quá xinh đẹp, tính cách lại không tốt, đặc biệt đối với hần thái độ cũng không tốt, hần tự nhiên không ưa thích, hần đã không thích, lưu lại cũng vô dụng, không bằng tổng đi, mà người đầu tiên hần nghĩ đến, tự nhiên là Lam Tiểu Phong.

Bất quá, lập tức hần đã phủ bỏ ngay cái ý tưởng đó của mình: “Không được, giả như gả cho tiểu hoa si, ả ta vẫn còn rất gần ta với Thiên Tâm tỷ tỷ, phải mang ả ta tổng đi thật xa, để cho ả không có cơ hội đến làm phiền ta là tốt nhất!”

Tuy nghĩ như vậy, nhưng Diệp Vô Ưu ngược lại tạm thời không có cách nào tìm được người thích hợp, xét cho cùng người hần quen biết không nhiều, đặc biệt ở cách xa hần, lại càng không quen biết, không còn cách nào, đành phải tạm thời từ bỏ ý tưởng tìm phu quân cho Nhạc Thiên Thiên.

Giờ đã vào chiều, Diệp Vô Ưu ngược lại vẫn chưa đi, hần ta trái ôm phải ấp, xem ra cũng không tệ, bất quá, hai đại mỹ nhân đó cứ luôn chuyện trò làm cho hần một chút cũng không chen vào được. khiến hần hơi hơi có chút thất vọng, nếu không phải hiện vẫn còn ban ngày, hần thật sự có lòng muốn đem bọn họ cùng lôi lên giường cùng giao lưu nhiệt náo một phen.

Cũng may là hai nàng mặc dù vẫn còn cảm thấy hứng thú với những câu chuyện của bọn nữ hài tử, nhưng cũng không phải là không lý gì đến Diệp Vô Ưu, đặc biệt là Triệu Thiên Tâm, thỉnh thoảng còn để cho hần hôn lên má phần, thậm chí còn hôn lại hần nữa, mà Tạ Phình Đình so ra có vẻ e thẹn hơn, không được chủ động như Triệu Thiên Tâm.

“Phình Đình tỷ tỷ, Thiên Tâm tỷ tỷ, ta đi ra ngoài có chút chuyện, tối nay sẽ trở về!” Lúc này đã chiều tối, Diệp Vô Ưu từ biệt hai nàng, rồi nhanh chóng rời đi

Vừa mới bước khỏi cửa lớn, Hàm Yên đã mang theo Mộ Dung Tiểu Tiểu hấp tấp chạy theo, lần này, Lam Tiểu Phong tên tiểu hoa si đó cũng đi cùng với bọn họ.

“Vô Ưu ca ca, ngươi lại muốn đi đâu? Cho ta đi với!” Hàm Yên chạy đến bên người Diệp Vô Ưu, ôm lấy cánh tay hần, mỉm cười tươi tắn hỏi.

“Được rồi, được rồi, ta sẽ mang ngươi theo.” Diệp Vô Ưu có chút bực bội đáp, dù sao hần hiện tại là đi coi thử tên gia hỏa Tạ Trường Phong như thế nào, có mang theo con tiểu yêu tinh Hàm Yên này cũng không hề gì.

Bốn người cùng đi, thoáng chốc đã xuất hiện ở Vô Hoa Lâu, lúc Nhạn nương nhìn thấy mấy người bọn họ, trong tim hồi hộp đập mạnh một cái, trừ Mộ Dung Tiểu Tiểu ra, còn lại ba người kia thì đều đã gặp qua.

“Công tử, ngài lại đến rồi.” Không còn kịp để suy nghĩ nhiều, Nhạn nương vội vàng đi lại nghênh đón, dáng vẻ tựa hồ có chút lo lắng hướng Diệp Vô Ưu hành lễ.

“Bằng hữu của ta sao rồi?” Diệp Vô Ưu hỏi thẳng vào việc chính.

“Vô ưu ca ca, người ở nơi này cũng có bằng hữu sao?” Nhận nương còn chưa kịp hồi đáp, Hàm Yên đã không kìm được hỏi, người như Diệp Vô Ưu, có thể tìm tám ả mười ả mỹ nữ nàng cũng không thấy lạ, nhưng muốn tìm một người bằng hữu, thật sự hơi khó tin.

“Liên can gì đến người?” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn Hàm Yên, nha đầu này, đợi thời cơ thích hợp, nhất định phải giáo huấn thật thích đáng mới được.

“Không nói thì không nói, làm gì mà dữ dằn vậy ?” Hàm Yên vẻ mặt uỷ khuất, chỉ là, lần này Diệp Vô Ưu lại không nhìn nàng ta, tự nhiên cũng không thấy được biểu tình uỷ khuất trên mặt nàng ta.

“Công tử, bằng hữu của ngài vẫn còn trong phòng.” Trên mặt Nhận nương lộ xuất một nét biểu tình cổ quái.

“Ừ, để ta đi xem thử.” Diệp Vô Ưu nói xong đã cất bước đi, nhìn bộ dạng của Nhận nương, Tạ Trường Phong chắc chắn vẫn còn sống, nghĩ cũng thật bình thường, Tạ Trường Phong tốt xấu gì cũng là một cao thủ tiên thuật, không dễ gì gục ngã như thế.

Thoáng chốc, Diệp Vô Ưu đã thấy được thảm trạng của Tạ Trường Phong, chỉ thấy hắn nằm dài trên giường, thoáng qua giống hệt như người đã chết, sắc mặt dờ dẫm, hai mắt vô thần, mặt tái nhợt, không một tia huyết sắc, ngay cả lúc nhìn thấy Diệp Vô Ưu, cũng không có chút phản ứng nào.

“Không phải chứ? Biến thành đàn độn rồi ư?” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm một mình, có lẽ Tạ Trường Phong thật sự chịu phải đả kích quá lớn, nhất thời trở nên ngây ngốc ? nếu không, không thể nào nhìn thấy tên cừu nhân của hắn cũng mà không chút phản ứng a!

“Công tử, hắn, hắn tựa hồ có chút không ổn.” Nhận nương lúc này mới thận trọng hỏi

“Nói thừa, ta đương nhiên biết hắn không được ổn rồi.” Diệp Vô Ưu bực tức đáp, “Được rồi, mụ không cần phải lo lắng, ta lập tức mang hắn đi.”

Diệp Vô Ưu nâng Tạ Trường Phong lên, sau đó đẩy qua cho Lam Tiểu Phong: “Tiểu hoa si, mang hắn đem về nhà đi.”

“Diệp ca ca, vì sao phải là ta mang đi chứ ?” Lam Tiểu Phong có vẻ không được tình nguyện.

“Biểu người mang thì mang đi, còn nhiều lời như vậy làm gì ?” Diệp Vô Ưu gắt gỏng nói.

“Uý, hắn là theo hầu ta, chứ đâu phải theo hầu người, sao phải nghe lời người hử ?” Mộ Dung Tiểu Tiểu bất mãn la lên.

“Hàm Yên muội muội, giao cho muội đấy !” Diệp Vô Ưu phớt lờ lý lẽ của Mộ Dung Tiểu Tiểu, “bọn nàng mang tên ngốc tử này đi trước, ta còn có chút việc ! ”

“Vô ưu ca ca, người ta có được đền đáp gì đây ?” Hàm Yên mỉm cười tinh quái hỏi lại.

“Yên tâm đi, ta nhất định sẽ đáp lễ cho muội mà !” Diệp Vô Ưu lộ vẻ hớn hở trên mặt, trong lòng lại thầm nghĩ: “Đáp lễ tức là cho người ba ngày không thể xuống giường đó!”

Hàm Yên cũng không phải lần một lần hai ức hiếp Diệp Vô Ưu, hiện tại tự nhiên cũng nghĩ không ra lần này ức hiếp thất bại không nói, hí vọng không xong còn để bản thân mắc bẫy nữa, có được lời hứa của Diệp Vô Ưu, nàng ta liền kéo theo Mộ Dung Tiểu Tiểu li khai Vô Hoa Lâu trước, mà Lam Tiểu Phong cũng chỉ biết cực kỳ không tình nguyện mang theo Tạ Trường Phong theo sau.

“Nữ nhân đó không ở trong Vô Hoa Lâu không ?” Đợi đám người Hàm Yên đi khỏi, Diệp Vô Ưu mới bắt đầu lên tiếng hỏi Nhận nương.

“Công tử, Vô Hoa Lâu bọn ta tự nhiên sẽ không có những cô nương như vậy.” Nhận nương thừa biết người Diệp Vô Ưu đang hỏi là ai, vội vàng trả lời: “Vị tiểu thư đó họ Lương tên Hoa, nàng ta là khuê nữ của một gia đình phú hộ trong Bách Hoa thành.”

“Ồ! Gia đình phú hộ sao ?” Diệp Vô Ưu ngược lại có chút bất ngờ.

“Thưa phải, hơn nữa, công tử, còn có một việc, ta phải nói với ngài.” Nhận nương gật đầu, khẽ lưỡng lự một lúc, rồi nói tiếp: “Lương tiểu thư rất thích bằng hữu của ngài, nàng ta nói muốn gả cho y.”

“Chuyện tốt a, phải gả chứ, bất quá, bằng hữu này của ta chưa muốn cưới vợ, ta cũng không biết làm sao.” Diệp Vô Ưu lười biếng đáp, trong lòng thực muốn tác hợp cho Lương Hoa với Tạ Trường Phong, tưởng tượng để cho Tạ Trường Phong cưới một người vợ như vậy, hẳn trong lòng bỗng cảm thấy khoái chí.

84. Chương 25: Đa Tình Tiểu Tỳ

“Người làm chứng? Chứng nhân chuyện gì?” Diệp Vô Ưu có chút nghi hoặc hỏi lại.

“Lương tiểu thư nguyên là hoàng hoa khuê nữ, hiện tại y cùng với bằng hữu công tử thật đã có quan hệ phu thê, nhưng mà người ngoài tịnh không biết được, cho nên, lo lắng đến lúc đó phải mời công tử làm chứng nhân giúp, chỉ có như vậy, Lương tiểu thư mới có thể như nguyện.” Nhận nương trên mặt lộ một biểu tình cổ quái, nhưng ngữ khí dù vậy vẫn rất khách khí.

“Không thành vấn đề, đến lúc đó nói nàng ta phải người đến tìm ta là được.” Diệp Vô Ưu lập tức đáp ứng, mặc dù hẳn biết Nhận nương đang muốn đứng ngoài để tránh liên can, mang sự tình tất cả đổ lên người hẳn, bất quá hẳn cũng không thêm để ý, dù sao có thể khiến cho Tạ Trường Phong khó chịu, hẳn đã cảm thấy rất sướng khoái rồi, chỉ là, hẳn hiện tại đích thị có chút hoài nghi, Tạ Trường Phong tạm thời biến thành si ngốc? Hay là vẫn cứ mãi tiếp tục si ngốc như thế?

“Á, quên giải khai tiêu hôn bát chỉ cho tên tiểu mặt trắng rồi!” Diệp Vô Ưu đột nhiên nghĩ đến chuyện này, cũng không màng từ biệt Nhận nương, đã vội vàng hấp tấp bỏ đi.

Nhận nương mở miệng, tựa hồ muốn gọi Diệp Vô Ưu lại, nhưng lại do dự một lúc, chỉ trong một thoáng do dự của thị, Diệp Vô Ưu đã biến mất khỏi tầm mắt thị, cuối cùng chỉ đành bỏ qua.

“Xem ra, không cần để ý đến hẳn.” Diệp Vô Ưu vốn là muốn truy theo Lam Tiểu Phong, sau đó giải khai cấm chế tiêu hôn bát chỉ cho Tạ Trường Phong, nhưng vừa mới ra khỏi Vô Hoa Lâu chưa lâu, hẳn đã liền thay đổi chủ ý, “Để cho tên tiểu tử đó chịu thêm chút tội nữa đi!”

“Sắp tối rồi, có thể đi tìm công chúa lão bà.” Nhìn thấy sắc trời cũng đã muộn, Diệp Vô Ưu liền nghĩ đến Hoa Nguyệt Lan, “Không có tên tiểu mặt trắng Tạ Trường Phong đó gây rối loạn, công chúa lão bà chạy không thoát rồi.”

Diệp Vô Ưu trong lòng bàn tính xong xuôi, chân bước không ngừng, hướng thẳng hoàng cung chạy tới.

Trên đường đi tự nhiên không bị ngăn trở, chính gọi là không thể so sánh giữa quá khứ với hiện tại, Diệp Vô Ưu đã là khách quen của hoàng cung, hiện tại tự nhiên không người nào ngăn cản hẳn, không lâu, hẳn đã xuất hiện ở bên trong tấm cung của Hoa Nguyệt Lan, chỉ là, thật sự khiến hẳn bất ngờ, Hoa Nguyệt Lan tịnh không ở trong tấm cung, trong tấm cung, chỉ có mỗi Kiếm Lan.

“Kiếm Lan tỷ tỷ, công chúa lão bà đâu?” Diệp Vô Ưu vội vàng hỏi.

“Công chúa, nàng ấy, nàng ấy đi rồi.” Kiếm Lan vừa nhìn thấy Diệp Vô Ưu, má phấn tức thì trở nên ửng hồng, lời nói cũng có chút lắp bắp.

“Đi đâu chứ?” Diệp Vô Ưu lại hỏi.

“Công chúa nàng ấy, nàng ấy quay về Vô Song Cung rồi.” Kiếm Lan cúi thấp đầu, lí nhí đáp.

“Cái gì?” Diệp Vô Ưu kinh ngạc vô cùng, “Kiếm Lan tỷ tỷ, tỷ nói thật chứ?”

“Công tử, ta, ta không gạt người đâu, công chúa thật sự đã quay về vô song cung mà.” Kiếm Lan ngược đầu lên, cổ lấy dũng khí đáp.

“Không thể nào? Công chúa lão bà lẽ nào cố ý trốn tránh ta?” Diệp Vô Ưu trong lòng trầm ngâm nghĩ ngợi, nếu không thì, việc này quá sức xảo hợp, nàng đã biết hẳn tới nay chắc chắn sẽ đến tìm nàng, nên trước đó mới đi khỏi nơi này trước.

“Kiếm Lan tỷ tỷ, công chúa lão bà đi được bao lâu rồi? Nàng ta trước khi đi, có nói câu gì liên quan đến ta không?” Suy nghĩ một lúc, Diệp Vô Ưu có chút không cam tâm hỏi tiếp.

“Đã đi được cũng vài canh giờ rồi.” Kiếm Lan lí nhí đáp: “Công chúa cũng không nói lời nào, chỉ là, chỉ là....”

Kiếm Lan vẻ mặt xinh đẹp càng trở nên đỏ hồng, nói đến đây tức thì không biết vì sao lại không nói tiếp nữa.

“Kiếm Lan tỷ tỷ, chỉ là điều gì chứ?” Diệp Vô Ưu đưa tay ôm lấy Kiếm Lan vào trong lòng, thuận miệng hỏi.

“Công chúa nói, bảo ta, bảo ta không nên để người khi phụ.” Kiếm Lan cúi thấp đầu, âm thanh càng về sau, thanh âm càng lúc càng nhỏ, nếu không phải Diệp Vô Ưu đột nhiên công lực đại tiến, chỉ sợ hẳn thật sự đã không nghe được rồi.

“Có lắm lần không đây, tự mình bỏ đi không nói, đến cả nha hoàn cũng không cho ta đụng tới!” Diệp Vô Ưu trong lòng oán thán, hẳn đã nhận định được Hoa Nguyệt Lan vì trốn tránh hẳn mới phải bỏ đi.

“Có phải là Vô Song Cung không? Nàng có thể đi Vô Song Cung, thì ta cũng có thể, ta xem nàng trốn tới nơi nào nữa!” Diệp Vô Ưu trong lòng bực tức nói, hẳn đã quyết định phải đi Vô Song Cung một chuyến, đương nhiên, tịnh không phải là lập tức đi liền.

“Kiếm Lan tỷ tỷ, nàng vì sao lại không cùng đi với công chúa lão bà?” Bây giờ tạm thời tìm không được Hoa Nguyệt Lan, Diệp Vô Ưu đành phải chuyển hướng thú sang thị nữ mỹ lệ khả ái ở bên cạnh.

“Ta không biết tiên thuật, do đó mới không đi, ở trong Vô Song Cung, tất cả đều do Mặc Lan hầu hạ cho công chúa.” Kiếm Lan thật thà đáp.

“Mặc Lan là ai? Ta sao lại chưa từng nhìn thấy.” Diệp Vô Ưu có chút kì quái hỏi.

“Mặc Lan cũng giống như ta, cũng là một thị nữ khác của công chúa, bất quá, nàng ta rất ít khi ở trong cung.” Kiếm Lan giọng lí nhí đáp, bất ngờ khẽ “a” một tiếng, ngữ khí mang theo một tia khẩn cầu: “Công tử, người đừng như vậy mà...”

Diệp Vô Ưu tự nhiên sẽ không an phận, một mặt cùng Kiếm Lan nói chuyện, mặt khác đôi bàn tay nằm trên người nàng ta không ngừng hoạt động, đáng thương cho Kiếm Lan phải cố chịu đựng sự trêu chọc của hắn, bởi vậy mới phát ra tiếng khẩn cầu.

“Kiếm Lan tỷ tỷ, nàng một mình ở nơi này đây không phải rất buồn ư, không bằng tới nhà ta ha?” Diệp Vô Ưu bàn tay di chuyển không ngừng, mở miệng bắt đầu dụ hoặc Kiếm Lan.

“Không, không thể được, công tử, người mà thật sự ức hiếp ta, ta, ta chết cho người xem!” Vẻ mặt xinh xắn của Kiếm Lan hoàn toàn đỏ rực, ngữ khí rõ ràng lại rất kiên quyết.

“Kiếm Lan tỷ tỷ, nàng đừng dọa ta mà!” Diệp Vô Ưu cũng thật sự bị dọa làm cho hoảng sợ, mỹ nhân nhi duyên dáng yêu kiều như vậy, hẳn thật không muốn nàng ta chết đi, nghe khẩu khí của nàng ta kiên quyết như vậy, hẳn đành phải đình chỉ động tác trên người nàng ta, bất quá, vẫn tiếp tục ôm nàng ta ở trong lòng, chưa chịu buông ra.

“Công tử, tỷ nữ sẽ luôn luôn theo hầu công chúa, chỉ cần người thật sự cùng công chúa ở với nhau, thì, thì tỷ nữ sớm muộn gì cũng là người của ngài, nhưng mà, hiện tại người với công chúa vô danh vô phận, tỷ nữ, tỷ nữ tự nhiên cũng không thể cùng ngài như vậy được.” Kiếm Lan nhẹ nhàng đáp lại, dù khuôn mặt xinh đẹp của nàng vẫn còn đỏ hồng, lời nói vẫn còn chút lắp bắp, nhưng rất hiển nhiên, trong ngữ khí của nàng không có phần nhỏ nào giỡn cợt, biểu thị hoàn toàn nghiêm túc.

Bộ dạng Kiếm Lan nghiêm túc như vậy, làm cho vẻ mặt vẫn luôn bốn cột của Diệp Vô Ưu, cũng hiện lên một chút nghiêm túc, hẳn nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng buông Kiếm Lan ra, sau đó nghiêm túc nhìn nàng ta nói: “Kiếm Lan tỷ tỷ, nàng yên tâm đi, ta nhất định sẽ cưới công chúa lão bà, tỷ cũng nhất định sẽ là của ta, bất quá, ta cũng không bức ép tỷ, đợi ta cưới được công chúa lão bà, lại đến tìm tỷ.”

“Đa tạ công tử.” Kiếm Lan cuối người hành lễ, nhỏ nhẹ nói: “Tỷ nữ cũng xin chúc phúc công tử, có thể cưới được công chúa.”

“Kiếm Lan tỷ tỷ, thì ra tỷ cũng muốn gả cho ta!” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói.

“Ta, ta đâu có...” Kiếm Lan vẽ mặt xinh đẹp ửng hồng, lí nhí phản biện.

“Được rồi, Kiếm Lan tỷ tỷ, ta đi trước đây, cho ta thân mật một chút!” Diệp Vô Ưu nói xong cũng không quản Kiếm Lan có đồng ý hay không, đã cực nhanh hôn lên má phẩn của nàng ta một cái, sau đó quay người như tia chớp phóng ra ngoài, chỉ để lại vẻ ngơ ngác trên khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng của Kiếm Lan.

85. Chương 26: Ma Nữ Tâm Tư

Có điều lúc này Hoa Nguyệt Lan đột nhiên bỏ đi, thực sự khiến Diệp Vô Ưu không ngờ đến. Vô Song cung cách Bách Hoa thành khá xa, không phải nói đi là có thể đi ngay được. Hơn nữa cả Tạ Phinh Đình và Triệu Thiên Tâm vẫn còn ở đây, hẳn không thể để mặc không lo cho họ như vậy được. Chính vì vậy, dù cho hiện tại hẳn có kích động muốn đuổi theo tới Vô Song cung thì vẫn phải kiềm chế, chờ sau khi an bài xong chuyện ở đây, mới tính đến việc khác.

Bất quá, có rất nhiều sự tình Diệp Vô Ưu không thể dự tính trước được, chẳng hạn như hẳn không dự đoán được Hoa Nguyệt Lan lại đột nhiên đến Vô Song cung, hẳn cũng không dự liệu được, hẳn vừa ra khỏi hoàng cung lại gặp Lãnh Sương Sương.

”Sư đệ, sư phụ muốn gặp ngươi.“ Lãnh Sương Sương vừa thấy Diệp Vô Ưu, đã trực tiếp nói rõ mục đích.

”Sư phụ tỷ tỷ kiếm ta làm gì thế?“ Diệp Vô Ưu có phần phiền muộn, mới không gặp chỉ có một ngày, nàng ta lại tìm hắn để làm gì?

”Ngươi gặp sư phụ khất biết.“ Lãnh Sương Sương cười nhẹ. Nói ra thì thật kỳ quái, Lãnh Sương tựa hồ đối với Diệp Vô Ưu có hảo cảm đặc biệt. Vẫn là khi đứng trước Lãnh Tâm m, nàng lạnh lùng trang nghiêm. Nhưng khi gặp Diệp Vô Ưu, sắc mặt lại hết sức nhu hòa, ngữ khí cũng ôn nhu.

”Sư tỷ, tỷ nói cho ta biết trước đi!“ Diệp Vô Ưu nắm lấy tay của Lãnh Sương Sương, tiến kề sát nàng ta, vừa đi vừa hỏi.

”Ta thật sự là không rõ mà!“ Lãnh Sương Sương mặc cho Diệp Vô Ưu nắm tay, hờn mát nhẹ nhàng nói.

”Sư phụ đó, người không có giận chứ?“ Diệp Vô Ưu lại hỏi, tâm tình của hắn vốn đang lo Lãnh m Tâm nổi giận.

”Sư phụ sao phải tức giận?“ Lãnh Sương Sương dùng ánh mắt kì quái nhìn Diệp Vô Ưu, sau đó tạo vẻ mặt nghi ngờ, ”Người đã làm gì đối với sư phụ?“

”A, Không có, dĩ nhiên không có!“ Diệp Vô Ưu liên tục phủ nhận, hẳn tất nhiên là sẽ không ở trước mặt Lãnh Sương Sương thừa nhận đã từng phi lễ với Lãnh Tâm m.

”Không có thì ngươi khẩn trương như vậy để làm chi?“ Lãnh Sương Sương mắng.

”Đó là đệ lo lắng sư phụ tỷ tỷ tâm tình không tốt đó mà!“ Diệp Vô Ưu ngượng ngập nói.

”Ngươi chắc chắn là đã làm chuyện xấu gì đó!“ Lãnh Sương Sương ”hừ“ một tiếng, ”Sáng sớm hôm đó, ngươi đã lợi dụng cơ hội để chiếm tiện nghi sư phụ phải không?“

”Không có, đương nhiên là không có!“ Diệp Vô Ưu buột miệng phủ nhận. ”Cho dù có, cũng khẳng định không phải là cố ý!“

”Ta không quản ngươi có hay không!“ Lãnh Sương Sương ”hừ“ một tiếng, tựa hồ có chút mất hứng, nói xong nàng kéo tay tuột ra khỏi lòng tay Diệp Vô Ưu, đồng thời gia tăng cước bộ, bỏ lại Diệp Vô Ưu một quãng đường xa.

Diệp Vô Ưu vội vã tiến bước đuổi theo, bắt kịp Lãnh Sương Sương, bất quá, lần này Lãnh Sương Sương vẻ mặt đối với hắn không được tốt lắm, chỉ nhếch mép lạnh lùng, Diệp Vô Ưu bắt chuyện một vài lần, nàng ta một câu cũng không trả lời.

"Tâm tình của nữ nhân đích thực quái lạ!" Diệp Vô Ưu trong tâm thầm kêu ca, bất quá ngẫm lại sự tỷ của hần đúng là rất cổ quái, trước đây mỗi lần đối mặt với hần, nàng có vẻ bình thường.

Một lát sau, Diệp Vô Ưu đã gặp Lãnh Tâm m, lần này nàng ta không mang hần đến cung điện dưới đất, mà trực tiếp ở trong tiểu phòng cùng hần nói chuyện, nhưng câu nói đầu tiên của nàng ta lại khiến Diệp Vô Ưu ngẩn ra cả nửa ngày.

"Muốn đi vô song cung không?" Đây là câu nói đầu tiên của Lãnh Tâm m.

"Sư phụ tỷ tỷ, người để đệ tử đi Vô Song cung ư?" Ngẩn ra cả, cuối cùng Diệp Vô Ưu cũng mở miệng hỏi đáp.

"Người không muốn đi sao?" Lãnh Tâm m chậm chậm nói, "Mỹ nữ của Vô Song cung như mây, hơn nữa U Lan Tiên Tử Hoa Nguyệt Lan đã rời Bách Hoa thành, sắp trở về Vô Song cung, người không phải là rất quan tâm nàng ta sao?"

"Sư phụ tỷ tỷ, ta mặc dù muốn đi Vô Song cung, nhưng mà không nghĩ là đi ngay bây giờ!" Diệp Vô Ưu ngập ngừng nói.

"Triệu Thiên Tâm phải lập tức trở về Phiêu Tuyết Đế Quốc, nàng ta không thể tiếp tục ở đây cùng người, Tạ Phình Đình có thể cùng với người đi Vô Song cung, cũng như có thể lưu lại Bách Hoa thành, ta có thể phái người giúp người chiếu cố nàng ta." Lãnh Tâm m điềm đạm nói, "Chỉ cần người muốn đi Vô Song cung, mọi lúc đều có thể đi, còn những việc sau này, ta tự nhiên sẽ phái người xử lý."

"Sư phụ tỷ tỷ, tại sao người muốn ta đến Vô Song Cung?" Diệp Vô Ưu ngập ngừng hỏi. Hần không phải thẳng ngu, Lãnh Tâm m khẳng định không phải chỉ muốn giúp hần theo đuổi Hoa Nguyệt Lan, đơn giản như vậy.

"Bảo người đi, đương nhiên có lợi cho người rồi." Lãnh Tâm m khẽ hừ một tiếng, "Đồng thời cũng là làm chút chuyện cho Ma tông chúng ta mà thôi."

"Quả nhiên là có âm mưu." Diệp Vô Ưu nghĩ trong lòng, bất quá, hần cũng không lập tức cự tuyệt ý muốn của Lãnh Tâm m, đối với hần mà nói, có âm mưu hay không tịnh không quan trọng, quan trọng hơn là đối với hần phải thực sự có lợi.

"Sư phụ tỷ tỷ, người và sư tỷ sẽ đi cùng ta sao?" Diệp Vô Ưu đột nhiên hỏi, đôi mắt có chút không an phận quét đi quét lại trên người Lãnh Tâm m. Thân thể dụ người của nàng ta, làm trong lòng hần ẩn ước có sự kích động, mỹ nữ thành thực dị thường này, sức hấp dẫn với hần tựa hồ còn lớn hơn.

"Đương nhiên, bọn ta sẽ cùng đi với người, bất quá, chúng ta không vào Vô Song Cung." Lãnh Tâm m đã nhìn thấy ánh mắt đầy dục vọng của Diệp Vô Ưu, mày ngài khẽ nhíu nói.

"À, để ta cân nhắc một chút đã." Diệp Vô Ưu vẫn giương mắt không ngừng quan sát Lãnh Tâm m. Trong lòng Lãnh Tâm m cũng xuất hiện sự ngưng ngấp bực tức. Cái loại ánh mắt này của Diệp Vô Ưu, giống như nàng ta như hoàn toàn lơ là ra vậy, làm nàng ta khó mà chịu được.

"Người nhìn cái gì?" Lãnh Tâm m cuối cùng cũng phát lộ, "Người dám nhìn sư phụ của mình như vậy sao?"

"Úc, lần sau ta lại nhìn tiếp vậy." Diệp Vô Ưu thu lại ánh mắt, cười hi hi nói, "Sư phụ tỷ tỷ, ta trước tiên quay về, đợi sau khi ta nghĩ kỹ có nên đi Vô Song Cung hay không, lại đến tìm người."

"Gấp cái gì? Ta vẫn còn lời nói với người đây." Lãnh Tâm m nói không chút cảm tình, "Người có phải là rất luôn kỳ quái vì sao ta thu người làm đồ đệ không?"

"Vâng, sư phụ tỷ tỷ, có phải là đệ tử có xinh đẹp, hợp nhãn của người không?" Diệp Vô Ưu ngẩn người một lúc, sau đó lập tức cười đùa cợt nhả nói.

"Xinh đẹp gì người!" Lãnh Tâm m nghiêng rằng, trong lòng có cảm giác hối hận. Đột nhiên trong lúc này, nàng ta cảm thấy mình có thể chọn nhầm người, tên khốn này sợ khó mà đạt được yêu cầu của nàng ta, bất quá lúc này có hối hận cũng không kịp nữa.

Hít một hơi dài, Lãnh Tâm m cố gắng làm cho mình bình tĩnh một chút, tiếp tục nói: "Nói về sự kiện trước đây, ta trước hết nói tình trạng của Vân Mộng Đại Lục cho người biết."

”Vân Mộng Đại Lục có bốn quốc gia có thực lực nhất, đương nhiên là Phong Hoa Tuyết Nguyệt tứ đại đế quốc, đứng đầu tứ đại đế quốc là mỗi đế vương, đều có tâm nguyện lớn nhất là thống nhất đại lục.“ Lãnh Tâm m tứ tôn nói: “Để có thể thống nhất đại lục, mỗi quốc gia mọi biện pháp đều có thể làm, có quốc gia có ý muốn dùng nữ nhân chinh phục đại lục, cho nên tạo ra hàng hà vô số phương pháp đặc biệt để huấn luyện nữ nhân, cũng có vài quốc gia dùng cả nam nhân chinh phục số nữ nhân này, sau đó gián tiếp chinh phục cả đại lục.“

86. Chương 27 : Hậu Cung Đả Tạo Kế Hoa

“Bách Hoa đế quốc mỗi ba năm lại đưa ra mười hai hoa nữ, những hoa nữ này đều đã trải qua huấn luyện đặc biệt, rất giỏi trong việc khống chế nam nhân. Những hoa nữ này được đưa tới cho những nam nhân có danh vọng hoặc thế lực bậc nhất tại Vân Mộng đại lục. Thông qua những hoa nữ này mới có thể khống chế những nam nhân đó còn Bách Hoa đế quốc cũng có người chuyên môn khống chế những hoa nữ này, đợi đến khi thời cơ chín muồi, chỉ cần hạ lệnh một tiếng, những hoa nữ này những nam nhân bị bọn họ khống chế sẽ trở thành một lực lượng trọng yếu của Bách Hoa đế quốc”. Nói đến đây, Lãnh Tâm m nhìn Diệp Vô Ưu: “Trong nhà ngươi cũng có một hoa nữ, ngươi cũng phải cẩn thận một chút đi”

“Chẳng trách như vậy, ta đã nói tự tìm đến cửa cũng không phải chuyện tốt mà!” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm. Tên tiểu tử này tuy thích mỹ nữ, nhưng loại mỹ nữ chủ động dâng đến tận cửa như Thất Thất khiến hắn cũng còn có một chút cảnh giác.

“Trên thế gian chỉ có hai loại người, một loại là nữ nhân, loại còn lại tự nhiên là nam nhân. Có nam nhân muốn lợi dụng nữ nhân để chinh phục thiên hạ, tự nhiên cũng sẽ có nữ nhân muốn thông qua nam nhân để chinh phục thiên hạ” Lãnh Tâm m chậm rãi nói, “Còn ta chính là dạng nữ nhân này”.

“Vậy, sư phụ tỷ tỷ, người nói nam nhân đó, không phải là ta chứ?” Diệp Vô Ưu thận trọng hỏi.

“Không sai, đó chính là ngươi” Lãnh Tâm m ban cho Diệp Vô Ưu câu trả lời khẳng định.

“Sư phụ tỷ tỷ, không muốn đâu, ta không muốn chinh phục thiên hạ, chuyện thống nhất đại lục gì đó thật là đáng chán a!” Diệp Vô Ưu dài mặt nói.

“Không cần ngươi phải chinh phục thiên hạ, ngươi chẳng phải là thích mỹ nữ sao? Người chỉ cần chinh phục vài mỹ nữ là được rồi” Lãnh Tâm m hừ giọng nói: “Không thể không nói, hiện tại cả Vân Mộng đại lục, nữ nhân phổ biến lợi hại hơn nam nhân. Ít nhất là trong 20 năm qua, xét tổng thể nam nhân không bằng nữ nhân, nhiều nữ nhân trên đại lục này có ảnh hưởng rất lớn, chỉ mỗi Vân Mộng thập tiên tử thôi, không chỉ có dung mạo tuyệt sắc, họ còn có sức ảnh hưởng cực lớn, như Y Cốc Hoa Thiên Hương ngày trước, mẹ người Yến Ngọc Dao, thậm chí là Vô Song cung chủ mà chưa ai biết tên, Vọng Nguyệt các các chủ, vân vân, tất cả đều có sức ảnh hưởng lớn tới đại lục này”.

“Còn có sư phụ tỷ tỷ người nữa!” Diệp Vô Ưu vội để thêm một câu.

Lãnh Tâm m trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu, hừ giọng, nói tiếp: “Nếu như ngươi có khả năng chinh phục những nữ nhân mỹ lệ này, sau đó thông qua ảnh hưởng của họ, liền có khả năng thống nhất Vân Mộng đại lục”.

Diệp Vô Ưu im lặng một lúc, mỹ nữ đối với hắn tuy có sức hấp dẫn rất lớn, nhưng hắn lại có chút không muốn trở thành công cụ của Lãnh Tâm m, bất quá, chợt hắn nhớ đến một việc, tâm tình liền trở nên thoải mái, khóe môi xuất hiện nét cười không mang chút hảo ý.

“Đồng thời chinh phục những mỹ nữ này thì thuận tiện chinh phục luôn sư phụ tỷ tỷ, sau đó ta muốn làm gì thì làm!” Diệp Vô Ưu trong lòng tính toán, đồng thời không nhịn được lén nhìn thân hình rực lửa của Lãnh Tâm m một cái.

Cảm giác thấy dự vọng rõ rệt đó của Diệp Vô Ưu, Lãnh Tâm m thầm than trong lòng, vào khoảnh khắc này, nàng phát hiện mình đã mắc một sai lầm rất lớn, nàng suy tính thu Diệp Vô Ưu làm đồ đệ, sau đó bồi dưỡng hắn trở thành một cao thủ, Diệp Vô Ưu khẳng định sẽ tuân lời nàng, nhưng trên sự thật, nàng nhận ra, Diệp Vô Ưu rõ ràng là một tên đồ đệ không biết nghe lời. Xem ra, nàng phải tìm một biện pháp khác để khống chế hắn, nếu không cứ thế này tiếp diễn, nàng cuối cùng chỉ e sẽ chẳng đạt được cái gì.

“Sư phụ tỷ tỷ, tại sao người lại chọn ta vậy?” trong lòng Diệp Vô Ưu vẫn còn có nghi vấn.

“Bởi vì người đích thị là một nam nhân đặc biệt nhất trên đại lục này” Lãnh Tâm m nhẹ nhàng nói: “Nam nhân anh tuấn tiêu sái vốn có rất nhiều, nhưng không phải mọi nữ nhân đều thích nam nhân anh tuấn, ta tìm không ra một người có khả năng khiến tất cả nữ nhân đều ưa thích, vì thế ta tìm kiếm một người lọt được vào mắt mọi nữ nhân, một nam nhân vô cùng đặc biệt”.

Dừng lại một chút, ngữ khí Lãnh Tâm m mang theo một chút trào phúng nói: “Nam nhân cuốn hút như người, trên Vân Mộng Đại Lục tuyệt đối là độc nhất vô nhị”.

“Dám lấy ta làm trò cười, ta không đem người lộng trên giường cũng không được!” Diệp Vô Ưu trong lòng phần hận thâm nghĩ, đồng thời nhìn chằm chằm vào bộ ngực ngạo nghễ của Lãnh Tâm m, chẳng hỏi thêm gì nữa. Mặc dù trên thực tế, trong lòng hắn vẫn còn có vài nghi vấn, ví như hắn cũng muốn biết bản thân Lãnh Tâm m muốn thống nhất Vân Mộng Đại Lục hay là giúp cho người khác? Theo như những gì nàng ta giải thích trước đó, dường như nàng ta đang giúp đỡ cho một quốc gia nào đó, nhưng rõ ràng đó không phải là Bách Hoa đế quốc, vậy đó là quốc gia nào chứ?

“Sư phụ tỷ tỷ, người muốn ta đi Vô Song cung, không phải muốn trước tiên hạ thủ từ Vô Song cung chứ?” Suy nghĩ một lúc, Diệp Vô Ưu giả bộ như tùy ý hỏi một câu.

“Không phải người muốn biến Vô Song Cung thành hậu cung của người sao?” Lãnh Tâm m lạnh lùng nói, “Nếu muốn như vậy, ngày mai sẽ rời khỏi Bách Hoa thành, cùng với ta ghé Vô Song Cung trước”.

“Biến Vô Song cung thành hậu cung?” Diệp Vô Ưu động tâm, chủ ý như vậy, chỉ có Lãnh Tâm m ma nữ này mới nghĩ ra. Nếu thực sự đem Vô Song cung biến thành hậu cung, hậu cung này so ra còn hoành tráng hơn cả hậu cung của một vị hoàng đế ở Vân Mộng đại lục.

“Năm đó phụ thân người đã cưới được nữ nhân mỹ lệ nhất Vô Song Cung, chỉ cần người nguyện ý, người có thể còn siêu việt hơn phụ thân người, đem Vô Song cung xây dựng thành hậu cung của Diệp Vô Ưu người”. Lãnh Tâm m tiếp tục dụ hoặc Diệp Vô Ưu “Mỗi một nữ tử trong Vô Song Cung đều là đối tượng mà mọi nam nhân trên Vân Mộng đại lục mong cầu ngay cả trong giấc mộng”.

“Bằng tỷ tỷ mà biết được chắc sẽ rất giận dữ”. Diệp Vô Ưu mặc dù động tâm, nhưng tóm lại Vô Song cung và hắn cũng có quan hệ sâu xa, nhớ tới Yến Băng Cơ, hắn rốt cuộc cũng có chút úy kỵ.

“Đệ tử ma tông hành sự đều tùy thuộc vào sở thích của bản thân, tùy tâm sở dục, không cần để ý đến suy nghĩ của người khác”. Lãnh Tâm m chậm rãi nói, „Người chỉ cần hỏi nội tâm bản thân muốn làm gì, còn về người khác, người hà tất phải e ngại?”

“Thật ư?” Diệp Vô Ưu dùng nhãn thần cổ quái nhìn Lãnh Tâm m.

“Đương nhiên.” Lãnh Tâm m không chút do dự nào hồi đáp.

“Nói như thế, ta muốn yêu thương sư phụ tỷ tỷ, cũng không sao chứ?” Diệp Vô Ưu đột nhiên tiến sát bên mình Lãnh Tâm m, ghé tai nàng hỏi nhỏ.

Lãnh Tâm m ngạc nhiên, không nghĩ ra Diệp Vô Ưu lại bất ngờ mạo phạm nàng, tên tiểu gia hỏa này đúng là sắc tâm bất tử mà.

“Tiểu sắc lang, ta là sư phụ của người, người đối với ta phải có điểm tôn kính!” Lãnh Tâm m nghiêng rắng nói.

“Là người nói ma tông đệ tử hành sự tùy vào sở thích bản thân mà” Diệp Vô Ưu cười hi hi, “Vậy ta thích sư phụ tỷ tỷ nàng, tự nhiên cũng là chuyện bình thường thôi mà!”.

87. Chương 28: Mĩ Nữ Song Thành

“Đội ta nghĩ ra biện pháp đối phó người, lúc đó sẽ trừng trị người!” Lãnh Tâm n thầm chửi, không có cách nào, nàng đối phó với địch nhân luôn dùng biện pháp tàn nhẫn, hoặc giả thuyết, tha đã chỉ hội na ta bỏ giác tàn nhẫn đích bạn pháp, nhưng nàng lại không thể dùng loại biện pháp này đối phó Diệp Vô Ưu, do đó, ngay lúc này, nàng cũng không có cách nào.

”Vâng.“ Lãnh Sương Sương vẫn đứng bên cạnh Diệp Vô Ưu, Diệp Vô Ưu công nhiên có hành vi trêu chọc Lãnh Tâm n, tự nhiên cũng đập vào mắt nàng, sắc mặt xem ra có chút lãnh đạm, hiển nhiên có chút không cao hứng.

” Đi thôi!“ Lãnh Sương Sương nhìn Diệp Vô Ưu lạnh lùng nói.

” Sư phó tỷ tỷ, ta đi trước, ngày mai lại đến tìm tỷ.“ Diệp Vô Ưu cố tình nhìn lên bộ ngực ngạo nhân của Lãnh Tâm n, cười hi hi nói.

Lãnh Tâm n hừ một tiếng, xoay người, không chú ý đến Diệp Vô Ưu nữa, Lãnh Sương Sương cũng đã đi ra.

Diệp Vô Ưu cũng biết đạo lý lúc nào nên dừng, do đó không làm phiền Lãnh Tâm n nữa, xoay người đuổi theo Lãnh Sương Sương.

Lãnh Sương Sương đi rất nhanh, một chút ý nghĩ đợi Diệp Vô Ưu cũng không có.

” Sư tỷ, đừng đi nhanh thế!“ Hảo tại diệp vô ưu kim phi tích bĩ, rất nhanh đuổi kịp Lãnh Sương Sương, sau đó cầm tay nàng, giọng nói mang theo chút phàn nàn.

” Đừng có chạm vào tại!“ Lãnh Sương Sương đột nhiên dụng lực hất tay Diệp Vô Ưu, hừ một tiếng nói.

Diệp Vô Ưu ngây người, lại nắm lấy tay Lãnh Sương Sương.

” Sư tỷ, sao thế? Ta chọc giận tỷ à?“ Diệp Vô Ưu có chút ngạc nhiên hỏi.

” Không liên quan đến người!“ Lãnh Sương Sương lại hất tay, bất quá lần này Diệp Vô Ưu đã có chuẩn bị, do đó không hất được, làm Lãnh Sương Sương có chút giận dữ:” Người bỏ tay ra, không được phép chạm vào ta!“

” Sư tỷ, có chuyện gì thế? “ Diệp Vô Ưu vẫn không hiểu, Lãnh Sương Sương tại sao lại đột nhiên giận dữ, vừa rồi không phải vẫn tốt sao?

”Không sao, tính ra, người thích thế nào thì cứ làm như thế!“ Lãnh Sương Sương đột nhiên bình tĩnh trở lại, nhàn nhạt nói, cũng không tránh né nữa, mặc kệ cho hắn cầm tay.

Diệp Vô Ưu tuy nhiên tâm lý vẫn còn có chút mơ hồ, nhưng cũng không có hỏi tiếp, hắn cũng không muốn lại chọc giận Lãnh Sương Sương, tính tình vị sư tỷ này, cũng thật là khó đoán.

Im lặng mà đi, không lâu sau, hai người đến Diệp phủ, lúc này, Diệp Vô Ưu đã bỏ tay Lãnh Sương Sương ra.

Lãnh Sương Sương một câu cũng không nói, chuyển thân bỏ đi rất nhanh, làm Diệp Vô Ưu ngây ra một lúc.

”Tối nay mình hình như không có đặc tội với cô ta!“ Nhìn Lãnh Sương Sương nhanh chóng biến mất, Diệp Vô Ưu lẩm bẩm tự nói.

Lắc lắc đầu, Diệp Vô Ưu xoay người tiến vào Diệp phủ, quyết định tạm thời không nghĩ đến chuyện này, trong phòng còn có lương đại mỹ nhân đang đợi hắn!

”Công tử, lương vị phu nhân đã đi nghỉ rồi!“ Đi đến cửa, Thất Thất đang đứng ở ngoài cửa, tự hồ đang chờ đợi Diệp Vô Ưu.

”Được rồi, người lui đi!“ Diệp Vô Ưu xua tay, nhìn Thất Thất, hắn không khỏi nhớ lại không lâu Lãnh Tâm n có nói, Bách Hoa đế quốc hoa nữ Thất Thất, thiện trường khổng chế nam nhân, tự hồ mục đích cô ta, là khổng chế mình?

”Ai khổng chế ai, cũng còn chưa chắc!“ Diệp Vô Ưu thâm nghĩ trong lòng, nhưng hắn cũng thấy có chút kì quái, Thất Thất tự hồ không có tiếp cận hắn, hay là cô ta đang đợi cơ hội?

”Vâng, công tử, nô tì về phòng trước.“ Thất Thất cung kính hành lễ, sau đó quay người rời đi.

Diệp Vô Ưu tự nhiên không quản nàng, đẩy cửa tiến vào phòng, ánh đèn trong phòng đã tắt, bất quá, với công lực hiện tại, cơ bản cũng có thể nhìn rõ, trên giường một đôi giai nhân đang ngủ.

Tạ Phính Đình nằm dài ở bên ngoài, lưng quay ra ngoài, Triệu Thiên Tâm thì ngược lại, mặt hướng ra ngoài, đồng dạng thị trắc trứ thân tử.

Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng đi đến bên giường, yên lặng đưa tay vuốt nhẹ lên mặt phẫn Triệu Thiên Tâm, nhưng hần còn chưa chạm vào, Triệu Thiên Tâm đột nhiên mở mắt.

“Tiểu sắc lang, ngươi sao muộn thế này mới quay lại? ” Triệu Thiên Tâm giọng nói mang theo chút giận dữ.

“Có phải đã đợi ta rất lâu không? ” Diệp Vô Ưu cúi người, ghé sát tai nàng cười hi hi nói.

“Ta không có đợi ngươi! ” Triệu Thiên Tâm yêu kiều hừ một tiếng, “Tối nay ngươi không trở về, ngày mai không nhìn thấy ta nữa! ”

“Sao thế? Thiên Tâm tỷ tỷ, tỷ thật sự muốn đi? ” Diệp Vô Ưu hơi ngáy người, Lãnh Tâm n vừa nói xong không lâu, sao lại nhanh ứng nghiệm vậy?

“Ta không phải đã nói với ngươi sao? Ta nguyên lai đến Phiêu Tuyết đế quốc, ta đã chậm trễ mấy ngày rồi, không thể tiếp tục chậm trễ nữa. ” Triệu Thiên Tâm nhẹ giọng nói, “Ta sợ tiếp tục chậm nữa, đến không kịp. ”

“Để tên hoàng đế chết là được chứ gì! ” Diệp Vô Ưu thuận miệng nói, dù sao Phiêu Tuyết đế quốc hoàng đế không có quan hệ gì với mình, hần sống hay chết, tự nhiên một điểm cũng không quan tâm, chỉ vì vội vã trị bệnh cho hần, phải để Triệu Thiên Tâm li khai nơi này, làm Diệp Vô Ưu có chút không thoải mái.(đoạn này đệ dịch hơi khác!)

” Được rồi, không cần giận dữ như thế, sau này ngươi có thể đến Y Cốc tìm ta mà! ” Triệu Thiên Tâm yêu kiều nói, “Tiểu sắc lang, có chuyện ta phải đề tỉnh ngươi, Lãnh Tâm n không do dự bỏ ra giá lớn bồi dưỡng ngươi, khẳng định có mục đích không thể nói ra, ngươi không được dễ dàng mắc lừa. ”

“Yên tâm, ta biết rồi. ” Diệp Vô Ưu ôm chặt Triệu Thiên Tâm nằm xuống, một tay bắt đầu chuyển động trên thân thể nàng, rồi cởi thắt lưng, trượt vào trong nội y.

” Ta biết tiểu sắc lang ngươi không cam tâm hạ trong thủ đối với Lãnh Tâm n, ngươi hứa với ta, có một ngày, đem tiêu hồn bát chỉ dùng trên thân thể cô ta, được không? Giá khiêu dĩ kì nhân chi đạo hoàn trị kì nhân chi thân, ta muốn để cô ta thử qua loại tư vị khó chịu này. ” Triệu Thiên Tâm tỉ tê nói.

“Được! ” Diệp Vô Ưu lập tức đáp ứng, hần cũng muốn có Lãnh Tâm n, chỉ sợ thật sự phải dùng thủ đoạn phi thường, bát chỉ tiêu hồn, đúng là một lựa chọn không tồi, đương nhiên, hiện tại hần không có tâm tình nhớ đến Lãnh Tâm n, lúc này hần quan tâm đến, là đôi giai nhân bên cạnh.

Có được lời thề của Diệp Vô Ưu, Triệu Thiên Tâm tự hồ rất vui vẻ, chủ động đem đôi môi đỏ mọng hiến dâng, hình như nàng quên rằng, trên giường, ngoài nàng cùng Diệp Vô Ưu, còn một người thứ ba, Tạ Phính Đình.

Bất quá, Diệp Vô Ưu cũng không có quên, hần một bên hôn Triệu Thiên Tâm, một tay tìm kiếm trên thân thể nàng, còn tay kia, hướng về Tạ Phính Đình.

88. Chương 29 :nhất Long Song Phương

Tiếng rên rỉ tiêu hồn thực cốt của Tạ Phính Đình không khác gì một loại thuốc kích tình cực mạnh, lập tức khiến ngón tay Diệp Vô Ưu hoạt động tích cực hơn, hai tay hần cùng hành động, đồng thời cởi bỏ y phục lưỡng nữ. Phiến khắc sau, hai thân thể ngọc ngà hoàn mỹ vô khuyết đã xuất hiện trước mắt Diệp Vô Ưu.

“A, tiểu dân tặc, ngươi làm gì vậy?” Tạ Phính Đình cuối cùng cũng tỉnh lại, sau đó phát hiện mình toàn thân xích lô, càng làm nàng xấu hổ hơn là, bên cạnh nàng, đột nhiên cũng có một nữ nhân toàn thân xích lô, còn Diệp Vô Ưu chính đang cười trên người nữ nhân này.

“Hảo tỷ tỷ, tỷ nói ta đang làm gì?” Diệp Vô Ưu cười hi hi, hần thu hồi ma thủ đang ngược xuôi trên ngọc thể Tạ Phính Đình, sau đó cúi đầu hôn lên cổ phẫn của Triệu Thiên Tâm, song thủ cùng nhẹ nhàng vuốt ve da thịt mềm mại nõn nà của Triệu Thiên Tâm.

“Hảo tỷ tỷ, đừng có nhắm mắt, nhớ phải xem đó!” Diệp Vô Ưu pháp hiện Tạ Phình Đình nhắm mắt, ngẩng đầu lên cười hi hi nói.

“Người, người là tiểu dân tộc, ta, ta không xem!” Tạ Phình Đình vô cùng xấu hổ, bộ dạng hiện tại của nàng cũng đã đủ xấu hổ lắm rồi, đã thế còn muốn nàng xem cái loại việc này.

“Tỷ không xem thì thiệt thòi nha, đợi chút nữa Thiên Tâm tỷ tỷ cũng xem tỷ mà”, song thủ Diệp Vô Ưu ộp lấy ngọc nữ Triệu Thiên Tâm trong lòng bàn tay, bóp nhẹ nhẹ, còn Triệu Thiên Tâm rất phối hợp phát ra tiếng rên rỉ nhẹ. Tiếng rên này làm trong lòng Tạ Phình Đình dâng lên một cảm giác khác lạ, loại cảm giác này đột nhiên từ sâu trong lòng trỗi dậy rồi lan ra toàn thân.

Qua một lúc, Tạ Phình Đình cuối cùng cũng hé mắt, sau đó lại rất nhanh nhắm lại. Bởi vì nàng phát hiện Diệp Vô Ưu chính đang dán trên ngực Triệu Thiên Tâm, tham lam hôn lên ngọc nữ nàng ta. Nàng một trận xấu hổ, lại một trận dị dạng, bởi vì nàng bất giác nhớ lại lúc Diệp Vô Ưu cũng làm thế với nàng.

“Tên tiểu dân tộc này thật xấu xa!” Tạ Phình Đình mắng thầm trong lòng. Nàng rất muốn nhẫn nhịn không nhìn, nhưng nghe tiếng rên rỉ phát ra từ miệng Triệu Thiên Tâm, nàng lại không nín được mở mắt ra, sau đó nhìn thấy Diệp Vô Ưu hôn lên từng phân từng phân da thịt trên cơ thể Triệu Thiên Tâm, nhìn thấy Triệu Thiên Tâm chậm chậm lắc lư thân thể yêu kiều, nhìn hai người quấn lấy nhau, sau đó nhìn Diệp Vô Ưu nâng cao cặp chân dài ngọc ngà của Triệu Thiên Tâm, tiến nhập vào thân thể Triệu Thiên Tâm.

“Tiểu dân tộc thật thô lỗ!” Tạ Phình Đình không kìm khẽ mắng. Không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng tựa hồ đã bắt đầu thích ứng với góc độ người quan sát, xem Diệp Vô Ưu mạnh mẽ trùng kích trên người Triệu Thiên Tâm. Nghe tiếng rên rỉ tự hồ mang theo một tia thống khổ của Triệu Thiên Tâm, nàng không khỏi có chút đồng tình với Triệu Thiên Tâm, chỉ là, nàng tựa hồ quên rằng, lúc Diệp Vô Ưu ở trên thân thể nàng, dường như cũng như thế.

Lúc này, Diệp Vô Ưu gần như quên mất bên cạnh còn có Tạ Phình Đình tồn tại, hần toàn tâm toàn ý hưởng thụ ngọc thể phía dưới. Có thể bởi vì ngày mai phải li khai vì thế tới nay Triệu Thiên Tâm tỏ ra đặc biệt nhiệt tình, vứt bỏ tất cả trói buộc, cực lực ghênh tiếp hần, làm cho Diệp Vô Ưu được hưởng thụ một loại thỏa mãn vô thượng.

“Tiểu sắc lang, ta, ta không xong rồi, người tìm Phình Đình đi”. Không biết qua bao lâu, trong phòng vang lên tiếng thở mệt nhọc của Triệu Thiên Tâm, trong thanh âm còn mang theo một loại cảm giác lười biếng cùng nhu mì khác thường, phát tán phong tình vạn chủng.

“A...”, Tạ Phình Đình yêu kiều hô lên một tiếng, lập tức che miệng, âm thanh của Triệu Thiên Tâm làm nàng sực tỉnh. Nàng lúc này mới phát hiện, mình tự nhiên vẫn xem màn kịch cuồng nhiệt của hai người, trong lúc bất tri bất giác, thân thể nàng đã sớm mềm mại nóng bức, khát vọng trong tâm cũng càng ngày càng cường liệt. Thậm chí nàng tự nhiên không để ý bất đầu vuốt ve thân thể xích lô của mình.

Khi Tạ Phình Đình phát hiện Diệp Vô Ưu quay đầu nhìn về phía nàng, nàng mới kinh hãi, đột nhiên ngừng lại động tác của mình, gương mặt thanh tú nhất thời biến thành đỏ bừng. Lúc này, nàng lại nhắm mắt, không dám nhìn Diệp Vô Ưu. Chính tại lúc này, nàng cảm giác thân thể nặng nề, Diệp Vô Ưu đã ép lên trên thân thể yêu kiều của nàng.

“Phình Đình tỷ tỷ, có muốn không?”, tay Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng lướt qua ngực nàng, đồng thời ghé tai nàng khẽ hỏi.

Tạ Phình Đình thân thể yêu kiều một trận run rẩy, lập tức cắn răng, nhắm mắt, liều mạng lắc đầu.

“Tiểu dân tộc, ta, ta không có muốn!” Tạ Phình Đình thầm nghĩ trong lòng, nhưng không dám mở miệng, bởi vì nàng sợ bản thân một khi mở miệng, liền phát ra tiếng rên rỉ.

“Tiểu sắc lang, ta giúp người” Triệu Thiên Tâm đột nhiên cười nhẹ, bò qua, ngọc thủ đưa qua, hướng về Tạ Phình Đình.

“A, không muốn...” Tạ Phình Đình đột nhiên cảm nhận một cỗ cảm giác giống nhau gần như đồng thời từ mấy nơi truyền đến, những địa phương này, hiển nhiên đều là các địa điểm mẫn cảm trên cơ thể nàng.

“Tiểu sắc lang, ghi nhớ những chỗ này, mặc dù trên người nữ nhân các bộ vị mẫn cảm có chút bất đồng nhưng vẫn có những chỗ giống nhau, giống như mấy địa phương này, gần như trên thân mỗi nữ nhân đều rất mẫn cảm!” Triệu Thiên Tâm yêu kiều cười nhẹ, phút này, Tạ Phình Đình có một loại cảm giác, nữ hài như tiên tử này, đơn giản giống như một ác ma vậy.

“Hảo tỷ tỷ của ta, cảm ơn tỷ, ta sẽ báo đáp tỷ!” Diệp Vô Ưu cười nhẹ, cúi đầu hôn lên một điểm tinh hồng trước ngực Tạ Phình Đình, còn hai tay bắt đầu chào hỏi mấy vị trí mà Triệu Thiên Tâm nói cho hắn.

Đáng thương cho Tạ Phình Đình nguyên bản đã động tình rồi, hiện tại gần như tất cả các vị trí mẫn cảm trên cơ thể đều bị tập kích, sau một khắc, nàng liền hé mở đôi môi son, từ trong miệng bay ra tiếng rên nhỏ bé mà phách đặng nhân tâm.

Nhưng, làm Tạ Phình Đình tức giận là, tên gia hỏa Diệp Vô Ưu lại hỏi bên tai: “Phình Đình tỷ tỷ, đã muốn chưa?”

“Từ dân tặc, ta, ta không....Mmm, muốn.... a!” Tạ Phình Đình nói đứt quãng, ở giữa không chịu được phát ra một tiếng rên.

“Phình Đình tỷ tỷ, tỷ cuối cùng cũng nói muốn rồi!” Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng tách hai chân ngọc nàng ra, sau đó song thủ không chế hông nàng, nhẹ nhàng nói.

“Ta, ta không có nói... a ...” Tạ Phình Đình đang phủ nhận, hạ thân đã bị dị vật xâm nhập, nháy mắt lấp đầy cái cảm giác hơi trống rỗng của nàng, còn nàng cũng rất phối hợp yêu kiều phát ra một tiếng rên dài.

Nhưng lúc này, Tạ Phình Đình đã không kịp nói gì, trừ ngênh đón Diệp Vô Ưu từng đợt từng đợt trùng kích cường liệt, nàng đã vô pháp suy nghĩ bất kỳ vấn đề. Nàng như cũng chẳng biết rằng, biểu hiện lúc này của nàng, so với Triệu Thiên Tâm lúc trước càng phóng dăng hơn...

oOo

Lần đầu thử qua cảm giác nhất long song phượng, Diệp Vô Ưu tỏ ra đặc biệt cao hứng, nhưng Tạ Phình Đình thân kiều thể nhược, rất nhanh liền không chịu được chinh phạt, mềm ra như một đám bùn, ngay khi lực để nói cũng không có. Diệp Vô Ưu còn chưa có thỏa mãn, lại nhảy bổ lên người Triệu Thiên Tâm

Tối nay, Diệp Vô Ưu liên tục luân lưu chinh chiến trên cơ thể lưỡng nữ, đến tận khi hân sức cùng lực kiệt, mới ôm thân thể xích lỏa của lưỡng nữ đi vào giấc ngủ. Lúc này đã là sáng sớm ngày thứ hai rồi.

Tạ Phình Đình nép sát vào lòng Diệp Vô Ưu say ngủ, còn Triệu Thiên Tâm lại lẳng lặng bò ra khỏi lòng Diệp Vô Ưu, sau đó mặc lại y phục, đi ra ngoài.

“Phu nhân dậy sớm!” Thất Thất tự hồ đã dậy từ sớm, nhìn thấy Triệu Thiên Tâm, liền cung kính hành lễ.

“Có chuyện gì?” thấy Thất Thất không ngừng nhìn vào bên trong, hình dạng muốn nói lại thôi, Triệu Thiên Tâm hơi nhú mày hỏi.

“Phu nhân, là thế này, phủ tướng quân phái người đến tìm Phình Đình phu nhân, nói là có chuyện gấp” Thất Thất hơi do dự, nhẹ giọng nói.

“Ah? Có biết là chuyện gì không?” Triệu Thiên Tâm suy nghĩ rồi hỏi: “Phình Đình vừa mới ngủ, nếu không phải là chuyện cần nàng tự thân giải quyết, không cần phải đánh thức nàng”.

“Nô tỳ cũng hỏi qua, kỳ thật, mục đích của phủ tướng quân dường như là muốn tìm Thiên Tâm phu nhân, bởi vì không biết bọn họ ở đâu biết được tin tức, nói người đang ở đây”, Thất Thất nhỏ giọng nói.

“Tìm ta? Người tướng quân phủ còn ở đó không? Dẫn ta đi xem sao” Triệu Thiên Tâm cảm thấy hơi kinh ngạc, nàng cùng phủ tướng quân không hề có chút giao tình, trước đây cũng chưa từng gặp gỡ.

Rất nhanh, Triệu Thiên Tâm liền gặp mặt người do phủ tướng quân phái đến. Sau khi hỏi ra, nàng mới minh bạch, thực ra phủ tướng quân có việc cầu cứu nàng, nhi tử bảo bối Tạ Trường Phong của đại tướng quân Tạ Văn Đình, đang tốt lành đột nhiên biến thành kẻ ngốc, ngự y hoàng cung cũng không tìm ra nguyên nhân. Tạ Văn Đình lại biết được Thiên Y tiên tử đang ở tại Bách Hoa thành, hơn nữa tự hồ có quen biết muội muội bảo bối Tạ Phình Đình, do đó mới phái người đến tìm Tạ Phình Đình, hi vọng Tạ Phình Đình ra mặt, mời Triệu Thiên Tâm đi xem bệnh cho Tạ Trường Phong.

“Thế này đi, người quay về trước, đợi ta đến”. Cháu Tạ Phình Đình xảy ra chuyện, Triệu Thiên Tâm quyết định đi xem sao. Nàng không có biết quan hệ giữa Tạ Trường Phong và Diệp Vô Ưu rất ác liệt, lúc này nàng đáp ứng, nói ra toàn là vì thể diện Diệp Vô Ưu.

Nghe Triệu Thiên Tâm nói thế, người tướng quân phủ dĩ nhiên hết sức vui mừng, sau khi thiên ân vạn tạ, cáo từ rời khỏi, vội quay về Tạ Vân Đình phục mệnh.

“Thiên Tâm tỷ tỷ, Thiên Tâm tỷ tỷ”. Triệu Thiên Tâm đang thu thập một chút, chính đang chuẩn bị tới tướng quân phủ, Hàm Yên không biết từ đâu chạy đến, gọi nàng rất thân thiết.

“Sao thế?” Triệu Thiên Tâm ở Diệp phủ cũng đã một ngày, tự nhiên biết Hàm Yên, bất quá đối với nàng cũng không có cảm giác đặc biệt gì, không tốt, cũng không xấu.

“Thiên Tâm tỷ tỷ, tỷ muốn đi chữa bệnh cho Tạ Trường Phong?” Hàm Yên nhìn trái nhìn phải, sau đó nhỏ giọng hỏi.

“Có gì không đúng sao?” Triệu Thiên Tâm hơi nhú mày, hỏi.

“Thiên Tâm tỷ tỷ, tỷ biết Tạ Trường Phong tại sao lại biến thành thằng ngốc không?” Hàm Yên hạ thấp giọng, gương mặt thần bí nói.

“Không biết” Triệu Thiên Tâm lắc đầu, nàng thật sự không biết.

“Muội nói cho tỷ, là Vô Ưu ca ca làm cho hắn thành như thế” Hàm Yên ghé sát bên tai Triệu Thiên Tâm, nói nhỏ: “Tỷ muốn bây giờ đi cứu tỉnh hắn, liền mang lại phiến hà cho Vô Ưu ca ca đó”.

“Cái gì?” Triệu Thiên Tâm kinh ngạc, “Đáo để là chuyện gì, muội nhanh nói đi!”

Sau đó Hàm Yên liền nói sơ qua một loạt các sự tình đã xảy ra, đương nhiên, có những chuyện nàng cũng không rõ, nhưng nói chung, có thể xác định là, Tạ Trường Phong biến thành thằng ngốc, khẳng định là công lao Diệp Vô Ưu. Còn ân oán giữa Diệp Vô Ưu cùng Tạ Trường Phong, Hàm Yên cũng nói cho Triệu Thiên Tâm rõ.

Nói xong, Hàm Yên lại bổ sung: “Thiên Tâm tỷ tỷ, tỷ ngàn vạn lần đừng chữa trị khỏi hắn cho hắn, tuy nhiên Vô Ưu ca ca không sợ Tạ Trường Phong, nhưng, ít phiến hà luôn tốt hơn mà!”

“Như thế a!” Triệu Thiên Tâm hơi trầm ngâm, nàng ban đầu bởi vì Tạ Trường Phong là cháu Tạ Phình Đình, Tạ Phình Đình cùng Diệp Vô Ưu quan hệ mật thiết, nàng mới chuẩn bị đi giúp Tạ Trường Phong. Chỉ là nàng không có nghĩ đến, Tạ Trường Phong cùng Diệp Vô Ưu lại có quan hệ ác liệt như thế, nàng còn đi giúp Tạ Trường Phong, không phải là đối địch với Diệp Vô Ưu sao?

Chỉ là, nàng đã đáp ứng người của tướng quân phủ, không đi như hẹn, thì ngại thất tín, đường đường Thiên Y tiên tử, thất tín với người, thường rất khó giải thích, suy nghĩ một lúc, cuối cùng nàng quyết định đi một chuyến.

“Yên tâm, trước hết ta đi tướng quân phủ xem sao, ta sẽ xử lý tốt chuyện này, không để cho Vô Ưu thêm phiến hà” Triệu Thiên Tâm nói với Hàm Yên xong, liền đi ra khỏi phòng.

89. Quyển Iv Chương 1: Hàm Yên

Chỉ là, Thiên Y tiên tử nổi danh Triệu Thiên Tâm lại khác, đặc biệt là cách đây mấy hôm, nàng cũng đã từng bị khốn bởi Tiêu Hồn Bát Chỉ, bởi vậy, trong lúc chữa trị cho Tạ Trường Phong, nàng có thể nhanh chóng nhận ra trong thân thể Tạ Trường Phong có cấm chế Tiêu Hồn Bát Chỉ. Điều này cũng chứng minh được giả thuyết của Hàm Yên, nhân đó nàng đã biết được Diệp Vô Ưu là một trong số rất ít người luyện thành Tiêu Hồn Bát Chỉ dị thuật.

“Triệu tiên tử, chẳng hay tình trạng tiểu nhi thế nào rồi?”, Tạ Vân Đình đứng bên cũng kính hỏi. Hắn tuy đường đường là đại tướng quân của Bách Hoa đế quốc, quyền cao chức trọng, nhưng Triệu Thiên Tâm tịnh không thuộc quyền quản hạt của Bách Hoa đế quốc. Lại luận về danh vọng thì nàng còn cao hơn hắn nhiều lần, gia đình giờ lại có chuyện cầu đến Triệu Thiên Tâm, đương nhiên còn phải cung kính hơn bình thường.

“Tình trạng không được tốt lắm”, Triệu Thiên Tâm thu lại ngọc thủ đang bắt mạch cho Tạ Trường Phong, trầm ngâm một lát rồi đột nhiên hỏi: “Tạ tướng quân, Tạ công tử với Ma tông có quan hệ gì qua lại không?”

Triệu Thiên Tâm đã phát hiện ra trong thân thể Tạ Trường Phong có Tiêu Hồn Bát Chỉ, liền quyết định nhân chuyện này giá họa cho Lãnh Tâm m.

“Ma tông”, Tạ Vân Đình biến sắc, “Triệu tiên tử, người nói vậy là có ý gì?”

“Tạ công tử thành ra như thế này sở dĩ là do trong thân thể có một loại cấm chế đặc biệt”, Triệu Thiên Tâm từ tốn nói, “Loại cấm chế đó gọi là Tiêu Hồn Bát Chỉ, là dị thuật đặc thù của Ma tông tông chủ. Khắp Vân Mộng đại lục này, biết được dị thuật đó chỉ có Ma tông tông chủ Lãnh Tâm m”

“Lãnh Tâm m!”, Tạ Vân Đình nghiêng răng nhắc lại ba từ đó, “Ta không thể bỏ qua cho người!”

“Tạ tướng quân, Tiêu Hồn Bát Chỉ không chỉ khiến thân thể xuất hiện nhiều vấn đề mà còn có khả năng đẩy mạnh dục tính. Vì trong người Tạ công tử có Bát Chỉ thúc đẩy dục tính, lại có biểu hiện tưng dục quá độ, dẫn đến cơ thể càng thêm hư nhược”. Triệu Thiên Tâm chẳng hề quan tâm đến sự phẫn nộ của Tạ Vân Đình đối với Lãnh Tâm m. Thật thà mà nói, nàng không tin Tạ Vân Đình có thể gây phiền hà gì lắm cho Lãnh Tâm m. Đương nhiên, chỉ cần có thể mang đến cho Lãnh Tâm m chút phiền phức là nàng cũng đã vui lắm rồi.

“Vậy, Triệu tiên tử, tiểu nhi có thể khỏe lại không?”, Tạ Vân Đình tạm thời nén lại hận ý với Lãnh Tâm m, chú trọng quan tâm đến sức khỏe của Tạ Trường Phong có thể cải thiện không.

“Thông thường thì chỉ có Ma tông tông chủ mới có thể giải khai Tiêu Hồn Bát Chỉ. Tuy nhiên, cũng may là ta có thể giải được một chút Tiêu Hồn Bát Chỉ, cũng có khả năng giải khai, chỉ là có chút khó khăn, e là tốn thời gian không ít, ta cũng cần phải chuẩn bị”, Triệu Thiên Tâm suy nghĩ một chút lại nói, “Có điều, ta e là sẽ có di chứng về sau, thành thử, việc có để ta giải khai Tiêu Hồn Bát Chỉ cho Tạ công tử hay không là tùy tướng quân quyết định.”

“Hậu di chứng ư? Có thể là di chứng gì? Triệu tiên tử, người có thể nói rõ hơn được không?”, Tạ Vân Đình lặng đi một lát rồi lại dồn dập hỏi.

“Tạ tướng quân, tạm thời ta cũng không dám chắc chắn sẽ xuất hiện di chứng gì. Tuy nhiên, căn cứ vào chẩn đoán của ta, não bộ của Tạ công tử có bị tổn thương một chút, rất có thể việc này có liên quan đến việc xuất hiện di chứng. Cụ thể như thế nào thì chỉ sau khi giải khai Tiêu Hồn Bát Chỉ ta mới có thể biết được”. Nói đến đây, Triệu Thiên Tâm ngừng một lát rồi tiếp: “Thế này đi, Tạ tướng quân, ngài trước hết nên suy nghĩ kĩ đi đã, ta cũng phải về Diệp phủ. Nếu ngài quyết định để ta giải trừ cấm chế cho Tạ công tử thì có thể phải người đưa công tử đến Diệp phủ”.

“Thế, thế cũng được. Đa tạ Triệu tiên tử”, Tạ Vân Đình nhất thời không biết nói gì thêm, đành do dự đứng đây.

“Cáo từ”, Triệu Thiên Tâm cùng Tạ Vân Đình tạm biệt, rồi quay người bước đi. Đến cửa, nàng đột nhiên dừng lại, nói: “Phải rồi, Tạ tướng quân, muộn nhất là trưa nay, ta sẽ rời khỏi Bách Hoa thành, vì vậy mong tướng quân sớm có quyết định”

Sở dĩ Triệu Thiên Tâm muốn về Diệp phủ là vì bản thân nàng không hề có cách giải khai cấm chế Tiêu Hồn Bát Chỉ, nhưng nàng lại biết Diệp Vô Ưu có thể làm được.

Nàng cũng tin là chẳng bao lâu nữa, Tạ Vân Đình sẽ đưa Tạ Trường Phong đến Diệp phủ.

Triệu Thiên Tâm đoán không sai. Nàng về đến Diệp phủ chưa đầy một khắc, Tạ Vân Đình đã tự mình đưa Tạ Trường Phong đến. Lúc đó, Diệp Vô Ưu đã ngủ dậy, đang cùng Triệu Thiên Tâm đi ra. Tuy hẳn cũng có chút mệt mỏi, nhưng dù sao cũng là kẻ tu tiên, khôi phục rất nhanh chóng. Trái lại, Tạ Phình Đình giờ vẫn còn đang ngủ mê mệt, mọi động tĩnh bên ngoài chẳng hề ảnh hưởng đến nàng.

Trước khi Tạ Vân Đình đến Diệp phủ, Triệu Thiên Tâm đã cho Diệp Vô Ưu biết kế hoạch của nàng. Đối với việc Triệu Thiên Tâm giá họa cho Lãnh Tâm m, Diệp Vô Ưu không phản đối. Thứ nhất, hẳn biết thừa là Tướng quân phủ chẳng có cách nào báo đối phó được Lãnh Tâm m, mặt khác, hẳn cũng biết những oán

cừu giữa Triệu Thiên Tâm và Lãnh Tâm m, hần mà lên tiếng phản đối thì chắc chắn nàng sẽ không vui, vậy nên hần cũng chẳng quản nữa.

“Triệu tiên tử, cầu người làm ơn giúp giải khai cấm chế cho nhi tử, ta nhất định sẽ trọng tạ!”, vừa thấy Triệu Thiên Tâm, Tạ Vân Đình vội vã nói.

Ngay sau đó, hần thấy Diệp Vô Ưu, lại thấy Diệp Vô Ưu và Triệu Thiên Tâm tay trong tay thân mật như vậy, bất giác ngăn người: “Em rể, Phinh Đình đâu?”

“Phinh Đình tử tử vẫn còn đang ngủ”, Diệp Vô Ưu tự đắc nói

“Tạ tướng quân, bắt tất phải trọng tạ. Coi như ta giúp đỡ Vô Ưu, nhất định sẽ tận lực chữa trị cho công tử”, Triệu Thiên Tâm khẽ mỉm cười.

Nghe Triệu Thiên Tâm nói vậy, lại thấy bộ dạng thân mật của nàng và Diệp Vô Ưu, Tạ Vân Đình cũng hiểu ra quan hệ giữa hai người không phải bình thường. Bất quá hần cũng không dám nói gì, chỉ nhanh chóng trả lời: “Đa tạ Triệu tiên tử!”

Triệu Thiên Tâm cười đáp lễ, sau đó bắt đầu sắp xếp việc chữa trị cho Tạ Trường Phong. Nàng chọn căn phòng yên tĩnh nhất trong Diệp phủ, ngoại trừ Diệp Vô Ưu, không cho phép bất cứ người nào được vào. Cuối cùng, nàng còn bắt Hàm Yên và Lam Tiểu Phong đứng gác phía ngoài, không để người khác nhiễu loạn, mọi sự đều rất nghiêm túc.

Mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi. Sau khi Diệp Vô Ưu giải khai Tiêu Hồn Bát Chỉ cho Tạ Trường Phong, Triệu Thiên Tâm lấy ngân châm ra, nháy mắt đã châm liên tiếp mấy chiếc vào đầu Tạ Trường Phong. Châm như vậy có tác dụng như thế nào, Diệp Vô Ưu cũng chẳng thêm quan tâm, có điều Triệu Thiên Tâm cũng nói cho hần biết.

“Mấy chiếc kim này sẽ hủy đi một phần ký ức của Tạ Trường Phong. Hần sẽ quên tất cả mọi chuyện phát sinh trong vòng một tháng qua, đương nhiên, cũng bao gồm cả việc hôm đó chàng làm với hần”, Triệu Thiên Tâm khẽ thở dài, “Tiểu sắc lang, đây là lần đầu tiên ta làm chuyện trái lương tâm như vậy, chàng không được phụ ta đấy!”

“Thiên Tâm tử tử, đệ sẽ nhớ tỉ đã đối tốt với đệ thế nào mà”, Diệp Vô Ưu ôm Triệu Thiên Tâm vào lòng, thì thầm bên tai nàng.

“Nhớ được thì tốt, xong việc này ta cũng phải đi, Thiên Tâm vẫn còn ở khách sạn đợi ta”. Triệu Thiên Tâm lấy từ trong người ra một miếng ngọc bài nhỏ, trao cho Diệp Vô Ưu, “Tiểu sắc lang, chàng hãy giữ lấy vật này. Đây là tín vật của Y cốc chúng ta, số lượng không nhiều. Sau này chàng muốn tìm ta thì hãy mang nó đến Y cốc.”

“Tỉ không thể chữa bệnh cho hoàng đế xong rồi về với đệ sao?”, Diệp Vô Ưu tiếp lấy ngọc bài, vẻ không vui, nói.

“Hiện tại, Y cốc chủ tui là sự phụ của ta những thực tế cũng không quản nhiều việc, vì vậy, những việc ta phải làm thật sự rất nhiều. Lần này, ta lưu lại đây cũng đã lâu, tạm thời cũng không dám chắc lúc nào mới có thời gian để gặp chàng”, Triệu Thiên Tâm nhẹ nhàng nói, “Nếu chàng thật sự nhớ ta thì bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm ta. Tuy rằng Y cốc không phải bất kì ai cũng vào được, nhưng đệ đã có tín vật của ta, muốn vào cũng không khó khăn gì.”

“Vậy được, để mấy hôm nữa đệ sẽ đến tìm tỉ”, Diệp Vô Ưu dù cũng có chút không tình nguyện, nhưng cũng biết những gì Triệu Thiên Tâm nói là thật.

“Được rồi, thời gian cũng vừa khéo, chúng ta ra ngoài được rồi”, Triệu Thiên Tâm nói nhỏ, liếc nhìn Tạ Trường Phong đang hôn mê, khuôn mặt đột nhiên trở nên vô cùng mệt mỏi, tựa như vừa phải dụng sức quá mức. Nếu Diệp Vô Ưu không phải đã biết Triệu Thiên Tâm trên thực tế không phải mất chút khí lực nào thì e là cũng không biết nàng đang giả vờ.

“Triệu tiên tử, thế nào rồi?”, thấy Diệp Vô Ưu và Triệu Thiên Tâm bước ra, Tạ Vân Đình gấp gáp hỏi.

“Cơ bản là không sao”, Triệu Thiên Tâm nói, giọng có chút mệt mỏi, “Nhưng cũng có chút vấn đề, có điều cũng không nghiêm trọng lắm.”

Nghe xong câu đầu, Tạ Vân Đình liền biến sắc, nhưng sau khi nghe hết câu sau thì có chút căng thẳng, vội hỏi: “Triệu tiên tử, vẫn còn vấn đề gì nữa?”

“Tạ tướng quân, lúc trước ta đã từng nói có khả năng sẽ có hậu di chứng, giờ thì ta đã có thể cho ngài biết là di chứng gì rồi”, Triệu Thiên Vân từ tốn đáp, “Tạ công tử có khả năng sẽ mất đi một phần lí ức, đặc biệt là những chuyện đã xảy ra trong vòng một tháng gần đây. Có điều, trừ việc đó ra thì không có vấn đề gì khác nữa.”

“Triệu tiên tử, là như vậy sao?”, Tạ Vân Đình chăm chiêu hỏi.

“Đúng vậy, tuy nhiên khi hồi phục sức khỏe thì có thể có cơ hội khôi phục được đoạn kí ức đó”, Triệu Thiên Tâm nhỏ nhẹ nói, “Tạ tướng quân, giờ ngài có thể đưa công tử về rồi, khoảng một thời thần nữa công tử sẽ tỉnh lại.”

“Thật tốt quá, đa tạ Triệu tiên tử”, biểu hiện của Tạ Vân Đình cuối cùng cũng lấy lại nét vui vẻ. Chỉ là mất đi một đoạn kí ức, các phương diện khác đều không có vấn đề gì, đó đã là kết quả quá tốt rồi, huống gì kí ức vẫn còn khả năng khôi phục lại cơ mà?!

Tiếc là Tạ Vân Đình làm sao cũng không thể biết được là phần kí ức đã mất của Tạ Trường Phong thật sự không có khả năng khôi phục được. Chính Triệu Thiên Tâm đã cố ý ra tay thì sao lại có thể cho hắn cơ hội khôi phục đây? Nàng có nói vậy cũng chỉ là để gạt Tạ Vân Đình mà thôi.

Giữa trưa, sau khi miễn cưỡng chia tay với Diệp Vô Ưu, Triệu Thiên Tâm đã rời khỏi Diệp phủ. Nhưng sau khi nàng rời đi chưa đến một khắc, Lãnh Sương Sương đã xuất hiện trước cổng Diệp phủ.

90. Chương 2: Cật Thố Đích Sương Sương

“Sư phụ bảo ta đến đây hỏi người có muốn đi Vô Song Cung hay không?” Lãnh Sương Sương ngữ khí có chút lạnh lùng, làm Diệp Vô Ưu không khỏi cảm thấy hụt hẫng.

“Hôm nay đi hay sao?” Diệp Vô Ưu do dự hỏi.

“Sư phụ kêu ta nói với người đi càng sớm càng tốt.” Lãnh Sương Sương lạnh nhạt nói “Triệu Thiên Tâm đã đi khỏi rồi. Người cũng không thể để Tạ Phình Đình ở đây, tốt nhất là mang nàng ấy đi cùng. Người còn ở đây làm gì nữa, đừng quên là nhà của người tịnh không ở Bách Hoa thành.”

Nghĩ đến đám mỹ nữ như mây ở Vô Song cung rồi lại nhớ đến Hoa Nguyệt Lan cũng đang ở Vô Song cung, Diệp Vô Ưu cuối cùng cũng không cưỡng được sự cảm dỗ trong nội tâm. Hơn nữa hắn đã quyết định đồng ý đề nghị của Lãnh Tâm m trước khi đến Vô Song cung.

Chỉ là hắn nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cũng quyết định để Tạ Phình Đình lưu lại đây. Bách Hoa thành cách Vô Song cung cả trăm dặm, Phình Đình thân thể lại kiêu nhược nên hắn sợ nàng chịu không nổi, để nàng ở lại Diệp phủ cũng tốt

Thêm nữa, Tạ Phình Đình không đi nên hắn để Thất Thất ở lại cũng đủ. Như vậy cũng không phải lo tự rước phiền phức lúc có nữ nhân bên cạnh.

Về vấn đề an toàn của Tạ Phình Đình, hắn cũng không phải quá lo lắng. Một mặt, Tạ Phình Đình nói gì thì nói cũng là muội muội của Tạ Vân Đình, Tạ Vân Đình thân là đại tướng quân, ở Bách Hoa thành ai cũng phải nể mặt hắn vài phần nên họ cũng không dám động chạm đến Tạ Phình Đình. Mặt khác Lãnh Tâm m cũng đã đáp ứng phải người âm thầm bảo hộ nàng. Ma tông thực lực, hắn cũng khá tin tưởng.

Diệp Vô Ưu thật ra cũng không muốn mang Hàm Yên và Lam Tiểu Phong đi lắm, nhưng hắn biết rõ Hàm Yên, nha đầu này nhất định không chịu. Hơn nữa Mộ Dung Tiểu Tiểu bây giờ như biến thành cái đuôi của Hàm Yên. Hàm Yên đi đâu là chạy theo đó. Lam Tiểu Phong thân là kẻ hầu tự nhiên cũng phải đi theo nàng. Nói cho cùng là cuối cùng hắn cũng phải mang cả mấy người này theo.

Biết Diệp Vô Ưu đồng ý đi Vô Song cung, Lãnh Sương Sương liền nhanh chóng ly khai Diệp phủ. Diệp Vô Ưu lòng đầy tâm sự trở về phòng. Tạ Phình Đình vẫn đang mê man ngủ, nhìn khuôn mặt mỹ lệ của nàng, Diệp Vô Ưu tim như chợt thất lại. Hắn muốn gọi nàng dậy nhưng do dự mãi rốt cuộc cũng không làm, chỉ ngồi ở cạnh giường lặng im nhìn ngắm nàng.

Một lúc sau Diệp Vô Ưu đứng dậy bước ra ngoài thì vừa gặp Thất Thất.

“Thất Thất, ta phải xuất môn. Đợi ta đi rồi hãy gọi Phình Đình tỷ tỷ.” Diệp Vô Ưu từ từ nói, lúc này hắn có phần nào nghiêm túc, không như bình thường lúc nào cũng đùa giỡn.

“Công tử, người phải đi xa hả?” Thất Thất nhất thời ngây ra rồi vội vàng hỏi.

“Ừ, có lẽ phải hai ba tháng nữa mới quay về.” Diệp Vô Ưu gật đầu, “Phình Đình tỷ tỷ vẫn còn đang ngủ, ta không nỡ đánh thức nàng, ta sẽ nhanh chóng ly khai, đợi Phình Đình tỷ tỷ ra cô thay ta nói với nàng, bảo nàng ở đây chờ ta, ta sẽ trở về.”

“Công tử, người không cần nô tỳ phục thị hay sao?” Thất Thất lộ vẻ thất vọng chỉ khẽ hỏi.

“Phình Đình tỷ tỷ đối với rất quan trọng, cô phục thị nàng tốt cũng như là với ta vậy biết không.” Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng nói “Cô vào chiếu cố Phình Đình tỷ tỷ, không cần phải tiễn ta, ta và Hàm Yên mấy người đó đi đây.”

“Nô tỳ biết rồi...Công tử bảo trọng” Thất Thất buồn bã nói, nhân thần ai oán nhìn Diệp Vô Ưu rồi quay người đi vào.

“Xú nha đầu, làm gì mà ra vẻ đáng thương vậy chứ.” Diệp Vô Ưu thầm nghĩ, đáng vẻ tội nghiệp của Thất Thất thật là làm cho người khác phải động lòng.

Nghe Diệp Vô Ưu nói đi Vô Song cung, Hàm Yên mấy người cực kỳ hưng phấn, đặc biệt Lam Tiểu Phong, nhìn mặt hắn là biết đang tưởng tượng đến mấy cô nương. Hàm Yên và Mộ Dung Tiểu Tiểu thì muốn đến Vô Song cung chơi, còn Lam Tiểu Phong vẫn đang bị tuyệt sắc mỹ nữ Vô Song cung hấp dẫn đến mờ cả mắt.

Dù nói là đi ngay có vẻ như phần nào vội vàng, bắt quá mấy người bọn hắn cũng chẳng có bao nhiêu hành lý, cũng không cần phải sắp xếp gì nhiều. Thực tế cũng không phiền phức gì mấy.

Diệp Vô Ưu lúc đi cũng không mang gì theo, hiện tại chỉ có vài bộ y phục và một tệp ngân phiếu. Hàm Yên cũng y chang, trên người cũng chỉ có ngân phiếu. Mộ Dung Tiểu Tiểu thì ngoài ngân phiếu còn mang theo không ít thiên lôi đạn. Lam Tiểu Phong cơ bản trên người chẳng có gì, hắn hiện tại hầu hạ Mộ Dung Tiểu Tiểu, mỗi ngày cũng có trăm lượng tiêu nên cũng không lo gì.

Bốn người rời khỏi Diệp phủ, Diệp Vô Ưu không chịu được quay đầu lại nhìn, tự hồ hy vọng Tạ Phình Đình sẽ xuất hiện, bất quá hắn nhìn mãi cũng chẳng thấy một ai.

Chỉ là hắn cũng không biết, đi chưa được bao lâu thì trước cổng Diệp phủ xuất hiện hai hình bóng mỹ lệ.

“Thất Thất, người nói đi, chàng có quay lại nữa không?” Tạ Phình Đình nhìn theo thân ảnh mờ hồ của Diệp Vô Ưu buồn bã hỏi.

“Phu nhân, người yên tâm, công tử nói là nhất định sẽ quay lại.” Thất Thất nhẹ nhàng an ủi Tạ Phình Đình.

Tạ Phình Đình thở dài, không nói thêm tiếng nào.

Chưa đến nơi ở của Lãnh Tâm m Diệp Vô Ưu đã nhìn thấy Lãnh Sương Sương, đeo khăn gói đứng yên lặng bên đường.

“Sư tỷ, đệ vừa đang chuẩn bị đến tìm tỷ đây.” Diệp Vô Ưu liền bước lại. Hàm Yên vừa nhìn thấy Lãnh Sương Sương không tự chủ thối lui một bước, trước đây nàng đối với Lãnh Sương Sương có gì đó sợ hãi, đến giờ vẫn chưa hết.

“Sư phụ kêu ta nói với đệ, người cũng đi Vô Song cung nhưng không chung đường với chúng ta.” Lãnh Sương Sương lạnh nhạt nói. “Người giờ cũng đã đi rồi, đến lúc đó tự khắc sẽ đến tìm đệ. Giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi.”

“Ah..hảo..hảo” Diệp Vô Ưu nhất thời ngây ngốc, gật đầu một cách vô thức. Hắn vốn là muốn đi cùng đường với Lãnh Tâm m để nhân tiện chiêm chút ít tiện nghi. Nàng dường như cũng biết trước nên mới đi đường khác.

Năm người từ từ đi ra khỏi Bách Hoa thành, Lam Tiểu Phong và Mộ Dung Tiểu Tiểu trên đường vẫn còn hưng phấn, chỉ có Hàm Yên có vẻ như người thừa không nói gì cả, cố đi xa xa Lãnh Sương Sương. Cuối cùng, năm người phân thành hai nhóm, Diệp Vô Ưu và Lãnh Sương Sương đi cạnh nhau phía trước. Hàm Yên ba người thì lạc lại ở đằng sau.

Đến tối, năm người đã cách Bách Hoa thành khoảng năm mươi dặm, đến một tiểu trấn tên Mẫu Đan. Thế nhưng ở đây tịnh không có bông mẫu đan nào. Thực ra đây chỉ là một tiểu trấn thông thường, không có chút nét phồn hoa nào, so với Bách Hoa thành thì đúng là một trời một vực

Bất quá trong phạm vi hai mươi dặm chỉ có duy nhất tiểu trấn này, vậy nên nếu không muốn ngủ trên đường, bọn Diệp Vô Ưu chỉ có cách vào trấn tìm khách điếm.

Mẫu Đan trấn chỉ có duy nhất một khách sạn cũng gọi là Mẫu Đan khách sạn, nên việc làm ăn dĩ nhiên rất phát đạt. Bọn Diệp Vô Ưu vừa đến thì khách sạn cũng đã kín.

“Không phải lo, ta đã cho người đặt phòng trước rồi.” Lãnh Sương Sương nói mặt lạnh băng băng rồi quay sang phía chưởng quỹ: “Dẫn ta đến phòng thiên tự số một, ta họ Lãnh.”

Nghe nàng vừa nói, chưởng quỹ nhìn thấy Lãnh Sương Sương tóc hoàng kim óng ánh, liền biến sắc mặt, tỏ ra cung kính khác thường: “Tiểu thư, xin mời theo ta.”

Theo chưởng quỹ đến phòng, Lãnh Sương Sương và Diệp Vô Ưu bước vào, thế nhưng khi Hàm Yên đang chuẩn bị đi vào thì liền bị Sương Sương cản lại.

“Đây là phòng của ta và sư đệ, không phải cho bọn người ở.” Lãnh Sương Sương lạnh lùng nói.

“Ê, người có bị sao không, ở đây hết phòng trống rồi, người bảo bọn ta phải ở đâu?” Mộ Dung Tiểu Tiểu bắt măn la lên.

“Người ở đâu với ta không liên quan, người còn không đi ta ném bọn người ra đường hết đó.” Lãnh Sương Sương hừ một tiếng rồi nói.

“Người...” Mộ Dung Tiểu Tiểu còn đang muốn nói thì bị Hàm Yên bịt miệng rồi kéo đi. Người khác không biết Lãnh Sương Sương đáng sợ thế nào chứ nàng ta thì hiểu rõ, nàng tuyệt đối tin Lãnh Sương Sương nói được cũng làm được. Hơn nữa nàng ta không chỉ đơn giản là ném người. Ném xong có khi là mất nửa cái mạng rồi.

“Tỷ tỷ à, vậy chúng ta ngủ ở đâu bây giờ.” Bị kéo ra khỏi khách sạn xong Mộ Dung Tiểu Tiểu chu miệng hỏi.

“Không phải lo, tỷ tỷ của người tự nhiên có biện pháp.” Hàm Yên vênh mặt nói tự hồ không có gì đáng bận tâm.

Một lúc sau, Mộ Dung Tiểu Tiểu liền biết biện pháp của Hàm Yên là gì. Nàng đưa mắt nhìn Hàm Yên gõ cửa hai phòng khách, đối diện với gã khách nhân cười ngọt ngào. Sau đó mấy con cừu non liền đi ra nhượng lại phòng cho bọn họ.

“Tỷ tỷ, tỷ lợi hại ghê nha.” Mộ Dung Tiểu Tiểu mặt sùng bái Hàm Yên hết mức.

“Chuyện nhỏ, hừ, Lãnh Sương Sương không cho ta ở, chẳng nhẽ không có chỗ nào cho ta ở hay sao?” Hàm Yên vẫn còn tức tối nói.

“Tiểu tỷ tỷ, làm vậy có vẻ không được tốt lắm à, bọn họ dù gì cũng trả tiền rồi, tỷ lại bắt bọn họ ra đường ngủ.” Lam Tiểu Phong nói nhỏ, cũng vừa nhìn mấy tên đàn ông đi ra khách sạn.

“Nè, vậy người nguyện ý ngủ ngoài đường hay là để bọn chúng ngủ ngoài đường hả?” Hàm Yên trừng mắt nhìn Lam Tiểu Phong “Người không muốn thì ta với Tiểu Tiểu mỗi người ngủ một phòng đó.”

“A, đệ đương nhiên không muốn ngủ ngoài đường.” Lam Tiểu Phong liền nói, giọng lạc hẳn đi. Nói xong liền chạy tọt ngay vào một phòng, tựa như sợ Hàm Yên bắt hắn phải ra đường ngủ.

“Sư tỷ, mình ở chung sao?” Trong phòng, Diệp Vô Ưu cầm lấy Lãnh Sương Sương ngọc thủ, lòng vẫn có chút hoài nghi.

“Sư phụ kêu ta phải chiều cố người.” Lãnh Sương Sương cũng không cự tuyệt hành vi thân mật của hắn, chỉ bình tĩnh nói.

“Sư tỷ, tỷ đối với đệ thực tốt.” Diệp Vô Ưu tên tiểu tử này đúng là tham lam hết sức thấy được làm tới, vừa nói vừa nhẹ nhàng vòng lấy eo Sương Sương.

“Sư phụ đối với người còn tốt hơn nữa mà.” Lãnh Sương Sương nhìn có vẻ kỳ quái, miệng nói vậy nhưng thật ra cũng để mặc Diệp Vô Ưu làm gì thì làm, chỉ là ngữ khí nàng càng kỳ quái hơn, tựa như có ý ghen tức.

“Sư phụ đúng là đối với đệ rất tốt nhưng sư phụ cũng chỉ muốn đệ giúp người làm việc thôi. Chỉ có sư tỷ đối với đệ là chân chính tốt thôi.” Diệp Vô Ưu hai tay vòng ra sau lưng Lãnh Sương Sương ôm sát thân thể kiều mị của nàng, ngữ khí có chút oán trách.

91. Chương 3: Đồng Sàng Cộng Chẩm

“Sư tỷ, tỷ không phải đối với ta rất tốt hay sao, đệ có thể cảm thấy được mà.” Diệp Vô Ưu nói nhỏ bên tai nàng: “Ngoài ra, đệ còn cảm thấy tỷ với sư phụ tỷ tỷ quan hệ rõ ràng không được tốt. Kỳ thật, tỷ cũng đâu phải thật sự nghe lời sư phụ.”

“Người nhầm rồi.” Lãnh Sương Sương đột nhiên vùng khỏi vòng tay Diệp Vô Ưu, đi sang một bên lạnh nhạt nói.

“Sư tỷ, tỷ không phải nói dối đệ.” Diệp Vô Ưu cũng bước đến cạnh nàng: “Đệ không biết giữa tỷ và sư phụ tỷ tỷ cuối cùng đã phát sinh sự tình gì, nhưng đệ thấy rõ giữa hai người có gì đó ngăn cách.”

“Ta là do sư phụ nuôi lớn, không có sư phụ thì cũng không có ta bây giờ.” Lãnh Sương Sương trầm mặc cuối đầu nói.

“Nhưng mà, sư tỷ, đệ biết tỷ không được vui.” Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng vòng tay khẽ ôm lấy eo nàng.

“Sư phụ làm ta phải chia lìa với phụ mẫu, nhưng cũng là người nuôi ta lớn. Người nói đi, ta phải nên vui hay buồn đây?” Lãnh Sương Sương buồn bã nói.

“A? Diệp Vô Ưu nhất thời ngây ra, “Sư tỷ, ý tỷ là ...là sư phụ đã giết cha mẹ tỷ hả?”

Lãnh Sương Sương khẽ lắc đầu: “Không phải, thôi quên đi. Người đừng hỏi ta nữa, ta không muốn nói đến việc đó.”

“Được, đệ không hỏi nữa vậy. Bất quá, sư tỷ, sau này đệ sẽ bầu bạn với tỷ, sẽ làm tỷ được vui vẻ.” Diệp Vô Ưu kéo nàng vào lòng, khẽ hôn lên mái tóc dài vàng óng.

“Sư phụ nuôi dưỡng ta vì cảm thấy có lỗi với ta, còn người muốn ta vui vẻ có phải là vì ta xinh đẹp hay không?” Lãnh Sương Sương tựa vào người Diệp Vô Ưu khẽ hỏi.

Diệp Vô Ưu lặng người một lúc đang định trả lời thì Lãnh Sương Sương đã nói tiếp: “Không được nói dối, ta không thích những kẻ dối trá.”

“Đâu nào, sư tỷ, tỷ thật sự rất đẹp, bất cứ tên đàn ông nào cũng đều yêu thích tỷ hết. Đệ tự nhiên cũng rất yêu thích tỷ. Nhưng đó cũng không phải toàn bộ lý do. Quan trọng nhất là tỷ đối với đệ rất tốt, rất tốt, đệ tự nhiên cũng phải đối với tỷ thật tốt như vậy. Chẳng nhẽ khó hiểu vậy hay sao?”

“Người nói đúng, nhưng mà mấy năm nay, sư phụ luôn đối xử ta rất tốt. Người nói đi, có phải là ta cũng phải đối xử tốt với sư phụ không? Lãnh Sương Sương buồn bã nói: “Sư phụ có việc gì cũng đều hỏi ý kiến ta, nếu ta không thích sư phụ nhất định sẽ không làm. Lần này, sư phụ nói là muốn cho ta một sư đệ, để ta không phải tịch mịch như trước kia. Ta cũng đồng ý, rồi sau đó sư phụ đưa ta đi xem mấy kẻ mà người đã lựa chọn, xem thử ta có thích ai không...”

“Nguyên lai sư phụ tỷ tỷ không phải đã chọn đệ trước rồi sao?” Diệp Vô Ưu ngây người hỏi.

“Sư phụ tìm đồ đệ cũng đã hơn nửa năm rồi. Người chỉ mới đến đây có một tháng, sư phụ sao có thể chọn được người từ trước được chứ? Lãnh Sương Sương khẽ ngửa đầu, chợt lộ nụ cười đẹp mê hồn.

“Sư tỷ, tỷ, tỷ thật là đã cười.” Diệp Vô Ưu nhất thời trở nên si ngốc, đây là lần đầu tiên hắn thấy nàng mỉm cười, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác ngây ngất.

“Thật à” Lãnh Sương Sương giật mình: “Ta đã cười à”.

“Thật đó, sư tỷ, tỷ cười thật sự đẹp lắm.” Diệp Vô Ưu nhìn nàng trân trân rồi run run nói.

“Ra là ta vẫn có thể cười” Lãnh Sương Sương khẽ nói “Mấy năm nay, ta còn không nhớ phải nên cười thế nào nữa.”

“Chỉ cần trong lòng vui vẻ, tự nhiên sẽ cười” Diệp Vô Ưu trong lòng dâng lên một cảm giác kì lạ. Hắn cảm thấy mấy năm nay Lãnh Sương Sương thật sự khổ sở. Dù hắn vẫn không hiểu giữa Lãnh Tâm m và Lãnh Sương Sương có ân oán gì nhưng trong lòng hắn bây giờ với Lãnh Sương Sương xuất hiện một cảm giác thật xót xa.

“Đúng rồi, sư tỷ.” Diệp Vô Ưu đột nhiên nhớ đến một việc, hấp tấp hỏi: “Tỷ lúc này có nói sư phụ vì tỷ yêu thích đệ nên mới chọn đệ làm đệ tử phải không?”

“Cũng..cũng không phải, chỉ là ta thấy người thuận mắt chút thôi.” Lãnh Sương Sương lộ vẻ ngượng ngùng, sắc mặt chợt ửng hồng.

Hiện tại Lãnh Sương Sương so với vẻ băng lạnh hằng ngày còn kiều mị dụ người hơn gấp mấy lần, Diệp Vô Ưu tim đập liên hồi, cuối cùng cũng chịu không được liền bước lại gần rồi nhanh chóng đặt một nụ hôn lên má nàng.

“A.” Lãnh Sương Sương chợt vùng mạnh đẩy hắn ra. Nhìn nàng tựa như thỏ ngọc đang hoảng sợ vậy, đột nhiên nhảy sang một bên, sau đó tả thủ che lại chỗ bị hắn hôn phải rồi nhìn hắn với ánh mắt kì lạ.

“Sư tỷ, sao vậy.” Diệp Vô Ưu không khỏi cảm thấy có gì đó kì quái. Hắn không ngờ nàng lại phản ứng mạnh như vậy. Hắn trước đó ôm nàng thật lâu thì không sao, giờ chỉ hôn có một chút.

“Không, không có gì, ta thấy mệt rồi, ta muốn đi ngủ trước.” Lãnh Sương Sương nhẹ lắc đầu, nói xong nàng rời khỏi chỗ Diệp Vô Ưu, để nguyên y phục bước lên giường, không nói gì nữa cứ thế nằm quay vào trong, lưng hướng ra ngoài.

“Vậy ta ngủ ở đâu bây giờ?” Diệp Vô Ưu kêu thầm trong lòng. Hắn thực chỉ muốn trèo lên giường nằm cùng nàng, nhưng vừa này Lãnh Sương Sương phản ứng kịch liệt quá làm hắn bây giờ cũng chợt dạ không dám manh động.

“Sư đệ, đệ qua đây.” Trong khi hắn đang do dự thì vừa nghe thanh âm của Lãnh Sương Sương truyền đến bên tai.

“A?” Diệp Vô Ưu không kìm được la lên. “Sư tỷ, tỷ..tỷ nói gì, tỷ cho đệ nằm chung giường á?”

Sương Sương không trả lời, chỉ im lặng nằm xoay lưng về phía hắn.

“Thôi kệ, dù sao sư tỷ lúc trước cũng chút tình cảm với ta, chắc sẽ không đánh ta đâu.” Diệp Vô Ưu suy nghĩ một chút rồi cuối cùng cũng trèo lên giường. Mấy ngày nay, Lãnh Sương Sương đều không cự tuyệt những hành động thân mật của hắn. Lúc trước hắn không rõ nguyên nhân, đến hôm nay mới hiểu là Lãnh Tâm m sợ dĩ chọn hắn làm đồ đệ là vì Sương Sương.

“Ôm ta đi.” Lãnh Sương Sương chợt lên tiếng.

Diệp Vô Ưu lần này không chút do dự, ôm lấy nàng từ sau lưng. Một tay xuyên qua cổ nàng, một tay đặt vòng lên eo rồi nhẹ nhàng kéo nàng sát lại gần.

“Để yên như vậy, không được loạn động.” Lãnh Sương Sương khẽ hé môi nói, nàng vừa nói vừa dựa hẳn vào người hắn.

Im lặng một lúc rồi nàng nói, giọng có vẻ xa xăm: “Hồi ta còn nhỏ, má má thường ôm ta ngủ. Ta vẫn còn nhớ cái cảm giác đó. Bây giờ ta chỉ muốn thử tìm lại cảm giác đó thôi. Người có thể đáp ứng ta điều này không, chỉ ôm ta đến sáng mai, ngoài ra không làm gì khác, có được không?”

“Được, được mà, sư tỷ.” Diệp Vô Ưu mặt dài như muốn khóc, được ôm đại mỹ nhân ngủ đúng là thật sung sướng nhưng chỉ được ôm mà không thể làm gì thì quả là không thoải mái chút nào, còn khổ sở nữa là khác. Dù gì hắn cũng hiểu rõ muốn có được mỹ nhân phải tạm thời cố chịu đựng cái mùi hương đầy quyến rũ này.

Nghe Diệp Vô Ưu đồng ý, cơ thể có chút căng thẳng ban đầu của Sương Sương tựa như trở nên mềm mại hẳn. Nàng thư thái thả nhẹ ra rồi từ từ nhắm mắt. Một lúc sau, hắn chỉ còn nghe thấy nàng thở đều đều bên tai.

“Sư tỷ ơi sư tỷ, vì nàng tối nay ta đành phải cố chịu vậy, sau này nàng phải bồi thường lại cho ta đó.” Diệp Vô Ưu kêu thầm.

Buổi sáng ngày thứ hai, năm người tiếp tục lên đường.

Bốn người còn lại tinh thần rất tốt, chỉ có Diệp Vô Ưu ngáp liên tục, rõ ràng ngủ không ngon giấc. Cái đó cũng không có gì khó hiểu, tên tiểu tử này tối qua phải chịu đựng thật khổ sở. Dù được ôm cơ thể kiều mị của Lãnh Sương Sương nhưng hắn ngủ không được yên. Nàng cứ lấn qua lấn lại trong lòng hắn, làm hắn mấy lần muốn đẩy nàng xuống, cuối cùng cũng đành miễn cưỡng nhẫn nhịn.

Sáng thức dậy, Lãnh Sương Sương chủ động hôn hắn. Lúc này Diệp Vô Ưu cảm thấy cổ găng của hắn thật không bỏ công. Hắn có thể thấy Lãnh Sương Sương tỏ ra rất hài lòng với biểu hiện của hắn tối qua.

“Lam tiểu ca ca, huynh nghĩ Vô Ưu ca ca tối qua có bị sao không? Sao nhìn huynh ấy có vẻ không được khỏe lắm?” Hàm Yên nhìn Diệp Vô Ưu đang ngáp dài trước mặt, khe khẽ hỏi.

“Tiểu tỷ tỷ, tỷ thật sự không biết hay giả vờ không biết đây hả?” Lam Tiểu Phong nhìn Hàm Yên với vẻ kì quái.

“Nói lung tung, đương nhiên là thật sự không biết!” Hàm Yên bực tức trừng mắt nhìn Lam Tiểu Phong.

“Diệp ca ca tối hôm qua ngủ chung với tỷ tỷ xinh đẹp, nghĩ coi..bọn họ làm gì nè?” Lam Tiểu Phong nhìn Diệp Vô Ưu, mặt có vẻ hơi ghen tị.

“A, không thể nào!” Hàm Yên đột nhiên kêu lên, định nói tiếp thì đã thấy Lãnh Sương Sương quay đầu lại trừng mắt nhìn. Hàm Yên sợ hết hồn bịt miệng lại, không dám nói thêm tiếng nào.

Đến trưa bọn họ đi đến một tọa trấn khác, trấn này so với Mẫu Đan trấn lớn hơn và cũng vẻ phồn hoa hơn.

“Sư đệ, đệ đói chưa? Mình ăn chút gì nhé.” Thấy một tòa lầu, Lãnh Sương Sương dừng bộ rồi ôn nhu nói.

“Hảo.” Diệp Vô Ưu gạt đầu một cách vô thức, hắn bây giờ rất buồn ngủ, cả nửa người trên dựa vào Lãnh Sương Sương. Tựa như có thể ngủ bất cứ lúc nào.

Trong mắt Lãnh Sương Sương tự hồ như chỉ có mỗi mình Diệp Vô Ưu. Đối với ba người kia, nàng căn bản cũng không nói nửa lời. Nàng dìu Diệp Vô Ưu vào lầu rồi lại một bàn trống ngồi xuống. Chỉ có Hàm Yên vì sợ nàng, không dám ngồi chung nên tìm chỗ khác để ngồi.

Từ lâu khá lớn, người cũng khá đông. Ở đây có thể thấy đủ các kiểu ăn mặc muôn hình muôn sắc. Chỉ là bây giờ mấy thứ này đối với Diệp Vô Ưu chẳng có chút hứng thú. Hắn ngồi ngã vào lòng Lãnh Sương Sương, nhắm mắt ngủ khò khò.

Bầu không khí tửu lâu đột nhiên có chút náo động. Nguyên nhân chính là một đôi nam nữ trẻ vừa mới bước vào. Lúc trước, Diệp Vô Ưu và Lãnh Sương Sương chính là trung tâm chú ý, nhưng khi một nam một nữ này xuất hiện thì lập tức mấy cặp mắt liền đổ dồn về phía họ.

Không có từ ngữ nào để có thể hình dung được dung mạo của nữ tử đó. Chỉ có thể nói là nàng có một vẻ đẹp không giống với nữ nhân trần thế, có lẽ chính là tiên nữ phiêu lạc nơi phàm trần. Nàng chỉ đứng yên ở một góc tránh những ánh mắt tham lam đang nhìn ngó.

Sở dĩ mọi người đều chú ý đến nàng còn vì cách ăn mặc của nàng có phần kì quái. Rõ ràng ai cũng có thể nhận ra nàng là nữ, thế nhưng nàng lại mặc một bộ nho y. Chỉ là bộ nho y có hơi lớn một chút nhưng cũng không thể che dấu nổi cơ thể yếu diệu của nàng.

92. Chương 4: Vọng Nguyệt Tiên Tử

Bên cạnh nàng là một gã thanh niên, mắt hổ mày kiếm, vóc dáng cao lớn, phong thái tao nhã. Ngay cả Phan An tái thế chắc cũng phải cam bái hạ phong.

Hơn nữa một nam một nữ này đứng cạnh nhau càng làm cho người ta cảm thấy thật tương xứng, đơn giản chính là một cặp người ngọc trời sinh.

Trong tửu lâu lúc này mọi ánh mắt đều bị một nam một nữ này thu hút, chỉ trừ có hai người là Lãnh Sương Sương và Diệp Vô Ưu. Lãnh Sương Sương tự hồ với mọi sự tình đều không quan tâm. Nàng chỉ duy nhất quan tâm đến Diệp Vô Ưu đang nằm ngủ say sưa trong lòng nàng. Còn Diệp Vô Ưu dù với mỹ nhân rất có hứng thú nhưng với hần hiện tại không gì quan trọng bằng được ngủ.

Lam Tiểu Phong suýt nữa cũng thành hoa si nhưng hần cũng nhanh chóng nhận ra lai lịch một nam một nữ này nên cũng không dám hồ đồ.

Hai người này xác thực là có lai lịch rất lớn. Nam tử chính là đến từ tu tiên đệ nhất môn phái, Tán Tiên Môn. Sư phụ hần cũng chính là đương kim tu tiên thập đại cao thủ, bài danh đệ nhất Tiêu Vãn Thiên.

Tiêu Vãn Thiên được coi như là người gần tiếp cận đến cảnh giới vu tiên nhất. Tán Tiên Môn cũng được xưng là một trong những môn phái tu tiên chân chính. Tiêu Vãn Thiên mặc dù nhìn như chỉ khoảng ba mươi tuổi nhưng ai cũng biết ông ta thực tế đã ba trăm tuổi rồi.

Địa vị Tiêu Vãn Thiên tại Vân Mộng Đại Lục không ai khả dĩ suy suyển, (chỉ cần ông ta còn ở một ngày). Tán Tiên Môn đệ nhất môn phái địa vị thì cũng chẳng ai dám đả động. Hơn nữa mỗi đệ tử Tán Tiên Môn đều là những nhân vật có tiếng.

Tiêu Vãn Thiên có tất cả bốn đồ đệ. Có thể nói mỗi người trong bọn họ thực lực sánh ngang với tu tiên thập đại cao thủ. Chỉ là bọn họ đối với Tiêu Vãn Thiên rất tôn kính nên không dám cùng ông ta đứng chung bảng bài danh. Người anh tuấn phi phàm vừa xuất hiện tại tửu lâu lần này chính là đệ tử nhỏ nhất của Tiêu Vãn Thiên, Tiêu Điều.

Tiêu Điều có thể nói là đệ tử có tư chất tốt nhất trong bốn đồ đệ của Tiêu Vãn Thiên. Năm nay hần mới có hai mươi hai tuổi, thực lực thật sự của hần cũng chỉ ít người biết. Hần được tôn danh là Vân Mộng đệ nhất công tử, nhân xưng Tiêu Điều công tử.

Nữ tử kia lai lịch cũng cực lớn. Nếu Diệp Vô Ưu hiện tại không ngủ chắc chắn cũng có thể nhận ra nàng. Tranh vẽ nàng hần cũng đã xem qua vì nàng cũng chính một trong số Vân Mộng thập tiên tử.

Nàng chính là Vọng Nguyệt tiên tử Lâm Long Nguyệt, xếp thứ hai trong Vân Mộng thập tiên tử, chỉ chịu kém mỗi mình Tổ Y tiên tử hiện xếp thứ nhất. Nàng năm nay mười tám. Xuất thân từ Vọng Nguyệt Các, cũng là đệ tử duy nhất của Vọng Nguyệt các chủ.

Vọng Nguyệt Các tịnh không nằm trong Vân Mộng Đại Lục thập đại tu tiên môn phái nhưng Vọng Nguyệt Các địa vị giờ cũng còn có nhiều bàn cãi. Có người nói Vọng Nguyệt Các đương kim các chủ Lâm Thanh Diệp chính là một tuyệt sắc mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành. Tiếc là chưa có ai nhìn thấy chân diện mục của bà ta, chỉ biết bà ta là một tuyệt thế cao thủ. Trong Vân Mộng thập đại tu tiên cao thủ cũng có tên.

Vọng Nguyệt Các sở dĩ không được tính vào thập đại tu tiên môn vài, nguyên nhân chủ yếu là Vọng Nguyệt Các đệ tử quá ít. Thực tế, những ai quen biết Vọng Nguyệt Các đều biết Vọng Nguyệt Các tất cả chỉ có mười người, hơn nữa cả mười người đều là nữ nhân. Ngoài Lâm Thanh Diệp và đồ đệ Lâm Long Nguyệt còn có tám thiếu nữ khác, hợp xưng là Vọng nguyệt bát sử. Họ cũng đều do Lâm Thanh Diệp một tay đào tạo nên, nhưng trên danh nghĩa họ đều là thị nữ của Lâm Long Nguyệt.

Vọng Nguyệt Các địa vị khá cao như vậy có một nguyên nhân chính, đó là Vọng Nguyệt Các và Tán Tiên Môn có quan hệ mật thiết. Trước kia có người nói, Lâm Thanh Diệp và Tiêu Vấn Thiên kỳ thật là một đôi tình lữ, sau này không biết vì lý do gì lại chia tay. Bất quá, lời đồn đại này cũng chưa được chứng thực, nhưng cũng phần nào có thể khẳng định Tán Tiên Môn luôn bảo vệ Vọng Nguyệt Các.

Cũng vì giữa Tán Tiên Môn và Vọng Nguyệt Các có liên hệ mật thiết nên hiện tại việc Lâm Long Nguyệt và Tiêu Diêu cùng xuất hiện cũng không có gì lạ. Có điều Tán Tiên Môn và Vọng Nguyệt Các đều ở tại Vọng Nguyệt Đế Quốc, cách Bách Hoa Đế Quốc cũng khá xa, bọn họ hiện tại lại xuất hiện ở đây, suy cho cùng cũng có chút kì quái.

Hiển nhiên, Lâm Long Nguyệt và Tiêu Diêu đã sớm quen với việc bị người khác nhòm ngó, vậy nên bọn họ bị nhiều người trong tửu lâu nhìn chòng chọc cũng không cảm thấy bức tức. Chỉ là khi đưa mắt nhìn xung quanh thì phát hiện trong tửu lâu đã hết chỗ ngồi.

Tiêu Diêu nhanh chóng nhìn qua chỗ bàn Diệp Vô Ưu và Lãnh Sương Sương vì chỉ còn bàn bọn họ là còn chỗ trống, ngồi thêm hai người nữa chắc cũng không có vấn đề.

“Tiểu nhị, làm cho ta vài món ăn nhẹ, cứ làm mấy món ngon nhất là được. Thêm hai cân thịt bò với một bầu rượu nữa.” Lãnh Sương Sương lên tiếng.

“Vâng, khách quan, xin chờ một lát.” Tên tiểu nhị này nguyên đang nhìn Lãnh Sương Sương đến phát ngốc, bị nàng hét cho hấn mới tỉnh ra rồi vội vàng đi chuẩn bị thức ăn và rượu.

“Vị cô nương này, làm phiền một chút, xin hỏi chúng ta có thể ngồi ở đây được không? Tiêu Diêu khách khí hỏi, nét mặt mỉm cười đến chính hấn cũng tự nhận là rất quyền rũ.

“Không được quấy rầy sự đệ ta ngủ.” Lãnh Sương Sương không thèm ngẩng đầu lên, chỉ lạnh lùng nói.

“Tiêu Diêu hơi kinh ngạc, hấn mấy năm này đi nam về bắc, đây là lần đầu tiên thấy có người đối với hấn không chút khách khí. Ngay người một chút rồi nói tiếp: “Cô nương, tửu lâu giờ đã hết chỗ, có thể cho bọn ta ngồi đây được không?”

“Biến đi!” Lãnh Sương Sương tức giận ngẩng đầu hét lên. Mái tóc hoàng kim tuyệt đẹp như tung lên, càng tôn thêm vẻ mỹ lệ cho khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Thật là một vẻ đẹp kinh tâm động phách. Lúc này, chúng nhân tự hồ đều cảm thấy như vậy, thiếu nữ kim phát này so với Lâm Long Nguyệt quả thật đẹp không kém.

Thấy dung mạo Lãnh Sương Sương, Tiêu Diêu cũng trở nên si ngốc một lúc. Hơn nữa Lãnh Sương Sương phản ứng càng làm hấn có một cảm giác đặc biệt. Có lẽ trước giờ không có ai nổi hung với hấn như vậy. Cũng không biết sao hấn hiện tại cũng không thấy tức giận chút nào, thay vào đó lại xuất thần nhìn Lãnh Sương Sương trân trân.

“Tiêu huynh, có việc gì vậy?” Lâm Long Nguyệt cũng vừa bước tới, may liểu nhần lại có vẻ ngạc nhiên.

“Không có gì.” Tiêu Diêu rót cuộc cũng định thần lại, hấn đưa mắt nhìn Lâm Long Nguyệt, giọng có chút gì bất lực: “Lông Nguyệt, ta nghĩ mình nên chuyển qua tửu lâu khác, vị cô nương này không muốn cho chúng ta ngồi đây.”

“Nhưng chỗ này hình như không có tửu lâu nào tốt hơn.” Lâm Long Nguyệt có vẻ lưỡng lự, nàng đưa mắt nhìn Lãnh Sương Sương nhưng Sương Sương lúc này đã cúi đầu xuống. Nàng tuy không thấy được dung mạo của Sương Sương nhưng nhìn khá rõ Diệp Vô Ưu đang nằm trong lòng Sương Sương say ngủ.

“Người đó nhìn thật quen.” Đi khỏi tửu lâu, Lâm Long Nguyệt không kìm được liền bật nói: “Ta đã gặp nàng ta ở đâu vậy?”

“Lông Nguyệt, muội nói ai vậy?” Tiêu Diêu kì quái hỏi. Hắn cũng không biết tại sao hiện tại đầu óc chỉ toàn nghĩ đến thiếu nữ kim phát đó.

“Chính là nữ hài tử đang ngủ đó.” Lâm Lông Nguyệt đáp, nàng cũng cho là Diệp Vô Ưu là nữ nhân.

“Nữ hài tử?” Tiêu Diêu lơ mơ hỏi: “Không phải vị cô nương đó có nói sư đệ nàng đang ngủ sao?”

“Không thể nào. Chẳng lẽ muội nhìn lầm?” Lâm Lông Nguyệt nhất thời cũng thấy mờ mịt, “Nhưng muội nhìn thấy hình dáng của người đó thật sự là nữ hài tử mà?”

Dừng một lúc, Lâm Lông Nguyệt cau mày suy nghĩ: “Muội nghĩ là đã gặp nàng ta ở đâu đó, nhưng muội nhớ không ra ở đâu.”

“Nhớ không ra thì thôi, tạm thời muội đừng cố nữa.” Tiêu Diêu khuyên nhủ, chỉ là trong tâm tưởng hắn thật ra đang tự hỏi cô nương kim phát đó không biết tên gì?

Diệp Vô Ưu vẫn còn đang ngủ, hắn không biết trong lúc ngủ đã bỏ qua cơ hội gặp một trong những người hắn dự định lấy làm vợ, Lâm Lông Nguyệt. Càng không biết rằng lão bà tương lai này vẫn đang nghĩ hắn là nữ nhân.

Tửu lâu phục vụ khá chậm, cũng vì có quá đông khách nhân, Lãnh Sương Sương đợi thức ăn ra thì cũng đã mất gần một khắc chung.

“Sư đệ, dậy nào. Ăn chút gì đã.” Sương Sương vừa lay lay Vô Ưu vừa nói

“Sư tỷ, đệ muốn ngủ.” Diệp Vô Ưu đã tỉnh lại, mắt vẫn còn chưa mở.

“Ăn chút gì trước đã, chút nữa chúng ta đi mua xe ngựa rồi đệ lên xe ngủ lúc nào cũng được.” Sương Sương ôn nhu nói.

Ngửi thấy mùi thức ăn hấp dẫn, bụng Vô Ưu đã bắt đầu kêu réo. Hắn cuối cùng cũng ngồi dậy, ra sức tận hưởng các món ăn hấp dẫn trước mắt.

Ăn uống no nê, Diệp Vô Ưu càng thấy buồn ngủ hơn. Lãnh Sương Sương nhanh chóng mua một cỗ xe ngựa. Chỉ tội nghiệp Lam Tiểu Phong phải làm xa phu. Hàm Yên và Tiểu Tiểu thì chỉ được đi theo bên ngoài. Lãnh Sương Sương và Diệp Vô Ưu tự nhiên ở trong xe. Nàng ngồi còn Diệp Vô Ưu thì gối đầu lên đùi đầy đàn tính của nàng tiếp tục ngủ.

Mã xa vừa ra khỏi tiểu trấn liền bị chặn lại, không nói cũng biết đó chính là Lâm Lông Nguyệt và Tiêu Diêu.

“Dừng lại!” Lâm Lông Nguyệt khẽ quát.

“Lâm tiên tử, có việc gì vậy?” Lâm Tiểu Phong tên tiểu tử này giờ cũng không dám có tà ý, chỉ nhã nhặn hỏi.

“Gọi người trong xe ra đây!” Lâm Lông Nguyệt mặt hầm hầm.

“Thật ngại quá, Diệp ca ca hiện đang nghỉ ngơi, sợ tạm thời không được rảnh.” Lam Tiểu Phong liền nói, bụng nghĩ hắn cũng vì muốn tốt cho Lâm Lông Nguyệt, đợi đến lúc Diệp Vô Ưu ra thật thì chỉ sợ nàng cũng không chạy thoát khỏi tay hắn.

“Tránh rạ!” Một thân ảnh yêu kiều từ trong xe bay ra, cùng với tiếng quát lạnh lùng. Trong chớp mắt Lãnh Sương Sương đã đứng ngay trước mặt Lâm Lông Nguyệt.

“Người là ai? Với Yến Ngọc Dao có quan hệ gì?” Lâm Lông Nguyệt lạnh lẽo quát.

“Ta là ai, người không cần biết!” Lãnh Sương Sương lạnh lùng nói, “Nếu người không tránh đường thì đừng trách ta không khách khí!”

“Vị cô nương này, Lông Nguyệt chỉ muốn tìm lệnh sư đệ có chút việc muốn hỏi.” Tiêu Diêu thấy hai người như sắp đánh nhau đến nơi liền lập tức giải thích.

“Ta nói rồi, không được quấy rầy sư đệ ta ngủ!” Lãnh Sương Sương nói từng từ một. Đột nhiên lúc đó mái tóc hoàng kim của nàng không có gió cũng tự tung bay. Một cổ khí tức làm người ta cảm thấy ngột thở áp bức lấy Lâm Long Nguyệt.

93. Chương 5: Bất Giảng Lí Đích Mĩ Nữ

Tiêu Diêu ở bên cạnh ngưng thần quan sát, sắc mặt từ từ biến thành trang trọng. Hắn thấy rõ, luận tu vi, Lâm Long Nguyệt tịnh không bằng vị kim phát nữ tử mà hắn có chút mến mộ này. Chỉ là hắn cũng đồng thời nhận ra lai lịch Lãnh Sương Sương vì hắn cũng đã từng thấy qua Ma Tông kiếm pháp.

Thấy Long Nguyệt tình huống bất diệu, Tiêu Diêu có chút do dự, cuối cùng cũng xuất thủ.

Một kiếm của hắn nhìn có vẻ đơn giản nhưng lại dễ dàng hóa giải công thế của Lãnh Sương Sương. Lâm Long Nguyệt lúc này mới thở hổn hển.

“Vị cô nương này, không biết cô nương với Ma Tông Lãnh tông chủ xưng hô thế nào?” Nhìn Lãnh Sương Sương nhân thân băng lạnh tự hồ như sắp sửa động thủ tiếp, Tiêu Diêu liền hỏi.

“Người là sư phụ tại?” Lãnh Sương Sương vẫn lạnh lùng đáp, “Bớt sàm ngôn đi, còn cần đường thì đừng trách ta không khách khí!”

“Xin hỏi cô nương quý tính?” Tiêu Diêu mặt mỉm cười, có vẻ như đang rất mong đợi.

“Lãnh!” Lãnh Sương Sương lạnh lùng thốt ra đúng một từ.

“Lãnh cô nương, kì thật Long Nguyệt chỉ muốn hỏi lệnh sư đệ một việc, tịnh cũng không có ý gì khác, xin đừng hiểu lầm.” Tiêu Diêu nhã nhặn nói, một mặt vì sư môn quan hệ, hắn phải giúp đỡ Lâm Long Nguyệt, mặt khác hắn cũng không muốn có gì nặng nề với Sương Sương mà mới gặp một lần đã làm hắn rung động, càng không muốn có ấn tượng không tốt trong mắt nàng.

“Ta đã nói rồi, sư đệ vẫn còn đang ngủ, các người có việc thì sau này hãy đến tìm hắn.” Lãnh Sương Sương sắc mặt có chút hòa hoãn, tính khí nàng tuy nóng nảy nhưng tuyệt không ngốc nghếch. Tiêu Diêu tu vi rất mạnh, so với nàng chỉ hơn chứ không kém. Nếu giao đấu thật sự sợ là nàng cũng không chịu được bao lâu.

“Sư tỷ, có việc gì vậy?” Diệp Vô Ưu giọng uể oải. Tiếng ồn ào bên ngoài truyền vào cuối cùng cũng làm hắn tỉnh lại, từ trong mả xa chui ra rồi đưa mắt nhìn Lâm Long Nguyệt.

“Ý?” Vừa thấy Lâm Long Nguyệt, Diệp Vô Ưu cảm thấy chút kinh ngạc, tiểu tử này nhớ rất rõ dung mạo của Vân Mộng thập tiên tử nên tự nhiên nhận ngay ra nàng, đương nhiên Tiêu Diêu đứng bên cạnh hắn cũng không thềm để ý đến.

Lúc này, Lâm Long Nguyệt đã thấy rõ ràng hình dạng của Diệp Vô Ưu, nàng bất giác bước lại gần rồi nhìn chằm chằm vào Diệp Vô Ưu, nhân thân ẩn hiện nộ hỏa.

“Sư đệ, cô ta tìm đệ có việc.” Lãnh Sương Sương đưa mắt qua Long Nguyệt.

“Tìm ta có việc gì?” Diệp Vô Ưu hơi bất ngờ, đang chuẩn bị khai khẩu thì Lâm Long Nguyệt đã nói trước.

“Người và Yến Ngọc Dao có quan hệ gì?” Lâm Long Nguyệt vừa nhìn chòng chọc vào hắn vừa hỏi.

Ban đầu khi thấy nàng, Diệp Vô Ưu tâm tình khá tốt. Hắn trong lòng coi mỹ nữ này là lão bà tương lai nhưng Lâm Long Nguyệt lại hỏi hắn câu này làm hắn có chút bức tức, nàng lại gọi trực tiếp tên của Yến Ngọc Dao ngữ khí rõ ràng không có chút tôn trọng.

“Nàng hỏi mẹ ta làm gì?” Diệp Vô Ưu hỏi, giọng có vẻ không hài lòng. Tên tiểu tử với phụ mẫu rất hiếu thảo, với mẹ hắn lại càng tôn kính nên không dễ dàng bỏ qua những ai dám mạo phạm.

“Ra người là nữ nhi của Yến Ngọc Dao?” Lâm Long Nguyệt giận dữ, “Ồ chung với bọn Ma Tông một chỗ, quả nhiên không có gì tốt đẹp!”

“Nàng có bị mù không vậy? Nàng không chỉ mù mà hình như tai cũng có vấn đề!” Diệp Vô Ưu không có chút hảo khí, “Nàng không nghe thấy sư tỷ gọi ta là sư đệ hả? Mở to mắt mà nhìn cho rõ, thiếu gia là nam đó!”

Ngừng một chút rồi nói tiếp: “Còn nữa, ta nói cho nàng biết, dù nàng là lão bà tương lai của ta nhưng cũng không được bắt kính với mẹ ta!”

“Người, người nói bậy bạ gì đó!” Lâm Long Nguyệt nói như không ra hơi, “Ai, ai là lão bà tương lai của người? Còn nữa, người là nam nhân sao lại giống mẹ người như đực vậy?”

“Ta giống ai thì liên quan gì đến nàng?” Diệp Vô Ưu có vẻ chán ngấy rồi, “Nghe sư tỷ nói nàng tìm ta có việc, cuối cùng là việc gì? Có thì nói nhanh lên, đừng phí thời giờ để ta còn ngủ.”

Diệp Vô Ưu cảm thấy chút bức mình, Lâm Long Nguyệt dù vô cùng xinh đẹp, nếu so sánh với Yên Băng Cơ cũng không thua kém nhưng nàng lại đối với mẹ hắn không khách khí, lại còn đánh đồng hắn là nữ nhân nên làm hắn cực kỳ bất mãn. Vậy nên lúc này hắn đối với Lâm Long Nguyệt chẳng có mấy hứng thú.

“Ta đến tìm người thanh toán!” Lâm Long Nguyệt rít lên, “Ta không quản người rồi cuộc là nam hay nữ, chỉ cần biết Yến Ngọc Dao là mẹ người không sai. Năm đó nếu không phải do mẹ người, sư phụ ta cũng đã không phải cô khổ linh đình như hiện tại, ta bây giờ phải đòi lại công đạo cho sư phụ!”

“Long Nguyệt, có gì từ từ nói!” Tiêu Diêu liền nói, hắn thấy Long Nguyệt tựa như chuẩn bị động thủ.

Nói xong thì hắn cũng vừa nhìn thấy Diệp Vô Ưu, ban đầu hắn cũng nghĩ là nữ nhân nhưng sau một lúc cũng khẳng định Diệp Vô Ưu xác thật là nam, chỉ là hắn cũng phải công nhận nam tử này quả thực có nét đẹp họa quốc ương dân của mỹ nữ.

“Vô duyên vô cớ, sư phụ nàng cô khổ linh đình thì liên quan gì đến mẹ ta?” Diệp Vô Ưu bức tức nói.

“Vô Ưu ca ca, huynh sao tự nhiên ngốc vậy, khẳng định là nam nhân mà sư phụ cô ta yêu không yêu bà ta, chỉ yêu mẹ của huynh, sở dĩ, sư phụ cô ta mới cô khổ linh đình đó!” Hàm Yên đứng ở bên im lặng này giờ chợt mở miệng cười hi hi nói.

“Thực vậy?” Diệp Vô Ưu dùng nhãn thần kì quái nhìn Lâm Long Nguyệt, “Hóa ra sư phụ nàng yêu cha ta? Không có chút đạo lý. Cha ta cũng đâu có đẹp đẽ gì, chỉ là gặt được mẹ ta, đó cũng là phúc khí tám đời tu mới được, không thể nào lại có mỹ nữ khác yêu cha ta.”

“Ai nói sư phụ ta yêu cha người?” Lâm Long Nguyệt nghiêng răng trèo trẹo, “Tóm lại sư phụ ta nói, chính là mẹ người Yến Ngọc Dao hại người!”

“Cho dù thật sự có người vì mẹ ta mà không yêu sư phụ cô thì cũng là do bà ta bản thân vô dụng thôi, mệnh lực không đủ, với mẹ ta thì có quan hệ gì?” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn Lâm Long Nguyệt, không chút hảo khí nói: “Đẹp mà làm gì, chút đầu óc cũng không có, không rảnh cãi nhau với nàng, ta còn có việc!”

Không đợi Lâm Long Nguyệt nói, Diệp Vô Ưu nắm lấy Sương Sương ngọc thủ nói: “Sư tỷ, chúng ta đi thôi!”

“Mm!” Lãnh Sương Sương khẽ đáp, ôn thuận cùng Diệp Vô Ưu bước vào mã xa. Lâm Long Nguyệt tất nhiên không cam tâm bỏ qua, chỉ là nàng đang còn muốn nói thì đã nghe giọng Tiêu Diêu khuyên bảo.

“Long Nguyệt, chúng ta còn có chánh sự, không nên vì việc này mà lãng phí thời gian.” Tiêu Diêu khẽ nói, kì thật hắn còn muốn nói nữa, cảm thấy nàng làm ầm ỹ một cách vô lý.

“Hừ, muội sẽ không bỏ qua Yến Ngọc Dao đâu! Lâm Long Nguyệt hậm hực, phẫn phẫn nhìn mã xa.

Tiêu Diêu chỉ biết lắc đầu, không nói gì, lúc này trong đầu hắn vẫn còn xuất hiện hình bóng xinh đẹp của Lãnh Sương Sương. Dù chỉ mới gặp không lâu, hình ảnh của nàng tựa như đã in sâu vào tâm tưởng của hắn, không tan đi được.

“Cái tên đó tên là Tiêu Diêu, là đệ tử của Tiêu Vấn Thiên, sau này gặp hắn phải cẩn thận một chút.” Ở trong xe, Lãnh Sương Sương nói với Diệp Vô Ưu: “Còn Lâm Long Nguyệt tu vi không bằng tỷ, chỉ cần đệ tính thuộc những tiên thuật sư phụ dạy thì ả cũng không đáng làm đối thủ của đệ, đệ cũng không phải để tâm nhiều.

“Tiêu Vãn Thiên? Chính là đại lục để nhất cao thủ, nghe nói lão đầu này sắp thành tiên rồi phải không tỷ?” Diệp Vô Ưu dù sự tình ở đại lục cũng không biết nhiều nhưng với danh tự Tiêu Vãn Thiên cũng không phải xa lạ.

“Chính là ông ta, tên Tiêu Diêu đó tuy còn trẻ nhưng tu vi đúng là thâm bất khả trắc, so với tỷ chắc còn cao hơn nhiều. Có lẽ hai người chúng ta hợp lực mới khả dĩ thắng được hắn.” Sương Sương gật đầu, “Sự phụ giờ không có ở đây, chúng ta tốt nhất không nên có xung đột gì với bọn họ, hôm nay bỏ qua đi, sau này chúng ta tìm Lâm Long Nguyệt thanh toán cũng không muộn.”

“Biết rồi, sư tỷ, sau này đệ nhất định sẽ giáo huấn nàng ta hảo hảo.” Diệp Vô Ưu lúc này cũng không thấy buồn ngủ mấy, “Bất quá, sư tỷ. Đúng là kì quái, Lâm Long Nguyệt không phải là ở Vọng Nguyệt Đế Quốc hay sao? Sao giờ lại đến chỗ này vậy?”

“Cái đó tỷ cũng không rõ, không cần phải quản ả, chỉ cần ả không đến phá chúng ta thì muốn làm gì cũng được.” Lãnh Sương Sương giọng lạnh nhạt.

“Tỷ nói sao thì vậy.” Diệp Vô Ưu gật đầu, “Chúng ta trước tiên phải nhanh về Vô Song Cung.”

Tiếp đó, nhóm năm người bọn họ không ngừng nghỉ nhắm hướng Vô Song Cung lên đường. Đến chập tối thì đến một nơi mà xung quanh không thấy thấy nổi một ngôi làng hay tiểu điền nào. Lâm Tiểu Phong cực chẳng đã đành phải đánh mã xa tiến đến bờ rừng gần đó.

“Diệp gia ca ca, tối nay chúng ta chỉ có thể qua đêm ở đây thôi.” Lâm Tiểu Phong nhìn tứ phía rồi khổ sở nói với Diệp Vô Ưu.

“Không sao cả, ở đây thì ở đây.” Diệp Vô Ưu tịnh không để ý. Lý do đơn giản là hắn có thể ngủ ở trong mã xa xa hoa này. Hơn nữa Lãnh Sương Sương tự nhiên cũng sẽ bồi tiếp hắn, hắn nghĩ lúc đó hắn là sẽ rất khoan khoái.

“Vô Ưu ca ca, muội muốn ngủ trong xe?” Hàm Yên chu miệng, dễ thương nói.

“Đi xuống đất ngủ.” Lãnh Sương Sương trừng mắt nhìn Hàm Yên, hét lên.

“Êi, cô có bị sao không vậy? Ta cũng là tiểu lão bà của Diệp ca ca, cô không được ngược đãi ta.” Hàm Yên bất mãn nói.

“Ta không cần biết ngươi là gì. Tóm lại ngươi đừng có làm phiền ta, coi chừng ta với ngươi không khách khí.” Lãnh Sương Sương hầm hừ: “Còn nữa, ta cảnh cáo ngươi. Đừng có mà dụng mị thuật lên sư đệ, không thì ta sẽ biến ngươi thành xú bất quáí đó.”

“À?” Nghe Lãnh Sương Sương nói, Hàm Yên không tự chủ lùi liền mấy bước, nhãn tình vẫn còn mấy phần sợ hãi.

“Tỷ tỷ, sao phải sợ ả chứ? Muội giúp tỷ.” Mộ Dung Tiểu Tiểu lắc lắc tay Hàm Yên, nói nhỏ.

“Đừng có nghĩ là có vài viên thiên lôi đạn là ngon.” Không đợi Hàm Yên nói, Lãnh Sương Sương liếc nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, nhãn thần mang theo một cổ sát khí lạnh lẽo. Tội nghiệp Mộ Dung Tiểu Tiểu bị nàng nhìn đến nổi không nói nổi nữa lời.

94. Chương 6: Nhu Tình Mật Ý

“Sư tỷ, bỏ đi, đừng để ý đến bọn họ, chúng ta nghỉ ngơi đi.” Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng nói, hắn kì thật cũng không muốn Lãnh Sương Sương cùng Hàm Yên không ‘giao tranh’. Hắn biết rõ Lãnh Sương Sương nếu thực muốn động thủ, hơn phân nửa sẽ không hạ thủ lưu tình. Hắn mặc dù rất bất mãn Hàm Yên, nhưng cũng không muốn nàng thương tổn quá lớn. Dù sao, bọn họ từ nhỏ tới lớn đã quen nhau lâu như vậy, Hàm Yên ngoại trừ bên ngoài thích câu dẫn hắn, còn thì đối với hắn cũng tốt.

“Ừ.” sắc mặt Lãnh Sương Sương trong nháy mắt trở nên nhu hoà. Rồi sau đó, liền cùng Diệp Vô Ưu chui vào xe ngựa hào hoa.

“Thật là kỳ quái, đối với Vô Ưu ca ca thì tốt, đối với ta lại dữ như vậy!” Hàm Yên nhỏ giọng lầu bầu một câu.

Ôm hận lại ôm hận, không còn cách nào khác, nàng chỉ có thể ngủ ở bên ngoài.

Sau việc tối qua ôm nhau ngủ, đêm nay Lãnh Sương Sương có vẻ tự nhiên hơn nhiều, không nói gì, liền trực tiếp chui vào trong lòng Diệp Vô Ưu, mùi hương say lòng người chui vào mũi Diệp Vô Ưu, Diệp Vô Ưu không nhận được có chút tâm viên ý mãn.

Nhẹ nhàng ôm lấy thân thể yếu kiều mềm mại của Lãnh Sương Sương, Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng cúi đầu, hướng tới gần đôi môi anh đào, vừa mới chạm vào môi nàng. Lãnh Sương Sương đột nhiên giật mình kinh hãi giống như con thỏ nhỏ, đột nhiên từ trong lòng hấn nhảy dựng lên, thiếu chút nữa đã nhảy khỏi xe ngựa.

Khi Diệp Vô Ưu đang ngỡ sờ không biết làm thế nào, thân thể mềm mại của Lãnh Sương Sương lại tự động trở lại trong lòng hấn. Chỉ là, so với vừa rồi thì cứng nhắc hơn rất nhiều.

“Sư đệ, đừng, đừng như vậy, ta còn chưa quen.” Lãnh Sương Sương nhẹ giọng nói: “Người, người cứ như vậy ôm ta, giống hôm qua có được không?”

“Được rồi, sư tỷ.” Diệp Vô Ưu vẻ mặt khổ sở, rất bất đắc dĩ nói, đáp ứng yêu cầu này của Lãnh Sương Sương, nghĩa là đêm nay hấn lại chịu dày vò cả đêm, nhưng mà, hấn bây giờ cũng biết, Lãnh Sương Sương không phải là không thích hấn. Có điều, nàng quả thực không cách nào thích ứng với hành vi thân mật hôn môi của hấn đối với nàng, bây giờ mức độ lớn nhất hấn có thể làm chỉ sợ chính là ôm nàng mà thôi.

“Sư đệ, đợi qua mấy ngày nữa, ta cần phải chậm rãi thích ứng.” Lãnh Sương Sương yếu ớt nói “Đến lúc đó, chúng ta...”

Lãnh Sương Sương không tiếp tục nói, nàng cảm thấy hai gò má nóng bừng. Bởi vì nàng biết, nàng cùng Diệp Vô Ưu không chỉ riêng có quan hệ sư tỷ đệ, Lãnh Tâm m cũng không chỉ là đơn thuần tìm một sư đệ cho nàng. Bất quá hiện giờ, nàng sẽ không đem điều đó nói cho Diệp Vô Ưu, chỉ khi thật đúng lúc nàng mới có thể chân chính nói ra.

“Sư tỷ, ta biết mà, yên tâm, ta sẽ không ép người đâu.” Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Lãnh Sương Sương, ôn nhu nói.

Diệp Vô Ưu trong miệng nói ra dễ dàng, song trong lòng lại có nỗi khổ nói không nên lời. Cũng may đêm nay, ở trên xe ngựa, hấn còn tận lực ôm Lãnh Sương Sương chặt một chút, hi vọng nàng không loạn động. Nếu nàng yên phận một chút, vậy còn tốt, nếu không an phận giống như tối hôm qua, hấn có thể lại thêm thêm một đêm rồi.

Không biết do đã có thói quen được Diệp Vô Ưu ôm trong lòng hay không mà đêm nay, Lãnh Sương Sương ngủ rất an bình trong lòng Diệp Vô Ưu. Cơ hồ không có cử động chút nào, bởi vậy, đêm nay Diệp Vô Ưu xem như thoải mái hơn rất nhiều, tới quá nửa đêm, hấn cũng ngủ say mê mết.

Ngày thứ hai, khi Diệp Vô Ưu tỉnh lại, ngọc thể mềm mại vẫn ở trong lòng. Chỉ là, hấn lại cảm giác xe ngựa đang đi, mà Lãnh Sương Sương trong lòng, cũng đang mở to con mắt xinh đẹp sáng long lanh, nhìn hấn đầy nhu tình.

“Sư tỷ, đây là lúc nào?” Diệp Vô Ưu hỏi có chút mơ hồ.

“Nhanh đến giữa trưa thôi, nhìn người ngủ rất ngon, ta không muốn đánh thức người.” Lãnh Sương Sương ôn nhu nói: “Cũng may Lam Tiểu Phong còn không tính là ngốc, coi như mọi chuyện, hấn đã xử lý tốt.”

“Ồ, xem ra tiểu hoa si này còn có điểm hữu dụng.” Diệp Vô Ưu thuận miệng nói.

“Nếu thuận lợi, đêm nay chúng ta có thể tới Vô Song cung.” Lãnh Sương Sương hiển nhiên đối với Lam Tiểu Phong không có hứng thú. “Đợi tới Phiêu Miểu Phong, ta sẽ ở lại khách điểm, người cùng bọn họ lên Phiêu Miểu Phong.”

Phiêu Miểu Phong vốn là phong cảnh rất có danh tiếng bên trong Bách Hoa đế quốc, mà từ sau khi Vô Song cung xuất hiện, Phiêu Miểu Phong danh khí càng lớn. Bởi vì, Vô Song cung tọa lạc trên đỉnh Phiêu Miểu Phong, mà cũng bởi vì Vô Song cung xuất hiện, dẫn tới bây giờ rất nhiều du khách du ngoạn tại Phiêu

Miêu Phong không cách nào thấy được toàn cảnh Phiêu Miểu Phong. Cũng chính vì, đỉnh núi là địa bàn của Vô Song cung, người thường không cách nào tiến vào.

Ảnh hưởng bởi lợi ích này, Phiêu Miểu Phong vốn chỉ có mười hộ gia đình, bây giờ cũng phát triển thành một tiểu trấn, đồng thời cũng đổi tên thành Phiêu Miểu trấn. Phiêu Miểu trấn mặc dù không lớn song cũng như ‘chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ’, bất cứ thứ gì nơi này đều có. Từ quán trọ đến thanh lâu các loại đều không thiếu.

Nói đến thanh lâu, Phiêu Miểu trấn từng có một tên ‘cần tiền không cần mạng’, mở một thanh lâu, sau đó tuyên bố, trong thanh lâu của hắn có mỹ nữ đến từ Vô Song cung. Trong chốc lát, thanh lâu của hắn sinh ý hưng thịnh dị thường, có điều không bao lâu, chuyện này truyền tới Vô Song cung. Thanh lâu trong một đêm biến mất không còn, mà ông chủ của thanh lâu, cũng không thấy bóng dáng đâu, từ đó về sau, rốt cục không có ai dám mượn tên tuổi của Vô Song cung kiếm tiền.

Cho dù tất cả mọi người biết Vô Song cung không dễ trêu vào, cũng biết muốn có được mỹ nữ Vô Song cung là vô cùng khó khăn, nhưng không ngờ có rất nhiều công tử cậu ấm hoặc là phong lưu lãng tử muốn tìm cơ hội tiếp cận mỹ nhân. Sau hai mươi năm từ khi phát sinh sự kiện đó, người tới nơi này lại càng nhiều.

Hai mươi năm qua, Diệp Phi Phàm kẻ không tên tuổi lại có thể đoạt lấy chân tâm của mỹ nữ đẹp nhất Vô Song cung Yến Ngọc Dao, mặc dù rất nhiều người hận Diệp Phi Phàm nghiêng rã, song thành công của hắn, cũng kích thích tự tin của rất nhiều nam nhân. Hiển nhiên một điều Diệp Phi Phàm có thể lấy được Yến Ngọc Dao, vậy bọn họ muốn chiếm lấy phương tâm của một mỹ nữ Vô Song cung cũng không khó. Chính vì thế Phiêu Miểu trấn này hai mươi năm qua, càng trở nên phồn hoa.

Gần đến đêm, đoàn người Diệp Vô Ưu đi tới Phiêu Miểu trấn, mà Lam Tiểu Phong thì rất tự giác đi tìm khách sạn. Hàm Yên cùng Mộ Dung Tiểu Tiểu bởi vì có chút sợ Lãnh Sương Sương, cũng cùng đi theo Lam Tiểu Phong, chỉ còn Diệp Vô Ưu cùng Lãnh Sương Sương, chui khỏi xe ngựa, chậm rãi đi trên trấn.

Không biết có phải do Vô Song cung thường xuyên có người xuống Phiêu Miểu Phong hay không, khiến cho người trên trấn này đã nhìn qua nhiều mỹ nữ, cho nên Diệp Vô Ưu cùng Lãnh Sương Sương lại tựa hồ không có nhiều sức thu hút. Đương nhiên, điều này đối với Diệp Vô Ưu mà nói, đó là chuyện cầu còn không được, hắn cũng không thích bị quá nhiều người nhìn chăm chú, đặc biệt là chán ghét bị nhiều nam nhân dùng ánh mắt háo sắc nhìn hắn giống như là nhìn nữ nhân.

“Sư đệ, chậm một chút, không bằng đêm nay chúng ta ở lại chỗ này một đêm, sáng mai người trở lên Phiêu Miểu Phong.” Lãnh Sương Sương nhẹ nhàng đề nghị.

“Ừm, sư tỷ, ta nghe người.” Diệp Vô Ưu gật gật đầu, đã đi tới nơi này rồi, hắn cũng không gấp như vậy có một buổi tối thôi. Hơn nữa, Phiêu Miểu Phong thực sự là có chút cao, đường cũng không phải dễ đi, người thường phải hai ba canh giờ mới có thể trèo lên trên, mà hắn một người tu tiên với tu vi loại này, ước chừng cũng phải nửa canh giờ.

“Lãnh gia tỷ tỷ, khách sạn đã an bài xong rồi, người cùng Diệp gia ca ca có thể tới nghỉ ngơi!” Lam Tiểu Phong vội vã chạy tới, vẻ mặt nịnh bợ nó. Ở trước mặt Lãnh Sương Sương, hắn không dám phạm hoa si.

“Sư đệ, chúng ta đi thôi!” Lãnh Sương Sương nhẹ nhàng gật đầu, hướng tới Diệp Vô Ưu nói.

Giống như hai tối hôm trước, đêm nay, Lãnh Sương Sương vẫn nằm trong lòng Diệp Vô Ưu, như một con mèo nhỏ ngoan, nàng ngủ rất yên ổn, trên mặt còn lộ ra vẻ tươi cười, tựa hồ trong mộng gặp chuyện gì đó vui vẻ.

Diệp Vô Ưu lại không ngủ, có lẽ bởi vì ngày mai tiến vào Vô Song cung, trong lòng có chút chờ mong, cũng có phần kích thích, cho nên trong nhất thời không ngủ được.

Đột nhiên lúc đó, hắn cảm thấy có gì đó không bình thường, bất ngờ ngẩng đầu lên, phát hiện, trong phòng không biết lúc nào lại thừa ra một người. Bất quá, khi hắn nhìn rõ ràng hình dáng người này, tức thì thở dài một hơi, bởi vì người đến không phải ai khác, đúng là Lãnh Tâm m.

“Sư phụ tỷ tỷ, người đến đây lúc nào?” Diệp Vô Ưu liền vội vàng hỏi.

Lãnh Tâm m lại không nói lời nào, chỉ là thân thể chợt loé lên tới trước giường, ngọc chuỗi phất nhẹ sau đầu Lãnh Sương Sương, nàng mới mở miệng nói: “Ta mới tới một lúc, có một số việc, ta muốn nói cho người.”

“Chuyện gì vậy?” Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng buông Lãnh Sương Sương ra, hẳn biết Lãnh Tâm m vừa mới bỏ thêm cấm chế trên người Lãnh Sương Sương. Tạm thời Lãnh Sương Sương rơi vào trong giấc ngủ say, đối với chuyện bên ngoài không hay biết chút gì.

“Ta để cho người tới Vô Song cung, không chỉ là để người tới chinh phục nữ nhân Vô Song cung, ta còn muốn người giúp ta điều tra một việc.” Lãnh Tâm m chậm rãi nói: “Căn cứ ta điều tra nhiều năm qua, Bách Hoa đế quốc mỗi lần thưởng hoa đại hội thông phái ra hoa nữ, cùng với Vô Song cung có quan hệ mật thiết, ta cơ hồ có thể khẳng định, người không chế tất cả hoa nữ kia, là ở trong Vô Song cung, ta hoài nghi nàng chính là cung chủ Vô Song cung hiện giờ, nhưng ta không có chứng cứ gì, cho nên ta muốn người đi điều tra.”

“Là như thế sao?” Diệp Vô Ưu nhảy xuống giường, cau mày hỏi: “Nếu Vô Song cung thực sự cùng hoa nữ có quan hệ, vậy bọn họ không có lý nào phái một hoa nữ tới bên người ta.”

“Đó cũng là chỗ ta tương đối khó giải thích được, nhưng ta tin tưởng Vô Song cung cùng hoa nữ của Thường hoa đại hội quả thật có quan hệ.” Lãnh Tâm m trầm ngâm một chút nói: “Ta không cách nào phái người trực tiếp tấn công vào trong Vô Song cung. Bất quá, vì người và Vô Song cung có mối quan hệ, muốn tiến vào Vô Song cung cũng không khó, cho nên, nhiệm vụ này giao cho người.”

“Được rồi, bất quá...” Diệp Vô Ưu đột nhiên dùng ánh mắt không có hảo ý nhìn Lãnh Tâm m, đột nhiên thò tay ra ôm lấy eo nhỏ nhắn của nàng, sau đó nói tiếp: “Sư phụ tỷ tỷ, người cho ta lợi ích gì đây?”

95. Chương 7: Sư Đồ Đồng Sàng

“Sư phụ tỷ tỷ, hảo xử đương nhiên là người đã cho nhiều!” Diệp Vô Ưu cười hi hi, nắm chặt lấy song thủ Lãnh Tâm m, bắt đầu không thành thật, tên tiểu tử này thích nhất là ‘được làm tới’, thấy Lãnh Tâm m không đẩy tay hắn ra, tự nhiên lại càng muốn tiến thêm một bước.

Song thủ Diệp Vô Ưu ôm khê eo Lãnh Tâm m rồi xoa nhẹ, qua lớp y phục ép chặt có thể cảm nhận được làn da mềm mại của nàng, tay hắn có cảm giác mỹ diệu dị thường.

“Người còn muốn hảo xử gì nữa?” Lãnh Tâm m hít nhẹ vào một hơi, không tức giận, nàng như đã bình tĩnh lại không ít, ngữ khí cũng trở lại bình thường.

“Sư phụ tỷ tỷ, chẳng nhẽ nàng không biết ta muốn gì nhất hay sao?” Diệp Vô Ưu ôm sát lấy lưng Lãnh Tâm m, song thủ từ từ di chuyển xuống dưới, một tay dừng tại phong đồn, tay kia trượt nhẹ xuống đùi nàng.

“Tiểu sắc lang, người không còn nghĩ đến gì khác ngoài việc đó hay sao?” Lãnh Tâm m tức tối nói, nàng hỏi hận ban đầu không kiểm tra rõ hắn. Nàng cũng không nghĩ hắn thực sự là tên háo sắc đến như vậy, thậm chí còn can đảm đến mức này. Kẻ khác nghe nói đến danh tính của nàng đều chạy xa ba trượng, vậy mà tên tiểu tử này đến một điểm sợ hãi cũng không có, không chỉ không sợ mà còn dám chủ động ve vãn nàng.

“Còn có việc gì tốt hơn việc này chứ?” Diệp Vô Ưu ra vẻ vô tội. Đảm lượng của hắn bây giờ ngày càng lớn, động tác cũng càng lúc càng quá trớn, một tay khê vuốt kiêu đồn, tay kia luồn nhẹ vào trong đùi nàng, sau đó đột nhiên thâm nhập cấm khu.

Thân thể Lãnh Tâm m run lên, rồi đột nhiên vùng lên, nắm lấy Diệp Vô Ưu rồi ném cả người hắn ra ngoài.

Diệp Vô Ưu từ từ đáp xuống đất, rồi tiếp tục ngoan cố hướng về Lãnh Tâm m bước tới.

“Tiểu sắc lang, người đối với ta thành thật một chút!” Lãnh Tâm m quay đầu lại rồi trừng mắt nhìn hắn.

“Sư phụ tỷ tỷ, đừng có vậy mà, dù gì mình trước sau gì cũng sẽ là người một nhà mà.” Diệp Vô Ưu một chút cũng không sợ, còn đi tiếp đến trước mặt nàng. Trong lúc Lãnh Tâm m không chú ý, hắn liền ôm chặt lấy, rồi cúi xuống hôn nàng.

Lãnh Tâm m bị Diệp Vô Ưu khiến cho tâm phiền ý loạn, phản ứng trở nên chậm chạp. Nhìn thấy hấn sắp hôn, nàng nhất thời cũng không muốn đẩy hấn ra, chỉ muốn tránh nụ hôn của hấn. Nàng gần như vô thức lắc đầu sang một bên, chỉ là nàng né không cho hấn hôn vào môi, nhưng khuôn mặt xinh đẹp thì không tránh khỏi, lập tức bị Diệp Vô Ưu trực tiếp hôn lên má nàng.

Trong tim Lãnh Tâm m có một cảm giác kì dị dâng mạnh lên. Tự hồ nhiều năm trước đó, nàng cũng đã từng bị ai đó hôn và cũng hôn lên đúng vị trí đó. Tiếc là bây giờ kẻ đó cũng chỉ là một đồng xương trắng mà thôi.

Khi Lãnh Tâm m đang chìm đắm trong đoạn hồi ức ngắn ngủi, Diệp Vô Ưu đã có những động tác khác, môi hấn nhanh chóng di xuống dưới rồi hôn lên cổ hơi ửng hồng của nàng.

Thân thể kiều mị của Lãnh Tâm m khẽ run lên, nàng chưa bao giờ bị nam nhân hôn vào chỗ đó, thực tế đó cũng là nơi mẫn cảm nhất trên người nàng. Dù nàng đã sớm là nữ nhân trưởng thành, tuy nhiên hơn ba mươi năm đến nay vẫn chưa hề kinh qua chuyện nam nữ. Nhưng không chứng tỏ là nàng không có nhu cầu của một nữ nhân bình thường. Chỉ là khả năng kiềm chế của nàng còn lớn hơn mà thôi.

Hiện tại bị Diệp Vô Ưu kích thích, khát vọng chôn kín trong tim tự hồ lại bùng lên. Không biết vì sao, dù rằng bản thân nàng biết không nên để Diệp Vô Ưu tên tiểu sắc lang này tiếp tục làm bậy bạ trên thân thể nàng, hơn nữa nàng rõ ràng có năng lực ngăn hấn lại, nhưng nàng vẫn để mặc hấn, tịnh không có chút kháng cự nào.

Diệp Vô Ưu tự nhiên lại càng gan hơn, mấy ngày trước Triệu Thiên Tâm có dạy hấn một thủ pháp, hấn liền áp dụng ngay lên người Lãnh Tâm m. Bắt đầu dùng cả hai tay lướt qua từng bộ vị mẫn cảm của nàng.

“Mmm...” Lãnh Tâm m cuối cùng khẽ rên lên. Nghe tiếng rên yếu đuối của nàng, Diệp Vô Ưu đầy hưng phấn, trong lòng càng cảm thấy kích thích một cách kì dị. Bởi vì ma nữ ai nhìn cũng khiếp sợ này chung vu cũng bị hấn kích động dục tính.

Chinh phục kiểu ma nữ như Lãnh Tâm m với hấn mà nói thậm chí còn kích thích hơn chinh phục Vân Mộng thập tiên tử. Hà huống trước đây Lãnh Tâm m cũng đã từng là một trong Vân Mộng thập đại tiên tử, vì thế lúc này Diệp Vô Ưu cảm thấy hưng phấn không sao kể xiết.

Hấn vẫn không ngừng hôn lên cổ Lãnh Tâm m, vì hấn cũng cảm thấy được nàng vô cùng mẫn cảm ở đây. Hấn chỉ cần liếm nhẹ nhẹ thì nàng cũng đã tự giác run rẩy rồi. Cùng lúc đó, hấn bế nàng lên rồi ôm nàng về phía giường. Đặt nhẹ nàng lên giường, một tay tiếp tục chu du trên các bộ vị mẫn cảm của nàng, tay kia bắt đầu cởi áo nàng.

Lãnh Tâm m mắt nhắm chặt, khẽ quay sang bên, không chút kháng cự động tác của Diệp Vô Ưu. Khuôn mặt xinh đẹp cũng xuất hiện những đốm hồng ngáy ngất. Miệng chốc chốc lại phát ra những tiếng rên nhỏ.

Diệp Vô Ưu sao mà biết được, lúc này Lãnh Tâm m tâm tưởng đang nghĩ đến một nam nhân khác. Mặc dù người này với nàng chưa bao giờ xảy ra những việc như hiện tại đang diễn ra. Nhưng trong giấc mơ của nàng, đã hơn một lần xuất hiện tình cảnh cuồng nhiệt, nàng cũng hơn một lần huyền tưởng về nam nhân đó với nàng như vậy. Nàng có cảm giác giấc mơ như đã trở thành hiện thực. Một khắc thời gian này, nàng tự hồ đã quên mất, người đàn ông nàng từng yêu say đắm đã chết từ lâu, còn tên nam nhân hiện tại trên người nàng, danh nghĩa là đồ đệ, tuổi cũng chỉ suýt soát bằng một nửa của nàng.

Diệp Vô Ưu khẽ ngẩng đầu lên, cởi áo yếm của nàng ra, nhẹ nhàng giải thoát khuôn ngực đang bị trói buộc khiến cho một đôi ngọc nhũ ngạo nhân liên hiện ra. Gian phòng lúc này như thêm mấy phần xuân sắc, xem ra ngọc nhũ Lãnh Tâm m không hề nhỏ hơn so với núi đôi phong mãn của Tạ Phình Đình, lại còn có phần đầy đặn săn chắc hơn. Diệp Vô Ưu bất giác nuốt nước bọt, rồi rất nhanh gục đầu vào giữa đôi song phong, hướng về nơi nhũ câu thâm sâu. Hô hấp của hấn tự hồ như không được thoải mái, nhưng cái cảm giác mĩ diệu này thật làm hấn phải tham lam hít lấy hít để.

Lãnh Tâm m đột nhiên mở mắt ra, nàng cuối cùng cũng đã tỉnh táo lại, khát vọng trong lòng tuy vẫn còn nhưng nàng cũng đã minh bạch, nam nhân nằm trên người không phải là người nàng đã từng mong mỏi, mà là đồ đệ nàng tìm được, một tên tiểu nam nhân ‘sắc đảm bao thiên’. Hơn nữa còn có đệ tử chân chính của nàng đang nằm cạnh. Cũng vì thấy mái tóc hoàng kim của Lãnh Tương Tương như đập vào mắt, nàng

bất giác nghĩ đến một vài sự tình, sau đó nàng đột nhiên đẩy mạnh Diệp Vô Ưu ra, tự mình cũng phi thân lên rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất, dùng tốc độ cực nhanh mặc lại y phục.

“Hôm nay ta cho chàng bấy nhiêu hảo xử đã đủ nhiều chưa?” Diệp Vô Ưu vẫn còn ngồi trên giường, Lãnh Tâm quay lưng về phía hắn, khẽ hỏi.

“Sự phụ tử tử, ta nói rồi, hảo xử vĩnh viễn không bao giờ đủ hết.” Diệp Vô Ưu trong lòng kêu thầm đáng tiếc. Sắp đắc thủ mà vẫn còn để Lãnh Tâm thoát thân. Chỉ là hắn cũng biết trừ phi hắn thật sự dùng tiêu hồn bát chỉ đối phó nàng. Còn khi nàng không nguyện ý, hắn không hề có khả năng chiếm được nàng. Chỉ là, tiêu hồn bát chỉ dù gì cũng chỉ nên dùng để đối phó địch nhân, nếu không phải bắt đắc dĩ, hắn cũng không bao giờ muốn dùng thủ pháp này đối phó với Lãnh Tâm m.

“Chỉ cần chàng luôn nghe lời ta, đến ngày nào đó chàng cũng có thể đạt được mọi thứ chàng muốn.” Lãnh Tâm m nhẹ nhàng kết thúc câu nói: “Bao gồm cả ta.”

Không đợi Diệp Vô Ưu nói, Lãnh Tâm m đã nói tiếp: “Chỉ là, chàng hiện tại chưa làm gì vì ta hết, chỉ toàn muốn hảo xử thôi, nên giờ vẫn còn hơi sớm một chút.”

“Cho ta sớm một chút cũng được mà?” Diệp Vô Ưu từ trên giường nhảy lại, vẫn còn muốn ôm Lãnh Tâm m. Hắn vẫn còn hoài niệm tư vị ban nãy. Trong lòng hắn vừa muốn áp bức cổ dục hỏa lại vừa muốn phát tiết.

Bất quá, lần này vận khí hắn không được tốt, chưa kịp ôm lấy thân thể Lãnh Tâm m thì nàng đã tránh ra sau, trong chớp mắt thì đã xuất hiện ở cửa.

“Đừng quên chàng còn phải làm việc cho ta, muốn hảo xử, thì phải làm việc cho tốt nhé” Lãnh Tâm m khẽ nói xong, quẹo nhanh ra ngoài cửa rồi biến mất.

“Còn định gì nữa, dùng mỹ sắc dụ ta chắc?” Diệp Vô Ưu thầm cầu nhàu, trong đầu bất giác hiện lên ngọc nữ đầy đặn của Lãnh Tâm m, lòng tán thưởng: Vừa lớn vừa căng a!

Sáng hôm sau, khi Diệp Vô Ưu tỉnh dậy, tinh thần ủ rũ. Cái đó cũng không có gì lạ, hắn bị Lãnh Tâm m kích thích dục hỏa, không thể phát tiết. Mặc dù hắn có thể ngủ ngon nếu cùng Lãnh Tâm m thì hành hảo sự. Nhưng phút cuối hắn vẫn còn nhịn được, không phải do hắn là chính nhân quân tử, chỉ là hắn có chút lo sợ. Nếu thật sự làm vậy với nàng, nàng có thể sẽ không cam tâm, vạn nhất sau này nàng không lý gì đến hắn hoặc không cho hắn động chạm đến, đó chính là ‘nhân tiểu thất đại’. Cố nhịn thêm vài ngày nữa đến khi thời cơ chín mùi, đợi khi Sương Sương tự dâng hiến cho hắn sẽ tốt hơn.

Biết Lãnh Tâm m không đi Vô Song Cung, cao hứng nhất chính là Hàm Yên. Bởi vì nàng ta nghĩ không có Lãnh Tâm m thì ai cũng không phải sợ. Nàng lại còn có thể tiếp tục với Diệp Vô Ưu chơi trò câu dẫn. Chỉ là, nàng ta cũng không ngờ đến, vì ý đồ này mà chẳng bao lâu sau nàng phải chịu đau khổ.

Sau một thời thần, Diệp Vô Ưu, Hàm Yên, Lam Tiểu Phong cùng Mộ Dung Tiểu Tiểu, bốn người xuất hiện phía ngoài Vô Song Cung. Họ liền phát hiện nơi này đang rất náo nhiệt.

Ở cửa vào Vô Song Cung có hai tuyệt sắc mỹ nữ mặc váy trắng, mỗi người đều cầm trường kiếm, đứng thủ hai bên cửa. Lúc này, có rất nhiều gã trẻ tuổi đủ các loại cao thấp béo gầy đang tiến tới hai nàng.

“Vị tiên tử này, xin hỏi quý tính?”

“Vị tiên tử này, xin hỏi nàng bao nhiêu tuổi?”

Mấy loại câu hỏi không đến đâu đó, mấy tên chán ngắt này cứ hỏi đi hỏi lại mãi. Chỉ là hai mỹ nữ tuyệt sắc này từ đầu đã không thèm để ý gì đến bọn chúng.

“Ê, các người không chán hay sao? Muốn chọc bản cô nương tức chết hả?” Tiếng hét bất mãn vang lên, làm nơi náo nhiệt này đột nhiên trở nên yên tĩnh.

96. Chương 8: Mỹ Nữ Như Vân Đích Tiên Cảnh

“Nhìn cái gì mà nhìn? Ta nói bọn người đó, rầm rầm rì rì, bức muốn chết!” Hàm Yên tiếp tục chửi bới.

“Tiểu nha đầu đó ở đâu đến vậy? Chút lễ mạo cũng không có.” Có người bắt mẫn thì thầm. Còn chưa dứt tiếng, hần liền cảm thấy mắt nổ đom đóm, sau đó má đau rát như bị lửa cháy. Những người còn lại đều nghe thấy tiếng bạt tai vang lên.

Mấy tên này đa phần là đều là bọn công tử cậu ấm rảnh rỗi, không có việc gì làm. Lúc này vừa thấy có kẻ trong bọn chịu thiệt, tức khắc cả bọn im thin thít, còn có vài gã không tự chủ liền sờ sờ lên má, tự hồ lo Hàm Yên cũng sẽ ‘thưởng’ chúng vài cái tát. Sau đó hết thấy đều tự giác tránh đường. Nguyên lai, mấy tên đang quần lấy hai mỹ nữ cũng thối lui.

Diệp Vô Ưu liền được dịp quan sát hai mỹ nữ đang đứng giữ cửa, ngũ quan phối hợp với nhau trên khuôn mặt thật hoàn mỹ, vóc người yếu diệu dụ nhân, quả thật động lòng người. Trả trách Vô Song Cung có thể hấp dẫn được cả lũ nam nhân như vẹt trời này đến đây. Mới chỉ có hai nàng giữ cửa mà đã họa quốc ương dân như vậy, không biết bên trong còn đến mức nào nữa?

“Xin chào hai vị tỷ tỷ!” Lam Tiểu Phong bước tới trước, hướng về phía lưỡng nữ chào hỏi, đang còn muốn nói tiếp thì bị Hàm Yên ngắt lời.

“Lam gia tiểu ca ca, huynh không được giở trò tán tỉnh.” Hàm Yên bắt mẫn nói, “Chúng ta đi vào trước đây!” Hàm Yên vừa nói vừa kéo Mộ Dung Tiểu Tiểu đi vào trong. Chỉ là, hai mỹ nữ hiển nhiên không cho nàng ta đi vào.

“Không được chấp thuận, ngoại nhân không thể tiến nhập Vô Song Cung.” Mỹ nữ hơi mảnh dẻ ở bên trái nói, giọng nàng thật êm tai, lại có phần ôn hòa.

“Hai vị tỷ tỷ, ta không phải là ngoại nhân mà!” Hàm Yên lúc này vừa mới có vẻ hung hăng, bây giờ tự dưng trở nên cực kỳ khả ái.

“Cô không phải ngoại nhân!” Mỹ nữ mảnh dẻ có vẻ hơi ngạc nhiên. “Vậy cô là người gì?”

“Hi hi, ta đương nhiên là người của Vô Song Cung!” Hàm Yên có vẻ thích thú nói, “Ta chính là thị nữ của Băng tỷ tỷ, Băng tỷ tỷ là thánh nữ Vô Song Cung, vậy ta đương nhiên là người của Vô Song Cung!”

“Cô là thị nữ của thánh nữ?” Mỹ nữ mảnh dẻ khẽ cau mày, tựa như không tin lắm. Vừa lúc đó, mỹ nữ có phần phong mãn hơn lay lay nàng một cái rồi chỉ tay về một hướng khẽ nói: “Như Mi, muội nhìn kia.”

Mỹ nữ tên Như Mi, nhìn theo hướng chỉ tay lập tức nhìn thấy Diệp Vô Ưu, mặt bất giác biến sắc.

“Như Yên. Sao hần ta lại ở đây?” Như Mi ngữ khí có chút kinh ngạc, tiếp tục: “Hần muốn tìm thánh nữ thì cũng đâu cần phải đến đây. Chẳng nhẽ thánh nữ không nói cho hần biết nàng đã đi Phiêu Tuyết Đế Quốc sao?”

Người khác có thể không nhận ra Diệp Vô Ưu, nhưng người của Vô Song Cung đều biết rõ. Họ đều đã nhìn thấy họa tượng của hần, cũng biết quan hệ giữa Diệp Vô Ưu và Yên Băng Cơ, cho nên Như Yên và Như Mi vừa nhìn thấy Diệp Vô Ưu đã nhận ra ngay.

“Hai vị tỷ tỷ, ta tên Diệp Vô Ưu, ta có chuyện muốn gặp cung chủ của hai vị, có thể cho chúng ta vào không?” Diệp Vô Ưu lúc này cũng bước tới, hướng tới lưỡng nữ hành lễ vừa lịch sự nói. Hần không muốn bị hai nàng chặn ngoài cửa, vào trước rồi nói tiếp, đợi khi vào Vô Song Cung xong hần muốn huyền não bao nhiêu chẳng được.

“Diệp công tử, cung chủ hiện tại đang bế quan, sợ là không thể gặp.” Như Yên có vẻ do dự nói, “Còn các vị nếu muốn gặp thánh nữ, thì nên đến Phiêu Tuyết Đế Quốc, thánh nữ hiện giờ có lẽ đang ở Phiêu Hương Thành.”

Phiêu Hương Thành chính là đô thành của Phiêu Tuyết Đế Quốc, cũng là một trong tứ đại danh thành của Vân Mộng Đại Lục, cùng tề danh với Bách Hoa Thành của Bách Hoa Đế Quốc.

“Vị tỷ tỷ này. Ta không phải đến tìm Băng tỷ tỷ, ta có việc phải cầu kiến cung chủ. Cung chủ nếu vẫn đang bế quan, vậy cũng không cần phải gấp. Chúng ta có thể ở đây từ từ chờ cũng được.” Diệp Vô Ưu lúc đầu hơi ngần ra, vì hần cũng không nghĩ vô tình trung lại biết được hạ lạc của Yên Băng Cơ. Song hần cũng

nhANH chóng khôi phục lại bình thường, hắN tự biết đến đây tìNH không phải để tìm Yên BắNG Cớ, hắN đến đây là để hoàn thành một mục tiêu vĩ đại, đó chính là biến Vô Song Cung thành hậu cung của hắN.

“Việc này.....” Như Yên không khỏi cảm thấy do dự, cũng vì quan hệ của Diệp Vô Ưu với Vô Song Cung, nếu không cho hắN vào tự hồ có chút gì đó khó nói. Chỉ là, từ nhiều năm nay, nam nhân được phép vào Vô Song Cung chỉ đếm trên đầu ngón tay, nam nhân sống tại đây, căn bản là không có ai. Nếu để Diệp Vô Ưu vào, chỉ sợ hắN chính là nam nhân đầu tiên được sống ở đây.

“Diệp công tử, xin chờ một lát.” Như Yên suy nghĩ một hồi rồi quyết định vào cung hỏi, tuy nhiên cung chủ hiện đang bế quan, trong cung tìNH không có người để quản sự.

“Hảo, cảm ơn tỷ tỷ này.” Diệp Vô Ưu miệng ngọt ngào nói.

Việc tiến nhập Vô Song Cung của Diệp Vô Ưu khá thuận lợi, Hàm Yên vì có quan hệ với Yên BắNG Cớ nên cũng được vào, chỉ có Mộ Dung Tiểu Tiểu và Lam Tiểu Phong bị cự tuyệt.

Diệp Vô Ưu tự nhiên không có ý kiến, mình hắN được vào cũng đủ rồi, về việc Lam Tiểu Phong và Mộ Dung Tiểu Tiểu có được vào hay không với hắN cũng không liên quan. Chỉ có Hàm Yên tuy cảm thấy bất bình cho Mộ Dung Tiểu Tiểu nhưng cũng không dám lên tiếng, sợ bản thân lúc đó cũng không được vào.

“Tiểu Tiểu, muội với Lam gia tiểu ca ca xuống núi trước, vài ngày nữa ta với Vô Ưu ca ca sẽ xuống tìm bọn người nhạ!” Hàm Yên chỉ biết an ủi Mộ Dung Tiểu Tiểu có vậy.

Mộ Dung Tiểu Tiểu tuy không vui nhưng cũng không còn cách nào khác. Lam Tiểu Phong thì mặt như đưa đám, nguyên là hắN nghĩ có thể vào Vô Song Cung để mở mang kiến thức, để biết thế nào quang cảnh mỹ nữ như mây, ai ngờ phút cuối lại thất bại.

“Tỷ tỷ, tỷ nhất định phải xuống tìm muội đó, nếu không muội sẽ chán chết đó!” Mộ Dung Tiểu Tiểu nắm tay Hàm Yên, không nỡ rời ra.

“Đừng lo, tỷ nhất định sẽ xuống tìm muội!” Hàm Yên liền đáp ứng: “Tiểu Tiểu, tỷ và Vô Ưu ca ca đi vào trước đây!”

“Diệp công tử, chúng ta đi vào trong thôi.” Một giọng nói nhu hòa truyền tới. Người phát âm tìNH không phải Như Yên cũng không phải Như Mi, mà là một lam y mỹ nữ tuổi khoảng hai mươi. Lam y mỹ nữ chính là một trong tứ đại hộ pháp của Vô Song Cung, tên Lam Đồng Đồng. Vô Song Cung hộ pháp địa vị rất cao, ở trong Vô Song Cung, hộ pháp chỉ kém có cung chủ và thánh nữ, vì thân phận đặc thù của Diệp Vô Ưu sở dĩ Lam Đồng Đồng phải tự thân nghênh tiếp hắN.

Thấy Lam Đồng Đồng thúc dục, Diệp Vô Ưu không dám chậm trễ, nhanh chóng theo nàng bước vào trong Vô Song Cung. Hàm Yên tự nhiên cũng không lạc lại đằng sau. Rất nhanh, cả ba biến mất khỏi tầm mắt của chúng nhân.

“Lam tỷ tỷ, tỷ bao nhiêu tuổi rồi?”

“Lam tỷ tỷ, tỷ dùng loại phấn hương nào vậy? Thơm quá!”

“Lam tỷ tỷ, ...”

Trên đường, Diệp Vô Ưu bắt đầu hỏi hết cái này đến cái kia, bắt quá toàn hỏi đến chuyện riêng của Lam Đồng Đồng. Lâm Đồng Đồng cũng không tiện từ chối trả lời, hiển nhiên cũng vì nể mặt Yên BắNG Cớ.

“Diệp công tử, quan hệ giữa ngài và thánh nữ chúng tôi đều biết rõ, nơi này vốn là để thánh nữ lưu trú. Thánh nữ cũng rất ít khi ở đây. Hiện tại, để ngài ở đây cũng không có vấn đề gì.” Lam Đồng Đồng đưa Diệp Vô Ưu đến một biệt viện lộng lẫy, rồi nói với hắN.

“Ồ, hảo. Cảm ơn Lam tỷ tỷ.” Diệp Vô Ưu gật đầu, trong lòng có chút gì không dễ chịu, vì hắN phát hiện tòa biệt viện này thật đơn độc, hiển nhiên những người khác trong Vô Song Cung không sống ở đây. HắN ở chỗ này không phải là cách các mỹ nữ rất xa sao.

Không dễ chịu thì cũng đã không dễ chịu, đối phương đã an bài như vậy, hắN cũng không có cách phản đối, hơn nữa hắN vẫn còn có chân. Tuy sống ở đây hơi cách xa mỹ nhân nhưng hắN có thể chủ động tiếp cận được.

“Lam tỷ tỷ, tỷ ở chỗ nào vậy?” Thấy mỹ nữ này quả thật không tệ, đầu tiên hăng tiếp cận nàng đã, Diệp Vô Ưu tính toán trong lòng, đợi Lam Đồng Đồng nói cho hắn biết chỗ nàng ở rồi hắn sẽ có cách tiếp cận nàng.

“Diệp công tử, chỗ ta ở cách đây khá xa, nói cho ngài biết bây giờ, ngài cũng không rõ.” Lam Đồng Đồng mỉm cười, “Ta còn có chút việc phải đi trước, ta sẽ cho người thu xếp việc ăn ở của hai vị, đợi cung chủ xuất quan xong ta sẽ phái người đến thông báo cho ngài.”

“Vậy cung chủ khi nào xuất quan?” Không dò hỏi được nơi ở của Lam Đồng Đồng, Diệp Vô Ưu cũng không nản lòng, bắt đầu chuyển sang hỏi thăm về các việc khác.

“Thời gian cung chủ bế quan trước giờ đều không cố định, lâu thì một hai năm, nhanh thì mười ngày hoặc nửa tháng. Cung chủ đã bắt đầu bế quan từ một tháng trước rồi. Nói cách khác, cung chủ có thể hôm nay xuất quan mà cũng có thể một hai năm nữa mới xuất quan.” Lam Đồng Đồng tỏ ra không còn cách nào khác, “Sở dĩ, ta cũng không biết cung chủ rốt cuộc khi nào mới xuất quan.”

“Ra là thế, vậy Lam tỷ tỷ, ta hỏi tỷ một việc cuối cùng, tỷ nhất định phải nói thực cho ta biết nhé!” Diệp Vô Ưu tỏ ra có chút thất vọng. Giống kiểu bây giờ, hỏi Lam Đồng Đồng một câu thì đã ba câu không biết. Vấn đề hắn muốn biết nhất cũng không có đáp án, chẳng nhẽ lại không thất vọng?

“Diệp công tử, chỉ cần ta biết ta nhất định sẽ trả lời đúng sự thật.” Lam Đồng Đồng khẽ mỉm cười.

“Lam tỷ tỷ, lời tỷ nói không được quên nhé!” Diệp Vô Ưu vội vàng nói: “Ta hỏi tỷ một việc cuối cùng, U Lan tiên tử Hoa Nguyệt Lan sống ở chỗ nào?”

“Nguyệt Lan?” Lam Đồng Đồng hơi ngẩn ra, “Ngài tìm Nguyệt Lan có việc gì?”

“Cũng không có gì, chẳng qua lúc trước chúng ta có gặp qua ở Bách Hoa Thành, hai ta cũng tương đối quen biết, ta hiện tại đã lại đây, tự nhiên cũng nên gặp mặt nàng ta.” Diệp Vô Ưu bộ dạng có vẻ như tùy ý.

Lam Đồng Đồng mày liễu hơi nhíu lại, trực giác đoán là sự tình chắc không đơn giản như vậy.

“Diệp công tử, vậy nha, ta sẽ nói cho Nguyệt Lan biết việc ngài đã đến đây, nếu đúng như ngài nói, ta nghĩ Nguyệt Lan sẽ chủ động đến tìm ngài.” Lam Đồng Đồng cân nhắc một chút rồi nói.

“Vậy cũng được, cảm ơn Lam tỷ tỷ.” Diệp Vô Ưu thầm chửi Lam Đồng Đồng nói không giữ lời, nhưng bên ngoài cũng tỏ ra không có việc gì.

Chốc lát sau, Lam Đồng Đồng ly khai biệt viện, nàng tuyệt không phát hiện ra, Diệp Vô Ưu đang âm thầm bám theo sau.

97. Chương 9: Vô Hận Xuân Quang Tại Hiểm Phong

Ly khai hoàng cung, vứt bỏ thân phận công chúa triều đình đầy phiền não, Hoa Nguyệt Lan tâm tình cảm thấy vô cùng khoan khoái. Thật sự mà nói, nàng tuy không muốn liên quan nhiều đến sự tình của hoàng cung, nhưng thân là đế quốc công chúa, có nhiều việc cũng không thể tránh khỏi. Lần này bị Diệp Vô Ưu quần lấy kì thực cũng không có biện pháp, thà cứ dứt khoát một lần cho thoải mái.

“Sư tỷ, tỷ không thể trách ta không chiếu cố hắn, hắn hiện tại cũng không cần muội chiếu cố, hà huống, muội giờ tự lo cũng không xong, sao mà chiếu được hắn đây?” Hoa Nguyệt Lan lòng thầm nghĩ: “Nếu chiếu cố hắn lần nữa, tám phần là mình sẽ còn chiếu cố hắn nhiều hơn.”

Bạt xuất trường kiếm, cước bộ nhẹ di chuyển, Hoa Nguyệt Lan bắt đầu múa kiếm, tốc độ ban đầu chậm rồi dần dần càng lúc càng nhanh. Nếu lúc này có người đứng ngoài xem, khẳng định đều sẽ chú mục lên thân ảnh tuyệt đẹp này, nhưng cuối cùng chỉ có thể thấy kiếm ảnh mi lệ đầy trời.

Tuy là kiếm ảnh múa ra cực kỳ mỹ lệ song xem ra kiếm pháp này không có mấy uy lực, có điều rất mỹ lệ và mê hoặc, tự hồ như không phải là một loại kiếm pháp, mà là một điệu múa đặc biệt.

Bỗng nhiên kiếm ảnh chợt tan, thân ảnh mi lệ của Hoa Nguyệt Lan lại hiện ra. Nàng xoay người nhìn về phía thiếu nữ vừa xuất hiện, có chút kinh ngạc: “Đồng Đồng, tỷ không phải là không thích tới đây sao?”

“Tỷ đúng là không thích tới đây, bắt quá, tỷ biết muội thích đến đây.” Lam Đồng Đồng cười nhẹ, “Nguyệt Lan, Phiêu Miểu kiếm pháp của muội ngày càng đẹp đó.”

“Đồng Đồng, tỷ không cần phải chọc muội, kiếm pháp đẹp thì có tác dụng gì chứ?” Hoa Nguyệt Lan hơi hờn dỗi: “Chà, xem ra tỷ có ý đặc biệt gì mới đến tìm ta, là việc gì vậy?”

“À, nói sao bây giờ, thực ra có một vài việc.” Lam Đồng Đồng sắc mặt cổ quái: “Hôm nay có vài vị khách nhân đến Vô Song Cung của chúng ta.”

“Khách nhân? Khách nhân nào?” Hoa Nguyệt Lan khẽ nhíu mày.

“Trong số đó, là vị hôn phu của thánh nữ chúng ta, tên là Diệp Vô Ưu.....” Lam Đồng Đồng khoe miệng lộ ra nụ cười gương gao. Thật ra mà nói, đối với Diệp Vô Ưu hảo cảm cũng có hạn, với lại Diệp Vô Ưu so với dự liệu của nàng chênh lệch khá xa, bởi vì nàng nghĩ vị hôn phu của thánh nữ tuyệt đối không thể giống như Diệp Vô Ưu.

“À” Lam Đồng Đồng chưa nói xong, Hoa Nguyệt Lan đã kinh hãi kêu lên: “Hắn sao lại có thể đến Vô Song Cung?”

“Nguyệt Lan. Xem ra muội quả thực biết hắn” Lam Đồng Đồng có vẻ như cười nhạo Hoa Nguyệt Lan, “Tỷ lúc đầu nghĩ hắn đến tìm thánh nữ, bắt quá, hắn lại nói muốn cầu kiến cung chủ, với lại hắn còn hỏi thăm ta về nơi hạ lạc của muội nữa.”

“Vậy tỷ có nói cho hắn biết hay không?” Hoa Nguyệt Lan hấp tấp hỏi. Nhất thời, nàng cảm thấy trong lòng đại loạn, cái gì cũng nghĩ không ra. Diệp Vô Ưu đã đến Vô Song Cung, nếu gặp chỉ sợ nàng khó thoát khỏi ma trảo của hắn.

“Tất nhiên là không rồi.” Lam Đồng Đồng lắc đầu. Rồi lập tức có chút kinh ngạc hỏi: “Nguyệt Lan, muội với Diệp Vô Ưu hình như không phải chỉ quen biết đơn giản phải không?”

“Đều là do thánh nữ sư tỷ làm ra hảo sự” Lam Nguyệt Lan tức tối nói tiếp: “Rồi bắt ta thay tỷ ấy chiếu cố vị hôn phu, hiện tại cũng tốt, tên tiểu vô lại này cứ quẩn lấy muội không ngừng, may mà tỷ không nói cho hắn biết muội ở đây, nếu không thì chắc muội tiêu mất”

Tạm ngừng một chút, nàng nói tiếp: “À, Đồng Đồng, đừng nói muội chưa nhắc nhở tỷ, vị hôn phu của sư tỷ thánh nữ đó không chỉ là vô lại bình thường. Tỷ tốt nhất là tránh xa hắn một chút, đừng để hắn dễ dàng đến nếu không tỷ sẽ gặp phiền toái đó.”

“Nguyệt Lan, có khoa trương quá không? Như muội nói thì hắn yêu thích muội rồi à?” Lam Đồng Đồng hơi sững sờ: “Hắn nói gì cũng là vị hôn phu của thánh nữ, lẽ nào hắn lại không sợ thánh nữ?”

“Khi sư tỷ ở bên cạnh, hắn tự nhiên cũng bớt phóng túng một chút, vấn đề là sư tỷ lúc nào cũng bận rộn, sao mà có thể trông giữ hắn được?” Hoa Nguyệt Lan mặt phiền não: “Tên tiểu vô lại này không biết có phải là có lòng đến tìm muội không. Không được, muội nghĩ muội dứt khoát phải li khai chỗ này.”

“Nguyệt Lan, muội không cần phải sợ hắn vậy chứ” Cho dù hắn yêu thích muội, chẳng nhẽ lại còn dám làm dữ với muội.”

“Đồng Đồng, tỷ không biết đâu, tên tiểu vô lại này không chỉ da mặt cực kỳ dày, mà còn sắc đảm bao thiên, với lại, muội cũng, muội cũng.....” Hoa Nguyệt Lan có chút gì đó nói không ra, liền lập tức chuyển đề tài: “Ai ya, tóm lại, nếu để muội gặp hắn lần nữa, muội khẳng định sẽ bị hắn ăn hiếp đó.”

Lam Đồng Đồng dùng nhãn thần cổ quái nhìn Hoa Nguyệt Lan, một lúc lâu cũng không nói một câu.

“Đồng Đồng, tỷ làm gì mà nhìn muội vậy?” Hoa Nguyệt Lan ngượng ngùng hỏi.

“Nguyệt Lan, tỷ thấy muội nói có chút gì không phù hợp, cho dù hắn vô lại, nếu muội thực sự chán ghét hắn, hắn khẳng định cũng không thể làm muội giống như thế này.” Lam Đồng Đồng có vẻ trầm ngâm, “Việc này xem ra chỉ có một khả năng duy nhất, chính là muội căn bản không hề ghét hắn, có thể còn có chút yêu thích hắn nữa. Chẳng qua là hắn là vị hôn phu của thánh nữ nên muội nghĩ vậy sẽ có lỗi với nàng, sợ dĩ muội vẫn sợ gặp mặt hắn như vậy.”

“Không có, không phải việc đó!” Hoa Nguyệt Lan vội vàng biện bạch, “Tên tiểu vô lại đó, muội thấy thật đáng ghét!”

“Tốt, tỷ cũng không tranh cãi với muội nữa. Tóm lại, hắn đã đến đây, hiện tại hắn đang ở biệt viện của thánh nữ, nếu muội nhớ hắn thì có thể đến tìm hắn.” Lam Đồng Đồng có vẻ mệt mỏi, “Còn nữa, đi chung với hắn còn có một tiểu nha đầu tên là Hàm Yên, nghe nói là thị nữ của thánh nữ.”

“Muội biết rồi, Đồng Đồng, cảm ơn tỷ.” Hoa Nguyệt Lan khoe miệng khê nở nụ cười gương gao.

“Vậy tỷ đi trước, Nguyệt Lan, muội suy nghĩ kĩ nha, muội bây giờ tránh hắn thì cũng không thể tránh được cả đời. Hoặc là dứt khoát cự tuyệt hắn hoặc là đừng tránh hắn nữa.” Lam Đồng Đồng khê thở dài, “Tuy là tỷ cũng không hiểu sự tình, chỉ là cảm thấy vậy, muội cứ trốn tránh cũng không phải là biện pháp.”

“Muội biết rồi, Đồng Đồng, tỷ đừng nói nữa, là tỷ tự nghĩ vậy thôi.” Hoa Nguyệt Lan khê than: “Tên tiểu vô lại đó đã nhìn thấy tỷ, hơn phân nửa là đã xem trúng tỷ rồi đó, không bao lâu nữa tỷ cũng sẽ bị phiền khổ như muội cho mà xem.”

“Tỷ cũng không sợ, hắn mà dám làm vậy, đừng nói là vị hôn phu của thánh nữ, dù là thánh nữ, tỷ cũng không nể mặt.” Lam Đồng Đồng nhẹ giọng, “Tỷ đi trước đây, muội cứ từ từ nhớ hắn nha!”

Nhìn theo bóng ảnh của Lam Đồng Đồng, Hoa Nguyệt Lan thở dài buồn bã, hảo tâm tình ban đầu giờ chỉ còn phiền não. Nàng không biết bản thân có phải thật sự đã yêu thích Diệp Vô Ưu tên vô lại đó hay không. Song có thể khẳng định một điểm nàng là bản thân đã không có cách nào cự tuyệt hành vi thân mật của hắn. Trong thời khắc đó, nàng ngoài việc chưa chân chính thất thân với hắn, thân thể cơ bản đã hoàn toàn thuộc về hắn rồi.

“Kì thật tên tiểu vô lại này nếu không phải hoa tâm như vậy, ta gả cho hắn cũng không tệ, chí ít cũng hơn cái tên phụ hoàng sắp đặt, cái tên hiệu thắng đáng ghét đó.” Hoa Nguyệt Lan trong lòng không tự chủ phát sinh những ý nghĩ như vậy, lập tức nàng cũng tự đề tỉnh.

“Ta, ta sao lại có thể nghĩ như vậy? Lẽ nào ta thật sự đã chuẩn bị gả cho hắn rồi!” Hoa Nguyệt Lan trong lòng rối bời, tâm thần không yên, không ý thức được rằng đằng sau lưng nàng đã có một người đứng từ lâu.

Cho đến khi cả vòng eo bị một người ôm lấy, Hoa Nguyệt Lan mới giật mình tỉnh lại, trong ý thức một cảm giác quen thuộc liền ập đến. Tên vô lại mà nàng sợ gặp nhất, cuối cùng đã đến.

“Công chúa lão bà, mấy ngày không gặp rồi, có nhớ ta không?” Diệp Vô Ưu từ phía sau ôm trọn lấy Hoa Nguyệt Lan, cuối đầu xuống tai nàng cười hi hi.

“Quý mới nhớ người!” Hoa Nguyệt Lan bực tức nói, “Từ vô lại, sao người lại đến đây?”

Dù gì cũng đã bị Diệp Vô Ưu tìm thấy, Hoa Nguyệt Lan chỉ còn biết tiếp nhận. Tuy rằng chính mắt không thấy Diệp Vô Ưu làm sao tìm đến đây được. Bất quá chỉ là phỏng đoán, hắn có thể tìm nàng nhanh vậy, hơn phân nửa chắc là do đi theo Lam Đồng Đồng.

“Những gì hai người nói lúc nãy, ta đều đã nghe thấy hết rồi!” Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng hôn lên mái tóc của Hoa Nguyệt Lan: “Công chúa lão bà, Lam tỷ tỷ cũng đã nói rồi đó, ta thật sự yêu thích nàng. Ta cũng tin nàng nhất định sẽ nhớ ta.”

“Tự tác đa tình, ta còn lâu mới nhớ người!” Thân thể mềm mại của Hoa Nguyệt Lan run lên, miệng phủ nhận: “Người không có điểm nào tốt hết, ta sao có thể thích người? Ta thích người không bằng thích Tạ Trường Phong!”

“Cha ta có nói, nữ nhân yêu thích nam nhân không cần phải có lý do, giống như cha ta so với ta cũng không bằng ai mà mẹ ta cũng đã yêu thích cha ta như vậy.” Diệp Vô Ưu vênh mặt nói, “Cha ta còn nói, nam nhân nhất định phải có tự tin, nhìn thấy nữ nhân yêu thích nhất định phải theo đuổi, không quản nàng ấy có thân phận gì. Năm đó, cha ta sao lại theo đuổi mẹ ta cũng là vậy.”

“Ê, tiểu vô lại, mẹ người là mẹ người, ta là ta. Người không phải cha người, ta cũng không phải mẹ người, không được đem thủ đoạn cha người đối phó với mẹ người để đối phó tại!” Hoa Nguyệt Lan không chút hạo khí nói.

“Không có, công chúa lão bà, ta thật sự là một ngày không gặp như cách ba thu, có người còn nói tiểu biệt thắng tân hôn, chúng ta mấy ngày không gặp, nàng không cảm thấy chút gì sao? Diệp Vô Ưu cười hi hi, đồng thời quay thân thể kiều mị của nàng lại.

“Ai với người tiểu biệt thắng tân hôn?” Hoa Nguyệt Lan vừa thẹn vừa tức, trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu.

Diệp Vô Ưu cười đầy gian ý, song thủ kéo chặt thân thể mềm mại của nàng vào người hắn, rồi sau đó cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào của nàng.

Hoa Nguyệt Lan cơ hồ chỉ vùng vẫy lấy lệ, sau đó như lạc hướng trong nụ hôn nóng bỏng của Diệp Vô Ưu, không biết trời đất là gì. Song thủ của nàng cũng bá lấy cổ hắn, rồi bắt đầu hưởng ứng.

Môi lưỡi quấn lấy nhau, hai thân thể cọ sát, trong lòng hai người mau chóng bùng lên những bông hoa lửa dục tình. Diệp Vô Ưu song thủ đã tiến vào trong nội y Hoa Nguyệt Lan. Lúc này một đôi nhãn tình mĩ lệ sáng ngời đang quan sát, những gì đang diễn ra khiến nàng ta không khỏi thẹn thùng, tim đập dồn dập.

98. Chương 10: Phong Đỉnh Thiên Mien

Lam Đồng Đồng vốn vừa nhìn thấy cảnh tình này đã chuẩn bị li khai, nhưng tâm lí hiếu kì làm nàng ta dừng bước. Nói ra, tuổi tác nàng cũng không được coi là trẻ mấy, năm nay cũng đã hai mươi một tuổi. Nữ nhân ở tuổi này cũng nên xuất giá rồi. Chỉ là trong Vô Song Cung đa số nữ tử đều do tu luyện bằng tâm quyết, thanh tâm quả dục nên đối với việc nam nữ đều không thấy hứng thú. Hơn nữa bọn họ mỗi người đều tranh đua lẫn nhau, có rất ít người xuất cung, tự nhiên rất khó gặp được nam nhân vừa ý. Trong Vô Song Cung ở tuổi như nàng mà chưa xuất giá còn có rất nhiều người khác.

Vốn là Vô Song Cung tuy không cấm dục tử xuất giá, nhưng một khi xuất giá, cũng như đã thoát li Vô Song Cung. Năm đó, sau khi Yến Ngọc Dao gả cho Diệp Phi Phàm cũng tương đương với thoát li Vô Song Cung. Chỉ là địa vị bà ta ở Vô Song Cung đầu sao cũng có chút đặc thù, nên danh nghĩa vẫn là người của Vô Song Cung.

“Quả là tên hạ lưu!” Lam Đồng Đồng đột nhiên hừ nhẹ một tiếng, hóa ra nàng nhìn thấy Diệp Vô Ưu song thủ đang nhào nặn kiều đồn Hoa Nguyệt Lan. Sở dĩ chịu không nổi chửi một câu, cũng bởi nàng thấy khó chịu trong người, Hoa Nguyệt Lan dường như đang có vẻ rất hưởng thụ.

Nhìn Hoa Nguyệt Lan và Diệp Vô Ưu tong nhất thời chưa thể kết thúc vẻ mặt nồng thắm thiết, Lam Đồng Đồng chung vu cũng không tiếp tục xem nổi. Khoảnh khắc sau, nàng đã lặng lẽ rời khỏi đỉnh Phiêu Miểu.

“Không được!” Ngay khi Lam Đồng Đồng ly khai không lâu, Hoa Nguyệt Lan đột nhiên cảm thấy Diệp Vô Ưu đang cởi áo nàng ra, thình lình bừng tỉnh, dùng sức lực cuối cùng đẩy hắn ra, thở hổn hển nói. “Ở đây, ở đây có thể có người đến.”

“Sợ gì chứ, dù sao ở đây cũng toàn là nữ nhân, bị họ nhìn thấy cũng đâu có sao.” Diệp Vô Ưu khế thì thầm.

“Người tưởng ai cũng mặt dày như ngươi sao?” Hoa Nguyệt Lan có chút giận dữ, trừng mắt nhìn hắn: “Người không sợ nhưng ta sợ. Nếu để các sư tỷ muội thấy, người bảo ta còn mặt mũi nào nhìn bọn họ nữa chứ?”

“Vậy nàng ở chỗ nào?” Diệp Vô Ưu kéo nàng sát vào lòng, kề tai nàng hỏi nhỏ.

“Không nói cho người biết!” Khuôn mặt thanh tú của Hoa Nguyệt Lan ửng hồng, trong lòng vốn biết Diệp Vô Ưu muốn làm cái gì.

“Công chúa lão bà, nàng không nói cho ta biết, ta sẽ ôm nàng như vậy đi khắp nơi để tìm.” Diệp Vô Ưu bế ngang nàng lên, rồi từ đỉnh núi dần đi xuống.

“Thả ta xuống!” Hoa Nguyệt Lan khế quát.

“Không thả. Trừ phi nàng đưa ta đến chỗ nàng ở.” Diệp Vô Ưu không hề suy nghĩ liền nói.

“Ta, ta cứ không chỉ đó!” Hoa Nguyệt Lan giận dữ nói.

“Vậy ta mang nàng đến biệt viện của Băng tỷ” Diệp Vô Ưu khẽ cười: “Công chúa lão bà, nàng chạy không thoát đâu.”

Diệp Vô Ưu mấy ngày nay bị hành hạ quả thật rất khổ sở, đầu tiên thì bị Lãnh Sương Sương dày vò mấy đêm, sau đó lại bị Lãnh Tâm m kích thích dục tình mà không thể phát tiết được. Hiện tại, chẳng dễ dàng gì mới đến được với Hoa Nguyệt Lan vừa xinh đẹp vừa đáng yêu như thế này, có thể nói là một đại mỹ nhân, hẳn tự nhiên không muốn thả nàng ra. Dù bây giờ vẫn là buổi sáng, nhưng đối với hắn mà nói, sáng hay tối đều không quan trọng. Quan trọng hắn hiện tại đang muốn chiếm đoạt mỹ nhân.

“Ta, ta đáp ứng ngươi, thả ta xuống đã.” Sau một lúc, Hoa Nguyệt Lan cuối cùng cũng chịu khuất phục, nàng không muốn bị các sư tỷ muội khác nhìn thấy nằm trong lòng Diệp Vô Ưu như vậy.

“Vậy mới ngoan chứ” Diệp Vô Ưu có chút đắc ý. Hắn liền để nàng xuống, có điều tay vẫn không rời ngọc thủ của nàng.

“Buông ta ra, ta không muốn bị người khác nhìn thấy.” Hoa Nguyệt Lan cố vùng ra nhưng không được, chỉ biết van nài: “Tiểu vô lại, bọn họ nếu thấy ta như vậy sẽ chế nhạo ta đó. Chúng ta như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến các sư tỷ.”

“Được rồi, có điều, công chúa lão bà, nàng không được lén lút chạy mất đâu.” Diệp Vô Ưu thả nàng ra, nhưng vẫn có chút gì không yên tâm.

“Ta còn có thể chạy đến chỗ nào nữa” Hoa Nguyệt Lan trừng mắt nhìn hắn, “Tiểu vô lại, ta hỏi ngươi, ngươi sao lại đến đây”

“Đương nhiên là để tìm công chúa lão bà nàng rồi” Diệp Vô Ưu cười hi hi, hắn không ngốc, tự nhiên không thể nói ra mục đích chân chính của hắn.

“Quý mới tin ngươi” Hoa Nguyệt Lan trợn mắt nhìn Diệp Vô Ưu, nhưng trong lòng cảm thấy vị ngọt lan tỏa.

Có lẽ do lo lắng bị người khác bắt gặp nên Hoa Nguyệt Lan cố ý chọn tuyến đường tương đối hẻo lánh để đi. Bởi vậy, trên đường đi hai người đều không gặp một ai, khiến cho ý định muốn nhân tiện ngắm nghía các mỹ nữ khác của Diệp Vô Ưu bị tan vỡ.

Hoa Nguyệt Lan tuy ở Vô Song Cung chỉ là một đệ tử tương đối bình thường, thân phận nàng tịnh không bằng Lam Đồng Đồng, nhưng nói cho cùng nàng vẫn là công chúa của Bách Hoa Đế Quốc cho nên nơi ở của nàng tại Vô Song Cung rất xa hoa. Diệp Vô Ưu càng bước đến gần càng nhận ra cách bố trí ở nơi này hầu như là giống y như cách bố trí ở tẩm cung. Chỉ là nơi này so với tẩm cung của nàng thì nhỏ hơn nhiều. Thực tế tẩm cung của Hoa Nguyệt Lan nhỏ lại bốn năm lần thì cũng gần gần như quang cảnh chỗ này.

“Công chúa lão bà, nàng ở đây chắc là rất thoải mái, so với gian phòng của Băng tỷ tỷ hình như còn đẹp hơn” Diệp Vô Ưu nhảy bổ lên chiếc giường vừa to vừa êm ái của Hoa Nguyệt Lan, giọng lười biếng.

“Sư tỷ rất ít khi ở đó, ngươi cũng không phải không biết” Hoa Nguyệt Lan không có chút hảo khí nói,

“Còn nữa, tiểu vô lại, giữa thanh thiên bạch nhật không được nằm ý trên giường ta!”

“Công chúa lão bà, ta mấy ngày nay thật sự ngủ không ngon, nàng cho ta ngủ ở đây đi” Diệp Vô Ưu thật sự không muốn ngồi dậy mà hắn còn muốn Hoa Nguyệt Lan bồi tiếp ngủ cùng hắn nữa!

“Vậy ngươi từ từ ngủ đi, ta đi ra ngoài đây” Hoa Nguyệt Lan khẽ kêu lên một tiếng rồi quay người bước ra.

“Ai, đừng đi” Diệp Vô Ưu rất nhanh nhảy đến, thoáng cái đã đến bên cạnh Hoa Nguyệt Lan, vòng tay bế nàng lên rồi lại nhào về phía chiếc giường rộng lớn: “Công chúa lão bà, nàng sao không bồi tiếp ta chứ”

“Tiểu vô lại, không được làm vậy” Hoa Nguyệt Lan thẹn thùng không ngớt: “Đang ban ngày ban mặt, ngươi muốn làm vậy, ta sẽ không để ý đến ngươi nữa”

“Ta đâu có làm vậy” Diệp Vô Ưu càng ép sát lên người Hoa Nguyệt Lan. Thân thể vừa mềm mại lại vừa đầy tính đàn hồi của nàng làm hắn cảm thấy khoan khoái khác thường: “Công chúa lão bà, ta vì theo đuổi nàng, từ Bách Hoa Thành đến tận Vô Song Cung, nàng thấy ta phải khổ cực vậy chẳng nhẽ không thưởng cho ta chút nào sao?”

“Người còn muốn ta thưởng gì? Không phải đã cho người hết rồi sao?” Hoa Nguyệt Lan giận dữ véo hấn: “Tiểu vô lại, chẳng nhẽ người không thể nghĩ gì khác sao? Người gặp ta, trừ việc chiếm tiện nghi của ta thì còn biết làm gì khác nữa không?”

“Công chủ lão bà, việc đó chỉ có thể trách nàng thôi!” Diệp Vô Ưu tỏ vẻ vô tội.

“Tử sắc lang, liên quan gì đến ta chứ?” Hoa Nguyệt Lan khê kêu lên.

“Nàng xem, nàng xinh đẹp như vậy.....” Diệp Vô Ưu đầu tiên ngắm khuôn mặt thanh tú của nàng, sau đó đưa mắt dọc theo thân thể nàng: “Vóc dáng nàng đẹp như vậy, da dẻ mềm mại như vậy, ta nhìn thấy nàng thì còn tâm tình nào để nghĩ đến việc khác nữa?”

“Tử sắc lang, bản thân háo sắc lại đổ lên đầu người khác!” Hoa Nguyệt Lan vẫn còn bực tức, véo mạnh vào thắt lưng hấn một cái.

“A!” Diệp Vô Ưu đau đớn la lên: “Công chúa lão bà, nàng mưu sát thân phu a!”

“Người muốn chết sao? Kêu gì mà to vậy?” Hoa Nguyệt Lan mặt đỏ hồng lên. Diệp Vô Ưu vừa nãy la quá to, nếu có ai gần đó chắc cũng có thể nghe thấy.

“Sợ gì chứ, dù sao cũng không có người.” Diệp Vô Ưu nói không suy nghĩ. Sự thật với hấn mà nói, cho dù có người cũng không sao cả.

Chỉ là, hấn chưa dứt lời thì bên ngoài đã có tiếng gõ cửa, tiếp theo là một giọng nói trong trẻo truyền đến: “Nguyệt Lan sư tỷ, tỷ có trong đó không?”

“Lạc Lạc, có việc gì vậy?” Hoa Nguyệt Lan tức giận trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu rồi lên giọng hỏi.

“Nguyệt Lan sư tỷ, cung chủ có việc tìm tỷ.” Vẫn là giọng nói trong trẻo vang lên.

“Cái gì? Muội nói là sư phụ đã xuất quan rồi á?” Hoa Nguyệt Lan có chút kinh ngạc, thiếu chút nữa từ trên giường ngồi bật dậy, nhưng nàng đang bị Diệp Vô Ưu đè chặt nên cũng không cách gì ngồi dậy nổi.

Hoa Nguyệt Lan bực mình dùng sức đẩy hấn ra, sau đó bước xuống giường.

“Tiểu vô lại, nhanh ngồi dậy!” Hoa Nguyệt Lan nói khê.

“Đúng vậy, Nguyệt Lan sư tỷ, cung chủ vừa mới xuất quan.” Thanh âm nữ hài tử tên Lạc Lạc tiếp tục từ ngoài cửa truyền vào.

“Ta biết rồi, Lạc Lạc, muội về nói sư phụ là ta sẽ nhanh chóng đến gặp người.” Hoa Nguyệt Lan lên giọng.

“Vâng, Nguyệt Lan sư tỷ.” Lạc Lạc đáp lại rồi sau đó chỉ còn nghe tiếng bước chân dần dần đi xa.

“Được rồi, tiểu vô lại, ta phải đi gặp sư phụ, người tự về biệt viện của sư tỷ nha.” Hoa Nguyệt Lan nhìn Diệp Vô Ưu nhẹ giọng nói.

“Ta với nàng cùng đi gặp sư phụ nàng.” Diệp Vô Ưu không muốn đi về, trong lòng cảm thấy khó chịu. Hảo sự lại bị người ta làm cho đoạn. Có điều là Vô Song Cung cung chủ hiện tại đã xuất quan, đối với hấn mà nói cũng xem như là một tin tốt lành. Chỉ ít hấn cũng không phải đợi đến một hai năm.

“Sư phụ không hấn sẽ chịu gặp người.” Hoa Nguyệt Lan hừ nhẹ nói: “Người về trước đi, đợi ta xong việc sẽ đến tìm người!”

“Công chúa lão bà, sao nàng lại nói vậy, ta hiện tại càng muốn đi chung với nàng. Nếu như nàng đi hỏi sư phụ nàng trước xem có muốn gặp ta không, vạn nhất không muốn, há chẳng phải ta không được gặp bà ta sao? Không bằng bây giờ ta đi chung với nàng, dù không muốn gặp ta cũng không có cơ hội cự tuyệt.” Diệp Vô Ưu nói nhanh.

“Người sao cứ nhất định phải gặp sư phụ?” Hoa Nguyệt Lan có vẻ hoài nghi nhìn Diệp Vô Ưu, “Người không phải có định xấu xa gì chứ?”

“Sao vậy được? Ta thật sự có việc muốn gặp bà ta.” Diệp Vô Ưu liền phủ nhận, cái gì nên nói, cái gì không nên nói hấn dĩ nhiên biết rõ. Dù phải nói cho nàng biết cũng phải đợi đến lúc cùng nàng vui vẻ trên giường mới được.

“Nguyên lai Vô Song Cung chủ là sư phụ của công chúa lão bà, để sư phụ và đồ đệ cùng làm lão bà của ta cũng không tệ!” Diệp Vô Ưu lúc này trong lòng phát ra một ý niệm liêu lĩnh, bắt đầu ảo tưởng đến những tình cảnh mỹ diệu.

99. Chương 11: Xích Lỏa Giai Nhân

Nhưng dự trì này không phải chúng mỹ nữ ở Vô Song Cung đều được sử dụng mà duy chỉ có cung chủ sử dụng. Bên cạnh dự trì còn xây một thạch ốc, cung chủ thường bế quan trong thạch ốc này. Ngày thường, ngoài thạch ốc luôn có hai người canh giữ, một trong hai người là Lạc Lạc, ban này đến tìm Hoa Nguyệt Lan, còn Nàng kia tên là Tuyết Tuyết. Đương nhiên những điều này đều là do Hoa Nguyệt Lan nói cho Diệp Vô Ưu.

Lạc Lạc và Tuyết Tuyết là hai tiểu hài tử, xem ra cũng không quá mười bốn tuổi, nhìn rất dễ thương và cũng vô cùng xinh đẹp, duy nhất một khiếm khuyết là họ vẫn còn vẻ măng non, nơi nên phát dục hình như vẫn chưa phát triển tốt.

“Nguyệt Lan sư tỷ, cung chủ nói để tỷ trực tiếp vào.” Lạc Lạc hiện đang mặc chiếc váy màu lục đứng đối diện Hoa Nguyệt Lan nói. Muốn đi vào phong cốc phải qua một khe đá tương đối hẹp. Lạc Lạc và Tuyết Tuyết đứng canh giữ ở chỗ này.

“Được rồi, chúng ta vào thôi.” Hoa Nguyệt Lan gật đầu, với hai người Lạc Lạc và Tuyết Tuyết nàng đã biết rõ nên cũng không nói gì thêm. Lạc Lạc và Tuyết Tuyết tuy thấy Hoa Nguyệt Lan dẫn theo Diệp Vô Ưu nhưng họ cũng không dám hỏi nhiều.

Xuyên qua khe đá chẳng mấy chốc Diệp Vô Ưu đã nhìn thấy dự trì thiên nhiên đó, sương mù mờ mịt bao phủ cả một vùng dự trì. Giữa vùng sương vụ bỗng hiện ra một thân ảnh tuyệt mỹ làm cho hắn nhất thời hoàn toàn ngây dại.

Dù sương mù làm hắn không hoàn toàn thấy rõ nhưng có một điểm hắn có thể khẳng định, nàng ta từ trên xuống dưới, hoàn toàn xích lỏa. Nàng như đang ngồi xếp bằng nhưng bên dưới người tuyệt không có vật gì. Nói cách khác, thực tế nàng đang lơ lửng trong hư không.

Dòng thác nước đang đổ xuống rồi lại bắn tung lên phía trước ngực nàng nơi đôi ngọc nhũ, thấp thoáng có thể thấy nhũ cầu thâm sâu. Tóc nàng rất dài khẽ buông xuống tiểu phúc. Nếu nàng đứng thẳng dậy chắc mái tóc cũng dài đến đầu gối. Cũng vì tóc dài như vậy nên dù nàng không mặc y phục cũng đủ che chắn những bộ vị quan trọng trên thân thể. Bất quá, cảnh tượng ẩn ẩn hiện hiện này chỉ càng thêm hấp dẫn người khác. Dù cách xa vài trượng nhưng hô hấp của Diệp Vô Ưu đã bắt giắc trở nên dồn dập.

Hoa Nguyệt Lan cũng ngẩn ra, nàng cũng không nghĩ sư phụ lại có thể tiếp nàng với kiểu dáng này. Nhất thời nàng gần như quên mất bên cạnh còn có một gã nam nhân, hơn nữa còn là một tên vô cùng háo sắc.

Đột nhiên lúc đó, giai nhân trong vùng sương vụ chuyển động, nàng cấp tốc hạ xuống, nhanh chóng chìm vào làn nước. Sau đó chỉ nghe âm thanh rì rầm, nàng như mỹ nhân ngư từ dưới nước nhảy vọt lên. Trên người từ lúc nào đã khoác lên một lớp khăn mỏng.

Nàng nhẹ nhàng đáp xuống đất, lộ ra đôi chân ngọc mỹ lệ trắng như tuyết. Lớp khăn mỏng tuy quấn lấy thân thể nàng nhưng cũng không dấu nổi vẻ dụ nhân. Ngay lúc này lớp sương vụ che phủ ban đầu bỗng chợt tan biến vô ảnh vô tung. Giai nhân vừa từ dưới nước lên nhưng trên người lại không đọng một giọt nước nào.

“Sư phụ!” Hoa Nguyệt Lan cuối cùng cũng phản ứng, vội vã gọi.

Diệp Vô Ưu ngây ngất nhìn giai nhân trước mắt, xem chút là chảy nước miếng. Quá đẹp, thực sự là quá đẹp, hắn đã không còn biết hình dung mỹ nữ trước mắt như thế nào nữa, dung mạo không chút thua kém Yên Băng Cơ, thân thể lại có vẻ thành thực hơn cả Lãnh Tâm m. Nàng như có phần nào yêu mị, đồng thời pha trộn với vẻ thanh khiết của tiên tử. Nói tóm lại, nàng là tổng hợp những ưu điểm của tất cả các mỹ nữ, càng làm cho người ta kinh ngạc hơn đó là những ưu điểm lẫn lộn này vốn không thể hòa trộn với nhau được, thế nhưng trên thân thể nàng mọi thứ đều đã được kết hợp một cách hoàn mỹ.

Đây là một nữ nhân hoàn mỹ, từ khi sinh ra đến giờ Diệp Vô Ưu lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân như vậy. Cho dù mẹ hắn Yến Ngọc Dao ở bên cạnh nàng, có lẽ cũng cam bái hạ phong.

Thật xứng là Vô Song Cung cung chủ, nếu quả như Vô Song Cung dùng dung mạo để quyết định vị trí cung chủ thì cũng không chút nghi ngờ, nàng cũng sẽ trở thành cung chủ. Hơn nữa, với biểu hiện vừa nãy thì cũng thấy tu vi của nàng đã đạt đến mức đáng sợ.

Trong khi Diệp Vô Ưu đang quan sát Vô Song cung chủ thì nàng cũng đang nhìn hắn. Sắc mặt nàng có chút biến hóa, nhìn thấy ánh mắt Diệp Vô Ưu nàng cũng lộ ra vẻ kì quái, vừa có phần tha thiết cũng vừa tựa như có phần lạnh nhạt, vừa có ái ý lại cũng tựa như có ba phần hận ý.

“Sư phụ.” Hoa Nguyệt Lan không chịu nổi la lên.

“Nguyệt Lan, con về trước đi.” Vô Song cung chủ cuối cùng cũng khai khẩu, thanh âm tuy không êm tai, có chút khản giọng nhưng lọt vào tai liền cảm thấy rất dễ chịu.

“Sư phụ, hắn là” Hoa Nguyệt Lan ngăn ra, sau đó chuẩn bị giới thiệu Diệp Vô Ưu.

“Ta biết hắn là ai, con về trước đi, nói Lạc Lạc và Tuyết Tuyết bất luận việc gì cũng không cho ai vào.” Vô Song cung chủ bình tĩnh nói.

“Dạ, sư phụ.” Hoa Nguyệt Lan lòng đầy nghi vấn nhưng nàng cũng biết rõ tính khí của sư phụ, sợ dĩ cũng không dám hỏi nhiều, chỉ dùng nhãn thần khác thường nhìn Diệp Vô Ưu rồi quay người cấp tốc đi ra.

Diệp Vô Ưu liền cảm thấy không biết phải xoay sở thế nào, chẳng biết vì sao đối diện với nữ nhân đẹp đến nghẹt thở này, hắn nhất thời cũng không biết nói gì cho tốt.

Ngay lúc này, Vô Song cung chủ nhẹ đi gót ngọc bước đến trước mặt Diệp Vô Ưu.

“Người là nhi tử của Yến Ngọc Dao à?” Vô Song cung chủ khẽ mở đôi môi anh đào, ngữ khí rất nhu hòa.

“Đúng, đúng vậy!” Diệp Vô Ưu trả lời một cách vô thức.

“Là Ngọc Dao bảo người đến đây tìm ta sao?” Vô Song cung chủ hỏi tiếp, ngữ khí vẫn ôn nhu như trước.

“Đúng, a, không đúng.” Diệp Vô Ưu chuẩn bị vô thức đáp thì đột nhiên hồi tỉnh, liền vội vã chữa lại.

“Sao, mẹ người không phải là nói người đến tìm ta hay sao?” Vô Song cung chủ ngữ khí có một chút không hài lòng.

“Cũng không phải, là ta lén trốn ra ngoài, mẹ ta không biết, cũng không bảo ta đến đây tìm nàng, chỉ là bản thân ta muốn đến đây chơi thôi.” Diệp Vô Ưu cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường, mặc dù hắn không biết cung chủ xinh đẹp này có chủ ý gì, bất quá hắn nghĩ nên nói thực thì tốt hơn, dẫu sao nàng và mẹ hắn cũng có chung nguồn gốc sâu xa, nếu bịa đặt bày bịp cũng rất dễ bị vạch trần.

“Chẳng lẽ đây là thiên ý?” Vô Song cung chủ tự lẩm bẩm một mình.

“Cung chủ tỷ tỷ, tỷ đang nói gì vậy? Diệp Vô Ưu không nghe rõ, chịu không được liền hỏi.

“Người gọi ta là gì?” Vô Song cung chủ hơi sưng sờ.

“Cung chủ tỷ tỷ ạ!” Diệp Vô Ưu có chút ngạc nhiên, hỏi thêm một câu: “Sao vậy?”

“Tỷ tỷ? Ta so với mẹ người còn lớn hơn hai tuổi, người còn gọi ta là tỷ tỷ?” Vô Song cung chủ khóe miệng lộ chút biểu tình kì quái, tựa như tự chế giễu, cũng tựa như có chút gì đó đau khổ.

“Cung chủ tỷ tỷ, ta thấy nàng trẻ lắm, so với Băng tỷ tỷ cũng xấp xỉ, gọi nàng tỷ tỷ đương nhiên không có vấn đề gì.” Diệp Vô Ưu vội nói: “Với lại, cung chủ tỷ tỷ, ta thấy nàng chắc chắn sẽ trẻ mãi, không thể già được đâu.”

“Miệng người thật là ngọt.” Vô Song cung chủ sắc mặt như lộ ra vẻ tươi cười, “Người năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Ta cách đây mấy ngày thì vừa tròn mười tám!” Diệp Vô Ưu sợ thật mà nói.

“Mười tám, chỉ chớp mắt mà đã bao nhiêu năm rồi.” Vô Song cung chủ khẽ thở dài, “Thời gian trôi qua nhanh quá.”

Ngừng một lúc rồi nàng dùng nhãn thần phức tạp nhìn Diệp Vô Ưu hỏi: “Người tên Diệp Vô Ưu đúng không? Ta sau này gọi người Vô Ưu vậy.”

“Không sao, tùy ý cung chủ tỷ tỷ gọi ta sao cũng được.” Diệp Vô Ưu rất nhanh trả lời. Hắn lơ mơ cảm thấy có thể là vì mẹ hắn nên vị Vô Song cung chủ diễm tuyệt thiên hạ này mới đối với hắn ưu ái vậy.

“Vô Ưu, người đến Vô Song Cung định làm gì? Có thật chỉ đơn thuần đến đây chơi thôi không?” Vô Song cung chủ hơi trầm ngâm rồi hỏi.

“Đúng vậy, ta cả ngày chẳng có việc gì làm, thật buồn chán hết sức, sợ dĩ mới đến đây chơi.” Diệp Vô Ưu trả lời không chút do dự, trong lòng tính toán làm sao để tiếp cận được nàng. Lúc này cho dù Lãnh Tâm m không yêu cầu hắn làm việc này hắn cũng muốn đoạt cho được vị cung chủ mỹ lệ này.

“Nếu như ta bảo người bồi tiếp ta một lúc, người có nguyện ý không?” Vô Song cung chủ hỏi.

“À?” Diệp Vô Ưu sững sờ, hắn vẫn còn đang nghĩ làm thế nào để tiếp cận nàng, ai biết nàng ta lại đề xuất yêu cầu như vậy. Nhất thời hắn cũng không có phản ứng gì.

“Sao? Không nguyện ý à?” Vô Song cung chủ sắc mặt hơi lạnh lẽo, hiển nhiên không cao hứng.

“Nguyện ý, đương nhiên nguyện ý, cung chủ tỷ tỷ, ta sao lại không nguyện ý chứ?” Diệp Vô Ưu cuống cả lên nói. Hào sụ mang đến cửa, hắn làm sao có thể không đáp ứng.

“Người đi theo ta.” Vô Song cung chủ sắc mặt trở nên nhu hòa hơn nhiều. Nàng xoay người thướt tha bước về phía thạch ốc.

Diệp Vô Ưu vội vàng đi theo, rút ngắn khoảng cách với Vô Song cung chủ. Mùi hương dễ chịu lạ thường trên người nàng bay đến mũi hắn. Hồi ức trước đó không bao lâu chợt đến, mỹ cảnh như lại hiện ra trước mắt. Diệp Vô Ưu bất giác muốn chìm mãi trong ảo mộng.

Mái tóc dài che giấu ngọc thể, thật là làm người ta phải mơ tưởng.

Thạch ốc tuy nhỏ nhưng rất sạch sẽ. Bên trong cũng không có gì, chỉ có một chiếc giường đá, giường cũng rất nhỏ, nhỏ đến nỗi tự hồ một người nằm cũng có phần miễn cưỡng.

“Ở đây không có gì chơi cả. Trừ ta ra cũng không có người nào khác ở đây. Như vậy người vẫn nguyện ý ở đây bồi tiếp ta chứ?” Vô Song cung chủ đến bên giường, lưng quay về Diệp Vô Ưu từ từ hỏi.

“Đương nhiên nguyện ý, có cung chủ tỷ tỷ cùng ta là đủ.” Diệp Vô Ưu không chút suy nghĩ nói, trong lòng còn có một câu chưa nói ra: “Nếu nàng tối nay cùng ta ngủ chung thì càng tốt hơn nữa.”

100. Chương 12: Dục Trì Xuân Quang

“Cung chủ tỷ tỷ, ta ở cùng tỷ suốt đời cũng không có vấn đề, có điều chúng ta có thể ra ngoài chơi, không cần phải ở mãi chỗ này.” Diệp Vô Ưu lúc đầu hơi sững sờ rồi vội vàng nói.

Đôi con ngươi tuyệt đẹp của Vô Song cung chủ hướng về Diệp Vô Ưu, dường như hơi xuất thần, rất lâu sau, nàng khẽ thở dài: “Đáng tiếc, người không phải là nàng.”

“Nàng? Cung chủ tỷ tỷ, tỷ nói ai vậy?” Diệp Vô Ưu liền hỏi, trong lòng thầm nghĩ chẳng nhẽ nàng lại đang nghĩ đến nam nhân nào đó.

“Qua đây, ngồi chỗ này.” Vô Song cung chủ cũng không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ ngồi trên thạch sàng, sau đó hướng đến Diệp Vô Ưu vẫy tay, chỉ vào chỗ bên cạnh nàng, ôn nhu nói.

“À?” Diệp Vô Ưu ngồi xuống cạnh Vô Song cung chủ, nghiêng đầu nhìn chăm chú vào khuôn mặt mỹ lệ của nàng, ngửi thấy mùi hương thoang thoảng từ trên người nàng, trong lòng bùng lên một cảm giác kích thích, chỉ muốn ôm nàng vào lòng.

“Ta tên Hoa Vân La, sau này người đừng gọi ta là cung chủ tỷ tỷ nữa.” Vô Song cung chủ nhẹ nhàng nói, nàng lúc này đang nhìn Diệp Vô Ưu, chăm chú ngắm khuôn mặt hắn một cách tỉ mỉ, dường như muốn nhìn rõ ràng từng chỗ nhỏ bé trên mặt hắn.

“Vân La tỷ, chúng ta ra ngoài chơi nha!” Diệp Vô Ưu có vẻ hiếu động, ngồi một chỗ như vậy hắn có chút không quen. Hắn nghĩ ngợi một chút rồi nắm lấy ngọc thủ của Hoa Vân La, đứng dậy kéo nàng ra ngoài.

Hoa Vân La lúc đầu sắc mặt hơi biến đổi, nhưng lập tức dung nhan cũng trở nên nhu hòa lại, để hắn tự do kéo nàng ra khỏi thạch ốc.

“Vân La tỷ tỷ, ở đây thật đẹp a!” Diệp Vô Ưu nhìn bốn phía, cảm thán nói.

“Nơi này tuy đẹp, nhưng đã sống ở đây vài chục năm có lẽ cũng không nghĩ là nó đẹp nữa.” Hoa Vân La khẽ nói.

“Cũng đúng. Cho nên, Vân La tỷ tỷ, tỷ nên đi ra ngoài nhiều nhiều một chút, không nên cả ngày ở chỗ này.” Diệp Vô Ưu nghĩ nghĩ rồi nói, liền đó trong đầu liền xuất hiện một ý niệm táo bạo: “Vân La tỷ tỷ, không bằng nhân lúc này, đệ và tỷ cùng đi ra ngoài chơi? Đệ cũng chưa bao giờ ra khỏi Bách Hoa Đế Quốc. Chúng ta có thể đến Phiêu Tuyết Đế Quốc, Bằng tỷ tỷ hình như đang ở đó!”

“Vô Song cung chủ không thể li khai Vô Song cung.” Hoa Vân La buồn bã nói, “Vốn dĩ, ta cũng không thể đi với người đến Phiêu Tuyết Đế Quốc.”

“Không được sao? Vân La tỷ tỷ, tỷ là cung chủ, tỷ muốn đi đâu đều do tỷ quyết định, tỷ muốn đi tự nhiên có thể đi mà, ai có thể bắt tỷ phải thế này chứ? Diệp Vô Ưu có chút ngạc nhiên nói: “Tỷ một mình ở chỗ này. Sẽ bức bối chết đấy!”

“Không phải là có người ở cùng ta sao? Ta sao có thể bức bối được, chẳng nhẽ, người không muốn ở cùng ta?” Hoa Vân La âm thầm hỏi, ngữ khí hình như có chút không vui.

“Không phải, Vân La tỷ tỷ, chỉ là dù có đệ ở cùng tỷ, rồi có một ngày tỷ cũng sẽ thấy bức bối. Nói tới cùng, chúng ta vẫn nên đến một nơi nào khác chơi!” Diệp Vô Ưu vội vã nói, hắn còn một câu vẫn chưa nói ra, hắn dù thích ở cùng nàng nhưng cũng không thể ở đây cùng nàng suốt đời được.

“Người có thật nghĩ vậy không? Lúc này bọn họ đã đến bên dục trì, Hoa Vân La liền dừng bước, nhìn bên trong dục trì đang tỏa ra những dòng khí nóng.

“Đương nhiên rồi, Vân La tỷ tỷ, đệ không bao giờ lừa người khác.” Diệp Vô Ưu thành khẩn tuyên thệ. Nếu có Lam Tiểu Phong ở đây, hẳn nhất định sẽ lật tẩy lời bịa đặt của Diệp Vô Ưu. Bởi vì câu hắn vừa nói chính là lời dối trá lớn nhất.

“Thật không?” Hoa Vân La ngữ khí có chút cổ quái, nhưng cũng không nói gì nữa, từ từ cất bước đi tới.

Phong cốc này không thể nói là lớn nhưng cũng không phải nhỏ, phong cảnh thực sự cũng không tệ. Ngoài dục trì thiên nhiên còn có các loại cây cỏ hoa lá khác nhau, xem ra các loại hoa cỏ ở đây tịnh không phải ban đầu đã có ở đây, có thể sau này mới được trồng. Nói tóm lại, nơi này là một tiên cảnh nhân gian, chỉ là Hoa Vân La nói cũng không sai, cho dù là mỹ lệ tiên cảnh, sống ở đây vài chục năm chỉ sợ cũng không còn cảm thấy quá đẹp nữa.

Đương nhiên, bây giờ Diệp Vô Ưu vẫn thấy rất đẹp, hắn dù sao cũng mới ngày đầu tiên đến đây, với lại còn có giai nhân bên cạnh bầu bạn. Hắn hiện tại dù không dám cùng Hoa Vân La có hành vi quá thân mật, nhưng vẫn luôn nắm tay nàng. Nàng từ đầu đến cuối cũng không vùng ra, tùy ý để hắn cầm lấy. Bất quá Diệp Vô Ưu lơ mơ cảm thấy Hoa Vân La tựa hồ có tâm sự nặng nề, bởi vì hắn phát hiện nàng luôn nhìn hắn đến ngây cả người.

Chẳng biết lúc nào đã đến tối, Lạc Lạc và Tuyết Tuyết mang một bữa cơm thịnh soạn đến. Buổi trưa bọn họ cũng đã mang cơm đến, sở dĩ Diệp Vô Ưu tối mới gặp lại bọn họ nghĩ cũng không có gì lạ, với lại lúc này tất cả tâm tư của hắn đều ở trên người Hoa Vân La, đối với hai tiểu nữ hài tự nhiên cũng không có gì hứng thú.

Bữa cơm tối nay với lúc trưa không khác biệt lắm, chỉ là có thêm khá nhiều hồ tửu. Tửu hương ngào ngạt thấm cả vào tim gan, dù rằng Diệp Vô Ưu tịnh không phải là tửu quỷ nhưng nghĩ thấy tửu hương này vẫn

xuất hiệt một cơn thèm khát mãnh liệt.

“Đây là Vô Song tửu được giữ kỹ của Vô Song cung chúng ta, làm ra cũng không dễ, bắt quá uống một ít rất có lợi cho giấc ngủ.” Hoa Vân La đưa cho Diệp Vô Ưu một ly rượu nhỏ rồi khẽ nói: “Thỉnh thoảng buổi tối ta ngủ không ngon, liền uống một chút Vô Song tửu.”

Hoa Vân La dùng ngón tay non mềm nhón lấy ly rượu, rồi nhẹ nhàng đưa lên miệng, đôi môi anh đào khẽ mở, ly rượu trong nháy mắt không còn một giọt, khuôn mặt trắng ngần của nàng chốc lát chợt hiện những đóa hồng vân.

Ánh hoàng hôn chiếu xuống, Hoa Vân La càng lộ ra vẻ kiều diễm quyến rũ, Diệp Vô Ưu nâng ly rượu lên nhưng cứ گیر mãi ở giữa chừng, vì hấn giờ đã biến thành si ngốc.

“Vân La tỷ tỷ, tỷ đẹp quá.” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm nói.

“Ta đẹp à?” Hoa Vân La buồn bã nói.

“Vân La tỷ tỷ, tỷ đương nhiên rất đẹp, tỷ là người đẹp nhất mà đệ đã gặp!” Diệp Vô Ưu nói luôn mồm, hấn lần này đúng là bán cả lời nói, chỉ ít trong mắt hấn, Hoa Vân La xác thật là xuất sắc nhất trong các mỹ nữ hấn đã gặp.

“Đẹp thì có tác dụng gì đâu?” Hoa Vân La không biết là đang nghĩ gì, thanh âm thay đổi như có chút xa xăm: “Nàng vẫn không nguyện ý ở chung với ta.”

“Vân La tỷ tỷ, tỷ nói ai vậy? Ai không nguyện ý ở chung với tỷ, đệ sẽ giúp tỷ giáo huấn hấn!” Diệp Vô Ưu ra vẻ bất bình cho Hoa Vân La.

“Người thật sự muốn giúp ta giáo huấn nàng?” Hoa Vân La như đang cười chế nhạo hấn, trong ánh mắt thấp thoáng có vẻ giễu cợt.

“Đương nhiên, ta Diệp Vô Ưu đường đường nam tử hán, nói là làm!” Diệp Vô Ưu vội vàng bảo đảm.

“Nam tử hán à?” Hoa Vân La sắc mặt hơi âm u, dùng thanh âm mỏng đến độ không nghe nổi nói: “Phải rồi, người là nam tử hán, người chỉ là giống nàng như đực thối, người chung quy không thể thay thế nàng.”

“Vân La tỷ tỷ, tỷ đang nói gì vậy?” Giọng Hoa Vân La thực sự quá nhỏ, nhỏ đến mức Diệp Vô Ưu tuy ở rất gần nhưng vẫn không nghe rõ lời nàng nói.

“Không có gì cả, ăn thôi, cũng không còn sớm nữa, ăn xong tắm rửa rồi đi ngủ.” Hoa Vân La lắc đầu nói.

“Tắm rửa?” Diệp Vô Ưu nghe thấy hai từ này bất giác mơ tưởng một trận. Nếu có thể cùng Hoa Vân La một đôi uyên ương tắm rửa ở dục trì này thì đúng là một việc tuyệt vời.

Tuy Diệp Vô Ưu nghĩ khả năng này không lớn lắm, nhưng vẫn có chút hy vọng, vì thế tự nhiên cũng tăng tốc độ ăn lên.

Không lâu sau, khi Lạc Lạc và Tuyết Tuyết quay lại thì hấn cũng vừa ăn xong, hai người bọn họ dường như cũng biết Hoa Vân La tốn khoảng bao lâu thì xong, vốn là đợi nàng ăn xong không lâu rồi đến thu dọn.

“Các người về nghỉ ngơi đi, tối nay không cần phải đến đây nữa.” Hoa Vân La nói với hai tiểu nha đầu.

“Dạ, cung chủ.” Hai tiểu nha đầu cùng đáp, dùng ánh mắt hiếu kì nhìn Diệp Vô Ưu, sau đó vội vã thu dọn các thứ rồi nhanh chóng đi ra.

“Đi thôi.” Hoa Vân La lần này chủ động nắm lấy tay Diệp Vô Ưu, ôn nhu nói.

Diệp Vô Ưu cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa sung sướng, chờ dẫn đi theo nàng đến bên dục trì, sau đó hấn tự cảm thấy cả người bay lên, tiếp theo rơi vào trong dục trì, sát na đó hấn thấy một thân ảnh ưu mỹ trong làn nước, hấn biết đó chính là Hoa Vân La.

Dòng nước ấm áp trong dục trì làm người ta cảm thấy khoan khoái, không lạnh mà cũng không quá nóng. Nhưng hiện tại Diệp Vô Ưu thật chẳng còn tâm trí đâu mà tắm rửa, hấn mở to mắt nhìn Hoa Vân La cách đó không xa.

Hoa Vân La tự hồ hoàn toàn không chú ý đến gã nam nhân bên cạnh nàng, lúc vào trong làn nước, tấm vải mỏng trên người nàng như biến đâu mất, ngọc thể hoàn mỹ và trì thủy tiếp xúc với nhau như không hề có lớp ngăn cách. Nàng ở trong nước giống như một mỹ nhân ngư đang bơi lội, lúc thì nhảy lên mặt nước, lúc thì lặn xuống dưới, mang đến Diệp Vô Ưu một sức cảm dỗ vô tận.

Lớp vải mỏng dài đến cẳng chân, tình không thể che đậy tất cả các vị trí quan trọng trên người nàng, đặc biệt khi nàng chuyển động xuân quang lại càng lộ rõ, ngọc phong mượt mà sung mãn, cẳng chân thon dài trắng như tuyết, đường cong trên thân nàng rất hoàn mỹ, tư thế lại lung linh, phong đồn ưỡn ra ngạo nghễ, tất cả cùng một lúc hiện ra trước mắt Diệp Vô Ưu.

Diệp Vô Ưu chung quy không tìm được dịp hỏa bùng đang bùng lên dữ dội trong lòng, bơi về phía Hoa Vân La. Hoa Vân La đột nhiên hướng đến hắn nở một nụ cười xinh đẹp, hiện ra một vẻ dễ thương lạ kì, nhưng ngay khi Diệp Vô Ưu sắp đến bên cạnh thì nàng lại nhảy vọt lên mặt nước rồi sau đó lại lặn xuống ở chỗ cách hắn đến vài trượng.

“Vô Ưu, qua đây.” Đang lúc Diệp Vô Ưu đang cảm thấy ỉu xiu thì thanh âm động nhân của Hoa Vân La lại truyền đến. Nàng khẽ giơ tay hướng tới hắn vậy gọi.

Diệp Vô Ưu mừng phát điên, liền nhào về phía Hoa Vân La, thò tay muốn ôm, nhưng chỉ là ôm phải khoảng không.

“Không được loạn động.” Hoa Vân La nhẹ giọng nói. Đột nhiên nàng nắm lấy y phục Diệp Vô Ưu, sau đó hơi dùng sức, y phục của hắn trong chớp mắt thành phần vụn rồi nhanh chóng tan biến vào trong nước.

“Vân La tỷ tỷ, tỷ, tỷ làm gì vậy?” Diệp Vô Ưu ngây cả ra, mặc dù hắn rất muốn trước mắt mỹ nhân được thẳng thắn thoải mái như vậy, nhưng việc làm này của Hoa Vân La làm hắn cảm thấy không thể ngờ nổi.

Hoa Vân La cũng không nói tiếng nào, đột nhiên xuyên vào trong mặt nước. Không biết bao lâu sau, trên người nàng đã quần lại tấm khinh sa, đồng thời bộ váy từ trong tay nàng bắn về phía Diệp Vô Ưu rồi quần lấy hắn. Khoảnh khắc sau, Hoa Vân La bế lấy Diệp Vô Ưu rồi hạ xuống bên cạnh vực trì.

101. Chương 13: Thạch Ốc Mê Tình

“Vân La tỷ tỷ...” Diệp Vô Ưu cảm thấy mơ hồ, sự việc xảy ra quá nhanh, hắn nhất thời cũng không có phản ứng nhưng vẫn còn nói được. Đột nhiên hai mẫu y phục được ném đến che lấy thân thể trần trụi của hắn, đồng thời cũng che luôn miệng hắn, chặn lại những lời hắn đang muốn nói.

“Y phục của đệ bị ta bắt cản làm hỏng, mặc tạm cái này vậy.” Hoa Vân La ôn nhu nói. Lúc này, Diệp Vô Ưu mới biết bản thân vừa mừng hụt, vừa nãy hắn cứ tưởng đây là y phục Hoa Vân La cởi ra, hắn rốt cuộc vẫn thấy Hoa Vân La khoác trên người tấm khinh sa, dù thân mình ẩn ẩn hiện hiện, nhưng nàng tịnh không như hắn tưởng tượng là tự thoát y để che cho hắn.

Diễm phúc không được đưa đến cửa như hắn tưởng tượng, Diệp Vô Ưu tuy có chút thất vọng nhưng cũng không quá để tâm, dẫu sao theo hắn thấy để chiếm được giai nhân diễm tuyệt thiên hạ này vẫn phải tốn chút công phu tán tỉnh. Huống hồ, nam nhân khác muốn nhìn thấy mặt Hoa Vân La đều rất khó khăn, không biết bao nhiêu người cả đời cũng không cách chi nhìn thấy, hắn giờ lại có thể ở gần nàng như vậy, đã đủ để vô số nam nhân thèm muốn rồi.

Chỉ là khi đang chuẩn bị mặc y phục thì phát hiện có việc không hợp ý.

“Vân La tỷ tỷ, đây là y phục nữ nhân mà, làm sao đệ mặc được?” Diệp Vô Ưu mặt khổ sở hỏi.

“Ta đương nhiên không có y phục nam nhân, đây là y phục của ta, đệ giờ mặc tạm vậy.” Hoa Vân La nhẹ nhàng nói: “Đợi ngày mai, ta nói Lạc Lạc mang hành lý của đệ đến đây. Khi đó đệ có thể tự đổi y phục.”

“Nhưng mà...” Diệp Vô Ưu vẫn có chút do dự, hắn luôn ghét nhất bị người ta cho là nữ nhân, hiện tại Hoa Vân La lại bắt hắn mặc y phục nữ nhân. Hắn tất nhiên là có chút không tình nguyện.

“Lại đây, ta giúp đệ mặc.” Hoa Vân La bước đến thạch sàng, không ngờ lại thật sự cảm y phục lên bắt đầu hầu hạ Diệp Vô Ưu. Ngọc thủ mềm mại phút chốc lướt nhẹ lên người hắn, Diệp Vô Ưu không nhìn được

tà ý trong lòng nổi lên như sóng, liền quên mất phản đối mặc y phục nữ nhân, tùy cho Hoa Vân La mặc ý thao túng trên người hắn.

Không biết đã qua bao lâu, Hoa Vân La cuối cùng đã mặc xong y phục cho Diệp Vô Ưu, sau đó cũng sờ nhìn hắn. Một cử động cũng không có, cả người dường như trở nên si ngốc.

“Vân La tỷ tỷ, tỷ sao vậy?” Diệp Vô Ưu ngồi dậy, có chút ngạc nhiên nhìn Hoa Vân La, sau đó lại tự nhìn y phục trên người hắn, không khỏi cảm thấy buồn bực. Hắn hiện tại đang mặc một bộ váy trắng, cứ như là một mỹ nữ tuyệt sắc vậy, may mà ở đây trừ Hoa Vân La cũng không có ai khác cho nên hắn vẫn có thể miễn cưỡng chịu đựng.

“Đúng là một khuôn một dạng.” Hoa Vân La như đang nói mê. Đột nhiên, nàng nhẹ nhàng đưa ngọc thủ vuốt ve má Diệp Vô Ưu.

“Vân La tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?” Diệp Vô Ưu nhìn không nổi hỏi, tuy ngọc thủ mềm mại của nàng làm hắn cảm thấy rất khoan khoái, nhưng cái kiểu dáng của nàng bây giờ, chỉ sợ kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra nàng có gì đó không hợp lý.

Hoa Vân La si mê nhìn ngắm Diệp Vô Ưu, đột nhiên đưa đôi môi anh đào đến gần, nhẹ nhàng hôn lên mặt hắn. Sau đó song thủ nâng hai má hắn rồi lại hôn lên môi hắn.

Diệp Vô Ưu tim đập một trận kịch liệt. Hắn nằm mơ cũng không nghĩ được điểm phúc lại đến sớm như vậy. Hắn gần như vô thức ôm lấy eo Hoa Vân La, hơi hơi dùng sức. Hoa Vân La liền đổ vào người hắn.

Hoa Vân La vẫn đang hôn Diệp Vô Ưu, vừa nhẹ vừa khê, nhưng vẫn có chút vụng về, xem ra nàng tịnh không có chút kinh nghiệm. Bởi vì khi Diệp Vô Ưu bắt đầu hôn trả lại, nàng nhanh chóng từ chủ thành khách, bắt đầu thụ động hòa theo nụ hôn của Diệp Vô Ưu.

Diệp Vô Ưu tự nhiên không thỏa mãn với nụ hôn đơn giản này, song thủ đang ôm lấy eo lưng nàng đã bắt đầu từ từ lại văng xuống dưới. Hoa Vân La vốn chỉ khoác một tấm khinh sa, cho nên bàn tay hắn nhanh chóng đột phá vào trong, một mặt vuốt ve da thịt trắng mịn của nàng, một mặt di chuyển xuống phong đồn.

Đôi song phong đàn tính kinh người của Hoa Vân La áp chặt vào ngực Diệp Vô Ưu, làm cho hắn khoan khoái đến suýt bật ra tiếng rên, đồng thời kiều đồn đầy co giãn của nàng cũng mang lại cho hắn cảm giác mỹ diệu vô hạn. Hỏa dục trong lòng hắn bùng lên mãnh liệt, dục vọng như muốn nổ tung, rồi đột nhiên trở mình áp chặt vào dưới người Hoa Vân La.

Một tay đỡ lấy kiều đồn Hoa Vân La, một tay kéo khinh sa trên người nàng, sau đó Diệp Vô Ưu nôn nóng muốn cởi y phục trên người nàng xuống, muốn chiếm hữu tuyệt sắc giai nhân khuynh quốc khuynh thành này. Thế nhưng, ngay khi hắn vừa mới kéo khinh sa Hoa Vân La ra, hắn đột nhiên cảm thấy một cổ lực lượng cực lớn từ dưới người tuôn ra, tiếp theo đó cả người hắn liền bay ra xa.

Trong lúc vội vàng, Diệp Vô Ưu cảm thấy cả người xoay trở về, sau đó nhẹ nhàng hạ xuống đất, khi nhìn lại về hướng Hoa Vân La thì phát hiện nàng đã đứng dậy, khinh sa cũng khoác lại lên người. Hơn nữa nàng đang dùng ánh mắt kì quái nhìn hắn.

“Vân La tỷ tỷ, xin lỗi tỷ, đệ nhất thời không tự chủ được.” Diệp Vô Ưu vẫn nghĩ Hoa Vân La đang rất tức giận, vội vã nói.

“Không trách đệ, là ta không tốt.” Hoa Vân La khẽ lắc đầu, “Ta cứ nghĩ, có thể bắt đệ thay thế nàng, nhưng mà, đệ, chung quy không phải nàng.”

“Vân La tỷ tỷ, tỷ nói người đó rốt cuộc là ai vậy?” Diệp Vô Ưu trong lòng khó chịu, nghĩ bụng nếu để hắn thấy được cái tên gia hỏa mà Hoa Vân La nói đó, hắn nhất định phải đập cho một trận.

“Đệ thật sự muốn biết sao?” Hoa Vân La buồn bã thở dài rồi nói: “Đệ đừng hỏi nữa, biết việc này đối đệ không có lợi.”

“Vân La tỷ tỷ, tỷ nói cho đệ biết đi, tỷ nói cái tên đó là ai? Hắn hỏi trước có phải đã khi phụ tỷ không, hắn mà khi phụ tỷ, đệ giúp tỷ trút giận.” Diệp Vô Ưu thấy trong lòng hoang mang, còn có một cảm giác ghen

tức không nói ra được, hắn cũng đã lờ mờ hiểu Hoa Vân La chỉ xem hắn là cái gã đó, sở dĩ mới đối với hắn mới tốt như vậy.

Hoa Vân La ngơ ngẩn nhìn Diệp Vô Ưu, không trả lời câu hỏi của hắn, qua một lúc lâu, nàng đột nhiên hỏi: “Vô Ưu, đệ có thích ta không?”

“Thích, đương nhiên là thích!” Diệp Vô Ưu không chút do dự nói.

“Vậy đệ có thể đáp ứng ta một việc không?” Hoa Vân La u buồn hỏi.

“Là việc gì?” Diệp Vô Ưu có chút ngạc nhiên.

“Sau này, đệ mỗi năm đều đến đây bồi tiếp ta một khoảng thời gian, có được không?” Hoa Vân La khẽ hỏi.

“Đương nhiên là được, Vân La tỷ tỷ, đệ còn sợ tỷ không cho đệ đến nữa?” Diệp Vô Ưu trả lời một hơi.

“Vậy đệ có thể đáp ứng ta thêm một việc nữa không?” Hoa Vân La hơi hơi do dự một chút rồi cũng hỏi.

“Vân La tỷ tỷ, việc gì tỷ cứ nói, chỉ cần đệ có thể làm được, nhất định sẽ đáp ứng tỷ.” Diệp Vô Ưu vì muốn Hoa Vân La vui vẻ nên tự nhiên nói ra những lời bùi tai.

“Đệ sau này khi ở chung với ta, có thể mặc trên người bộ váy áo này không?” Hoa Vân La nhẹ nhàng hỏi.

“À?” Diệp Vô Ưu sững sờ, hắn sao có thể nghĩ được Hoa Vân La lại đề xuất yêu cầu này, không phải nói, khi hắn với nàng ở chung thì luôn phải mặc y phục nữ nhân chứ?

“Vân La tỷ tỷ, tỷ thích bộ y phục này lắm à?” Diệp Vô Ưu không nhịn được hỏi; “Nếu tỷ thích thì cũng có thể tự mặc mà, tỷ mặc chắc chắn là rất đẹp!”

“Ta thích nhìn đệ mặc bộ y phục này.” Hoa Vân La nhẹ nhàng nói, “Có thể đáp ứng ta không?”

“Ta càng thích nàng không mặc y phục hơn nữa, nàng làm cái gì mà không cởi cho ta xem.” Diệp Vô Ưu thâm nói, hắn bắt đầu hoài nghi Hoa Vân La có chút gì đó không bình thường, yêu cầu gì không nói, lại cứ phải bắt hắn mặc y phục nữ nhân cho nàng xem. Nhưng nghĩ lại, giả sử đáp ứng yêu cầu này của nàng thì có thể được cơ hội ở chung cùng nàng, còn nếu không đáp ứng, chỉ sợ là chẳng có việc gì tốt đẹp.

“Cuối cùng là đáp ứng hay không đây?” Diệp Vô Ưu nhất thời có chút khổ não, đáp ứng thì hắn thật không muốn mặc y phục nữ nhân, không đáp ứng thì lại không nỡ bỏ tuyệt đại giai nhân này.

“Vân La tỷ tỷ, muốn đệ đáp ứng tỷ cũng được, bắt quá, đệ cũng có một yêu cầu.” Diệp Vô Ưu cân nhắc vài lần rồi nói, chung quy vẫn còn luyến tiếc Hoa Vân La, chỉ muốn thỏa hiệp với nàng: “Đệ chỉ mặc cho tỷ xem thôi, nếu có ngoại nhân, đệ sẽ không mặc bộ y phục này.”

“Đệ thật sự đáp ứng?” Hoa Vân La ngữ khí có chút hân hoan: “Đệ yên tâm, ta sẽ không để đệ phải mặc váy cho ai khác xem đâu!”

“Vậy, Vân La tỷ tỷ, tỷ không thể nuốt lời, còn nữa, tỷ không thể nói cho ai biết việc đệ mặc y phục của nữ hài tử.” Diệp Vô Ưu giọng có chút không tình nguyện, hắn không hề muốn bởi vì việc này mà bị cười nhạo, đặc biệt là Hàm Yên nha đầu đó, nếu biết việc hắn mặc y phục nữ nhân, khẳng định là ngày nào cũng sẽ trêu chọc hắn.

“Ồn giếc, ta sao nỡ để đệ như vậy cho người khác xem chứ?” Hoa Vân La ngữ khí như có chút nũng nịu, nàng tha thướt đến bên cạnh Diệp Vô Ưu, đôi ngọc thủ từ từ giang ra, nhẹ nhàng ôm Diệp Vô Ưu vào trong lòng, “Sau này không phải gọi ta là Vân La tỷ tỷ, gọi ta Vân La, được không?”

“Được, Vân La tỷ tỷ. À, không phải, là Vân La.” Diệp Vô Ưu dựa vào người nàng, cảm thấy hết sức dễ chịu. Lúc này không cần phải bảo hắn gọi là Vân La, mà bảo hắn gọi là Vân La muội muội, hắn cũng đáp ứng.

“Ngọc..., a, Vô Ưu, không còn sớm nữa, mình đi nghỉ đi.” Hoa Vân La dịu dàng nói, nàng chút nữa đã gọi tên người đó ra, bất quá lúc này Diệp Vô Ưu đang hồ tư loạn tưởng chẳng hề nghe thấy, hắn chỉ nghe thấy Hoa Vân La nói là muốn cùng hắn nghỉ ngơi.

“Vân La, đệ ngủ ở đâu?” Diệp Vô Ưu miệng như khô khốc, phòng ốc này chỉ có một cái giường nhỏ, bình thường căn bản không đủ để cho hai người nằm, trừ phi hai người cùng ngủ chồng lên nhau.

“Đương nhiên là ngủ ở đây!” Hoa Vân La khẽ mỉm cười, rồi ôm lấy Diệp Vô Ưu, sau đó hai người liền bay lên trên chiếc giường đá nhỏ bé, Diệp Vô Ưu nằm trên giường, còn Hoa Vân La nằm sấp trên người hắn.

102. Chương 14: Nhất Dạ Tiên Ngao

Khi Diệp Vô Ưu còn đang muốn làm động tác tiếp theo thì đột nhiên cảm thấy trên người nhói lên, lập tức toàn thân đều không thể động đậy.

“Vân La, nàng làm gì thế?” Diệp Vô Ưu vội vã hỏi, hắn thế nào cũng không nghĩ được, Hoa Vân La vào thời điểm quan trọng này lại hạ cấm chế lên hắn, hắn hiện tại ngoài có thể nói, cái gì cũng không làm được.

Hoa Vân La không để ý đến hắn, chỉ cúi đầu xuống, rồi bắt đầu hôn lên má hắn, từ từ, nhẹ nhẹ, lướt nhẹ hôn từng chút từng chút lên khắp khuôn mặt hắn, mắt nàng càng như hiện ra một vẻ chăm chú lạ thường, tự hồ Diệp Vô Ưu chính là tình nhân mà nàng yêu nhất.

“Vân La ...” Diệp Vô Ưu còn muốn nói gì đó thì Hoa Vân La đã chặn miệng hắn lại, làm hắn vô pháp nói ra, nàng hôn hắn đến xuất thần, ngọc thủ mềm mại vẫn lần mò vô phép tắc trên người hắn.

Tội nghiệp Diệp Vô Ưu bị Hoa Vân La khiêu khích làm cho dục hỏa đại trướng, nhưng khổ nỗi không có cách nào cử động được, Hoa Vân La cũng không biết đã hạ cấm chế gì trên người hắn, hắn cố dùng mọi biện pháp mà cũng không thể giải khai.

Rất lâu sau, Hoa Vân La mới ngẩng đầu lên, thở hổn hển rồi nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Diệp Vô Ưu, nét ngưng ngưng từ từ lan ra trên gương mặt thanh tú, giữa đôi con ngươi tuyệt đẹp đó dường như xuất hiện một lớp sương, làm cho người ta có một cảm giác mê li.

“Ngọc Dao, nàng chung quy đã thuộc về ta.” Hoa Vân La nằm sấp trên người Diệp Vô Ưu, líu ríu nói.

“Ngọc Dao?” Diệp Vô Ưu chấn động, lần này, hắn có thể nghe rõ ràng. Ngọc Dao cái tên này, hắn tự nhiên quen thuộc đến độ không thể quen thuộc hơn, bởi vì mẫu thân hắn chính là tên Yến Ngọc Dao.

“Vân La, nàng vừa mới nói cái gì?” Diệp Vô Ưu ngữ khí có chút run rẩy: “Ngọc Dao đó. Là... là ..ai?”

Diệp Vô Ưu hỏi như vậy, lập tức làm Hoa Vân La tỉnh táo lại, nàng biết, bản thân cuối cùng lại không cần thận gọi ra tên Yến Ngọc Dao, xem ra, nàng muốn che giấu cũng không thể nào nữa rồi.

“Chàng nói là ai đây?” Hoa Vân La u buồn thở dài, hỏi lại.

“Không thể nào, không thể nào đúng là mẹ ta sao? Diệp Vô Ưu lắp bắp hỏi.

“Trừ Yến Ngọc Dao. Còn có ai sánh được với Hoa Vân La ta chứ?” Hoa Vân La ngữ khí mang theo chút kiêu ngạo.

“Nhưng mà, mẹ ta là nữ mà, nàng cũng là nữ, nữ nhân sao lại có thể yêu thích nữ nhân chứ?” Diệp Vô Ưu cảm thấy dở khóc dở cười.

“Chỉ cần thật lòng yêu nhau, thì hà tất phải để ý đến ánh mắt của thế tục? Hoa Vân La nhẹ nhàng nói.

“Nhưng mà. Mẹ ta không thích nàng!” Diệp Vô Ưu chịu không được nói, “Người mẹ ta yêu là cha ta!”

Hoa Vân La sắc mặt âm u, buồn bã nói: “Đúng vậy, nàng không nguyện ý ở chung với ta, thà rằng gả cho Diệp Phi Phàm, cũng không chịu ở Vô Song cung cùng ta.

Liền sau đó, Hoa Vân La lại dùng nhãn thần khác thường nhìn Diệp Vô Ưu, rồi nói tiếp: “Bất quá, không sao cả. Hiện tại chàng đã xuất hiện, chàng sẽ yêu thích ta, phải không? Chàng sẽ nguyện ý ở chung với ta. Ta biết.”

“Vân La, ta là ta. Mẹ ta là mẹ ta, nàng đừng xem ta là mẹ ta được không?” Diệp Vô Ưu trong lòng không còn chút tư vị, hắn rốt cuộc đã hiểu, vì sao Hoa Vân La vừa gặp hắn thì đã đối với hắn đặc biệt tốt, hắn cũng hiểu, Hoa Vân La sao lại muốn hắn mặc y phục nữ hài tử. Chính bởi vì, trong mắt Hoa Vân La, hắn chính là vật thay thế cho mẹ hắn Yến Ngọc Dao.

“Không, là một dạng, Ngọc Dao nhất định là cảm thấy có lỗi với ta, sợ dĩ mới sinh ra chàng, để chàng đến thay thế, nếu không hai người sao lại có thể giống nhau như đúc vậy?” Hoa Vân La lẩm bẩm nói, vừa nói vừa vuốt ve má Diệp Vô Ưu: “Chàng xem mắt chàng, lông mi của chàng, mũi chàng, môi chàng đều một khuôn một dạng với Ngọc Dao, chút khác biệt cũng không có.”

Thanh âm si ngốc đó của Hoa Vân La, làm trong lòng Diệp Vô Ưu không khỏi nảy sinh ra cảm giác thương tiếc, mặc dù việc Hoa Vân La yêu mẫu thân hắn làm có chút gì khó chấp nhận được, nhưng sự si mê của Hoa Vân La cũng làm hắn có chút cảm động.

“Vân La, nàng đừng như vậy.” Diệp Vô Ưu khẽ nói, “Nàng giải khai cấm chế trên người ta trước được không?” “Không được.” Hoa Vân La liền cự tuyệt hắn, “Ta mà giải khai cấm chế, chàng lập tức sẽ bỏ đi.”

“Vân La, không có đâu, ta sao lại cam lòng li khai nàng?” Diệp Vô Ưu vội vàng nói, lời hắn nói cũng là sự thật, hắn xác thực bỏ không nổi đại mỹ nhân.

“Ta không tin, tối nay ta muốn chàng như vậy cùng ta, không được đi.” Hoa Vân La nhẹ nhàng nói.

Tội nghiệp Diệp Vô Ưu cố nói những lời tốt nhất, cuối cùng đều không thể thuyết phục Hoa Vân La, nàng dường như quyết tâm muốn Diệp Vô Ưu như vậy cùng nàng một đêm. Không còn cách nào khác, Diệp Vô Ưu cuối cùng đành phải bỏ cuộc.

Một tuyệt đại giai nhân đang nằm trong lòng hắn, hơn nữa thân thể hoàn mỹ kia đang không ngừng cám dỗ hắn, nhưng hắn cái gì cũng không làm được, tư vị này, đúng là khó tiêu!

“Đợi lần sau, ta nhất định bắt nàng phải bù lại.” Diệp Vô Ưu đành phải tự an ủi bản thân, đợi giải trừ cấm chế xong, hắn nhất định phải tìm cách chinh phục nhục thể của Hoa Vân La. Bắt nàng bồi tiếp hắn ba ngày ba đêm.

Đã quá nửa đêm, Hoa Vân La đang nằm ngủ trong lòng Diệp Vô Ưu, với lại xem ra còn ngủ rất ngon, Diệp Vô Ưu đáng thương lại có một đêm ngủ không được, hắn rất cuộc cũng biết, diễm phúc đưa tận cửa như thế này, đúng là không dễ hưởng thụ.

Cho đến sáng sớm, Diệp Vô Ưu quả thực là nuốt không trôi, chịu đựng mãi cuối cùng cũng thiếp đi, nhưng vừa mới ngủ chưa được bao lâu thì Hoa Vân La đã tỉnh dậy.

Đến lúc Diệp Vô Ưu tỉnh lại, Hoa Vân La đã sớm không ở trên giường, mà cấm chế trên người hắn không biết lúc nào cũng đã giải khai.

Diệp Vô Ưu nhảy xuống giường, đi ra khỏi thạch ốc, rồi bước đến cạnh vực trì thiên nhiên, trong vực trì, một mỹ nhân ngư đang thỏa thích bơi lội.

Diệp Vô Ưu tham lam ngắm nhìn Hoa Vân La, không biết có phải Hoa Vân La mấy năm nay đã thành thói quen bơi lỏa thể, cho dù nàng biết Diệp Vô Ưu đang ở bên cạnh, nhưng vẫn không e ngại, mặc sức vùng vẫy trong nước, Diệp Vô Ưu bởi vậy mà được no mắt.

“Vô Ưu, xuống đây!” Thanh âm Hoa Vân La truyền tới, thanh âm này trong tai Diệp Vô Ưu không kém gì tiên âm.

Gần như không có chút mảy may do dự, Diệp Vô Ưu liền bỏ nhào về hướng vực trì rồi chạy đến bên cạnh Hoa Vân La, giang hai tay ôm lấy nàng, lần này Hoa Vân La cũng không né tránh, để hắn cho ôm.

“Sáng nay Hoa Nguyệt Lan có đến đây, nó hình như rất quan tâm đến chàng, đợi chút nữa rồi chàng đi gặp nó.” Hoa Vân La nhẹ nhàng nói: “Ta đã bảo Lạc Lạc mang hành lý của chàng đến, chốc lát chàng có thể đổi lại y phục.”

“Ừ.” Diệp Vô Ưu thuận miệng kêu một tiếng, sau đó hướng đến cổ Hoa Vân La hôn một cái, đồng thời một tay bám vào nhũ phong tròn như ngọc châu của nàng.

Hoa Vân La khẽ uốn thân hình mềm mại, không có chút kháng cự động tác của Diệp Vô Ưu, đôi môi anh đào phát ra tiếng thở nhẹ.

“Cung chủ.“ Lúc này một giọng nói trong trẻo truyền đến, sau khi nghe thấy Hoa Vân La liền đẩy Diệp Vô Ưu ra.

“Để các thứ ở trong phòng là được.“ Hoa Vân La nhạt giọng nói.

“Vâng, cung chủ.“ Lạc Lạc dùng ánh mắt hiếu kì nhìn Diệp Vô Ưu đang ở trong hồ, sau đó vội vã đi về hướng thạch ốc.

Diệp Vô Ưu buồn bực không ngớt, Lạc Lạc này sớm không tới muộn không tới, làm gì mà cứ phải đến vào lúc này? Bất quá, buồn bực thì buồn bực, hắn bây giờ không dám tự chuốc lấy phiền toái, hắn lúc này cả người đều trốn ở dưới nước, bởi vì hắn cũng không muốn để tiểu nha đầu đó thấy được hắn đang mặc y phục nữ nhân.

Nguyên lai Diệp Vô Ưu còn tưởng rằng chỉ cần Lạc Lạc đi xong, hắn lại có thể tiếp tục hưởng thụ ngọc thể hoàn mỹ của Hoa Vân La, chỉ tiếc là, rất nhanh hắn phát hiện là đã lầm, thân ảnh Lạc Lạc vừa biến mất, Hoa Vân La từ trong đục trì đã nhảy lên.

“Vô Ưu, vào đây!“ Hoa Vân La tự nhiên đã khoác một tấm lụa mỏng, nàng hướng tới Diệp Vô Ưu nở một nụ cười dễ thương, sau đó đi tới thạch ốc.

“Đoán không có lầm, cố tình dụ dỗ ta, rồi lại không cho ta chạm vào.“ Diệp Vô Ưu trong lòng thầm nhủ, Hoa Vân La lúc nào cũng cho hắn một chút ngon ngọt, làm hắn đối với nàng không ngừng khao khát, nhưng lại không chịu chính thức trao thân cho hắn.

Phán đoán của Diệp Vô Ưu cũng không sai là mấy, Hoa Vân La muốn chính là hiệu quả này, nàng hi vọng Diệp Vô Ưu có thể ở cùng nàng, nhưng cũng hiểu rõ, nếu một chút ngọt ngào cũng không cho hắn, hắn có lẽ chẳng ở với nàng được lâu, mà nếu thật sự cho hắn tất cả. Cho dù nàng có dụng mạo ngạo thị thiên hạ nhưng vẫn có chút lo lắng không thể trời giữ được hắn, sở dĩ mới quyết định áp dụng phương thức hiện tại, làm hắn cảm thấy tựa hồ bất cứ lúc nào đều có thể chiếm đoạt được nàng, nhưng sự thật lại không thế.

Tịch tịch nhiều năm nay, cuối cùng cũng có một người có thể bồi tiếp nàng, Hoa Vân La tự nhiên không nguyện ý buông tha, những thứ không chiếm được, vĩnh viễn là thứ trân quý nhất, đối với nam nhân mà nói, nữ nhân không chiếm đoạt được thông thường đều là mong muốn lớn nhất của bọn họ. Hoa Vân La hiểu rất rõ đạo lý này, sở dĩ nàng mới muốn dùng cách này làm Diệp Vô Ưu dùng hết thời gian có thể để ở bên nàng.

“Lại đây, ta giúp chàng đổi y phục“ Hoa Vân La ôn nhu lạ thường, “Chàng đợi đi gặp Nguyệt Lan, tối chàng có thể đến tìm ta, ta với Lạc Lạc, Tuyết Tuyết đã nói qua, chàng bất cứ khi nào đều có thể đến tìm ta.“

Được Hoa Vân La ôn nhu hầu hạ, tâm tình Diệp Vô Ưu cũng tốt lên không ít, lời oán giận trong lòng tự nhiên cũng mất đi nhiều, chỉ là, hắn lúc này có chút gì đó không nở li khai.

“Vân La.“ Diệp Vô Ưu kéo thân thể mềm mại của Hoa Vân La lại, “Ta tối lại đến, có được không?“

“Tùy chàng, nếu chàng nguyện ý bồi tiếp ta, ta tự nhiên là rất vui.“ Hoa Vân La nhẹ nhàng nói, trong lòng mơ màng, mặc dù nàng xem Diệp Vô Ưu như là Yến Ngọc Dao, nhưng Diệp Vô Ưu trừ việc giống Yến Ngọc Dao một khuôn một dạng ra, những chỗ khác đều không phải, là vì mỗi lần nàng tự nói với bản thân, chỉ xem Diệp Vô Ưu là Yến Ngọc Dao, liền như có một thanh âm khác đề tỉnh nàng, Diệp Vô Ưu tịnh không phải là Yến Ngọc Dao, hắn và Yến Ngọc Dao có quá nhiều bất đồng, quan trọng nhất là, Diệp Vô Ưu tịnh không phải là nữ nhân, hắn hoàn toàn là một nam nhân.

103. Chương 15 :cung Chủ Hiện Thân

Đối với động tác của Diệp Vô Ưu, Hoa Vân La tịnh không có chút kháng cự, song cũng không có phản ứng gì lớn, sắc mặt nàng vẫn rất bình thường, không có chút biểu tình nào. Khi Diệp Vô Ưu một tay úp lên kiêu đồn của nàng, nàng mới có chút không thoải mái, thân thể hơi hơi nhúc nhích.

Nhìn Hoa Vân La tịnh không có chút cao hứng, động tác của Diệp Vô Ưu bắt đầu hơi mạnh bạo một chút, song thủ cũng hướng đến những vị trí mẫn cảm trên người nàng từ từ tập kích.

Từng cơn sóng cảm giác dị thường từ khắp nơi trên người nàng truyền lại, song lòng Hoa Vân La vẫn còn nguội lạnh, nàng nhắm mắt, bắt đầu ảo tưởng nam nhân đang ở trước mắt này là nữ tử mà nàng yêu say đắm bao năm. Rồi nàng rất nhanh phát hiện bản thân làm không được, bởi nàng biết một cách sâu sắc rằng Yến Ngọc Dao không bao giờ làm những hành động như vậy với nàng. Nhớ ngày xưa, Yến Ngọc Dao đối với nàng luôn có phép tắc, nàng hơi có chút hành vi thân mật, nàng ta đều nhanh chóng tránh ra.

Hoa Vân La luôn cho rằng bản thân rất chán ghét nam nhân, trong mắt nàng nam nhân đều là những kẻ bẩn thỉu thô tục, chỉ có nữ tử mới là thực sự là thuần khiết không tì vết. Cũng chính vì thế, nàng mới không thích nam nhân, nhưng lúc này nàng lại phát hiện, đang có một nam nhân ôm nàng, hôn nàng, nàng vẫn cảm thấy vô cùng khoan khoái.

Nàng ban đầu sử dĩ có thể tiếp thụ sự âu yếm của Diệp Vô Ưu, là vì hần và Yến Ngọc Dao giống nhau như đúc. Nàng đã cho rằng hần và nam nhân khác không giống nhau, nhưng khi Diệp Vô Ưu dùng các phương pháp khác nhau bắt đầu kích thích dục tính của nàng, trong lòng lại bùng lên một cảm giác kì quái. Nàng đột nhiên nghĩ rằng: “Có lẽ, nam nhân tịnh không giống như nàng hằng tưởng tượng.”

Nhũ hoa đang truyền lại cho nàng từng đợt cảm giác dị thường. Không biết từ lúc nào, hai tay Diệp Vô Ưu đã đặt lên đôi ngọc nhũ ngạo nhân của nàng, nhẹ nhàng nắn bóp, tựa hồ như sợ làm vỡ mất nhũ phong thánh khiết.

Nam nhân ở phía sau hơi thở có chút dồn dập. Nàng biết hần muốn làm gì, thậm chí nàng còn muốn thuận theo hần, bởi vì nàng muốn thử hoàn toàn tiếp nhận hần. Nàng biết, chỉ cần bản thân có thể thật sự chấp nhận hần, nửa cuộc đời còn lại của nàng cũng không phải tịch mịch như trước nữa. Hay chí ít, nàng cũng có một người ở cùng, nàng đã tịch mịch bao nhiêu năm rồi, thật sự là không muốn phải tịch mịch lần nữa.

Nhưng khi Diệp Vô Ưu đang một tay dần dần tiến nhập cấm khu của nàng, không ngờ nàng lại giẫy thoát ra, nhanh chóng sửa sang lại y phục, sau đó xoay người lại nhìn Diệp Vô Ưu với vẻ mặt ủ rũ.

“Vô Ưu, ta vẫn chưa quen nam nhân đối với ta như vậy.” Hoa Vân La khê than một tiếng: “Ta rất muốn xem chàng như Ngọc Dao. Nhưng chung quy ta làm không được, ta cũng muốn thuyết phục bản thân tiếp nhận chàng, nhưng thật sự việc này phải có thời gian.”

“Vân La, ta hiểu rồi.” Diệp Vô Ưu ỉu xìu nói. Ở chung với Hoa Vân La thêm một ngày nữa, chắc hần sẽ nhanh chóng bị nàng chọc cho dục hỏa thiêu thân mà chết, trong lòng hần có chút buồn bực. Nàng không quen, thì đừng có câu dẫn hần. Xinh đẹp như vậy, thân thể tuyệt vời như vậy cũng đành, dù sao cũng là trời sinh. Trách không được nàng, nhưng mà, nàng lại vẫn cứ ăn mặc như vậy, thỉnh thoảng còn không mặc gì cả, đây không phải là cố tình câu dẫn hần sao? Câu dẫn hần xong, lại không cho đụng vào, làm mất hứng như vậy, hần thật sự là bức bối gần chết.

“Đừng buồn mà, chàng ở cùng ta nhiều nhiều, từ từ ta sẽ quen thôi, sau đó chàng muốn như thế nào cũng được.” Sắc mặt Hoa Vân La thoáng ửng hồng, ngữ khí cũng vô cùng ôn nhu, lời nói tràn đầy cảm dỗ. Hiển nhiên, mục đích của nàng rất đơn giản, chính là muốn Diệp Vô Ưu ở cùng nàng lâu hơn, nàng mở ra cho hần một trường viễn cảnh tươi đẹp. Một ngày nào đó, đợi nàng quen rồi, hần có thể chiếm được thân thể của nàng.

Diệp Vô Ưu vẫn không đành lòng đưa mắt nhìn thân hình dụ nhân của Hoa Vân La, có chút khó khăn nói: “Vân La, ta, ta đi ra trước, tối nay ta lại đến tìm nàng.”

Lưu lại đây càng lâu, hần bị giày vò càng nhiều, ngẫm nghĩ hay là đi gặp công chúa bảo bối vừa nhìn được lại vừa có thể ăn được, Diệp Vô Ưu đã quyết định chủ ý, liền hướng tới Hoa Vân La cáo từ.

“M m, ta đợi chàng.” Hoa Vân La đột nhiên hôn lên má Diệp Vô Ưu một cái rồi khê nói, Diệp Vô Ưu đáng thương suýt nữa lại không chế nổi bản thân, muốn tiếp tục lưu lại.

Cẩn chặt rằng, Diệp Vô Ưu cuối cùng đã đi ra khỏi thạch ốc, sau đó cũng không dám quay đầu nhìn lại một lần chạy như bay ra ngoài, cho đến khi nhìn thấy hai tiểu nha đầu Lạc Lạc và Tuyết Tuyết, hần mới từ từ thả lỏng người thở nhẹ một hơi.

Mị lực của Hoa Vân La thực sự quá lớn, muốn li khai nàng, cần phải có năng lực khổng lồ vô cùng mạnh mẽ.

Hoa Nguyệt Lan lúc này tâm tình không yên, không hiểu đang xảy ra việc gì, nàng luôn cảm thấy rằng sự phụ để Diệp Vô Ưu lưu lại nơi đó có chút gì không hợp tình lý. Hơn nữa, hôm qua sự phụ vốn tìm nàng có việc, nhưng kết quả là việc gì cũng không nói với nàng, lại bảo nàng li khai, ngược lại còn để Diệp Vô Ưu lưu lại.

Sáng hôm nay đến tìm sự phụ, lại bị Lạc Lạc và Tuyết Tuyết cho hay sự phụ có việc, tạm thời không gặp, lúc nói muốn gặp Diệp Vô Ưu, sự phụ cũng phất Lạc Lạc chuyển lời là đợi một lúc, Diệp Vô Ưu sẽ đến tìm nàng.

Nhưng mà, bây giờ đã đến chiều, từ khi rời khỏi chỗ sự phụ cũng đã hơn hai thời thần, Diệp Vô Ưu vẫn chưa thấy đến, nàng không khỏi có chút lo lắng, Diệp Vô Ưu có phải là đã xảy ra việc gì không?

Hoa Nguyệt Lan ở trong phòng đi tới đi lui, nàng đang cân nhắc có nên đi tìm Diệp Vô Ưu lần nữa hay không, vạn nhất hấn thật sự xảy ra việc gì, vậy thì gay go. Chỉ là lúc này, nàng cũng không hiểu được được rốt cuộc là bởi vì Yến Băng Cơ mới lo lắng cho Diệp Vô Ưu, hay là bởi vì tự bản thân mà lo lắng, có lẽ vì cả hai!

Lại chờ thêm một hồi, Diệp Vô Ưu vẫn chưa tới, Hoa Nguyệt Lan chung quy cũng nhịn không nổi, quay người đi ra ngoài.

Vừa mới bước đến cửa, nàng liền bị một người ôm lấy, liền sau đó nghe thấy giọng nói quen thuộc: “Công chúa lão bà, nàng chuẩn bị đi đâu vậy?”

“Tiểu vô lại, ngươi còn chưa chết à?” Hoa Nguyệt Lan giận dữ nói, trong lòng có chút bức mình, bản thân vì hấn lo lắng cả nửa ngày. Ra hấn vẫn tốt, vừa gặp mặt đã chiếm tiện nghi.

“Ta còn không phải là bỏ không nổi công chúa lão bà nàng sao? Diệp Vô Ưu cười hi hi rồi nói, hấn bé Hoa Nguyệt Lan lên, đi vào bên trong, thuận tay đóng luôn cửa lại. Hiển nhiên tiểu tử này chuẩn bị làm việc xấu xa.

“Tử sắc lang, ngươi muốn gì đó hả?” Hoa Nguyệt Lan thật có chút hoang mang, Diệp Vô Ưu vừa ôm nàng tới giường, song thủ vừa sờ loạn trên người nàng, nàng dù ngốc mấy cũng biết là hấn không có ý tốt đẹp gì.

“Công chúa lão bà, ta bây giờ làm phò mã của nàng, được không?” Diệp Vô Ưu cười hi hi bên tai nàng nói.

“Tử sắc lang, ban ngày ban mặt, không được làm vậy!” Hoa Nguyệt Lan mặt lo lắng phát sốt, giận dữ mắng.

Nếu như trước kia, Diệp Vô Ưu còn có thể buông tha Hoa Nguyệt Lan, nhưng bây giờ, hấn hiển nhiên là không thể. Hoa Nguyệt Lan nửa cự tuyệt nửa không, chỉ cố đẩy hấn ra nhưng căn bản vô pháp thay đổi ý định của hấn, Diệp Vô Ưu vốn bị Hoa Vân La mê hoặc đã lâu, dục hỏa trong lòng đã sớm tích tụ đến vô cùng.

“Công chúa lão bà, nàng chỉ có thể trách sự phụ nàng thôi!” Diệp Vô Ưu nghĩ thầm trong lòng, hấn ôm Hoa Nguyệt Lan lên giường, trong đầu lại ảo tưởng cảnh tượng Hoa Vân La và Hoa Nguyệt Lan sự phụ và đệ tử đồng sàng.

“Tiểu vô lại, đừng như vậy được không? Nếu không.... nếu không thì đợi đến tối đã?” Hoa Nguyệt Lan đang uống công chống cự đôi ma thủ xâm nhập, vừa nũng nịu cầu khẩn.

“Ban ngày có thể nhìn rõ hơn mà, ta có thể nhìn thật kỹ thân thể mỹ lệ của công chúa lão bà!” Diệp Vô Ưu một tay cởi quần áo Hoa Nguyệt Lan, một tay lén mò lung tung trên người nàng, miệng cũng đồng thời buông lời trêu chọc.

“Ngươi, không được nhìn!” Hoa Nguyệt Lan xấu hổ la lên.

“Công chúa lão bà, cái này không thể theo ý nàng!” Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng nói, trong lúc nói, nửa ngực mềm mại của Hoa Nguyệt Lan cũng đã lộ ra, hữu thủ Diệp Vô Ưu cũng bám lên ngọc phong của nàng, bắt đầu giãy vò những chỗ mềm mại giờ đây chỉ thuộc về hấn.

“Không muốn!” Hoa Nguyệt Lan khê rên lên một tiếng, miệng tuy vẫn phản kháng, nhưng cảm giác trên thân thể như muốn phản bội nàng. Nàng không tự chủ được hơi uốn éo thân thể mềm mại, đôi chân ngọc kia cũng bắt đầu vô thức co duỗi co xát.

Y phục Hoa Nguyệt Lan chẳng mấy chốc đã bị Diệp Vô Ưu lột sạch. Nàng giờ thành một tòa bạch ngọc trần trụi, da thịt mềm mượt như tơ lụa, đường cong hoàn mỹ, tiểu phúc bằng phẳng, tất cả đều khuấy động tâm mắt của hắn, giữa lúc đó hắn bỗng nhiên cảm thấy có chút khô khan trong cổ họng, dục hỏa đề thăng đỉnh điểm.

Đôi mắt Hoa Nguyệt Lan nhắm chặt, toàn thân dường như đều phát nhiệt, nàng cảm thấy được có ánh mắt sáng rực đang mặc ý quét trên thân thể nàng, làm nội tâm nàng xấu hổ không thôi.

Hoa Nguyệt Lan theo bản năng cuộn tròn người lại, không muốn những vị trí then chốt vừa bị lướt nhìn lại bày ra trước mắt Diệp Vô Ưu. Cũng rất nhanh nàng phát hiện hành động của bản thân đã thất bại, song thủ của Diệp Vô Ưu đã đặt lên đôi chân ngọc của nàng, nhẹ nhàng tách ra chúng ra. Còn hai tay định ôm lấy ngực cũng bị Diệp Vô Ưu kéo ra, đến lúc này, cả người nàng như biến thành chữ Đại(大), tất cả đều lộ ra trong không khí, không giữ lại một chút gì.

“Tử, tử sắc lang, xấu hổ muốn chết, đừng, đừng vậy mà!” Hoa Nguyệt Lan khẽ van nài.

“Công chúa lão bà, nàng mở mắt tự nhìn đi, nàng xem, nàng bây giờ đẹp hơn gấp mấy lần.” Diệp Vô Ưu một tay nhẹ nhàng bóp lấy ngọc nhũ săn chắc của Hoa Nguyệt Lan, miệng nói những lời đen tối.

“Ta, ta không muốn!” Hoa Nguyệt Lan hờn dỗi nói, “Tử sắc lang, ngươi đừng vậy nữa, ta sẽ không lý đến ngươi!”

“Hi hi, công chúa bảo bối của ta, nàng có phải đợi không được rồi không?” Diệp Vô Ưu cúi đầu xuống, rồi áp sát lên người nàng, khẽ nói nhỏ bên tai nàng.

Hoa Nguyệt Lan hơi run lên, nàng đã cảm thấy được, trên người Diệp Vô Ưu có gì đó, trong ý thức mơ hồ, nàng biết thời khắc quan trọng nhất trong đời nàng cũng đã tới.

“Tử sắc lang, ta sợ...” Hoa Nguyệt Lan nói nhỏ. Nàng lúc này, tựa hồ hiện ra vẻ yếu đuối lạ thường: “Nấu có thể hay chúng ta đừng như vậy được không?”

“Ngoan, đừng sợ, ta yêu nàng nhiều.” Diệp Vô Ưu bắt đầu lừa gạt Hoa Nguyệt Lan. Mọi thứ đều như cung đã giương tên, còn kèn hân vút bỏ?

104. Chương 16 :cao Quý Đích Đãng Phụ

“Hỗn đản, nhẹ một chút a!” Đôi mắt xinh đẹp của Hoa Nguyệt Lan bất giác chảy ra hai dòng lệ trong suốt, miệng không nhịn được khẽ mắng hắn, khe núi tầm tối quá chật hẹp có chút vô pháp dung dị vật của Diệp Vô Ưu.

Nhưng lúc này, Diệp Vô Ưu lại hơi run rẩy, Hoa Nguyệt Lan mang đến cho hắn một loại cảm giác mà trước đến nay hắn chưa hề trải qua, mặc dù chỉ là vừa mới tiến nhập thân thể của nàng. Nhưng cảm giác mỹ diệu dị thường đó làm hắn gần như không thể khống chế mà bùng nổ trong thân thể nàng, may mà kinh nghiệm của hắn vẫn còn phong phú, song hắn rất nhanh khống chế được bản thân. Sau đó bắt đầu hưởng thụ ngọc thể mềm mại.

Sau khi trải qua thời khắc ngắn ngủi thống khổ ban đầu, Hoa Nguyệt Lan nhanh chóng thích ứng với sự xâm chiếm của nam nhân trên người, nàng hơi mở đôi môi anh đào, miệng theo từng cơn bật ra những tiếng rên yêu kiều, đôi chân ngọc thon dài khẽ vênh lên cao, sau đó vòng qua người Diệp Vô Ưu.

Sự hưởng ứng của Hoa Nguyệt Lan càng làm tăng thêm dục vọng của Diệp Vô Ưu, hô hấp của hắn càng ngày càng nặng nề, động tác cũng bắt đầu có chút lỗ mãng. Lúc này, hắn tựa hồ quên rằng Hoa Nguyệt Lan vẫn là lần đầu tiên hợp hoan, có thể không chịu nổi cuộc chinh phạt này.

Một thời thần sau

“Ta còn muốn.” Hoa Nguyệt Lan nũng nịu nói, vừa nói vừa dùng ngọc thủ mềm mại vuốt ve bộ ngực trần của Diệp Vô Ưu.

Tội nghiệp Diệp Vô Ưu lúc này đã không còn bao nhiêu khí lực, thân thể của Hoa Nguyệt Lan chính là khoái lạc của nam nhân, nhưng đồng thời cũng là khắc tinh của nam nhân. Hắn ở trên thân thể của nàng hưởng

thụ đến sung sướng cực điểm. Nhưng hần cũng nhanh chóng hao kiệt sức lực, công chúa bảo bối của hần, tựa hồ vẫn chưa mãn nguyện.

“Lần đầu tiên mà đã lợi hại như vậy, sau này phải làm thế nào?” Diệp Vô Ưu trong lòng có chút buồn khổ. Trước đây đều là nữ nhân ở bên dưới hần van xin tha, bây giờ thiếu chút nữa là ngược lại. Ngau như Yến Bằng Cơ cũng chịu không nổi nhu cầu hoan lạc không ngừng nghỉ của hần, nhưng mà trước mặt Hoa Nguyệt Lan, hần lại như là đồng bần đất.

“Không được, ta chính là đường đường nam đại nam nhân, sao lại có thể thua cho nàng?” Diệp Vô Ưu trong lòng thầm nghĩ, huy động chân khí trong nội thể cấp tốc lưu chuyển. Rất nhanh hần đã khôi phục được một chút khí lực. Sau đó hung tợn áp sát trên người Hoa Nguyệt Lan đang khiêu khích hần, bắt đầu một đợt chinh phạt mới.

“Tử sắc lang, không, không muốn à?” Nửa thời thần lại trôi qua. Lúc này Hoa Nguyệt Lan bắt đầu van xin, nhưng Diệp Vô Ưu lúc này không thể buông tha nàng, lại tàn nhẫn giày vò nàng một hồi, mới coi như là xong.

Diệp Vô Ưu cuối cùng cũng lấy lại được mặt mũi. Chỉ là, hần lần này thật sự là sức cùng lực tận, thiếu chút nữa ngay cả khí lực để động dậy cũng không có. Không lâu sau, thì ôm Hoa Nguyệt Lan ngủ say mê mết. Mà Hoa Nguyệt Lan cũng mệt mỏi cực độ, nằm gọn trong lòng Diệp Vô Ưu, nhanh chóng đi vào giấc mộng.

Giấc ngủ này trọn suốt một đêm.

Sáng hôm sau, Diệp Vô Ưu mở mắt ra, thì phát hiện Hoa Nguyệt Lan đã không còn trên giường, quay đầu tìm kiếm, hần thấy Hoa Nguyệt Lan hình như cũng vừa mới thức dậy, đang soi gương trang điểm.

Diệp Vô Ưu rất nhanh mặc xong y phục, đi xuống giường, đến phía sau Hoa Nguyệt Lan, thì phát hiện Hoa Nguyệt Lan tựa hồ đang ngăn người trước gương. Khuôn mặt mỹ lệ đó, lúc này hiển ra một vẻ hết sức thánh khiết, không thể xâm phạm.

Dáng điệu thánh khiết cao quý của Hoa Nguyệt Lan lúc này, làm Diệp Vô Ưu gần như thấy hoài nghi. Công chúa đòi hỏi vô độ tối qua đó và nàng lúc này tịnh không phải là một, hoặc là hần tối qua đã nằm mơ. Bởi, hần thật sự không cách nào nhận ra Hoa Nguyệt Lan hiện tại và Hoa Nguyệt Lan trên giường có chút liên hệ gì.

Gương mặt thanh tú trắng ngần của Hoa Nguyệt Lan đột nhiên lộ ra hai đám hồng vân, vì nàng đã thấy Diệp Vô Ưu trong gương. Nghĩ tới bản thân tối qua phóng đảng, nàng không khỏi bừng lên cảm giác hổ thẹn, nàng cũng không hiểu bản thân tại sao lại như vậy. Chỉ là lúc đó nàng đã hoàn toàn lạc lối trong dục tình, đã bị dục tình chi phối, mất đi tất cả lý trí, cũng mất đi tất cả vẻ ngượng ngùng và dè dặt.

“Tiểu sắc lang, nhìn gì vậy?” Hoa Nguyệt Lan nhìn không được hờn dỗi nói, nàng biết Diệp Vô Ưu đang nhìn nàng.

“Đương nhiên là nhìn nàng công chúa lão bà.” Diệp Vô Ưu cười hề hề, hai tay từ trên vòng xuống, rất nhanh che lấy nhũ phong cách qua một lớp y phục của nàng. Tục ngữ có nói, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ vẫn phong lưu, cho dù Hoa Nguyệt Lan phong cuồng ở trên giường làm hần chống đỡ có chút khó khăn, nhưng hần vẫn không thể vì thế mà vứt bỏ cơ hội hưởng thụ giai nhân.

Huống chi, biến công chúa cao quý thành đảng phụ trên giường. Đối với nam nhân mà nói, không phải cũng là một loại thành tựu sao?

“Không được nhìn!” Hoa Nguyệt Lan hờn dỗi: “Bại hoại, đều là người! Làm người ta, người ta...”

Gương mặt xinh đẹp của nàng như phát sốt, bởi vì xấu hổ mà vô pháp nói tiếp. Hiển nhiên, nàng đem việc bản thân phóng đảng tối qua toàn bộ oán trách đều đổ lên người Diệp Vô Ưu.

“Công chúa lão bà, ta lại thế nào?” Diệp Vô Ưu vô tội hỏi.

“Người làm ta đi chết à?” Hoa Nguyệt Lan phẫn nộ nói, “Tử sắc lang, xú vô lại, tử hồn đản, đại bại hoại...”

Hoa Nguyệt Lan nói ra một hơi tất cả từ ngữ để chửi người mà nàng biết. Song mặc kệ nàng chửi thế nào, Diệp Vô Ưu chút phản ứng cũng không có, ngược lại còn cười hề hề, tựa như đang hưởng thụ cảm giác này.

Việc này cũng khó trách Diệp Vô Ưu, bởi vì Hoa Nguyệt Lan bây giờ nhìn thế nào cũng không giống như đang chữ người, mà càng giống như là đang làm nũng, hẳn tự nhiên là cảm thấy rất hưởng thụ.

Trước ngực nàng truyền lại cảm giác khác lạ. Hoa Nguyệt Lan tự nhiên biết là Diệp Vô Ưu không hề cảm thấy hối hận, càng không chịu yên phận. Nàng chữ cả buổi cũng không hiệu quả, lại bị hắn thế này.... Bực mình, liền ra sức cẩu vào tay Diệp Vô Ưu một cái.

“Ai, đau!” Mu bàn tay Diệp Vô Ưu bị đau, hai tay không tự chủ co về, lập tức bất mãn nói: “Công chúa lão bà, nàng làm cái gì mà mạnh vậy?”

“Người còn nói!” Hoa Nguyệt Lan giận nói: “Người tối qua đối với người ta còn không phải mạnh vậy...”

Ảnh hưởng còn lưu lại sau một đêm điên cuồng vẫn còn nghiêm trọng, đặc biệt là đối với Hoa Nguyệt Lan lần đầu tiên trải qua đời thiếu nữ mà nói, càng thêm phần nghiêm trọng. Thực tế, nàng đã ngồi trước bàn trang điểm hơn nửa thời thần, không phải là nàng thích ngồi, mà nàng hiện tại căn bản khó mà đi được, ngay cả đứng lên cũng có thể cảm thấy đau nhức. Tự nhiên, nàng đem trách nhiệm này đổ lên Diệp Vô Ưu, nàng dường như quên mất, tối qua cùng Diệp Vô Ưu chinh chiến vô số hiệp. Ngoài lần đầu tiên ra, còn có vài lần đều là nàng lần lượt hướng tới Diệp Vô Ưu tự động đòi hỏi.

“Tối qua chính là nàng tự mình muốn.” Diệp Vô Ưu thâm thì trong lòng một câu, nhưng không nói ra. không thể phủ nhận, hẳn tối qua xác thực có chút thô bạo. Cũng bởi vì thân thể của Hoa Nguyệt Lan tưởng như là có thể sánh ngang với xuân dược, làm hắn dù muốn ngừng cũng không thể, cũng quên luôn hai chữ ‘Ôn nhu’.

“Nào, công chúa lão bà, để ta giúp nàng vẽ chân mày được không?” Diệp Vô Ưu quyết định lấy lòng Hoa Nguyệt Lan một chút, liền chủ động cầm mi bút lên, đối mặt với nàng nói.

“Người biết sao?” Hoa Nguyệt Lan có vẻ không tin tưởng lắm.

“Đương nhiên biết, ta hồi trước thường giúp Hàm Yên nha đầu đó vẽ.” Diệp Vô Ưu nói không suy nghĩ.

“Hừ, ta còn tưởng người thường xuyên vẽ mày cho sư tỷ!” Hoa Nguyệt Lan khế hừ một tiếng, ngữ khí tựa hồ hơi mang theo chút ghen ý.

“Bằng tỷ tỷ đâu có trang điểm.” Diệp Vô Ưu nhỏ giọng nói, Yến Băng Cơ là kiểu mỹ nhân thuần thiên nhiên, mỹ lệ trời sinh, không cần bất cứ trang sức nào. Hoa Nguyệt Lan kỳ thật không trang điểm cũng xinh đẹp như vậy, chỉ là rất nhiều nữ hài tử đều quen đánh phấn, bởi vì, hơi trau chuốt một chút có thể làm các nàng càng thêm mỹ lệ, các nàng tự nhiên vì thế mà rất vui sướng.

“Hừ, nếu sư tỷ biết người đối với ta như vậy, nhất định không có quả ngon cho người ăn đâu!” Hoa Nguyệt Lan tức tối nói, trong lòng có chút lo lắng, nếu như phụ hoàng biết nàng lại có thể thất thân cho một tên Diệp Vô Ưu vô lại như vậy, cũng không biết sẽ nghĩ thế nào, nàng chỉ lơ mơ biết, phụ hoàng đối với Diệp Vô Ưu tịnh không có bao nhiêu hảo cảm.

“Bằng tỷ tỷ sẽ không trách ta đâu.” Diệp Vô Ưu thấp giọng nói, trong lòng cảm giác như không có đủ không khí, có lẽ Yến Băng Cơ sẽ không mắng hắn, nhưng nàng hơn phân nửa là không vui vẻ.

“Bỏ đi, không nói việc này, tiểu vô lại, ta hỏi người, người hôm qua với sư phụ ở trong đó làm gì? Hoa Nguyệt Lan cũng chẳng muốn nghĩ đến việc làm nàng phiền muộn đó, bèn thay đổi đề tài.

“A, không có gì?” Diệp Vô Ưu đột nhiên nghĩ đến, hẳn hôm qua vốn là đáp ứng đến tối sẽ đi tìm Hoa Vân La, nhưng cuối cùng lại qua đêm ở khuê phòng Hoa Nguyệt Lan, cũng không biết Hoa Vân La có giận hay không.

“Thật sự không có gì?” Hoa Nguyệt Lan không tin chút nào.

“Ta lừa nàng làm gì, không tin nàng đi hỏi sư phụ nàng đi!” Diệp Vô Ưu đẩy mọi việc lên người Hoa Vân La.

“Ta mà có thể hỏi sư phụ, thì còn hỏi người làm gì?” Hoa Nguyệt Lan quay đầu nhìn Diệp Vô Ưu, ánh mắt bất mãn nói: “Được rồi, đừng ở đây làm phiền ta, còn nữa. Hôm qua nha đầu Hàm Yên đó đến tìm tại?”

“Hàm Yên tìm nàng làm gì?” Diệp Vô Ưu bật hỏi.

“Ta đâu có biết, dù sao cũng là Đồng Đồng nói với ta, Hàm Yên chạy khắp nơi ở Vô Song cung. Tóm lại, người đi nói với nàng ta, không được ở trong Vô Song cung quấy phá.” Hoa Nguyệt Lan không vui nói.

“À, ta đợi lát nữa sẽ nói với nàng ta.” Diệp Vô Ưu không chút quan tâm nói. Đối với hắn, Hàm Yên chỉ là cái cớ mà thôi, trên thực tế, nàng ta nhàn rồi buồn chán, muốn ở Vô Song cung dạo chơi.

“Vậy người còn chưa đi?” Hoa Nguyệt Lan bắt đầu xua đuổi.

“Công chúa lão bà, ta bỏ không nổi nàng mà!” Diệp Vô Ưu làm ra vẻ rất đáng thương.

“Ta mặc kệ, tử vô lại, nói chung hôm nay người không được phiền ta. Nếu không ta sau này không lý đến người nữa!” Hoa Nguyệt Lan tức tối nói, nếu Diệp Vô Ưu tối này còn lưu lại khuê phòng của nàng, vậy ngày mai hơn phân nửa là không dậy nổi. Quan trọng hơn nữa là, hôm nay Lam Đồng Đồng có đến tìm nàng, thiếu chút nữa là phát hiện trong khuê phòng nàng có nam nhân, nàng tuyệt không muốn bị người khác biết việc giữa nàng và Diệp Vô Ưu.

“Nguyệt Lan.” Ngay vào lúc này, bên ngoài truyền vào thanh âm Lam Đồng Đồng.

“Đồng Đồng, có việc gì à?” Hoa Nguyệt Lan vội vàng hỏi, trong lòng không ngừng nói thầm. Nàng ta sao lại đến đây nữa?

“Tiêu Diêu của Tán Tiên Môn và Lâm Long Nguyệt của Vọng Nguyệt Các cùng đến cầu kiến cung chủ, muội có thể đến tìm cung chủ một chút được không?” Giọng Lam Đồng Đồng từ bên ngoài truyền đến, liền làm Diệp Vô Ưu hơi ngẩn người.

“Tiêu Diêu? Lâm Long Nguyệt? Bọn họ sao lại đến Vô Song cung?”

105. Chương 17: Vân La Hữu Dạng

“Không được nói nữa!” Hoa Nguyệt Lan trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu, rồi lập tức lại nén giọng lại hỏi: “Người biết bọn họ?”

“Mấy ngày trước vừa mới gặp qua, ả tên là Lâm Long Nguyệt đó, còn muốn tìm ta quấy rầy!”

Diệp Vô Ưu kể bên tai Hoa Nguyệt Lan nói, dáng vẻ hai người lúc này thật là nồng ấm.

“Nguyệt Lan, muội có đang nghe không?” Thấy Hoa Nguyệt Lan không trả lời, Lam Đồng Đồng nhin không được bèn lên tiếng: “Tỷ vào trước đây!”

“Ai, tỷ đừng vào...” Hoa Nguyệt Lan vội vã kêu. Thế nhưng, nàng la hơi trễ một chút, Lam Đồng Đồng đã từ cửa sổ nhảy vào, bởi vì cửa phòng đang đóng.

Sau đó, Lam Đồng Đồng liền thấy được Diệp Vô Ưu và Hoa Nguyệt Lan lúc này đang ở sát bên nhau, điệu bộ nồng ấm khác thường, không khỏi ngẩn ra.

“Chào Lam tỷ tỷ” Diệp Vô Ưu thì một chút cảm giác mất tự nhiên cũng không có, lại còn với Lam Đồng Đồng chào hỏi như có vẻ thân quen lắm.

“Chào...chào Diệp, Diệp công tử.” Lam Đồng Đồng gật đầu theo quán tính, tiếp theo nhìn về mặt đỏ ửng của Hoa Nguyệt Lan, giữa hai chân mày lộ ra mấy phần xuân tình của thiếu phụ. Trong lòng bắt giác có chút hồi hộp, cho dù nàng về phương diện này không có kinh nghiệm gì, nhưng lúc này cũng nhìn ra có chút gì không thích hợp. Lam Đồng Đồng lần trước đến, vẫn còn sớm, cửa lại luôn đóng kín, việc này không thể không làm nàng hoài nghi, Diệp Vô Ưu tối qua chắc là qua đêm ở đây.

“Lam tỷ tỷ, tỷ đừng gấp, công chúa lão bà sẽ nhanh đi tìm cung chủ của các vị.” Diệp Vô Ưu tiếp tục vẻ ngây thơ nói. Lời còn chưa nói xong, Hoa Nguyệt Lan đã tức giận véo hắn một cái.

“Tử vô lại, không được nói nhảm, ai là lão bà của người?” Hoa Nguyệt Lan giận dữ mắng. Chỉ là, không được mạnh miệng như lúc trước, ngược lại có chút thiếu tự tin. Dẫu sao, thân thể nữ nhi của nàng đã giao hết cho Diệp Vô Ưu rồi.

“VẬY, VIỆC ĐÓ, HOA NGUYỆT LAN... TIÊU DIÊU THÂN PHẬN ĐẶC THÙ, MUỘI NÊN SỚM ĐI GẶP CUNG CHỦ MỘT CHÚT. NÓI CHO CÙNG, ĐỂ BỌN HỌ CHỜ LÂU KHÔNG ĐƯỢC TỐT LẮM.” LAM ĐỒNG ĐỒNG ĐỐI VỚI QUAN HỆ GIỮA DIỆP VÔ ƯU VÀ HOA NGUYỆT LAN CÓ CHÚT MƠ HỒ, CUỐI CÙNG QUYẾT ĐỊNH DỨT KHOÁT KHÔNG QUAN TÂM, LÀM CHÍNH SỰ VẤN QUAN TRỌNG HƠN.

“CỨ ĐỂ BỌN HỌ CHỜ LÂU LÂU MỘT CHÚT. ĐẶC BIỆT LÀ LÂM LÔNG NGUYỆT ĐÓ, NÀNG TA CÓ CÁI GÌ HƠN NGƯỜI, LẠI NÓI XẤU MẸ TẠI DIỆP VÔ ƯU HỪ MỘT TIẾNG, GIỌNG KHÓ CHỊU NÓI TIẾP: “CHỈ LÀ CÓ CHÚT XINH ĐẸP THỂ THÔI”

“NÀNG TA THẬT SỰ NÓI XẤU MẸ NGƯỜI.” HOA NGUYỆT LAN KHẼ NHẮN TRÁN, YẾN NGỌC DAO DÙ HAI MƯƠI NĂM TRƯỚC ĐÃ LI KHAI VÔ SONG CUNG, NHƯNG TRÊN DANH NGHĨA, BÀ TA VẪN LÀ SỰ MUỘI CỦA ĐƯƠNG KIM VÔ SONG CUNG CHỦ, CŨNG CHÍNH LÀ SỰ THÚC CỦA HOA NGUYỆT LAN. NGHE NÓI CÓ NGƯỜI NÓI XẤU SỰ THÚC CỦA MÌNH, HOA NGUYỆT LAN TỰ NHIÊN CŨNG CÓ CHÚT BẤT MÃN.

“NÀNG TA CÓ BỆNH MÀ, SỰ PHỤ NÀNG TA GẢ KHÔNG ĐƯỢC CHO AI, LẠI ĐỔ LỖI LÊN ĐẦU MẸ TA, ĐÚNG LÀ CHUYỆN QUÁI GỞI” DIỆP VÔ ƯU BỰC TỨC NÓI: “ĐỢI TA SAU NÀY CÓ CƠ HỘI, NHẤT ĐỊNH PHẢI GIÁO HUẤN NÀNG TA THẬT TỐT”

“DIỆP CÔNG TỬ, VIỆC GIÁO HUẤN LÂM LÔNG NGUYỆT, HÃY ĐỂ SAU NÀY HÃNG NÓI. HUỐNG HỒ, CHÚNG TA CHỦ YẾU LÀ TIẾP ĐÃI TIÊU DIÊU, TÌNH KHÔNG PHẢI LÀ LÂM LÔNG NGUYỆT.” LAM ĐỒNG ĐỒNG CÓ CHÚT BẤT LỰC NÓI. MẶC DÙ NHỮNG LỜI CỦA DIỆP VÔ ƯU CŨNG LÀM NÀNG ĐỐI VỚI LÂM LÔNG NGUYỆT NẢY SINH MỘT TIA BẤT MÃN, NHƯNG THÂN PHẬN CỦA TIÊU DIÊU SUY CHO CÙNG KHÔNG PHẢI BÌNH THƯỜNG, KHÔNG THỂ ĐỂ NGƯỜI TA CHỜ SUỐT Ở BÊN NGOÀI ĐƯỢC.

“ĐỒNG ĐỒNG. NHƯ VẬY NHA, TỶ MỜI BỌN HỌ VÀO TRƯỚC, SAU ĐÓ CHIÊU ĐÃI MỘT CHÚT GÌ ĐÓ, MUỘI BÂY GIỜ LIỀN ĐI TÌM SỰ PHỤ.” HOA NGUYỆT LAN HƠI CÂN NHẮC MỘT CHÚT RỒI NÓI, NÀNG CŨNG BIẾT SỨC ẢNH HƯỞNG CỦA TIÊU DIÊU, NÓI ĐÚNG HƠN, LÀ SỨC ẢNH HƯỞNG CỦA SỰ PHỤ HẮN TIÊU VẤN THIÊN, TUY VÔ SONG CUNG VẪN KHÔNG ĐẾN MỨC ĐỐI VỚI TÁN TIÊN MÔN SƯU MỊ TƯƠNG HƯỚNG, NHƯNG CŨNG KHÔNG THỂ THẤT LỄ ĐỐI VỚI HỌ ĐƯỢC.

“CŨNG ĐƯỢC, VẬY TỶ ĐI TRƯỚC.” NÓI ĐƠN GIẢN TẠI VÔ SONG CUNG, THÂN PHẬN LAM ĐỒNG ĐỒNG CAO HƠN HOA NGUYỆT LAN, NHƯNG ĐẦU TIÊN HOA NGUYỆT LAN LÀ CÔNG CHÚA CỦA BÁCH HOA ĐẾ QUỐC. MẶT KHÁC, NÀNG LẠI LÀ ĐỆ TỬ CHÂN TRUYỀN CỦA CUNG CHỦ. CHO NÊN CÓ NHIỀU VIỆC, LAM ĐỒNG ĐỒNG ĐỀU PHẢI XIN Ý KIẾN CỦA HOA NGUYỆT LAN, CÒN BA ĐẠI HỘ PHÁP KIA THÌ ĐỀU ƯA THÍCH THANH TỊNH, TRỪ PHI LAM ĐỒNG ĐỒNG VẮNG MẶT, NẾU KHÔNG BỌN HỌ CƠ BẢN SẼ KHÔNG LO CÔNG VIỆC.

CÒN CHƯA KỊP LI KHAI, SAU LƯNG LAM ĐỒNG ĐỒNG TRUYỀN LẠI TIẾNG KÊU THẨM CỦA DIỆP VÔ ƯU: “CÔNG CHÚA LÃO BÀ MƯƠI SÁT THÂN PHỤ”

LAM ĐỒNG ĐỒNG KHẼ LẮC ĐẦU, TĂNG NHANH NHỊP BƯỚC, CHO DÙ BẤT LUẬN HOA NGUYỆT LAN VÀ DIỆP VÔ ƯU ĐÁO ĐỂ CÓ QUAN HỆ GÌ, ĐỀU KHÔNG CẦN NÀNG BẬN TÂM, ĐẾN LÚC ĐÓ, ĐỂ THÁNH NỮ BỌN HỌ BẬN TÂM VẬY.

“TỬ VÔ LẠI, NGƯỜI ĐI TÌM CHẾT À?” HOA NGUYỆT LAN TỨC GIẬN KHÔNG NGỪNG, VỐN LÀ CÒN MUỐN CHE DẤU NHIỀU HƠN MỘT CHÚT. BIẾT DẤU TÊN GIA HỎA NÀY CHỈ SỢ THIÊN HẠ KHÔNG LOẠN, HẮN NHƯ ĐANG MONG TẮT CẢ MỌI NGƯỜI ĐỀU BIẾT. KẾT QUẢ LÀ CHƯA GÌ ĐÃ ĐỂ LAM ĐỒNG ĐỒNG BIẾT CHUYỆN RỒI.

NẾU HOA NGUYỆT LAN BIẾT LAM ĐỒNG ĐỒNG TRƯỚC KIA KHÔNG LÂU NHÌN TRỘM NÀNG VÀ DIỆP VÔ ƯU HÔN NHAU NỒNG NHIỆT, KHÔNG BIẾT TRONG LÒNG SẼ NGHĨ THỂ NÀO.

“CÔNG CHÚA LÃO BÀ, ĐỪNG GIẬN MÀ, CÙNG LẮM TA GIÚP NÀNG ĐI GỌI SỰ PHỤ NÀNG” DIỆP VÔ ƯU CƯỜI HÌ HÌ NÓI, CÓ ĐIỀU, HẮN NÓI LÀ GIÚP HOA NGUYỆT LAN, TRÊN THỰC TẾ LÀ CHO BẢN THÂN HẮN. TỐI QUÁ KHÔNG ĐẾN TÌM HOA VÂN LA, HẮN CŨNG CÓ CHÚT LO LẮNG NÀNG SẼ GIẬN, HIỆN TẠI VỪA KHÉO CÓ THỂ ĐI BỔ CỨU MỘT CHÚT.

“VẬY NHẤT SỰ PHỤ KHÔNG THỂ ĐẾN?” HOA NGUYỆT LAN HỪ MỘT TIẾNG.

“YÊN TÂM, TA NHẤT ĐỊNH CÓ THỂ THUYẾT PHỤC ĐƯỢC SỰ PHỤ NÀNG, TA BẢO ĐẢM VỚI NÀNG” DIỆP VÔ ƯU THÀNH KHẨN HỨA, RỒI KÈ BÊN TAI HOA NGUYỆT LAN NÓI: “TA NẾU KHÔNG THỂ KÊU SỰ PHỤ NÀNG ĐẾN, NÀNG CÓ THỂ BẮT TA BA NGÀY KHÔNG ĐƯỢC LÊN GIƯỜNG NÀNG.”

“ĐI CHẾT ĐI, TỬ SẮC LANG, BA THÁNG KHÔNG CHO PHÉP NGƯỜI VÀO PHÒNG TẠI” HOA NGUYỆT LAN VỪA GIẬN VỪA NGỰNG, TRỪNG MẮT NHÌN HẮN.

“HÌ HÌ, CÔNG CHÚA LÃO BÀ, TA ĐI TRƯỚC ĐÂY” DIỆP VÔ ƯU NÓI RẤT NHANH, SAU ĐÓ LÁCH MÌNH ĐI RA CỬA, HẮN CẦN BẮN KHÔNG CỤ TUYỆT CƠ HỘI HOA NGUYỆT LAN MANG ĐẾN.

Hoa Nguyệt Lan hơi do dự một chút, ngồi dậy chuẩn bị ra cửa, vừa mới đứng thẳng dậy, hạ thân liền truyền đến một trận đau dữ dội.

“Tử hồn dẫn!” Hoa Nguyệt Lan mắng thầm, hơi ngừng lại một chút, vẫn cố gắng chịu đựng đi ra ngoài.

Lạc Lạc và Tuyết Tuyết hai người đang say sưa nói chuyện to nhỏ, khi Diệp Vô Ưu như gió đi đến trước mặt hai nàng, bọn họ mới phản ứng, đang định chặn hãm lại thì phát hiện đó là Diệp Vô Ưu, nhớ đến phân phó của cung chủ, hai nàng liền nhường đường. Diệp Vô Ưu cũng không để ý đến bọn họ, tiếp tục chạy nhanh vào trong.

Diệp Vô Ưu theo bản năng ghé ngang qua dục trì liếc nhìn, nhưng không thấy mỹ nhân ngư đâu, liền chạy về hướng thạch ốc. Nhìn thấy tình cảnh bên trong, hắn không khỏi bị chấn động.

“Vân La, nàng sao vậy?” Diệp Vô Ưu chạy nhanh đến bên giường, trên giường, Hoa Vân La sắc mặt trắng xanh, hơi thở yếu ớt.

Hoa Vân La mở to mắt. Đôi con ngươi xinh đẹp ảm đạm vô quang, so với nàng lúc trước kia quả thật là một trời một vực. Nhìn thấy Diệp Vô Ưu, trên mặt nàng tựa hồ xuất hiện một tia vui mừng, ánh mắt cũng sáng lên được vài phần.

“Vô Ưu, chàng đến đây?” Hoa Vân La hình như muốn ngồi dậy, nhưng chỉ chống được người lên, không ngồi dậy nổi. Diệp Vô Ưu thấy vậy, vội vàng chạy đến đỡ nàng dậy.

“Vân La, rốt cuộc đã phát sinh việc gì? Nàng sao lại như thế này?” Diệp Vô Ưu lo lắng hỏi. Hắn thật sự rất nôn nóng. Một tuyệt đại giai nhân dường như sắp đến cảnh hương tiêu ngọc vẫn, hơn nữa tuyệt đại giai nhân này hơn phân nửa đã thuộc về hắn, hắn sao có thể không nôn nóng được?

“Không có gì. Tẩu hỏa nhập ma mà thôi.” Hoa Vân La lắc đầu: “Không ngờ được, bao nhiêu năm đến nay, ta tự hỏi trong giới tu tâm, không có bao nhiêu người có thể so được với ta. Nhưng sau khi gặp chàng, có lẽ đã khiến cho ma chướng tàng ẩn bao nhiêu năm trong ta bộc phát, sau khi phát ra thì không thể thu thập.

“Vậy phải làm sao mới có thể cứu được nàng?” Diệp Vô Ưu gấp gấp hỏi. Thông thường gặp tình huống này, người bị tẩu hỏa nhập ma đều cần phải có tu tiên giả với công lực cao hơn đến khai thông kinh mạch. Nhưng muốn tìm được người có công lực cao hơn Hoa Vân La, quả thật khó vô cùng!

“Không cần cứu ta.” Hoa Vân La khẽ lắc đầu: “Lúc sắp chết, có thể gặp được chàng, cũng coi như là ông trời đã thỏa mãn nguyện vọng cuối cùng của ta. Cho dù, cho dù chàng không phải là Ngọc Dao, nhưng... nhưng ta cũng mãn nguyện.”

“Không thể, ta nhất định phải cứu nàng!” Diệp Vô Ưu sốt ruột nói: “Nàng nhanh nói cho ta biết, cuối cùng là có biện pháp gì?”

“Không có biện pháp gì cả, trên thế giới này, chỉ có ba người có thể cứu ta. Nhưng mà, đều không còn kịp nữa.” Hoa Vân La buồn bã nói: “Hoa Thiên Hương và Triệu Thiên Tâm ở Y Cốc, và còn Tiêu Vãn Thiên ở Tán Tiên Môn, bọn họ có lẽ có khả năng cứu ta, chỉ là ta đã không thể kiên trì được cho đến lúc gặp bọn họ.”

Tán Tiên Môn nằm xa ở Vọng Nguyệt Đế Quốc, còn Y Cốc cũng không nằm trong lãnh thổ Bách Hoa Đế Quốc, Triệu Thiên Tâm lại đã đi Phiêu Tuyết Đế Quốc, muốn bọn họ đến cứu Hoa Vân La thật sự là đã quá trễ.

“Vân La, chẳng nhẽ không có biện pháp nào khác sao?” Diệp Vô Ưu không muốn từ bỏ như vậy, không cam lòng hỏi.

“Chân khí trong nội thể của ta đã tan rã, hoàn toàn không có cách nào ngưng tụ, nếu ta có thể ngưng tụ được cho dù là một chút chân khí, ta vẫn còn cách liệu thương cho bản thân.” Hoa Vân La nhẹ nhàng lắc đầu: “Chàng không phải phí tâm, ta nghĩ, ta còn có thể sống được vài giờ nữa, chàng nếu, nếu thực sự yêu thích ta, vậy ở bên cạnh ta, được không?”

“Không, ta không thể trở mặt nhìn nàng chờ chết được, ta sẽ nghĩ cách cứu nàng!” Diệp Vô Ưu lắc đầu, cương quyết nói. Nghĩ một lúc, hắn nhẹ nhàng đỡ Hoa Vân La nằm xuống giường, đắp chăn cho nàng rồi nói: “Vân La, nàng phải chờ ta, ta sẽ quay lại cứu nàng!”

Không cho Hoa Vân La có cơ hội cự tuyệt, Diệp Vô Ưu tức tốc lách người ra khỏi thạch ốc, không lâu sau hắn đã ra đến ngoài cốc.

“Lạc Lạc, Tuyết Tuyết, cung chủ các người xảy ra chuyện rồi, các người vào chiếu cố nàng đi. Trước khi ta quay lại, nếu không nắm chắc cứu được nàng thì không được động đến nàng, hiểu chưa?” Diệp Vô Ưu vừa chạy vừa nói rất gấp.

“A, cung chủ đã xảy ra chuyện gì?” Lạc Lạc và Tuyết Tuyết kinh hãi hô to, thân ảnh xinh đẹp chớp lên, trong nháy mắt đã biến mất trước mặt Diệp Vô Ưu.

Diệp Vô Ưu không lí gì đến bọn họ, gấp rút chạy ra ngoài Vô Song Cung. Hắn hiện tại đang muốn tìm một người, cho dù hắn không biết tìm nàng có tác dụng gì không, nhưng trước mắt hắn, cũng chỉ có thể hy vọng vào nàng.

Khi Diệp Vô Ưu đang cấp tốc chạy nhanh qua đại sảnh Vô Song Cung, Lâm Long Nguyệt không tự chủ hơi ngậy người ra, sau đó khẽ ồ một tiếng: “Đó là ai? Hình như có chút quen quen.”

“Ai, tử sắc...” Hoa Nguyệt Lan mở miệng định la lên, nhưng còn chưa kịp kêu thì Diệp Vô Ưu đã biến mất khỏi tầm mắt của nàng, nàng và Lâm Long Nguyệt không giống nhau. Nàng đối với Diệp Vô Ưu hiện nay càng thêm thân thuộc. Cho nên, vừa nhìn thân ảnh của hắn liền nhận ra ngay.

“Ta làm sai rồi, lại để hắn đi tìm sư phụ. Sao đột nhiên lại chạy, sư phụ cũng không thấy hắn gọi đến.” Hoa Nguyệt Lan trong lòng hoài nghi, lại chửi thầm hắn thêm hai câu, tử sắc lang, xú hỗn đản!

106. Chương 18 :thuyền Thị Cứu Tinh

Lãnh Tâm m hiện nay ở trong Vân Mộng Đại Lục thập đại cao thủ bài danh đệ tam, tu vi có lẽ không bằng Hoa Vân La, nhưng thật sự so ra cũng không kém mấy. Quan trọng nhất là Lãnh Tâm m kiến thức rộng lớn, cho dù bản thân nàng ta không thể cứu Hoa Vân La, cũng có thể biết được những nơi khác. Vì vậy Diệp Vô Ưu mới nghĩ đến việc đi tìm Lãnh Tâm m.

Chỉ có điều, Diệp Vô Ưu kì thật không biết Lãnh Tâm m ở chỗ nào, bởi vậy trong lòng hắn còn có chút lo lắng không có thể tìm được hay không. Bất quá, rất nhanh hắn liền phát hiện, bản thân đã lo lắng dư thừa. Bởi vì hắn vừa mới đến ở Phiêu Miểu trấn, Lãnh Tâm m liền tự động xuất hiện trước mặt hắn.

“Người sao lại xuống núi?” Ngữ khí Lãnh Tâm m có chút bất mãn.

“Sư phụ tỷ tỷ, nhanh đi theo ta!” Diệp Vô Ưu cũng không quản nhiều làm gì, kéo Lãnh Tâm m chạy đi.

“Đi đâu?” Lãnh Tâm m không vui hỏi: “Người đang làm gì vậy?”

“Sư phụ tỷ tỷ, vừa đi vừa nói!” Diệp Vô Ưu nói rất nhanh: “Nếu không, chỉ sợ là đến không kịp!”

Bởi vì Diệp Vô Ưu đột nhiên lại chạy đi. Không còn cách nào, Hoa Nguyệt Lan đành quyết định tự mình đi tìm Hoa Vân La. Chỉ là, khi nàng đi đến ngoài cốc, cũng không nhìn thấy Lạc Lạc và Tuyết Tuyết, trong lòng liền có cảm giác không hay, hơi ngập ngừng một chút, rồi đi vào trong. Trực tiếp đến thẳng phía ngoài thạch ốc, sau đó nàng liền thấy Hoa Vân La đang nằm trên giường còn có Lạc Lạc và Tuyết Tuyết ở bên cạnh đang nôn nóng đi xung quanh.

“Sư phụ, người làm sao vậy?” Hoa Nguyệt Lan vội vàng chạy đến bên giường, nhất thời nàng cũng quên mất khó chịu ở hạ thân, chỉ gấp gấp hỏi.

“Ta không việc gì.” Hoa Vân La khẽ lắc đầu: “Các người đi ra cả đi, không cần lo cho ta.”

“Sư phụ, con...con đi tìm người đến cứu sư phụ!” Hoa Nguyệt Lan nói xong liền chạy ra ngoài. Nàng kì thật đã nhìn ra, Hoa Vân La đang bị tẩu hỏa nhập ma. Trên thực tế, nếu không phải tẩu hỏa nhập ma, với tu vi hiện tại của Hoa Vân La, sao lại có thể yếu ớt đến nông nỗi này?

Hoa Nguyệt Lan vội vàng chạy đến đại sảnh, Lam Đồng Đồng khăn trương ra đón.

“Nguyệt Lan, cung chủ còn chưa đến sao?” Lam Đồng Đồng nhỏ giọng hỏi, hai người Tiêu Diêu và Lâm Long Nguyệt chờ đợi có đến vài thời thần, để bọn họ đợi liên tục, tựa hồ có chút không được tốt lắm.

“Sư phụ có chuyện rồi!” Hoa Nguyệt Lan dù rất gấp, nhưng thanh âm vẫn kìm xuống thật nhỏ. Hiển nhiên tạm thời tịnh không muốn để ngoại nhân biết tin tức của Hoa Vân La.

“À! Đồng Đồng thất kinh hô lên một tiếng, “Cung chủ sao rồi?”

“Đồng Đồng, tỷ qua đây!” Hoa Nguyệt Lan kéo Lam Đồng Đồng ra xa một chút, sau đó nói tiếp: “Sư phụ bị tẩu hỏa nhập ma, với công lực của chúng ta, căn bản không có biện pháp cứu chữa sư phụ. Tỷ nói xem, chúng ta phải làm sao? Có cần phải nhờ Tiêu Diêu trợ giúp không? Hắn là đệ tử của Tiêu Vãn Thiên, hơn nữa xem ra, tu vi của hắn rất cao. Có lẽ có thể cứu được sư phụ không biết chừng.”

“Nhưng, vạn nhất nếu hắn không có hảo ý, chúng ta lại bị phiền phức.” Lam Đồng Đồng có chút lo âu nói: “Chúng ta và Tán Tiên Môn tịnh không có bao nhiêu giao hảo, với Tiêu Diêu người này trước giờ càng không có liên hệ gì. Tỷ có chút gì đó không dám tin tưởng hắn.”

“Muội cũng có chút lo lắng, sở dĩ mới muốn thương lượng với tỷ.” Hoa Nguyệt Lan hơi sốt ruột: “Nhưng mà, hiện tại muội cũng không nghĩ được biện pháp gì để cứu được sư phụ. Muội sợ nếu còn trì hoãn, sư phụ sẽ...”

“Vậy, chúng ta đánh cược một phen!” Lam Đồng Đồng nghĩ một chút, cắn răng nói.

“Được, vì sư phụ, muội cũng cược một lần!” Hoa Nguyệt Lan nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

Hai người thương lượng xong xuôi, Lam Đồng Đồng liền đi về phía Tiêu Diêu.

“Tiêu công tử, ta liền dẫn ngài đi gặp cung chủ.” Lam Đồng Đồng miễn cưỡng mỉm cười nói.

“Đa tạ Lam cô nương.” Tiêu Diêu khẽ cười nói.

Lâm Lông Nguyệt lại hừ nhẹ một cái, hình như có chút bất mãn. Nàng vốn cho rằng, phải là Vô Song Cung cung chủ ra gặp bọn họ mới đúng, chứ không phải để bọn họ phải đi gặp Vô Song cung chủ.

Tiêu Diêu không hề tỏ ra bất mãn, hắn ta tự nhiên cũng không thể biểu thị được gì. Thật sự thì, nếu chỉ vì thân phận truyền nhân Vọng Nguyệt Các của một mình Lâm Lông Nguyệt, sợ là căn bản Vô Song Cung cũng không để trong mắt.

Chỉ là, khi Hoa Nguyệt Lan Lam Đồng Đồng cùng với Tiêu Diêu, Lâm Lông Nguyệt đang đến ở ngoài cốc. Hoa Nguyệt Lan phát hiện việc không ngờ được. Lạc Lạc lại đứng canh giữ ở đây, hơn nữa còn cản đường bọn họ.

“Nguyệt Lan sư tỷ, cung chủ đã phân phó, trước khi Diệp công tử chưa quay về, bất luận người nào đều không gặp.” Lạc Lạc nhỏ giọng nói, trên mặt nàng ta, còn phảng phất mang theo vẻ thương tâm.

“Sao lại như vậy được?” Hoa Nguyệt Lan sững sờ: “Lạc Lạc, sư phụ tình cảnh hiện tại của sư phụ muội cũng biết, không thể chậm trễ được nữa.”

“Nhưng mà, Nguyệt Lan sư tỷ, đây là mệnh lệnh của cung chủ, muội cũng không thể chống lại.” Lạc Lạc lộ ra vẻ bất lực.

“Lạc Lạc, muội nếu thực sự muốn tốt cho cung chủ, thì hãy để chúng ta vào!” Lam Đồng Đồng trầm giọng nói.

“Lam cô nương, cung chủ quý cung tựa hồ đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu Diêu ở bên cạnh nghe ra có chút gì bất thường, nhíu mày hỏi.

“Tiêu công tử, việc đến mức này, ta đành nói thật, cung chủ cách đây không lâu bất ngờ bị tẩu hỏa nhập ma. Chúng ta khẩn thiết xin Tiêu công tử có thể cứu giúp.” Lam Đồng Đồng hướng tới Tiêu Diêu thi lễ, nói.

“Lam cô nương bất tất khách khí, mọi người đều là tu tiên đồng đạo, giúp đỡ lẫn nhau tất nhiên là phải làm.” Tiêu Diêu vội nói: “Bất quá, tạm thời ta cũng không thể bảo đảm là có thể giúp được gì không, nhất thiết phải gặp quý cung chủ trước mới được.”

“Người! Các người vào đi!” Lúc này, Lạc Lạc cắn răng nói, vì cung chủ, dù sau này bị cung chủ trách phạt, cũng quyết định kháng lệnh một lần.

“Sư phụ, vị này là Tán Tiên Môn Tiêu Diêu công tử, vị này là Vọng Nguyệt Các Lâm Long Nguyệt Lâm cô nương.” Trong thạch ốc, Hoa Nguyệt Lan cẩn thận hướng tới Hoa Vân La giới thiệu hai người.

“Vân bối Tiêu Diêu. Đã gặp qua cung chủ.” Tiêu Diêu khách khí hành lễ, Lâm Long Nguyệt lại không có phản ứng gì.

“Tiêu công tử bất tất đa lễ, thân thể Vân La không được khỏe, không tiện kiến lễ, mong các vị không trách.” Hoa Vân La âm trầm nói. Mặc dù nàng lúc này tịnh không muốn gặp mấy người này, nhưng bọn họ đã vào, cũng không có biện pháp. Nàng bây giờ cũng không có năng lực để đuổi bọn họ ra được.

“Nếu cung chủ không bận tâm, vân bối muốn xem mạch cho cung chủ.” Tiêu Diêu đi đến bên cạnh giường.

“Vậy xin làm phiền Tiêu công tử.” Ngừ khí Hoa Vân La rất bình tĩnh, đối phương bản thân đến từ Tán Tiên Môn, để hấn thử một chút không hấn là không được.

Tiêu Diêu đưa hai ngón tay ra, ngón tay hấn nhỏ dài lại rất đẹp, có thể so được với ngọc chỉ của mỹ nhân, ngón tay hấn nhẹ nhàng đặt trên cổ tay Hoa Vân La. Chốc lát sau, chân mày nhíu chặt lại.

“Tiêu công tử, thế nào rồi?” Hoa Nguyệt Lan không nhịn được lên tiếng hỏi.

Tiêu Diêu thu tay về, khẽ lắc đầu, thở ra một hơi: “Thật xin lỗi, sợ là ta cũng vô năng giúp được.”

“Có thực là không có biện pháp sao? Vậy, vậy cung chủ phải làm sao?” Lam Đồng Đồng dáng vẻ như sắp khóc.

“Nếu sư phụ ta có ở đây, vậy thì còn có biện pháp, nhưng mà, hiện tại đến tìm sư phụ. Đã không kịp rồi.” Tiêu Diêu có chút bất lực nói.

“Tình cảnh của chính ta, ta rất rõ, các người bất tất phải phí tâm.” Giọng hư nhược của Hoa Vân La lại vang lên: “Các người ra cả đi.”

“Vậy. Sư phụ, người, người phải làm sao?” Hoa Nguyệt Lan giọng nghẹn ngào hỏi.

“Ta muốn yên tĩnh một lát.” Hoa Vân La yếu ớt nói.

“Vậy, vậy sư phụ, con, chúng con đi ra trước.” Hoa Vân La kiên quyết muốn ở một mình, Hoa Nguyệt Lan tự nhiên không còn cách nào khác.

“Nếu... nếu gặp Vô Ưu, kêu hấn đến đây tìm ta.” Ngay khi Hoa Nguyệt Lan bước ra thạch ốc, sau lưng truyền lại thanh âm yếu ớt của Hoa Vân La

“Vâng, sư phụ.” Hoa Nguyệt Lan cuối cùng cũng không kiềm được nước mắt chảy ra. Nàng không quay đầu lại, chỉ chạy thật nhanh ra ngoài.

“Thiên đồ hồng nhan a!” Tiêu Diêu bật than, lắc đầu, trong lòng như thấy thốn thứt. Xem ra, nhiệm vụ sư phụ giao phó không hoàn thành được rồi.

Diệp Vô Ưu dắt Lãnh Tâm m chạy về Vô Song Cung. Lần này cũng không thấy ai ngăn cản hấn, hấn trên đường đến phía ngoài cốc đều thông suốt không gặp trở ngại gì, nhưng vừa lúc đó lại chạm mặt Tiêu Diêu và mấy người đang từ phía trong đi ra.

“Diệp công tử, ngài đã về rồi?” Nhìn thấy Diệp Vô Ưu, Lạc Lạc nhịn không được lên tiếng oán trách: “Cung chủ đợi ngài mãi!”

“Ta biết rồi!” Diệp Vô Ưu thuận miệng trả lời, không nhìn đến mấy người Tiêu Diêu, tiếp tục kéo Lãnh Tâm m vào trong.

“Ai?” Tiêu Diêu nhìn thấy Lãnh Tâm m, thấp thoáng có chút kinh ngạc, hấn tịnh chưa bao giờ gặp qua Lãnh Tâm m, nhưng đã nghe người khác miêu tả qua hình dạng nàng. Bây giờ vừa nhìn thấy, không khỏi có chút hoài nghi về thân phận nàng.

Bất quá, cũng mới chỉ là hoài nghi một chút, bởi vì theo hấn thấy. Lãnh Tâm m căn bản không thể nào xuất hiện ở Vô Song Cung.

Tiêu Diêu chỉ hoài nghi, nhưng Hoa Nguyệt Lan cũng đã nhận ra Lãnh Tâm m. Trong lòng tất nhiên rất kinh hãi, vội vã quay người lại chạy vào bên trong, đồng thời nói với Lam Đồng Đồng: “Đồng Đồng, mọi người đi vào xem một chút, tỷ tiếp đãi Tiêu công tử trước.”

“Được.” Lam Đồng Đồng đáp lại một tiếng, nàng không nhận ra Lãnh Tâm m, đối với hành động của Hoa Nguyệt Lan cũng không thấy có gì bất ổn. Bởi vì nàng ta cũng biết quan hệ đặc biệt giữa Hoa Nguyệt Lan và Diệp Vô Ưu, nàng hiện giờ cũng chỉ tưởng rằng Hoa Nguyệt Lan vì Diệp Vô Ưu xuất hiện mới chạy vào, lại không biết là Hoa Nguyệt Lan là vì nhìn thấy Lãnh Tâm m mới gấp rút quay lại.

“Hắn sao lại cũng ở chỗ này?” Lần này, Lâm Long Nguyệt đã nhìn thấy rõ ràng Diệp Vô Ưu, trong lòng có chút nghi hoặc, nếu không phải bây giờ đang ở Vô Song Cung, nàng có thể còn nghĩ đến việc đi tìm Diệp Vô Ưu thanh toán.

“Vân La, ta về rồi!” Diệp Vô Ưu chạy vào trong thạch ốc, đến bên giường, sốt ruột hỏi: “Nàng hiện giờ cảm thấy thế nào?”

“Ta không sao, chàng quay lại là tốt rồi.” Nhìn thấy Diệp Vô Ưu, trên mặt Hoa Vân La lộ tia tươi cười. Tiếp theo nàng liền nhìn thấy Lãnh Tâm m, sắc mặt liền biến đổi: “Lãnh Tâm m!”

“Hôm nay chúng quy đã gặp được Vô Song Cung thần bí cung chủ, Tâm m cảm thấy rất vinh hạnh.” Lãnh Tâm m cười nhạt: “Chỉ là, không ngờ chúng ta lại gặp mặt trong hoàn cảnh này.”

“Sự phụ tỷ tỷ, đừng nói mấy việc đó nữa, nàng mau xem thử Vân La, xem có biện pháp gì cứu nàng không?” Diệp Vô Ưu nôn nóng nói.

107. Chương 19 :tiêu Hồn Liệu Pháp

“Vân La cũng đã nói với ta về việc này. Nhưng nàng ấy bản thân không cách nào ngưng tụ chân khí a!” Diệp Vô Ưu nôn nóng nói: “Sự phụ tỷ tỷ, nhẽ nào không còn biện pháp nào khác sao?”

“Người gấp cái gì?” Lãnh Tâm m không chút hảo khí nói: “Ta tự nhiên biết là nàng không cách nào ngưng tụ chân khí.”

“Ta không gấp sao được chứ?” Diệp Vô Ưu bực tức nói: “Vân La sắp chết đấy!”

“Vô Ưu, chàng đừng như vậy. Kỳ thật, sinh tử đối với ta mà nói, tính không quá quan trọng, ta đã thông suốt rồi.” Hoa Vân La âm trầm nói.

“Hiện gặp mặt ta trong tình huống này, không biết cung chủ có cảm tưởng gì?” Lãnh Tâm m đột nhiên cười nhẹ, nói với Hoa Vân La.

“Ta ngay cả sinh tử đều đã nghĩ thông, sao lại còn để tâm đến những việc khác? Hoa Vân La bình tĩnh lạ thường: “Đối với ta bây giờ mà nói, người là Ma Tông tông chủ cũng tốt, hay là một người bình thường cũng tốt, đều không quan trọng.”

“Sự phụ tỷ tỷ, nàng rốt cuộc là có đến giúp ta cứu người hay không?” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn: “Nói nhiều lời vô ích làm cái gì a?”

“Nếu người muốn ta cứu nàng thì đối với ta lẽ độ một chút!” Lãnh Tâm m trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu.

“Ta không quản giữa nàng và Vân La có ân oán gì, tóm lại nàng bây giờ đừng nói mấy việc này, cứu Vân La trước rồi hẵng nói!” Diệp Vô Ưu cũng phát cáu, tức tối nói: “Bằng không, đừng nói ta không nhận nàng là sự phụ!”

Lãnh Tâm m trợn mắt hung hãn nhìn Diệp Vô Ưu, không biết là bị bức bách bởi uy hiếp của Diệp Vô Ưu, hay là có nguyên nhân nào khác. Không nói gì thêm với Hoa Vân La, chỉ lạnh lùng nói: “Muốn cứu nàng ta cũng không phải không có cách. Mặc dù ta không có năng lực đả thông kinh mạch, nhưng mà ta có biện pháp giúp nàng ngưng tụ chân khí trong nội thể.”

“Biện pháp gì?” Diệp Vô Ưu gấp rút hỏi.

“Rất đơn giản, người chỉ cần thi triển Tiêu Hồn Bát Chỉ lên nàng là được.“ Lãnh Tâm m hờ hững nói: “Tiêu Hồn Bát Chỉ có thể kích phát tiềm năng trong cơ thể nàng ta, lợi dụng tiềm năng này, có lẽ có khả năng ngưng tụ một ít chân khí, sau đó nàng ta có thể tự cứu bản thân.“

“Thế nhưng, Tiêu Hồn Bát Chỉ không phải sẽ phong bế toàn bộ chân khí trong người nàng ấy sao? Diệp Vô Ưu có chút khó hiểu liền hỏi.

“Cái đó không phải là vừa đúng lúc sao? Chân khí trong nội thể nàng ta hiện giờ tán loạn, người dùng Tiêu Hồn Bát Chỉ trên người nàng, trái lại có thể giảm bớt thống khổ cho nàng, hướng hồ Tiêu Hồn Bát Chỉ tuy là một loại cấm chế lợi hại, nhưng trên thực tế, người trúng Tiêu Hồn Bát Chỉ còn có thể giữ lại được một chút chân khí ít ỏi. Chân khí này nếu bình thường mà nói không hề có tác dụng gì, nhưng đối với nàng ta bây giờ cũng quá đủ để cứu mạng.“ Lãnh Tâm m lãnh đạm nói: “Nếu muốn có hiệu quả tốt hơn, người có thể nghĩ cách kích thích dục tình của nàng, kích phát bản năng của thân thể nàng.“

“Sự phụ tỷ tỷ, nàng không phải lừa ta chứ? Diệp Vô Ưu không tin tưởng lắm. Mặc dù hắn không để tâm đến làm những việc như vậy. Nhưng mà, vạn nhất cứu không được Hoa Vân La. Ngược lại nếu hại đến nàng, hắn chỉ sợ cả đời này cũng không thể an tâm.

“Tin hay không là do người! Lãnh Tâm m hừ một tiếng: “Ta giờ muốn giết nàng dễ như trở bàn tay, ta cần thiết phải hại nàng ta sao?”

Diệp Vô Ưu hơi trầm ngâm, Lãnh Tâm m nói cũng không sai, với tình cảnh của Hoa Vân La hiện giờ. Lãnh Tâm m muốn giết nàng quả thực rất dễ dàng, dù tu vi của hắn bây giờ cũng không đến nỗi tệ, nhưng hắn khẳng định là vô pháp ngăn cản. Nghĩ như vậy, hắn quyết định hay là tin tưởng Lãnh Tâm m lần này, dẫu sao hắn cũng không có biện pháp nào khác để cứu Hoa Vân La, mà Hoa Vân La chịu đựng đến giờ cũng đã lâu rồi.

“Vô Ưu, cứ thử đi, ta nghĩ, đây có lẽ là một biện pháp.“ Thanh âm Hoa Vân La lúc này lại truyền đến.

Không ngờ Hoa Vân La lại đồng ý biện pháp này. Diệp Vô Ưu không tự chủ được hơi ngẩn ra, mà cả Lãnh Tâm m lại càng thấy giật mình, nàng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Hoa Vân La, sau đó dùng ngữ khí có chút khen ngợi nói: “Không hổ là Vô Song cung chủ, Tâm m bội phục!“

Hoa Vân La đã đồng ý, Diệp Vô Ưu tự nhiên không do dự nữa. Liền chuẩn bị hành động, cách chữa trị này nhìn thì rất thoải mái sung sướng nhưng trên thực tế đối với Hoa Vân La mà nói phương pháp trị liệu này thật sự thống khổ.

“Ta ra ngoài giúp các người hộ pháp. Ta phải nhắc người, nàng ta hiện tại không thể chịu được những kích thích quá mức. Người tốt nhất khống chế bản thân, không thể thực sự chiếm hữu nàng.“ Lãnh Tâm m lạnh nhạt nói, nói xong lập tức bước ra ngoài.

“Lãnh Tâm m, sao người lại ở đây? Hoa Nguyệt Lan lúc này đã chạy đến, Lãnh Tâm m vừa đi ra đã chạm mặt nàng.

“Công chúa điện hạ, ta đến đây hình như không cần phải hội báo với cô? Lãnh Tâm m khề hừ một tiếng.

“Chỗ này là Vô Song Cung, không phải là Ma Tông của người! Hoa Nguyệt Lan giận dữ nói: “Không phải là người muốn đến là đến!“

“Công chúa điện hạ, ta thấy hình như cô đã hiểu lầm. Không phải là ta muốn đến, là Diệp Vô Ưu yêu cầu ta đến.“ Lãnh Tâm m lạnh nhạt nói: “Nếu người không tin, có thể đi tìm hắn, với ta không liên can.“

“Hừ, ta giờ muốn đi vào tìm tử sắc lang! Hoa Nguyệt Lan khề la lên, dịch người sang muốn đi về phía trước. Chỉ là, vừa mới bước được một bước, liền bị Lãnh Tâm m chặn lại.

“Hắn đang liệu thương cho cung chủ các người. Không thể bị người khác nhiễu loạn, nếu cô không muốn cung chủ các người xảy ra chuyện, tốt nhất là ngoan ngoãn lưu lại đây.“ Lãnh Tâm m từ từ nói.

“Ta dựa vào cái gì mà tin được người? Hoa Nguyệt Lan la lên.

“Tin hay không là do người. Bất quá, nếu người đi vào như vậy, đồng thời hại chết hai người bọn họ, chỉ sợ là người đến lúc đó có khóc cũng không kịp.“ Lãnh Tâm m chán nản nói.

Hoa Nguyệt Lan do dự lần này đến lần khác, cuối cùng vẫn không dám đi vào. Hai người bên trong, vô luận xảy ra việc gì, nàng đều không thể tiếp thụ nổi. Huống chi, Lãnh Tâm m đã ở đây, nàng cũng chỉ cần ở đây giám hộ Lãnh Tâm m là được.

Trong thạch ốc lúc này xem ra lại có cảnh tượng utor át dị thường.

Dưới tác dụng của tiêu hồn bát chỉ, sắc mặt Hoa Vân La tựa hồ hồng nhuận lên một chút, cảm giác cũng không quá hư nhược như trước.

“Vân La, hiện tại thế nào, có biện pháp ngưng tụ chân khí chưa?” Diệp Vô Ưu nhìn Hoa Vân La, có chút lo lắng hỏi.

“Còn chưa được.” Hoa Vân La khẽ lắc đầu, gương mặt trắng nõn lan dần những mảng hồng nhạt: “Vô Ưu, làm theo Lãnh Tâm m đã nói. Dùng... dùng thêm biện pháp khác...”

Hoa Vân La đâu sao cũng là nữ nhân. Cuối cùng vẫn không có cách nói ra. Song Diệp Vô Ưu đã minh bạch ý tứ của nàng, nàng muốn kêu hấn dùng phương pháp kích thích dục tính khác, để kích phát bản năng trong cơ thể nàng.

Diệp Vô Ưu không hề do dự, hai tay đặt lên thân thể mềm mại của Hoa Vân La, bắt đầu du tẩu khắp những vị trí mẫn cảm ở phía trên, đôi nhũ phong cao vút của nàng tự nhiên là nơi hấn chiếu cố nhất.

Dần dần, khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Vân La đã thêm mấy phần diễm sắc, thân thể yếu kiều không tự chủ bắt đầu hơi xoay động, đôi môi anh đào cũng đã phát ra những tiếng rên khe khẽ.

Dục vọng trong lòng Diệp Vô Ưu cũng một trận quay cuồng. Nhưng mà, hấn lúc này chỉ có thể kiên cường tự chịu đựng, đồng thời tiếp tục kích thích dục tính của Hoa Vân La. Trên mặt hấn, không biết từ lúc nào đã phủ đầy mồ hôi.

Thời gian từ từ trôi qua, Hoa Nguyệt Lan đợi bên ngoài đã có chút sốt ruột, không ngừng bước tới bước lui. Lãnh Tâm m thì ngược lại, tỏ ra rất bình tĩnh, hai tay khoanh trước ngực, đứng bất động ở đó.

“Vô Ưu. Được rồi!” Hoa Vân La đột nhiên thở nhẹ, đồng thời, nàng xoay mình từ trên giường chống người lên, ngồi xếp bằng lại trên giường: “Giúp ta giải khai Tiêu Hồn Bát Chỉ.”

“Được, Vân La!” Diệp Vô Ưu vội vàng nói, ngón tay nhanh như chớp động, nháy mắt đã giải khai Tiêu Hồn Bát Chỉ trên người nàng. Hoa Vân La lúc này hơi khép mắt, sắc diễm hồng trên mặt bắt đầu dần dần tan biến.

Diệp Vô Ưu lúc này đã gần như sụp xuống. Hấn quay người chạy ra ngoài thạch ốc, sau đó nhảy vào dục trì. Mặc dù trì thủy cũng khá nóng, nhưng so với toàn thân khô nóng đầy dục hỏa của hấn bây giờ mà nói, trì thủy thật sự rất mát mẻ.

“Tử sắc lang, sư phụ thế nào rồi?” Hoa Nguyệt Lan nôn nóng hỏi.

“Không sao, công chúa lão bà. Nàng vào xem trước, đừng cho người nào đến quấy nhiễu.” Diệp Vô Ưu hơi thở gấp nói, nói xong, lại chui đầu xuống nước.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Diệp Vô Ưu cuối cùng cũng từ từ khôi phục bình tĩnh.

“Vân La ơi Vân La, vì nàng, ta hôm nay thật là phải chịu khổ đủ điều. Thương thế của nàng khỏi rồi, phải bồi thường thật tốt cho ta.” Diệp Vô Ưu trong lòng thầm nghĩ, sau đó từ trong dục trì nhảy vọt ra, ở bên ngoài thạch ốc giờ lại có khá nhiều người, trừ Hoa Nguyệt Lan và Lãnh Tâm m, còn có Lam Đồng Đồng và Lạc Lạc Tuyết Tuyết, ngay cả Tiêu Diêu và Lâm Long Nguyệt đều ở đó.

Mà nhìn lên sắc trời, cũng đã là hoàng hôn rồi.

“Chúng ta vốn là muốn đến cáo từ cung chủ, hiện giờ đã biết cung chủ đã sắp khang phục, ta nghĩ cứ đợi một chút nữa, đợi cung chủ khang phục xong rồi sẽ ly khai nơi này, Lam cô nương, các người không để tâm chứ?” Thanh âm Tiêu Diêu truyền đến tai Diệp Vô Ưu.

“Đương nhiên không để tâm, Tiêu công tử có thể lưu lại, là vinh hạnh của Vô Song Cung chúng tôi.” Lam Đồng Đồng vội nói, lúc này được biết cung chủ có thể không sao, trong lòng đang cao hứng !

“Tiểu sắc lang, người qua đây!” Hoa Nguyệt Lan nhìn thấy Diệp Vô Ưu, hướng tới hắn vẫy tay, nhỏ giọng nói.

“Công chúa lão bà, gì vậy?” Diệp Vô Ưu đi tới bên cạnh Hoa Nguyệt Lan, thuận miệng hỏi.

“Sự phụ rớt cuộc thế nào? Sao lâu vậy còn chưa thấy ra?” Hoa Nguyệt Lan trong lòng vẫn có chút thấp thỏm không yên, mà biết tình huống cụ thể chỉ có một mình Diệp Vô Ưu, nàng tự nhiên cũng đến hỏi hắn.

“Ta không sao.” Diệp Vô Ưu còn chưa trả lời, từ cửa đã truyền tới thanh âm một người. Sau đó, một tuyệt sắc giai nhân tung bay trong bộ váy trắng liền xuất hiện ở đó, bỗng nhiên là Hoa Vân La.

“Sự phụ?”

“Cung chủ?”

Vài tiếng hô vang lên, mấy bóng người đồng thời cũng nhào về phía Hoa Vân La, chính là Hoa Nguyệt Lan và Lâm Đồng Đồng, còn có Lạc Lạc và Tuyết Tuyết đôi tiểu nha đầu đó.

Hoa Vân La lúc này tựa hồ so với trước kia càng tăng thêm mấy phần mị lực, cách ăn mặc của nàng không còn bộc lộ nữa, hiển nhiên là vô cùng kín đáo, nhưng khí chất xuất trần thoát tục trên người nàng lại càng hơn hẳn xưa kia.

“Cung hỉ cung chủ, tu vi tăng thêm một tầng.” Thanh âm Tiêu Diêu lúc này vang lên.

108. Chương 20 : Thủy Trung Hi Nháo

“Cung chủ khách sáo rồi, có thể thấy được cung chủ bình phục, tại hạ cũng cảm thấy rất vinh hạnh.” Tiêu Diêu khẽ mỉm cười: “Nếu cung chủ tiện nói chuyện, tại hạ có chút chuyện muốn cùng cung chủ thương lượng.”

“Không cần gấp vậy chứ?” Diệp Vô Ưu có chút không vui chen vào một câu: “Nàng chỉ vừa mới khỏe, có chuyện gì ngày mai hãy nói!”

Hoa Vân La hướng tới Diệp Vô Ưu nở một nụ cười xinh đẹp, dáng điệu mỹ lệ đến kinh tâm động phách làm Diệp Vô Ưu hơi ngẩn ngơ.

“Nguyệt Lan, các người đều quay về trước đi.” Hoa Vân La vừa nói vừa đưa mắt nhìn Lâm Đồng Đồng, “Đồng Đồng, các người thay ta tiếp đãi Lâm tông chủ trước.”

Ngừng một chút, Hoa Vân La lại nói: “Vô Ưu, người ở lại.”

Một lát sau, chỗ này chỉ còn lại bốn người. Diệp Vô Ưu đứng bên cạnh Hoa Vân La, đối diện với bọn họ là Tiêu Diêu và Lâm Long Nguyệt đang đứng kề vai nhau.

Tiêu Diêu hơi ngẩn ra, đối với việc Hoa Vân La lưu Diệp Vô Ưu lại, hắn hiển nhiên cảm thấy có chút kì quái. Song hắn cũng không nói gì, Lâm Long Nguyệt thì trái lại dùng ánh mắt không mấy thiện nhìn Diệp Vô Ưu. Đáng tiếc, Diệp Vô Ưu từ đầu đã không lý gì đến nàng, bởi vì tất cả tâm tư hiện giờ của hắn đều rơi trên người Hoa Vân La.

“Tiêu công tử, bây giờ có thể nói được rồi.” Hoa Vân La từ từ nói.

“Là như thế này, gia sư sai tại hạ đến mời cung chủ ghé qua Tán Tiên Môn tham gia tụ hội, tụ hội sơ bộ dự định sẽ cử hành vào ngày mười tám tháng năm. Nhưng nếu có thể, vẫn mời cung chủ đến sớm hơn một chút.” Tiêu Diêu hơi trầm ngâm nói.

“Ồ? Tụ hội gì?” Hoa Vân La hơi tỏ ra kinh ngạc hỏi.

“Kỳ thật tại hạ cũng không rõ ràng, bất quá gia sư nói việc tụ hội lần này liên quan đến tương lai của toàn bộ tu tiên giới ở Vân Mộng Đại Lục, hơn nữa gia sư đối với tụ hội lần này cũng rất coi trọng.” Tiêu Diêu nghĩ một lát rồi tiếp: “Còn như hy vọng cung chủ có thể đến sớm vài ngày là bởi vì gia sư không bao lâu nữa sẽ phi thăng, nhưng gia sư tịnh không thể xác định cụ thể thời gian phi thăng.”

“Cái gì? Tiêu môn chủ sắp phi thăng?” Hoa Vân La liền biến sắc, tin tức này mang lại cho nàng một chấn động cực lớn. Phi thăng. Điều này cũng chứng tỏ Tiêu Vãn Thiên trở thành một tiên nhân chân chính, cũng là tiên nhân chân chính đầu tiên ở Vân Mộng Đại Lục. Nhiều năm trở lại đây, phong trào tu tiên ở Vân Mộng Đại Lục dù ngày càng phồn thịnh, nhưng từ đầu đến cuối tịnh không có ai thật sự tu luyện thành tiên. Bởi trên thực tế còn có rất đông người đối với phương pháp tu tiên hiện tại có nhiều nghi vấn.

Nếu Tiêu Vãn Thiên thật sự phi thăng thành tiên, việc đó không còn nghi ngờ gì sẽ mang đến sự cổ vũ cực lớn cho tất cả tu tiên giả, sợ rằng sẽ thổi lên một phong trào tu tiên mới ở Vân Mộng Đại Lục.

“Gia sư còn sai ta chuyển lời đến cung chủ, nếu cung chủ cảm thấy trong hàng đệ tử của quý phái có người tư chất đặc biệt xuất sắc cũng tốt nhất mang bọn họ đi chung. Đương nhiên, nếu cung chủ cho rằng bất tiện thì cũng không sao. Nhưng khẩn xin bản nhân cung chủ nhất thiết phải đi một chuyến.” Tiêu Diêu tiếp tục nói.

“Hãy chuyển lời ta đến Tiêu môn chủ, Hoa Vân La sẽ cố gắng đến sớm.” Hoa Vân La hơi trầm ngâm một chút rồi mới ra quyết định. Nếu Tiêu Vãn Thiên thật sự sắp phi thăng không vì cái gì khác, đơn giản chỉ là đi chứng kiến quá trình phi thăng của ông ta, đi Tán Tiên Môn một chuyến cũng là đáng giá.

“Đa tạ cung chủ. Vậy tại hạ xin cáo từ trước.” Tiêu Diêu như có vẻ trút được gánh nặng, khi hắn đi mời những người khác đều khá thuận lợi, chỉ là ở Vô Song Cung suýt nữa là không hoàn thành được nhiệm vụ. Hiện tại cuối cùng cũng phong hồi lộ chuyển, tự nhiên là thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Tiêu Diêu và Lâm Lộng Nguyệt li khai xong. Hoa Vân La vẫn đứng yên lặng ở chỗ cũ, tựa hồ đang chìm sâu trong suy tư.

“Vân La, sao vậy?” Hiện giờ không có ngoại nhân bên cạnh, Diệp Vô Ưu chung vu nhện không nổi ôm nàng vào lòng.

“Ta không sao, chỉ là tin tức Tiêu Vãn Thiên sắp phi thăng làm ta cảm thấy đột ngột.” Hoa Vân La lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Kỳ thật, mãi đến nay ta đều cho rằng thành tiên chỉ là một mộng tưởng xa vời và không thiết thực. Mặc dù chúng ta đều tự nói là tu tiên giả, nhưng sợ rằng không có mấy người nghĩ bản thân có đủ khả năng tu luyện thành tiên. Tu luyện của chúng ta đa phần chỉ là mong đợi làm thực lực bản thân mạnh hơn một chút. Có lẽ, làm bản thân đủ có thể sống lâu hơn một chút. Với ta, chỉ là càng thêm hy vọng đủ có thể thanh xuân vĩnh trú.”

“Vậy cái tên Tiêu Diêu đó, có thể nào lừa nàng không?” Diệp Vô Ưu thuận miệng hỏi.

“Chắc không thể nào, với thanh danh Tiêu Vãn Thiên không đến mức làm những việc như vậy.” Hoa Vân La lắc đầu, “Ta nghĩ, có lẽ ông ta thật sự sắp phi thăng thành tiên.”

“Không phải quan nhiều, đến lúc đó chúng ta đi xem là biết.” Diệp Vô Ưu không chút quan tâm nói.

“Chàng nói phải, nghĩ nhiều cũng không có tác dụng, đợi khi đến Tán Tiên Môn gặp Tiêu Vãn Thiên xong có lẽ mọi thứ đều có thể rõ ràng.” Hoa Vân La gật đầu, “Được rồi, chúng ta đi ra ngoài trước.”

“Ra ngoài làm gì?” Diệp Vô Ưu có vẻ không muốn ra, hắn đang ôm thân thể mềm mại của Hoa Vân La cảm thấy thật khoan khoái, căn bản là không muốn đi đâu cả.

“Ta còn phải ra cảm ơn Lãnh Tâm m!” Hoa Vân La lãnh đạm nói, ngữ khí có chút cổ quái đến nỗi Diệp Vô Ưu nghe thấy mấy câu này trong lòng liền cảm thấy bất ổn.

Bất quá, một lúc sau Diệp Vô Ưu phát hiện hắn đã lo lắng hơi thừa. Bởi vì khi hắn và Hoa Vân La đi đến đại sảnh Vô Song Cung, Lãnh Tâm m đã đi khỏi.

“Cung chủ, Lãnh tông chủ muốn đi, thuộc hạ cũng ngăn không được.” Lam Đồng Đồng có chút bất an nói

“Không sao, không trách người. Với thân thủ của nàng ta, các người xác thực không có khả năng ngăn cản.” Hoa Vân La ảm đạm nói, “Đồng Đồng, ta phải xuất cung một chuyến. Khi ta không có ở đây, mọi việc Vô Song Cung đều giao cho người.”

“Cung chủ, người phải đi đâu? Khi nào phải đi?” Lam Đồng Đồng ngăn ra rồi vội vã hỏi. Những người làm Vô Song Cung cung chủ thời gian qua đều rất ít khi ra ngoài bởi vì việc đối ngoại ở Vô Song Cung đều do

thánh nữ phụ trách. Cung chủ chỉ cần lưu lại ở trong cung là đủ, mà trên thực tế Hoa Vân La cũng đã nhiều năm chưa xuất cung.

“Ta phải đi Tán Tiên Môn một chuyến.” Hoa Vân La từ từ nói, “Sáng ngày mai sẽ đi, Nguyệt Lan, con chuẩn bị một chút, sẽ cùng đi với ta.”

“Dạ, sư phụ!” Hoa Nguyệt Lan hơi ngơ ngẩn, dù có chút bất minh nhưng vẫn lên tiếng đáp ứng.

“Cứ vậy đi, ta trở về nghỉ ngơi trước.” Hoa Vân La bàn giao mọi thứ xong liền nhanh chóng quay người ly khai. Lần này, trừ Diệp Vô Ưu vẫn bên nàng Lạc Lạc và Tuyết Tuyết hai tiểu nha đầu này tự nhiên cũng đi theo.

“Chàng nha, lúc nào cũng theo ta làm gì?” Đi vào thạch ốc, Hoa Vân La quay người lại nhìn Diệp Vô Ưu, giọng điệu mang vài phần sủng ái nói.

Lạc Lạc và Tuyết Tuyết đã canh giữ ở ngoài cốc, ở đây tự nhiên là thế giới của hai người bọn họ.

“Vân La, nàng hiện giờ thật sự hoàn toàn không sao chứ?” Diệp Vô Ưu thò tay ôm nàng vào lòng khẽ hỏi.

“Yên tâm, ta thật sự không sao.” Hoa Vân La ôn nhu nói “Ta bây giờ so với lúc trước mọi thứ đều tốt hơn nhiều.”

“Vậy ta yên tâm rồi!” Song thủ Diệp Vô Ưu bắt đầu từ từ chu du trên người Hoa Vân La. Khi liệu thương cho nàng, hẳn thật sự bị dày vò khó chịu, hiện giờ nàng đã không sao, hẳn tự nhiên không muốn bỏ qua.

“Tiểu bại hoại, lại muốn làm vậy?” Giọng điệu Hoa Vân La trở nên nũng nịu lạ thường.

“Vân La, ta giúp nàng trị thương thật sự là khổ cực. Hiện giờ nàng đã khỏe, đền bù cho ta một chút đi!” Động tác của hắn bắt đầu bạo dạn hơn, hai tay đặt trên phong đồn, hơi hơi dùng sức nhào nặn.

“Được rồi, được rồi, ta không thể xử tệ với chàng!” Hoa Vân La khẽ vòng tay qua cổ Diệp Vô Ưu, “Bất quá, tiểu bại hoại a, chàng không thể để ta tắm rửa trước sao?”

“Ta với nàng cùng đi.” Diệp Vô Ưu vội vàng nói, vừa nói vừa bế Hoa Vân La lên, hướng ra bên ngoài thạch ốc mà bước.

“Bỏ ta xuống!” Khi vừa đến bên dục trì, Hoa Vân La nũng nịu kêu lên.

Diệp Vô Ưu y lời thả nàng xuống. Hoa Vân La đột nhiên khẽ mỉm cười, sau đó Diệp Vô Ưu bỗng cảm thấy một cổ đại lực ập đến kéo cả người hắn lên, rồi hắn cứ thế cắm đầu vào trong dục trì.

“Chỉ là giả vờ mà, lại tập kích tại!” Diệp Vô Ưu kêu ca trong lòng. Đến khi hắn từ dưới nước chui đầu lên hướng mắt nhìn lên chỗ bên cạnh dục trì bao nhiêu lời oán trách đều tiêu tan hết sạch.

Hoa Vân La nhẹ nhàng xoay người, từng mảng y phục trên người nàng từ từ rơi xuống. Ngọc thể mỹ lệ tuyệt luân trong chớp mắt xuất hiện trước mắt hắn. Sau đó nàng nở một nụ cười ngọt ngào với hắn rồi nhẹ nhàng nhảy vọt lên, thân thể uyển chuyển lộn một vòng tuyệt mỹ trên không trung, tiếp đó vọt vào trong làn nước.

Diệp Vô Ưu chỉ thấy hô hấp dồn dập một trận, gần như không chút do dự liền lao về nơi Hoa Vân La vừa rơi xuống. Chỉ là rất nhanh hắn phát hiện bản thân đã nhào vào không khí.

“Ngốc tử, ta ở đây!” Sau lưng truyền lại tiếng cười khê. Diệp Vô Ưu thành linh quay đầu lại liền phát hiện Hoa Vân La đang ở cách hắn không đến một thước đang cười khúc khích, dịu dàng nhìn hắn.

Thân thể hoàn mỹ không tì vết vẫn không chút giấu diếm, mái tóc dài của Hoa Vân La lần này tịnh không che đậy những vị trí then chốt, đôi ngọc nhũ cao vút kia tựa hồ như đang có ý khoe khoang mỹ lực, ngạo nghễ đứng thẳng.

“Đến bắt ta. Bắt được ta chàng muốn thế nào cũng được!” Hoa Vân La cười gian xảo, sau đó quay người chui vào trong nước.

Câu nói này mang đến cho Diệp Vô Ưu động lực vô cùng. Hắn bỗng nhiên cởi sạch y phục trên người, sau đó hướng tới Hoa Vân La truy đuổi.

Chỉ là, bắt luận thủy tính hay công lực, Diệp Vô Ưu rõ ràng đều không bằng Hoa Vân La. Hắn ở trong nước đuổi theo một lúc lâu, ngay cả đuôi tóc của Hoa Vân La cũng không đụng đến được. Mà điều làm hắn buồn bực là Hoa Vân La thảnh thơi lại dụ dỗ hắn: lúc thì ra dáng tươi cười nũng nịu, lúc lại ở trước mặt hắn khoe ra tư thế gợi cảm, thêm vào đó thân hình hoàn mỹ của nàng, bản thân đã là một vật thể cực kỳ mê hoặc làm Diệp Vô Ưu mặc dù chưa đuổi bắt được nhưng không hề muốn từ bỏ.

“Để ta bắt được nàng, nhất định phải cho nàng biết tay!” Diệp Vô Ưu thầm la lên trong lòng.

109. Quyển V Chương 1: Chung Đắc Vân La

“Tên tồi tệ này, người đừng làm ra vẻ nữa!” Hoa Vân La giận dữ mắng: “Nhanh tới đuổi theo ta đi.”

Hoa Vân La không còn cảm giác đang bị Diệp Vô Ưu đuổi theo, mà nàng hiện tại chơi chưa đã, nên còn muốn Diệp Vô Ưu cùng chơi tiếp. Tuy tuổi của nàng cũng không còn nhỏ nữa, nhưng rất ít ra khỏi Vô Song Cung, còn giữ nguyên tính cách của một thiếu nữ. Diệp Vô Ưu vẫn như vậy một chút phản ứng cũng không có, lặng lẽ chìm xuống dưới nước không động đậy

“Tên tồi tệ này, người đang làm gì đó!” Hoa Vân La hướng về phía anh ta.

Diệp Vô Ưu vẫn không có một chút phản ứng. Lần này, Hoa Vân La cuối cùng cũng hơi lo lắng, vội vàng hướng về phía đáy hồ, để kéo Diệp Vô Ưu ra, đến gần khía mặt hồ, chuẩn bị nói gì đó thì ngay lập tức phát hiện ra đã bị lừa, vì ngay lúc đó có một cánh tay rất khỏe đã nắm lấy dây lưng của nàng.

“Tên tồi tệ, biết ngay là người đang lừa người mà!” Hoa Vân La cũng không giãy giụa, chỉ nói một cách bất mãn.

“Dù sao, ta bây giờ đã bắt được nàng rồi, là nàng đã nói, tùy ta muốn gì cũng được, sẽ không hối hận.” Diệp Vô Ưu cười nói, đồng thời hai tay của hắn ta đã đặt lên người nàng.

“Vậy người muốn thế nào?” Hoa Vân La hai tay ôm lấy cổ của Diệp Vô Ưu, chán nản nói.

“Như thế này!” Diệp Vô Ưu hai tay kéo lấy hông của nàng, để người nàng kề sát hắn ta.

Bị Hoa Vân La mê hoặc từ lâu, Diệp Vô Ưu vốn đã không thể kìm nén được, lúc này cuối cùng cũng đã ôm được giai nhân trong tay, hắn ta làm sao có thể chịu nổi ?

Người nàng ấy trong nháy mắt trở nên nóng bừng,

“Vô Ưu, nhất định phải làm đau Vân La sao!” Hoa Vân La với ánh mắt mê hoặc, giọng nói vô cùng nũng nịu. Diệp Vô Ưu sao có thể kìm nén được dục vọng trong lòng, dùng sức mạnh để chiếm được người trinh nữ này.

Hoa Vân La rên một tiếng nhỏ, lông mày hơi nhíu lại, hiển nhiên cũng cảm thấy khổ sở. Bởi lúc này Diệp Vô Ưu một chút gọi là thương hoa tiếc ngọc cũng không biết, dục vọng tích tụ bấy lâu nay bây giờ hoàn toàn phát ra hết. Hắn ta chỉ biết làm sao để chiếm hữu được tuyệt sắc giai nhân này.

Hoa Vân La khác xa với đồ đệ yêu quý mình Hoa Nguyệt Lan, tuy lần đầu tiên làm cho Diệp Vô Ưu không thể xuống giường, nhưng Hoa Vân La thực sự rất nhanh đã không thể cưỡng lại sự chinh phục của Diệp Vô Ưu, bắt đầu van nài.

“Vô Ưu, thế này không được!” Hoa Vân La rên rỉ nói, toàn thân nằm sấp lên người Diệp Vô Ưu, da nàng vốn dĩ màu trắng lúc này đã chuyển sang hồng.

Diệp Vô Ưu vẫn để tay lên hông của nàng, dùng sức mạnh để chiếm được thân thể của Vân La, cách nói nũng nịu đó đối với hắn ta bây giờ như chất kích thích mạnh nhất, sự van nài của nàng chỉ làm cho dục vọng của hắn ta tăng thêm mà thôi.

Đêm hôm đó, Diệp Vô Ưu tỏ ra vô cùng hưng phấn, sắc thái của hắn ta thay đổi liên tục, một mặt chiếm hữu được Hoa Vân La một tuyệt sắc giai nhân, mà Hoa Vân La vốn dĩ thân thể rất đẹp càng làm cho hắn ta thêm mê đắm, chiến trường của bọn họ cũng thay đổi thất thường, đầu tiên là ở trong hồ, rồi đến bên cạnh hồ, sau đó đến trên mặt đất trong phòng đá, cuối cùng là đến trên giường đá.

Lúc trời gần sáng, Hoa Vân La nằm sấp trên giường đá.

“Vô Ưu, xấu hổ chết được!” Hoa Vân La nũng nịu nói, chỉ là bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ. Nhưng nàng vẫn đáp ứng những đòi hỏi của Diệp Vô Ưu, chỉ là ra bầy tỏ thái độ một chút.

“Vân La, trên người nàng chỗ nào cũng đều rất đẹp!” Diệp Vô Ưu líu ríu nói. Rồi, từ phía sau tiến lại gần, bắt đầu một cuộc hoan lạc mới.

Hơi thở gấp của giọng nói nhẹ nhàng và ‘ồ ồ’ hoà với nhau, lúc đó hai người một lần nữa lên đến đỉnh cao của dục vọng, một đêm cuồng hoan đến bây giờ mới kết thúc.

“Tên tồi tệ, để người già vò chết mất!” Hoa Vân La nằm sấp trên người Diệp Vô Ưu, nàng cắn nhẹ vào người Diệp Vô Ưu.

“Vân La, sau này nàng đã là người của ta rồi!” Diệp Vô Ưu ôm lấy Hoa Vân La, trong lòng cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

“Ta không phải là người của người!” Hoa Vân La rên lên một tiếng: “Được rồi, tên tồi tệ này, không ngủ nữa, chuẩn bị dậy thôi, chúng ta phải đi!”

“Không? Bây giờ đi?” Diệp Vô Ưu vẽ mặt đau khổ: “Vân La, chúng ta ngủ trước không được à?”

“Không được!” Hoa Vân La nhảy lên một cách nhẹ nhàng, cả người bay vút lên, rồi hạ xuống mặt đất, sau đó mặc quần áo nhanh như chớp, quần quanh cơ thể tuyệt đẹp, lúc này sắc mặt của cô ấy vô cùng mệt mỏi, quả là thể hiện tư thế phong tình có vận cách.

“Vô Ưu, dậy đi, đêm qua ta đã bàn với Nguyệt Lan rồi. Hôm nay sẽ đi, nói không chừng bây giờ đang đợi chúng ta rồi!” Hoa Vân La mặc xong quần áo, đến bên giường, kéo Diệp Vô Ưu dậy. Sau đó dịu dàng giống như một người vợ trẻ, giúp hắn ta mặc quần áo.

Diệp Vô Ưu tuy người vô cùng mệt mỏi, nhưng cũng không có cách nào khác. Hắn ta đã sớm biết bây giờ phải lên đường.

“Vô Ưu, có biết vì sao công lực của ta tiến bộ như vậy không?” Lúc đi ra khỏi phòng đá, Hoa Vân La bỗng nhiên lên tiếng hỏi

“Không biết, vì cái gì?” Diệp Vô Ưu suy nghĩ một lúc, cuối cùng lắc đầu nói, quả thật hắn ta không biết, vì sao Hoa Vân La sau khi hết bị tẩu hoá nhập ma, lại tiến bộ.

“Vì từ trước đến nay, đều có một tâm ma bao vây lấy ta, đã rất nhiều năm rồi, ta vẫn không thể quên được Ngọc Dao, lần này đã ảnh hưởng đến quá trình tu luyện của ta, nhưng sau khi bị thương, ta cuối cùng đã thoát khỏi tâm ma” Hoa Vân La nhìn Diệp Vô Ưu với ánh mắt tràn đầy tình cảm: “Bây giờ, trong lòng ta, chỉ có người thôi”

“Nàng ,nàng thực sự đã quên mẹ ta rồi sao?” Diệp Vô Ưu ngạc nhiên nói: “Nói vậy, ta , ta không phải lại là vật thể thân của mẹ ta chứ?”

“Đồ ngốc!” Hoa Vân La lườm Diệp Vô Ưu một cái: “ Ta đương nhiên không quên mẹ người rồi, nhưng bà ấy bây giờ chỉ là sư muội của ta ,còn người là người đàn ông của ta.”

Hoa Vân La lại nói: “ Nếu như không phải như vậy, người nghĩ xem, tối qua ta có để người đạt được mục đích không?”

“Tốt quá rồi!” Diệp Vô Ưu trong lòng hưng phấn, đột nhiên ôm lấy Hoa Vân La, xoay vài vòng, lần đầu tiên hắn ta nghĩ bất luận thể nào, có thể có được Hoa Vân La là được rồi, dù nói thể nào hắn ta cũng không muốn trở thành vật thể chỗ cho mẹ mình, càng không muốn mặc quần áo phụ nữ trước mặt Hoa Vân La.

“Được rồi, đừng làm loạn lên!” Hoa Vân La tức giận: “Tên tồi tệ , ta nói rõ trước, trước mặt người khác không được đối xử với ta như vậy!”

“Sợ cái gì!” Diệp Vô Ưu có chút không vui.

“Không phải là sợ, để người khác biết rất không tốt!” Hoa Vân La nhẹ nhàng nói, ngay lập tức mê hoặc được Diệp Vô Ưu: “ Hứa với ta đi, rồi tối ta sẽ bồi thường cho người!”

“Được rồi, ta hứa với nàng là được chứ gì” Diệp Vô Ưu cuối cùng cũng không cưỡng lại được sự mê hoặc. Cuối cùng cũng hứa với Hoa Vân La, ở trước mặt người khác sẽ giữ khoảng cách với nàng.

Một giờ sau, Diệp Vô Ưu và Hoa Vân La xuất hiện trong trấn đầy sương mù, còn có hai người nữa đồng hành cùng bọn họ. Một người đương nhiên là Hoa Nguyệt Lan, còn người kia là nha đầu Hàm Yên. Khi thực Diệp Vô Ưu vốn dĩ không muốn dẫn theo, nhưng tin tức của đứa nha đầu đó rất nhạy bén, biết Diệp Vô Ưu muốn đi, từ sớm đã chờ cùng Hoa Nguyệt Lan.

“Vô ca ca, huynh không đi tìm Lam gia tiểu ca ca sao?” Hàm Yên chạy đến bên Diệp Vô Ưu, nhẹ nhàng hỏi.

“Người muốn tìm Mộ Dung tiểu tiểu thì tự mình đi mà tìm!” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn ả, không khách khí gì. Khi thực trong lòng hắn ta rất khó xử, nhưng thực tế hắn ta đến không phải vì Lam Tiểu Phong và Mộ Dung tiểu tiểu, mà vì Lãnh Sương Sương và Lãnh Tâm m. Hắn ta không biết phải đi đâu để tìm bọn họ.

Hơn nữa, hắn ta cũng không muốn rời khỏi Vô Song cung quá sớm. Vô Song cung còn có vô số mỹ nữ, hắn đều chưa từng gặp qua. Nhưng cung chủ đẹp nhất đã là của hắn ta rồi, chuyển đi này rất giá trị.

Lúc đầu Lãnh Tâm m để hắn ta làm việc không thể hoàn thành này, còn bản thân hắn chỉ mong muốn Vô Song cung biến thành hậu cung của mình, miễn cưỡng thì cho rằng đã hoàn thành bước đầu tiên. Rất cục thì hắn ta đã có được Hoa Vân La, nhưng về quan hệ của Bách Hoa đế quốc hoa nữ và Vô Song cung hắn ta vẫn chưa điều tra được cái gì. Hay nói cách khác hắn ta xưa nay chưa từng muốn điều tra việc đó

“Tỉ tỉ! tỉ tỉ!” Lúc đó có âm thanh trong vắt truyền đến, Diệp Vô Ưu theo hướng vọng đến, thấy Mộ Dung tiểu tiểu đột nhiên xuất hiện, và đi cùng cô đương nhiên là Lam Tiểu Phong.

Lúc này Diệp Vô Ưu hơi đau đầu, không xa lại thấy có hai bóng , bất giác đàn ra một lúc.

Hai người vừa thình lình xuất hiện là Lãnh Tâm m và Lãnh Sương Sương, hai người bọn họ tiến về phía hắn ta.

“Cung chủ, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Lãnh Tâm m nhìn về phía Hoa Vân La cười.

“Đúng vậy, lại gặp nhau rồi, Lãnh tông chủ hôm qua quá gấp, tôi không tới cảm ơn người được!” Hoa Vân La nói.

“Cung chủ đến Tản Tiên môn phải không?” Lãnh Tâm m nhìn hết mọi người một lượt, sau đó bỗng nhiên nói.

“Lãnh tông chủ không phải cũng đi đấy chứ?” Hoa Vân La ngậy người ra một lúc, rồi hỏi lại.

110. Chương 2: Tình Thiêu Tâm Âm

“Đương nhiên không để ý rồi. Huống hồ, tông chủ tự nguyện đi cùng đường với chúng tôi , có người cầu cũng không được” Hoa Vân La nhìn Diệp Vô Ưu , cười nói.

Diệp Vô Ưu cảm thấy lo lắng, hắn cảm thấy Vân La hơi kì lạ, hắn ta hoàn toàn không nói gì với Hoa Vân La về mối quan hệ của mình với Lãnh Tâm m, nhưng bây giờ xem ra Hoa Vân La đã biết trước rồi?

Hoa Nguyệt Lan mơ hồ đoán ra được mối quan hệ mờ ám giữa Diệp Vô Ưu và Lãnh Sương Sương. Nàng nhìn Lãnh Sương Sương, phát hiện ra Lãnh Sương Sương đang nhìn Diệp Vô Ưu, trong lòng bất giác dấy lên một chút ghen ý, chỉ là nàng không có cách nào thể hiện sự tức giận đối với Lãnh Sương Sương, đành phải cầu trộm vào người Diệp Vô Ưu một cái.

“Công chúa lão bà à, đừng có cầu ta!” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn nói.

“Ta cầu đấy, cầu chết người luôn!” Hoa Nguyệt Lan tức giận nói, đương nhiên nói rất nhỏ, chỉ là cuộc đối thoại giữa hai người bọn họ làm cho người khác chú ý. Hoa Vân La dùng ánh mắt kì lạ nhìn Hoa Nguyệt Lan và Diệp Vô Ưu.

Lãnh Tâm m thoáng nhìn Diệp Vô Ưu, nói: “Tôi đã chuẩn bị ba cỗ xe ngựa , nếu mọi người không ngại có thể đi cùng. “

Diệp Vô Ưu dĩ nhiên không ngại gì, Hoa Vân La cũng chẳng ngại gì. Mọi người cùng lên đường.

Xe ngựa rất xa hoa, trên xe chuẩn bị sẵn phu xe, đều là đệ tử của Ma tông. Lam Tiểu Phong, Hàm Yên và Mộ Dung tiểu tiểu ba người ngồi cùng một xe. Lãnh Tâm m và Lãnh Sương Sương tự nhiên cùng ngồi cùng một xe. Hoa Vân La và Hoa Nguyệt Lan cùng với Diệp Vô Ưu ngồi cùng trên chiếc xe ngựa cuối cùng.

Diệp Vô Ưu vốn dĩ đã rất mệt mỏi, lên xe ngựa gối đầu vào chân của Hoa Vân La ngủ. Hoa Nguyệt Lan nhìn thấy anh ta và Hoa Vân La thân mật như vậy, mà Hoa Vân La cũng rất tự nhiên, trong lòng bất giác có cảm giác bồn chồn.

“Con sói háo sắc đó và sư phụ rốt cục có quan hệ gì?” Hoa Nguyệt Lan nghĩ trong lòng. Nàng đã nghĩ rất nhiều, suy đoán sư phụ và nàng hiện giống nhau, đều có cùng một mối quan hệ với Diệp Vô Ưu.

Tản Tiên môn cách Vô song cung của Bách Hoa đế quốc rất xa, dựa theo lộ trình như vậy phải hơn hai mươi ngày nữa mới có thể đến nơi. Nhưng bây giờ mới là tháng bốn còn khoảng thời gian một tháng mới đến mười tám tháng năm. Vì vậy nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sẽ đến Tản Tiên môn trước mười lăm tháng tám, nên không có vấn đề gì.

Mặc dù xe ngựa có hơi lắc lư nghiêng ngả nhưng Diệp Vô Ưu vẫn ngủ đến chiều tối. Mãi đến khi mọi người tới một thành khác của Bách Hoa đế quốc là Phi Sa thành, Diệp Vô Ưu mới tỉnh.

Phi Sa thành là có tên như vậy vì ở thành này mỗi năm đều có một khoảng thời gian có cát bay, bão cát thường tập trung ở đây. Vì vậy đây tuy là thành phố lớn nhưng chẳng phồn hoa. Ở đây rất tiêu điều nhưng từ Bách Hoa đế quốc đi Vọng Nguyệt đế quốc phải đi qua Phi Sa thành, vì vậy bọn Diệp Vô Ưu tự nhiên không thể tránh khỏi đi qua nơi này, thời tiết vào lúc này rất tốt, hoàn toàn không có bão cát, bầu trời ở Phi Sa thành rất đẹp.

Lãnh Tâm m sớm đã đặt phòng ở khách sạn, nàng đã chuẩn bị rất đầy đủ, mỗi người đều có một phòng riêng, hiển nhiên không phải là Lãnh Sương Sương chuẩn bị rồi, còn bọn Hàm Yên đến hơn nửa năm nay đều không sống ở đây.

“Vân La, tối nay ta sẽ đến tìm nàng.” Lúc đi vào khách sạn, Diệp Vô Ưu ghé vào tai Hoa Vân La nói: “Tên tiểu tử này đã nghỉ ngơi đủ rồi, đã khôi phục lại sinh lực, tối hôm đó đương nhiên là muốn đến chỗ của Hoa Vân La để được hưởng thụ.”

Hoa Vân La nhìn anh ta với ánh mắt rất đáng yêu không nói gì, đi vào khách sạn.

“Vô Ưu ca ca, Vô Ưu ca ca!” Diệp Vô Ưu vừa mới ăn xong ở nhà ăn, nha đầu Hàm Yên đã chạy đến.

“Có chuyện gì?” Diệp Vô Ưu ngẩng đầu lên hỏi tỏ vẻ bất mãn, hắn ta bây giờ không còn sợ con nha đầu này như trước đây nữa.

“Vô Ưu ca ca, mấy ngày hôm nay huynh ở lại Vô Song cung làm gì? nói cho muội biết được không?” Khuôn mặt Hàm Yên trông rất hiếu kì khi hỏi vấn đề này.

“Không nói cho người biết!” Diệp Vô Ưu cự tuyệt nói.

“Nói cho muội biết đi!” Hàm Yên ôm lấy cánh tay của Diệp Vô Ưu bắt đầu làm nũng .

“Người quan tâm đến việc ta làm làm gì?” Diệp Vô Ưu không khách khí gì nói: “Đi chơi đi , đừng có làm phiền ta!”

“Ở đây chẳng vui chút nào!” Hàm Yên nũng nịu nói: “Vô Ưu ca ca, huynh đưa muội đi chơi được không?”

“Đương nhiên không được!” Diệp Vô Ưu lại cự tuyệt, thật buồn cười hắn ta bây giờ có thời gian đưa ả đi chơi sao?

“Vô Ưu ca ca, huynh đối với người ta tốt hơn một chút được không!” Hàm Yên nói như sắp khóc.

“Hắn ta vì sao phải đối xử tốt với cô? cô chẳng qua chỉ là một nha hoàn thôi!” Có một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

“Ồ, tôi...tôi là nha hoàn thì sao? tôi, tôi không giống như các nha hoàn khác, tôi là nha hoàn của Băng tử tì!” Hàm Yên nhìn mọi người, tự nhiên cảm thấy sợ hãi, như vẫn còn rất bất mãn nên phản bác lại

“Không cần biết cô là nha hoàn của ai, chung quy cô cũng chỉ là một nha hoàn.” Người vừa nói là Lãnh Sương Sương, người mà khiến Hàm Yên sợ hãi như vậy, chỉ có thể là cô ta.

“Cô thì hơn gì tôi chứ!” Hàm Yên tức giận đáp: “Có cái gì mà xem thường người khác chứ!”

“Cô còn không đi ra?cẩn thận ta đánh cô bây giờ!”Lãnh Sương Sương uy hiếp.

“Tôi....tôi không sợ cô đâu!” Hàm Yên bĩu môi nói, nói là không sợ, nhưng ngay lập tức chạy như bay đến nắp phía sau Diệp Vô Ưu.

“Vô Ưu ca ca, huynh đừng thể để mụ già hung dữ đó đánh muội!” Hàm Yên nói nhỏ như cầu xin vào tai Diệp Vô Ưu.

“Cô đừng nghĩ là trốn phía sau sư đệ thì tôi sẽ không đánh cô!” Lãnh Sương Sương kêu lên một tiếng: “Cô tốt nhất là nên ngoan ngoãn ra đây cho tôi, làm gì thì làm đi đâu thì đi, đừng có ở đó mà làm phiền sư đệ!”

“Hàm Yên, cô ra đây đi, đừng như vậy, sư tử mà giận lên, tôi không giúp gì được cho cô đâu!” Diệp Vô Ưu cũng nói.

“Ra thì ra, có cái gì mà xem thường người khác chứ!” Hàm Yên tức giận nói, chạy biến mất, một lúc sau, giọng của Hàm Yên từ phía xa vọng đến: “Vô Ưu ca ca, tôi sẽ nói với Băng tử tử!”

“Lại muốn uy hiếp ta. ta không sợ đâu.” Diệp Vô Ưu nói nhỏ, sau đó đi về phía Lãnh Sương Sương.

“Sư tử, không phải là đang nghĩ đến đệ đấy chứ?” Diệp Vô Ưu kéo lấy tay của Lãnh Sương Sương, cười nói.

“Sư phụ để đệ chờ sẽ đi tìm người đấy.” Lãnh Sương Sương nói.

“Ồ, biết rồi!” Diệp Vô Ưu hơi chần chờ một lúc. “Thôi đi, chúng ta bây giờ đi tìm sư phụ tử tử nhé!” Diệp Vô Ưu kéo Lãnh Sương Sương đi về phía trước, đến trước cửa phòng Lãnh Tâm m, muốn kéo Lãnh Sương Sương vào, lúc đó Lãnh Sương Sương giữ lại.

“Đệ vào một mình đi, ta về phòng đây.” Mặt của Lãnh Sương Sương bỗng nhiên hơi đỏ lên một chút, nói rất nhỏ: “Ta sẽ chờ, có thể thì đến phòng tìm ta.”

Không chờ Diệp Vô Ưu phản ứng lại, Lãnh Sương Sương thoát nhanh ra khỏi tay của hắn ta, xoay mình chạy như bay về phía phòng bên cạnh.

Hơi chần chờ do dự một lúc, hắn ta mở cánh cửa trước mặt, đi vào trong, ngay lập tức anh ta nhìn thấy Lãnh Tâm m.

“Đóng cửa lại đi” Lãnh Tâm m quay lưng lại phía hắn nói.

Diệp Vô Ưu muốn làm việc xấu, tự nhiên muốn đóng cửa, như vậy sẽ không bị người khác phát hiện

Sau khi đóng cửa phòng, Diệp Vô Ưu di chuyển ra phía sau lãnh Tâm m, từ phía sau ôm lấy nàng có thân hình vô cùng hấp dẫn.

“Sư phụ tử tử, tìm ta à?” Diệp Vô Ưu không bỏ qua bất cứ một cơ hội nào, vừa hỏi vừa ôm lấy cô ấy.

“Việc ta bảo ngươi đi điều tra, thế nào rồi?” Lãnh Tâm m không để cho Diệp Vô Ưu chạm vào người, chỉ muốn nói chuyện.

“Sư phụ tử tử, mới có mấy ngày,làm sao có thể điều tra ra cái gì chứ!” Giọng Diệp Vô Ưu có phần oán trách.

“Ngươi không phải là đã khiến cho Hoa Vân La phải lên giường rồi sao?” Lãnh Tâm m nói. “Hay là ngươi vốn dĩ không muốn điều tra việc ta giao đấy chứ?”

Lãnh Tâm m vốn không biết tên của Vô Song cung chủ, ở Vân Mộng đại lúc số người biết đến cái tên Hoa Vân La không nhiều, nhưng bây giờ Hoa Vân La hình như không muốn che dấu tên của mình nữa, vì vậy Lãnh Tâm m bây giờ cũng đã biết.

“Sư phụ tử tử, người sao phải khấn trương như vậy? yên tâm đi, ta sẽ tra ra, chỉ là bây giờ thời cơ chưa đúng lúc!” Diệp Vô Ưu dương dương tự đắc nói, hắn ta kì thực nói không sai, bây giờ quả thực thời cơ chưa đúng,

chẳng lẽ bây giờ để hấn ta đi hỏi Hoa Vân La, hoa nữ của Bách Hoa đế quốc có đúng là đều nằm trong sự khống chế của cô ấy không?

Nhưng, Diệp Vô Ưu có cảm giác không phải là Hoa Vân La là người khống chế phía sau, đương nhiên đây chỉ là cảm giác, nhưng cảm giác có chính xác không thì anh ta không biết.

“Ta thấy chỉ sợ người đã bị Hoa Vân La mê hoặc rồi, còn có thể điều tra sao?” Lãnh Tâm m kêu lên một tiếng, tỏ vẻ bất mãn.

“Sư phụ tử tử, không phải là đang ghen đấy chứ?” Diệp Vô Ưu cười hihi nói, “Yên tâm đi, ta đúng là rất thích Vân La, nhưng ta cũng rất thích sư phụ tử tử!”

“Đa tình đến trình độ háo sắc như người quả thật không nhiều!” Trong cách nói của Lãnh Tâm m có cảm giác đang cười nhạo.

“Sư phụ tử tử, ta biết tử sẽ không thừa nhận, nhưng không sao, ta biết tử thích ta là được rồi!” Diệp Vô Ưu dương dương tự đắc nói, hai tay bắt đầu di chuyển lên trên, sau đó dừng lại ở trước ngực cô ấy.

“Sư phụ tử tử, chỗ này hình như có to hơn một chút đấy!” Diệp Vô Ưu trêu đùa.

“Ồ háo sắc, sao người không chết đi?” Lãnh Tâm m nghiêng rằng, mấy chục năm nay, đây là lần đầu tiên bị một tên con trai trêu ghẹo, càng đáng ghét hơn, tên con trai đó trên danh nghĩa lại là đồ đệ của mình.

111. Chương 3: Diễm Phúc Vô Biên

“Người cút đi cho ta!” Lãnh Tâm m cuối cùng nhịn không nổi, giận giữ quát. Diệp Vô Ưu cả người bị quăng ra xa.

“Diệp Vô Ưu, ta cảnh cáo người, đừng nghĩ rằng người có thể làm với ta như vậy. Chọc giận ta, ai ta cũng dám giết!”

“Sư phụ tử tử, đừng giận mà, tức giận không tốt cho sức khỏe đâu. Hơn nữa phụ nữ mà hay tức giận sẽ không đẹp đâu!” Diệp Vô Ưu không bị Lãnh Tâm m đe dọa vẫn cười hi hi nói. Có điều bây giờ hấn ta không dám ôm nàng lần nữa.

“Ta hỏi người một lần nữa.” Lãnh Tâm m hít một hơi, nỗ lực để bản thân bình tĩnh lại: “Người biết vì sao Hoa Vân La muốn đi Tản Tiên môn không?”

“Sư phụ tử tử, tử không biết sao? vậy vì sao tử muốn đến Tản Tiên môn?” Diệp Vô Ưu sững người một lúc. Vốn dĩ anh ta cho rằng Lãnh Tâm m cũng nhận được lời mời của Tiêu Dao, nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn không phải như vậy.

“Ta nhận được tin, bốn đại đệ tử của Tản tiên môn đều đã rời khỏi Tản tiên môn. Chia ra hướng về các đại môn phái tu tiên, mời các môn chủ của các phái đến Tản tiên môn. Nhưng bọn họ hoàn toàn không có phái người đến mời ta.” Trong cách nói của Lãnh Tâm m rõ ràng biểu hiện sự bất mãn: “Ta phải đến xem xem, bọn họ đang làm cái gì.”

“Ra là vậy, kì thực không có gì, chỉ là nghe nói lão già tên Tiêu Vãn Thiên đã phi thăng thành tiên.” Diệp Vô Ưu tùy tiện nói.

“Cái gì? Phi thăng thành tiên?” Lãnh Tâm m tức giận nói, rõ ràng cũng rất kinh sợ: “Người nói thật chứ? Chính tai người nghe thấy à?”

“Đúng thế, lúc Tiêu Dao và Vân La nói về chuyện đó, ta và Vân La đang ở cùng nhau, không thể sai được.” Diệp Vô Ưu gật đầu nói: “Tiêu Dao còn nói, lão già Tiêu Vãn Thiên đối với sự việc này rất quan trọng, mà còn nói có quan hệ đến cả tương lai của tu tiên giới!”

“Nói như vậy, ta đã suy nghĩ quá nhiều rồi, bọn họ hoàn toàn không nhằm vào ma tông chúng ta.” Lãnh Tâm m tự nói một mình. “Chỉ là Tiêu Vãn Thiên có thật là đã phi thăng thành tiên không?”

“Vân La cũng có hoài nghi, nhưng sư phụ tử tử, tử đừng nghĩ nhiều quá, chờ sau khi đến đó, thì sẽ rõ cả thôi mà.” Diệp Vô Ưu liền nói.

“Ta biết rồi.” Lãnh Tâm m nói. “Người có thể ra ngoài, đi tìm Vân La của người đi.”

Vốn dĩ Diệp Vô Ưu rất muốn đi tìm Hoa Vân La, nhưng thái độ của Lãnh Tâm m làm hắn ta khó chịu. Nàng để hắn ta đi, hắn ta mà đi thì có khác gì lúc gọi thì đến, lúc đuổi thì đi? Hắn ta không muốn là cái loại đàn ông như thế.

“Sư phụ tử tử, bây giờ còn sớm ta còn muốn ở lại đây với tử!” Diệp Vô Ưu tiến đến bên cạnh Lãnh Tâm m cười nói.

“Ta chưa từng nói muốn người ở lại với ta mà?” Lãnh Tâm m không khách khí nói.

“Sư phụ tử tử, tử có một mình lẽ nào không thấy cô đơn sao?” Diệp Vô Ưu tiến lại gần Lãnh Tâm m một chút, hai mắt nhìn như thiếu chảy nàng ta.

“Không phải việc của người!” Lãnh Tâm m sắc mặt hơi thay đổi, hơi cúi đầu tránh cái nhìn của Diệp Vô Ưu.

“Sư phụ tử tử, sao lại không phải việc của ta chứ? Tử là sư phụ của ta, ta đương nhiên phải quan tâm đến tử rồi!” Diệp Vô Ưu đưa tay ôm lấy Lãnh Tâm m nói tiếp: “Sư phụ mà cô đơn, thì đương nhiên ta phải ở lại nói chuyện cùng rồi, tử không vui ta phải làm cho tử vui như vậy ta mới là một đệ tử tốt!”

“Có cái loại đệ tử như người sao?” Lãnh Tâm m trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu.

“Đương nhiên rồi, đệ tử tốt như ta rất hiếm thấy đấy, chỉ có sư phụ tử tử mới có thôi” Diệp Vô Ưu cười nói.

“Miệng lưỡi trơn tru nhỉ!” Lãnh Tâm m kêu lên một tiếng: “To gan thật, không biết lớn nhỏ gì hết!”

“Ta cũng là vì muốn làm sư phụ tử tử vui lên một chút!” Diệp Vô Ưu nói nhỏ vào tai Lãnh Tâm m, nói liền một hơi.

“Người chỉ muốn làm cho mình vui thì có!” Lãnh Tâm m không khách khí gì nói, chỉ là lần này không né tránh hành vi thân mật của Diệp Vô Ưu.

“Sư phụ tử tử vui, ta đương nhiên cũng vui!” Diệp Vô Ưu cười, sau đó hôn Lãnh Tâm m, Lãnh Tâm m không trốn tránh, để cho hắn ta hôn.

Diệp Vô Ưu từ từ thưởng thức mùi thơm từ đôi môi của Lãnh Tâm m, qua mấy lần cố gắng, cuối cùng đầu lưỡi cũng chạm được vào răng của Lãnh Tâm m. Sau một hồi ngo nguẩy cuối cùng cả hai quấn lấy nhau, từ chỗ bị động Lãnh Tâm m đã bắt đầu chuyển sang chủ động, không giữ khoảng cách nữa hai tay nàng ôm lấy cổ của Diệp Vô Ưu.

Sự đáp lại của Lãnh Tâm m, làm cho Diệp Vô Ưu trong lòng cười thầm, tưởng có thể tiến thêm bước nữa, Lãnh Tâm m bỗng nhiên dùng lực đẩy anh ta ra.

“Người về ngay đi!” Lãnh Tâm m , nàng dùng ánh mắt nhìn Diệp Vô Ưu, ngữ khí rất kiên quyết.

“Vậy cũng được, sư phụ tử tử, ta đi trước.” Diệp Vô Ưu hơi khó chịu, nhưng hắn ta cũng hiểu, tối nay không thể chiếm được Lãnh Tâm m một cách dễ dàng. Lúc đi khỏi còn sớm, vả lại vẫn còn hai đại mỹ nhân đang chờ anh ta!

Nhìn thấy bóng của Diệp Vô Ưu biến mất ở cửa, Lãnh Tâm m toàn thân giống như mất hết sinh lực, ngồi phịch xuống ghế, sắc mặt thay đổi không ngừng, biểu hiện vô cùng phức tạp.

Diệp Vô Ưu rời khỏi phòng của Lãnh Tâm m, chuyển sang phòng bên cạnh. Lúc này Lãnh Tương Tương đang ngồi ở đầu giường, không biết đang nghĩ cái gì, nhìn thấy Diệp Vô Ưu đi vào. Sắc mặt của nàng lộ vẻ vui mừng, hơi xấu hổ sắc mặt chuyển sang màu hồng.

“Sư đệ, đệ đến đây!” Lãnh Tương Tương nhẹ nhàng nói, dùng tay chỉ lên giường “Ngồi đây!”

Diệp Vô Ưu không khách khí, đến bên ngồi cạnh Lãnh Tương Tương, tiện tay ôm lấy lưng của cô. Trước mặt người khác thì vừa lạnh lùng vừa cổ quái, còn đối với hắn ta lại vô cùng dịu dàng, làm cho Diệp Vô Ưu trong lòng cảm thấy rất vui.

“Sư tử, đêm nay ta ở lại đây được không?” Diệp Vô Ưu nhìn thẳng vào mặt Lãnh Sương Sương, trong lòng dương dương tự đắc.

“Không muốn” Lãnh Sương Sương nói rất nhỏ: “Ta... ta còn chưa chuẩn bị, đệ cũng biết nếu đệ ôm, ta sẽ không thoải mái.”

Lãnh Sương Sương lại tiếp: “Sư đệ, đệ cùng ta nói chuyện là được rồi, hoặc đệ có thể về phòng.”

“Vậy cũng được! Đúng rồi, sư tử, mấy ngày hôm nay lúc đệ ở Vô Song cung, tử không thấy buồn chứ?” Diệp Vô Ưu kì thực cũng không quá nóng lòng muốn chiếm hữu Lãnh Sương Sương.. Không biết vì sao, hẳn ta thực sự cũng muốn hưởng thụ, nhưng lại thấy Lãnh Sương Sương muốn giữ mối quan hệ trước mắt cũng không sao.

“Vẫn tốt, ta từ trước đến nay đều có một mình, vì vậy đã quen rồi” Lãnh Sương Sương nói, “Chỉ là.... chỉ là có chút nhớ đệ.”

“Kì thực ta cũng rất nhớ tử!” Diệp Vô Ưu hôn lên má Lãnh Sương Sương nói. Rõ ràng là lừa người mà, lúc ở Vô Song cung, hẳn ta chỉ muốn có được hai mỹ nhân Hoa Nguyệt Lan và Hoa Vân La, còn thời gian đâu mà nhớ đến Lãnh Sương Sương?

Tuy là nói dối, nhưng Lãnh Sương Sương nghe thấy rõ ràng rất vui, mà để cho mỹ nhân vui, Diệp Vô Ưu không ngại gì nói dối.

Cứ như vậy, Diệp Vô Ưu ôm lấy lãnh Sương Sương, từ từ nói chuyện. Hẳn ta chỉ cần nói mấy câu thân mật, Lãnh Sương Sương chủ động để cho hẳn ta hôn, nhưng thời gian càng lúc càng muộn. Diệp Vô Ưu cuối cùng cũng rời khỏi phòng của nàng.

“Sư tử, ngủ sớm đi!” trước khi rời khỏi phòng Diệp Vô Ưu hôn nàng một cái, rồi nói nhanh.

“Sư đệ, đệ cũng ngủ sớm nhé.” Diệp Vô Ưu lúc ra đến cửa. Giọng Lãnh Sương Sương cất lên từ phía sau _hiển nhiên, Diệp Vô Ưu sẽ không đi ngủ sớm rồi.

Hoa Vân La đã lên giường, nhưng vẫn chưa ngủ, vì nàng biết Diệp Vô Ưu nhất định sẽ đến. Nàng đã đóng cửa phòng, nhưng lại cố ý mở một cánh cửa sổ, tất nhiên là chuẩn bị cho Diệp Vô Ưu. Chỉ là, chờ đã rất lâu, Diệp Vô Ưu vẫn chưa đến, nàng chịu đựng hết nỗi bất đầu mắng: “Tên tồi tệ, đi đâu thế không biết?”

Nhớ đến cái đêm phong cuồng của hai người, Hoa Vân La cảm giác toàn thân như nóng bừng, nàng bây giờ chỉ mặc một chiếc áo mỏng bó sát thân. Đường như tất cả đều là chuẩn bị để đón Diệp Vô Ưu, vốn dĩ nàng cho rằng Diệp Vô Ưu sẽ sớm đến, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy xuất hiện, để nàng chờ cảm giác rất khó chịu.

Đột nhiên cảm giác có cái gì đó, nhìn về phía cửa sổ, nàng thoáng thấy có bóng người tiến vào từ phía đó.

“Tên tồi này, đóng cửa sổ lại!” Hoa Vân La nói giọng chán nản, âm lạnh hẳn đi. Diệp Vô Ưu đã đóng cửa sổ, sau đó đến bên giường, vén màn, chui vào.

“Ồ tồi, ai cho ngươi tùy tiện? trên người có mùi hương!” Hoa Vân La tức giận nói. Ngực khí có chút chua xót.

“Không có, là mùi hương trên người Vân La mà!” Diệp Vô Ưu nói dối một cách trơn tru .

“Ồ tồi, ngươi dám lừa ta, cẩn thận ta đá ngươi xuống đấy!” Hoa Vân La bất mãn nói, cách nói có phần làm nũng , vừa có phần như ụ hiếp.

“Ta biết Vân La yêu quý sẽ không nhẫn tâm như vậy đâu!” Diệp Vô Ưu cười nói, tay ôm lấy Hoa Vân La

“Ồ tồi, để người ta phải chờ lâu như vậy!” Hoa Vân La nói qua vai của Diệp Vô Ưu: “:Lần sau còn để ta chờ lâu như thế, ta sẽ không cho ngươi lên giường đâu!”

“Hoá ra Vân La không chờ được à!” Diệp Vô Ưu cười, một tay lướt khắp người nàng. Trong nháy mắt quần áo không có nhiều bây giờ hoàn toàn không còn. Sau đó áp sát người nàng, gối đầu lên ngực nàng, hai tay Hoa Vân La chủ động cởi y phục của Diệp Vô Ưu.

112. Chương 4: Tiên Thuật Chi Nguyên

Cho đến tận khi trời sáng, Diệp Vô Ưu mới kết thúc đêm cuồng hoan đó, ôm lấy Hoa Vân La ngủ thiếp đi đến khi Diệp Vô Ưu tỉnh, mới phát hiện ra mình đã ở trên xe ngựa, vẫn đang gối đầu lên chân Hoa Vân La. Lúc đó đã là chiều rồi, hẳn ta đã ngủ hơn nửa ngày.

Lúc sáng sớm, Hoa Nguyệt Lan tìm Hoa Vân La, trở mắt chờ đợi khi nhìn thấy Hoa Vân La và Diệp Vô Ưu ôm nhau ngủ. Có lẽ kẻ ngốc cũng biết mối quan hệ giữa Hoa Vân La và Diệp Vô Ưu, chỉ là nàng không hỏi gì cả, hai người một là sư phụ, một là tình lang của nàng, mối quan hệ lung tung này làm cho nàng không biết phải xử trí như thế nào.

Cũng chính vì lý do đó khiến cho lúc Diệp Vô Ưu tỉnh lại, phát hiện Hoa Nguyệt Lan dùng ánh mắt rất cổ quái nhìn mình, làm cho hắn ta trong lòng cảm thấy thắc mắc.

Trong hơn nửa tháng tiếp theo, Diệp Vô Ưu đã trải qua quãng thời gian rất thoải mái, Phần lớn thời gian, hắn ta đều ở cùng Hoa Vân La. Mối quan hệ của anh ta với Hoa Vân La cũng đã công khai thân mật, chỉ có điều là không ai nói ra, nhưng tất cả đều biết, hầu như vào mỗi tối Diệp Vô Ưu đều qua đêm ở phòng của Hoa Vân La.

Nhưng từ sau khi biết mối quan hệ thật giữa Hoa Vân La và Diệp Vô Ưu, Hoa Nguyệt Lan cũng không quan tâm gì đến Diệp Vô Ưu. Mấy đêm, Diệp Vô Ưu thân mật nhưng đều bị Hoa Nguyệt Lan đuổi ra ngoài. Mấy lần như vậy, Hoa Nguyệt Lan đều biểu thị thái độ rất kiên quyết, thậm chí dùng cái chết để uy hiếp Diệp Vô Ưu. Diệp Vô Ưu không có cách nào, cũng chỉ biết nhượng bộ Hoa Nguyệt Lan.

Đương nhiên, Diệp Vô Ưu cũng không để phí thời gian hắn ta còn có Lãnh Tâm m, có lúc cũng mò đến phòng của Lãnh Sương Sương. Lãnh Sương Sương tuy đối với hắn ta hình như gần gũi thuận, nhưng cuối cùng cũng không để hắn ta phá vỡ mối quan hệ, cự tuyệt tới cùng.

Còn về nha đầu Hàm Yên, tuy đã bị Diệp Vô Ưu hoàn toàn lãng quên, nhưng Hàm Yên cũng không quá buồn chán, cùng với Mộ Dung tiểu tiểu gây ra một chút phiền phức. Trên đường đi nhìn ai cũng không thuận mắt, bọn họ sẽ đi tìm hắn ta gây rối. Trên đường đi, cũng có mấy lần không may bị họ làm phiền,

đến lượt Lam Tiểu Phong tỏ ra phiền muộn, tên nhóc này cũng rất thích mỹ nhân. Vấn đề là mấy mỹ nhân cùng đi đều không có quan hệ gì với hắn ta, hắn ta bây giờ rất hối hận vì đã cùng đi với Diệp Vô Ưu. Song anh ta bây giờ là tùy tùng của Mộ Dung tiểu tiểu. lại không có cách nào đi khỏi, không phải như vậy thì tên nhóc này đã bỏ đi từ lâu.

Trên đường đi không có chuyện gì xảy ra, mọi người đều rất thuận lợi đến Tản Tiên môn, lúc đó mới chỉ là mồng tám tháng năm. Sau khi đến bọn Hoa Vân La mới phát hiện ra bọn họ là nhóm người đến rất trễ. Tản Tiên môn bề ngoài xem ra rất bình thường, nó với thân phận là tu tiên đệ nhất đại môn phái, nhìn rất không thoả đáng.

Lần này tiếp bọn Hoa Vân La vẫn là Tiêu Dao. Nhưng đối với người không mời cũng đến như Lãnh Tâm m, Tiêu Dao cũng không nói gì, đồng thời biểu thị sự hoan nghênh, cũng sắp xếp cho nàng chỗ nghỉ cần thận.

Tiêu Dao hiển nhiên là rất bận rộn, cũng không cùng mọi người nói gì nhiều, chỉ an bài chỗ nghỉ trước, sau đó nhanh chóng rời đi. Những ngày tiếp theo ở đó, Hàm Yên dẫn Mộ Dung tiểu tiểu đi lãng lãng khắp nơi ở Tản Tiên môn. Cũng chẳng có ai để ý đến bọn họ, đúng là hơi kỳ lạ, nhưng Diệp Vô Ưu mỗi ngày vẫn trốn trong phòng, quấn lấy Hoa Vân La. Đáng thương cho Hoa Vân La bị hắn ta quấn lấy hơn một tháng, bây giờ có chút sợ hắn ta. Không có cách nào, ai là người khiến Diệp Vô Ưu càng lúc càng say đắm nàng chứ?

Ngày mười lăm tháng năm.

Sáng sớm, Diệp Vô Ưu còn đang ôm Hoa Vân La ngủ. Tiêu Dao đột nhiên đến, nói Tiêu Vấn Thiên mời mọi người, Hoa Vân La lúc này mới đánh thức Diệp Vô Ưu.

Hậu viện của Tản Tiên môn có một cái sân rất rộng, bốn mặt của sân cây cối rất rậm rạp, ngay chính giữa lập một thạch đài, trên thạch đài, có khắc ba chữ: Thăng Tiên đài.

Trên Thăng Tiên đài, lúc đó có một người đàn ông đang ngồi tĩnh tọa dung mạo vô cùng anh tuấn, người đó chính là Tiêu Vấn Thiên.

Bốn phía xung quanh thăng tiên đài có rất nhiều người. Diệp Vô Ưu đảo mắt nhìn xung quanh, tìm không được người quen, lại càng không quan tâm đến bọn họ, đương nhiên nguyên nhân quan trọng nhất là trong số những người đó hoàn toàn không thấy mỹ nhân nào.

“Hoan nghênh các vị đồng đạo đến Tản Tiên môn, thân là chủ nhân ở đây mà đến hôm nay mới gặp mọi người, thật quá thất lễ.” Tiêu Vấn Thiên nói, giọng rất thấp nhưng rất rõ ràng. “Vì việc này rất trọng đại, ta sẽ đi thẳng vào vấn đề, các vị đều là giáo giáo giả của tu tiên giới, nhưng điều tôi muốn nói cho các vị là, cách tu tiên của các vị từ trước đến nay kì thực đều sai cả!”

“Cái gì?” mọi người đều kinh ngạc. Rất nhiều người trông rất giận giữ, nếu như những lời đó do người khác nói ra, bọn họ chắc chắn sẽ phản bác, nhưng người nói ra chuyện này lại là Tiêu Vấn Thiên, bọn họ đương nhiên phải cư xử khác.

“Kì thực, cho đến bây giờ, cái mà mọi người tu luyện hoàn toàn không phải là tiên thuật, Kì thực, nó chỉ là võ thuật, ta muốn nói cho mọi người đừng mong đổi tên võ thuật thành tiên thuật thì thành tiên thuật chân chính. Tiên thuật thực sự, kì thực hoàn toàn chưa từng xuất hiện ở Vân Mộng đại lục.”

“Tiêu môn chủ đã mời chúng ta đến, chắc là muốn chỉ điểm về tiên thuật cho chúng tôi.” Hoa Vân La cười nói, phát ra hàng vạn loại phong tình.

“Chỉ điểm thì không dám, nhưng bản thân ta mấy ngày gần đây đã đắc đạo, tiết lộ thiên cơ, vì muốn tiên giới có thể lưu lại một chút gì đó, cũng là muốn Vân Mộng đại lục có thể xuất hiện tu tiên nhân sĩ chân chính. Ta mong trong mấy ngày này, giảng cho mọi người một chút về tiên thuật chân chính.” Tiêu Vấn thiên nói rất chậm: “Thời gian chỉ có ba ngày, mọi người có thể tiếp thu được bao nhiêu là tùy vào cơ duyên, ba ngày sau ta sẽ bay về tiên giới.”

“Cái gì mà giảng thuật chứ, sao không viết ra để mọi người từ từ xem? Một chút thành ý cũng không có.” Diệp Vô Ưu nói thầm, âm thanh tuy nhỏ, nhưng vẫn đủ để Tiêu Vấn Thiên nghe thấy.

“Vị tiểu huynh đệ này có việc còn chưa biết, thiên cơ không thể tiết lộ. Ta lần này nói về tiên thuật đã là khai ân của tiên giới rồi.” Tiêu Vấn Thiên nói: “Thời gian không nhiều, bây giờ bắt đầu, ta bắt đầu giảng thuật, sẽ không nghỉ, mọi người lúc nào cũng có thể rời khỏi đây, cũng có thể đi ngay từ bây giờ.”

Mọi người còn chưa phản ứng gì, Tiêu Vấn Thiên đã nói cái gì đó rất chậm và rất khó hiểu. Tiêu Vấn Thiên nhắm mắt lại, nói không ngừng một câu gì đó làm cho mọi người có cảm giác hình như ông ta đang đọc một bài văn.

Diệp Vô Ưu mới bắt đầu còn chú ý nghe một chút, chỉ là bản thân nghe cũng không hiểu. Vốn dĩ hắn ta định viết lại, sau khi thử mới phát hiện, tự cho rằng mình rất thông minh, nhưng điều căn bản không biết viết vào cái gì.

“Được một lúc, Diệp Vô Ưu tự thấy mình với tu tiên không có duyên, cũng không muốn nghe nữa. Song hắn ta cũng không rời khỏi đó, vì Hoa Vân La của hắn đang ngồi xếp bằng ở đó, miệng lẩm nhẩm cái gì, hình như đang rất tập trung lắng nghe. Những người khác cũng đều giống Hoa Vân La, hiển nhiên là đang rất tập trung.

“Thôi đi, ta phải ở lại bảo vệ vợ chứ!” Diệp Vô Ưu nghĩ thầm trong bụng, ở đây có mấy mỹ nhân, đều là vợ hiện tại hoặc tương lai của hắn ta, vì không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Hắn ta phải ở lại đây xem ra tốt hơn.

Lúc đó cũng rất muộn, ngoại trừ Diệp Vô Ưu đã đi ăn mấy thứ, còn những người ở chung quanh thăng tiên đài, đều chưa ai rời khỏi. Tiêu Vấn Thiên vẫn giữ nguyên tốc độ, cái gì gọi là tiên thuật, cái gì không phải là tiên thuật, Diệp Vô Ưu hoàn toàn không hiểu rõ, nhưng đến bây giờ thì đã rõ hơn một chút, cái này và cái tiên thuật trước đây của Vân Mộng đại lục, nghe đúng là có sự khác biệt rất lớn.

Ba ngày. Đối với Diệp Vô Ưu chính xác mà nói rất khó chịu, tuy nghe không hiểu. Nhưng hắn ta cũng biết, việc này đối với bọn họ Hoa Vân La mà nói, lại rất quan trọng. Vì vậy, vào lúc này hắn ta cũng không làm phiền bọn họ. Nhưng chỉ ngồi bên cạnh thì sẽ rất khó chịu, vì vậy anh ta ngủ hết lúc này đến lúc khác.

Không biết đã bao lâu, nửa tỉnh nửa mê Diệp Vô Ưu bỗng nhiên cảm thấy có cái gì đó chiếu vào mắt, hé mắt ra nhìn.

“Mặt trời lên rồi sao?” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm. Nhưng ngay lập tức anh ta phát hiện, mặt trời hoàn toàn chưa xuất hiện. Lúc đó trời vẫn còn tối, ánh sáng chiếu vào mắt đó phát ra từ thẳng tiên đài. Nói một cách nghiêm túc là phát ra từ người của Tiêu Vãn Thiên.

“Lẽ nào, lẽ nào thật sự là phi thăng?” Diệp Vô Ưu trong lòng không ngăn được sự kích động, từ người của Tiêu Vãn Thiên toả ra một luồng ánh sáng. Bốn phía xung quanh thẳng tiên đài, cũng bị một luồng ánh sáng bao trùm. Tiêu Vãn Thiên ngạc nhiên, miệng lẩm bẩm cái gì đó, ngay lập tức toàn thân ông ta bay lên từ từ.

Trong không trung, một luồng ánh sáng chiếu xuống, bao phủ toàn thân Tiêu Vãn Thiên. Trong luồng ánh sáng đó, Tiêu Vãn Thiên từ từ bay xuống, trên mặt của ông , lúc đó xuất hiện ánh sáng rất thiêng liêng thuần khiết.

Diệp Vô Ưu đột nhiên phát hiện ra một hiện tượng rất kì lạ, hắn ta nhìn thấy có hai Tiêu Vãn Thiên. Một Tiêu Vãn Thiên đang từ từ bay lên, ngoài ra còn có một Tiêu Vãn Thiên khác vẫn đang ngồi trên Thẳng tiên đài. Hắn ta một chốc nhìn lên, một chốc lại nhìn xuống, cuối cùng không nhìn thấy hai người đó có điểm gì không giống nhau. Quá kì lạ hắn ta cuối cùng không nhìn được đã đi về phía thẳng tiên đài. Lúc đó mọi người ở xung quanh thẳng tiên đài, đang dùng ánh mắt rất thành kính nhìn Tiêu Vãn Thiên bay lên, không có ai quan tâm xem Diệp vô Ưu làm cái gì.

Lúc Diệp Vô Ưu đi đến bên thẳng tiên đài, thẳng tiên đài xoay vài vòng. Cuối cùng nhìn không được hắn đã dùng tay chạm vào Tiêu Vãn Thiên, hắn ta muốn xem xem, người ngồi trên thẳng tiên đài rốt cục là thật hay giả.

113. Chương 5: Tu Tiên Bình Giám Giá

Nhìn xung quanh, đều trống rỗng, cái gì cũng không có, nhìn lên trên không thấy trời, nhìn xuống dưới chẳng thấy đất, nhưng kì lạ hắn ta đứng rất an toàn.

“Lão già thôi này, ông đưa ta đến nơi nào thế này?” Diệp Vô Ưu không nhìn được lên tiếng mắng.

“Cái tên nhóc này, thật không biết lớn bé gì hết.” Lúc đó bên tai có một âm thanh truyền đến. Sau đó Diệp Vô Ưu mới phát hiện, ở phía trước không xa có một người. Tiêu Vãn Thiên, chỉ là Tiêu Vãn Thiên bây giờ xem ra hình như với Tiêu Vãn Thiên ngồi trên Thẳng tiên đài không giống nhau, hình như có mấy phần tiên phong đạo cốt hơn.

“Đây là đâu?” Diệp Vô Ưu tức giận hỏi.

“Đây là một nơi rất tuyệt vời!” Tiêu Vãn Thiên cười nói: “Còn cụ thể là nơi nào thì người không cần quan tâm, cái người nên quan tâm là vì sao ta bắt người đến đây!”

“Lão già thôi, nhanh thả ta ra!” Diệp Vô Ưu phẫn nộ nói.

“Nhóc con, đối với người lớn tuổi như ta người phải khách khí một chút. Nếu không người sẽ không thể ra khỏi nơi này đâu” Tiêu Vãn Thiên cười tỉnh quái: “Ta nói cho người biết, ở nơi này người có muốn tự sát đi nữa cũng không được, để người ở lại đây mười năm hay tám năm, cho biết mùi, khẳng định người chịu không nổi.”

“Lão già thôi, ông là đồ biến thái!” Diệp Vô Ưu rên lên: “Nhanh nói đi, người bắt ta đến đây làm gì? Có việc gì muốn cầu xin ta giúp hay sao?”

“Nhóc con, không phải là cầu xin người giúp ta, mà là để người làm việc cho ta!” Tiêu Vãn Thiên tiếp tục: “Tên nhóc này người không xem ta ra gì. Người khác đều chăm chú nghe ta truyền thụ tiên thuật, trong khi người ở bên cạnh mà ngủ, không để tên nhóc nhà người làm chút việc sao xứng đáng với ba ngày ta vất vả chứ?”

“Ông giảng khó hiểu thế, sao ta lại phải nghe? Muốn ta làm gì thì nói nhanh lên, đừng có viện lí do!” Diệp Vô Ưu phần nộ nói: “Ta rõ nói trước, việc đó có lợi ta mới làm, không có lợi ta không làm đâu!”

“Tên nhóc nhà ngươi muốn có lợi!” Tiêu Vấn Thiên kêu lên một tiếng: “Yên tâm, cái lợi tự nhiên sẽ có, ta đưa trước cho ngươi một pháp bảo!”

Nói đến đây, một đạo ánh sáng chiếu xuống Diệp Vô Ưu. Diệp Vô Ưu còn chưa phản ứng gì, thì trên cổ tay trái của hắn ta có một cái gì đó giống như vòng tay, mà cái vòng tay đó rõ ràng hình như kết hợp với tay của hắn ta, làm thế nào cũng không thể cởi ra được

“Lão già thôi, đây là cái gì?” Diệp Vô Ưu không giữ được bình tĩnh hỏi.

“Cái này, đây là một pháp bảo phòng ngự, ta nói cho ngươi biết, đây là pháp bảo số một ở Vân Mộng đại lục. Ít nhất trong mấy chục năm sau, đây cũng là pháp bảo duy nhất, tên nhóc nhà ngươi đừng nói là không thoả mãn!” Tiêu Vấn Thiên có chút bất mãn nói: “Tên nhóc như ngươi không có tu tiên thiên phú, pháp bảo này có thể bảo vệ ngươi. Để các tu tiên giả khác không có cách nào tấn công ngươi được”

“Có việc tốt như vậy sao?” Diệp Vô Ưu không ngăn được sự hoài nghi, nhưng cũng bị mê hoặc lập tức hỏi: “Lão già thôi, ông không phải vừa mới thành tiên sao? Còn cái đồ này?”

“Ai nói ta mới thành tiên? Trên thực tế, ta đã nhập tiên giới một tháng trước, chỉ là tiên giới giao cho ta một nhiệm vụ, nếu không ta đã không ở lại Vân Mộng đại lục hơn một tháng” Tiêu Vấn Thiên nói: “Tên nhóc thôi tha, ta nói cho ngươi biết, nó không chỉ là một pháp bảo phòng ngự thông thường, nó còn có một công năng nữa, là dùng nó để kiểm tra cấp bậc tu tiên của các tu tiên giả.”

“Ồ? kiểm tra như thế nào?” Diệp Vô Ưu hiếu kì hỏi.

“Muốn kiểm tra tiên thuật của người nào thì nắm lấy tay của người. Truyền chân khí vào, người phải nhìn thật cẩn thận, người thấy trên pháp bảo có vật giống như một cái gương nhỏ, trên gương sẽ hiển thị một dòng chữ, cái dòng chữ ấy sẽ nói rõ cấp bậc của tu tiên giả đó.” Tiêu Vấn Thiên kiên nhẫn giải thích, sau đó nắm lấy tay của Diệp Vô Ưu: “Ta làm thử cho ngươi xem.”

Rõ ràng trực giác cảm thấy có một luồng chân khí rất lớn truyền vào, nhưng ngay lập tức biến mất vô ảnh vô tung. Sau đó, Diệp Vô Ưu cúi đầu nhìn cái gương nhỏ của cái vòng tay, trên mặt quả nhiên hiển thị ra bốn chữ nhỏ: ‘Sơ cấp tiên nhân’

“Hả, ông chỉ mới là sơ cấp tiên nhân!” trong cách nói của Diệp Vô Ưu có chút coi thường.

“Tên nhóc thôi tha, ta mới thành tiên, đương nhiên là sơ cấp tiên nhân!” Tiêu Vấn Thiên tức giận nói: “Còn nữa, tên nhóc này ngươi đừng xem thường ta là sơ cấp tiên nhân, ta nói cho ngươi biết, hiện nay toàn bộ Vân Mộng đại lục, đừng nói sơ cấp tiên nhân, ngay cả sơ cấp tu sĩ, đều không có mấy người.”

“Sơ cấp tu sĩ là cái gì?” Diệp Vô Ưu ngây người ra hỏi.

Tu tiên giới của Vân Mộng đại lục trong tương lai, tu tiên giả phân thành ba loại, cấp thấp nhất là tu sĩ, sau đó là chân nhân, cao nhất là tấn tiên. Mỗi loại lại phân thành ba cấp khác nhau là sơ cấp, trung cấp và cao cấp, sơ cấp tu sĩ, cũng là cấp thấp nhất của tu tiên giả, tương đương với việc vừa mới nhập môn.” Tiêu Vấn Thiên lần này cũng nhẫn nại giải thích cho Diệp Vô Ưu: “Tên nhóc thôi tha, sau này ngươi sẽ phụ trách đi kiểm tra các tu tiên giả, ngươi hãy mang chuyện này nói cho mọi người ở ngoài biết. Sau này, ngươi sẽ là tu tiên bình giám giả.”

“Cái đồ này có tác dụng gì?” Diệp Vô Ưu đã nghĩ về việc này nhưng không hiểu: “Bọn họ cũng không biết chính xác bản thân tu đến mức độ nào. Còn nữa, ta nói các ông thật quá vô vị, làm cái gì mà phải phân thành nhiều cấp như vậy, thành tiên rồi thì gọi là tiên nhân, không thành tiên thì gọi là tu tiên giả, như vậy không hơn à?”

“Ngươi hiểu cái gì?” Tiêu Vấn Thiên vô cùng tức giận nói: “Tên nhóc thôi tha, ngươi tu luyện được mấy chục năm, còn không biết bản thân mình có tiến bộ không, sẽ có lòng tin tiếp tục tu luyện nữa không? Chúng ta xây dựng cấp bậc không giống nhau, vì muốn để mỗi tu tiên giả nhìn thấy hy vọng, để bọn họ biết bản thân cách tiên nhân càng ngày càng gần. Như vậy bọn họ mới có động lực tiếp tục tu luyện.”

“Nói như vậy, các người sao không thiết lập nhiều cấp bậc vào? Ví dụ như mỗi loại xây dựng mấy trăm cấp bậc, để bọn họ mỗi ngày đều thấy tiến bộ.” Diệp Vô Ưu bĩu môi nói.

“Tên nhóc thối tha, không muốn làm nên người mới nói nhiều như vậy. Bây giờ ta nói cho người biết, người phải làm việc này, nếu không phân biệt rõ các cấp bậc của tu tiên giả, thì không có cách nào xúc tiến tốc độ tu tiên của họ. Để Vân Mộng đại lục sớm xuất hiện tiên nhân thứ hai, rõ chưa?” Tiêu Vãn Thiên bị Diệp Vô Ưu công kích không có cách nào phản bác, bất giác tức giận nói.

“Ta vì sao phải làm việc này?” Diệp Vô Ưu nghiêng ngang nói: “Mà này, lão già thối, không phải ông lên mặt tiên nhân giao nhiệm vụ cho ta đấy chứ?”

“Tên nhóc thối tha, người nghĩ người sống được mấy chục năm nữa?” Tiêu Vãn Thiên nói, đừng nói ta không cảnh tỉnh người, với võ thuật của người bây giờ nhiều nhất là có thể sống đến 80 tuổi, mà nhìn lại mình xem. Rõ ràng là túng dục quá độ, chỉ sợ không sống được đến mấy chục năm, người không muốn giống như ta à, sống ba trăm năm vẫn còn trẻ?”

“Có cái gì lớn đâu, ta cũng tu tiên rồi.” Diệp Vô Ưu tuy có chút động lòng, nhưng miệng vẫn không chịu thừa nhận.

“Người cũng tu tiên?” Tiêu Vãn Thiên cảm thấy nực cười nói, “Tiểu tử thối, đừng nói ta xem thường người, người mà có thể tự mình tu luyện thành tiên nhân, ta tự sát ngay.”

“Lão già thối, vậy ông có cách nào giúp ta tu luyện thành tiên nhân không?” Diệp Vô Ưu nói.

“Đương nhiên có cách, nhưng ta không thể vô duyên vô cớ giúp người, ta cũng không có giấu người. Hiện tại nhân tài ở tiên giới rất ít, nếu Vân Mộng đại lục một trăm năm sau không thể xuất hiện tiên nhân thứ hai. Ngày đó đối với ta cũng không tốt hơn” Tiêu Vãn Thiên rên lên một tiếng: “Tên tiểu tử thối, ta không quan tâm người dùng biện pháp nào, chỉ cần người làm cho Vân Mộng đại lục nội trong vòng một trăm năm xuất hiện ít nhất là tiên nhân thứ hai, ta ở đây có một viên tiên đơn, bây giờ đưa cho người uống, viên tiên đơn này có thể làm cho người tương lai nội trong vòng một trăm năm bảo đảm người vẫn như bây giờ, nếu có người thành tiên, ta sẽ tiếp tục giúp người.”

Diệp Vô Ưu cũng không quan tâm nhiều, nhận viên tiên đơn từ tay Tiêu Vãn Thiên, bỏ vào miệng uống.

“Vị rất bình thường, không thể nói là ngon” Diệp Vô Ưu nói thầm

“Tiểu tử thối, người không biết viên tiên đơn này ở tiên giới cũng rất có giá trị !” Tiêu Vãn Thiên nói: “Nếu không phải chọn người giúp ta làm việc thì ta đã giữ lại cho mình dùng rồi!”

“Được rồi, được rồi, ta giúp người, để cho bọn họ khổ luyện tu tiên không đơn giản hơn sao? muốn giúp bọn họ khích lệ cái gì chứ!” Diệp Vô Ưu không thoải mái nói: “Lão già thối, ta ở cái nơi quỷ quái này lâu rồi, thả ta ra đi!”

“Tiểu tử thối, người phải nhớ, sự việc lần này mà tốt thì ta có lợi, mà người cũng có lợi. Sự việc lần này mà không tốt, ta không có lợi mà người đương nhiên cũng không có lợi.” Tiêu Vãn Thiên có chút không yên tâm nói.

“Ông yêu sách nhiều quá. Không yên tâm, không biết tìm người khác làm sao?” Diệp Vô Ưu không kiềm chế được nói: “Ông có nhiều đồ đệ như vậy, sao không tìm bọn họ?”

“Bọn chúng đều có khả năng tu luyện thành tiên. Mà bọn chúng quá trung hậu thật thà, đương nhiên làm không được việc này.” Tiêu Vãn Thiên nói.

“Được rồi, được rồi, ta muốn ra ngoài, ông đưa ta ra đi!” Diệp Vô Ưu hết kiên nhẫn nói: “Yên tâm đi, vì ở Vân Mộng đại lục có rất nhiều mỹ nhân. Ta nhất định sẽ làm tốt việc này, thuận tiện ta còn có thể theo đuổi vài mỹ nhân nữa.”

“Tiểu tử thối, lúc nào cũng không quên mỹ nhân, chẳng trách người túng dục quá độ!” Tiêu Vãn Thiên có chút tức giận nói, sau đó hướng về phía Diệp Vô Ưu đá một cái.

Một khắc sau, Diệp Vô Ưu phát hiện, hắn ta đã về đến bên cạnh thặng tiên đài, mà trên thặng tiên đài, đã là khoảng không không có một bóng người. Hắn ta nhìn tay trái của mình, chiếc vòng pháp bảo vẫn còn đó,

chứng minh hắn ta không phải vừa mới mơ, mà khi nhìn lại bốn phía, hắn ta mới phát hiện ra có rất nhiều người đang nhìn hắn ta với ánh mắt kì quái.

“Diệp công tử, giúp tôi bình giám cấp bậc tu tiên đi!” đột nhiên ở giữa rất nhiều người hướng về phía Diệp Vô Ưu nói một câu giống nhau.

114. Chương 6: Hồng Phiến Mĩ Nữ

Không đợi mọi người phản ứng, Diệp Vô Ưu lại bực bội nói: “Các người tu tiên được mấy ngày? Còn đòi bắt đầu bình giám cấp bậc! Muốn bình giám cũng được, ba tháng sau tới tìm tại”

“Lời Diệp huynh thật có lí.” Tiêu Diêu lên tiếng phụ họa. Hắn tịnh không có nao lên như đám người vừa rồi: “Gia sư vừa mới phi thăng. Ba ngày liền, gia sư liên tục giảng giải tiên thuật, ta nghĩ mọi người có khả năng có nhiều chỗ còn chưa hiểu sâu. Cho nên bây giờ nên tận dụng thời gian tĩnh tâm nghiên cứu hiểu thấu mới được. Vì vậy, việc bình giám cấp bậc tu tiên, hãy y theo lời Diệp huynh, ba tháng sau mới tiến hành.”

Lời nói của Tiêu Diêu tức thì khiến tất cả mọi người im lặng trở lại. Không nghi ngờ gì nữa, vì Tiêu Vãn Thiên phi thăng nên dẫn tới địa vị Tán Tiên môn càng vượt xa ngày trước.

“Lời Tiêu công tử rất có lý.” Lúc này Hoa Vân La mở miệng lên tiếng, bề ngoài là tán đồng lời nói của Tiêu Diêu. Nhưng trên thực tế, đương nhiên là giúp Diệp Vô Ưu: “Việc bình giám cấp bậc, mọi người đừng quá nóng vội, trước mắt nhiệm vụ hàng đầu không gì bằng việc nghiên cứu thật kỹ những giảng giải về tiên thuật của Tiêu môn chủ trước đây. Mọi người đem thành quả ba ngày đó nghiên cứu thật kỹ, sau khi trở về, truyền thụ cho đệ tử bốn môn nhằm mục đích phát dương quang đại tiên thuật chân chính.”

“Chà, các người đều nghe rồi đấy, trong vòng ba tháng, các người trước hết trở về tu luyện cho tốt. Sau ba tháng, các người đến tìm ta là được.” Diệp Vô Ưu lại dương dương nói.

Có Tán Tiên môn và Vô Song cung hai đại môn phái đứng ra lên tiếng giúp Diệp Vô Ưu, những người khác cũng không nói thêm gì nữa. Mặc dù vẫn còn có người muốn biết cấp bậc tu tiên của bọn họ bây giờ, nhưng cũng chỉ đành thầm kêu nhẩn nại nhẩn nại, đợi đến sau ba tháng nữa.

Cùng ngày, gần như tất cả mọi người rời khỏi Tán Tiên môn. Diệp Vô Ưu cũng vậy. Hắn và mấy người Hoa Vân La, Hoa Nguyệt Lan bắt đầu quay trở về, trên đường gần như có thể gọi là ngựa không dừng vó. Lúc này, Diệp Vô Ưu coi như đã được mở rộng tâm mắt, biết một chút thực lực của Ma tông. Dưới sự an bài của Lãnh Tâm m, khoảng mấy canh giờ, bọn họ lại đổi một cỗ xe ngựa, cứ thế ở luôn trên xe, mệt mỏi thì nghỉ ngơi luôn trên đó. Kết quả, quãng đường vốn mất tới nửa tháng, bọn họ chỉ cần không đến bảy ngày đi đường. Vào tối ngày thứ bảy, một đoàn người về đến Vô Song cung.

Cũng chẳng biết Lãnh Tâm m và Hoa Vân La có chủ ý gì, Lãnh Tâm m không ngờ lại ở lại Vô Song cung. Kỳ quái là, Hoa Vân La không ngờ cũng để nàng ở lại. Lúc này, Lam Tiểu Phong và Mộ Dung Tiểu Tiểu, trước đây không thể tiến vào Vô Song cung, cũng đã vào ở trong cung.

Trong mấy ngày này, việc Tiêu Vãn Thiên phi thăng thành tiên đã truyền khắp Vân Mộng đại lục. Việc trước khi thành tiên, Tiêu Vãn Thiên đã truyền thụ cho một số người tiên thuật chân chính, cũng từ từ truyền bá khắp nơi. Kết quả, từ ngày đó, những môn phái từng được Tiêu Vãn Thiên thỉnh mời tham gia cuộc Thành tiên tụ hội, liền trở nên náo nhiệt, liên tục có người muốn gia nhập môn phái của họ. Mục đích tự nhiên là rất đơn giản, bọn họ muốn học tập tiên thuật chân chính.

Bất quá, người trong các phái từng nghe Tiêu Vãn Thiên giảng giải tiên thuật ngày đó. Sau khi trở về nhà, tất cả đều chọn việc bế quan, bao gồm cả mấy người Hoa Vân La, Lãnh Tâm m cũng đều như vậy. Ngoại lệ duy nhất là Diệp Vô Ưu.

Ngay cả Mộ Dung Tiểu Tiểu, Lam Tiểu Phong, Hàm Yên đều lựa chọn bế quan tĩnh tu, chỉ có Diệp Vô Ưu nhàn rỗi vô sự. Hắn lúc này rất sầu muộn. Hoa Vân La đã bế quan, dĩ nhiên là chẳng chú ý đến hắn. Lãnh Sương Sương luôn hết lòng chiều chuộng hắn cũng bế quan tương tự, không thể chăm sóc hắn nữa. Lãnh Tâm m và Hoa Nguyệt Lan càng không cần nhắc tới. Hai người họ trước đây đã chẳng hề để ý đến hắn, nữa là giờ đây bọn họ thực sự muốn tĩnh tu?

Buổi tối thứ hai từ khi về đến Vô Song Cung.

Thời gian này trước đây, đa phần là Diệp Vô Ưu đang ôm ấp ngọc thể tuyệt mỹ của Hoa Vân La nhưng giờ đây hẳn một thân một mình thơ thẩn khắp nơi. Tên tiểu tử này không chịu nổi tịch mịch, bắt đầu chuyển mục tiêu sang những mỹ nữ khác của Vô Song cung. Mục tiêu đầu tiên của hắn chính là Lam Đồng Đồng.

Mặc dù Hoa Vân La đã hồi cung, nhưng vì nàng đã lập tức bế quan cho nên lúc này công việc của Vô Song cung vẫn do Lam Đồng Đồng xử lý. Vì vậy, Diệp Vô Ưu cũng nhận được một tin tức, chẳng bao lâu nữa, Yến Băng Cơ có thể sẽ về tới. Chỉ là cụ thể lúc nào trở về thì chẳng một ai biết.

Lam Đồng Đồng không ở trong phòng mà ở trên đỉnh Phiêu Miểu phong. Sắc trời tối tăm, nàng ta lặng lẽ đứng trong bóng tối, trong lòng như ba đào dậy sóng.

Mãi tới nay, nàng luôn nghĩ rằng hiện tại mình đang tu tiên. Tuy nhiên, mấy ngày trước nàng mới hiểu được, trên thực tế, tiên thuật mà nàng tu luyện trước đây vẫn chỉ là võ thuật. Còn tiên thuật chân chính cũng đã xuất hiện, chỉ là nàng tịnh không hiểu. Còn cung chủ cũng như những người khác hiểu được tiên thuật, lúc này đều đang bế quan.

Nàng rất nóng lòng muốn biết những chuyện liên quan đến tiên thuật nhưng lúc này chẳng có ai ở Vô Song cung có thể nói cho nàng rõ. Ngày trước nàng và Hoa Nguyệt Lan quan hệ rất tốt, bây giờ cũng đang bế quan tu luyện. Chẳng có cách nào khác, nàng cũng chỉ có thể chậm rãi đợi chờ. Chỉ là nàng chẳng có cách nào bình tĩnh trở lại.

“Ai!” tiếng bước chân nhẹ nhàng từ phía sau khiến nàng bừng tỉnh. Lam Đồng Đồng đột ngột xoay người lại hét lớn nhưng lập tức hơi sững sốt, nhú mày hỏi: “Diệp công tử, sao người lại ở đây?”

“Lam tỷ tỷ, ta đến tìm nàng!” Diệp Vô Ưu cười hi hi đáp. Mặc dù trong bóng tối không thể hoàn toàn nhìn thấy rõ dáng vẻ lúc này của Lam Đồng Đồng. Thân hình yếu điệu của nàng cũng đủ khiến tim hắn đập mạnh không thôi. Tên tiểu tử này mấy ngày nay đã rất khó chịu rồi. Suốt từ lúc rời Tấn Tiên môn đến nay, hắn chưa hề lâm trận với nữ nhân, khiến cho hắn trước đây vẫn chinh chiến đêm đêm, sao có thể chịu nổi?

“Diệp công tử, ngài tìm ta có chuyện gì?” Lam Đồng Đồng khẽ nhú mày, hỏi.

“Lam tỷ tỷ, nàng muốn tu tiên phải không?” Diệp Vô Ưu bước đến trước mặt Lam Đồng Đồng, rồi sau đó làm ra vẻ rất thần bí thấp giọng hỏi lại.

“Diệp công tử, người đã biết rõ rồi sao còn cố hỏi làm gì?” Lam Đồng Đồng nhếch nhếch đáp: “Bây giờ liệu có mấy người không muốn tu tiên chứ?”

“Cái gì chứ, ta chẳng thèm tu tiên.” Diệp Vô Ưu nghĩ bụng nhưng ngoài miệng tự nhiên là không nói ra như vậy. Hắn lại mở miệng dụ hoặc Lam Đồng Đồng: “Lam tỷ tỷ, vậy nàng có muốn biết tu tiên thể nào hay không?”

“Diệp công tử, chẳng lẽ người biết tu tiên như thế nào sao?” Lam Đồng Đồng hỏi ngược lại. Thật ra nàng biết Diệp Vô Ưu đã trở thành người được gọi là tu tiên bình giám giả. Có thể nói là trong giới tu tiên hiện nay, hắn là người được chào đón nồng nhiệt nhất. Chỉ là, trước mắt đối với Lam Đồng Đồng mà nói, cái vị tu tiên bình giám giả này có tác dụng thế nào vẫn còn chưa hiểu được.

“Ta đương nhiên là biết. Ta có thể nói là tu tiên bình giám giả độc nhất vô nhị. Ta biết nàng có khả năng tu tiên hay không, biết nàng có thể tu luyện đến trình độ nào!” Diệp Vô Ưu dương dương đắc ý nói.

“Nhưng, ta nghe nói, Diệp công tử chỉ có thể bình giám cấp bậc tu tiên thôi mà!” Lam Đồng Đồng có chút thắc mắc.

“Đó chỉ là một trong số các năng lực của ta mà thôi.” Diệp Vô Ưu nói dối chẳng hề đỏ mặt: “Những năng lực khác, ta không nói cho bọn họ, tự nhiên là bọn họ không thể biết được. Lam Đồng Đồng nàng không phải là người ngoài, ta chỉ nói cho nàng biết thôi.”

“Ai không phải là người ngoài với người chứ?” Lam Đồng Đồng thâm nhủ nhưng ngoài miệng chẳng hề nói ra, chỉ là có chút hoài nghi hỏi: “Diệp công tử, người không gạt ta chứ?”

“Lam tỷ tỷ, ta sao có thể gạt nàng được? Nàng xinh đẹp như vậy, ta đâu thể gạt nàng! Diệp Vô Ưu long trọng thề thốt, nhưng trong lòng lại nghĩ: “Người hấp dẫn như vậy, ta không lừa người còn lừa ai nữa?”

Lam Đồng Đồng do dự một lát. Nói thật, Diệp Vô Ưu khiến nàng có cảm giác khó có thể tin tưởng được. Có điều, hẳn là tu tiên bình giám giả gì đó là sự thật, có khả năng là hẳn cũng còn có những năng lực khác như đã nói.

“Diệp công tử, vậy người xem ta có khả năng tu tiên không?” cuối cùng Lam Đồng Đồng không thể kháng cự nổi sự dụ hoặc, từng bước từng bước sa vào miệng sói.

“Được, Lam tỷ tỷ, nàng hãy đưa tay phải ra.” Diệp Vô Ưu ra vẻ nghiêm túc nói.

“Sau đó thì sao?” Lam Đồng Đồng đưa tay ra, có chút mê hoặc hỏi.

“Nắm lấy tay trái của ta, đem chân khí của nàng truyền vào thể nội ta.” Diệp Vô Ưu nói tiếp. Trên thực tế, cái này chỉ dùng để bình giám cấp bậc tu tiên, hẳn cũng muốn xem thử rốt cuộc là hiện nay Lam Đồng Đồng có cấp bậc gì không.

Lam Đồng Đồng hơi do dự một chút nhưng vẫn làm theo chỉ dẫn. Sau đó, cả nàng và Diệp Vô Ưu đều đồng thời nhìn thấy cổ tay Diệp Vô Ưu chợt lóe lên chút ánh sáng.

“Không có cấp bậc tu tiên.” Trên pháp bảo hiện lên mấy chữ đó. Lam Đồng Đồng nhìn thấy rất rõ.

“Diệp công tử, đây là ý tứ gì vậy?” Lam Đồng Đồng có chút khó hiểu hỏi.

“À, Lam tỷ tỷ. Là ta thuận tiện đánh giá nàng một chút mà thôi. Nàng yên tâm, căn cứ theo đánh giá của ta, nàng có thể tu tiên.” Diệp Vô Ưu bắt đầu miệng chẳng như lòng.

“Thật chứ? Vậy Diệp công tử, người có thể cho ta hay, ta nên tu tiên như thế nào?” Lam Đồng Đồng tỏ ra có chút cao hứng hỏi.

“Đương nhiên có thể nói với nàng. Bất quá, Lam tỷ tỷ, nàng còn phải tiếp tục giúp ta kiểm tra một chút.” Cặp mắt Diệp Vô Ưu xoay chuyển, nói.

“Ôi, kiểm tra như thế nào?” Lam Đồng Đồng bắt đầu hơi tin tưởng Diệp Vô Ưu. Rốt cuộc cho đến giờ, Diệp Vô Ưu chưa làm điều xấu xa gì.

“Lam tỷ tỷ, trước tiên nàng nhắm mắt lại, không được động đậy à!” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói.

“Được, ta nhắm mắt.” Lam Đồng Đồng gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Diệp Vô Ưu đi quanh Lam Đồng Đồng mấy vòng, cẩn thận quan sát mọi chỗ trên cơ thể nàng. Gò ngực vút cao, ngọc đồn căng tròn, đôi chân thon dài, cần cổ tuyết bạch, cánh môi mong mỏng, tất cả đều bị hắn tham lam ngắm nghía vài lần. Cuối cùng, hắn dừng lại ở phía sau nàng.

“Làm gì bây giờ? Chỉ chiếm chút tiện nghi nhỏ hay chiếm tiện nghi lớn đây?” Trong lòng Diệp Vô Ưu bắt đầu nổi lên sự giằng xé. Mặc dù trong lòng hắn đã thực sự động dục, nhưng rốt cuộc hắn và Lam Đồng Đồng vẫn chưa thể xem là thân thiết, tựa hồ không hay nếu làm quá đáng. Chỉ là đáng về hiện tại của Lam Đồng Đồng tựa hồ mặc hắn tới hời, khiến hắn không muốn buông tha nàng.

“Diệp công tử, người làm gì vậy?” Lam Đồng Đồng đột nhiên hoảng hốt kêu lên, mở bừng cặp mắt.

115. Chương 7: “dụ Gian” Đồng Đồng

Lam Đồng Đồng muốn vùng vẫy, nhưng phát hiện nàng lúc này căn bản không làm được, không biết từ lúc nào, Diệp Vô Ưu đã tạo ra trên dưới thân thể nàng một cấm chế, khiến nàng vợ phương động dục.

“Diệp công tử, chàng có thể kiểm tra như thế ư?” Lam Đồng Đồng có chút tức giận nói: “Chàng bức bách như vậy, ta sẽ cáo tố với thánh nữ!”

“Lam tỷ tỷ, ta biết nàng không tin, sở dĩ ta không cho nàng động dục. Bất quá, ta thực sự là muốn giúp nàng kiểm tra mà!” Diệp Vô Ưu lộ ra thần sắc có chút ủy khuất: “Chờ một chút nàng sẽ tin tưởng ta thôi.”

“Công tử nói thật sao?” Lam Đồng Đồng thấy Diệp Vô Ưu nói như vậy. Nên không khỏi bắt đầu hoài nghi bản thân có phải là thực sự nghĩ oan cho Diệp Vô Ưu. Chỉ là, từ ngực truyền đến từng cơn cảm giác tê dại, khiến nàng cảm thấy rất nhanh sự xấu hổ cùng phiền muộn không thôi, tức giận nói: “Mặc kệ người nói là thật hay giả, ta không cần người kiểm tra nữa, người thả ta ra.”

“Lam tỷ tỷ, không thể nửa đường lại bỏ dở được.” Diệp Vô Ưu tất nhiên sẽ không thả nàng ra, hắn vừa nói vừa cởi quần áo của Lam Đồng Đồng. lát sau, hắn tiện một tay thăm dò vào mặt trong yếm đào của nàng, trực tiếp đặt lên trên ngọc nhũ của nàng, năm ngón tay xuất ra chân khí nhẹ nhẹ, hắn đang sử dụng thủ pháp xoa bóp thôi thúc tình dục, bắt đầu sử dụng trên người Lam Đồng Đồng.

“Thả, thả ta ra. Ta muốn gọi mọi người đến!” Trong tâm tưởng Lam Đồng Đồng chỉ cảm thấy giống như trận trận hỏa thiêu. Một cảm giác dị dạng cuộn sóng, bắt đầu tấn công vào thần kinh nàng.

“Lam tỷ tỷ, khiến người khác nhìn tới phải khen là đẹp đó!” Diệp Vô Ưu cười hì hì nói, một tay xoa bóp tại ngực nàng, cánh tay khác cũng không yên, bắt đầu chăm sóc mọi chỗ mẫn cảm trên cơ thể nàng, tùy ý khiêu khích tình dục của nàng.

“Người, người rốt cuộc muốn làm gì?” Lam Đồng Đồng yêu kiều hơi thở gấp nói. Trong lòng tình dục cuộn cuộn dâng trào. Khiến nàng xuất ra một chút rên rỉ. Nàng lại không nghĩ rằng chịu thua như thế, nhưng nàng cũng không dám la to. Thân sắc hiện tại của nàng, nếu như bị người khác nhìn thấy, nàng chỉ sợ sẽ cảm thấy nhục nhã hổ thẹn mà chết mất.

“Lam tỷ tỷ, ta đã nói rồi đấy, là giúp nàng kiểm tra mà!” Diệp Vô Ưu nói nhẹ vào bên tai nàng, nói xong liền chìa đầu lưỡi ra liếm nhẹ nhẹ vào dái tai nàng, thân thể mềm mại của Lam Đồng Đồng run rẩy, cuối cùng nhịn không được thốt ra âm thanh yêu kiều.

“Người, người không được xằng bậy!” Trong ngữ khí Lam Đồng Đồng hơi mang theo một chút mùi vị cầu xin. Lúc này, đánh chết nàng cũng không tin Diệp Vô Ưu đang kiểm tra năng lực tu tiên của nàng. Nhưng nàng lại có loại cảm giác vô năng bất lực, đừng nói là nàng còn không dám la to gọi người. Cho dù nàng gọi to lên, hiện tại là ban đêm, cái địa phương này cực kỳ ít người tới. Chắc chắn không có người nghe thấy nàng kêu cứu. Chưa tính đến Diệp Vô Ưu chẳng những là vị hôn phu của thánh nữ, mà nàng còn hiểu rõ, giữa Diệp Vô Ưu và cung chủ quan hệ có chút không minh bạch. Dù thực sự có người đến, chỉ sợ cũng sẽ không cầm giữ Diệp Vô Ưu thế nào.

“Lam tỷ tỷ, thoát mái chứ?” Trong ngữ khí của Diệp Vô Ưu có một chút mùi vị tán tỉnh, nói xong ngón tay chích vào với chút lực đạo hơi hơi mạnh, Lam Đồng Đồng nhịn không được lại rên rỉ lên một tiếng. Dưới sự nỗ lực tấn công Diệp Vô Ưu, qua một khoảng thời gian, thân thể nàng sớm đã đầu hàng, phòng tuyến tâm lý cũng gần như sụp đổ.

“Diệp công tử, đừng, đừng như vậy” Lam Đồng Đồng van xin yếu ớt, trong miệng van xin nhưng lại không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ trầm trầm. Tâm lý nàng cũng tràn ngập nỗi khát khao.

“Lam tỷ tỷ, đòi hỏi gì không? Muốn thỉnh cầu, hãy nói đi!” Trong lòng Diệp Vô Ưu dục hỏa cũng dâng cao. Chỉ là trước khi Lam Đồng Đồng chưa đầu hàng, hắn vẫn chỉ có thể nhẫn nại. Hắn bám chắc vị trí, chính để trên kiêu đồn của Lam Đồng Đồng.

“Không được, không được” Lam Đồng Đồng nói lú lú, nàng đã từ từ hãm nhập trong mơ màng.

Cảm giác thời cơ đã đến, Diệp Vô Ưu lặng lẽ giải khai cấm chế cho Lam Đồng Đồng. Nhưng khi đã giải khai cấm chế Lam Đồng Đồng lại chẳng li khai, lại quay mình ôm lấy Diệp Vô Ưu, điên cuồng lôi kéo y phục của hắn, trong miệng không ngừng thở gấp.

Không đến một khắc, hai người đều đã trần trụi, hai tay Diệp Vô Ưu kéo kiêu đồn Lam Đồng Đồng, uốn lưng tiến nhập thân thể nàng.

“Ư.....” Lam Đồng Đồng phát ra một tiếng thỏa mãn mà lại mang theo tiếng thở dài đau đớn. Trong mắt đột nhiên lưu xuất hai giọt thanh lệ, trong tim nàng hiểu rõ ràng, làm như vậy là không đúng, nhưng thân thể nàng đã hoàn toàn không thể khống chế được, loại khao khát điên cuồng này, khiến nàng gần như vô thức hòa theo sự xâm chiếm của nam nhân.

Diệp Vô Ưu thỏa thích hưởng thụ giai nhân mỹ diệu này, bao ngày dục vọng tích góp. Lúc này triệt để bạo phát trên người Lam Đồng Đồng. Vô Song Cung hộ pháp mỹ lệ, cứ như vậy, chuyển động dưới cái miệng sói của Diệp Vô Ưu.

Sau cơn phong cuồng, Lam Đồng Đồng song nhãn đại di, cơ thể trần trụi nằm trên mặt đất, một chút phản ứng cũng không có. Trái lại Diệp Vô Ưu lúc này lại cảm thấy thân thể sảng khoái, vẫn còn có chút cảm giác đi đến tận cùng.

Trên ngọn cây đào nhỏ bé gió thổi hơi mạnh, lúc này chính là đêm khuya, nhiệt độ không khí tương đối thấp, sau cơn kích tình, Diệp Vô Ưu thấy có chút ngội lạnh, bèn đứng dậy mặc y phục. Sau đó, lại lấy quần áo Lam Đồng Đồng mặc lại cho nàng, rồi ôm nàng bước đi.

Diệp Vô Ưu hiện tại đã biết chỗ ở của Lam Đồng Đồng, liền ôm lấy Lam Đồng Đồng tiến thẳng về phía khuê phòng nàng, sau đó bế nàng đặt lên giường, bắt đầu thiếp đi. Nhưng trong toàn bộ quá trình ấy, Lam Đồng Đồng đều không nói một lời, trông như tượng gỗ, mặc cho hắn bài bố.

Lúc Diệp Vô Ưu tỉnh lại, trời vẫn chưa sáng, hắn sờ dĩ tỉnh dậy, chính là bị tiếng khóc làm tỉnh giấc, mà tiếng khóc, lại đến từ trong lòng hắn, Lam Đồng Đồng khóc lóc bi thiết giữa lúc thương tâm.

“Lam tỷ tỷ, nàng đừng khóc, vui vẻ thì đừng khóc chứ, nàng yêu cầu cái gì, ta đều cho nàng!” Diệp Vô Ưu sợ nhất là nữ nhân khóc, lúc này bị Lam Đồng Đồng khóc đến lực thần vô chủ, bắt đầu nghĩ phương pháp dỗ dành nàng.

Nhưng mà, hắn dỗ dành thế nào cũng không hữu dụng. Chà, không đúng, vẫn còn có tác dụng. Bởi vì, hắn càng dỗ dành, Lam Đồng Đồng khóc càng lợi hại.

“Đừng khóc nữa!” Dỗ dành cả buổi mà không có hiệu quả. Diệp Vô Ưu đột nhiên cảm thấy bức dọc, hướng về Lam Đồng Đồng hét lên một tiếng.

Lam Đồng Đồng tựa hồ bị dọa dẫm sợ đến nảy người, đột nhiên hướng về gian nhà thực sự ngừng lại. Nàng đột nhiên từ trong lòng hắn bò ra, quay đầu nhìn hắn, khuôn mặt xinh đẹp như bông hoa trong cơn mưa, vẫn khiến lòng người rung động không thôi. Mà nàng lúc này, ngọc nhũ trắng nhọn ưỡn ra, ngạo nghễ đỉnh lập trước mắt Diệp Vô Ưu, ngẫu nhiên vẫn còn hơi lay động run rẩy, hiện ra vô cùng cảm dỗ hắn.

“Ô ô” Lam Đồng Đồng lại bắt đầu khóc, tiếng khóc còn to hơn.

“Ta khiến ngươi khóc sao!” Diệp Vô Ưu bỗng nhiên phiêu thân ôm lấy Lam Đồng Đồng đè lên phía dưới thân, đồng thời lấy miệng lấp kín đôi môi anh đào. Đến lúc này, Lam Đồng Đồng tất nhiên khóc không ra tiếng. Chỉ còn lệ thủy lại vẫn như cũ tuôn ra không ngừng.

Thấy thần sắc đó của Lam Đồng Đồng, trong lòng Diệp Vô Ưu lại đột nhiên dưng khởi một cỗ dục vọng không thể ức chế, hắn cởi rất nhanh y phục trên người, sau đó bổ nhào lên người Lam Đồng Đồng, tách hai chân nàng ra, trường khu tiến nhập thẳng vào thân thể nàng.

“Ô này.....” Trong nhất thời, tiếng khóc hòa cùng tiếng rên rỉ xen lẫn với nhau.

Diệp Vô Ưu ở trong cơ thể Lam Đồng Đồng dụng lực xung kích. Tiếng khóc dần dần tiêu thất, tiếng rên rỉ lại bắt đầu nổi lên mạnh mẽ, mà trên khuôn mặt tươi cười của Lam Đồng Đồng, trong lệ thủy có lẫn xuân tình.

Trong khi Diệp Vô Ưu bạo phát trong cơ thể Lam Đồng Đồng một lần nữa, hắn ngã xuống một cách vô lực trên người Lam Đồng Đồng, mà Lam Đồng Đồng cũng thôi rên rỉ. Tất nhiên cũng không thút thít nữa, trong phòng, vẫn có tiếng nhưng chẳng qua là tiếng thở gấp của Diệp Vô Ưu.

“Không được đè lên ta, nặng chết mất!” Lam Đồng Đồng đột nhiên dụng lực đẩy Diệp Vô Ưu xuống, hờn dỗi nói.

“Thế ngươi đè lên ta thì tốt đấy.” Diệp Vô Ưu ôm lấy ngọc thể nàng để lên trên người mình, tùy tiện nói.

“Ta cảm!” Lam Đồng Đồng vùng vẫy một chút, lật mình rơi xuống, lưng tựa vào Diệp Vô Ưu, nghiêng lên trên.

“Ta mệt mỗi lần, trước tiên ngủ đi. Nàng không được khóc nữa!” Diệp Vô Ưu ngáp một cái, cảm thấy thân thể mình rất mệt nhọc.

“Dâm tặc, yêu cầu người quan tâm đến ta!” Lam Đồng Đồng yêu kiều rên một tiếng, thấp giọng nói.

Diệp Vô Ưu đối với cách xưng hô dâm tặc này, tất nhiên là không chút để tâm, nói ban đầu tiểu tử này thực sự là da mặt dày. Vừa mới chiếm hữu một mỹ nữ bằng cách nửa cưỡng bách, nhưng trong tâm một chút áy náy đều không có, vẫn còn dám ôm lấy nàng đi ngủ, cũng không sợ người ta nửa đêm ban cho hắn một đao.

Kì thực, Lam Đồng Đồng rất muốn cho Diệp Vô Ưu một đao. Nhưng sau cùng chỉ là tưởng tượng, tình không có động thủ thực sự, cho dù rất minh mẫn, sau khi Diệp Vô Ưu giải khai cấm chế trên người nàng, nàng chủ động quấn lấy Diệp Vô Ưu. Nhưng khi nàng bình tĩnh lại nghĩ: “Nếu như không phải Diệp Vô Ưu sử dụng nhiều thủ đoạn thiêu khởi tình dục của nàng như thế, nàng cũng sẽ không như vậy. Có thể nói, là bị Diệp Vô Ưu cưỡng bạo.

Nàng đường đường là Vô Song Cung hộ pháp, lại có thể bị người làm cưỡng bạo. Trong lòng Lam Đồng Đồng thực sự rất hận Diệp Vô Ưu, tưởng một kiếm giết hắn. Nhưng nàng chung quy lại cố kị trùng trùng, không động thủ, thêm nữa, không biết là vì cái gì, nàng phát hiện bản thân tựa hồ cũng không phải rất muốn hạ thủ, đặc biệt khiến nàng cảm thấy nhục nhã hổ thẹn, nàng tựa hồ rất nhớ loại tư vị trước đó, loại tư vị mà nàng trước kia chưa bao giờ trải qua.

“Không biết Nguyệt Lan có phải là bị tên dâm tặc này dùng loại phương pháp đó khi phụ không?” Trong lòng Lam Đồng Đồng đột nhiên bốc lên một suy nghĩ, lúc này, nàng đã xác định, vị hôn phu của các thánh nữ, là một dâm tặc chính cống. Có điều nàng vô phương lí giải được, thánh nữ thế nào lại tìm một vị hôn phu như thế này? Nàng cũng vô phương lí giải được, Yến Ngọc Dao thế nào lại sinh ra một con trai như thế này?

Lam Đồng Đồng trong khi hồ tư loạn tưởng, nhưng cuối cùng cũng không chống đỡ được trận trận mỗi một kéo đến, chẳng bao lâu, nàng cũng nặng nề đi vào giấc ngủ.

“Lam hộ pháp, Lam hộ pháp, nàng quay mặt vào trong à?” Buổi sáng ngày thứ hai, Lam Đồng Đồng bị tiếng gõ cửa làm giật mình tỉnh giấc, mở mắt, nhưng không khỏi phải rên rĩ một tiếng.

“Dâm tặc đáng chết, người lại có thể” Lam Đồng Đồng rất muốn chửi mắng người. Diệp Vô Ưu lúc này chính đang đùa nghịch trên cơ thể nàng, cũng không biết hắn lại nhiều tinh lực thế này!

Chỉ là, tiếng gõ cửa phía ngoài lại vang lên, khiến Lam Đồng Đồng mới chửi được nửa câu lại phải thu về.

“Lam hộ pháp, tôi vào bên trong nhé?” Thanh âm trong trẻo bên ngoài lại vang lên lần nữa.

“Như Mi, chuyện gì vậy?” Lam Đồng Đồng hỏi, đồng thời lại dùng tay hung hãn véo Diệp Vô Ưu một cái. Diệp Vô Ưu cũng không phải tốt đẹp gì, hung hãn trừng kích về phía trong thân thể nàng, Lam Đồng Đồng thốt ra tiếng rên rĩ nhẹ, vội vàng dùng tay che miệng.

116. Chương 8: Mĩ Nữ Phỉ Phỉ

“Cầu kiến Diệp công tử, thế người tìm ta làm gì?” Lam Đồng Đồng kêu a một tiếng, trong lòng nàng thấy cả kinh, trong lòng nghĩ chẳng lẽ Như Mi biết Diệp Vô Ưu chính đang ở trong phòng nàng sao?

“Lam hộ pháp, tôi tìm không thấy Diệp công tử, cho nên đến hỏi phải làm sao bây giờ.” Trong ngữ khí Như Mi chứa đựng một chút oan ức.

“Là ai muốn gặp Diệp công tử?” Lam Đồng Đồng biết bản thân có chút lo lắng dư thừa, ngữ khí hòa hoãn một chút nói.

“Cô nương ấy tên là Lăng Phỉ Phỉ, tự xưng đến từ Thiên Nhai Thư Viện.” Như Mi vội vã hồi đáp.

Thiên Nhai Thư Viện? Lam Đồng Đồng không khỏi hơi sửng sốt, Thiên Nhai Thư Viện là tổ chức khá đặc biệt, nghe nói chính là tổ chức tình báo lớn nhất Vân Mộng Đại Lục, tuy nhiên mỗi người ở Vân Mộng đại lục đều hiểu rõ bọn họ phân bố khắp nơi, nhưng không ai biết Thiên Nhai Thư Viện rốt cuộc ở địa phương nào.

Thiên Nhai Thư Viện bán ra đủ loại tin tức tình báo, nhằm mục đích thu lợi, chỉ cần ta đưa ra giá tiền, bọn họ có khả năng cung cấp cho ta bất luận tin tức tình báo gì ta yêu cầu.

Thiên Nhai Thư Viện hành sự dị thường ẩn bí, về cơ bản không ai có thể chủ động liên hệ với bọn họ. Điều là bọn họ chủ động tìm đến nhà, bọn họ biết rõ người nào vào khi nào thì cần tin tức tình báo gì. Sau đó, bọn họ cử người chủ động liên hệ, nếu như có thể đàm phán thỏa điều kiện, bọn họ thường sẽ đem tin tình báo giao ra.

Mà đại lục thập đại cao thủ, Vân Mộng thập tiên tử, đại lục thập đại tu tiên môn phái, một chút tin tức này đều là Thiên Nhai Thư Viện thông báo. Chỉ là, không có gì miễn phí như vậy, cái bằng thứ hạng này được in trên giấy. Mỗi lần mở ra xem là một lượng bạc, có thể nói là tương xứng.

“Như Mi, người trước tiên hãy bảo nàng ta chờ, ta sẽ nhanh chóng đi tìm kiếm Diệp công tử.” Lam Đồng Đồng gật đầu một lát sau nói.

“Tuân lệnh.” Như Mi lĩnh mệnh li khai. Mà Lam Đồng Đồng, cuối cùng lại không thể ức chế phát ra tiếng rên rỉ. Diệp Vô Ưu liên tục không ngừng động tác trên cơ thể nàng, ban nãy nàng có thể nhẫn nại lâu như thế, đã là không dễ dàng rồi.

“Dâm tặc đáng chết, có người tìm người đó!” Lam Đồng Đồng tức tối chửi mắng.

“Cứ để nàng ta đợi đi!” Diệp Vô Ưu thở gấp nói. Một bên song thủ nhào nặn ngọc nhũ Lam Đồng Đồng, một bên xung kích ngọc thể nàng.

Lam Đồng Đồng định nói điều gì đó, nhưng một luồng khoái cảm dao động như sóng lại tập kích toàn thân nàng, khiến nàng trong lúc nhất thời không còn lòng dạ nào nói về chính sự, trong miệng thở dài nhẹ nhẹ, đồng thời ý thức hòa theo sự chiếm hữu của nam nhân trên cơ thể.

Mây tan mưa tạnh, nhưng hai người vẫn như cũ ở trong tư thế kết hợp tại một điểm trùng vô cùng thân mật, tuy nhiên hiểu rõ bên ngoài có người đang chờ hân. Nhưng Diệp Vô Ưu lại không có nửa điểm ý nghĩ muốn rời giường.

“Dâm tặc đáng chết, người vẫn còn không rời giường sao?” Lam Đồng Đồng nhẹ nhàng mắng.

“Vẫn còn sớm mà!” Diệp Vô Ưu tiện miệng nói.

“Người trước tiên hãy rời giường đã!” Lam Đồng Đồng yêu kiều rên lên một tiếng, gắng sức đẩy Diệp Vô Ưu từ trên người nàng xuống. Sau đó liền ngồi dậy, bắt đầu mặc áo rời giường.

Diệp Vô Ưu hứng thú nhìn Lam Đồng Đồng đang từ từ mặc quần áo bao kín thân thể mỹ lệ, khi chờ nàng mặc xong y phục sau khi xuống giường, hân cũng không còn ở trên giường nữa, mặc y phục cực nhanh. Bước xuống giường.

Lam Đồng Đồng trang điểm trước gương, trên làn da nàng đầy những dấu tích hoan hảo lưu lại, trên cơ bản đều dùng y phục che kín lại. Bất quá, còn dấu tích trên khuôn mặt thanh tú cùng chiếc cổ trắng. Thì cần trang điểm một chút mới có thể che lấp được.

“Lam tỷ tỷ, ta ra trước nhé!” Diệp Vô Ưu hôn lướt qua một cái trên khuôn mặt Lam Đồng Đồng. Sau đó liền đi ra ngoài. Sau khi đã tỉnh, hân liền chuẩn bị đến xem Lăng Phỉ Phỉ của Thiên Nhai Thư Viện diện mạo như thế nào.

“Người cút đi càng xa càng tốt cho ta!” Lam Đồng Đồng căm tức chửi mắng, một đêm tối như thế này, nàng từ thiếu nữ băng thanh ngọc khiết biến thành thiếu phụ, mọi thứ xảy đến đột ngột như thế. Khiến nàng trong khoảnh khắc hoài nghi bản thân có phải là vẫn còn ở trong mộng, nhưng mà, trên thân thể thấy mỗi một cùng kiệt sức, lại tố giác với nàng, tất cả điều này đều là sự thật. Mặc kệ nàng không tình nguyện, cũng mặc kệ nàng không cam lòng, nhưng trên thực tế, nàng đã thật sự thất thân.

“Cung chủ, người chừng nào thì xuất quan đây?” Lam Đồng Đồng lẩm bẩm tự nói, tâm lý đột nhiên tách ra, có loại cảm giác mệt mỏi.

Diệp Vô Ưu chạy một hơi đến môn khẩu của Vô Song Cung, sau đó tiện nhìn tới thấy có một mỹ nữ có chút kì quái.

“Có chút nhầm lẫn, giống như Lâm Lộng Nguyệt, nữ nhân mặc y phục nam nhân a!” Diệp Vô Ưu trong lòng thầm kêu lên một tiếng, nữ nhân này lại có thể mặc một thân nho sam của nam nhân. Nho sam tỏ ra hơi rộng, nhưng lại vô phương che đậy dáng người ngạo nhân của nàng, đặc biệt là bộ ngực ấy đột xuất hai ngọn nhũ phong, phía dưới nho sam rộng lớn đó vẫn mang tới cho con người một loại cảm giác ham muốn.

Nét vẽ trên khuôn mặt nàng rất nhu hòa, ngũ quan cực kỳ xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt rất to, trong veo mà lại sáng ngời, khiến người vừa thấy thì đã khó mà quên được, bờ môi hiện ra hơi dày, nhưng đem đến cho người ta một loại cảm giác càng mị hoặc.

“Thiên Nhai Thư Viện Lăng Phỉ Phỉ, xin chào Diệp công tử.” Trong khi Diệp Vô Ưu vẫn còn đang hàn thườnng mỹ nữ, Lăng Phỉ Phỉ lại đã chủ động chào hỏi Diệp Vô Ưu.

“Chúng ta đã quen biết nhau rồi sao?” Diệp Vô Ưu hỏi phục lại tinh thần, có chút kì quái hỏi.

“Diệp công tử đương nhiên không biết tiểu nữ tử, bất quá, tiểu nữ tử đối với đại danh Diệp công tử, lại đã nghe nói từ lâu.” Lăng Phỉ Phỉ nở nụ cười xinh đẹp, dáng tươi cười thật vô cùng mĩ lệ.

“Như vậy à, nàng tìm ta có việc gì?” Diệp Vô Ưu tiện miệng hỏi, chàng hỏi thẳng vào vấn đề.

“Tiểu nữ tử có sự tình trọng yếu muốn cùng Diệp công tử thương lượng, bất quá, Diệp công tử, ở đây có tiện nói chuyện không?” Lăng Phỉ Phỉ nhìn trái nhìn phải, trừ Như Yên, Như Mi ở phía ngoài, thì bên ngoài Vô Song Cung vẫn còn có không ít nhân nhân.

“Vậy người theo ta vào đây đi!” Diệp Vô Ưu ngẫm nghĩ nói, cho dù hắn không có ý nghĩ mang theo một mỹ nữ tiến vào Vô Song Cung.

“Tạ ơn Diệp công tử.” Lăng Phỉ Phỉ cười ngọt ngào, cùng Diệp Vô Ưu tiến vào Vô Song Cung.

Như Yên, Như Mi hai người định nói điều gì đó, sau cùng lại vẫn không nói gì cả, không có biện pháp, các nàng cũng không quản được Diệp Vô Ưu.

Diệp Vô Ưu tiếp tục cùng Lăng Phỉ Phỉ tiến tới Yến Băng Cơ biệt viện, sau đó thẳng tiến đến ngoại thất của hắn.

“Phỉ Phỉ tỷ, hiện tại có thể nói được rồi đấy!” Diệp Vô Ưu vốn thành thực, lúc này cũng đổi cách xưng hô với nàng là tỷ tỷ.

Lăng Phỉ Phỉ hơi sững sốt, ngay sau đó lại yên nhiên cười: “Vô Ưu đệ đệ, tỷ tỷ muốn tặng đệ một phần đại lễ.

Lăng Phỉ Phỉ cũng không khác, Diệp Vô Ưu gọi nàng là tỷ tỷ, nàng cũng nhân tiện tự xưng là tỷ tỷ.

“Đại lễ gì nào? Chẳng lẽ Phỉ Phỉ tỷ tự đưa mình giao cho đệ?” Diệp Vô Ưu cười hì hì hỏi, vừa nói mà nhân châu vẫn còn chuyển động không ngừng trên người Lăng Phỉ Phỉ.

Lăng Phỉ Phỉ hơi ngẩn người, lập tức phì cười: “Vô Ưu đệ đệ, người thực là hay nói giỡn.”

“Đệ không có nói giỡn đâu, nếu Phỉ Phỉ tỷ tỷ nói tự giao mình cho đệ, đó thực sự là một phần đại lễ đó!” Diệp Vô Ưu thực sự uể oải nói, cái mà tiểu tử này vĩnh viễn cảm thấy hứng thú nhất đều là mỹ nữ, mà Lăng Phỉ Phỉ lại là loại tuyệt sắc mỹ nữ, vĩnh viễn là mục tiêu của hắn.

Lăng Phỉ Phỉ lại thấy sững sốt, mặc dù trước kia có một chút hiểu biết đối với Diệp Vô Ưu. Chỉ là Diệp Vô Ưu thời gian xuất đạo còn quá ngắn, tư liệu có hạn, cho nên, Lăng Phỉ Phỉ hiểu biết về hắn cũng không nhiều lắm. Hiện tại Diệp Vô Ưu trực tiếp biểu đạt ý đồ của hắn đối với nàng như thế, vẫn thực sự khiến nàng có chút không thoải mái.

“Vô Ưu đệ đệ, Vô Song Cung khắp nơi đều là mỹ nữ, tỷ tỷ đây là loại son phấn tầm thường, đệ lẽ nào lại để trong tim.” Lăng Phỉ Phỉ cúi đầu nuốt ức khí, lại vội vàng nói: “Thực ra, Vô Ưu đệ đệ, tỷ tỷ là muốn đưa tiền cho đệ.”

“Đưa tiền?” Diệp Vô Ưu có chút khó hiểu, “Tiền gì cơ?”

“Vô Ưu đệ đệ, đệ có muốn kiếm tiền không?” Lăng Phỉ Phỉ cười nhẹ, “Chỉ cần đệ nguyện ý hòa thư viện chúng ta hợp tác, chúng ta có thể cung cấp cho đệ một cơ hội lớn để kiếm tiền.”

“Phỉ Phỉ tỷ tỷ, tỷ trước tiên là nói về kiếm tiền thế nào đi.” Diệp Vô Ưu uể oải nói, kì thực tiểu tử này đối với việc kiếm tiền cũng vẫn còn có chút hưng thú. Dù trong nhà hắn kì thực có nhiều tiền, nhưng mà bản thân hắn lại rất nghèo, ít nhất hiện tại hắn tương đối nghèo. Mấy ngày nay, hắn cơ bản ăn uống khá sơ sài. Trước kia là Hàm Yên cấp tiền cho hắn tiêu, mấy ngày nay phần lớn số tiền đó đều đã hết rồi.

“Mĩ nữ tiêu tiền đều rất lợi hại, kiếm thêm chút tiền cũng tốt, nếu không thì về sau không có tiền nuôi lão bà.” Diệp Vô Ưu trong lòng ngẫm ngẫm suy nghĩ.

“Vô Ưu đệ đệ, không biết đệ có biết không. Thiên Nhai Thư Viện từ trước tới nay, đều luôn luôn thông báo Vân Mộng đại lục cao thủ bảng, tiên tử bảng, còn có tu tiên môn phái bảng, mà chỉ những tờ bảng này, chúng ta đều bán ra mỗi bảng với giá một lượng bạc. Mặc dù giá cả tương đối cao, nhưng vẫn còn rất nhiều người mua.” Lăng Phỉ Phỉ cười nhẹ, “Đặc biệt là đại lục cao thủ bảng, chúng ta một năm thay đổi một lần, mỗi lần đều có thể bán được vài chục vạn tờ.”

“Nhiều như thế cơ à?” Diệp Vô Ưu hơi ngẩn người. Nói như vậy, Thiên Nhai Thư Viện mỗi năm có thể kiếm được mấy chục vạn lượng bạc từ trên cái bảng này, thu nhập thực sự là không nhỏ.

“Kì thực mấy chục vạn lượng bạc cũng không thể xem là quá nhiều. Nếu như một nửa trong đó đều giao cho đệ đệ ngươi. Ta nghĩ, ngươi cũng đủ tiêu vặt.” Lăng Phỉ Phỉ mỉm cười, “Ta biết Vô Ưu đệ đệ hiện tại là tu tiên bình giám giả, sau ba tháng, đệ sẽ bắt đầu đánh giá người đứng đầu. Đến lúc đó, chúng ta muốn căn cứ vào kết quả đánh giá của đệ, loại bỏ bớt Vân Mộng đại lục tu tiên giả khỏi bảng xếp hạng, chúng ta quyết định đặt tên cái bảng này là Tiên Bảng.”

“Úc, sau đó cầm đi bán lấy tiền phải không?” Diệp Vô Ưu lúc này coi như là đã đại khái minh bạch ý nghĩ của Lăng Phỉ Phỉ.

“Đúng rồi, bởi vì là đệ nhất kì tiên bảng, phần tiên bảng này đối với toàn bộ Vân Mộng đại lục tu tiên giới mà nói, có ý nghĩa đặc biệt, căn cứ phần tiên bảng này, chúng ta đồng thời có thể lập ra bảng sắp xếp các môn phái tu tiên, đối với trước mắt rất nhiều người nói đến thử tu tiên, hai phần bảng này có tác dụng hướng dẫn không thể thay thế.” Lăng Phỉ Phỉ gật gật đầu. “Vì lẽ đó, chúng ta nâng giá của cái bảng này lên mười lượng bạc một tờ.

“A? Đắt như thế sao?” Diệp Vô Ưu hơi ngẩn người.

“Đệ có lẽ không biết, bởi vì hiện tại mọi người đều không biết ai mới là tu tiên giả chân chính, vì lẽ đó, bọn họ vốn không biết đi tìm ai học tập tiên thuật, hiện tại, một phần tư liệu như vậy đối với bọn họ mà nói thật sự vô cùng trân quý. Nếu như không phải suy xét đến một số ít người tịnh không có bao nhiêu tiền, giá cả thậm chí có thể cao hơn.” Lăng Phỉ Phỉ tỏ ra rất tự tin, nói tiếp: “Ta có thể cam đoan, đến lúc đó, chỉ tiêu cho cái phân bảng này, đều có nhu cầu cao hơn so với bất luận cái gì trước kia.”

117. Chương 9: Đả Kiếp Mĩ Nữ (cướp Đoạt Mỹ Nữ)

“Vô Ưu đệ đệ, tôn chỉ của Thiên Nhai Thư Viện chúng ta là: Thỏa mãn cho khách, bất luận kẻ nào cần thông tin tình báo.” Lăng Phỉ Phỉ mỉm cười: “Chỉ cần đệ gật đầu, chúng ta liền bắt đầu an bài vụ này, đến ngày thu được lợi nhuận, chúng ta sẽ giao cho đệ một nửa.”

“Điều này, ta còn suy nghĩ đã.” Diệp Vô Ưu uể oải nói, nhiều tiền thế này mặc dù khiến hắn động tâm. Nhưng hắn dù sao vẫn cảm thấy có chút không thoải mái, theo lý mà nói. Thiên Nhai Thư Viện không nên phân chia cho hắn nhiều thế này, mặc dù hắn không phải hiểu rất rõ tình hình Thiên Nhai Thư Viện, nhưng có thể tưởng tượng, đó phải là một tổ chức cực kỳ to lớn, lại bán những cái gọi là bản danh sách kia. Tiêu phí rất nhiều nhân lực, nhưng đối với Diệp Vô Ưu mà nói, trên thực tế tịnh không cần tiêu phí công phu gì cả. Suy nghĩ như vậy, hắn tựa hồ thu được khoản tiền này rất ung dung.

“Vô Ưu đệ đệ, chúng ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi một địa phương, tên là Vô Ưu sơn trang, Vô Ưu sơn trang cách nơi này khoảng chừng trăm dặm, trong đó phong cảnh như tranh vẽ, đặc biệt thích hợp để cư trú.” Lăng Phỉ Phỉ tiếp tục nói: “Bất luận đệ nguyện ý cùng Thiên Nhai Thư Viện chúng ta nói lời hợp tác, đệ có thể dọn đến Vô Ưu sơn trang, từ nay về sau, đệ có thể ở trong đó tiến hành bình luận tu tiên. Ta nghĩ, đệ dẫu sao cũng không thể cứ lưu lại Vô Song Cung được?”

“Phỉ Phỉ tỷ tỷ, các người đối với ta thực sự tốt a!” Diệp Vô Ưu uể oải nói: “Nhưng mà chẳng lẽ các người thực sự chỉ muốn nhờ ta cùng các người hợp tác chế tạo ra cái gọi là tiên băng sao?”

“Vô Ưu đệ đệ, lẽ nào đệ cho rằng chúng ta vẫn còn có ý đồ khác sao?” Lăng Phỉ Phỉ yên nhiên cười: “Vẫn còn thì đệ không dám cùng chúng ta hợp tác phải không?”

“Nàng sử dụng phương pháp khích tướng không hiệu quả đâu. Ta từ trước tới giờ đều không có sự việc gì mà không dám làm. Chẳng qua là, nếu như là việc không có lợi, ta tuyệt không làm.” Diệp Vô Ưu cười hì hì nói tiếp: “Phỉ Phỉ tỷ, nếu ta đáp ứng tỷ, tỷ cho ta cái lợi ích gì nào?”

Lăng Phỉ Phỉ hơi sững sốt. Sau đó nói: “Vô Ưu đệ đệ. Số tiền đó và điền trang mà chúng ta cho đệ, chẳng lẽ còn không coi là lợi ích sao?”

“Phỉ Phỉ tỷ, ta đây mặc dù không phải có rất nhiều tiền, nhưng cũng chẳng thiếu tiền quá. Vì lẽ đó tiền đối với ta mà nói, không phải là lợi ích gì cả!” Diệp Vô Ưu cười hì hì nói: “Ta vẫn còn thích lợi ích khác. Chẳng hạn như, Phỉ Phỉ tỷ tỷ nàng đây!”

Diệp Vô Ưu nói xong câu đó, liền bắt đầu nhìn tới Lăng Phỉ Phỉ không có hảo ý, nhãn châu lẩn chuyển không ngừng, quét lên bộ vị mấu chốt trên cơ thể nàng.

“Vô Ưu đệ đệ, đệ không được nói giỡn.” Lăng Phỉ Phỉ sắc mặt hơi cứng đờ.

“Hi hi. Phỉ Phỉ tỷ tỷ, ta có thể hỏi tỷ một vấn đề không? Tỷ ở Thiên Nhai Thư Viện, có thân phận gì?” Diệp Vô Ưu nhãn châu vừa chuyển, vừa mở miệng hỏi.

“Ta, ta ở Thiên Nhai Thư Viện, chỉ là một nhân vật rất bình thường thôi.” Lăng Phỉ Phỉ cười gượng gạo, sắc biến đổi bắt đầu có chút bất an.

“Ta đoán nhé. Phỉ Phỉ tỷ tỷ ở Thiên Nhai Thư Viện có thân phận phải tương đối cao, bất quá. Khẳng định cũng không phải cao nhất, không biết Phỉ Phỉ tỷ tỷ đến tìm ta, có đúng là nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này không?” Diệp Vô Ưu cười hì hì hỏi.

“Vô Ưu đệ đệ, đệ hỏi điều đó làm gì?” Lăng Phỉ Phỉ sắc mặt càng trở nên khó coi.

“Không có gì, ta chẳng qua muốn biết, nếu như Phỉ Phỉ tỷ tỷ không thể hoàn thành nhiệm vụ, trở về có hay không phải nhận sự trừng phạt?” Dáng vẻ Diệp Vô Ưu chân thật cùng vô tội. Hiện tại Lăng Phỉ Phỉ lại có loại cảm giác thôi thúc muốn đánh hấn. Chỉ vì, hấn nói đúng vào nỗi lo âu trong lòng nàng.

Lăng Phỉ Phỉ trong Thiên Nhai Thư Viện đúng là không phải nhân vật bình thường. Trên thực tế, nàng có thân phận rất cao ở Thiên Nhai Thư Viện, nàng là một trong những truyền nhân của Thiên Nhai Thư Viện viện chủ, cũng là một trong những người có khả năng ngồi chức viện chủ sau này của Thiên Nhai Thư Viện. Chuyển đi này, nàng phụng mệnh đến trước cùng với Diệp Vô Ưu đạt thành hiệp nghị, chỉ có thể thành công, không thể thất bại, một khi không thể cùng Diệp Vô Ưu đạt thành hợp tác hiệp nghị, vị trí viện chủ của nàng bị hăng đi không nói, còn rất có thể nhận thêm hình phạt khác.

Mà Thiên Nhai Thư Viện sở dĩ muốn cùng Diệp Vô Ưu hợp tác, tất nhiên không chỉ đơn giản là vì lợi ích cho Diệp Vô Ưu như thế. Trên thực tế, các nàng còn vì bản thân mình, chẳng qua là các nàng sẽ không nói với Diệp Vô Ưu mà thôi.

Diệp Vô Ưu tuy không biết mục đích chân chính của Lăng Phỉ Phỉ cùng Thiên Nhai Thư Viện, thêm nữa tiểu tử này dù thích tiền, nhưng giống như xưa nay lại thích nhất là mỹ nữ. Cho nên mới không chịu đáp ứng Lăng Phỉ Phỉ dễ dàng như thế, lại muốn tìm kiếm chút lợi ích nhiều hơn trên thân thể nàng.

“Vô Ưu đệ đệ, người đã biết tỷ tỷ có thể sẽ thụ đả hình phạt, hà tất lại còn làm khó tỷ tỷ đây làm gì?” Lăng Phỉ Phỉ cười miễn cưỡng, trong ngữ khí hàm chứa một chút mùi vị cầu khẩn.

“Phỉ Phỉ tỷ tỷ à, ta cũng không định làm khó tỷ. bất quá, làm người nhất định phải có nguyên tắc, tỷ nói có đúng hay không?” Diệp Vô Ưu vẻ mặt khó xử đích nói.

“Đương nhiên rồi.” Lăng Phỉ Phỉ ngẩn người, gật gật đầu, liền sau đó nhin không được hỏi: “Nguyên tắc làm người của đệ là gì?”

“Nguyên tắc của ta ư, gặp sự việc không có lợi, nhất định không làm!” Diệp Vô Ưu cười hì hì nói: “Vì lẽ đó, Phỉ Phỉ tỷ tỷ, thật xấu hổ, tỷ chưa cho ta một chút lợi ích, ta cũng không thể đáp ứng tỷ được!”

“Thế đề rốt cuộc yêu cầu lợi ích gì?” Trong lòng Lăng Phỉ Phỉ có loại cảm giác khổ sở, lúc đầu nàng tưởng rằng, đưa tiền lại còn đưa nhà, Diệp Vô Ưu sẽ phải cực kỳ sáng khoái đáp ứng rồi. Nào có ngờ sự thật nhưng lại không phải như thế.

Lăng Phỉ Phỉ không biết rằng, nếu như nàng không xinh đẹp như thế này, hoặc giả Thiên Nhai Thư Viện cứ phái nam nhân tới, có thể lúc này Diệp Vô Ưu đã đáp ứng rồi, tuy nói hấn đối với tiền không phải cực kỳ cảm thấy hứng thú, nhưng nhiều tiền như thế này đối với hấn vẫn còn có không ít sức hấp dẫn. Suy cho cùng, ai cũng không ngờ đến, khi nhìn thấy Lăng Phỉ Phỉ một đại mỹ nhân thế này, Diệp Vô Ưu lại muốn chiếm chút tiện nghi, cho nên mới kéo dài lâu như vậy.

“Điều này, ta nghĩ là, kỳ thực, Phỉ Phỉ tỷ tỷ, cá nhân ta cũng không có một chút tham tâm, tỷ chỉ cần cho ta một chút, chỉ một chút lợi ích thôi!” Diệp Vô Ưu dùng hai ra dấu một cái, nhãn châu vẫn như cũ chuyển đảo không ngừng, liên tục đảo đi đảo lại trên người Lăng Phỉ Phỉ.

“Một chút là bao nhiêu cơ?” Lăng Phỉ Phỉ có chút dở khóc dở cười, “Vô Ưu đệ đệ, chi bằng đệ trước hết đáp ứng ta đi? Đệ muốn lợi ích. Sau này, sau này ta từ từ giao lại cho đệ!”

“Lợi ích sau này đương nhiên sau này tính toán lại, Phỉ Phỉ tỷ tỷ. Chi bằng, tỷ hôn ta một cái nhé?” Diệp Vô Ưu cười hì hì nói, “Tỷ hôn ta một cái, ta đáp ứng tỷ ngay.”

“A?” Khuôn mặt tươi cười của Lăng Phỉ Phỉ đỏ rực, “Vô Ưu đệ đệ, đệ, đệ sao lại đưa ra yêu cầu này?”

“Phỉ Phỉ tỷ tỷ, tỷ nếu nói không đồng, thì ta thay đổi một cái tốt đẹp khác đấy!” Diệp Vô Ưu cười xảo quyệt.

“Đổi thành cái gì cơ?” Lăng Phỉ Phỉ hiện tại có loại cảm giác đứng ngồi không yên, nếu không phải viện chủ dặn dò nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, chỉ sợ nàng đã khởi thân li khai.

“Đổi thành ta hôn tỷ một cái!” Diệp Vô Ưu cười hì hì.

“Vô Ưu đệ đệ, ta” Lăng Phỉ Phỉ có cảm giác dở khóc dở cười, sao lại đụng phải một người như thế này?

“Cho dù không nguyện ý, Phỉ Phỉ tỷ tỷ, ta tiền tỷ về nha!” Diệp Vô Ưu tỏ vẻ có chút không nhận được.

“Vô Ưu đệ đệ, chúng ta, chúng ta vừa mới quen nhau không đến nửa canh giờ, như vậy không quá tốt ư!” Lăng Phỉ Phỉ bím lấy nói: “Chi bằng, đệ trước tiên đáp ứng ta. Ta... ta sau này trở lại sẽ cho đệ hôn một cái, được không?”

“Không được, vạn nhất tỷ sau này thất hứa thì sao?” Diệp Vô Ưu một mực cự tuyệt.

“Ta, ta có thể phát thệ, nhất định sẽ không nuốt lời!” Lăng Phỉ Phỉ vội vàng nói, tâm tưởng nàng đang hướng về viện chủ. Cứ cho Diệp Vô Ưu hôn một cái, vậy coi như xong.

“Ta suy nghĩ đã.” Dáng vẻ Diệp Vô Ưu cực kỳ nghiêm túc cân nhắc suy xét.

Trên thực tế, Diệp Vô Ưu tịnh không suy nghĩ, lúc này hấn lại tưởng tượng tới ngọc thể Lăng Phỉ Phỉ phía dưới bộ nho sam, từ từ trong não bộ phác họa một hình dáng sơ sài.

“Vô Ưu đệ đệ, đệ nghĩ xong chưa?” Sau một lát, Lăng Phỉ Phỉ nhìn không được hỏi.

“Thôi được, Phỉ Phỉ tỷ tỷ nàng đã có thành ý như thế, ta đây cũng đành phải đáp ứng nàng thôi!” Diệp Vô Ưu mết mết nói: “Bất quá, tạm thời ta vẫn sẽ không tới Vô Ưu sơn trang, qua một thời gian ngắn, nàng lại đến đón ta đấy!”

“Vô Ưu đệ đệ, đa tạ đệ!” Lăng Phỉ Phỉ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nét vui mừng, có thể hoàn thành nhiệm vụ này, vị trí viện chủ ngày sau, đã có một nửa thuộc về nàng:

“Không cần cảm tạ ta, Phỉ Phỉ tỷ tỷ, nàng hãy nhớ, nàng vẫn còn nợ ta một nụ hôn!” Diệp Vô Ưu cười hì hì nói.

“Ta biết rồi. Vô Ưu đệ đệ, nhớ sự việc mà đệ đáp ứng ta, ta về Vô Ưu sơn trang trước.” Lăng Phỉ Phỉ tiểu mặt đỏ lên, thấp giọng nói, sau đó liền hướng Diệp Vô Ưu cáo từ, giống như chạy thoát thân li khai địa phương khiến nàng lúng túng khó xử không thôi.

Diệp Vô Ưu chán ngán cũng không lưu giữ nàng lại, hẩn nhìn từ phía sau hình bóng xinh đẹp của Lăng Phỉ Phỉ, lầm bầm nói: “Chạy thoát được một lần, không chạy được năm mươi lần, ta xem nàng có thể chạy đến nơi đâu.”

Diệp Vô Ưu lại bắt đầu đi nhàn rỗi vào trong Vô Song Cung, không có biện pháp, hẩn kỳ thực rất buồn, bất quá, chuyện này mới đi lắc lư một hồi, lại chạm mặt Lam Đồng Đồng.

“Dâm tặc đáng chết, Lăng Phỉ Phỉ tìm người làm gì?” Vừa nhìn thấy Diệp Vô Ưu, Lam Đồng Đồng liền mở miệng hỏi.

“Không có gì cả, mang cho ta một ít tiền, còn cho ta một tòa trang viện.” Diệp Vô Ưu tùy miệng nói.

“Nàng muốn tặng người cái gì?” Lam Đồng Đồng sững sốt: “Người và Lăng Phỉ Phỉ trước kia quen nhau à?”

“Đương nhiên không quen nhau, ta cũng là vừa mới quen nàng ta thôi!” Diệp Vô Ưu lắc đầu: “Còn như nàng ta tặng ta vì cái gì ư, đương nhiên là vì vừa gặp nhau và yêu nhau rồi!”

“Đồ mặt dày!” Lam Đồng Đồng phì một hơi: “Người là người ai gặp cũng yêu quả không sai, bất quá yêu người đều là nam nhân!”

“Nàng dám cười nhạo ta!” Diệp Vô Ưu buồn bực hóa thành phần nộ, lách mình tóm lấy Lam Đồng Đồng kéo vào trong lòng, sờ sát cơ thể mềm mại của nàng, sờ mó khắp trên dưới.

“Dâm tặc đáng chết, người điên sao? Ở đại đình đông người, sẽ bị người nhìn thấy đó!” Lam Đồng Đồng cố sức vùng vẫy, đoạn hành lang này thông với chỗ ở của chúng đệ tử Vô Song Cung, bất cứ lúc nào đều sẽ có người đi qua.

“Oa, Đồng Đồng, nàng lại xúc phạm ta?” Lam Đồng Đồng chính đang không yên tâm, sự tình lo lắng ngay lập tức đã xảy ra, một thanh âm ưu sầu dị thường liền ngay trong lúc này truyền lại.

118. Chương 10: Băng Cơ Quy Lai.

Thiếu nữ này quả thực không thể tính là quá đẹp, đặc biệt đối với kẻ đã nhìn thấy vẻ đẹp tuyệt vời của Hoa Vân La như Diệp Vô Ưu, tư sắc của thiếu nữ này chỉ tính là bình thường.

Nàng toàn thân vận y phục trắng, tư thế tú mỹ yếu điệu, nhìn dáng người nàng, quả thực là một nữ tử rất thành thực. Chỉ là, nếu nhìn vào mặt nàng, cảm tưởng nàng mới mười hai, mười ba tuổi, một gương mặt trẻ con, cùng với thân hình thành thực, làm người ta có một cảm giác quái dị.

“Oánh Oánh, người sao lại ở đây?” Lam Đồng Đồng dường như có chút bối rối, ngập ngừng hỏi.

“Ta ở đây kỳ quái lắm sao?” Thiếu nữ có gương mặt trẻ con dùng nhãn thần cổ quái nhìn Lam Đồng Đồng. Sau đó liếc nhìn Diệp Vô Ưu, “Di, Đồng Đồng, nàng ta là ai? Sao ta chưa từng thấy qua?”

“Hẩn, hẩn là Diệp công tử, là hôn phu của thánh nữ.” Lam Đồng Đồng mặt đỏ hồng lên, nàng đột nhiên dụng lực, vùng khỏi vòng tay Diệp Vô Ưu.

“Diệp công tử? A, không thể nào? Hẩn là nam nhân? Thế nào mà so với ta còn đẹp hơn!” Thiếu nữ có gương mặt trẻ con la lớn.

“Trông đẹp hơn người kỳ quái lắm sao? Ở đây mọi người đều đẹp hơn người!” Diệp Vô Ưu ngữ khí khó chịu nói.

“Người thực là nam nhân? Vậy mà vừa rồi người ôm Đồng Đồng? Nam nữ thụ thụ bất thân a!” Thiếu nữ có gương mặt trẻ con nhìn Diệp Vô Ưu, sắc mặt bối rối hỏi.

“Oánh Oánh, ngươi không phải tới cùng Thanh Thanh chơi cờ à? Hối nhiều làm gì?” Lam Đồng Đồng vừa tức vừa xấu hổ vô cùng, giận dữ nói.

“A, đúng rồi, Thanh Thanh đang chờ ta, không cùng các người nói nữa!” Thiếu nữ có gương mặt trẻ con a lên một tiếng, quay đầu bỏ chạy: “Đúng rồi, Đồng Đồng, tối nay lại kể với ta, các người vừa làm gì nhé.”

“Lam tỷ tỷ. Nàng ta là ai?” Sau khi thiếu nữ có gương mặt trẻ con đi khỏi, Diệp Vô Ưu không nhịn được hỏi.

“Cần người quản à!” Lam Đồng Đồng hung dữ nhìn Diệp Vô Ưu một cái, chuyển thân bỏ đi.

“Lam tỷ tỷ, đừng có giận mà!” Diệp Vô Ưu đương nhiên đuổi theo. Hiện tại Vô Song cung lớn như vậy, cũng chỉ có Lam Đồng Đồng có thể giúp hắn, hắn tự nhiên không thể để Lam Đồng Đồng bỏ đi.

Lam Đồng Đồng tức giận quay về ngọa thất, thấy Diệp Vô Ưu tiến tới, nàng hung dữ nhìn hắn một cái, lại không đuổi hắn đi. Không phải nàng không muốn đuổi hắn, mà nàng biết không thể đuổi tên dân tộc này.

“Nàng ta gọi là Bạch Oánh Oánh, cũng giống như ta, là Vô Song cung hộ pháp, ngươi nên yêu quý nàng ta. Đi tìm nàng ta đi!” Lam Đồng Đồng tức giận nói, lúc này nàng bất kể có thể đẩy tỷ muội vào hỏa ngục, chỉ cần có thể thay đổi mục tiêu của tên dân tộc này. Không quản lấy nàng nữa.

“Lam tỷ tỷ, ta làm sao có thể yêu quý nàng ta?” Diệp Vô Ưu cười hi hi. So với Bạch Oánh Oánh, Lam Đồng Đồng bất luận tướng mạo hay cơ thể đều xuất sắc hơn, hắn tự nhiên không bỏ Lam Đồng Đồng mà đi tìm Bạch Oánh Oánh, cái việc chọn viên bi mà bỏ viên trân châu, hắn tuyệt đối không làm.

Đáng tiếc cho ý tưởng chuyển mục tiêu của Lam Đồng Đồng lúc này thất bại, đành phải nghiền răng nuốt bực tức vào trong bụng.

Nửa tháng trôi qua, Vô Song cung sóng yên gió lặng, Diệp Vô Ưu mỗi ngày đều ở tại khuê phòng Lam Đồng Đồng, dạ dạ xuân tiêu, Lam Đồng Đồng căn bản cơ thể đã thành thực. Càng bị hắn vậy mà muốn cuồng loạn, hơn nữa trong bất tri bất giác, Lam Đồng Đồng còn có vẻ cũng bắt đầu có chút ôn nhu với Diệp Vô Ưu. Tuy thỉnh thoảng vẫn chửi mắng hắn nhưng sự căm giận trong lòng đối với hắn cũng đã vô tình giảm đi khá nhiều.

Bất quá, tối nay, Lam Đồng Đồng lại một mình trong phòng, điều này khiến nàng cảm thấy không tốt. Nhưng nàng cũng không biết phải làm gì, bởi vì nàng biết, tối nay Diệp Vô Ưu không thể tới tìm nàng, lý do thật đơn giản, Yến Băng Cơ đã quay về.

Yến Băng Cơ lúc tối về đến Vô Song cung. Nàng vừa về, Diệp Vô Ưu liền không quan tâm tới Lam Đồng Đồng, cùng Yến Băng Cơ làm chuyện ngọt ngào. Nhưng thấy Diệp Vô Ưu đối với Yến Băng Cơ luôn luôn nghe lời, Lam Đồng Đồng không khỏi có chút ghen tỵ. Kể đó, sau khi báo cáo tình hình Vô Song cung gần đây, nàng ta liền nhanh chóng quay về ngọa thất, cái đó gọi là không thấy thì yên lành. Không nhìn thấy Diệp Vô Ưu và Yến Băng Cơ hai người, trong lòng nàng cũng có một chút dễ chịu.

Nhưng lúc này, Diệp Vô Ưu đang ở trên ngọc thể Yến Băng Cơ phóng đảng vô cùng, có thể do hai người xa cách đã lâu, Yến Băng Cơ đối với Diệp Vô Ưu cũng có một chút dung túng, toàn tâm toàn ý đón nhận sự chiếm hữu của hắn.

Bán dạ kích tình, đến khi nửa đêm khí lực cũng không có, Diệp Vô Ưu mới rời khỏi thân thể hoàn mỹ của Yến Băng Cơ, nhẹ thở dốc.

“Băng tỷ tỷ, lần này tỷ không thể bỏ đi à?” Diệp Vô Ưu gối đầu lên đôi ngọc nhũ săn cứng của Yến Băng Cơ, một chút lo lắng hỏi.

“Tạm thời ta cũng không biết, phải sau khi cung chủ xuất quan, mới có thể quyết định.” Yến Băng Cơ lúc này tỏ ra ôn nhu dị thường: “Bất quá, đừng nói lời không may, ta có thể sẽ về nhà.”

“Về nhà?” Diệp Vô Ưu hơi ngạc nhiên, lật người lại, nhìn vào gương mặt đẹp của Yến Băng Cơ, có một chút không hiểu.

“Ta nghĩ lần này cung chủ bề quan trở ra chắc sẽ sửa đổi một cách phù hợp tiên thuật chân chính cho Vô Song cung tu luyện, đến lúc đó ta tất nhiên cũng muốn đem tiên thuật chân chính đó cho sư phụ thử qua

một chút.” Yến Băng Cơ nhẹ nhàng nói: “Người không nghĩ tới lúc mọi người đều tu luyện tiên thuật, thì mẹ ngươi lại vẫn cứ tu luyện loại võ thuật trước đó ư?”

Bởi vì hiện tại Vân Mộng đại lục xuất hiện tiên thuật chân chính. Hiện tại lại muốn phân chia giữa võ thuật và tiên thuật, trước đây được gọi là tiên thuật, bởi vì bản chất vẫn là võ thuật, giờ khôi phục lại tên gọi.

“Như vậy, ta phải về nhà với tỷ?” Diệp Vô Ưu ngập ngừng hỏi. Nói thật, hắn thật không muốn về nhà, Vạn nhất Yến Băng Cơ muốn hắn cùng về. Hắn có thể đáp ứng, dù những ngày này hắn đắm chìm trong hoan lạc. Bên cạnh căn bản không thiếu mỹ nữ, Yến Băng Cơ vẫn có một vị trí không thể thay thế trong lòng hắn. Chiều theo suy nghĩ trong lòng hắn, Yến Băng Cơ là đại lão bà, còn tất cả những người khác là tiểu lão bà.

“Người không cần phải về, ta biết dù thế nào người cũng không muốn quay về.” Yến Băng Cơ nhẹ thốt: “Vô Ưu, kể cho ta những chuyện gần đây của ngươi đi.”

“Băng tỷ ỷ, ta, ta...” Diệp Vô Ưu có vài điều không dám nói, hắn lo rằng Yến Băng Cơ có thể nổi giận.

“Được rồi, việc của ngươi ta cũng biết một chút. Thế này, giữa ngươi và những nữ hài tử khác có chuyện gì, cũng không cần phải nói với ta, ngươi chỉ cần kể những chuyện khác, ví như Lãnh Tâm m của Ma môn thu ngươi làm đồ đệ. Còn nữa, ngươi trở thành tu tiên bình giám giả...”

Yến Băng Cơ ôn nhu nói, nàng tịnh không ghen tuông. Cũng do trong lòng nàng đối với Vô Ưu cảm thấy có lỗi. Bởi vì nàng thân phận là Vô Song thánh nữ, một năm không biết có thể ở bên cạnh Diệp Vô Ưu mấy ngày. Nên, nàng quyết định đối với việc hắn ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Nghe Yến Băng Cơ nói vậy, Diệp Vô Ưu thực sự cảm thấy yên lòng, sau đó bắt đầu chậm rãi kể mọi chuyện xảy ra gần đây. Trước mặt Yến Băng Cơ, hắn quả thực không giấu điều gì, từ chuyện Lãnh Tâm m bắt hắn điều tra Hoa Nữ thậm chí việc biến Vô Song cung thành hậu cung, hắn đều nói hết ra.

“Lãnh Tâm m chắc là đang có việc tại Phiêu Tuyết đế quốc, Ma tông và hoàng thất Phiêu Tuyết đế quốc có quan hệ rất mật thiết.” Yến Băng Cơ hơi trầm ngâm một chút nói: “Vô Ưu, ngươi cẩn thận ứng phó, nhưng đừng lo lắng. Lãnh Tâm m tuy coi ngươi là công cụ, ít nhất đến bây giờ, cô ta vẫn bảo vệ ngươi.”

“Biết rồi, Băng tỷ tỷ. Tỷ an tâm đi, ta có thể tự bảo vệ mình.” Diệp Vô Ưu nghiêm nghị nói, sau đó tiếp tục từ từ kể những chuyện khác.

“Trong tay ngươi là thứ gì, công năng phòng ngự ra sao, ngươi đã thử qua chưa?” Nghe thấy thủ trạc dùng cho bình giám tu tiên cấp bậc cũng là một thứ phòng ngự pháp bảo, Yến Băng Cơ không khỏi có chút hiếu kỳ.

“Chưa, cũng chưa có ai cùng ta giao đấu, ta cũng không rõ!” Diệp Vô Ưu lắc đầu: “Nhưng như lão đầu đó nói thì đây là Vân Mộng đại lục đệ nhất pháp bảo, ta nghĩ phải rất lợi hại a!”

“Theo lý thuyết, phải như vậy, sau cùng, Tiêu Vãn Thiên cũng không nghĩ ngươi gặp chuyện.” Yến Băng Cơ nhớ lại nói: “Nhưng, ngươi làm gì cũng phải cẩn thận một chút, đề phòng có người có lòng bất lương, muốn chiếm lấy pháp bảo của ngươi.”

“Điều này không cần phải lo, pháp bảo này ta cũng không thể bỏ ra, ai có thể lấy được.” Diệp Vô Ưu cười hi hi, lộ ra một chút đắc ý.

“Cẩn thận một chút cũng không sai!” Yến Băng Cơ yêu kiều gắt nhẹ.

“Biết rồi, ta nghe lời Băng tỷ tỷ, nhất định sẽ cẩn thận!” Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể Yến Băng Cơ, hai người nói chuyện một lúc lâu, thể lực hắn tự nhiên hồi phục nhiều.

“Đừng nghịch nữa, tiếp tục kể sau chuyện xảy ra khi ngươi rời khỏi Tán Tiên môn.” Yến Băng Cơ nắm tay Diệp Vô Ưu, không để hắn loạn động, yêu kiều nói.

Diệp Vô Ưu không có lựa chọn, phải tiếp tục nói ra mọi chuyện của hắn. Sau khi nói xong, ngoài trời cũng bắt đầu sáng.

“Thiên Nhai thư viện cho ngươi những sự thuận lợi này, phải có mục đích khác.” Yến Băng Cơ nghe kể chuyện Thiên Nhai thư viện, trầm ngâm một lúc nói: “Theo ta biết, Thiên Nhai thư viện gần đây gặp một

chút phiền toái, ta có cảm giác. Bọn họ tìm người, là vì thân phận tu tiên bình phàm giả của người, kéo người qua thay bọn chúng chịu nạn.”

“Dù thế nào ta cũng không sợ bọn chúng.” Diệp Vô Ưu bĩu môi: “Luôn luôn là ta chiếm tiện nghi của người khác, bọn chúng chẳng thể chiếm được tiện nghi của ta.”

“Người đó, chỉ biết chiếm tiện nghi của người khác!” Yến Băng Cơ nhẹ gắt: “Tiện nghi sao có thể chiếm dễ như vậy chứ?”

“Hi hi, ta trước tiên chiếm tiện nghi của Băng tỷ tỷ.” Ôm lấy ngọc thể lồ lộ của Yến Băng Cơ, Diệp Vô Ưu bắt đầu ngọ nguậy quấy rối. Nói hết câu, hắn liền cúi đầu ngậm lấy điểm đỏ tươi trên ngực Yến Băng Cơ.

“Ừm...” Một tiếng rên nhẹ thoát ra khỏi miệng Yến Băng Cơ.

Một trường nóng bỏng vào sáng sớm, lại bắt đầu mở màn.

119. Chương 11: Phóng Đãng Tiên Tử

Cứ như vậy nhiều ngày trôi qua, cuối cùng Hoa Vân La cũng xuất quan.

Hoa Vân La là người xuất quan đầu tiên trong số những người bế quan. Sau khi nàng xuất quan liền nói chuyện riêng với Yến Băng Cơ khá lâu. Sau đó, Yến Băng Cơ chẳng nói chẳng rằng rời khỏi Vô Song cung, ngay cả một chút tin tức cũng không báo cho Diệp Vô Ưu. Đến khi Diệp Vô Ưu nhận được tin tức, Yến Băng Cơ đã đi được mấy canh giờ.

“Làm gì vậy chứ, lại lén lút trốn mất. Ta đâu phải là không cho người đi. Ngay cả chào ta một tiếng cũng chẳng chịu làm.” Diệp Vô Ưu trong lòng buồn bực, lần trước Yến Băng Cơ cũng đã bí mật ra đi, lần này vốn tưởng rằng nàng sẽ thông báo trước cho hắn. Vậy mà giờ cũng giống như lần trước, chẳng trách hắn tuôn ra những lời oán hận.

Chỉ là oán thì oán nhưng hắn lại không thể nhục mạ Yến Băng Cơ, bất đắc dĩ chỉ đành trước hết tìm đến chỗ Hoa Vân La mong được an ủi.

“Diệp công tử, người đến à?” Nhìn thấy Diệp Vô Ưu, dáng vẻ Lạc Lạc và Tuyết Tuyết dường như có chút kỳ quái. Dù sao cũng đã rất lâu rồi hắn không hề tới chỗ này.

“Ta tìm Hoa Vân La.” Diệp Vô Ưu thờ ơ nói. Nói xong hắn chẳng buồn lý đến hai tiểu nha đầu đó, đi thẳng vào trong. Lạc Lạc và Tuyết Tuyết tự nhiên là chẳng thể ngăn cản hắn. Những dận dò lúc trước của Hoa Vân La vẫn còn nguyên hiệu lực. Có thể những người khác đi vào cần phải thông báo còn Diệp Vô Ưu rõ ràng là không cần phải làm vậy.

Lúc này, Hoa Vân La đang tắm gội trong đục trì. Bế quan lâu như vậy, xuất quan cũng thật khó khăn, nàng tự nhiên muốn tắm tấp thật thoải mái.

“Tiểu phiêu đản, người đến đây à?”. Diệp Vô Ưu vừa mới tiến vào, Hoa Vân La liền cảm giác được. lát sau, Diệp Vô Ưu đi tới bên cạnh đục trì, Hoa Vân La ngoắc hắn lại: “Xuống đây!”

Tư thế của Hoa Vân La lúc này thật là mê người. Nàng toàn thân xích lõa, nửa nổi nửa chìm trong làn nước, đôi ngọc nhũ sẵn chắt lộ ra một nửa trên mặt nước, còn cặp chân thon dài đó của nàng, chân phải gập lại ở bên dưới, chân trái nhẹ nhàng vẫy nước, dải đất bí ẩn cũng theo động tác của nàng, lúc ẩn lúc hiện.

Nhìn thấy tuyệt đại giai nhân đó, tâm tình Diệp Vô Ưu tức thì tốt hơn rất nhiều. Mà tư thế dụ nhân đó của nàng càng câu dẫn dục vọng của hắn. Rất nhanh hắn cởi sạch y phục, sau đó liền quẳng mình vào trong đục trì.

“Tiểu phiêu đản, trước tiên giúp người ta bình giám cấp bậc một chút đã!” Diệp Vô Ưu vừa mới nhào lên người Hoa Vân La, nàng liền cất giọng oanh vàng nũng nịu yêu cầu.

“Không phải bình giám, Vân La của ta chính là tiên tử, dù có chẳng tu tiên thì cũng đã là tiên tử chân chính.” Diệp Vô Ưu líu ríu đáp. Hắn một tay siết vòng eo thon của Hoa Vân La, còn tay kia lại nhẹ nhàng vuốt ve đùi ngọc của nàng, từ dưới tiến dần lên, dần dần xâm nhập vùng đất cấm.

“Không muốn đâu, giúp người ta bình giám một chút đi mà, nhân gia sẽ đền đáp chàng thật tốt mà!” Hoa Vân La vừa làm nũng vừa bắt đầu dụ hoặc Diệp Vô Ưu.

“Thực có lợi chứ?” Diệp Vô Ưu không nhận được hơi động lòng.

“Đương nhiên là có lợi. Mau lên, một lần thôi mà!” Hoa Vân La khúc khích cười, nũng nịu nói.

“Được rồi, bình giám thì bình giám. Vân La, nàng là người đầu tiên tiến hành tu tiên bình giám đó nha!” cuối cùng Diệp Vô Ưu không thể kháng cự nổi sức dụ hoặc của Hoa Vân La, đành đáp ứng.

Nắm lấy ngọc thủ Hoa Vân La, một cổ chân khí dũng mãnh tiến nhập vào lòng bàn tay hắn, lập tức biến mất hoàn toàn, còn trên mặt thủ trạc hiện lên mấy chữ.

“Không, không thể nào?” Nhìn thấy mấy chữ đó, Diệp Vô Ưu gần như hoài nghi chính mình nhìn lầm: “Vân La, nàng, nàng sao có thể lợi hại như vậy?”

Ban đầu Diệp Vô Ưu tưởng rằng, Hoa Vân La tối đa chỉ có thể là một sơ cấp tu sĩ. Dù sao, nàng chính thức tu tiên còn chưa đến một tháng, chỉ một tháng mà đã có thể trở thành sơ cấp tu sĩ cũng được coi là không tệ rồi. Vậy mà, kết quả bình giám này, khiến cho đôi tròng mắt gã thiếu chút nữa là rớt ra ngoài.

Hoa Vân La không ngờ đã là cao cấp tu sĩ. Cái này, một điểm này cũng thật quá khoa trương nha?

“Hi hi, người ta thông minh mà!” Hoa Vân La nũng nịu nói: “Thế nào? Không phải quá kinh ngạc đấy chứ?”

“Phải là vô cùng kinh ngạc.” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm một câu. Không thể lấy người này để so với người khác, tư chất tu tiên của Hoa Vân La chẳng phải cũng thật quá tốt sao?

“Được rồi, tiểu phôi dẫn, bây giờ người ta cho chàng hưởng phúc a!” Hoa Vân La khúc khích cười, tay ngọc đưa ra, ôm Diệp Vô Ưu lên, sau đó phi thân ra khỏi dục trì, xuyên vào trong thạch ốc.

Sau một khắc, Diệp Vô Ưu nằm trên thạch sàn còn Hoa Vân La chính ngồi bên hông hắn.

“Tiểu phôi dẫn, không cần động đây, thiếp hầu hạ chàng.” Hoa Vân La nhẹ giọng nói. Nói xong, nàng cúi đầu, lưỡi thơm khê vươn ra, bắt đầu nhẹ nhàng liếm láp thân thể Diệp Vô Ưu.

Từ trên mặt, xuống trên mình, Hoa Vân La hôn thân thể Diệp Vô Ưu từng tắc từng tắc một. Cảm giác mỹ diệu dị thường đó khiến Diệp Vô Ưu nhận không được chỉ muốn rên rỉ.

Đến khi Hoa Vân La nhẹ cuống lấy thanh trường thương đang kiêu hung đó, Diệp Vô Ưu cuối cùng nhận không nổi rên lên một tiếng. Chẳng biết Hoa Vân La học được bài này từ đâu, tóm lại, lúc này hắn cảm thấy vô cùng thoải mái.

Dường như cảm nhận thấy Diệp Vô Ưu sắp bộc phát, Hoa Vân La ngừng đầu lên, kiều đồn hơi nhấc lên, sau đó lại nhẹ nhàng ngồi xuống. Kiều đồn chuyển động nhẹ nhàng, một cơn lũ khoái cảm tập kích Diệp Vô Ưu. Chẳng lâu sau, hắn liền bộc phát vào trong thân thể Hoa Vân La.

“Tiểu phôi dẫn, thoải mái không?” Hoa Vân La hơi thở hào hển, ôn nhu hỏi.

“Vân La, sau này mỗi ngày ta đều giúp nàng bình giám cấp bậc.” Diệp Vô Ưu thều thào hứa hẹn.

“Chàng nghĩ cứ khen là được à. Ta sẽ không thể này hàng ngày với chàng nữa!” Khuôn mặt tươi đẹp của Hoa Vân La hơi đỏ hồng, khê cất giọng phụng phịu hờn dỗi: “Xấu hổ chết người, sau này không cùng chàng như vậy nữa!”

Diệp Vô Ưu chẳng nói gì. Không lâu sau, hắn lại tái khởi hùng phong. Lần này, hắn phản khách vi chủ, tiếp tục hưởng thụ Hoa Vân La giai nhân kiều mị này.

Trong những ngày sau đó, những người khác cũng lần lượt xuất quan. Sau đó, mỗi người đều nhanh chóng đến tìm Diệp Vô Ưu để bình giám tu tiên cấp bậc. Có thể nói, những người này thiên tư đều không tệ, ngoại trừ tiểu nha đầu Mộ Dung Tiểu Tiểu, mỗi người đều đạt đến cảnh giới sơ cấp tu sĩ. Bất quá, tất cả đều chỉ là sơ cấp tu sĩ mà thôi. Xem ra, Hoa Vân La rốt cuộc là có chút khác biệt với mọi người.

Lại qua mấy ngày nữa, Lăng Phỉ Phỉ của Thiên Nhai thư viện lại một lần nữa đến Vô Song cung. Lần này, Diệp Vô Ưu cuối cùng quyết định không ở lại Vô Song cung nữa, dự định theo Lăng Phỉ Phỉ về Vô Ưu sơn trang trước. Mặc dù trong Vô Song cung còn có không ít mỹ nữ nhưng hắn cũng chẳng bận khoăn. Chỉ là dù sao đợi tại Vô Song cung thời gian dài như vậy, mặc dù có mỹ nữ làm bạn, hắn cũng cảm thấy chẳng có ý tứ gì, cho nên hay là chuyển đến nơi khác hay hơn.

Đương nhiên, hắn sở dĩ quyết định ra đi còn có một nguyên nhân rất quan trọng. Đó là Hoa Vân La vừa bế quan, hơn nữa, nghe nói, lần xuất quan tới ít nhất là sau một vài tháng nữa. Đến lúc này, lực hấp dẫn của Vô Song cung đối với gã tự nhiên đã giảm sút rất nhiều. Còn một nguyên nhân quan trọng khác là Lãnh Tâm m và Lãnh Sương Sương cũng muốn rời khỏi Vô Song cung. Hơn nữa, các nàng lại nguyện ý đến Vô Ưu sơn trang cùng hắn. Đã như thế, Diệp Vô Ưu tự nhiên là chọn cách ra đi.

Trước sự quấy nhiễu lúc mềm lúc cứng của Diệp Vô Ưu, Hoa Nguyệt Lan đồng ý cùng hắn đến Vô Ưu sơn trang. Chỉ là, đến tận giờ, Hoa Nguyệt Lan vẫn không chịu cho hắn hành sự. Đối với quan hệ giữa Diệp Vô Ưu và Hoa Vân La, nàng vẫn khắc ghi trong lòng như cũ. Diệp Vô Ưu đối với nàng cũng chẳng có biện pháp gì. Bất quá hắn cũng chẳng quá bận tâm. Dẫu sao ngày rộng tháng dài, một ngày nào đó, hắn cũng có khả năng khiến nàng khuất phục.

Mọi thứ chuẩn bị thỏa đáng. Ngày hôm sau sẽ ra đi. Nhưng buổi tối trước khi ra đi, Diệp Vô Ưu mò tới phòng Lam Đồng Đồng.

Lam Đồng Đồng vừa mới thay đồ, tháo bỏ nữ trang, đang chuẩn bị lên giường đi ngủ, nhìn thấy Diệp Vô Ưu từ cửa sổ nhảy vào, nàng hơi giật mình, rồi lập tức lạnh lùng hỏi: “Người đến làm gì?”

“Lam tỷ tỷ, ta đương nhiên là đến tìm nàng!” Diệp Vô Ưu lách mình tới bên cạnh Lam Đồng Đồng, giơ tay định ôm nàng. Lam Đồng Đồng khẽ lách mình tránh thoát.

“Diệp Vô Ưu, giữa chúng ta đã không còn quan hệ gì, người không được tới tìm ta nữa!” Lam Đồng Đồng lạnh lùng nói. Cũng khó trách nàng tức giận, từ sau khi Yến Băng Cơ trở về, Diệp Vô Ưu không hề đi tìm nàng. Hơn nữa, nàng cũng biết rất rõ những ngày đó Diệp Vô Ưu ở tại chỗ nào. Trong lúc Yến Băng Cơ còn ở đó, hắn mỗi ngày đều bồi tiếp nàng. Đến khi Yến Băng Cơ ra đi, hắn lại mỗi ngày bồi tiếp Hoa Vân La, còn Lam Đồng Đồng nàng đã hoàn toàn bị hắn lãng quên.

“Lam tỷ tỷ, nàng nói vậy ta đau lòng quá!” Diệp Vô Ưu bộ dạng ra vẻ ủy khuất: “Ta biết những ngày qua ta không đến với nàng thật không phải. Nhưng nàng cũng biết đó, Băng tỷ tỷ rất bận, ta hiếm khi có cơ hội ở cùng tỷ ấy!”

“Không cần phải nói với ta những lời đó. Ta và người vốn đã chẳng có quan hệ gì. Ngày đó là người dùng sức mạnh chiếm hữu ta. Vì có Thánh nữ và Cung chủ ở trên, ta không muốn truy cứu, nhưng người sau này không được lại tới làm phiền ta.” Lam Đồng Đồng hừ lạnh một tiếng, “Diệp Vô Ưu, nữ nhân tại Vô Song cung, không phải loại nữ nhân có nam nhân mới có thể sống nổi. Không có tên dâm tặc người, ta vẫn có thể vượt qua rất tốt.”

“Đừng có tức giận vậy mà!” Diệp Vô Ưu mềm mỏng dỗ dành: “Lam tỷ tỷ, trước đây là ta không đúng. Ta không nên đối đãi với nàng như vậy. Nhưng, ta bây giờ mà lại mặc kệ nàng, ta lại càng không đúng!”

Hơi ngừng một chút, Diệp Vô Ưu khẽ nói: “Loại chuyện bội tình bạc nghĩa, ta không thể làm!”

“Diệp Vô Ưu, người thật phiền phức quá! Ta đã nói ta không muốn người quấy. Ta thích bị người bội tình bạc nghĩa đó, được chưa?” Lam Đồng Đồng tức tối gắt: “Tóm lại người đừng có đến tìm ta!”

“Lam tỷ tỷ, vậy mà nàng cũng nói được à. Nàng nói nàng thích bị bội nghĩa bạc tình, vậy ta đây lại làm loạn một lần!” Trên mặt Diệp Vô Ưu lộ ra nụ cười không chút hảo ý. Lam Đồng Đồng còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy trên người tê dại, lập tức không cách nào động đậy.

“Diệp Vô Ưu, người làm gì vậy? Người nếu còn dám làm giống lần trước như vậy, ta sẽ không để người yên!” Lam Đồng Đồng vừa xấu hổ vừa khẩn trương, phần nộ mắng.

“Yên tâm đi, Lam tỷ tỷ, lần này nhất định là không giống với lần trước.” Diệp Vô Ưu cười hi hi, bế Lam Đồng Đồng lên, bước đến cạnh giường

120. Chương 12: Cùng Mĩ Nữ Sư Phụ Song Tu

“Diệp Vô Ưu, cái đồ hỗn đản!” Lam Đồng Đồng vừa thở vừa gất gỏng lại cảm phần mà nguyên rửa hần, nhưng lúc này thì thân thể không tự chủ ngênh đón hần, khiến cho nổi thống hận càng dâng cao.

“Lam tỉ tỉ, ta không phải là hỗn đản, nhưng như thế nào cũng phải có được tỉ.” Diệp Vô Ưu kẹp chặt mĩ nữ, cười nhả nhỏ nói.

Diệp Vô Ưu đúng là loại nam nhân có loại da mặt rất dày. Lam Đồng Đồng nghĩ, đã không thể đánh hần, chửi hần cũng không hiệu quả, vậy thì phải quản lý hần như thế nào đây? Xem ra, trong cuộc sống này, trời đã định là nàng phải chịu sự khi phụ của hần rồi.

Đêm này, Lam Đồng Đồng miễn cưỡng nhượng bộ hần, để Diệp Vô Ưu tận hưởng ôn nhu. Bất quá, Lam Đồng Đồng không phải muốn cùng Diệp Vô Ưu li khai, nàng ta không thể tránh hần hay nói chính xác ở một góc nhỏ trong tâm hồn nàng ta vẫn cần có hần.

Sáng ngày thứ hai, mọi người rời bỏ Vô Song cung, tiến đến Vô Ưu sơn trang.

Hôm nay, mọi người không đi bằng xe ngựa đến chiều thì đến nơi. Vô Ưu sơn trang tọa lạc trên một ngọn núi với những núi non trùng điệp xung quanh, bốn mặt sơn trang là rừng cây, phong cảnh hữu tình quả thực rất đẹp. Không khí tươi mát, nhưng cũng không khô làm cho người ta cảm thấy có chút buồn thương, ngoài những điều đó ra, nơi đây có thể xem là hoàn hảo, chiếm một diện tích khá lớn, lại có thể bố trí tương đối xa hoa, người hầu tấp nập. Phải nói rằng mọi thứ ở đây đã được chuẩn bị xong hết chỉ còn chờ Diệp Vô Ưu.

“Vô Ưu đệ đệ, có thỏa mãn không?” Sau khi Lăng Phỉ Phỉ dẫn chúng nhân tham quan sơn trang, trở lại phòng lớn, quay qua Diệp Vô Ưu hỏi.

“Tốt.” Diệp Vô Ưu tùy tiện nói, thật ra hần rất thỏa mãn. Phải nói, sống tại Bách Hoa thành này rất là tốt.

“Sao có nhiều người hầu vậy?” Lãnh Tâm m nói. “Ở đây có nhiều người như vậy phải cẩn thận, có gì thì chúng ta hãy tự làm. Ra cửa lấy đồ vào.”

“Lãnh tiên bối, có một số việc không biết có phục vụ tốt hay không?” Lăng Phỉ Phỉ sắc không tự nhiên lúng túng hỏi.

“Những người thật sự có đúng là hạ nhân không.” Lãnh Tâm m nói. “Có những việc, ta nghĩ không cần nói người cũng minh bạch. Người hãy đưa họ rời khỏi đây.”

“Việc này cũng được, ta sẽ thu xếp để họ đi sớm.” Sắc mặt Lăng Phỉ Phỉ có chút biến đổi, trầm ngâm một hồi. Cuối cùng cắn răng nói.

“Được như vậy thì tốt.” Lãnh m Tâm nói.

Bởi hiện tại nàng dường như là nữ chủ nhân của Vô Ưu sơn trang thì Lăng Phỉ Phỉ tự nhiên phải nghe theo ý kiến của Lãnh Tâm m, tuy không biết rõ ràng quan hệ của nàng ta với Diệp Vô Ưu nhưng Lăng Phỉ Phỉ hiểu rõ một điều, lời nói của Lãnh Tâm m rất có trọng lượng. Bởi vậy nàng ta quyết định làm theo sự chỉ đạo của Lãnh Tâm m.

“Sư phụ tỉ tỉ, đuổi hết hạ nhân đi rồi thì ai sẽ phục vụ trà nước, thức ăn cho chúng ta?” Diệp Vô Ưu bắt đầu than phiền.

“Người không cần phải lo lắng như thế, việc này tự nhiên ta có an bài người để xử lý những vấn đề này.” Lãnh Tâm m nói.

Với điều này Diệp Vô Ưu có thể hiểu, ngăn cản Lăng Phỉ Phỉ nhằm an bài cho người của nàng, mục đích thực sự là để cho người của Ma tông ở đây.

Vô Ưu sơn trang lớn thì tự nhiên các phòng ốc cũng nhiều, Hàm Yên kéo Mộ Dung Tiểu Tiểu đi xem các phòng. Ngay cả Hoa Nguyệt Lan cũng không chịu lạc hậu, ở sơn trang có hai tiểu các, dùng để xem hoa, từ đó có thể nhìn ra ao sen, lại không xa hậu hoa viên, có thể nói đây chính là chỗ tốt nhất ở Vô Ưu sơn trang.

Lãnh Tâm m cùng với Lãnh Sương Sương không muốn sống tại hậu viện, họ muốn hai căn phòng ở tiền điện. Vì muốn thấu hương Diệp Vô Ưu đã xin Lãnh Tâm m ở lại, Lam Tiểu Phong cũng muốn ở với Diệp Vô Ưu, nhưng bị Diệp Vô Ưu đuổi đi đành phải lấy đại một gian phòng nào đó để ngủ.

Chỉ tội cho Lăng Phỉ Phỉ, sống tại Vô Ưu sơn trang, đương nhiên Diệp Vô Ưu cũng phải theo đuổi nàng ta, đối với mỹ nữ này hiện lại đang lưu tại đây, đối với hắn tự nhiên là một hảo sự.

Khi mỗi người đã tìm được phòng thích hợp thì cũng đã đến đêm, ai cũng đã trở nên mệt mỏi trở về phòng mình để ngủ.

Lãnh Tâm m đi vào phòng ngủ, chuẩn bị đóng cửa thì Diệp Vô Ưu lập tức hiện thân tiến tới từ đằng sau, chủ động ôm lấy thân trên.

“Người đến đây để làm gì?” Lãnh Tâm m bị bất ngờ hỏi .

“Sư phụ tử tử, ta nghĩ đến tử nên đến đây tìm tử.” Diệp Vô Ưu ôm chặt chiếc eo của Lãnh Tâm m cười nhăn nhở nói.

“Cái gì? Người đã điều tra ra được tin tức gì rồi?” Lãnh Tâm m bực mình. “Nguyên cả ngày hôm qua, người phong cuồng với Hoa Vân La, người mau nói cho ta biết, người làm sao mà tìm ra thông tin được.”

“Sư phụ tử tử, ta không có tâm tư nào để tra tìm cái thông tin đâu.” Diệp Vô Ưu thì thầm, xong lại bảo: “Người hỏi ta có gì thì tốt?”

“Hơn nữa việc làm của ta có quan hệ không ít tới người, vốn Hoa Vân La chính là người khống chế toàn bộ hoa nữ, điều đó ảnh hưởng không nhỏ đấy!”

“Ta nghĩ người căn bản chẳng có tra xét gì cả.” Lãnh Tâm m có ý không bằng lòng, trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu. “Người không hề đi tra gì cả sao còn muốn đến tìm ta.”

“Sư phụ tử tử, người hiện tại có phải cảm thấy rất tuyệt diệu không, bây giờ ta đang quan tâm tới việc tu tiên, chỉ có người mới có thể giúp được.” Diệp Vô Ưu nở nụ cười vô cùng vô lại.

“Được đó, việc này cũng có lý, ta hỏi người, việc người hỏi về tu tiên là như thế nào, ta cảnh báo người trước. Nó phải liên quan đến việc tu tiên?” Lãnh Tâm m do dự nói.

“Sư phụ tử tử, ta biết cách tu tiên rất là tốt, ta nghĩ người muốn nghe?” Diệp Vô Ưu nhăn châu xoay chuyển, một tia thần bí hiện lên trong mắt.

“Người hãy mau nói đi, không cần nói những lời vô vị.” Lãnh Tâm m bực mình nói.

“Sư phụ tử tử , khởi bẩm người, kì thật là, ta có cách nhanh nhất để tu tiên.” Diệp Vô Ưu ôm Lãnh Tâm vào ngực, nói nhỏ vào tai nàng ta: “Sư phụ tử tử, chúng ta có thể thử.”

“Thử cái gì? Người nói cái gì ta không hiểu!” Lãnh Tâm m không tin tưởng hỏi. Trực giác của nàng lên tiếng cảnh giác, tên sắc lang đồ đệ không có ý tốt với mình.

“Cái phương pháp mà ta muốn nói là ‘song tu’!” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói. Miệng thì nói còn song thủ đã bắt đầu du ngoạn trên thân thượng của Lãnh Tâm m. “ Sư phụ tử tử, chúng ta song tu ha!”

“Song tu cái đầu người á!” Lãnh Tâm m cảm thấy buồn cười, hắn làm như nàng là đứa trẻ lên ba không bằng? Dễ dàng bị hắn lừa như vậy ư?

”Người từ đâu mà có song tu pháp?” Lãnh Tâm m phẫn nộ nói.

“Song tu mà, cũng đơn giản thôi, hiểu theo cách thông thường!” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói: “Sư phụ tử tử, người muốn biết, ta sẽ dạy người ngay lập tức!”

“Người đừng có ăn nói lung tung!” Lãnh Tâm m phẫn hận nói: “Tên tiểu vô lại này, ngay cả ta mà người cũng muốn lừa gạt ư?”

“Gì cũng được, hiện giờ chúng ta có pháp quyết song tu thì cũng nên thử!” Diệp Vô Ưu làm ra vẻ vô tội.

“Song tu đương nhiên là có tồn tại.” Lãnh tâm âm từ từ nói: “Thật ra, trước kia Tiêu Vấn Thiên có thể ngày đi ngàn dặm cũng là nhờ song tu.”

“Thật không?” Diệp Vô Ưu không còn đắc ý nữa, nhanh chóng hỏi lại: “Sư phụ tử tử, người biết pháp quyết song tu như thế nào ư?”

Diệp Vô Ưu bị Tiêu Vấn Thiên nói rằng không cách gì tu thành tiên, lại còn bảo hắn không có tư chất, chỉ là một tiểu tử háo sắc vô dụng mà thôi. Bởi thế cho nên con đường tu tiên đối với hắn mà nói gần như không có chỗ, còn nói hắn không thể ngày đêm khổ luyện để có thể thành công.

Chính vì trước kia Diệp Vô Ưu không nghĩ luyện võ công với tu tiên cũng có phần giống nhau, Bây giờ nghe nói hắn có thể tu tiên sao không thoải mái cho được. Bất quá dù cho có là loại âm dương song tu nói, đối với hắn mà nói việc ôm một mỹ nữ tu luyện, hiển nhiên là điều vô cùng thống khoái, đó không phải là khổ hạnh tu tiên mà vốn là làm tiên tử dưới nhân gian rồi.

“Điều đó là đương nhiên, bất quá ta không muốn nói với người!” Lãnh Tâm m bực dọc nói, âm thanh như lạc đi, thân thể đã không thể di chuyển được nữa.

“Tiểu hồn đản, người làm cái gì ta thế?” Lãnh tâm âm gắt lên giận dữ.

“Sư phụ tử tử, đừng suy nghĩ nữa. Tiêu hồn bát chỉ của người quả là hữu dụng, ta cứ tưởng người đã trở thành tu sĩ rồi, dùng tiêu hồn bát chỉ đối với người hiện là vô ích!” Diệp Vô Ưu cười hi hô nói, khuôn mặt lộ rõ vẻ đắc ý.

“Người, người sao dám dùng tiêu hồn bát chỉ với ta!” Lãnh Tâm m phần nộ dị thường: “Tiểu sắc lang, người cứ đợi đấy, người không muốn sống rồi hả?”

“Sư phụ tử tử, hiện tại ta đang mang pháp bảo trên người, đây lại là Vân Mộng đại lục đệ nhất pháp bảo, người muốn giết ta chắc cũng không dễ dàng đâu!” Diệp Vô Ưu đắc ý dương dương nói: “Bất quá, sư phụ tử tử người muốn ta giải tỏa cho người ta đương nhiên ta có thể đồng ý nhưng người phải chỉ cho ta pháp quyết song tu.”

“Người dám đặt điều kiện với ta!” Lãnh Tâm m giận dữ nói: “Người thật sự ngày càng vô lý rồi!”

“Đó đâu phải điều kiện, ta chỉ muốn cùng sư phụ tử tử song tu thôi!” Diệp Vô Ưu lại dương dương nói: “Sư phụ tử tử, song tu đối với người mà nói cũng tốt mà, người có cần phải như vậy không? Người hiện tại là sơ cấp tu sĩ, người đâu cần phải giữ quy tắc, nếu vậy thì làm sao có thể bắt kịp nàng ta!”

“Ta không phải không muốn bắt kịp nàng ta!” Lãnh Tâm m phần nộ nói: “Tiểu hồn đản, ta bảo với người, ta không thể để cho người đắc ý như vậy đâu!”

“Được thôi, ta không cần phải cưỡng bức người, sư phụ tử tử, chẳng lẽ nào thì tí nữa tiêu hồn bát chỉ phát tác người cũng sẽ phải cầu ta thôi!” Diệp Vô Ưu bỗng Lãnh Tâm m lên bước về phía cái giường, lật úp Lãnh Tâm m xuống, cười hi hi nhìn nàng ta, chờ cho tiêu hồn bát chỉ phát tác.

121. Chương 13: Sư Tử, Chúng Ta Song Tu Được Không?

“Tiểu hồn đản, ta có thể nói cho người phương pháp song tu. Nhưng người không được có chủ ý với ta!” Trầm mặc một hồi, Lãnh Tâm m cảm hận nói.

“Được rồi, sư phụ tử tử, người trước tiên nói cho ta biết là được!” Diệp Vô Ưu thuận miệng nói.

“Người trước tiên phải đáp ứng điều kiện của ta. Sau khi ta nói cho người, người phải thả ta ra.” Lãnh Tâm m ngữ khí có cảm giác đã hạ thấp giọng. Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, không có biện pháp.

Hiện tại nàng bị Diệp Vô Ưu chế trụ, mà nàng biết tên sắc lang đồ đệ này cái gì cũng có thể làm, nếu không cho hắn chút hảo xử, nàng liền có thể bị thất thân với hắn.

“Hảo, ta đáp ứng nàng!” Diệp Vô Ưu liền đáp ứng.

“Không được, người còn phải phát thệ!” Diệp Vô Ưu sáng khoái đáp ứng như vậy, Lãnh Tâm m không khỏi có chút hoài nghi, chần chờ một chút, liền đề ra yêu cầu này.

“Cũng được, phát thệ thì phát thệ, nếu như sau khi sư phụ tử tử nói cho ta phương pháp song tu, ta không thả sư phụ tử tử, ta sẽ không tìm được lão bà!” Diệp Vô Ưu nói nhanh.

“Không được, người đã có lão bà rồi, đổi cái khác!” Lãnh Tâm m hoàn toàn không đồng ý.

“Được rồi, ta nếu không thả sư phụ tử tử, ta sẽ không được chết tử tế, như vậy được chưa?” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn nói.

“Điều này cũng được.” Lãnh Tâm m xem ra cũng cảm thấy hài lòng.

“Kìa, sư phụ tử tử, người có thể nói cho ta biết song tu là như thế nào được chưa?” Diệp Vô Ưu trông như không thể đợi được nữa rồi.

“Cũng được rồi, người nghe cho rõ đây.” Lãnh Tâm m lạnh lùng nói.

Sau đó, nàng bắt đầu chậm rãi nói ra khẩu quyết phương pháp để tu luyện mà nàng đã nhớ rõ, Diệp Vô Ưu lúc này quả thật là chăm chú lắng nghe, chỉ sợ nghe sót nửa chữ.

Qua nửa canh giờ, Diệp Vô Ưu cuối cùng đã nhớ rõ cái được gọi là song tu đại pháp. Mà lúc này, khuôn mặt trắng nõn của Lãnh Tâm m đã xuất tia tia đỏ tươi, tiêu hồn bát chỉ đã phát tác.

“Tiểu hồn dẫn, tới lượt người giải khai tiêu hồn bát chỉ trên người ta.” Lãnh Tâm m có chút thở gấp nói.

“Sư phụ tử tử, người đang lo về chuyện gì vậy?” Diệp Vô Ưu hai mắt mị mị nhìn lên thân thể của Lãnh Tâm m, trong mắt tràn đầy ý tứ bất hảo.

“Tiểu hồn dẫn, người quá mức rồi đó!” Lãnh Tâm m lời nói có chút thẹn thùng, nàng thâm cảm giác được, Diệp Vô Ưu sẽ không vì vậy mà buông tha nàng.

“Đúng a, ta đã đi quá mức, yên tâm đi, sư phụ tử tử, ta nhất định sẽ tha cho nàng. Bất quá, không phải là lúc này!” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói.

“Người!” Lãnh Tâm m tức đến khuôn mặt trở nên trắng bệch “Tiểu hồn dẫn, người thật không biết xấu hổ.”

“Sư phụ tử tử, ta quả thật thường làm những việc không xấu hổ!” Diệp Vô Ưu dương dương nói: “Nàng rốt cuộc cũng đã biết, ta đang làm việc không biết xấu hổ à!”

“Người, người...” Lãnh Tâm m hơi thở gấp gấp nói không ra lời.

“Sư phụ tử tử, đừng nóng giận mà, tức giận sẽ làm người già đi đấy!” Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng cười. Đột nhiên cúi người hôn trên khuôn mặt nàng một cái: “Trước tiên hôn người một cái đã!”

“Người thật ra muốn thế nào?” Lãnh Tâm m đột nhiên tỉnh táo trở lại, lạnh lùng hỏi.

“Sư phụ tử tử, người cũng biết song tu mà. Đương nhiên phải hai người mới có thể song tu, ta thật sự rất nôn nóng, muốn thử xem cảm giác song tu, người nói ta muốn làm gì đây?” Diệp Vô Ưu vừa nói vừa dùng đôi ma thủ sờ mó trên thân nàng.

“Người dám làm như đã nói, người sẽ hối hận đó!” Lãnh Tâm m ngữ khí trở nên rất lạnh lùng.

“Sư phụ tử tử, người cũng đừng nên trách ta, ta nếu không thử nghiệm, ta làm sao biết người nói cho ta biết song tu khẩu quyết là thật hay giả đây?” Diệp Vô Ưu làm ra vẻ rất vô tội.

“Người muốn thử nghiệm ư?” Lãnh Tâm m vẫn như cũ rất bình tĩnh.

Loại bình tĩnh này khiến cho Diệp Vô Ưu bắt đầu cảm giác có chút không đúng. Theo lý mà nói lúc này Lãnh Tâm m phải rất tức giận mới đúng, cho dù nàng không tức giận, cũng không đến mức bình tĩnh như vậy chứ?

Diệp Vô Ưu một tay mân mê ở vạt áo Lãnh Tâm m, nhưng lại bắt đầu do dự, cuối cùng có nên hay không kéo xuống nhỉ? Hắn vừa nhìn Lãnh Tâm m liếc mắt, nhưng lại phát hiện trên mặt nàng tựa hồ đã không có chút đỏ tươi nào, ngực không khỏi nhảy lên một cái, chẳng lẽ nàng đã giải khai cấm chế tiêu hồn bát chỉ rồi?

Nếu thực là như thế, vậy nàng tại sao còn không có động dẩy? Chẳng lẽ, chính là vì thử hần? Nếu thực là nói như thế, nếu hần miễn cưỡng cùng với nàng song tu, chỉ sợ hậu quả có chút không quá đẹp.

Không một chút lo lắng, Lãnh Tâm m vẫn không hề ngăn Diệp Vô Ưu kéo vạt áo.

“Sư Phụ tỷ tỷ, nhìn hình dáng rất không tình nguyện của nàng, ta phải suy nghĩ lại đã!” Diệp Vô Ưu làm một bộ vó như đang suy nghĩ: “Mặc dù ta rất thích sư phụ tỷ tỷ, nhưng ta cũng không muốn ép nàng!”

Tiểu tử lúc này đang làm một bộ đại nghĩa, dường như hần đã hoàn toàn quên đi những hành vi trước đây của hần.

“Qua hôm nay, ngươi sẽ không còn cơ hội nữa đâu!” Lãnh Tâm m hừ lạnh một tiếng nói.

“Mặc dù ta có chút không muốn bỏ, nhưng mà để sư phụ tỷ tỷ không tức giận, ta không thể làm khác hơn được!” Diệp Vô Ưu nói một cách thánh khiết: “Sư phụ tỷ tỷ, để ta giải bỏ tiêu hồn bát chỉ trước đã!”

Diệp Vô Ưu đưa tay lên, đã muốn điểm tới trên người Lãnh Tâm m, đúng lúc này thì, hần đột nhiên phát hiện, Lãnh Tâm m trước mặt đột nhiên không còn hình bóng.

“A? Sư phụ tỷ tỷ, ngươi, ngươi, ngươi có thể tự mình giải khai sao?” Diệp Vô Ưu làm ra vẻ giật mình, hần nhìn Lãnh Tâm m đứng ở bên giường, vẻ mặt không thể tin được.

“Ngươi nghĩ rằng ta sẽ dễ dàng bị ngươi chi phối như vậy sao?” Lãnh Tâm m hừ một tiếng “Tiểu hồn đản, ta cảnh cáo ngươi, lần sau còn dám đối với ta như vậy, đừng trách ta trở mặt vô tình!”

“Sư phụ tỷ tỷ, ta, ta chỉ là thực sự rất thích ngươi thôi!”

Diệp Vô Ưu từ trên giường nhảy xuống, đứng ở bên cạnh Lãnh Tâm m, cúi đầu, làm ra vẻ một bộ dạng đáng thương. Trong lòng hần lại đang âm thầm kêu may mắn. Hần vừa mới phát hiện vẻ không đúng, bằng không, lúc này Lãnh Tâm m tám phần sẽ không cho hần kết quả tốt.

“Lối ra đâu!” Lãnh Tâm m kêu lên một tiếng.

“Ở bên trái.”

“Ta cảnh cáo ngươi, ngươi muốn cùng ta song tu, đừng nghĩ ta sẽ không đánh ngươi.”

“Ta cùng sư phụ tỷ tỷ sẽ rất khoái lạc.” Diệp Vô Ưu sắc tâm không đổi, giọng nói tràn đầy tiêu ý.

“Ngươi còn không mau đi.” Lãnh Tâm m tức giận nói.

“Đi thì đi, tức giận như vậy làm gì?” Diệp Vô Ưu thì thầm nói, nhìn sang Lãnh Tâm m thấy sắc mặt không tốt, vội vàng chuyển thân đi. Đơn thuần mà nói cũng cảm thấy đáng tiếc, chỉ thiếu một chút tối nay có thể yên tĩnh vui thú cùng Lãnh Tâm m.

“Luận một điều, bản thân chưa được cái gì thì chưa từ bỏ, làm sao có thể từ bỏ vị sư tỷ này chứ?” Vừa ra khỏi phòng, Diệp Vô Ưu lại bắt đầu tự trách mình, sau này nhất định không được do dự, vừa đi đến sát cửa, liền nhảy qua cửa sổ ra ngoài.

“Tỷ đừng mong ta từ bỏ, ta quyết có được tỷ.” Diệp Vô Ưu quyết tâm nói.

Lãnh Sương Sương đã vào giấc ngủ, bất quá, Diệp Vô Ưu chỉ đến bên cạnh giường, cũng không có phản ứng nào thái quá.

“Sư đệ, đệ làm gì vậy?” Lãnh Sương Sương nhẹ nhàng hỏi, ngữ khí ôn nhu khác thường.

“Sư tỷ, tỷ tỉnh rồi à!” Diệp Vô Ưu liền cởi giày, trèo lên giường, chăm chú nhìn bên trong chăn, đang cất giữ một Lãnh Sương Sương thật dịu dàng đáng yêu.

Lãnh Sương Sương đang yếu ớt vì rét nhưng cũng rất đáng yêu, bất quá trước đây, ngược lại không phải như vậy, sau đó nhẹ nhàng nói: “Giờ đã muộn rồi, cũng nên ngủ thôi.”

“Sư tỷ, ta biết tỷ đối với ta không có hảo cảm.”

Diệp Vô Ưu chỉ nghĩ đến việc đi ngủ, lòng chỉ muốn học song tu pháp, không thử một thời gian, tâm lý có chút không thoải mái, dĩ nhiên tại Lãnh Tâm m đã gặp phải thất bại, muốn chiếm tiện nghi ở trên Lãnh

Sương Sương, hơn nữa, nói một hồi, kỳ thật lòng đã ham muốn Lãnh Sương Sương trong một thời gian dài, chưa nói đến Lãnh Sương Sương không nhường ai luôn luôn lấn át mọi người.

“Sư đệ, đệ nghĩ sao về việc này?” Lãnh Sương Sương nhìn kì quái hỏi.

“Sư tỷ, tỷ biết đệ đối với việc này, không có khả năng đáp ứng tỷ.” Diệp Vô Ưu như bị trói chặt trước nét đáng yêu của Lãnh Sương Sương.

“Việc này a.” Lãnh Sương Sương yên tĩnh trong sự mê hồ.

“Sư tỷ, chúng ta song tu có gì không tốt chứ.” Diệp Vô Ưu có chút do dự, đột nhiên lại nói ra một câu.

“A!” Lãnh Sương Sương hô nhỏ lên một tiếng, vẻ mặt đáng yêu liền hồng lên: “Sư đệ, đệ, đệ nói gì vậy.”

“Sư tỷ, sư phụ từng truyền đạt cho ta song tu pháp, tỷ thử cùng ta cũng đâu phải không tốt.” Diệp Vô Ưu vừa nói, một bàn tay đã bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve trên tại trên thân Lãnh Sương Sương.

“Nhưng, nhưng ta không biết a.” Lãnh Sương Sương nhẹ nhàng nói.

“Ta có thể dạy tỷ.” Diệp Vô Ưu liền nói. “Ta trước tiên đem khẩu quyết nói cho tỷ, sau đó chúng ta cùng thử nha.”

“Đệ, đệ trước hãy cho ta biết khẩu quyết đã.” Lãnh Sương Sương yếu ớt do dự một chút, thanh âm như sợ bị coi thường khẽ nói.

Diệp Vô Ưu đại hỉ, liền bắt đầu truyền thụ khẩu quyết song tu pháp cho Lãnh Sương Sương.

Trong chớp mắt, chỉ khoảng một nửa thời thần, Lãnh Sương Sương cuối cùng đã học xong khẩu quyết, hiện tại hai người chỉ cần thực hành mà thôi.

“Sư tỷ, bây giờ đã có thể làm được chưa?” Diệp Vô Ưu hưng phấn nói.

Lãnh Sương Sương không một lời hồi đáp, chỉ là khẽ khàng lắc nhẹ vòng eo mình, đồng thời, dùng vòng tay nhu nhuyễn của mình giữ chặt lấy Diệp Vô Ưu.

Cái loại động tác này đối với Diệp Vô Ưu thật sự chẳng thành vấn đề, lại càng làm cho Diệp Vô Ưu hưng phấn hơn, chuyển thân nằm lên người Lãnh Sương Sương, sau đó phủ thân chế trụ tâm thần nàng, đồng thời, hai tay chậm chậm cởi quần áo của nàng.

Ngay khi tiến nhập thân thể Lãnh Sương Sương, Diệp Vô Ưu nhin không được kêu lên một tiếng thoải mái, chính là như ngựa phi nhanh, tiếp tục chinh phạt bộ nhục thể thanh xuân mỹ lệ này, Lãnh Sương Sương đưa hai tay ra giữ chặt lấy Diệp Vô Ưu, phát xuất một tiếng như muỗi kêu: “Sư đệ, vận công trước đã.”

Nói xong câu đó, Lãnh Sương Sương chủ động giữ lấy Diệp Vô Ưu, một cổ chân khí băng lãnh trong chốc lát đã truyền vào cơ thể hắn.

Song tu công pháp cuối cùng đã phát động, chân khí không ngừng kết hợp chuyển giao giữa hai người, liên miên như nước, tuần hoàn không ngừng.

122. Chương 14: Dạ Dạ Xuân Tiêu

Bất quá, song tu pháp mà Diệp Vô Ưu hiện tại tu luyện, lại là hàng thật giá thật, suy cho cùng, hắn xuất thân từ trong lò đào tạo của Tiêu Vãn Thiên, mà Tiêu Vãn Thiên là tiên nhân chân chính đầu tiên của Vân Mộng đại lục, nhưng Tiêu Vãn Thiên lúc đó tịnh không có nghiêm túc giảng giải về song tu pháp, bởi vì hắn biết, muốn yêu cầu lợi dụng song tu pháp để tu thành tiên nhân, gần như là việc rất không có khả năng.

Nếu như là một nam một nữ muốn đơn thuần dựa vào loại song tu pháp này để tu luyện, e rằng cố gắng cả đời, cũng không có nhiều hiệu quả rõ rệt, sự thật là, nếu như nam nhân đó muốn dựa vào song tu pháp tu luyện thành tiên, chỉ ít cũng cần mười xữ nữ tu luyện tu tiên giả, mới có thể thành công, mà loại điều kiện này, đối với Tiêu Vãn Thiên, gần như là không có khả năng thực hiện. Chỉ là, ông ta cũng không thể tưởng được, đối với Diệp Vô Ưu mà nói, cái điều kiện này, muốn thực hiện tịnh không phải quá khó.

Diệp Vô Ưu cùng Lãnh Sương Sương hiện tại mà nói, tuy bọn họ hai người song tu, Lãnh Sương Sương mặc dù cũng có lợi ích rất lớn, nhưng so với Diệp Vô Ưu mà nói, lợi ích của nàng chỉ tỏ ra khá khiêm tốn.

Chân khí không ngừng vận hành, Diệp Vô Ưu chỉ cảm thấy chân khí trong thân thể càng lúc càng sung túc, dực vọng trong lòng hắn cũng càng ngày càng mãnh liệt.

“Sư đệ, có thể không?” Không biết trải qua bao lâu, Lãnh Sương Sương nhẹ nhàng nói. Vốn là trong cơ thể chân khí lưu chuyển rất nhanh, lúc này trong thân thể hắn các đại kinh mạch đã ngưng lại và xuống tới.

Nghe được những lời này của Lãnh Sương Sương, Diệp Vô Ưu rốt cuộc không thể kiềm chế dực vọng sục sôi trong lòng. Bắt đầu lại xung kích vào trong cơ thể nàng.

Tiếng thở nhẹ yêu kiều từ trong miệng Lãnh Sương Sương phiêu xuất, Lãnh Sương Sương không ngừng lắc đầu, mái tóc vàng kim ấy, cũng phát phơ lay động theo, đem đến cho người một loại cảm giác mị hoặc dị thường.

Khuôn mặt mang nét cười vốn có chút thờ ơ, lúc này lại sớm đã bị sắc ửng đỏ thay thế, Lãnh Sương Sương vụng về đón lấy sự chiếm hữu của Diệp Vô Ưu, chân ngọc thon dài, vốn là để khống chế những cú đá hỗn loạn. Sau đó quần lên trên eo Diệp Vô Ưu, thuận theo từng đợt tiến công của Diệp Vô Ưu. Đôi chân ngọc của nàng cũng nhẹ nhàng thu lại mở ra, thu lại rồi mở ra.

“A...” Lãnh Sương Sương không thể ức chế thét lên một tiếng rít ngắn ngủi, hai người cùng leo đến đỉnh dực vọng.

Diệp Vô Ưu mệt mỏi ngã xuống trên thân thể tuyệt mỹ ấy, trên thân sớm đã nhễ nhại mồ hôi.

Trong phòng lúc này có vẻ rất yên tĩnh, ngoài tiếng thở gấp của Diệp Vô Ưu, thì chỉ có tiếng thở gấp nhẹ nhàng và yêu kiều của Lãnh Sương Sương, một cuộc nam nữ đại chiến thế này, tiêu hao đi rất nhiều thể lực của hai người.

Đối với việc giữa nam nữ Lãnh Sương Sương hiểu biết rất ít. Vì để làm thỏa mãn tình lang, không tiếc sử dụng tiên thuật cố gắng chi trì, Vì vậy, nàng cuối cùng không thể chống đỡ thêm nữa, Diệp Vô Ưu cũng đã sức cùng lực kiệt.

“Sư đệ, người hiện tại cảm thấy thế nào?” Sau một lúc yên lặng, Lãnh Sương Sương khẽ hỏi, ngữ khí vô cùng ôn nhu, còn mang theo một chút mùi vị mệt mỏi.

“Sư tỷ. Đệ rất ổn.” Diệp Vô Ưu từ trên thân thể nàng lật mình rơi xuống, sau đó lại dùng khí lực cuối cùng ôm lấy thân thể xích lỏa của nàng vào lòng. Tỏ ra rất thỏa mãn nói.

“Cái đó, cái song tu đó, có tác dụng đối với người ư?” Lãnh Sương Sương hơi ngáp ngừng đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên có tác dụng chứ!” Diệp Vô Ưu liền nói, hắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc vàng kim của Lãnh Sương Sương, cười hì hì nói: “Sư tỷ, chúng ta từ nay về sau mỗi ngày đều song tu được không?”

“Sư đệ, không, không tốt đâu, đệ nói cho ta biết khẩu quyết ấy, hình như có nhắc tới, nếu như đệ luôn luôn cùng ta song tu, hiệu quả không cao lắm.” Lãnh Sương Sương lại nhẹ nhàng lắc đầu, “Đệ, đệ có lẽ sau một khoảng thời gian ngắn thì đến tìm ta nhé, cho dù, đệ lại có thể tìm kiếm người khác song tu.”

“Cho dù không có nhu cầu, đệ cũng muốn tìm đến sư tỷ song tu.” Diệp Vô Ưu hôn Lãnh Sương Sương, nói nhẹ vào tai nàng: “Sư tỷ, tỷ thật xinh đẹp!”

“Ta, ta sẽ bồi tiếp đệ vài đêm.” Lãnh Sương Sương trong ngữ khí chứa một chút e thẹn. “Bất quá, qua vài ngày, ta cũng không thể bồi tiếp đệ nữa, ta dự định bế quan một thời gian, chờ đến lúc sau khi ta xuất quan, ta lại bồi tiếp đệ, được không?”

“Tỷ cũng bế quan sao?” Diệp Vô Ưu có chút phiền muộn, Hoa Vân La bởi vì đi bế quan mới phớt lờ hắn, hiện tại vừa mới ném thử tư vị của Lãnh Sương Sương, nàng cũng muốn bế quan luôn.

“Bế quan tu tiên, có trợ giúp rất lớn đối với tiến triển công lực, như vậy, lần sau chúng ta song tu, sự trợ giúp đối với đệ cũng sẽ lớn hơn một chút!” Lãnh Sương Sương nhẹ giọng nói: “Đệ đừng như vậy, ngày sau còn dài, khoảng thời gian mà chúng ta ở cùng nhau còn rất nhiều mà!”

“Thế được rồi, bất quá, mấy ngày nay tỷ có lẽ nên giúp đỡ ta.” Diệp Vô Ưu có chút bất lực, may mà trước mắt Lãnh Sương Sương vẫn còn đáp ứng bồi tiếp hắn vài đêm, nếu không, có lẽ hắn phiền muộn đến chết mất.

“Yên tâm đi, người ta, người ta sẽ bồi tiếp đệ thật tốt.” Lãnh Sương Sương trong ngữ khí thông thả chứa đựng một chút nũng nịu. “Ta hơi mệt mỏi, ta trước tiên phải ngủ đã. Đệ, đệ không được làm chuyện xấu đấy.”

Hai người ôm nhau mà ngủ, đợi tới khi tỉnh lại, đã là buổi sáng ngày thứ hai.

Diệp Vô Ưu vẫn còn chưa mở mắt, liền cảm thấy tinh thần có chút bất thường, tối hôm qua sau khi cùng Lãnh Sương Sương song tu, tiến bộ của hắn thực sự khá to lớn, ít nhất về cảm giác, hắn có lẽ linh mãnh hơn rất nhiều so với trước kia.

Mở to mắt vừa thấy, có hơn một người đứng bên, bất ngờ lại là Lãnh Tâm m, khuôn mặt thanh tú của nàng chứa đầy sự lạnh lẽo, chính đang lạnh lùng nhìn hắn.

“Chào buổi sáng sư phụ tỷ tỷ!” Diệp Vô Ưu mệt mỏi dương dương tự đắc nói, mặc dù thần sắc của Lãnh Tâm m bây giờ trông như cực kỳ phẫn nộ, nhưng hắn ngược lại cũng không sợ sệt.

Lãnh Sương Sương thân thể trần trụi nằm ở trong lòng hắn, nàng cũng tỉnh lại từ lâu, đang nhìn Lãnh Tâm m bằng loại ánh mắt hờ hững, miễn cưỡng từ từ kéo lên, thân trên của nàng phơi bày trong không khí, mà hai bàn tay Diệp Vô Ưu, chính đang che phủ lên trên đôi ngọc nhũ của nàng.

“Diệp Vô Ưu, ta đã từng cảnh cáo ngươi, bảo ngươi không được đụng chạm đến Sương Sương!” Lãnh Tâm m trừng mắt oán hận nhìn Diệp Vô Ưu, trong ngữ khí tỏ ra rất phẫn nộ.

“Là ta tự nguyện, ngươi không nên quản tới chuyện của ta.” Diệp Vô Ưu vẫn còn chưa nói, Lãnh Sương Sương đã mở lời.

“Sương Sương, ta là muốn tốt cho ngươi!” Lãnh Tâm m hơi sững sốt, liền sau đó có chút tức giận nói.

“Việc của ta không cần ngươi quản tới, hiện tại ta rất tốt, ta thích sư đệ, ta nguyện ý mang tất cả giao cho đệ ấy, chỉ đơn giản như vậy.” Lãnh Sương Sương nhàn nhạt nói: “Ta cùng đệ ấy ở cùng một chỗ rất vui vẻ, thế này là đủ rồi.”

Lãnh Tâm m vốn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng sau khi nghe Lãnh Sương Sương nói như vậy, nàng lại phát hiện bản thân nói gì cũng không được.

Trầm mặc hồi lâu, nàng rốt cục lại nói: “Sương Sương, ngươi thật sự quyết định như vậy sao? Ngươi không hối hận chứ?”

Lãnh Sương Sương không nói gì, lại nhẹ nhàng rên lên một tiếng, hóa ra, Diệp Vô Ưu chính đang nhẹ nhàng xoa bóp nhũ phong của nàng, và phong đồn của nàng, cũng cảm nhận được cái vật cứng chắc của hắn.

“Diệp Vô Ưu, nếu ngươi dám có lỗi với Sương Sương, ta nhất định sẽ giết ngươi!” Lãnh Tâm m hung hãn nói.

“Sư phụ tỷ tỷ, ngươi không cần lo lắng về điều này, ta sẽ đối đãi với sư tỷ rất tốt.” Diệp Vô Ưu cười hì hì, đột nhiên thuận tay diu thân thể Lãnh Sương Sương ngồi dậy, nâng kiệu đồn của nàng, hắn thì quỳ gối xuống phía sau nàng, rồi sau đó, mặc cho có mặt Lãnh Tâm m, tiến nhập thân thể Lãnh Sương Sương.

“Sư phụ tỷ tỷ, có muốn thử không?” Diệp Vô Ưu một mặt cố gắng chuyển động trên người Lãnh Sương Sương, mặt khác dùng ánh mắt sắc mị hoặc nhìn Lãnh Tâm m.

Lãnh Tâm m sắc mặt biến đổi một hồi, nhìn tư thế phóng đảng của Lãnh Sương Sương như vậy, nghe thấy tiếng rên rỉ tiêu hồn của nàng như thế. Nàng cắn chặt răng, xoay người rời đi thật nhanh.

Và trong phòng lúc này cảm xúc vẫn mãnh liệt như cũ.

Trong mấy ngày này, Diệp Vô Ưu có lẽ rất tiêu dao, Hàm Yên nha đầu ấy gần đây cũng không quấy rầy hắn như thế nữa, bởi vì mỗi lần đến hắn đều không để ý tới nàng, nha đầu đó cảm thấy không có hứng thú,

cũng liền không đến tìm hấn. Hiện tại, nàng ta vừa mới tới Vô Ưu sơn trang, còn lôi kéo Mộ Dung Tiểu Tiểu đi dạo khắp nơi, cũng không có thời gian đến tìm Diệp Vô Ưu.

Mà trong mấy ngày nay, Diệp Vô Ưu ngày nào cũng đều quần lấy Lãnh Sương Sương, mà khi Lãnh Sương Sương cùng Diệp Vô Ưu sống chung với nhau, cũng từ bỏ đi tính rụt rè thận trọng, bất luận Diệp Vô Ưu đề xuất yêu cầu muốn thực hiện động tác khó khăn gì, nàng đều đáp ứng, mà Diệp Vô Ưu có bất cứ kỹ xảo phòng trung nào, đều đem ra diễn luyện khắp nơi trên người Lãnh Sương Sương, trong lòng tất nhiên là cảm thấy rất thỏa mãn.

Chỉ tiếc, những cái tốt đẹp thường không kéo dài, sau ba ngày cùng Diệp Vô Ưu phong cuồng, Lãnh Sương Sương liền tuyên bố bế quan.

Đến lúc này, Diệp Vô Ưu lại đành phải thay đổi mục tiêu, bắt đầu hướng chủ ý tới trên người mỹ nữ khác trong Vô Ưu sơn trang, chỉ có điều, Vô Ưu sơn trang tịnh không phải là Vô Song cung, không phải tùy tiện có thể tìm được mỹ nữ.

Tính đi tính lại, ngoại trừ Lãnh Sương Sương ra, cũng chỉ có Lãnh Tâm m, Hoa Nguyệt Lan, còn có Lăng Phỉ Phỉ ba đại mỹ nữ. Hơn nữa Hàm Yên tiểu mỹ nữ đó, miễn cưỡng cũng mới là bốn người, mà trong đó, Lãnh Tâm m tạm thời thì không thể hy vọng. Lăng Phỉ Phỉ và hấn vẫn còn chưa thể coi là rất quen thuộc, còn như Hàm Yên, có lẽ là gần đây nàng cũng không có đến câu dẫn hấn, Diệp Vô Ưu cũng không nghĩ đến chủ ý quan hệ với nàng, nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ đi trêu đùa Hoa Nguyệt Lan là cách tốt nhất trong hiện tại.

Đêm nay, khi Diệp Vô Ưu đang chuẩn bị đi tới phòng Hoa Nguyệt Lan trộm hương, lại có một đại mỹ nữ chủ động tới trước cửa, đại mỹ nhân này không phải ai khác, chính là Lăng Phỉ Phỉ.

“Vô Ưu đệ đệ, mấy ngày qua vẫn còn thói quen ấy à?” Tiến vào phòng, Lăng Phỉ Phỉ liền cười hỏi.

“Phỉ Phỉ tỷ tỷ, ta có chút thói quen điều độ.” Diệp Vô Ưu vừa chuyển nhãn châu, vừa cười hì hì nói.

“Hừ? Thói quen nào cơ?” Lăng Phỉ Phỉ hơi sừng sốt, vội vàng hỏi.

“Đêm dài đằng đẵng, không muốn ngủ!” Diệp Vô Ưu mệt mỏi tự đắc nói, “Phỉ Phỉ tỷ tỷ, tỷ xem ta, một kẻ lẳng đăng cô độc, thói quen có thể là gì?”

“Này, Vô Ưu đệ đệ, người sao có thể là một người cô độc lẳng đăng được? Công chúa điện hạ, còn có sư tỷ người, không phải đều ở chỗ này sao?” Lăng Phỉ Phỉ ngăn người nói.

“Các nàng đấy à, đều không để ý tới ta!” Diệp Vô Ưu lộ ra thần sắc cực kỳ tủi thân, “Phỉ Phỉ tỷ tỷ, tỷ nói ta làm sao bây giờ đây?”

“Này, người đừng nôn nóng, các nàng ấy sẽ không thể không để ý tới người.” Lăng Phỉ Phỉ vội nói, dừng một chút, nàng cuối cùng cũng nói ra mục đích đến: “Vô Ưu đệ đệ, ta có một chuyện muốn nói với người một lúc.”

123. Chương 15: Mĩ Sắc Dẫn Dụ (sắc Đẹp Cám Dỗ)

“Vô Ưu đệ đệ, tỷ tỷ mấy ngày nay vô cùng bận bịu, người nghĩ xem ta bận như vậy liệu có thời gian để nhớ tới người sao?” Lăng Phỉ Phỉ duyên dáng cười, “Bất quá, đợi đến lúc tỷ tỷ ta hết bận rồi, có thể lại có thời gian nhớ đến người. ”

“Phỉ Phỉ tỷ tỷ, tỷ luôn luôn bận làm việc gì vậy?” Diệp Vô Ưu hơi tò mò hỏi.

“Việc này có liên quan đến Vô Ưu đệ đệ người, cũng là việc ta muốn nói với người. ” Lăng Phỉ Phỉ cười ngọt ngào, “mấy ngày nay ta phái người phát tin tức tới tất cả các môn phái tu tiên trên Vân Mộng đại lục nói cho bọn họ là người bây giờ đang ở Vô Ưu sơn trang, nếu bọn họ muốn tiến hành tu tiên bình phẩm thì tới nơi này tìm người. Vô Ưu đệ đệ, người nói tỷ tỷ đối với người không tệ chứ?”

“Phỉ Phỉ tỷ tỷ, tỷ nếu có thể tìm người đến bồi tiếp ta vậy đối với ta cũng được rồi!” Diệp Vô Ưu uể oải nói, trong lòng lại thầm nghĩ, Lăng Phỉ Phỉ nhiệt tâm như vậy, chắc chắn là để kiếm lợi ích cho bản thân hấn.

“Vô Ưu đệ đệ, có thể sẽ có người đến tìm người để bình giám, người phải chuẩn bị cho tốt đấy!” Lăng Phỉ Phỉ cố tình không để ý đến yêu cầu của Diệp Vô Ưu. Đùa sao, nàng đi đâu để kiếm người đến bồi tiếp hẳn được chứ? Hơn nữa, lại nhìn thấy Diệp Vô Ưu thỉnh thoảng thần sắc lại dạo lướt trên thân thể mình, nàng có cảm giác Diệp Vô Ưu bảo nàng tìm người lại bồi tiếp hẳn, nhưng trên thực tế có lẽ chủ ý là có liên quan tới nàng.

Mấy ngày nay, Lăng Phỉ Phỉ mặc dù không đi tìm Diệp Vô Ưu nhưng đối với những việc Diệp Vô Ưu làm tại Vô Ưu sơn trang lại vẫn hiểu rất rõ. Việc hẳn cùng Lãnh Sương Sương cả ngày quần lấy nhau ở trong phòng nàng cũng biết rất rõ. Đương nhiên, nàng không thể biết tình hình cụ thể, chỉ là có một điểm nàng lại cơ bản có thể khẳng định tên gia hỏa này tương đối háo sắc.

“Phỉ Phỉ tỷ tỷ, tỷ nói xem, ta có nên tìm bọn họ thu lấy chút tiền không?” Diệp Vô Ưu ngẫm nghĩ nói, “Nếu không thì, ta mỗi ngày bình giám cho bọn họ, đều là bận bịu vô ích sao? Việc không có lợi, ta không thể làm.”

“Việc này, người nói lo liệu xử lý như thế nào đây!” Lăng Phỉ Phỉ hơi ngần ngại, thoáng chần chừ bỗng nói.

“Ta quyết định rồi, mỗi lần bình giám một người, hãy thu mười lượng bạc. Mỹ nữ nửa giá tiền, suất ca tăng gấp đôi, nhìn không vừa mắt thì thu nhiều hơn một chút, nếu như tâm tình ta tốt, thì thu ít hơn một chút.” Diệp Vô Ưu nhún châu xoay động, mở miệng nói.

“Vô Ưu đệ đệ, tùy theo ý người vậy!” Lăng Phỉ Phỉ có cảm giác dở khóc dở cười. Lại còn mỹ nữ nửa giá tiền, suất ca tăng gấp đôi, nói đến cuối cùng lại còn nhìn tâm tình hẳn, đây không phải hoàn toàn là càn quấy sao? Bất quá, nàng có thể khẳng định: cho dù Diệp Vô Ưu thực sự hý vọng như vậy chỉ sợ những tu tiên giả kia vẫn muốn bình giám, vẫn sẽ muốn mua. Đương nhiên, trong lòng bọn họ khẳng định sẽ có lời oán thán.

“Tên gia hỏa này làm ầm ĩ như vậy, chắc là sẽ đắc tội với mọi người.” Lăng Phỉ Phỉ trong lòng thầm nói. Bất quá, nàng ngược lại cũng không lo lắng. Bởi vì cho dù mọi người trong lòng cảm tức vô cùng đối với Diệp Vô Ưu nhưng ngoài mặt chỉ sợ vẫn còn khách khí đối với hẳn. Thật chẳng còn cách khác, ai bảo hẳn tu tiên bình giám giả duy nhất cơ chứ? Hơn nữa, trên người hẳn còn có một pháp bảo độc nhất vô nhị, một pháp bảo mà không ai biết uy lực như thế nào.

“Phỉ Phỉ tỷ tỷ, ta cảm thấy mười lượng bạc hình như là hơi ít không? Đường như kiếm không được bao nhiêu tiền cả!” Không ngờ Diệp Vô Ưu lại nói ra một câu như vậy.

“Cái... này, Vô Ưu đệ đệ, người trước hết hãy ngẫm lại cho kỹ nhé, ta đi trước đây. Đến lúc đó người nghĩ thu bao nhiêu tiền thì thu bấy nhiêu!” Lăng Phỉ Phỉ có cảm giác không biết nói gì, vội vàng nói xong câu này rồi xoay người rồi đi rất nhanh. Nàng tới đây vốn cũng chỉ là nói với Diệp Vô Ưu sau này nơi đây chính là địa điểm bình giám của hẳn. Hiện tại mục đích này đã đạt được, nàng cảm thấy tốt hơn là nên rời đi sớm một chút.

“Úy, Phỉ Phỉ tỷ tỷ, tỷ vẫn còn thiếu ta một nụ hôn mà!” Diệp Vô Ưu đột nhiên nhớ tới việc này, lớn tiếng kêu gào ngồi dậy.

Nghe được những lời này của Diệp Vô Ưu, Lăng Phỉ Phỉ tự nhiên là lao đi nhanh hơn, trong chớp mắt, bóng dáng nàng đã không còn.

“Lời nói của nữ nhân thật sự là không thể tin tưởng được, giống như lời nói của ta cũng không thể tin được.” Diệp Vô Ưu nói thầm một câu, “Rốt cuộc, vẫn phải đi trên đũa công chúa lão bà, ta thật không muốn một mình trông phòng.”

Đi tới lầu các nhỏ trong hậu viện của Vô Ưu sơn trang, Diệp Vô Ưu lại không khỏi sững sốt. Mắt thấy Hoa Nguyệt Lan, nhưng không phải ở trong lầu các mà thật không thể ngờ nàng lại ngồi trên một phiến lá sen, đôi mắt đẹp khép hờ, hai tay hợp thập, phẳng phất giống như tiên nữ.

“Công chúa lão bà, người không cần xếp đặt tư thế tàn nhẫn như vậy để nghênh đón ta chứ?” Diệp Vô Ưu lẩm rầm tự nói, nhìn dáng vẻ của Hoa Nguyệt Lan hiển nhiên là đang luyện công. Hẳn trong lúc này tất nhiên biết là không nên quấy rầy nàng. Xem ra kế hoạch của hẳn hôm nay nghĩ đi đến trên đũa hảo Hoa Nguyệt Lan nhân tiện trộm hương phải thất bại rồi.

Hoa Nguyệt Lan lúc này lộ ra vẻ mỹ lệ đặc biệt, nhưng lại cũng có mấy phần thánh khiết làm cho người ta có loại cảm giác không dám khinh nhờn. Diệp Vô Ưu đứng ở bên cạnh hồ sen lẳng lặng hân thưởng hồi lâu. Cuối cùng phát hiện Hoa Nguyệt Lan luôn luôn bảo trì loại tư thế này. Thật không biết làm sao, hắn cũng đành xoay người rời đi.

Chỉ là hắn không biết rằng hắn vừa mới xoay người Hoa Nguyệt Lan liền mở mắt nhìn chăm chú vào hình bóng hắn. Dung nhan thánh khiết đó của Hoa Nguyệt Lan hơi có một chút biến hóa.

Diệp Vô Ưu chán nản đẩy cửa phòng ra. Xuất quan bất lợi, đêm nay hắn đành phải phòng không gối chiếu. Mặc dù hắn cũng có nghĩ tới việc đi tìm Hàm Yên nha đầu đó nhưng cuối cùng vẫn bỏ đi ý nghĩ đó đi. Nha đầu này có lẽ không gặp thì tốt hơn, nếu không sau này cả ngày bị nàng quẩn quít lấy thì xong.

Vừa mới đi vào phòng, Diệp Vô Ưu liền phát hiện có chút cảm giác bất thường. Chợt ngẩng đầu liền phát hiện trên mép giường hắn không thể ngờ lại là một nữ tử tóc dài đang ngồi.

“Người là ai?” Diệp Vô Ưu hỏi.

Nữ tử tóc dài ngẩng đầu lên, đối mặt với Diệp Vô Ưu cười xinh đẹp, giống như trăm hoa đua nở, rực rỡ dị thường. Lúc này, Diệp Vô Ưu cũng thấy rõ dung mạo nàng.

Da tay nàng hơi đen, mũi tựa hồ hơi to, môi cũng tựa hồ hơi dày, lông mi ngược lại rất dài, mắt lại tựa hồ hơi nhỏ... Nhưng mà, thật vô cùng kỳ quái, ngũ quan chẳng hề hoàn mỹ này khi kết hợp cùng một chỗ lại tạo cho người ta một loại cảm giác dễ coi và tán thưởng trong lòng. Thậm chí ngay cả hai chiếc răng nanh nhỏ của nàng cũng làm cho người ta cảm thấy có khí vị đặc biệt.

Nàng có lẽ không phải là một nữ nhân cực kỳ mỹ lệ, nhưng là một nữ nhân rất có mị lực, đó là kết luận của Diệp Vô Ưu đối với nữ tử này.

“Ta tên là Lăng Nguyệt Nguyệt, là sư muội của Lăng Phỉ Phỉ. ” Thanh âm của nữ tử đó vang lên, như hoàng anh xuất cốc, êm tai vô cùng.

“Chẳng trách ngươi cũng mặc quần áo nam nhân. ” Diệp Vô Ưu xuất ra một câu như vậy bởi vì hắn đã phát hiện cách ăn mặc của Lăng Nguyệt Nguyệt cùng với Lăng Phỉ Phỉ đều là mặc nho sam. Cũng không biết có phải mọi người ở Thiên Nhai Thư Viện đều ăn mặc như vậy không.

“Người không muốn biết ta vì việc gì mà tới nơi này ư?” Lăng Nguyệt Nguyệt cười nhẹ nhàng, chậm rãi đứng lên. Dáng người yếu điệu tức khắc liền hiện ra trước mặt Diệp Vô Ưu. Nói xong những lời này nàng đã tiến lên phía trước hai bước, khoảng cách với Diệp Vô Ưu đã gần hơn rất nhiều.

“Ta chỉ muốn biết, ngươi có phải là đến bồi tiếp ta không. ” Diệp Vô Ưu cười cổ quái, ” Ta vừa mới nói với Phỉ Phỉ tỷ tỷ, ta là một người rất cô đơn, sau đó ngươi lại xuất hiện ở chỗ này. Chẳng lẽ ngươi là vì không muốn để ta tịch mịch nên mới đến?”

“Có thể nói như vậy. Bất quá, Lăng Phỉ Phỉ thực không có tư cách phái ta đến. ” Lăng Nguyệt Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, ” nếu ngươi chịu giúp ta làm một việc, ta có thể cam đoan ngày sau bất luận đêm nào, ngươi đều sẽ không cô đơn lạnh lẽo. ”

“Thật chứ?” Thần sắc Diệp Vô Ưu cực kỳ hứng thú, ” Vậy, Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ, không thể không trước tiên nói cho ta biết ngươi muốn ta giúp ngươi làm việc gì đây?”

“Kỳ thực việc này rất đơn giản, ngươi chỉ cần cùng ta đi gặp một người. Sau đó nói cho nàng là người sau này chỉ muốn cùng ta hợp tác.” Lăng Nguyệt Nguyệt nhàn nhạt nói, “Sau đó, ta liền có thể thỏa mãn bất luận cái gì mà ngươi yêu cầu. ”

“Đơn giản như vậy sao?” Diệp Vô Ưu hơi sửng sốt, ” Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ, ta cảm thấy trong chuyện này còn có nội tình khác gì đó?”

“Sự tình đúng là đơn giản như vậy. Đương nhiên, nếu ngươi sau này chỉ cùng ta hợp tác, vậy ngươi phải ngưng hẳn liên lạc với Lăng Phỉ Phỉ. Về sau mọi việc của Vô Ưu sơn trang ta đều sẽ giúp ngươi thu xếp. ” Lăng Nguyệt Nguyệt cười xinh đẹp, “Diệp công tử, thế nào? Điều kiện của ta cũng coi là hậu hĩnh chứ?”

“Điều kiện à, cũng coi như không tệ. Bất quá, cá nhân ta đây muốn trước tiên có lợi ích sau đó mới làm việc. Những lợi ích này của người đều là sau khi ta làm tốt thì mới có. Ta thấy rất bất lợi.” Diệp Vô Ưu ngẫm nghĩ, sau đó nghiêm trang nói.

“Diệp công tử, thế người muốn lợi ích gì?” Lăng Nguyệt Nguyệt miễn cưỡng cười, hỏi.

“Rất đơn giản, người đem lợi ích mà người đáp ứng trước tiên giao cho ta đã!” Diệp Vô Ưu thuận miệng nói, “Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ, chi bằng, đêm nay người lại ở chỗ này bồi tiếp ta đi!”

Lăng Nguyệt Nguyệt sắc mặt hơi biến đổi, nhưng rất nhanh chóng khôi phục bình thường.

“Diệp công tử, muốn ta bồi tiếp người tịnh không phải là không thể. Nhưng, không phải bây giờ. ” Lăng Nguyệt Nguyệt miễn cưỡng cười, “Chỉ cần người nguyện ý giúp ta mà không phải giúp sư tỷ ta thì sau này ta tất nhiên nhất định là người của người. ”

“Phỉ Phỉ tỷ tỷ lúc trước cũng nói chỉ cần ta đáp ứng cùng nàng hợp tác thì nàng sẽ thân thiết với ta một chút. Kết quả là ta bây giờ đã đáp ứng, nàng ấy vẫn còn thiếu ta một nụ hôn. Cho nên, ta sẽ không tin tưởng rằng loại lời nói này của các người nữa. ” Diệp Vô Ưu uể oải nói, “Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ, người đừng trách ta, muốn trách thì hãy trách Phỉ Phỉ tỷ tỷ đi!”

“Diệp công tử, chỉ cần người nguyện ý giúp ta, ta sẽ giúp người có được thân thể Lăng Phỉ Phỉ. ” Lăng Nguyệt Nguyệt cắn răng nói, “Việc đến thế này, ta cũng không muốn giấu nữa: ta chỉ muốn trở thành viện chủ của Thiên Nhai Thư Viện. Mà điều kiện tiên quyết là người bằng lòng giúp ta, nếu không ta không thể trở thành viện chủ được. ”

“Hóa ra ta vẫn còn hữu dụng như vậy!” Diệp Vô Ưu lầm bầm lầu bầu nói: “Được rồi Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ, nếu người chịu nói cho ta biết mục đích chân chính mà Thiên Nhai Thư Viện các người cùng ta hợp tác ta có thể suy xét giúp người. ”

“Chúng ta sợ dĩ cùng người hợp tác bởi vì Thiên Nhai Thư Viện chúng ta gặp một mối nguy trước mắt. Nếu không cẩn thận, Thiên Nhai Thư Viện chúng ta sẽ biến mất khỏi Vân Mộng đại lục. Mà người lại có thể trợ giúp chúng ta giải quyết nguy cơ này. ” Lăng Nguyệt Nguyệt thoáng một chút trầm ngâm, cúi đầu nói.

124. Chương 16: Đại Mỹ Nhân Và Tiểu La Li

“Kỳ thực nguy cơ này không phải mới xuất hiện. Từ lâu Thiên Nhai thư viện đều khiến người ta vừa yêu vừa ghét: khi cần thông tin bọn chúng tự nhiên hy vọng Thiên Nhai thư viện tổ chức ở khắp nơi, nhưng khi thông tin của bọn chúng bị chúng ta bán cho đối thủ của bọn chúng, bọn chúng tự nhiên hận không thể khiến cho Thiên Nhai thư viện bị hủy diệt. ” Lăng Nguyệt Nguyệt lạnh nhạt nói, “Nhưng hiện tại, chính xác có người muốn Thiên Nhai thư viện biến mất. ”

“Thiên Nhai thư viện không phải ẩn tàng rất tốt sao?” Diệp Vô Ưu có một chút bối rối, “Bọn chúng có thể có khả năng tìm thấy các người ư?”

“Ẩn tàng tốt thế nào, đều có thể bị tìm ra. ” Lăng Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Nhưng chúng ta đã nhận được tin địch nhân khả năng sớm hạ thủ với chúng ta muốn đem Thiên Nhai thư viện chúng ta diệt tận gốc.”

“Vậy khi các người có được thông tin đó nên đã nhanh chóng di chuyển. ” Diệp Vô Ưu không suy nghĩ nói: “Nói như vậy, cũng không phải sự tình gì lớn lắm. ”

“Chúng ta đương nhiên đã di chuyển. Nhưng ẩn thân được một lúc, không ẩn thân được cả đời. Lần này địch nhân của chúng ta thế lực tương đối cường đại, trừ phi Thiên Nhai thư viện chúng ta lập tức giải tán nếu không chúng nhất định không từ bỏ.” Lăng Nguyệt Nguyệt nhẹ thốt, “Nhưng Thiên Nhai thư viện không thể giải tán. Bởi vậy chúng ta chỉ có thể chọn con đường khác, đó là tìm một sự giúp đỡ cường đại.”

“Sự giúp đỡ cường đại? Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ, tỷ không phải nói ta chứ?” Diệp Vô Ưu hơi ngạc nhiên, có chút hoài nghi nói.

“Đúng, chính là người. ” Lăng Nguyệt Nguyệt gật đầu, “với thân phận đặc biệt của người, bất cứ ai đối với người đều có cố kỵ. Hơn nữa, địch nhân của chúng ta không dám chính đại quang minh hạ thủ chúng ta.

Bởi vì người ở đây tiến hành tu tiên bình giám nên ta tin rằng các tu tiên giả sẽ không ngừng tới đây tìm người. Cứ như vậy địch nhân của chúng ta cũng rất khó tìm được cơ hội hạ thủ ở đây. Bởi vậy, Vô Ưu sơn trang đối với chúng ta mà nói là nơi rất an toàn.”

“Tỷ ý nói rằng, Thiên Nhai thư viện các người sau này định cư tại Vô Ưu sơn trang?” Diệp Vô Ưu ngăn ra, lại có chút không hiểu hỏi: “Bất quá, Thiên Nhai thư viện các người chắc là rất đông? Sao có khả năng tất cả đều ở đây?”

“Đương nhiên không ở đây tất cả, chúng ta ở các nơi đương nhiên rất đông người. Bất quá, chúng ta quyết định sau này biến chủ động thành bị động. Trước đây Thiên Nhai thư viện chúng ta đều biết ai có thể cần thông tin sau đó chủ động thương môn cùng bọn chúng thương lượng việc mua bán thông tin. Còn bây giờ chúng ta quyết định đem Vô Ưu sơn trang làm điểm liên lạc duy nhất với bên ngoài. Chúng ta sau này cũng không chủ động rao bán thông tin, nếu như có kẻ cần thông tin thì để tự bọn chúng tới Vô Ưu sơn trang.” Lăng Nguyệt Nguyệt nói rất nhanh. “Về sau, Vô Ưu sơn trang là Thiên Nhai thư viện tổng đàn. Mà sự an toàn của Thiên Nhai thư viện, lại cần do người bảo đảm.”

“Không phải chứ? Ta và các người dường như không có quan hệ tốt như vậy? Vì sao lại muốn ta bảo đảm an toàn cho các người?” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn nói.

“Diệp công tử, điều này đối với người mà nói chỉ là tốn một chút sức, thậm chí có thể nói cả một chút sức cũng không tốn. Người không cần quan tâm đến vấn đề gì, cũng không cần nói câu gì, nếu như có người hỏi về quan hệ của người và Thiên Nhai thư viện chúng ta người cũng chỉ cần không phủ nhận. Thiên Nhai thư viện chúng ta tự nhiên cũng có thể báo đáp đủ cho Diệp công tử. Bên cạnh chút điều kiện đã cùng Diệp công tử bàn bạc, ta tin rằng chỉ cần Diệp công tử người đề xuất yêu cầu hợp lý mà chúng ta có khả năng hoàn thành chúng ta sẽ tận lực.” Lăng Nguyệt Nguyệt ngọt ngào cười, nói tiếp: “Nhưng nếu như Diệp công tử nguyện ý giúp ta, ta cũng có thể cấp thêm cho người rất nhiều lợi ích. Ví như người muốn chiếm được Lăng Phi Phi, ta cũng có thể giúp người.”

“Người nói dường như cũng có đạo lý.” Diệp Vô Ưu nghĩ, “Nhưng ta không phải thẳng ngốc. Điều này đối với ta mà nói đương nhiên là chẳng tốn chút sức lực nào, tuy nhiên ta không làm gì trái lại ta vô có thêm bao nhiêu địch nhân.”

Nghĩ xong, Diệp Vô Ưu nói tiếp: “May mắn là ta không để ý nhiều ít địch nhân, nhưng các người cấp cho ta nhiều lợi ích... ừm, đối với các lợi ích này, ta trước tiên cần từ từ suy nghĩ.”

“Vậy Diệp công tử, người có nguyện ý giúp chúng ta hay không?” Lăng Nguyệt Nguyệt nhìn Diệp Vô Ưu ở ngay bên cạnh một lúc, khóe môi nhếch lên mang theo một chút mùi hương dụ hoặc.

“Điều này, ta cũng phải cân nhắc.” Diệp Vô Ưu nhún vai xoay chuyển, “Có lẽ, Phi Phi tỷ tỷ có thể đưa ra điều kiện tốt hơn?”

“Diệp công tử, Lăng Phi Phi sao có khả năng đưa ra điều kiện gì tốt hơn tại?” Lăng Nguyệt Nguyệt sắc mặt hơi biến đổi, có một chút miễn cưỡng nói: “Hơn nữa, cô ta có thể đưa ra điều kiện gì ta cũng đều có thể đưa ra, cô ta không thể đưa ra điều kiện gì, ta lại cũng có thể đưa ra.”

“Vậy, Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ, tóm lại, tỷ nói là cấp cho ta rất nhiều lợi ích, nhưng ta một điểm lợi ích cũng không thấy, tỷ bảo ta làm sao tin được đây?” Diệp Vô Ưu vô cùng thích thú lợi dụng khó khăn của người khác. Hiện tại là cơ hội tốt, hẳn tự nhiên không thể bỏ qua.

Nghe Diệp Vô Ưu nói, Lăng Nguyệt Nguyệt sắc mặt biến đổi liên tục, dường như có lựa chọn rất khó khăn.

“Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ, ta có thể hỏi một chuyện không?” Diệp Vô Ưu đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên được. Diệp công tử, người cứ thoải mái hỏi.” Lăng Nguyệt Nguyệt miễn cưỡng cười nói.

“Viện chủ Thiên Nhai thư viện, đối với tỷ mà nói thực sự quan trọng như vậy sao?” Diệp Vô Ưu có một chút hiếu kỳ hỏi.

“Từ ngày đầu tiên ta tới Thiên Nhai thư viện, ta chỉ vì mục tiêu này mà nỗ lực!” Lăng Nguyệt Nguyệt chậm chậm nói: “Sắp sửa thành công, ta không muốn lại thành công đã tràng. Không thể thành viện chủ với ta mà nói cuộc sống sau này cũng không còn ý nghĩa nữa.”

“Thực là không thể lý giải được. ” Diệp Vô Ưu thầm nói trong lòng, tiểu tử này đối với quyền lực không chút hứng thú. Bởi vậy, đối với nữ nhân có khát khao quyền lực mãnh liệt như Lăng Nguyệt Nguyệt tự nhiên có một chút khó hiểu. Bất quá, điều này cũng chẳng quan hệ. Chỉ cần Lăng Nguyệt Nguyệt muốn làm viện chủ, hẳn tự nhiên có thể từ trên thân thể cô ta thu lấy nhiều lợi ích.

“Điều đó, Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ, ta thấy tỷ trước tiên nên quay về nghĩ có thể cấp cho ta lợi ích gì. Còn ta cũng suy nghĩ cuối cùng giúp tỷ hay giúp Phi Phi tỷ tỷ. Vài ngày nữa khi ta nghĩ ra rồi chúng ta lại nói chuyện!” Diệp Vô Ưu suy nghĩ xong bèn nói.

Lăng Nguyệt Nguyệt hơi ngáp ngừng một chút, sau đó gật đầu.

“Diệp công tử, vậy ta xin cáo từ. ” Lăng Nguyệt Nguyệt nói khẽ, sau khi nàng rời đi, sắc mặt không tốt lắm. Diệp Vô Ưu tên gia hỏa không thấy lợi ích thì không làm, nàng đã cho hắn bao nhiêu điều kiện bao gồm cả thân thể của nàng, hắn không ngờ vẫn không đáp ứng khiến nàng có một chút tức giận. Hắn lại còn nói Lăng Phi Phi có thể đưa ra điều kiện tốt hơn, điều này chẳng phải rõ ràng uy hiếp nàng hay sao?

Tuy nhiên, tức giận thì tức giận, Lăng Nguyệt Nguyệt biết nàng hiện tại tranh đoạt chức viện chủ tuyệt đối đang ở thế hạ phong. Muốn đảo ngược lại khả năng duy nhất là khiến Diệp Vô Ưu giúp nàng, bởi vậy nàng hiện tại chỉ có thể nghiêm túc cân nhắc, trước tiên cấp cho hắn một chút lợi ích thực sự.

Tuy nhiên, trừ thân thể này nàng hiện tại có thể cho hắn lợi ích thực sự gì? Nhưng nếu nàng đem thân thể giao cho Diệp Vô Ưu như vậy nàng vẫn có một chút không tình nguyện.

Tối hôm đó, Diệp Vô Ưu cuối cùng vẫn một mình một phòng. Đến sáng sớm hôm sau Lăng Phi Phi tới tìm hắn, nói có người tới bãi phỏng.

“Nhanh vậy ư? Tin tức không phải mới truyền ra sao?” Diệp Vô Ưu hơi ngạc nhiên.

“Điều này, Vô Ưu đệ đệ, kỳ thật tin tức đã truyền ra được một khoảng thời gian, chỉ là ta tối qua mới nói cho người. ” Lăng Phi Phi có một chút ngượng ngùng nói.

“Làm một chuyện sai lầm, làm cho ta giống như thằng ngốc!” Diệp Vô Ưu vô cùng bất mãn, nói thầm một câu, trong lòng không ngừng được bắt đầu nghĩ. Nếu Lăng Nguyệt Nguyệt nghe lời y, thì vẫn ủng hộ Lăng Nguyệt Nguyệt giành lại tự chủ, ít nhất hẳn cũng không bị người làm cho ngu ngốc.

Bất quá, Diệp Vô Ưu dù có rất nhiều lời oán trách, nhưng khi hắn thấy hai người tới bãi phỏng tâm tình hẳn lập tức khôi phục không ít.

Đó là hai nữ nhân, nói một cách chính xác, là một nữ nhân và một nữ hài. Nữ nhân khoảng ba mươi tuổi, cả người mặc đồ trắng, đẹp mà kín đáo, thanh lệ thoát tục, sắc mặt hơi tái, thân thể cũng hơi gầy, khiến cho người ta cảm thấy một vẻ đẹp yếu nhược.

Nữ hài vẻ ngoài chỉ mới mười tuổi, nhìn rất giống nữ nhân kia, cứ như là đem nữ nhân kia thu nhỏ đi thì thành nữ hài này.

Tiểu nữ hài đôi mắt đặc biệt linh động. Chỉ là, vừa thấy Diệp Vô Ưu, tức thì nói một câu khiến Diệp Vô Ưu muốn thổ huyết: “Tỷ tỷ, người thật là xinh đẹp a!”

“Gọi là ca ca!” Diệp Vô Ưu có một chút tức giận, trừng mắt nhìn tiểu nữ hài một cái.

“Oa, mẹ, tỷ tỷ này thật là hung dữ a!” Tiểu nữ hài mím môi, lao vào lòng nữ nhân kia, sau đó len lén nhìn Diệp Vô Ưu.

“Thiên Thiên ngoan, đừng sợ, đó không phải là tỷ tỷ, là ca ca. Mau gọi ca ca đi. ” Nữ nhân đó hướng tới Diệp Vô Ưu cười tạ lỗi, sau đó nhẹ găt với tiểu nữ hài.

“Nhưng, đó rõ ràng là tỷ tỷ mà!” Tiểu nữ hài đó chu miệng, không chịu gọi Diệp Vô Ưu ca ca.

Lăng Phi Phi đứng bên cạnh cố gắng nín cười, bắt đầu giới thiệu hai mẹ con với Diệp Vô Ưu: “Vô Ưu đệ đệ, đây là Giang phu nhân tới từ Li Hận tông và con gái của nàng, Giang Thiên Thiên. ”

Li Hận Tông? Diệp Vô Ưu hơi ngạc nhiên, Tạ Trường Phong không phải tới từ Li Hận tông sao?

“Vậy, Giang phu nhân, người tìm ta có việc gì?” Một lát sau, Diệp Vô Ưu hỏi.

“Diệp công tử, thiếp thân tới thăm ngài bình giám tu tiên cấp bậc. ” Giang phu nhân nhẹ giọng nói.

“Điều này, kỳ hạn ba tháng không phải vẫn còn chưa tới sao?” Diệp Vô Ưu có một chút thắc mắc, đồng thời cũng cảm thấy một chút kỳ quái. Lúc trước ở Tán Tiên môn dường như không có trông thấy bọn họ a, nếu như nàng cùng lúc ấy cũng xuất hiện tại Tán Tiên môn nghe Tiêu Vấn Thiên giảng giải tiên thuật, với dung mạo của này, hẳn không có lý do gì không chú ý đến nàng.

125. Chương 17: Mĩ Nữ Tổng Tiên Phòng

“Cảm kích không thôi?” Diệp Vô Ưu nghĩ thầm, dùng nhãn thần quái dị nhìn chằm chằm vào mĩ nhân: “Dùng phương pháp nào để biểu thị sự cảm kích? Dĩ thân tương hứa à?”

Tâm nghĩ vậy nhưng y không dám nói ra. Trên mặt chỉ lộ ra vẻ khó xử, nhưng chỉ thoáng qua, mở miệng nói: “Phu nhân, thường thì người phải đợi đến khi mọi người đồng đủ để tham gia bình giám. Bất quá từ khi người đến đây ta đã không muốn người phải tốn công trở về, vì người ta phá lệ một lần vậy.”

“Đa tạ Diệp công tử.” Trên mặt Giang phu nhân lộ vẻ cảm kích.

“Cũng tốt, bắt đầu được rồi.” Diệp Vô Ưu duỗi tay “Giang phu nhân, làm sao bà có thể tiên đoán được sự việc?”

“Diệp công tử, người hiểu lầm rồi. Không phải ta tiên đoán mà là chính con gái Thiên Thiên của ta.” Giang phu nhân hơi ngượng, vội vàng đính chính.

“A?” Diệp Vô Ưu khẽ kêu, không tưởng được lại chính là tiểu nữ hài đó tiến hành thuật tiên tri, không nhận được nhìn Giang Thiên Thiên, lại hoài nghi hỏi Giang phu nhân: “Giang phu nhân, con gái người có tu luyện tiên thuật à?”

“Tỷ tỷ, ta đúng là có tu luyện!” Giang phu nhân chưa nói, một âm thanh đã vang lên.

“Đã bảo đừng gọi ta là tỷ tỷ, mà là ca ca!” Diệp Vô Ưu hét lên một tiếng, tiểu nha đầu này, có phải cố tình làm khó ta không?

“Ai cũng gọi người là tỷ tỷ mà!” Thiên Thiên trên mặt lộ ra vẻ ủy khuất, “lại nói, người chính là tỷ tỷ, tại sao cứ muốn ta gọi là ca ca? Người không thấy khi phụ Thiên Thiên là không tốt à, vậy đừng lừa Thiên Thiên!”

“Người dám gọi ta là tỷ tỷ nữa, ta sẽ không quan tâm đến việc người tiên đoán nữa!” Diệp Vô Ưu tức giận nói. Nguyên lai hắn nhìn ngắm hai mỹ nhân một lớn một nhỏ và cảm giác tán thành lộ ra ngoài. Chỉ là bây giờ lại bị tiểu mỹ nhân này làm cho tức giận.

“Sao hẹp hòi quá làm chi vậy” !Thiên Thiên bĩu môi chu mỏ rồi sau đó làm ra vẻ mặt đáng thương chằm chằm xoay người nhìn về phía mẫu thân “Mẹ à, tỷ tỷ tức giận rồi, chúng ta không nên tiên đoán nữa có được không. Tốt nhất là hàng ngày không được tu luyện tiên thuật!”

“Thiên Thiên, đây là ca ca, không phải là tỷ tỷ. Nghe mẹ nói rõ nhé, là ca ca.” Giang phu nhân thiếu điều hét lên với con gái.

“Mẹ à, bộ thật sự không phải là tỷ tỷ hả?” Thiên Thiên vẻ mặt lại vẫn hoài nghi như cũ nhìn Diệp Vô Ưu.

“Tiểu nha đầu, một ngày nào đó ta muốn cho người tự mình thử nghiệm một chút xem ta cuối cùng là ca ca hay tỷ tỷ” Diệp Vô Ưu tức giận nghiêng răng trong lòng thầm nghĩ.

Nếu không thấy tiểu nha đầu thoát nhìn còn quá nhỏ, hẳn thật sự muốn đè nàng ngay xuống đất, sau đó lập tức chứng minh rằng hắn là một nam nhân đích thực

Thật vất vả để tiểu nha đầu cuối cùng cũng tin tưởng Diệp Vô Ưu đích thực là một nam nhân, để rồi sau đó rất không tình nguyện kêu hắn một tiếng “ca ca”.

“Phỉ Phỉ tử, phu nhân đường xa mới đến, người an bài cho họ nghỉ ngơi một chút, ta có việc đi trước!” Diệp Vô Ưu cảm phẫn nói, lúc này hắn một điểm tâm tình cũng không có, làm sao mà có tâm tư để cho tiểu nha đầu tiên đoán? Nói xong những lời này hắn liền xoay người bỏ đi.

“Diệp công tử ...” Giang phu nhân hoảng hốt kêu một tiếng, chỉ là Diệp Vô Ưu căn bản không để ý đến nàng, trong nháy mắt đã biến mất trước mắt nàng.

“Giang phu nhân, người đừng gấp như vậy nữa, ta còn phải an bài trước cho các người một gian phòng. Các người có thể nghỉ ngơi một chút, cho nên chuyện tiên đoán hãy để khi nào tâm tình Vô Ưu ổn tốt lên một chút, ta sẽ an bài cho các người” Lăng Phỉ Phỉ mỉm cười đáp

“Cũng chỉ có thể như vậy thôi”. Giang phu nhân nhẹ thở dài, hiện ra có chút bất lực. Sau đó, bà nhìn Giang Thiên Thiên trong ánh mắt đầy vẻ yêu thương.

Diệp Vô Ưu lửa giận đầy bụng, trở về phòng mình, mồm tức giận mắng: “Từ nhà đầu, đợi người lớn thêm một chút, ta trước đem người từ nữ hài biến thành nữ nhân, lại đem biến thành nữ nhân trong nữ nhân, để người gọi ta tỷ tỷ”

“Hà tất phải tức giận? Người không cao hứng có thể lấy mẹ nàng trút giận mà!” Một tiếng cười nhẹ truyền đến, thanh âm có chút quen thuộc.

“Người nói cái gì?” Diệp Vô Ưu khẽ chấn động, nhìn về phía cửa, Lăng Nguyệt Nguyệt chính đang cười nhìn hắn.

“Người biết Giang phu nhân này vì cái gì mà sớm đã tới tìm người không”. Lăng Nguyệt Nguyệt cười nhẹ, “Còn nữa, người đối với Giang phu nhân, chẳng lẽ không có một chút động tâm ư?”

“Người biết gì thì nói đi, đừng làm ta hồi hộp nữa.” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn nói.

“Giang phu nhân này tên gọi Trương Tú Nhã, trong Vân Mộng thập tiên từ lần trước cũng có tên của nàng, có thể nói là nhân vật có danh tiếng bay xa.” Lăng Nguyệt Nguyệt cười ngọt ngào, “Trương phu nhân lại là tông chủ Li Hận tông hiện giờ Giang Vân Bình, Giang Thiên Thiên cũng là con gái của nàng cùng Giang Vân Bình.”

“A? Giang Vân Bình? Khi Tiêu Vấn Thiên phi thăng, lão cũng tới Tán Tiên môn ư?”

Diệp Vô Ưu nhíu mày hỏi.

“Không sai, bất quá căn cứ tin tức chúng ta có được, Giang Vân Bình sau khi trở về căn cứ vào trí nhớ ghi lại một bản tiên thuật thủ trác. Nhưng thật ngu ngốc hắn tu luyện tựa hồ không có hiệu quả gì, mà con gái hắn Giang Thiên Thiên lại tiến triển nhanh chóng”. Lăng Nguyệt Nguyệt cười nhẹ, “Bất quá, Giang Vân Bình không có thích gì đứa con gái này, cũng không muốn con gái mình tu luyện tiên thuật, cứ như vậy cùng Trương Tú Nhã có xung đột.”

“Trương Tú Nhã này mang theo Giang Thiên Thiên tới nơi này có quan hệ gì vậy?” Diệp Vô Ưu lại vẫn còn có một chút mơ hồ.

“Có người nói Giang Thiên Thiên là trời sanh tiên thể, việc tu tiên tương hội sẽ tăng cường nhiều. Đương nhiên, lời này cũng không phải rất đáng tin. Nhưng mà Trương Tú Nhã lại tin tưởng chính điều quan trọng đó mà nàng để cho Thiên Thiên tu luyện. Bất quá, nàng cũng tương đối thận trọng, nàng sợ dĩ tới nơi này chính là muốn nghiệm chứng một chút Giang Thiên Thiên có phải là thật sự rất thích hợp tu tiên.” Lăng Nguyệt Nguyệt tiếp tục nói: “Nếu Giang Thiên Thiên quả thật là tu tiên kỳ tài, vậy, nàng rất có thể sẽ không tiếc cùng Giang Vân Bình quyết liệt. Cũng vì Giang Thiên Thiên tìm một sư phó tốt để cho nàng tiếp tục tu luyện.”

“Kỳ quái, Giang Vân Bình vì cái gì không thích nữ nhân của hắn vậy? Tiểu nha đầu này mặc dù rất đáng giận, lại thực sự rất khả ái.” Diệp Vô Ưu có chút buồn bực nói.

“Căn cứ tin tức không đáng tin, thì phải là Giang Thiên Thiên cũng không phải nữ nhân của Giang Vân Bình, có lẽ đồn đại Trương Tú Nhã có tình nhân khác. Cũng tại nàng sau khi gả cho Giang Vân Bình vẫn cùng tình nhân bảo trì liên lạc. Cho nên có thể là nàng cùng tình nhân kia có hải tử.” Lăng Nguyệt Nguyệt bộ dạng uể oải nói, “bất quá, căn cứ điều tra của chúng ta tin tức này nên là giả. Giang Thiên Thiên phải quả thật là nữ nhân của Giang Vân Bình. Chỉ là... đáng buồn chính là bản thân Giang Vân Bình lại không tin.”

“Trước đây cũng như vậy a!”. Diệp Vô Ưu cuối cùng minh bạch việc trước đây: “Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ, tỷ biết thực tình không phải vậy mà”

“Đương nhiên rồi, tại Thiên Nhai thư viện phải nói tình hình bây giờ ngoại trừ sư phụ, ta tin tưởng rằng không ai có thể hơn ta, Lăng Phi Phi cũng còn đứng sau ta.” Lăng Nguyệt Nguyệt tự tin nói về mình.

“Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ, vậy sau này chỉ cần tìm hiểu bất cứ sự tình gì, chỉ cần tìm đến tỷ tỷ là được phải không?” Diệp Vô Ưu ra vẻ tùy tiện hỏi.

“Chỉ cần người nguyện ý giúp ta, sau này Thiên Nhai thư viện sẽ thuộc về chúng ta”. Lăng Nguyệt Nguyệt lả lướt đi tới bên Diệp Vô Ưu, thân thể hơi nghiêng, thiếu chút nữa thì dựa lên người hắn.

“Nguyệt Nguyệt tỷ, tỷ cũng không nên suy nghĩ nhiều?” Diệp Vô Ưu cười nhẹ nói: “Như quả những thứ đó là của tỷ, thư viện là của tỷ, đệ tự nhiên sẽ ủng hộ tỷ? Sau này, tự nhiên tỷ chính là viện chủ.”

“Diệp Công Tử, đầu tiên ta xin cảm ơn người, ta có món quà lớn dành cho người”. Lăng Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Người chắc muốn rằng tối nay, để Trương Tú Nhã xuất hiện trên chiếc giường của người chứ?”

Nghe Lăng Nguyệt Nguyệt nói, Diệp Vô Ưu bất giác nghĩ tới Trương Tú Nhã nàng tuy bệnh mà không kém phần hấp dẫn, thêm vẻ đẹp tẽ nhị của thiếu nữ, như ở cạnh nàng sẽ kích thích dục hỏa của chàng, không biết biểu hiện ở trên giường của nàng sẽ thế nào nhỉ?

Bất quá, Diệp Vô Ưu cũng có chút cố kị, dù sao đó cũng là nữ nhân của người khác. Mặc dù hấn trời không sợ đất không sợ, nhưng nữ nhân của người khác, hấn còn nghĩ được là không nên động vào thì tốt hơn.

“Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ, ta nghĩ hay là người mang chính mình đưa cho ta làm đại lễ đi.” Diệp Vô Ưu đảo mắt một cái, cười hi hi nói: “Cho nên vị Giang phu nhân kia, truyền ra ngoài rất là không tốt.”

“Nói như vậy, Diệp công tử, kỳ thật người cũng có hứng thú với Giang phu nhân?” Lăng Nguyệt Nguyệt cố ý không hiểu yêu cầu của Diệp Vô Ưu, thản nhiên cười “Người yên tâm, ta sẽ an bài ổn thỏa, người khác sẽ không biết sự tình của các người.”

“Này, để ta nghĩ lại đã. Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ, ta hôm nay thức dậy hơi sớm, giờ có chút mệt, ta nghĩ cần nghỉ ngơi một chút.” Diệp Vô Ưu mặc dù có chút động tâm, nhưng vẫn còn cố kị, cho nên tạm thời hấn cũng hiểu được là không nên động đến Trương Tú Nhã thì tốt hơn, cho nên tương lai, vậy để tương lai nói sau.

Lăng Nguyệt Nguyệt cười quỷ quái, xoay người rời đi.

Chỉ là Lăng Nguyệt Nguyệt rời đi không bao lâu, lại có một người nhắm Diệp Vô Ưu mà đi tới. Tuy chit một người, nhưng Diệp Vô Ưu có cảm giác ngoài ý muốn, bởi vì mỹ nhân đó chính là Giang phu nhân, Trương Tú Nhã.

“Diệp công tử, thiếp thân có một số chuyện muốn nói với ngài” Trương Tú Nhã hướng tới Diệp Vô Ưu trang nhã nói.

“Giang phu nhân đã có chuyện muốn nói, ta cũng muốn làm một người nghe tốt” Diệp Vô Ưu vừa nói vừa không nhận được mà nhìn khắp cơ thể Trương Tú Nhã.

“Diệp công tử, Thiên Thiên còn nhỏ, không biết phân nặng nhẹ, đắc tội chỗ nào, hy vọng Diệp công tử tha thứ” Trương Tú Nhã nhẹ nhàng mà nói.

Không thấy Diệp Vô Ưu nói, Trương Tú Nhã thông thả hít một hơi, rồi hướng tới Diệp Vô Ưu nói: “Diệp công tử, hy vọng mỗi ngày người chăm chỉ tu luyện, như quả công tử có yêu cầu gì chỉ cần ta có thể làm được thì sẽ tận lực mà chiều cố”

126. Chương 18: Thiên Tài Tiểu Nha Đầu

“Bất kể là yêu cầu gì đều được đáp ứng.” Trương Tú hể miệng nói, ngữ khí rất kiên quyết.

“Giang phu nhân, kỳ thật rất là khó tiến hành bình phẩm được, hoặc theo đó thì cũng có khả năng tu tiên được. “ Diệp Vô Ưu kiên nhẫn không ngừng khuyên ngăn Trương Tú Nhã, hẳn có một chút không nhẫn tâm lừa thiếu phụ mỹ lệ này.

“Ta hiểu, nhưng ta mong muốn hiểu một cách tường tận con đường tu đạo. Thiên Thiên biết được phương pháp tu tiên chân chính, nó trước đó đã từng học qua vũ thuật, đã có chút căn cơ. “ Trương Tú Nhã nhẹ nhàng nói: “Ta không nghĩ nó cho biết hết sự tình, nếu như không thích hợp tu tiên ta có thể yêu cầu nó hãy chọn hướng đi khác.”

“Giang phu nhân, nàng thực là con gái yêu của người. “ Diệp Vô Ưu cảm thán thốt lên.

“Thiên Thiên hiểu rõ ta, cũng như ta sống có mục đích rõ ràng. “ Trương Tú Nhã cười nhẹ, gương mặt hiện lên vẻ đau khổ, “Ta chỉ hy vọng sau này Thiên Thiên đừng giống như ta bây giờ, có thể làm những việc mà nó muốn, không lo lắng bị người khác khi phụ, cũng như không có ai đủ bản lĩnh khi phụ nó. “

“Giang phu nhân, nàng tựa như đã có nhiều thứ nhưng lại không cảm thấy vui vẻ. “ Diệp Vô Ưu có chút nghi ngờ nói vậy. Sao lại không biết, hẳn ta đột nhiên chi gian, đối với mỹ lệ thiếu phụ này có rất nhiều trắc ẩn trong lòng. Nhớ lại tình cảnh của nàng ta cách đây nhiều tháng hành động theo những gì đã nói thì có lẽ đạt được những điều mình muốn. Trương Tú Nhã hoặc không định lấy Giang Vân Bình, chỉ là do lâm vào một số khó khăn mà nàng ta không thể tự quyết định được, nên nàng ta sau đó đã kết hôn, hiển nhiên là không vui vẻ gì.

“Chỉ cần Thiên Thiên cảm thấy vui vẻ, là ta cảm thấy thoải mái rồi. “ Trương Tú Nhã nhẹ nhàng nói, “Diệp công tử, Thiên Thiên còn nhỏ chưa hiểu chuyện, xin đừng trách mắng nó. Tương lai khi có cơ hội, xin Diệp công tử hãy quan tâm chăm sóc cho nó.”

“Giang phu nhân không cần phải khách khí. Kỳ thật, Thiên Thiên rất khả ái đáng yêu, tại hạ rất thích cô ta. “ Diệp Vô Ưu nói ngược lại với suy nghĩ trong lòng, nếu nói Thiên Thiên không có chút khả ái nào thì hoàn toàn không đúng, nhưng chỉ là nàng ta không có hấp dẫn mà thôi. Không biết vì sao, hiện tại hẳn ta cảm thấy đồng tình với Trương Tú Nhã.

Cuối cùng Diệp Vô Ưu nói: “Như vậy đi, Giang phu nhân, nàng giờ mang Thiên Thiên theo đến đây, tại hạ chỉ có đôi lời nhận xét về nàng ta mà thôi, nàng thấy thế nào.”

“Đa tạ Diệp công tử. “ Trương Tú Nhã khom người vái Diệp Vô Ưu một lễ: “Ta sẽ đem Thiên Thiên theo bên mình. “

“Tốt, tại hạ sẽ chờ ở đây. “ Diệp Vô Ưu nói, trong lòng cảm thấy có chút hối hận. Thương yêu nhiều thì càng mong muốn được gặp mặt nhau, nhưng bất quá như hẳn thì khi thương yêu lại đẩy đi. Nhìn thấy Trương Tú Nhã biểu tình lộ ra vẻ sung sướng, hẳn lỡ mờ cảm nhận như vậy. Bỏ qua cơ hội này, không phải là không đáng giá, chỉ cần làm cho mỹ nữ cao hứng là được, xem như cũng có chút thành tựu.

“Ca ca, ca ca! Trong một thoáng, Thiên Thiên tung tăng chạy tới, thanh âm trong trẻo mềm mại, lần này nàng ta không còn gọi Diệp Vô Ưu tỷ tỷ nữa, thêm vào là giọng nói thật ngọt ngào, làm cho Diệp Vô Ưu cảm thấy thoải mái. Nàng ta tự nhiên thân mật với hẳn ta hơn nhiều, cũng như không còn giống với cô gái phiền não trước đây nữa.

“Ca ca, mẫu thân nói chàng đã đáp ứng bình phẩm cho ta, có thật vậy không? Thiên Thiên chạy đến bên cạnh Diệp Vô Ưu, yêu kiều hỏi.

“Thiên Thiên, đương nhiên là sự thật rồi. Ca ca sao có thể lừa ngươi chứ? Diệp Vô Ưu đáp lời, Trương Tú Nhã đã nhẹ nhàng truyền lời.

“Hi hi, ca ca thật tốt, mẫu thân nói chàng là một người tốt! Thiên Thiên... nói, rồi đưa bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy hẳn, “Ca ca, nói giúp ta nhanh đi, lần trước tỷ tỷ đã nói ta có thể tu thành tiên, ta cần phải tu thành tiên để bảo vệ mẫu thân nữa!”

“Tỷ tỷ nào đã nói? Diệp Vô Ưu không nhẫn nại nghiêm giọng hỏi.

“Đó là một tỷ tỷ thanh cao trong sáng, so với ca ca thì còn đẹp hơn nữa! Thiên Thiên lắc lắc đầu nói.

Diệp Vô Ưu liền cúi người buồn phiền, tại sao lại so sánh vẻ đẹp giữa hần và nàng kia? Nàng ta đích thực là một nữ nhân, vậy chẳng khác gì nói hần cũng là nữ nhân sao?

“Chúng ta trên đường đã được gặp Yến tiên tử của Vô Song cung, Yến tiên tử đối với Thiên Thiên rất yêu thích. “ Trương Tú Nhã ở bên cạnh nói: “Nàng ta cũng muốn thu Thiên Thiên làm đệ tử. Nhưng theo ta biết, Yến tiên tử vẫn chưa đạt đến cảnh giới tán tiên do bà ta không có bí quyết chân chánh tu tiên, nên ta đã không đáp ứng. “

“Yến tiên tử? Là Yến Băng Cơ? Diệp Vô Ưu run nhẹ, không thể kìm được cất tiếng hỏi.

“Không sai, Diệp công tử, người có quen biết Yến tiên tử sao? Trương Tú Nhã hiếu kỳ hỏi.

“Không chỉ là quen biết. “ Diệp Vô Ưu cười lạnh lùng, may mắn là Thiên Thiên đã không nhận Yến Băng Cơ làm sư phụ, nếu thực sự trở thành đồ đệ của nàng ta thì tiểu nha đầu này chắc sẽ thành nha đầu suốt ngày quậy phá hần.

Nhưng do Trương Tú Nhã không biết, Diệp Vô Ưu cũng không muốn nói tới mối quan hệ giữa hần và Yến Băng Cơ, bắt đầu nói thẳng tới vấn đề cấp bách tu tiên.

Kết quả bình giám thật sự làm cho Diệp Vô Ưu kinh ngạc, hần ta nghi ngờ mình đã có nhầm lẫn nên đã bình giám Thiên Thiên thêm một lần nữa. Rốt cuộc đã phát hiện hần ta chắc chắn không có nhầm lẫn, tiểu nha đầu này không ngờ đã là trung cấp tu sĩ!

“Giang phu nhân, Thiên Thiên đã tu luyện bao lâu rồi? Diệp Vô Ưu thẩn thờ hỏi.

“Gần một tháng. “ Trương Tú Nhã thắc mắc trả lời, “Diệp công tử, kết quả thế nào? Thiên Thiên có thích hợp tu tiên không?”

“Giang phu nhân, người đã từng nói Thiên Thiên trước đây chưa từng luyện qua vũ thuật, phải không? Diệp Vô Ưu hỏi tiếp, trong thực tế, mặc dù vũ thuật không giống với tiên thuật, nhưng trước đó nếu có tu luyện vũ thuật một thời gian, có tu luyện chân khí thì đối với tu tiên thật sự rất hữu dụng. Hoa Vân sở dĩ có tu vi cao là nhờ trước đây có một thân tu vi vũ thuật siêu cường, điều này có quan hệ rất lớn.

“Là Thiên Thiên trước đây chưa từng tu luyện qua vũ thuật. “ Trương Tú Nhã gật gật đầu, “Diệp công tử, có vấn đề gì vậy?”

“Không vấn đề, không vấn đề.” Diệp Vô Ưu lắc lắc đầu, nói thẳng ra: “Tại hạ đã tìm ra một thiên tài trong giới tu tiên!”

“Ca ca, ca ca, người nói Thiên Thiên là một thiên tài sao? Thiên Thiên hỏi dồn: “Thế thì Thiên Thiên mất bao lâu mới tu luyện thành tiên nhân?”

Nghe Thiên Thiên hỏi Diệp Vô Ưu đột nhiên nhớ đến một việc, ban đầu Tiêu Vấn Thiên lão đầu đã đưa ra một yêu cầu muốn hần ta cố gắng tìm cách để tại Vân Mộng đại lục xuất hiện tiên nhân thứ hai sau hơn một trăm năm. Lúc đó hần nghĩ có quá nhiều khó khăn. Nhưng như Hoa Vân trước đây lúc bình giám thì đã là một cao cấp tu sĩ trong lòng hần lúc này không còn lo lắng gì nữa, vì hần nghĩ, Hoa Vân La chính là thuộc dạng này, tu luyện hàng trăm năm trở thành tiên nhân không quá khó.

Chỉ là, tận sâu trong tâm hần thật sự không nghĩ rằng Hoa Vân La thích trở thành tiên nhân, bởi hần còn có rất nhiều mối quan tâm khác. Ngay khi Hoa Vân La tu luyện thành tiên nhân, có khả năng đi khỏi Vân Mộng đại lục đến tiên giới, tiếp theo hần đã làm không tốt và Hoa Vân La cũng không có khả năng đi cùng.

Hiện tại, xuất hiện Thiên Thiên một thiên tài tu tiên, hần đột nhiên nghĩ đến biện pháp này. Chính là quyết định bồi dưỡng tận tình để Thiên Thiên nhanh chóng tu luyện thành tiên nhân. Như đã nói, hần đã tính sẽ hoàn thành nhiệm vụ này, như Hoa Vân cố gắng tìm cách để lưu lại dưới này.

“Thiên Thiên, đích xác là một thiên tài. Nhưng ca ca không biết được mất bao lâu thì nàng có thể tu luyện thành tiên nhân.” Chủ ý đã định, Diệp Vô Ưu mở miệng nói: “Nếu nàng muốn như ta nói, sau này phải theo ca ca tu luyện, ta sẽ có thể bình giám tiến độ tu luyện của nàng, nàng có đồng ý hay không?”

“Ca ca có vui không đó? Thiên Thiên hai mắt chuyển động, duyên dáng hỏi.

“Điều này đương nhiên là vui thích rồi! Diệp Vô Ưu vội vàng nói.

“Ta phải hỏi mẫu thân chuyện này đây!” Thiên Thiên tựa hồ như cũng động tâm, nhẹ nhàng nói.

“Thiên Thiên, con hãy đi trước đi. Ta và ca ca của con cần trao đổi với nhau một số việc, được không?” Trương Tú Nhã cất giọng mềm mại nói

“Tốt, ca ca, ta đi trước đây!” Thiên Thiên trong lòng cảm thấy nặng nề, nói xong liền nhanh chóng rời khỏi.

“Giang phu nhân...” Khi Thiên Thiên vừa rời khỏi, Diệp Vô Ưu chủ động mở lời, nhưng Trương Tú Nhã nhanh chóng ngắt lời

“Diệp công tử, kỳ thật ta không quen người khác gọi mình là Giang phu nhân. Ta họ Trương, tên là Tú Nhã, nếu người không phiền thì hãy trực tiếp gọi ta là Trương Tú Nhã”

“Tốt thôi, Tú Nhã tỷ, đệ muốn thương lượng cụ thể về tương lai của Thiên Thiên. “ Diệp Vô Ưu gật gật đầu nói.

“Diệp công tử, đệ có thể nói cho ta biết kết quả bình giám thể nào?” Trương Tú Nhã thần sắc khẩn trương.

“Đệ không biết Tú Nhã tỷ đối với cấp bậc của tu tiên giả có hiểu rõ không. Trên thực tế, đệ cũng chỉ biết một vài điều về cấp bậc của tu tiên giả để mà bình giám mà thôi. Cơ bản, hiện tại mọi người chỉ có thể đạt tới cảnh giới sơ cấp tu sĩ, nói cách khác, là vẫn còn có khoảng cách để đến ngưỡng tu tiên. “ Diệp Vô Ưu chậm rãi nói: “Thêm nữa, những người này hầu hết đều có cơ sở võ thuật, chỉ có Thiên Thiên là ngoại lệ, nàng ta không có cơ sở gì cả, nhưng chỉ tu luyện trong một thời gian ngắn, thì đã đạt tới cảnh giới trung cấp tu sĩ. Có thể nói, nàng ta chính là một thiên tài tu tiên. “

“Diệp công tử, người, người không lừa ta chứ?” Trương Tú Nhã kích động hỏi, “Thiên Thiên là thiên tài tu tiên?”

“Tú Nhã tỷ, làm sao đệ có thể lừa tỷ được?” Diệp Vô Ưu lộ vẻ bất lực, “Thiên Thiên thật sự rất thích hợp với tu tiên. Thêm nữa, đệ tin rằng Thiên Thiên có khả năng trở thành người thứ hai tại Vân Mộng đại lục tu thành tiên nhân chính là tu tiên giả. “

“Nói như vậy, sau này, ta không cần phải lo lắng Thiên Thiên bị người khác khi phụ?” Trương Tú Nhã khẽ nói, như là đang nói với chính mình.

“Tú Nhã, tỷ hãy yên tâm đi. Chỉ cần tỷ muốn, đệ có thể bảo đảm cho dù sau này Thiên Thiên có khả năng tu luyện thành tiên nhân hay không thì cũng không có người nào dám khi phụ. “ Diệp Vô Ưu cười nói, “Đệ hi vọng Thiên Thiên sẽ lưu lại Vô Ưu sơn trang, đệ có thể tạo điều kiện tốt cho cô ấy tu tiên, không để cho bất cứ ai làm ảnh hưởng đến cô ấy. “

“Diệp công tử, người, người thật sự đảm bảo điều đó, không để bất cứ ai làm hại Thiên Thiên phải không?” Trương Tú Nhã có chút nghi hoặc, hạ giọng hỏi.

“Tú Nhã tỷ, tỷ có thể yên tâm lưu lại đây, đệ cũng đảm bảo rằng, không có ai có thể làm hại đến tỷ. “ Diệp Vô Ưu gật đầu khẳng định, nhưng sau đó, chậm rãi nói: “Bao gồm cả trượng phu của tỷ Giang Vân Bình. “

127. Chương 19: Lại Bồn Cột Mỹ Nữ Sư Phụ

“Xem ra Diệp công tử đối với gia sự của Tú Nhã có chút thông cảm.” Trương Tú Nhã nhẹ nhàng cắn môi, “Đã như vậy ta cũng tin tưởng Diệp công tử, nguyện ý cùng Thiên Thiên lưu lại.”

“Tú Nhã tỷ có thể quyết định như vậy là rất tốt.” Diệp Vô Ưu tâm tình bây giờ rất tốt, “Ta sẽ bảo Phi Phi tỷ tỷ an bài chỗ ở cho các người.”

“n đức Diệp công tử, Tú Nhã cảm kích vô cùng.” Trương Tú Nhã dùng một ánh mắt kỳ dị liếc nhìn Diệp Vô Ưu, rồi sau đó nhẹ nhàng nói.

“Nói cảm kích bằng miệng cũng chẳng có tác dụng gì, ta lại chưa có chút thu hoạch.” Diệp Vô Ưu ở trong lòng lải nhải một chút, lại không có nói ra. Tiểu tử này kết cục là sắc tâm bất tử, mặc dù đã có kế hoạch tạm thời không tận dụng lợi thế nhưng vẫn không ngăn cản được ý niệm bốc đồng trong đầu muốn đưa Trương Tú Nhã lên giường để đùa giỡn.

Bất quá Diệp Vô Ưu cũng không vội, dù sao Trương Tú Nhã mỗi ngày đều lưu lại Vô Ưu sơn trang, từ nay về sau hẳn cũng không để các nàng ly khai. Không cách nào khác, vì Thiên Thiên này là tu tiên kỳ tài, nếu muốn hẳn cũng sẽ có biện pháp lưu nàng ở chỗ này. Đương nhiên cứ như vậy, Trương Tú Nhã tự nhiên cũng sẽ lưu lại, hẳn từ nay về sau còn nhiều cơ hội mà.

Vô Ưu sơn trang tự thị không thiếu chỗ ở, được Lăng Phỉ Phỉ an bài, Trương Tú Nhã cùng Thiên Thiên cũng đi xuống ở hậu viện. Mà Lãnh Tâm m cũng xuất hiện lúc này, nàng không biết có mục đích chủ ý gì, bất ngờ chủ động giúp Trương Tú Nhã cùng Thiên Thiên an bài hai nha hoàn, mà rất hiển nhiên đều là người Ma tông của nàng.

Diệp Vô Ưu cũng không cảm thấy thích nàng quản những công việc nhỏ này, mặc dù Lăng Phỉ Phỉ có chút ý kiến, rồi lại không có biện pháp ngăn cản Lãnh Tâm m. Thiên Nhai Thư Viện bây giờ căn bản đúng là lăm lo lắt phỉn toái, nàng tự nhiên cũng không nghĩ lại rước lấy Lãnh Tâm m một nữ ma đầu như vậy. Bây giờ nàng cùng Lãnh Tâm m xem như nước giếng không phạm nước sông, ở cùng nhau cũng không ảnh hưởng gì.

“Người đi theo ta.” Sau khi an bài xong cho Trương Tú Nhã cùng Thiên Thiên, Lãnh Tâm m nói khế với Diệp Vô Ưu một câu rồi sau đó xoay người hướng phòng nàng đi.

Diệp Vô Ưu ngăn người, mấy ngày nay hẳn cũng không có đi tìm Lãnh Tâm m, bởi hẳn không muốn đùa với lửa. Bất quá là do Lãnh Tâm m chủ động tìm hẳn thì phải là một chuyện khác.

“Sư phụ tỷ tỷ, nghĩ đến ta hả?” Diệp Vô Ưu tiến vào phòng cười hì hì hỏi.

“Có phải là người yêu thích Trương Tú Nhã?” Lãnh Tâm m nhặt nhéo nói “Nàng là Ly Hận Tông tông chủ phu nhân, người cũng nên rõ ràng?”

“Sư phụ tỷ tỷ, người không được đối xử oan uổng như vậy với ta. Ta lưu lại các nàng, bởi vì Thiên Thiên là một tu tiên thiên tài.” Diệp Vô Ưu có một bộ dáng nghiêm nghị đại nghĩa, “Ta cũng chỉ là nghĩ cho Văn Mộng đại lục hết lòng giúp bồi dưỡng mau mau ra một tiên nhân.”

“Người muốn giả làm người tốt trước mặt Trương Tú Nhã, cũng không cần nói tốt ở đây.” Lãnh Tâm m hừ nhặt nhéo một tiếng, “Ta lại không phải không biết người là ai?”

“Được rồi sư phụ tỷ tỷ, người không muốn ta bịa ra, ta đây sẽ không bịa ra.” Diệp Vô Ưu cười hi hi, lắc mình đi ra phía sau Lãnh Tâm m, lấy ta kéo nàng ôm vào trong lòng, “Sư phụ tỷ tỷ, đã lâu không có ôm người, thật là hoài niệm loại cảm giác này.”

Lãnh Tâm m buồn bực không thôi lại cũng không có đẩy dũa, bởi vì nàng có chuyện cùng Diệp Vô Ưu thương lượng. Mà nàng cũng rõ ràng, tiểu sắc lang này chẳng một điểm tốt lành, cái việc này có thể khó bàn bạc thành công.

“Tiểu sắc lang, ta hỏi người: hiện tại Thiên Nhai Thư Viện vì cái gì cùng với người hợp tác?” Lãnh Tâm m nhặt nhéo hỏi.

“Điều này ta chỉ biết đôi chút, có gì không ổn sao?” Diệp Vô Ưu miệng nói hai tay lại bắt đầu ở trên người Lãnh Tâm m không đàng hoàng.

“Rất hiển nhiên, Thiên Nhai Thư Viện có ân huệ với người.” Lãnh Tâm m nhặt nhéo nói, “Ta muốn người khống chế Thiên Nhai Thư Viện, sau đó để cho mạng lưới tình báo của các nàng trở thành mạng lưới tình báo của người.”

“Sau đó, lại trở thành mạng lưới tình báo của sư phụ tỷ tỷ phải không?” Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng cười, “Sư phụ tỷ tỷ cái việc này ta có thể có khó khăn, người có thể cho ta nhiều ít bao nhiêu lợi ích?”

“Sương Sương đã bị người khi phụ, người còn muốn lợi ích gì nữa?” Lãnh Tâm m phát cáu nói.

“Sư phụ tỷ tỷ, người nói vậy là không đúng. Sư tỷ là sư tỷ, người là người, sao có thể đem sư tỷ thưởng cho ta được?” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn nói.

“Người còn muốn như thế nào?” Lãnh Tâm m hờn dỗi nói, hỏi lại trong khi đã biết câu trả lời, nàng thật sự cũng rõ ràng, nói cho cùng, Diệp Vô Ưu vẫn là muốn chiếm được thân thể nàng

“Ta nghĩ như thế nào không lẽ sư phụ tỷ tỷ không rõ?” Diệp Vô Ưu cười hi hi, một tay đã tới lục lọi trước ngực nàng, sau đó khéo léo vào tìm tòi ở trong y phục nàng, một lát sau song phong đầy đặn của Lãnh Tâm m bị ma chưởng Diệp Vô Ưu chạm đến nóng cháy.

“Ta là sư phụ người, huống chi người và Sương Sương đã gắn liền cùng nhau, chúng ta như vậy còn ra thể thống gì?” Lãnh Tâm m thấp giọng nói, trong ngữ khí từ từ mang theo một chút mùi vị cầu khẩn, “Nếu là yêu cầu khác, chỉ cần ta có khả năng làm được, ta đều có thể đáp ứng người.”

“Dù sao ta cũng không có chánh thức bái sư, cho nên ta cũng không coi như là đồ đệ chánh thức.” Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng bóp lấy ngọc nhũ mềm mại của Lãnh Tâm m, cười hi hi nói, “Hơn nữa, cho dù người thật sự là sư phụ ta thì có quan hệ gì?”

“Người không sợ người khác đồn nhảm, ta thì sợ.” Lãnh Tâm m giận dữ nói.

“Sư phụ tỷ tỷ cái này người không đúng, ta còn nhớ rõ người nói với ta Ma Tông đệ tử hành sự chỉ tùy thuộc vào sở thích của mình, không cần quản người khác nghĩ gì, bây giờ như thế nào lại nói sợ người khác đồn nhảm nhỉ?” Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng cười, dùng một cánh tay khác để ở trên kiêu đồn Lãnh Tâm m, di chuyển thong thả.

“Người...” Lãnh Tâm m nhất thời không nói được gì, không thể nào phản bác, dù sao lúc trước nàng đã nói với Diệp Vô Ưu như vậy. Chỉ là nàng như thế nào cũng không nghĩ tới tình hình gặp hoàn cảnh thích hợp Diệp Vô Ưu dùng làm cơ đối phó nàng.

“Sư phụ tỷ tỷ, người nên nghe lời ta.” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm với mình, vừa nói đầu từ từ cúi xuống miệng hướng về cái cổ trắng ngần của nàng.

Lãnh Tâm m sắc mặt dấy lên biến ảo, rồi sau đó nàng đột nhiên đẩy mạnh Diệp Vô Ưu ra.

“Nếu người có thể đưa Thiên Nhai Thư Viện hợp nhất vào dưới Ma Tông ta, ta sẵn sàng bắt cứ cái gì cũng đều y theo người.” Lãnh Tâm m cắn răng nói, “Nếu không ta sẽ không cho người chiếm tiện nghi.”

“Không phải chỉ Thiên Nhai Thư Viện thôi sao? Cũng chẳng phải chuyện gì to tát lắm.” Diệp Vô Ưu thì thầm một tiếng, rồi sau đó cất cao thanh âm: “Sư phụ tỷ tỷ này, người nói rồi nhất định không được nuốt lời.”

“Yên tâm, Lãnh Tâm m ta nói chuyện luôn giữ lời.” Lãnh Tâm m hừ một tiếng.

“Sư phụ tỷ tỷ, người chờ cùng ta song tu.” Diệp Vô Ưu dùng ánh mắt phóng túng liếc qua thân thể ngạo nhân của Lãnh Tâm m, cười hi hi nói. Nói xong những lời này hắn lại xoay người rời đi ra khỏi phòng Lãnh Tâm m.

“Tử sắc lang!” Lãnh Tâm m oán hận mắng chửi một câu, trong lòng dâng lên một cổ cảm giác vô lực. Nàng có một loại dự cảm, có lẽ là không thể trốn thoát bàn tay của tên sắc lang này.

“Ôi chào, người đã đến rồi à, ta còn đang muốn đi tìm người.” Trở lại phòng lại phát hiện Lăng Nguyệt Nguyệt đang ở đó chờ hắn, Diệp Vô Ưu không khỏi sửng sốt muốn ngắt đi.

“Không phải chứ? Người muốn tìm ta làm gì?” Lăng Nguyệt Nguyệt cười xinh xắn, bước chân nhẹ nhàng đi đến bên người Diệp Vô Ưu nũng nịu hỏi.

“Người không phải đang nghĩ đến Thiên Nhai Thư Viện viện chủ?” Diệp Vô Ưu cười hi hi, “Ta quyết định giúp người thực hiện nguyện vọng này.”

“Thật không? Người không gạt ta chứ?” Lăng Nguyệt Nguyệt lại ngậy người ngẩn ngơ, tựa hồ không nghĩ tới Diệp Vô Ưu hiểu biết trở nên chủ động giống như vậy.

“Ta đương nhiên sẽ không lừa người.” Diệp Vô Ưu miễn cưỡng nói, “Đương nhiên, người phải cho ta chút hảo sự, có thể không bằng nhưng cũng không thể kém.”

“Không vấn đề, người yên tâm đêm nay ta sẽ đem Trương Tú Nhã đưa đến trên giường người.” Lăng Nguyệt Nguyệt lẹ làng nói.

“Ai, hãy quên chuyện này, sự tình của Tú Nhã tỷ, không cần nàng nhúng tay.” Diệp Vô Ưu vội vàng nói, “Còn đêm nay...”

Diệp Vô Ưu kéo dài thanh âm, ánh mắt dụng ý xấu xa nhìn Lăng Nguyệt Nguyệt, nhãn châu lặn tròn chuyển động không ngừng quét qua gấn chặt bộ vị mấu chốt trên người nàng. Thấy Lăng Nguyệt Nguyệt có chút nẩy người đi lui về phía sau, sau đó hần nói tiếp: “Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ, nếu nàng nói có thành ý, đêm nay nhớ đến tìm ta.”

“Diệp công tử, ta...” Lăng Nguyệt Nguyệt ngẩn ngơ, như thể nào cũng không nghĩ tới Diệp Vô Ưu cuối cùng bất ngờ còn muốn nàng hiến thân.

“Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ, ta đi ra ngoài chơi, có chuyện gì buổi tối nói sau.” Diệp Vô Ưu cười hì hì, nói xong rồi thì rất nhanh đi ra cửa.

“Dù sao nàng ta cũng không phải là người tốt gì, chiếm chút tiện nghi trong bất kể hoàn cảnh nào cũng không phải vô ích.” Diệp Vô Ưu trong lòng tự nhủ. Lăng Nguyệt Nguyệt này tâm địa cũng có chút độc ác, vì cái gọi viện chủ địa vị kia không do dự dùng Lăng Phỉ Phỉ và Trương Tú Nhã đều đưa cho hần hưởng dụng. Hần đối với Trương Tú Nhã mềm lòng, đối với Lăng Nguyệt Nguyệt có thể không có chút mềm lòng.

Mặc dù lưu Trương Tú Nhã và Thiên Thiên ở lại một thời gian, Diệp Vô Ưu trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng Ly Hận Tông sẽ tìm đến, nhưng hần không nghĩ tới phiền toái tới nhanh như vậy.

Buổi chiều hôm đó, Lăng Phỉ Phỉ lại tìm đến hần nói Ly Hận Tông tông chủ Giang Vân Bình đã đến Vô Ưu sơn trang, hơn nữa còn cùng Trương Tú Nhã xảy ra xung đột.

“Có nhầm lẫn không, lại nhanh như vậy?” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm một tiếng, rồi sau đó liền đi theo Lăng Phỉ Phỉ vội vàng hướng cửa Vô Ưu sơn trang chạy đi.

“Không được khi dễ mẹ ta.”

Còn chưa có đi đến cửa, thanh âm sắc sảo của Thiên Thiên lúc đó truyền đến tai của Diệp Vô Ưu.

“Giang Vân Bình, đây không phải là nơi người hành ác.” còn một thanh âm khác vang lên gây ấn tượng sâu sắc. Chính là Lãnh Tâm m, nàng bất ngờ đến đây trước một bước, hơn nữa đang quán ở trên mức độ sự tình.

Sau khi Diệp Vô Ưu đi đến phía trước, vừa mới nhìn xem rõ ràng bộ dạng Giang Vân Bình, hần rất cục hiểu được vì cái gì Giang Vân Bình luôn hoài nghi Thiên Thiên không phải là nữ nhi hần.

128. Chương 20: Tiểu Cô Nương Khó Nhăn

Lượn tượn mạo, Giang Vân Bình và Trương Tú Nhã thật sự là không xứng nhau, cũng khó trách Giang Vân Bình này có hoài nghi Trương Tú Nhã bất trung đối với hần. Rất hiển nhiên hần đối với chính mình không có đủ tin tưởng, mà Thiên Thiên là nữ nhân bọn họ sinh ra cũng xinh đẹp như vậy, cùng Trương Tú Nhã nhìn giống nhau như đúc, dĩ nhiên chẳng có nửa phần tương tự Giang Vân Bình. Giang Vân Bình Hoài nghi Thiên Thiên không phải là nữ nhi của hần cũng là lẽ thường tình.

Giang Vân Bình một thân một mình đi vào Vô Ưu sơn trang, lúc này hần âm trầm nghiêm mặt nhìn ngay Trương Tú Nhã. Thiên Thiên mặc dù thân thể nhỏ nhắn nhưng ngăn ở phía trước Trương Tú Nhã, nhìn Giang Vân Bình trong ánh mắt bất ngờ mang theo một ít địch ý, xem ra tiểu nha đầu này cùng Giang Vân Bình quan hệ cũng thật không tốt. Lại còn Lãnh Tâm m lúc này lại đứng ở bên cạnh Trương Tú Nhã lạnh lùng nhìn Giang Vân Bình.

“Lãnh Tâm m, đây là gia sự của ta, Ma Tông các người khi nào lại quản đến gia sự của người khác mà đến đây?” Giang Vân Bình hừ lạnh một tiếng nói.

“Giang Vân Bình ta không có hứng thú quản đến gia sự của người. Bất quá nơi này là Vô Ưu sơn trang, còn người là Ly Hận Tông, người muốn bàn chuyện gia sự người về Ly Hận Tông mà bàn, không được ở Vô Ưu sơn trang làm phiền phức.” Lãnh Tâm m lạnh lùng nói, “Ta khuyên người tốt nhất rời khỏi nơi này, nếu không, đừng trách ta không khách khí.”

“Lãnh Tâm m, ta chỉ là muốn mang đi thê tử và nữ nhi mà thôi.” Giang Vân Bình có chút giận dữ nói.

“Ta sẽ không cùng ngươi trở về, ta đã quyết định cùng Thiên Thiên lưu lại Vô Ưu sơn trang, Thiên Thiên ở chỗ này tiếp tục tu luyện tiên thuật, ta sẽ tiếp tục cùng Thiên Thiên cho đến khi xong, ngày nào đó trong tương lai trở thành tiên nhân.” Trương Tú Nhã lại mở miệng, thanh âm mặc dù không lớn, nhưng lại có vẻ rất cương quyết.

“Lời nói vô lý, nàng không muốn lưu lại ở Ly Hận Tông, lại muốn ở Vô Ưu sơn trang, để người khác biết, Giang Vân Bình ta còn mặt mũi ở đâu?” Giang Vân Bình thanh âm giận dữ nói, “Ta nói cho nàng biết, nàng muốn trở về thì phải về, không muốn trở về cũng phải trở về.”

“Ta lại không muốn trở về.” Thiên Thiên thanh âm trong trẻo nói, “Ngươi dám khi dễ mẫu thân, ta sẽ giúp mẫu thân đánh ngươi. Ca ca nói ta bây giờ là trung cấp tu sĩ, ta rất lợi hại, ngươi không đánh lại ta.”

Giang Vân Bình sắc mặt có chút biến đổi, đừng nói Thiên Thiên là trung cấp tu sĩ, còn hắn bây giờ là không đạt đến tu vi sơ cấp tu sĩ, hiển nhiên không phải là đối thủ của nàng. Chỉ là hắn biết rõ Thiên Thiên tu tiên không đến một tháng, bây giờ đã đạt đến trung cấp tu sĩ? Điều này làm cho hắn có chút cảm giác không tin tưởng lắm.

“Giang tông chủ, Thiên Thiên chính là tu tiên kỳ tài, nàng lưu lại ở Vô Ưu sơn trang của ta cũng chỉ vì chuyên tâm tu luyện mà thôi. Tông chủ làm sao lại không thành toàn cho nàng?” Diệp Vô Ưu rất cục nói chuyện, “Nàng là nữ nhi của ngươi, nàng tu tiên có thành công, đối với tông chủ ngươi mà nói cũng là chuyện tốt.”

Nghe Diệp Vô Ưu lên tiếng, Giang Vân Bình rất cục quay đầu hướng về Diệp Vô Ưu nhìn, thấy hình dáng Diệp Vô Ưu, hắn không khỏi có chút sững sốt, hít một hơi miễn cưỡng cười: “Diệp công tử, đã lâu không gặp.”

“Vâng, ta đây, đã lâu không gặp.” Diệp Vô Ưu thuận miệng đáp, nhưng ở trong lòng thầm mắng: “Chỉ có quỷ với người đã lâu không thấy”, mặc dù đoán chừng hắn đến. Giang Vân Bình lần trước ở Tán Tiên môn đã gặp qua hắn, chỉ là tiểu tử này đối với nam nhân cho tới bây giờ đều không có gì hứng thú, cho nên lần trước ở Tán Tiên môn cũng không có chú ý tới Giang Vân Bình. Trên thực tế, không có một chút ấn tượng, lần này hắn và Giang Vân Bình lần đầu tiên gặp mặt.

“Diệp công tử, ngươi nói tiểu nữ là tu tiên kỳ tài, có phải là chuyện thật không?” Giang Vân Bình đối với Diệp Vô Ưu cũng rất khách khí, nguyên nhân rất đơn giản, chỉ vì Diệp Vô Ưu chính là bình giám tu tiên độc nhất vô nhị.

“Đương nhiên, Giang tông chủ, cũng vừa mới nghe Thiên Thiên nói, nàng bây giờ đã là trung cấp tu sĩ, trong thời gian ngắn ngủi một tháng. Trong trường hợp từ một người bình thường tu luyện thành trung cấp tu sĩ, chẳng lẽ không phải là kỳ tài sao?” Diệp Vô Ưu gật đầu nói.

“Thiên Thiên, thật sự là trung cấp tu sĩ?” Lúc này sắc mặt Giang Vân Bình thật sự thay đổi, vừa rồi hắn cho rằng Thiên Thiên nói láo, nhưng bây giờ Diệp Vô Ưu vừa nói như vậy lại hắn không khỏi không tin được.

“Chẳng lẽ Giang tông chủ nghĩ có thể ta lừa ngươi?” Diệp Vô Ưu có chút không vui nói.

“Không phải, Diệp công tử ngươi đừng hiểu lầm, ta không phải ý này, chỉ là có chút kinh ngạc mà thôi.” Giang Vân Bình cười miễn cưỡng vội vàng giải thích.

“Đã như vậy thì Giang tông chủ để Thiên Thiên lưu lại ở chỗ này tu luyện, có vấn đề gì không?” Diệp Vô Ưu uể oải nói.

“Diệp công tử đã nói như vậy, đương nhiên là không có chuyện gì.” Giang Vân Bình ngữ khí rất miễn cưỡng.

“Vậy là không có vấn đề, Giang tông chủ nếu ngươi không phản đối, cũng lưu lại ở chỗ này vài ngày.” Diệp Vô Ưu nhặt nhẹo nói.

“Không cần đâu Diệp công tử, Giang mỗ còn có một số việc, nên bây giờ cáo từ.” Giang Vân Bình vội vàng nói.

Diệp Vô Ưu vốn thật sự không phải muốn lưu Giang Vân Bình ở lại Vô Ưu sơn trang, bây giờ Giang Vân Bình muốn đi hẳn tự nhiên cũng sẽ không giữ lại. Kỳ thật hẳn trong lòng cũng rõ ràng, Giang Vân Bình đột nhiên rất sáng khoái đáp ứng để Thiên Thiên lưu lại bởi vì hẳn không muốn mất mặt. Chủ yếu là Giang Vân Bình đã biết Thiên Thiên là trung cấp tu sĩ, nàng nói không đi về, Giang Vân Bình cũng không có khả năng bức ép được nàng. Hơn nữa hẳn không muốn thiên hạ coi thường, bị một tiểu nha đầu mười tuổi đánh bại.

Giang Vân Bình vội vàng rời khỏi, Thiên Thiên theo thói quen tự nhiên hướng về bóng lưng Giang Vân Bình nhăn mũi cau mặt, rồi sau đó lại giả làm mặt quỷ. Dáng vẻ vô cùng khả ái, rồi đi lại bên cạnh Lăng Phỉ Phỉ cười duyên không thôi, làm Lãnh Tâm m không kiềm được để lộ ra nụ cười, nhưng Trương Tú Nhã lúc đó vẫn như cũ, dùng ánh mắt dị thường yêu thương sâu đậm nhìn nữ nhi bảo bối mình.

“Vây ư, Thiên Thiên có thể bảo vệ mẫu thân, Thiên Thiên thật là lợi hại.” Thiên Thiên vui vẻ la hét, rồi sau đó nhảy vào lòng Trương Tú Nhã.

Thấy cảnh mẫu tử tình thâm này, Diệp Vô Ưu không khỏi có chút xuất thần, trong lòng cũng từ từ có vài phần khác thường. Bất tri bất giác trong lúc đó, cảm giác hẳn đối với hai mẫu tử này tựa hồ cũng sinh ra một chút biến hóa.

“Diệp công tử đa tạ người.” Một lát sau Trương Tú Nhã đối diện Diệp Vô Ưu kéo vạt áo làm một lễ, nhẹ giọng nói.

“Tú Nhã tỷ không cần khách khí, ta nói rồi ở Vô Ưu sơn trang sẽ không có người nào thương tổn nàng và Thiên Thiên.” Diệp Vô Ưu mỉm cười, “Còn nữa Tú Nhã tỷ, từ nay về sau nếu Giang Vân Bình hoặc là những người khác lại tìm nàng phiền toái, nàng căn bản không cần thiết xuất hiện, để chúng tôi ứng phó hành sự.”

“Ta hiểu, thật sự rất đa tạ Diệp công tử, còn có Lãnh tông chủ cùng Lăng cô nương.” Trương Tú Nhã thanh âm tràn đầy cảm kích.

“Không cần khách khí.” Lãnh Tâm m nhạt nhẽo nói: “Giang Vân Bình người này chỉ biết ăn hiếp kẻ yếu và sợ người thế mạnh. Người yên tâm đi, hẳn từ nay về sau đoán chừng cũng không dám tới nơi này tìm người phiền toái.”

“Đó là có sự phụ tỷ ở chỗ này, ai dám đến tìm phiền toái hả?” Diệp Vô Ưu cười hì hì nói. Nếu người khác biết Vô Ưu sơn trang có Lãnh Tâm m hung ác và tàn khốc ma nữ này đảm đương ở đây, chỉ sợ thật sự không có người nào dám đến nơi này tìm phiền toái.

Lãnh Tâm m hừ một tiếng trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu không nói gì, xoay người bỏ đi.

“Vô Ưu ca ca, Vô Ưu ca ca.” thanh âm màu mè êm ái truyền đến, thực sự là Hàm Yên lôi kéo theo Mộ Dung Tiểu Tiểu ở trong chạy ra.

Diệp Vô Ưu đang chuẩn bị nói chuyện, Hàm Yên lại thấy được Thiên Thiên, đột nhiên phát ra một tiếng kinh hô: “Oa, tiểu muội muội thật xinh đẹp.”

Hàm Yên thân hình nhanh như chớp bổ nhào đến bên người Thiên Thiên, cũng mặc kệ người ta và nàng căn bản không quen biết, nàng đã đưa tay ra ôm, “Tiểu muội muội, tỷ tỷ dẫn người đi chơi được không?”

“Tỷ tỷ đi đâu chơi vậy?” Thiên Thiên tựa hồ đối với Hàm Yên cũng rất thích, bị nàng ôm cũng không dấy dục, chỉ là dùng ánh mắt tò mò nhìn nàng hỏi.

“Dù sao nơi nào cũng đều có thể đi được, chỉ cần là chỗ chơi vui, chúng ta đều có thể đến chơi.” Hàm Yên nói rất nhanh, “Phải rồi, tiểu muội muội, người tên là gì?”

“Ta gọi là Giang Thiên Thiên, người kêu ta Thiên Thiên được rồi, tỷ tỷ còn người?” Thiên Thiên nũng nịu hỏi.

“Ta gọi là Hàm Yên, người kêu ta tỷ tỷ là được rồi. Đi, chúng ta đi chơi đi.” Hàm Yên thả Thiên Thiên xuống, rồi sau đó một tay lôi kéo Thiên Thiên, một tay lôi kéo Mộ Dung Tiểu Tiểu xoay người bỏ chạy, hoàn toàn không có nhìn đến Diệp Vô Ưu một lần.

“Ai, Thiên Thiên...” Trương Tú Nhã nhịn không được hô lên một câu.

“Mẫu thân. ta đi chơi trước.” Thiên Thiên đầu cũng không có quay lại thanh âm trong trẻo nói.

“Tú Nhã tử, đừng lo lắng không có việc gì đâu.” Diệp Vô Ưu ngừng một chút nói: “Hàm Yên nha đầu kia mặc dù thích chạy lung tung, nhưng nàng ta cũng thật sự biết rằng Thiên Thiên và nàng ở cùng một chỗ sẽ không xảy ra chuyện gì. Huống chi Thiên Thiên năng lực cũng không bình thường, hiện tại Vân Mộng đại lục lợi hại hơn nàng chỉ sợ thực sự không nhiều lắm.”

“Tú Nhã tử, ta đưa người về phòng trước.” Lăng Phỉ Phỉ nhẹ giọng nói

Trương Tú Nhã nhìn theo Thiên Thiên biến mất ở đằng xa trên mặt mơ hồ có một tia lo lắng, nhưng cuối cùng cũng gạt đầu. Nàng cũng rất tin tưởng Diệp Vô Ưu, hẳn đã nói không có việc gì, nàng cũng có thể miễn cưỡng yên lòng.

Sau khi giải quyết phiền toái Giang Vân Bình này, Diệp Vô Ưu vốn tưởng rằng hôm nay không có chuyện gì, nhưng vào buổi chiều lại có hai khách nhân đến trước cửa. Lần này là một nam một nữ.

Nam nhìn rất tuấn tú, tuấn tú đến nỗi Diệp Vô Ưu có chút ganh tỵ, mà nữ nhân kia thì nhìn rất bình thường, ngũ quan thực sự đoan chánh. Bất quá Diệp Vô Ưu cũng nhận không được liếc nhìn thiếu nữ kia vài lần, bởi vì thiếu nữ có một thân hình rất nẩy lửa, mà nàng ăn mặc cũng rất lớn mật: toàn thân mặc y phục ngắn kỳ quái, một đôi tay ngó sen lộ ra bên ngoài, song phong cao thẳng đứng bị bó chặt lại, rún lộ ra ngoài, nơi phần eo của mình cũng giống vậy lộ ra một khoảng lớn da thịt tuyết bạch, mà phần đùi ngọc ngà thon dài kia cũng hơn phân nửa lộ ra bên ngoài.

“Xin chào Diệp công tử, tại hạ Tổng Nhạc, còn đây là xá muội Tổng Linh chúng tôi đến từ Kiếm Các.” Nam tử kia mở miệng tự giới thiệu, thanh âm rõ ràng và hoạt bát, khí lực đầy đủ mười phần.

“Kiếm Các?” Nghe đến tên này Diệp Vô Ưu có chút sửng sốt. Hắn nhớ lại ngày đó ở trên đại hội thưởng hoa Thanh Vân Kiếm kia được xưng là một trong Kiếm Các thập đại thần binh.

Bất quá, Kiếm Các không phải là nơi đúc kiếm sao, bọn họ đến Vô Ưu sơn trang tìm hãm làm cái gì?

129. Quyển Vi Chương 1: Dĩ Thân Tương Thù

“Chúng ta quả có việc quan trọng muốn cùng Diệp công tử thương lượng.” Tổng Nhạc gật gù đầu, nhưng sau đó liếc nhìn Lăng Phỉ Phỉ đứng phía sau Diệp Vô Ưu rồi tiếp tục nói: “Nếu như Diệp công tử không ngại chúng tôi muốn cùng công tử đơn độc thương lượng.”

Diệp Vô Ưu có một chút trầm ngâm rồi nhìn Lăng Phỉ Phỉ gật gù đầu. Nàng hiểu ý tứ của hắn liền bước ra cửa đi ra phía sau. Trong phòng lúc này chỉ còn lại Diệp Vô Ưu và huynh muội họ Tổng.

“Có việc quan trọng gì, bây giờ có thể nói rồi chứ.” Diệp Vô Ưu mời hai người ngồi xuống, đoạn từ từ nói.

“Diệp công tử, đối với Kiếm Các bọn ta chắc công tử cũng có biết đến. Nói thẳng, Kiếm Các bọn ta lập chí đúc và chế tạo các loại lợi khí, bởi thế chúng ta có thể tự hào nói rằng: các loại binh khí xuất ra từ Kiếm Các trên Vân Mộng đại lục đều là binh khí tốt nhất!” Tổng Nhạc nói rất chậm, tựa như sợ Diệp Vô Ưu không nghe rõ. Mà lời nói của hắn toát ra sự tự hào cùng kiêu ngạo từ nội tâm, chẳng trách Diệp Vô Ưu cảm thấy có chút không thoải mái.

“Tổng huynh, ta thấy ngươi nên nói thẳng vào vấn đề thì hơn!” Diệp Vô Ưu hình như đã không còn nhẫn nại được nữa. Hắn không phải là Lam Tiểu Phong, hắn đối với thần binh lợi khí không có hứng thú, nếu như Lam Tiểu Phong ở đây lúc này chắc chắn sẽ cùng Tổng Nhạc bàn nửa ngày trời. Nhưng hắn là Diệp Vô Ưu, trong lòng chẳng có chút nhẫn nại nào.

Tổng Nhạc từ từ đứng dậy, hiển nhiên hắn cảm thấy đắn đo trước sự nóng nảy của Diệp Vô Ưu. Bất quá sau đó hắn lại chậm chậm ngồi xuống, rồi mở miệng nói: “Nếu đã như vậy, Diệp công tử, ta sẽ chẳng vòng vo mà nói thẳng: chúng ta đến đây là muốn cùng công tử hợp tác, cùng chế tạo một pháp bảo.”

“Luyện chế pháp bảo?” Diệp Vô Ưu đứng bật dậy, “Các người chẳng phải đúc kiếm sao? Luyện pháp bảo từ bao giờ vậy?”

“Diệp công tử, từ sau khi Vân Mộng đại lục xuất hiện tiên nhân đầu tiên, tiên thuật theo đó cũng chính thức xuất hiện. Bọn ta từ trước chỉ chế tạo thần binh, chủ yếu là cho người tập luyện võ thuật sử dụng. Nói về tu tiên giả, pháp bảo là thứ tối quan trọng mà họ muốn có.” nhưng người vừa nói với giọng đầy cảm xúc đó lại chính là thiếu nữ Tổng Linh. m thanh của nàng rất nghe rất động lòng người, đôi môi hồng nhuận đầy cảm xúc, vẻ bên ngoài quả là dụ hoặc người khác.

“Pháp bảo không phải không thể chế tạo được hay sao? Bọn người biết phương pháp chế tạo pháp bảo sao?” Diệp Vô Ưu có chút kì quái hỏi.

“Không có, cho nên chúng ta muốn hợp tác cùng Diệp công tử là có nguyên nhân.” Tổng Nhạc lắc đầu, lại nói tiếp: “Công tử có thể nhìn thấy ở Vân Mộng đại lục chỉ có duy nhất một pháp bảo, bọn ta cũng đã dốc hết sức để tìm những tài liệu về chế tạo pháp bảo nhưng cũng chẳng được bao nhiêu. Lại nói, Diệp công tử trên người có pháp bảo, đối với bọn ta mà nói đó là tư liệu duy nhất. Nếu như Diệp công tử nguyện ý cùng bọn ta hợp tác, cấp cho Kiếm Các bọn ta đủ người và thời gian, ta nghĩ, chúng ta nhất định sẽ tìm ra phương pháp chế tạo pháp bảo.”

“Bọn người quả thật rất có lòng tin.” Diệp Vô Ưu lại tiếp tục nói: “Nhưng mà, ta lại chẳng thích, ta chẳng có một chút thích thú khi cùng bọn người hợp tác.”

“Diệp công tử, công tử sao lại cự tuyệt nhanh vậy?” Tổng Nhạc đứng bật dậy, “Chỉ cần công tử nguyện ý hợp tác, chúng ta tự nhiên sẽ trả thù lao xứng đáng cho công tử.”

“Không phải việc thù lao.” Diệp Vô Ưu từ từ nói: “Trước tiên, ta nói cho bọn người rõ, ta chỉ có một pháp bảo, lại đang ở trên tay ta. Nếu ta đưa cho bọn người nghiên cứu như đã nói, há chẳng phải suốt ngày phải đi theo bọn người sao? Bọn người không cảm thấy phiền hà nhưng ta thì không thể! Tiếp đó một nguyên nhân tối quan trọng mà bọn người không nghĩ đến, hiện tại Vân Mộng đại lục lại có một mình ta duy nhất là người có pháp bảo, ta nếu như cùng bọn người chế tạo pháp bảo, vạn nhất bọn người thành công chẳng phải Vân Mộng đại lục sẽ xuất hiện rất nhiều pháp bảo hay sao? Trước đó pháp bảo của ta rất có giá trị, chẳng phải tự nhiên rơi xuống rất thấp hay sao? Đó là gốc rễ của sự tình, ta chẳng thể làm theo được!”

“Diệp công tử, tuy công tử nói rất đúng đạo lí, nhưng công tử không nghĩ đến một điểm, Vân Mộng đại lục đã xuất hiện đệ nhất pháp bảo, sao đệ nhị pháp bảo lại chẳng xuất hiện một ngày nào đó. Đó là một xu thế tất nhiên như đã từng xuất hiện tiên nhân thứ nhất, thì tất sẽ xuất hiện một tiên nhân thứ hai. Lúc đó bọn ta muốn cũng không ngăn cản kịp.” Tổng Nhạc lại từ từ mỉm cười, “Ta tin rằng Diệp công tử là một người thông minh, đã không thể ngăn cản sao không không chế nhỉ? Chỉ cần công tử nguyện ý cùng chúng ta hợp tác, pháp bảo lợi hại nhất vĩnh viễn trên tay Diệp công tử. Kiếm Các bọn ta chỉ chế tạo một ít pháp bảo mà thôi, chỉ lấy pháp bảo đủ để sử dụng số còn lại hoàn toàn do Diệp công tử khống chế.”

“Đệ nhị tiên nhân xuất hiện chắc cũng phải vài trăm năm nữa, đệ nhị pháp bảo có xuất hiện chắc phải xuất hiện sau đó nữa. Cũng còn lâu điều bọn người nói mới cần phải ngăn cản. Ta hiện tại hà tất phải quan tâm.” Diệp Vô Ưu nhún nhún nói, “Ta tại sao phải nghe lời bọn người nhỉ?”

“Diệp công tử, một khi xuất hiện đệ nhị pháp bảo xuất hiện như chúng tôi đã nói, thì tình huống đó chúng ta quả thật không có khả năng khống chế nữa.” Tổng Nhạc thở dài một hơi, “Luyện chế pháp bảo quả thật chẳng phải là một việc dễ dàng, bọn ta từ lâu đã xem xét kĩ càng: nếu như được công tử hợp tác cùng chúng ta chế tạo pháp bảo thì sợ rằng cũng phải 35 năm mới xong. Đó là theo đúng tính toán. Còn nếu như chẳng tốt, có khi mất đến 350 năm. Như quả sau này xuất hiện pháp bảo thứ hai, chúng ta mới bắt đầu nghiên cứu, chỉ sợ chúng ta chẳng có đủ thời gian.”

“Hừm, người hà tất phải nói đạo lí với ta!” Diệp Vô Ưu nghĩ xong lại nói: “Bây giờ, bọn người nên quay về Kiếm Các đi, ta chẳng tốt như các người nghĩ, cứ nghĩ ta tốt đừng trách ta không nói trước cho bọn người biết. Lúc này có cần ta phải một người nói rõ rằng ta sẽ không bao giờ cùng bọn người hợp tác chẳng?”

Tuy có cảm thấy Tổng Nhạc hình như nói có tí đạo lí nhưng Diệp Vô Ưu lại không có một chút hứng thú gì muốn hợp tác cùng bọn họ. Hẳn chẳng tin pháp bảo thứ hai sẽ có khả năng xuất hiện. Bất quá, Tổng Nhạc nói pháp bảo tối lợi hại luôn là của hắn, chẳng chút hắn có hơi chút động tâm. Nếu như Kiếm Các có khả năng chế luyện ra pháp bảo lợi hại hơn, chẳng phải tự nhiên thực lực của hắn được tăng cường hay sao?

“Nếu công tử đã nói vậy, thì chúng tôi xin được cáo từ.” Tống Nhạc có chút trầm ngâm hạ giọng nói, “Một vài ngày nữa chúng tôi sẽ quay lại bái phỏng.”

Tống Nhạc chẳng phải u mê, hiện tại Kiếm Các đang dần biến mất, sự tình đã như vậy, bọn hắn phải biểu hiện chủ động một chút mới được, điều này thật sự rất quan trọng đối với sự phát triển của Kiếm Các bọn hắn. Ngày trước mọi người tập luyện võ thuật, mỗi cá nhân đều rất cần sự giúp đỡ của thần binh Kiếm Các, như vậy tất nhiên Kiếm Các sẽ có một địa vị rất cao. Hiện tại lại không còn như thế nữa, mọi người đều đã bắt đầu tu luyện tiên thuật. Kiếm Các trước kia chế tạo thần binh, nhưng lại rất ít tu tiên giả sử dụng, vì vậy bọn họ muốn chế tạo pháp bảo để có thể giữ nguyên, thậm chí có thể nâng cao địa vị hiện tại.

“Ai, Tiêu Vấn Thiên xú lão đầu này quả nhiên chẳng biết tốt xấu, ta chẳng nhìn thấy có một tí ý tốt nào, kết quả hại ta phải bận rộn.” sau khi tiễn huynh muội họ Tống đi, Diệp Vô Ưu chẳng giữ được lại bật ra lời oán giận. Từ khi hắn thành tu tiên bình giám giả, rất nhiều người đến tìm hắn: đầu tiên là Thiên Nhai Thư Viện, hiện tại là Kiếm Các. Không biết sau này còn môn phái nào sẽ đến tìm hắn nữa...

“Đúng là không có một chút thành ý, chẳng tìm mĩ nữ đến cho ta.” Diệp Vô Ưu lại tùy tiện thốt ra một câu. Tống Linh tuy thân hình bốc lửa, nhưng dung mạo quả thật có chút bình thường, chẳng trách hắn chẳng có chút thích thú.

“Vô Ưu đệ đệ, Kiếm Các tìm đệ làm gì vậy?” Lăng Phỉ Phỉ từ bên ngoài tiến lại, âm thanh mềm mại hỏi.

“Phỉ Phỉ tỷ tỷ, tỷ muốn biết sao?” Diệp Vô Ưu hi hi cười, “Ngồi xuống bên cạnh đệ, đệ nói cho tỷ biết.”

“Vô Ưu đệ đệ, đệ tưởng ta không biết đệ đang nghĩ gì sao?” Lăng Phỉ Phỉ cười trên mặt thoáng ửng hồng, giận dỗi nói.

“Không được buộc tội, chỉ trách Phỉ Phỉ tỷ tỷ quá là hấp dẫn, làm sao trách ta vừa nhìn thấy tỷ đã muốn được hôn tỷ?” Diệp Vô Ưu vẻ mặt đúng là như vô tội.

“Đệ!” Lăng Phỉ Phỉ giậm chân, “Ta không nói lý với đệ nữa!”

Lăng Phỉ Phỉ vẻ mặt đầy vẻ giận dỗi, vừa nói xong, quay người chạy ra ngoài, như chẳng muốn bị Diệp Vô Ưu đùa bỡn.

“Chẳng có lý, lại là ta chẳng có lý... chắc gì đạo lý đã như nàng nghĩ, ta chỉ sợ không có đủ thời gian thôi.” Diệp Vô Ưu tự mình nói nhỏ, hắn đã quyết định sẽ giúp Lăng Nguyệt Nguyệt, nguyên nhân rất đơn giản, tại vì Lăng Nguyệt Nguyệt đáp ứng đầy đủ theo hắn. Ngoài ra lại còn có nguyên nhân, nếu Lăng Nguyệt Nguyệt làm viện chủ Thiên Nhai Thư Viện mà hắn đáp ứng theo yêu cầu của Lãnh Tâm m mang Thiên Nhai Thư Viện nhập vào trong Ma Tông, sau đó Lãnh Tâm m có lẽ sẽ tuân theo lời đã nói.

Nghĩ đến có thể cùng Lãnh Tâm m song tu, Diệp Vô Ưu trong lòng không ngăn nổi một trận hỏa nhiệt.

“Không biết tối nay Lăng Nguyệt Nguyệt có đến không?” Diệp Vô Ưu lại tưởng nhớ về mĩ nữ.

Buổi tối, Diệp Vô Ưu không đóng cửa, chỉ khép lại, sau khi đi ăn tối, liền lên giường ngủ sớm. Đương nhiên hắn chẳng phải ngủ thật, hắn hiện tại đang chờ Lăng Nguyệt Nguyệt đến tìm.

Nhưng mà, chờ một lúc lâu, vẫn chẳng thấy nhân ảnh của Lăng Nguyệt Nguyệt. Diệp Vô Ưu bắt đầu có chút hoài nghi phán đoán của mình không đúng. Nhưng ngay lập tức hắn khẳng định Lăng Nguyệt Nguyệt nhất định sẽ đến. Bất quá lúc này sao vẫn chẳng có một ai?

“Xú nha đầu, đưa tin cho ta, làm ta phải chuẩn bị để đợi người!” Diệp Vô Ưu trong lòng thầm chửi. Chờ thêm nửa giờ thấy cũng đến nửa đêm, vẫn hoàn toàn không thấy bóng dáng Lăng Nguyệt Nguyệt, hắn chẳng thể không có chút mệt mỏi, lại chẳng nhìn thấy mĩ nữ nên bắt đầu muốn đi ngủ.

Đúng lúc này, hắn cảm thấy có âm thanh của bước chân truyền lại từ cửa, sau đó cửa phòng nhẹ nhàng bị mở ra kéo theo một hương thơm theo gió truyền lại. Chỉ một lát sau đã có một thân ảnh mềm mại tiến lại đến trước giường.

Sau một trận các âm thanh hỗn tạp, thân hình nóng bỏng ấy đã tiến đến ôm lấy Diệp Vô Ưu. Tất nhiên chẳng phải nói hắn cũng biết thân thể đó là của Lăng Nguyệt Nguyệt.

“Sao bây giờ mới đến?” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn. Bất quá, mỹ nhân đã ở trong lòng tự nhiên hắn cũng chẳng khách khí, song thủ tại trên thân thể nàng bắt đầu vuốt ve.

“Ta phải tắm rửa sạch sẽ, có mất chút ít thời gian! ” Lăng Nguyệt Nguyệt trong lời nói đầy vẻ nũng nịu, “Diệp công tử, đừng có tức giận, nhân gia chẳng phải đã đến rồi sao?”

130. Chương 2: Hương Diễm Trừng Phạt

“Diệp công tử, sao người lại trừng phạt nhân gia?” Lăng Nguyệt Nguyệt thân thể mềm mại khẽ run rẩy, lời nói lại mang theo vẻ kiêu mị vô hạn.

“Ta muốn nàng cùng ta song tu!” Diệp Vô Ưu cười nhẹ, “Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ, tỷ có biết thế nào là song tu không?”

“Không, không biết a!” Lăng Nguyệt Nguyệt thấp giọng nói.

“Vậy đầu tiên ta sẽ dạy tỷ!” Diệp Vô Ưu cười nhẹ.

Song tu cùng đơn thuần thái âm bổ dương hiển nhiên chẳng giống nhau, quả thật đối với hành động thái bổ, nam nhân quả có tác dụng tốt, nhưng đối với bị thái bổ là nữ nhân thì có hại rất lớn. Nhưng song tu không giống vậy, đối với song phương cùng có lợi, đương nhiên lợi ích chẳng thể giống nhau. Nhưng chẳng phải đã nói, song tu thì song phương không ai bị thiệt. Chính như lúc này, tiến hành quá trình song tu quả có chút phiền phức: khi song tu bắt buộc hai bên đều phải biết công pháp song tu, nếu không đúng là không thể tiến hành.

Diệp Vô Ưu tự nhiên chẳng nguyện ý bỏ phí một cơ hội cùng song tu, lúc này dục vọng trong người hắn đã dâng cao chẳng thể nhịn được nữa, trước tiên dạy cho Lăng Nguyệt Nguyệt công pháp song tu. Lăng Nguyệt Nguyệt cùng phối hợp, tư chất của nàng tất nhiên chẳng phải tồi, rất nhanh đã tiếp thụ được công pháp.

“Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ, chúng ta cùng song tu a!” Diệp Vô Ưu giữ Lăng Nguyệt Nguyệt lột sạch xiêm y để lộ ra thân thể xích lõa mỏng manh như da dê con, treo lên trên người nàng, tại bên tai nàng nhẹ nhàng nói.

“Diệp công tử, xin, xin đừng làm ta đau...” Lăng Nguyệt Nguyệt thân thể mềm mại run rẩy phần chấn, khẽ nói, lời nói không còn rõ, nàng cảm giác phía dưới đang truyền lại một cơn đau đớn.

“Á...” Lăng Nguyệt Nguyệt không kịp được bật ra một tiếng kêu đau đớn, âm thanh rên rỉ ngắn nhưng gấp gáp quần bách, nhưng đôi môi đỏ của nàng rất nhanh đã bị Diệp Vô Ưu khoá lại.

Song tu công pháp rất nhanh phát động, hai người trong tư thế kết hợp tối thân mật, chân khí trong nội thể hai người bắt đầu lưu chuyển khắp nơi khiến Lăng Nguyệt Nguyệt rất nhanh chóng vượt qua cảm giác đau đớn, tiến nhập vào trong cảnh giới kì diệu của song tu.

Song tu công pháp vận hành hoàn tất, Diệp Vô Ưu cảm nhận rõ chân khí trong cơ thể đã hùng hậu thêm rất nhiều, tâm lý chẳng thể không cảm thấy vui mừng. Con người ai chẳng mơ thành cao thủ, Diệp Vô Ưu mặc dù vô cùng yêu thích mỹ nữ, nhưng kì thật hắn cũng khát vọng trở thành một tu tiên cao thủ. Mà bây giờ, hắn đã thấy lối rặng con đường trở thành cao thủ, tâm lý tự nhiên rất cao hứng.

Vì muốn trở thành cao thủ, hắn muốn có một số mỹ nhân để cùng hắn song tu! Lúc này trong lòng Diệp Vô Ưu không khỏi suy nghĩ, sau đó hắn phát hiện ra một việc, lúc bản thân cùng với nữ tử lần đầu dùng song tu đại pháp thì sau đó hiệu quả rất rõ ràng nhận thấy. Ngày trước cùng Lãnh Sương Sương như thế, bây giờ cùng Lăng Nguyệt Nguyệt cũng như vậy, có lẽ sử dụng thái bổ với xử nữ chính là nguyên nhân.

“Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ, sau đây ta chính thức bắt đầu trừng phạt tỷ.” Diệp Vô Ưu rời khỏi đôi môi của Lăng Nguyệt Nguyệt, bên tai nàng nhẹ giọng nói, nói xong nhanh chóng hạ thân xuống...

“Mmm...” trong vô thức Lăng Nguyệt Nguyệt từ đôi môi bật ra những tiếng rên rỉ.

...

Một đêm yên tĩnh, cuối cùng trời cũng đã sáng, cho đến khi Diệp Vô Ưu tỉnh lại, cảm thấy thân thanh khí sáng, còn Lăng Nguyệt Nguyệt vẫn còn nằm uốn éo trong lòng hắn, trông như một con mèo con.

“Vô Ưu đệ đệ!” Từ phía trước truyền lại âm thanh của Lăng Phỉ Phỉ, không biết sáng sớm nàng tìm Diệp Vô Ưu có chuyện gì. Hình như nàng đã có tập quán tự tiện lại, thành thử, sau khi tiếng nói vừa dứt, trong khi Diệp Vô Ưu chưa kịp trả lời Lăng Phỉ Phỉ đã từ cửa tiến lại.

Diệp Vô Ưu buổi tối thông thường vẫn chẳng đóng cửa, tối hôm qua Lăng Nguyệt Nguyệt lại đến, hẳn tự nhiên lại càng không thể đóng cửa. Do đó Lăng Phỉ Phỉ chỉ đẩy nhẹ là tiến vào được, bỗng trợn mắt há miệng ngơ ngác khi nhìn lên trên giường.

Lăng Nguyệt Nguyệt kì thật đã tỉnh lại từ sớm, nhưng khi nghe thấy âm thanh của Phỉ Phỉ, nàng không có tí cảm giác kinh hoảng nào, mà nàng cũng chẳng dẫu nửa thân thể xích lõa đang lộ ra ngoài, vì vậy song nhu phong mãn sắc của nàng trực tiếp bộc lộ giữa không khí.

“Sư tỷ, sáng rồi a!” Lăng Nguyệt Nguyệt nhìn Lăng Phỉ Phỉ cười nhẹ, như chẳng có việc gì sai với nàng.

“Nguyệt Nguyệt, người... người... bọn người...” Lăng Phỉ Phỉ cố gắng mất nửa giờ mà vẫn không thể nói được ra một câu hoàn chỉnh, dường như không tin vào mắt mình. Nàng không thể tưởng tượng được Lăng Nguyệt Nguyệt cùng Diệp Vô Ưu lại có quan hệ như vậy.

“Phỉ Phỉ tỷ tỷ, chào buổi sáng.” Diệp Vô Ưu tay trên người đưa ra, dừng lại trên nửa ngọc nữ của Lăng Nguyệt Nguyệt, lại dương dương nói một câu. Hắn hình như chẳng sợ Lăng Phỉ Phỉ phát hiện quan hệ của hắn cùng Lăng Nguyệt Nguyệt, dù sao sớm hay muộn vấn đề này cũng phải lật giở.

“Nàng thấy ta lạ lắm sao, chẳng phải nàng đã không đáp ứng ta hay sao?” Diệp Vô Ưu trong lòng có chút đen tối lần nữa nói. Kì thật Lăng Phỉ Phỉ so với Lăng Nguyệt Nguyệt hấp dẫn hơn một bậc, thân hình hình như cũng hơn một chút, chỉ là hiển nhiên nàng so với Lăng Nguyệt Nguyệt cũng rụt rè hơn một chút, không có sự gan dạ của Lăng Nguyệt Nguyệt. Để được trở thành viện chủ, Lăng Nguyệt Nguyệt dám đem chính mình ra đặt cược, nhưng Lăng Phỉ Phỉ lại từ chối những yêu cầu của Diệp Vô Ưu.

“Vô Ưu đệ đệ, ta đến nói với đệ, có hai nữ nhân đến tìm đệ, nói là thê tử và nha hoàn của đệ.” Lăng Phỉ Phỉ dùng lực hít sâu một hơi, nỗ lực cố gắng lấy lại sự bình tĩnh của bản thân, chậm chậm nói.

“Cái gì?” Diệp Vô Ưu đứng bật dậy, “Bọn họ có nói tên là gì không?”

“Một người nói tên là Tạ Phính Đình, một người tên Thất Thất...” Lăng Phỉ Phỉ nhẹ nhàng nói. Vừa lại nhìn Diệp Vô Ưu đứng dậy khỏi giường, tức thì sắc mặt nàng ửng hồng, nhanh chóng quay đầu đi, tại vì Diệp Vô Ưu lúc này hoàn toànỏa thể.

Một lúc sau, Diệp Vô Ưu mặc xong y phục, liền như một trận gió nhảy ra ngoài, nhưng Lăng Phỉ Phỉ hình như vẫn chưa hề phát hiện ra.

“Sư tỷ, Diệp công tử đã đi rồi, sư tỷ còn không quay đầu lại đi.” m thanh của Lăng Nguyệt Nguyệt chậm chậm từ phía sau nàng truyền tới. Lăng Phỉ Phỉ hơi run, quay người lại, tức thì phát hiện Diệp Vô Ưu quả nhiên đã chẳng còn trong phòng.

“Nguyệt Nguyệt, người... người... người cùng hắn sao lại làm vậy?” Lăng Phỉ Phỉ giọng nghi ngờ chậm chậm hỏi.

“Hảo sư tỷ của ta, hãy tự hỏi chính mình đi.” Lăng Nguyệt Nguyệt đang nằm trên giường liền đứng dậy, một bên thông thả mặc lại y phục, một bên lạnh nhạt nói, “Nếu như chẳng phải sư tỷ bức bách đường đi của ta, ta làm sao phải làm vậy.”

“Nguyệt Nguyệt, muội nói cái gì cơ? Ta bức bách muội cái gì?” Lăng Phỉ Phỉ có chút miễn cưỡng nói.

“Sư tỷ, người đến biệt trang này, chúng ta trong lòng đều biết rõ mà.” Lăng Nguyệt Nguyệt đã mặc xong y phục, bước xuống dưới giường, “Ta biết người đang nghĩ đến chức vị viện chủ, mà ta cũng muốn làm viện chủ. Bất quá sư phụ hình như thích tỷ hơn, nếu như tỷ thành công trong việc lôi kéo Diệp Vô Ưu ắt vị trí viện chủ chẳng phải chắc chắn sẽ của tỷ hay sao? Tiếc thay, chỉ một câu nói kết quả thành hay bại đã rõ, người đã sai lầm đối với Diệp Vô Ưu thì sao có thể trở thành viện chủ, hiện tại, dù tỷ có gặp hắn thì chức viện chủ cũng không phải là của tỷ rồi.”

“Người tưởng rằng làm như vậy hần sẽ giúp người lên làm viện chủ sao?” Lăng Phỉ Phỉ đang yên lặng từ từ nói, “Như ta được biết, bên cạnh hần có rất nhiều nữ nhân, có nhiều người còn xinh đẹp hơn người, không cần nói đến người khác, hiện tại lúc này bên ngoài trước sơn trang có hai người tìm hần, so với người cũng xinh đẹp hơn. Người nghĩ xem, như vậy hần còn cần người hay sao?”

“Ta đã chuẩn bị kĩ chứ không phải ta phải phụ thuộc, ta chắc chắn sẽ giữ được hần.” Lăng Nguyệt Nguyệt lạnh nhạt nói, “Ta đã nói ra tất cả điều kiện của ta, hần có lẽ không quan tâm đến ta, bất quá, ta tin hần sẽ động tâm với những điều kiện đó.”

“Người có thể nói điều kiện, ta cũng có thể, nói về dung mạo, người chẳng thể so được với ta, người đừng có mà tự đắc. Hần nhất định sẽ giúp người đối phó với ta sao?” Lăng Phỉ Phỉ có chút trầm ngâm hạ giọng nói.

“Ta biết người xinh đẹp hơn ta, cũng tốt hơn ta, nhưng, người lại chẳng đáp ứng được một điều kiện duy nhất như ta.” Lăng Nguyệt Nguyệt trong lời nói có chút đắc ý “Ta đáp ứng Diệp công tử, ta sẽ khiến người trở thành nữ nhân của hần.”

“Người, người sao có thể nói ta trong điều kiện?” Lăng Phỉ Phỉ sắc mặt nhanh chóng biến đổi trong lời nói có phần tức giận, “Người có tư cách để làm chủ cho ta sao?”

“Ta quả thật không có tư cách làm chủ cho người. Bất quá, cứ đem người cho lên giường của hần, chẳng sợ người đồng ý hay không.” Lăng Nguyệt Nguyệt lại đắc ý nói, “Trừ khi rời khỏi thư viện, còn không, người làm sao có thể chạy khỏi tay ta.”

“Hanh, người nghĩ có thể bức ta rời khỏi thư viện để sau đó không còn ai cạnh tranh với người sao?” Lăng Phỉ Phỉ kêu lên một tiếng, “Ta sẽ không bỏ cuộc, chúng ta hãy cứ chờ xem, xem ai sẽ là người thắng lợi cuối cùng.”

“Rồi, chúng ta cùng chờ xem.” Lăng Nguyệt Nguyệt cười nhẹ, thông thả bước ra ngoài, bỏ lại Lăng Phỉ Phỉ trong phòng, vẫn còn sững sờ.

...

Diệp Vô Ưu phi nhanh ra cửa Vô Ưu sơn trang, vừa nhìn thấy Tạ Phính Đình và Thất Thất, chưa kịp nói gì đã ôm eo nàng kéo lại ôm ấp.

“Tiểu dân tặc, người làm gì đó?” Tạ Phính Đình kêu lên một tiếng, “Nhanh thả ta ra, không có người nhìn thấy đấy!”

“Sợ gì chứ, ở đây ta là lớn nhất.” Diệp Vô Ưu mở miệng nói: “Phính Đình tỷ tỷ, chúng ta đi vào thôi!”

Diệp Vô Ưu chẳng quản nàng có đồng ý hay không, ôm Tạ Phính Đình đi vào, Thất Thất tự nhiên theo sau.

Một lúc sau, Diệp Vô Ưu đã ôm Tạ Phính Đình đến phòng ngủ của hần, lúc này Lăng Nguyệt Nguyệt và Lăng Phỉ Phỉ đã rời khỏi. Đương nhiên, dù các nàng không rời đi, Diệp Vô Ưu cũng chẳng lo lắng quá. Ngày đó, Tạ Phính Đình cùng Triệu Thiên Tâm nhất lòng phục thị hần, cũng đã biết hần còn có nữ nhân khác, cho nên lại nhìn thấy có một nữ nhân trong phòng, cũng chẳng có quan hệ gì.

“Phính Đình tỷ tỷ, tỷ có vẻ gầy đi một chút đấy.” Diệp Vô Ưu ngồi xuống giường, để Tạ Phính Đình ngồi trên đùi hần, nhìn nàng một lúc lâu Diệp Vô Ưu mới nói được một câu.

Lâu ngày không gặp, Tạ Phính Đình quả thật đã gầy đi một chút, nhưng không ảnh hưởng một tí gì đến mị lực, trên thân nàng đầy hương vị của người thiếu phụ, phong tình càng hơn xưa.

“Công tử, phu nhân rất nhớ người, bọn ta đi khắp nơi tìm tin tức, nghe nói người ở đây, ngay lập tức ta và phu nhân liền đi tìm người.” Lúc này, Thất Thất bên cạnh cuối cùng cũng nói.

Diệp Vô Ưu chẳng tin lời Thất Thất nói, Tạ Phính Đình có lẽ thật sự nhớ đến hần, nhưng bọn họ biết tìm đến đây, khẳng định là kết quả cổ động của Thất Thất, bất quá, hần cũng chẳng cần để ý, dù sao, nàng đến làm hần rất là cao hứng.

131. Chương 3: Vọng Nguyệt Song Xu

Thất Thất cùng Tạ Phính Đình quan hệ vô cùng tốt đẹp, bọn họ hiện tại như thể tỷ muội, chẳng trách dù Diệp Vô Ưu không thích nhưng cũng đành an bài Thất Thất như vậy.

Đương nhiên Diệp Vô Ưu chẳng thể tức giận. Sau khi Tạ Phính Đình đến Vô Ưu sơn trang hẳn làm sao cam tâm đơn thân trên chiếc giường lạnh lẽo và mỗi đêm, vì thế cả ngày hôm đó hẳn chỉ mong đến tối để lên vào phòng Tạ Phính Đình. Hẳn muốn nhanh chóng dạy Tạ Phính Đình song tu công pháp để nàng cùng hẳn song tu. Tiếc thay, Tạ Phính Đình lại không có chút tiến triển khiến Diệp Vô Ưu tự nhiên có không ít khó chịu. Tuy Tạ Phính Đình trước đó cũng học được ít võ công, dù sao căn cơ không đủ, nên khi cùng nàng song tu hiệu quả chẳng được rõ ràng lắm.

Lãnh Như Sương lại đang bế quan, Lãnh Tâm m rất ít xuất môn, còn Lăng Nguyệt Nguyệt sau khi cùng Diệp Vô Ưu một độ xuân phong thì mấy ngày hôm nay không thấy tăm tích. Lăng Phỉ Phỉ cũng đã thay đổi, nàng tuy không mất tăm tích song đã không còn quần quýt bên Diệp Vô Ưu như trước nữa. Đến Trương Tú Nhã mẫu tử hai người cũng chẳng còn như trước nữa, Diệp Vô Ưu hay nhìn Trương Tú Nhã thấy trên mặt nàng luôn hiện nụ cười vui vẻ, còn nha đầu Thiên Thiên sớm đã bắt chước theo Hàm Yên bắt đầu đảo lộn Vô Ưu Sơn trang. Cũng may chưa gây ra chuyện lớn, nên mọi người vẫn còn để bọn họ gây náo loạn. Đối với Diệp Vô Ưu mà nói, chỉ cần nàng ta tu luyện không bị đình trệ, muốn làm loạn thế nào cũng được. Mục đích của hẳn tới cùng chỉ là muốn nàng ta mau chóng tu thành tiên nhân để hẳn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ của lão đầu Tiêu Vấn Thiên.

Tối hôm đó sau khi ăn tối xong, Diệp Vô Ưu lại cùng Tạ Phính Đình ở chung một chỗ, hẳn ôm lấy thân thể nhu nhuyễn của Tạ Phính Đình đôi bàn tay tham lam đang chuyển động, tham muốn trong hẳn lại bắt đầu nổi lên.

Cũng rất nhanh có người quấy rầy hảo sự của hẳn. Người đó chẳng phải là Thất Thất mà chính là Lăng Nguyệt Nguyệt.

Lăng Nguyệt Nguyệt hôm nay mặc quần áo màu lục, nàng vô thanh vô tức xuất hiện tại cửa, đôi môi anh đào nhẹ nhàng thốt nên những lời như mật: “Diệp công tử, ta có một việc muốn cùng công tử thương lượng.”

Mặc dù hai người đã có thời gian quan hệ thân mật, nhưng Lăng Nguyệt Nguyệt xưng hô đối với Diệp Vô Ưu vẫn như lúc đầu.

“Tiểu Dâm tặc, nhanh đi đi!” Diệp Vô Ưu chưa kịp nói, Tạ Phính Đình đã mở miệng, nàng ngày cả hôm nay bị Diệp Vô Ưu quần lấy chẳng thể thoát thân, hiện tại tất nhiên muốn Diệp Vô Ưu đi nhanh.

Cùng Lăng Nguyệt Nguyệt đi đến hậu viện, nhìn bốn phía không có người, Diệp Vô Ưu chẳng nhịn được mở miệng hỏi: “Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ, tìm ta có việc gì?”

“Ta đưa công tử đi gặp một người.” Lăng Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng nói.

“Người nào?” Diệp Vô Ưu có chút ít buồn bực thầm nghĩ: “Tại sao muốn ta đến gặp hẳn? Sao hẳn không đến gặp ta?”

“Là sư phụ ta, hiện tại chính là viện chủ Thiên Nhai Thư Viện.” Lăng Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Sư phụ ta có chút việc không muốn lộ diện, nên bảo ta đến mời công tử.”

“Ồ? Không phải sư phụ nàng đã đem vị trí viện chủ truyền lại cho nàng rồi chứ?” Diệp Vô Ưu hơi run hỏi.

“Không dễ dàng như vậy.” Lăng Nguyệt Nguyệt lắc nhẹ đầu: “Sư phụ tạm thời sẽ không truyền ngôi, cần thêm một khoảng thời gian nữa. Ta hy vọng đến lúc đó công tử tuân thủ theo lời đã nói, ủng hộ ta trước mặt người.”

“Không vấn đề gì.” Diệp Vô Ưu lập tức đáp ứng, lại thuận tay ôm lấy chiếc eo nhỏ của Lăng Nguyệt Nguyệt, kéo nàng đến bên cạnh hẳn hi hi cười: “Bất quá, Nguyệt Nguyệt tỷ, tối nay tỷ phải bồi thường cho ta nha!”

Lăng Nguyệt Nguyệt mặt ửng hồng, nhẹ nhàng gật gật đầu đáp ứng sau khi tính toán.

Diệp Vô Ưu cuối cùng cũng biết, nguyên là bên dưới Vô Ưu sơn trang lại có một trang viện. Trong trang viện có rất nhiều người, bao gồm cả sư phụ của Lăng Nguyệt Nguyệt.

Sư phụ Lăng Nguyệt Nguyệt tên là Lăng Diễm, danh tự tuy không thanh mà mang vài phần tục ý nhưng người mang tên lại không có điểm nào tục. Sau khi Diệp Vô Ưu nhìn thấy nàng, thật sự mang vài phần sửng sốt, không biết có đúng hay không, tại vì nhìn khuôn mặt của nàng chỉ như mười tám tuổi, dung nhan lại xuất sắc không thua gì hai đồ đệ. Tuy nàng mặc đại y bào rộng nhưng cũng vô pháp che lấp đi thân hình nóng bỏng, chất liệu y phục lại rất bình thường, dường như là ni bào. Nhìn nàng hẳn không khỏi thắc mắc: “Nhìn nàng hình như chẳng phải ni cô, quả thật chẳng phải ni cô, vậy tại sao lại mặc y phục của ni cô?”

“Cần gì phải dò xét việc riêng của người khác, kì thật đó chỉ là một sự việc đau thương mà thôi.” Lăng Diễm hình như hiểu được nghi hoặc của Diệp Vô Ưu, chậm chậm nói, âm thanh động lòng người: “Ta đã quyết tu hành, chính là tự mình tạo cho mình cái phúc.”

“Hoá ra là như vậy, vậy tại sao người lại lập ra Thiên Nhai Thư Viện?” Diệp Vô Ưu có chút không hiểu, nhìn Lăng Diễm xem ra cũng không mặn mà với tổ chức tình báo, nhưng thực tế nàng lại chính là thủ lĩnh của tổ chức tình báo lớn nhất Vân Mộng đại lục.

“Rất nhiều sự việc, chính là thân bất do kỉ.” Lăng Diễm thông thả cười nói: “Thiên Nhai Thư Viện chẳng phải do ta thành lập, ta chỉ kế thừa lại vị trí vị diện chủ mà thôi.”

“Cái gì mà thân bất do kỉ, kì thật chỉ là mượn miệng người khác.” Diệp Vô Ưu có chút chẳng đồng ý: “Ta là người, chẳng làm theo những sự việc mà ta không muốn, chỉ là tùy tâm sở dục, không tồn tại cái gọi là thân bất do kỉ.”

Nghe Diệp Vô Ưu nói xong, Lăng Diễm như ngây ngốc, nàng dùng nhãn thần có chút dị dạng nhìn Diệp Vô Ưu, một lúc sau giọng nói như xa xôi vọng lại: “Có thể Diệp công tử đã nói đúng.”

Từ từ ngồi xuống, Lăng Diễm lại mở miệng nói: “Diệp công tử, nghe Nguyệt Nguyệt nói, công tử hy vọng sau này do nó là đại biểu Thiên Nhai Thư Viện cùng công tử hợp tác, có đúng thế không?”

“Có thể như vậy.” Diệp Vô Ưu hình dáng rất bình thường: “Đương nhiên, như quả nàng nguyện ý tự thân là đại biểu Thiên Nhai Thư Viện, tự nhiên cũng không có vấn đề gì.”

“Ta rất mệt, không muốn quá nhiều việc.” Lăng Diễm nhẹ nhàng nói: “Cứ vậy đi, sau này sẽ để Nguyệt Nguyệt cùng công tử liên hệ. Còn Phỉ Phỉ, ta sẽ gọi nó về để làm việc khác.”

“Cám ơn sư phụ.” Lăng Nguyệt Nguyệt đáp nhẹ, trong lời nói khó khăn lắm mới kiềm chế được hưng phấn.

“Nguyệt Nguyệt, một ngày nào đó, con sẽ phát hiện, kì thật mọi việc con theo đuổi, những suy nghĩ của con lúc này chỉ là mộng ảo, hư vô.” Lăng Diễm nhẹ nhàng thở dài một cái: “Đương nhiên, hiện tại con cảm thấy rất khó hiểu. Nhưng có một ngày con sẽ hiểu, con có thể sẽ giống như ta, từ từ rồi con sẽ hiểu.”

“Sư phụ, con không hiểu ý tứ của người.” Lăng Nguyệt Nguyệt cúi đầu nói.

“Không hiểu cũng không sao.” Lăng Diễm lắc nhẹ đầu: “Nguyệt Nguyệt, con hãy cùng Diệp công tử quay về.”

“Vâng, sư phụ.” Lăng Nguyệt Nguyệt gật gật đầu, sau đó kéo Diệp Vô Ưu đi ra ngoài.

Phía sau bọn họ, lại truyền lại một tiếng thở dài.

“Diệp công tử, sư phụ ta vốn là như thế, người đối với thế nhân đều lãnh đạm như vậy, công tử đừng để ý làm gì.” Rồi khỏi trang viện ngậm sau khi lên đến mặt đất, Lăng Nguyệt Nguyệt nói nhỏ.

“Không có gì, ta vốn hiểu được những gì nàng ta nói.” Diệp Vô Ưu cảm thấy mọi thứ khá là bình thường, song lại có chút gì đó khiến cho hắn cảm tò mò là việc Lăng Diễm ở dưới đất lâu như vậy không cảm thấy buồn sao?

“Lăng Phỉ Phỉ có dẫn công tử xuống lần nào chưa?” Lăng Nguyệt Nguyệt lại hỏi.

“Không có, ta lần đầu mới biết, phía dưới Vô Ưu sơn trang lại có một nơi khác a!” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn, vì Lăng Phỉ Phỉ nói cùng hắn hợp tác kết quả rất nhiều việc đầu hần. So sánh mà nói, hắn lại cảm thấy Lăng Nguyệt Nguyệt tốt hơn. Mặc dù trong lòng nàng có điều độc ác, nhưng trước mặt hắn nàng lại hoàn toàn thành thật. Nàng dù có độc ác hơn nữa, chỉ cần không độc ác với hắn thì hắn cũng chẳng quan tâm đến cái độc của nàng. Chỉ cần trước mặt hắn nói thật, còn lại đối với hắn không quan hệ gì.

“Quả thật trước kia Thiên Nhai Thư Viện đã chuẩn bị lâu rồi, lúc vạn nhất xảy ra chuyện gì, có thể trốn xuống dưới, dù có biến ở trên cũng không ảnh hưởng.” Lăng Nguyệt Nguyệt cười cười: “Bất quá, hiện tại có công tử giúp bọn ta. Kỳ thật, bọn ta chẳng cần phải che dấu nữa, chỉ là hình như sự phụ thích sống dưới đó, hoặc thích sự yên lặng.”

Diệp Vô Ưu không nói gì, lại thấy, dưới đất quả thật rất phù hợp với một số ít người Thiên Nhai Thư Viện, với việc tìm kiếm tình báo, thông thường hay dấu mình trong bóng đen, nhưng lại xuống dưới đất tự nhiên chẳng thể nhìn thấy ánh mặt trời.

Đêm nay, Lăng Nguyệt Nguyệt dường như rất nhiệt tình, có thể nguyên nhân do nàng sắp trở thành viện chủ. Mặc dù kĩ xảo của nàng còn khá là đơn giản, nhưng lại là phương pháp làm vừa lòng Diệp Vô Ưu. Khi này Diệp Vô Ưu phải hoàn toàn để nàng sắp đặt, còn hiện tại nàng phải phụ thuộc đối phương.

Diệp Vô Ưu tự nhiên lại được hưởng thanh xuân giai nhân. Tối nay, mặc dù hấn đối với Tạ Phính Đình rất là ôn nhu, nhưng thân thể Tạ Phính Đình kiều nhược, không thể chịu nổi chinh phạt. Chẳng trách hấn khó mà thích, còn Lăng Nguyệt Nguyệt không như vậy, nàng tiên thuật tuy chẳng bằng, nhưng có công hiệu, thể chất lại tốt, thừa sức tiếp nhận sự xâm chiếm của hấn.

Mặt trời lại xuống, Diệp Vô Ưu lại được thoả ý, ngày ngày có giai nhân làm bạn, đêm đêm có mỹ nhân bồi tiếp, Tạ Phính Đình và Lăng Nguyệt Nguyệt là hai đại mỹ nhân, luân phiên phụng bồi hấn qua đêm, chẳng trách hấn vui thích chẳng muốn nghĩ đến điều gì khác.

Chỉ là, cảnh tốt chẳng được lâu. Tháng tám lại đến, thấy thời gian chỉ còn ba ngày nữa là đến, đối với mọi người tu tiên giả Vân Mộng đại lục, chính là thời gian bình giám tu tiên giả, rất nhanh đã sắp đến.

Thời gian này, bắt đầu có người đến Vô Ưu sơn trang, trước hết là đến nhờ vả. Tất nhiên lại là Tấn Tiên Môn, Tiêu Diêu, còn có tam vị sư huynh của hấn, họ đến cùng hấn. Lại còn Vọng Nguyệt Các sư đồ, đồ đệ chính là Lâm Lộng Nguyệt, và Các chủ Vọng Nguyệt Các Lâm Thanh Diệp.

Lâm Diệp Thanh tuy thân mặc nam trang, nhưng trên mặt lại mang diện sa, tuy vậy sau lớp diện sa, khó nói lại ẩn dấu một phong tư tuyệt thế. Nhìn nàng một khắc Diệp Vô Ưu lập tức bị nàng hấp dẫn.

132. Chương 4: Thiên Thiên Khả Ái

“Phải, gần đây Tiêu huynh vẫn tốt chứ?” Diệp Vô Ưu thuận miệng hỏi tuy vậy nghe cũng có vẻ ân cần hỏi thăm Tiêu Diêu, nhưng ánh mắt của hấn lại ở trên thân Lâm Thanh Diệp di chuyển không ngừng.

“Rất tốt, Diệp huynh, ta trước hết giới thiệu với huynh: đây chính là các chủ Lâm Thanh Diệp của Vọng Nguyệt các.” Tiêu Diêu cười nói.

Diệp Vô Ưu sao lại không biết, sự thật trước khi gặp Lăng Nguyệt Nguyệt đã nói cho hấn rõ tính cách của con người này rồi.

“Xin chào Lâm các chủ.” Diệp Vô Ưu hướng tới Lâm Thanh Diệp hành một lễ, trông rất khách khí, hình dạng lúc này tự nhiên là muốn lôi kéo quan hệ với Lâm Diệp Thanh. Tại vì Lâm Lộng Nguyệt bên cạnh Lâm Diệp Thanh nhìn hấn bằng ánh mắt chẳng chút thiện ý, chỉ là Diệp Vô Ưu chẳng để nàng vào mắt.

“Diệp công tử đừng khách khí.” Lâm Thanh Diệp giọng nói nhỏ nhẹ quả là êm tai, “Thanh Diệp đến đây, có nhiều điều không phải, mong Diệp công tử lượng thứ.”

“Lâm các chủ đừng nói thế, được nàng đến Vô Ưu sơn trang, chính là vinh hạnh của Diệp Vô Ưu ta.” Diệp Vô Ưu vội nói, tiểu tử này vì muốn mỹ nữ đánh giá tốt, tất nhiên phải nói ra những lời dễ nghe.

“Diệp công tử, ý chúng ta đến đây, ta nghĩ công tử đã biết?” Lâm Thanh Diệp đột nhiên trầm ngâm hạ giọng nói.

“Thiết nghĩ mọi người đến đây chính là để tiến hành tu tiên bình giám.” Diệp Vô Ưu gật đầu, xong nói tiếp: “Vốn là, các vị từ xa đến đây, ta phải lập tức bình giám cho các vị. Song, vì đây là lần bình giám đầu tiên, ta hy vọng có thể mở rộng ảnh hưởng, tốt là có rất nhiều người tu tiên đang đến. Vì vậy, ta tính để vài

ngày sau, khi đại đa số người đã đến Vô Ưu sơn trang, sẽ bắt đầu mở bình giám đại hội. Không biết các vị có thể chờ vài ngày không?”

Bình giám đại hội này, là Diệp Vô Ưu mới nghĩ ra chính là vì mục đích của bản thân chứ chẳng phải hẳn có quan niệm đường hoàng gì. Kì thật hẳn chỉ nghĩ đại mi nhân Lâm Thanh Diệp lưu lại vài ngày, thời gian nàng lưu lại đây nhiều, hẳn tất nhiên sẽ có nhiều cơ hội.

“Thân là tu tiên giả, ta tất nhiên hy vọng tu tiên có khả năng ảnh hưởng ngày càng lớn. Vì vậy đối với quyết định của Diệp công tử, Thanh Diệp tuyệt đối đồng ý.” Lâm Thanh Diệp thông thả nói: “Nhưng, Thanh Diệp chỉ có thể đại biểu cho cá nhân mình.”

“Tiêu huynh, còn các huynh thì sao?” Diệp Vô Ưu biết ý tứ của Lâm Thanh Diệp, nàng nói không là đại biểu cho Tiêu Diêu và người khác còn Lâm Lộ Nguyệt là đồ đệ của nàng khẳng định phải theo quyết định của nàng.

“Trước khi gia sư phi thăng, đã ra sức vì muốn phát triển nhanh tu tiên ở Vân Mộng đại lục. Ta nghĩ, quyết định của Diệp huynh rất hợp với nguyện vọng của gia sư lúc trước!” Tiêu Diêu cười nhạt: “Vì vậy, Tiêu Diêu có lý nào lại không ủng hộ Diệp huynh, ta nghĩ ba vị sư huynh của ta cũng đồng ý thôi.”

“Diệp công tử, quyết định của sư đệ cũng là quyết định của chúng tôi.” Đại sư huynh của Tiêu Diêu, thoát nhìn còn rất trẻ nhưng rất ít mở miệng.

Diệp Vô Ưu kì thật trước kia đã gặp hẳn rồi, nhưng phải đến nửa giờ trước mới biết danh tự của hắn: họ Tiêu, tên Nhượng.

Hai vị sư huynh còn lại của Tiêu Diêu, người sắc mặt lạnh lẽo tên là Tiêu Hạo, chính là nhị sư huynh. Còn một vị trông như tiểu diện phạt tên là Tiêu Tiểu, chính là tam sư huynh của Tiêu Diêu.

Sau đó, bốn huynh đệ Tán Tiên Môn cùng hai sư đồ Vọng Nguyệt Các đều ở lại Vô Ưu sơn trang. Vô Ưu sơn trang phòng rất nhiều, ở thêm vài người tất nhiên chẳng phải vấn đề. Nhưng vì muốn có cơ hội tiếp cận Lâm Thanh Diệp, Diệp Vô Ưu phải an bài cho bọn họ mỗi người một phòng đơn độc.

Đương nhiên, Diệp Vô Ưu chẳng nóng vội tìm đến Lâm Thanh Diệp. Hẳn dù sao cũng không ngốc, lúc này mà nghĩ đến chiếm tiện nghi của Lâm Thanh Diệp, chưa chắc có thể tìm ra lạc thú. Vì vậy, hắn hiện tại đang chờ cơ hội, hoặc phải tự tạo cơ hội.

Nhưng, cơ hội chẳng phải lúc nào cũng tạo ra được. Lúc này, hắn trong phòng mình cố gắng nghĩ ngợi hơn nửa giờ cũng chẳng nghĩ ra được cách gì. Bất chợt Hàm Yên mỗi tay đang kéo một nha đầu chạy lại, nha đầu lớn chính là Mộ Dung Tiểu Tiểu, còn tiểu nha đầu khác chính là Giang Thiên Thiên.

“Vô Ưu ca ca!” Hàm Yên tách khỏi hai nha đầu, nhảy vào trong lòng Diệp Vô Ưu hét to một tiếng.

“Kêu ta thân mật vậy, lại có việc gì à?” Diệp Vô Ưu như không có hơi hổi, Hàm Yên đã lâu không tìm hắn, lần này chắc cũng chẳng phải việc tốt.

“Vô Ưu ca ca, huynh chỉ nói xấu nhân gia, nhân gia chỉ là có việc nhờ huynh!” Hàm Yên giận dỗi chẳng vừa ý.

“Ca ca, muội biết Hàm Yên tỷ tỷ tìm huynh có việc gì!” Thiên Thiên nhảy đến bên Diệp Vô Ưu, nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Thiên Thiên, ngươi không được hại ta!” Hàm Yên vội vàng nói.

“Hàm Yên tỷ tỷ, muội không có hại tỷ à!” Thiên Thiên vẻ mặt như vô tội: “Nhưng, Hàm Yên tỷ tỷ, tỷ nói với ta, cái gì của ca ca cũng như của tỷ. Vậy ta nói với ca ca, cũng là nói với tỷ rồi!”

“Thiên Thiên, muội giỏi lắm. Nhanh nói nói cho ta biết có việc gì đi.” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn Hàm Yên, hỏi vội.

“Ca ca, ta nói cho huynh, Hàm Yên tỷ tỷ gần đây rất khó khăn, vì bị lừa tiền.” Thiên Thiên yêu kiều nói: “Tỷ ấy nghe nói huynh chuẩn bị mở bình giám đại hội, nên nghĩ sau bình giám đại hội có thể thay huynh thu tiền.”

“Thu tiền?” Diệp Vô Ưu chẳng phải là ngọc, lúc trước hắn cũng đã nghĩ phải thu tiền, vừa nghĩ đến thì Hàm Yên nha đầu cũng nghĩ đến, nhìn lại, bọn họ hình như lại có một ít tâm linh tương thông.

“Phải, ca ca, muội nói với huynh việc như vậy, để Thiên Thiên giúp huynh thu tiền không tốt sao?” Giang Thiên Thiên nghiêng đầu nhìn Diệp Vô Ưu, mặt lộ vẻ hy vọng hỏi.

“Thiên Thiên, người giữ tiền làm gì?” Hàm Yên có ít bất mãn hỏi.

“Thiên Thiên cần tiền để mua y phục mà!” Thiên Thiên dẫu môi: “Muội lại phải cho mẹ ít tiền, để mẹ đi mua y phục.”

“Không được!” Hàm Yên tức giận nói: “Tiền của Vô Ưu ca ca cũng là tiền của ta, người không được lấy đi!”

“Cái gì, tiền của ca ca cũng là tiền của ta mà!” Thiên Thiên có vẻ không vui nói: “Cùng lắm sau này thu xong ta sẽ chia cho tỷ một ít!”

“Chia ta một nửa!” Hàm Yên vội vàng nói.

“Tỷ tỷ, còn ta thì sao?” Mộ Dung Tiểu Tiểu bên cạnh sau cùng cũng lách vào nói.

“Đây là tiền của ca ca, muội trước hết đưa cho ca ca một nửa, sau đó ba người chúng ta sẽ chia đều!” Thiên Thiên nghĩ rồi nói.

“Rất tốt!” Hàm Yên vội vàng vỗ tay tán thành, sau đó lại đến bên tai Diệp Vô Ưu nói nhỏ: “Vô Ưu ca ca, một nửa của huynh cho ta chẳng phải tốt sao?”

“Không được!” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn nàng: “Người cần nhiều tiền làm gì vậy?”

“Để đi chơi mà!” Hàm Yên hi hi cười: “Vô Ưu ca ca, cho ta nha, không được sao?”

“Hi hi, ca ca, tiền của huynh để ta giúp huynh bảo quản có được không?” Thiên Thiên ở bên cạnh yêu kiều nói.

Diệp Vô Ưu nhìn kỹ Hàm Yên, rồi lại nhìn kỹ Thiên Thiên, phát hiện hình như Thiên Thiên khả ái hơn một tí, vì thế gật gật đầu nói: “Được, Thiên Thiên, ta giao lại phần tiền của ta cho muội bảo quản hộ!”

“Vô Ưu ca ca, huynh thật là thiên vị!” Hàm Yên không vui đứng dậy.

“Hi hi, ai lại trách Thiên Thiên quá khả ái chứ?”

Thiên Thiên thích thú nói: “Ta đến nói với mẹ, chúng ta lại có tiền rồi!”

Thiên Thiên vừa nói vừa chạy ra ngoài, nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng.

“Thiên Thiên, chờ ta với!” Hàm Yên trên người Diệp Vô Ưu nhảy xuống, nhắm phía trước mặt đuổi theo, còn Mộ Dung Tiểu Tiểu ở lại tất nhiên cũng nhanh chóng theo sau đi ra ngoài.

Nhìn sau lưng Mộ Dung Tiểu Tiểu, Diệp Vô Ưu lại cảm thấy có chút kì quái, Lam Tiểu Phong hình như không theo nàng.

“Không biết tên hoa si này đang làm cái gì.” Diệp Vô Ưu trong lòng thốt lên một câu. Đã lâu không gặp Lam Tiểu Phong, chẳng có ý quan tâm, chỉ là ngẫu nhiên lại nhớ đến Lam Tiểu Phong mà thôi.

Đột nhiên lúc này lại có một loại cảm giác, tiểu nha đầu Thiên Thiên nói không chừng một thời gian nữa biến đổi so với nha đầu Hàm Yên còn hơn.

Nhớ đến Thiên Thiên, Diệp Vô Ưu không thể không nhớ đến Trương Tú Nhã, trong lòng lại suy nghĩ, nghĩ thầm: “Phải xét lại một chút, nên đến gặp Tú Nhã tỷ tỷ.”

Lúc Diệp Vô Ưu đứng dậy, sau khi chuẩn bị đi ra, đột nhiên cảm thấy có người đến gần, ngẩng đầu lên nhìn, lại phát hiện một hình ảnh tuyệt mỹ xuất hiện tại cửa, rõ ràng là Lâm Thanh Diệp.

“Lâm các chủ, người đến đây làm gì vậy?” Diệp Vô Ưu trong lời nói có chút kinh hãi. Hắn không thể ngờ, đang chuẩn bị đi tìm nữ nhân thì có một tuyệt sắc Lâm Thanh Diệp chủ động đến tìm hắn.

“Diệp công tử, ta có thể vào không?” Lâm Thanh Diệp nhẹ nhàng hỏi.

“Đương nhiên, đương nhiên, Lâm các chủ mời vào!” Diệp Vô Ưu vội vàng nói.

“Diệp công tử, quả thật ta đến tìm công tử, chính là thay Lộng Nguyệt chịu tội với công tử.” Lâm Thanh Diệp đi vào trong phòng, do dự một chút rồi nói: “Ta biết thời gian qua từng có chút xung đột với công tử. Giờ ta thay Lộng Nguyệt chịu tội với Diệp công tử những điều không phải. Lộng Nguyệt còn nhỏ, rất nhiều việc còn không hiểu, mong Diệp công tử lượng thứ cho.”

“Không có gì, không có gì, Ta căn bản không để trong lòng.” Diệp Vô Ưu hình dạng tỏ ra rất đạo đức, trong lòng lại nghĩ: “Cô ấy còn nhỏ? Ta không nhỏ chắc!”

“Sự tình năm xưa, quả thật cùng mẫu thân công tử không có quan hệ gì, chỉ là Lộng Nguyệt lại không hiểu chuyện, nhầm lẫn có ta với mẫu thân công tử có chút sự tình.” Lâm Thanh Diệp nhẹ thở dài: “Kết quả vì vậy lại làm Diệp công tử tức giận. Hiện tại ta đến xin lỗi công tử.”

“Điều này, Lâm các chủ, ta có thể mạo muội hỏi một việc không, sự việc trước kia, không biết sự việc đó là gì vậy?” Diệp Vô Ưu không thể không thấy tò mò.

“Kì thật, sự việc đã diễn ra quá lâu.” Lâm Thanh Diệp hơi trầm mặc nghĩ lại, sau đó u oán nói: “Nói ra thì dài, nhưng nếu nói đơn giản cũng rất đơn giản.”

Dừng lại một lúc, Lâm Thanh Diệp lại nói: “Kì thật, đó là một sự việc rất bình thường, năm xưa, ta có trao tình yêu cho một nam nhân. Còn nam nhân đó lại chỉ coi ta là muội muội của hắn, trong lòng hắn chỉ yêu mẫu thân người. Hắn giữ bức hoạ mẫu thân người như của quý. Lúc mẫu thân người lấy phụ thân người, hắn đã giao bức hoạ đó cho ta.”

133. Chương 5: Ngọc Nhân Văn Sự

“Nam nhân đó là ai vậy?” Diệp Vô Ưu không nhịn được hỏi.

Trong lòng nghĩ không biết có phải Tiêu Vãn Thiên lão đầu không? Nhưng chắc là không phải, Tiêu Vãn Thiên quá nhiều tuổi. Nếu như lão yêu mẹ của hắn, trước kia khi gặp hắn, lão lại chẳng có chút phản ứng nào giống như thế nhỉ?

“Nói ra công tử cũng chẳng biết!” Lâm Thanh Diệp nhẹ lắc đầu: “Hắn quả thật chỉ là một người vô danh, cũng giống như phụ thân công tử trước khi lấy mẫu thân công tử vậy.”

“Ra vậy, Lâm các chủ, nàng đừng quá buồn. Hắn không yêu nàng, chính là tổn thất của hắn.” Diệp Vô Ưu vội vàng nói: “Huống hồ, nàng lại sợ không có người nào yêu nàng sao?”

“Diệp công tử, quả thật việc cũ đã qua từ lâu, chút chuyện con con, quả thật ta đã sớm chẳng để trong lòng rồi.” Lâm Thanh Diệp nhẹ nhàng nói: “Chỉ là bức hoạ tượng chính là vật duy nhất hắn đưa cho ta. Vì vậy ta đối với bức hoạ tượng rất là coi trọng. Kết quả, lại dẫn đến sự hiểu nhầm của Lộng Nguyệt.”

Dừng lại một lúc, Lâm Thanh Diệp lại khẽ thở dài: “Quả thật, trong việc tình cảm không tồn tại ai hại ai, hắn không yêu ta có lẽ nguyên nhân chính vì bản thân ta, chẳng liên quan gì đến người thứ ba. Chỉ là Lộng Nguyệt tuổi còn nhỏ lại không hiểu biết, nó không hiểu được đạo lý này.”

“Không sao, nếu cô ấy không muốn làm hại mẹ ta, ta cũng chẳng theo cô ấy ganh đua làm gì.” Diệp Vô Ưu rõ ràng có vẻ rất tức giận nói.

“Diệp công tử mặc dù không để tâm, ta phải bảo Lộng Nguyệt sau này không được lời nói bất kính với mẫu thân công tử nữa.” Lâm Thanh Diệp thông thả nói: “Ngoài ra, khi nào Diệp công tử hỏi gia, cho ta hỏi thăm mẫu thân công tử một tiếng. Nói cho cùng, ta cùng nàng ấy đã nhiều năm rồi không gặp.”

“Nàng và mẫu thân ta biết nhau sao?” Diệp Vô Ưu bật dậy hỏi.

“Kì thật chẳng thể tính là quen biết, nhưng có biết mặt.” Lâm Thanh Diệp lạnh nhạt nói: “Nói thẳng là ta rất bội phục mẫu thân công tử, nàng ấy đúng là nữ tử ưu tú nhất Vân Mộng đại lục.”

“Đương nhiên, mẫu thân ta phải ưu tú nhất rồi.” Diệp Vô Ưu trong lòng nghĩ thầm, nhưng miệng lại khách sáo nói: “Cảm ơn Lâm các chủ đã khem gia mẫu, chờ khi nào ta gặp người, nhất định sẽ chuyển lời hỏi thăm của nàng.”

“Như vậy xin đa tạ Diệp công tử.” Lâm Thanh Diệp nói khẽ: “Thanh Diệp đã gây nhiều phiền nhiễu, giờ xin cáo từ.”

“Không có gì, ta không hề thấy nàng gây phiền nhiễu gì.” Diệp Vô Ưu mở miệng nói, lại thấy có ít bất hảo cười cười nói: “Lâm các chủ, ta không hề để ý, kì thật ta đang buồn bã, có người cùng ta nói chuyện đối với ta mà nói là rất tốt.”

Lâm Thanh Diệp ngán lên tiếng cười khúc khích rồi nói: “Diệp công tử, người thật là thẳng thắn.”

“Thẳng thắn chính là ưu điểm lớn nhất của ta.” Diệp Vô Ưu chẳng xấu hổ nói hơi lớn.

“Diệp công tử, ta rất thích những người thẳng thắn.” Lâm Thanh Diệp nhẹ nhàng cười: “Thanh Diệp trước khi đi khỏi đây, nếu có thời gian ta có thể sẽ đến nói chuyện với Diệp công tử.”

“Được, đi thông thả.” Diệp Vô Ưu hình dạng có chút chảnh theo ý nói.

Lâm Thanh Diệp quay người từ từ rời khỏi. Nhìn theo hình dáng mỹ hảo vô cùng của nàng, trong ánh mắt Diệp Vô Ưu lộ vẻ si mê, sau đó lại cảm thấy có cái gì đó kì quái. Mặc dù Diệp Vô Ưu chưa hề thấy dung mạo chân chính của Lâm Thanh Diệp, nhưng trên người nàng có một loại khí chất làm cho hắn phải si mê.

“Tiếc thay, Lâm Lộ Nguyệt lại chẳng được như sư phụ.” Diệp Vô Ưu tâm lí đen tối nghĩ. Lâm Lộ Nguyệt tuy tại Vân Mộng thập tiên tử bài danh đệ nhị, nhưng hiện tại hứng thú của Diệp Vô Ưu đối với nàng chẳng lớn, nếu như là Lâm Thanh Diệp, sao hắn không động lòng.

Sau khi Lâm Thanh Diệp rời khỏi, Diệp Vô Ưu trong phòng bỗng cảm thấy ngại, không biết tại sao đột nhiên lúc này hắn không muốn đến chỗ Trương Tú Nhã nữa.

Song, một mình trong phòng lại không có việc gì. Nghĩ xong, Diệp Vô Ưu lại quyết định ra ngoài. Nhưng sau đó hắn đột nhiên có một loại cảm giác, cảm thấy trước kia ở Bách Hoa thành rất tốt, Bách Hoa thành rất náo nhiệt, lúc cảm thấy buồn chán có thể đi trong thành, nhưng Vô Ưu sơn trang không lớn hơn bao nhiêu, nếu chẳng có những tuyệt sắc giai nhân bồi tiếp, chỉ sợ hắn đã chết vì buồn chán.

Diệp Vô Ưu đi ra ngoài Vô Ưu sơn trang, thông thả đi bộ đến khu rừng phía sau Vô Ưu sơn trang, hít thở không khí trong lành của rừng cây. cảm giác lại cảm thấy chẳng đúng, cảnh đẹp lại chẳng có người. Sau một lúc không có người nào bồi tiếp, Diệp Vô Ưu trong lòng lại muốn có người bồi tiếp, hắn cần phải đi tìm người đến bồi tiếp.

“Sao?” Diệp Vô Ưu đột nhiên kêu khẽ một tiếng, có chút ít kinh ngạc, bởi vì đột nhiên hắn phát hiện, ở trước mặt chẳng xa, ở nơi chẳng có bóng dáng quen thuộc, đó chính là Tiêu Diêu.

“Diệp huynh. huynh đến ngắm phong cảnh sao?” Tiêu Diêu quay đầu lại, đối diện Diệp Vô Ưu cười cười. Hiển nhiên, hắn trước đó đã phát hiện ra Diệp Vô Ưu đến.

“Đúng vậy, có chút buồn chán nên ra ngoài đi dạo.” Diệp Vô Ưu gật gật đầu: “Tiêu huynh, còn huynh? Là thói quen của huynh sao?”

“Đúng thế, ở đây phong cảnh ưu mỹ, nói thật so ra còn hơn Tiêu Tán môn của bọn ta.” Tiêu Diêu cười cười: “Ta lại rất ngưỡng mộ Diệp huynh, bất luận là Vô Song cung hay là Vô Ưu sơn trang đều là tiên cảnh trên nhân gian.”

“Tiêu huynh thích nơi này, có thể ở lại một thời gian.” Diệp Vô Ưu hi hi cười, “Nếu như huynh ở lại, ta cầu còn không được.”

“Nghe Diệp huynh nói thế, ta lại cảm thấy động tâm.” Tiêu Diêu cười sáng khoái: “Chỉ là ta chẳng có cách nào làm Diệp huynh thỏa ý, vì vậy ta chẳng sợ nói rõ với huynh, tâm cảnh của cá nhân chẳng được kiên định, nếu như ở lại lâu tại nơi này, chỉ sợ ta chẳng còn lòng tu tiên.”

“Sống trên đời, phải tự mình cảm thấy cái gì thư thái nhất, nhưng vì tu tiên mà phải bỏ đi lối sinh hoạt vui vẻ của mình, ta thấy điều đó quả là bất thường a!” Diệp Vô Ưu nghĩ rồi nói: “Ta nghĩ, Tiêu huynh nên theo tâm ý của bản thân, làm những việc mà mình coi là tốt.”

“Diệp huynh nói đúng là có lí, chỉ là, người sống trên đời, rất nhiều sự tình cuối cùng phải thân bất do kỉ.” Tiêu Diêu khẽ thở dài: “Ta vừa nói, ta không có cách nào làm Diệp huynh thỏa ý, chỉ có thể hâm mộ Diệp huynh trong lòng mà thôi.”

“Ai, kì thật ta cũng chẳng được như hình dáng, mỗi ngày ở tại Vô Ưu sơn trang, quả thật rất là buồn chán.” Diệp Vô Ưu lại tiếp tục nói: “Ta hiện tại nghĩ, nếu như trốn đi chắc là rất thú vị.”

“Đương nhiên, nếu như có thời gian đi khắp Vân Mộng đại lục, nhưng sự tình có thành tựu hay không lại là việc khác.” Tiêu Diêu khẽ gật đầu: “Có lẽ, Diệp huynh có thể đi được.”

“Một ngày nào đó, ta có thể sẽ đi được.” Diệp Vô Ưu nghĩ rồi nói: “Phải rồi, Tiêu huynh, ta muốn nói với huynh một việc.”

“Diệp huynh có vấn đề gì, cứ việc hỏi.” Tiêu Diêu cười cười.

“Bọn huynh quả thật rất coi trọng bình giám tu tiên hay sao?” Diệp Vô Ưu có chút trầm ngâm rồi hỏi. Nói cho cùng, hẳn với loại sự việc này cũng không chút để tâm.

“Diệp huynh hình như không hiểu lắm, nói về những người muốn tu tiên chân chính, bọn họ rất muốn biết có hợp với tu tiên hay không.” Tiêu Diêu hơi trầm ngâm nói: “Có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, tu tiên bình giám sẽ chẳng còn quan trọng, nhưng chí ít cho đến hiện tại, trong tâm lí mỗi người chân tu, bình giám rất là quan trọng.”

“Thật vậy sao?” Diệp Vô Ưu phát hiện mình chẳng có khả năng diễn giải tâm tình của tu tiên giả, tuy hẳn cũng tu tiên, nhưng chẳng giống như người khác, vì hẳn tính ra chẳng phải là tu tiên giả thuần túy, hình như có một chút khác biệt.

“Gia sư phi thăng, đối với giới tu tiên Vân Mộng đại lục mà nói, sự kiện đó chính là khuôn mẫu, một ngày sau đó, Vân Mộng đại lục chân chính bước vào thời đại tu tiên.” Tiêu Diêu thông thả nói: “Nhưng trên thực tế, trước đó mọi người đều rất mơ hồ. Mặc dù trước có sư phó thành công trong tu luyện thành tiên nhân là tiền lệ, vì thế tiên thuật cũng mạnh mẽ xuất hiện, hiện tại mọi người ai cũng biết tiên thuật, làm thế nào để thu được hiệu quả, mọi người muốn biết loại tiên thuật đó có phù hợp với người tu luyện không? Lại phải nói, hiện tại mọi người nghĩ phải có một người nói rõ, và huynh chính là người bình giám tu tiên, thành ngọn đèn sáng chỉ đường cho mọi người.”

“Xem ra, ta rất là quan trọng a!” Diệp Vô Ưu lẩm nhẩm tự nói.

“Diệp huynh, hình như huynh chưa hiểu, ta hiện tại nhìn có vẻ tinh thông, nhưng trên thực tế, ta đối với việc bình giám, tâm lý cũng có chút bất an. Vì vậy, ta hằng ngày đều chuyên tâm tu luyện, cũng không có hiệu quả.” Tiêu Diêu cười khổ nói. “Ta tin rằng, tâm tư rất nhiều người cũng giống ta.”

“Ra vậy, ta có một điều muốn hỏi: Trước khi sư phụ huynh phi thăng, có đơn độc truyền thụ lại tiên thuật cho người nào trong huynh đệ bọn huynh không?” Diệp Vô Ưu không nhận được hỏi.

“Không có.” Tiêu Diêu lắc đầu: “Sự thật ta cùng 3 vị sư huynh đều giống nhau, trước khi sư phụ ta phi thăng, đều cùng nghe sư phụ giảng giải về tiên thuật. Sau đó, căn cứ vào đó chúng ta tự mình lí giải, bắt đầu tu luyện.”

“Tiêu Vấn Thiên lão đầu hình như có tư tâm a.” Diệp Vô Ưu nghĩ thầm, miệng lại không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, vẫn giữ nguyên hình dạng như cũ.

“Diệp huynh, huynh đối với giới tu tiên mà nói, hiện tại rất là quan trọng, ta cũng hy vọng, Diệp huynh cũng chân chính vì tu chân giới mà suy nghĩ.” Tiêu Diêu im lặng một chút, lại thông thả nói.

“Tiêu huynh hãy yên tâm, ta biết ta phải làm gì.” Diệp Vô Ưu mở miệng nói, dừng lại, hẳn đưa mắt nhìn Tiêu Diêu, tiếp tục nói: “Tiêu huynh, ta có tí việc, phải quay về, nơi đây phong cảnh quả thật rất đẹp, Tiêu huynh cứ tiếp tục thưởng thức.”

“Vậy sao, Diệp huynh, có việc này ta có thể hỏi không?” Tiêu Diêu hình như do dự lúc lâu, mới mở miệng hỏi.

“Đương nhiên, có thể chứ, nói đi!” Diệp Vô Ưu chuẩn bị quay người bước đi, nghe tiếng Tiêu Diêu, hần rất sáng khoái đáp lại.

“Lệnh sư tỷ, có ở trong Vô Ưu sơn trang không?” Tiêu Diêu nhân thần chăm chú nhìn Diệp Vô Ưu sau khi nói xong.

134. Chương 6: Vân La Đáo Lai

Diệp Vô Ưu bản thân đối với Tiêu Diêu có cảm giác không được tốt lắm, nhưng cũng chẳng tính toán, nhưng khi nghe Tiêu Diêu hỏi đến Lãnh Sương Sương, hần tức thì cảnh giác.

“Có lẽ nào tiểu tử mặt trắng lại thích sư tỷ? Không sai, ta luôn cảm thấy hần nhìn sư tỷ với ánh mắt kì lạ!” Diệp Vô Ưu trong lòng nghĩ thầm. Sau đó, không quản Tiêu Diêu có thật sự thích Lãnh Sương Sương hay không, hần liền coi Tiêu Diêu là tình địch.

Đối với tình địch, tuyệt đối không được nhẹ tay, đây chính là nguyên tắc của Diệp Vô Ưu, hần trước kia chỉ có hai tình địch, đều bị hần hại rất thảm, u Dương Vân Phi ở tại góc đường lỏa thể chạy trốn, Tạ Trường Phong bị một sừu bát quái cường bạo, hiện tại nói không chừng đã cùng sừu bát quái thành thân, bây giờ là Tiêu Diêu, hần phải nghĩ cách nào tốt để đối phó.

“Không có việc gì.” Tiêu Diêu lắc đầu nói: “Nếu như Diệp huynh gặp lệnh sư tỷ, cho ta gửi lời hỏi thăm.”

“Không vấn đề gì, ta nhất định sẽ nói lại.” Diệp Vô Ưu làm ra vẻ rất sáng khoái, song tâm lý lại không tốt, hiện tại hần có thể khẳng định, Tiêu Diêu có ý đối với Lãnh Sương Sương.

“Đa tạ Diệp huynh.” Tiêu Diêu trong lời nói có vẻ cảm kích.

“Không cần khách khí, ta đi đây, hẹn gặp lại.” Diệp Vô Ưu nói nhanh, sau đó quay người vội vàng bỏ đi.

“Sư tỷ bế quan đã nhiều ngày, không biết bây giờ ra sao.” Trên đường, Diệp Vô Ưu nghĩ thầm, thời gian Lãnh Sương Sương bế quan, hần không lần nào đến quấy nhiễu, nhưng hiện tại hần muốn đến coi thử.

“Diệp Vô Ưu người đứng lại đó cho ta!” Đột nhiên có một âm thanh bên cạnh truyền lại.

Diệp Vô Ưu nhíu mày, âm thanh mà hần nghe chẳng phải của người xa lạ, chính là của Lâm Lộng Nguyệt. Hần dừng lại, quay đầu nhìn, chẳng xa, một người vận nam trang sắc vàng chính là Lâm Lộng Nguyệt, nàng ta đang dùng ánh mắt không chút thiện ý nhìn hần.

“Có việc gì?” Diệp Vô Ưu có chút tức giận hỏi, tiểu tử này cơ hồ đối với tất cả mỹ nữ đều có hảo cảm, riêng với mỹ nữ này là ngoại lệ.

“Ta hỏi ngươi, Tiêu đại ca cùng ngươi nói cái gì?” Lâm Lộng Nguyệt hừ nhẹ nói.

“Tiêu đại ca của ngươi. Ta không biết người này rốt cuộc là ai vậy?” Diệp Vô Ưu giọng nói có vẻ giễu cợt.

“Phế ngôn, đương nhiên là Tiêu Diêu ca ca!” Lâm Lộng Nguyệt có ít tức giận nói.

“Sao?!” Diệp Vô Ưu làm ra vẻ đột nhiên hiểu ra, sau đó lẳng lặng nhìn Lâm Lộng Nguyệt, ánh mắt không người di chuyển trên khắp cơ thể nàng ta, sau đó lại hơi nhíu mày, hình dáng dường như đang có gì khó lý giải.

“Ngươi nhìn cái gì?” Lâm Lộng Nguyệt bị Diệp Vô Ưu nhìn đến mắt cả tự nhiên, khuôn mặt đẹp từ từ hồng lên, tức giận hỏi.

“Ta muốn nhìn cho rõ, ta sợ nhận nhầm người.” Diệp Vô Ưu nhơn nhơn nói.

“Bây giờ ngươi nhìn đã rõ chưa?” Lâm Lộng Nguyệt kiều thanh nói.

“Nhìn thì rõ rồi, nhưng ta lại không thể xác định, xin hỏi cô nương mỹ lệ này, cô có phải là Lâm Lộng Nguyệt cô nương không?” Diệp Vô Ưu hi hi cười hỏi.

“Nói nhảm, ta đương nhiên là Lâm Lộng Nguyệt!” Lâm Lộng Nguyệt tức giận nói: “Diệp Vô Ưu, người đùa bốn cái gì chứ? Ta nói cho người biết, cho dù bây giờ người đã thành tu tiên bình giám giả, ta cũng chẳng sợ người đâu.”

“Nàng chính là Lâm Lộng Nguyệt sao, tốt thật!” Diệp Vô Ưu hi hi cười: “xin hỏi Lâm cô nương mỹ lệ, ta và cô nương rất thân thiết sao?”

“Ai cùng thân thiết với người chứ?” Lâm Lộng Nguyệt giận dữ hét lên một tiếng, có vẻ khinh nhờn nói.

“Vậy xin hỏi Lâm cô nương mỹ lệ. Chúng ta chẳng thân thiết, cô nương bằng cái gì yêu cầu ta phải nói cho cô nương biết, ta cùng vị Tiêu đại ca của cô nương nói chuyện gì chứ?” Diệp Vô Ưu lại đắc ý nói tiếp: “Không phải Lâm cô nương mỹ lệ của chúng ta nào có vấn đề chứ?”

Không chờ Lâm Lộng Nguyệt nói, Diệp Vô Ưu lại ra vẻ thông cảm gật gật đầu nói: “Ta nghĩ đó cũng là hợp lý, trời đối với mỗi chúng sinh đều rất công bằng, Lâm cô nương mỹ lệ của chúng ta khuôn mặt rất xinh đẹp, thân hình lại rất hấp dẫn, vậy nào có vấn đề cũng là điều bình thường.”

“Diệp Vô Ưu, người nói bây cái gì đấy?” Lâm Lộng Nguyệt mặt đỏ rực, trừng trừng nộ khí nói.

“Ta nói Lâm cô nương mỹ lệ, ta nói rất đúng sự thật mà, cô nương chẳng nên đổ oan cho ta, ta tuyệt đối chẳng phải nói bậy!” Diệp Vô Ưu ra vẻ ngay thẳng nói.

“Người!” Lâm Lộng Nguyệt tức run người.

“Lâm cô nương mỹ lệ sinh khí không tốt. Sau này, chỉ sợ não của Lâm cô nương mỹ lệ có vấn đề, lại biến thành não của sứa bát quái, Lâm cô nương coi chừng!” Diệp Vô Ưu hi hi cười, vừa nói vừa quay người bay nhanh đi. Hắn đối với mỹ nữ này không có nhiều hứng thú, nên không muốn quanh quẩn cùng nàng.

“Diệp Vô Ưu, ta sẽ không bỏ qua cho người đâu!” Sau lưng truyền lại âm thanh phẫn nộ của Lâm Lộng Nguyệt.

“Ta sợ người sao. Người còn quanh quẩn bên ta, ta lại không cưỡng gian người sao!” Diệp Vô Ưu trong lòng cười thầm.

Quay về sơn trang, Diệp Vô Ưu đi về phòng của mình, phát hiện có điều khác thường. Trong phòng hắn hiện tại có một người, người này, khiến hắn không bao giờ ngờ đến.

“Vân La, nàng đến khi nào vậy?” Diệp Vô Ưu kinh ngạc nhìn tuyệt đại giai nhân trước mắt, giống như không tin vào mắt mình, hắn dù liệu sự như thần, nhưng quả thật lúc này không nghĩ Vân La lại xuất hiện trong phòng mình.

“Tiểu phôi đản, không mừng ta đến sao?” Hoa Vân La cười nhẹ, giọng nói đầy kiêu mị.

Diệp Vô Ưu không nói gì, chỉ nhảy lên một cái. Dem Hoa Vân La ôm vào trong lòng, sau đó hung bạo tấn công đôi môi anh đào của nàng.

Hoa Vân La rất nhiệt tình đáp lại hắn, rời nhau từ rất lâu, khiến cho hai người lúc này đều có chút phong cuồng. Bọn họ hình như không nhớ bây giờ đang là ban ngày, mãnh liệt quấn lấy nhau.

Lúc này Diệp Vô Ưu như sớm đã quên song tu. Có thể nói, hắn hiện tại chẳng hề nghĩ đến song tu, hắn chỉ nghĩ làm gì để chiếm hữu tuyệt sắc giai nhân này. Hắn xâm chiếm vào da thịt nàng, xâm chiếm từng bộ phận trên cơ thể nàng, mà mỹ nhân thân thiết này, cũng tận tình nghênh đón hắn.

Một trận oanh oanh liệt liệt diễn ra không dứt, trong phòng lúc này nóng bỏng như lửa, hơi thở gấp rút cùng tiếng rên rỉ giao nhau nổi lên, cuồng phong quét qua căn phòng. Đến khi hoàng hôn mới bắt đầu từ từ dừng lại.

Hoa Vân La da ngoài như phấn hồng, thân thể xích lô nằm trên người Diệp Vô Ưu, từ từ thở dốc nói: “Tiểu Phôi đản, người muốn giết người sao!”

“Ai bảo Vân La quá dụ người cơ chứ?” Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng vuốt ve làn da Hoa Vân La, nếu chẳng phải hắn không còn chút khí lực, chỉ sợ lại nghĩ cùng nàng tái đầu.

“Hi hi, tiểu phôi đản, người có biết ta đến đây bằng gì không?” Hoa Vân La đột nhiên làm nũng hỏi.

“Đương nhiên là đi rồi, chẳng lẽ là nàng bay đến sao?” Diệp Vô Ưu mở miệng nói.

“Hi hi, tiểu phôi đản, người đoán đúng rồi, nhân gia quả thật là bay đến!” Hoa Vân La nở nụ cười nói tiếp: “Muốn cùng ta bay trên bầu trời một hồi không?”

“Thật là bay đến sao?” Diệp Vô Ưu kinh ngạc: “Vân La, nàng bế quan lần này, chẳng lẽ nàng đại tiến bộ sao?”

“Hi hi, không nói cho người biết!” Hoa Vân La nói nhỏ.

“Lại đây, ta bình giám cho nàng.” Diệp Vô Ưu nắm lấy ngọc thủ của Vân La, thích thú nói.

“Ta chẳng cần người bình giám!” Hoa Vân La khéo léo tránh khỏi tay Diệp Vô Ưu, sau đó nhảy lên khỏi giường, nhẹ nhàng bay trên không trung. Thân thể xích lô cùng với cảnh tượng ngự không tạo nên một khung cảnh mỹ diệu vô cùng. Khi Diệp Vô Ưu si mê chợt tỉnh lại, ngọc thể dụ người đã bị che lấp bởi làn áo mỏng màu tím nhạt.

“Tiểu phôi đản, ta ra ngoài chơi đây, chẳng chơi với người nữa!” Hoa Vân La cười nhẹ, sau đó thân chớp một cái đã ra khỏi phòng.

Diệp Vô Ưu chẳng thể không cười khổ, hẳn cũng muốn rời giường đi ra ngoài, chỉ là hiện tại toàn thân vô lực, không thể di chuyển được. Cảm thấy từng trận mệt mỏi, chỉ có thể khó chịu đưa mắt nhìn Hoa Vân La bay đi.

“Càng nghĩ càng đúng là yêu tinh mà!” Diệp Vô Ưu lẩm nhẩm tự nói, tính cách của Hoa Vân La hình như biến hoá dần dần từng chút một. Không biết nàng có phát giác hay không, trên thân nàng hình như dần dần có chút khí chất của hải tử, cùng với vẻ thành thực trước kia của nàng có chút không tương đồng, hay đây mới chính là tâm hồn của nàng.

Một lúc lâu, Diệp Vô Ưu cuối cùng cũng chẳng chịu được mệt mỏi, chìm vào giấc ngủ.

Khi Diệp Vô Ưu cũng tỉnh lại, đã rất tối. Khi tỉnh lại, hắn cảm thấy trong lòng có một cơ thể nhu nhuyễn, chẳng cần mở mắt, hắn cũng biết, trong lòng không người nào khác, chính là Hoa Vân La.

“Tiểu phôi đản, tỉnh rồi sao?” Hoa Vân La nghiêng người, hạ tay xuống, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Diệp Vô Ưu, nhẹ nhàng hỏi.

“Vân La, sau khi ta ngủ nàng không làm gì chứ?” Diệp Vô Ưu không nhịn được hỏi một câu.

“Đáng ghét, ta sao có thể làm mấy việc xấu đó được?” Hoa Vân La giận dữ nói: “Người là tiểu phôi đản, tự nhiên lại còn nói ta!”

“Ta lại nghĩ nàng sẽ làm gì ta chứ? Diệp Vô Ưu khê nói một câu. “Bằng không, nàng sao lại lấu lĩnh chạy đến bồi tiếp ta chứ?”

“Hừ, không thích ta bồi tiếp, vậy ta đi!” Hoa Vân La hình dáng có vẻ có chút không vừa lòng. Tuy nói vậy, nhưng nàng chẳng có một tí nào muốn li khai.

“Ta đương nhiên thích nàng bồi tiếp ta rồi!” Diệp Vô Ưu vội vàng nói, đồng thời đưa tay kéo nàng vào trong lòng, nhìn thấy nàng như đang cười, hắn động tâm trở lại, đột nhiên lúc này hắn nói một câu: “Vân La, bồi tiếp ta song tu được không?”

“Không được.” Vân La khê kêu lên một tiếng: “Người chẳng yêu ta, ta cũng chẳng giúp người song tu!”

“Ta sao lại ko yêu nàng chứ?” Diệp Vô Ưu mặt cười khổ nói: “Vân La, sao nàng nói ta chẳng yêu nàng chứ?”

“Người đúng là không yêu ta mà!” Hoa Vân La nũng nịu nói.

“Sao nàng lại nghĩ vậy?” Diệp Vô Ưu có chút không nhẫn nại, tuy biết Vân La làm nũng nhưng cũng chỉ có thể thuận theo nàng. Không có biện pháp nào, ai bảo hắn đối với nàng càng lúc càng mê luyện cơ chứ?

“Hi hi, giờ người dậy đi, đi ra ngoài chơi với ta!” Hoa Vân La nhún châu chuyển động, cười hi hi nói.

135. Chương 7: Bí Mật Của Lãnh Tâm M

“Ban đêm ra ngoài chơi rất thích mà!” Hoa Vân La kiêu thanh nói: “Cùng ta đi đi, không cho người ngủ, người ngủ đã lâu rồi, ngủ nữa sẽ thành tiểu trư đó!”

Bị Hoa Vân La nhẹ nhàng công kích, Diệp Vô Ưu tuy rất không tình nguyện nhưng cuối cùng không chịu được phải mặc áo ra khỏi giường, theo Hoa Vân La ra khỏi phòng.

Hoa Vân La kéo Diệp Vô Ưu ra khỏi Vô Ưu sơn trang, sau đó đột nhiên bay lên trời. Diệp Vô Ưu mê mê hồ hồ, không có một phản ứng nào, sau đó phát hiện mình đã ở trong không trung. Lại nhìn sang Hoa Vân La, phát hiện chân nàng đang đạp vào một trường kiếm, vẻ mặt rất thoả ý.

“Vân La, đây, đây có phải ngự kiếm phi hành trong truyền thuyết?” Diệp Vô Ưu ngây ngốc hỏi.

“Hi hi, sao lại không phải?” Hoa Vân La kiêu tiểu nói: “Sao! chơi có vui không?”

“Rất vui.” Diệp Vô Ưu một tay ôm eo nhỏ của nàng, một tay lại trên người nàng không ngừng du động, cười hi hi nói: “Vân La, nếu như chúng ta song tu trong không trung, loại cảm giác này chắc rất thú vị!”

“Không thể được!” Hoa Vân La bấm nhẹ móng tay vào Diệp Vô Ưu: “Đừng có mà loạn động, ta chưa luyện được thành thực, ta mà theo lời người nói, chẳng may lắm lẫn chúng ta sẽ rơi xuống dưới. Chúng ta chỉ có chết mà thôi!”

“A, thật vậy sao?” Diệp Vô Ưu bị dọa nhảy lên một cái, tay đang loạn động trên người Hoa Vân La cũng nhanh chóng thu hồi lại. Hắn không nghĩ đến Hoa Vân La ngã chết, đương nhiên không nghĩ đến bản thân sẽ bị ngã chết theo. Nên cuối cùng cũng chẳng biết tình huống Hoa Vân La nói là thật hay giả, chẳng thấy có gì là đảm bảo, tạm thời không loạn động là tốt nhất. Nhưng nhìn lại, hắn tính trên không trung cùng Hoa Vân La song tu, là không thể thực hiện.

Hoa Vân La vốn mới ngự kiếm phi hành chưa lâu, nên chưa thuần thục. Nàng chẳng thể ở không trung lâu được. Đã mang theo Diệp Vô Ưu bay xung quanh trên Vô Ưu sơn trang một vòng, cuối cùng nàng hạ xuống rừng cây phía sau sơn trang.

“Xuyt!” Diệp Vô Ưu chính lúc định mở miệng, Hoa Vân La đột nhiên khê khàng xuyt một tiếng, mới đưa ngọc thủ lên chỉ về phía trước mặt, nói nhỏ bên tai hắn: “Người nhìn coi.”

Diệp Vô Ưu hơi buồn bực, nhìn theo hướng ngọc thủ của Hoa Vân La chỉ, nhìn xuống dưới phía trước mặt. Nhìn thấy, tại nơi cách xa bọn họ khoảng mười trượng, dưới đất không có gì, nhưng trên không, đối diện với bọn họ có một người, thân hình khôi ngô, nhìn thấy đây phải là một nam tử, qua vai thấy hắn trông về phía xa, hình như đang nôn nóng chờ đợi cái gì đó.

Tại lúc Diệp Vô Ưu nghi hoặc, trên không chỗ đó lại vô thanh vô tức xuất hiện một người, người đó đối diện với Diệp Vô Ưu và Hoa Vân La. Vừa nhìn thấy dung mạo của người đó, không khỏi thất kinh hắn không thể ngờ được rằng, người này lại là Lãnh Tâm m.

“Sư phụ tỷ tỷ cùng người kia có quan hệ thế nào nhỉ? Chẳng lẽ là hẹn gặp tình nhân chứ?” Diệp Vô Ưu trong lòng hơi buồn bực: “Chẳng biết như thế nào nữa, định chụp mũ ta chăng?”

Trong lúc hắn nghi ngờ, Lãnh Tâm m đã mở miệng nói, ngữ khí nàng giống như không vừa lòng: “Sao không nói sự tình để đệ tử Ma tông thông tri cho ta biết? Người lại tìm ta có việc gì?”

“Lãnh cô nương, sự việc quan trọng, ta phải tự mình đến, qua người khác để truyền tin tức, ta chẳng thể yên tâm, mong Lãnh cô nương lượng thứ!” m thanh của người kia có chút ngập ngừng, nhưng Diệp Vô Ưu ở bên nghe thấy, hắn nói với Lãnh Tâm m rất khách khí. Đến đây hắn cũng đã yên tâm, hiển nhiên là, nam nhân này tuyệt đối không phải là tình nhân của Lãnh Tâm m.

“Phát sinh chuyện gì?” Lãnh Tâm m hơi nhú mày hỏi.

“Gần đây trong cung phát sinh ít biến cố, thái tử diện hạ chẳng sao nhưng địa vị rất nguy ngập, bản thân lại chẳng bảo vệ được an toàn. Nhị hoàng tử trong cung thế lực càng lúc càng lớn, ngày càng có nhiều người ủng hộ. Nếu không cho chuyện gì xảy ra, hắn sẽ nhanh chóng yêu cầu hoàng thượng phế thái tử. Nhược bằng thất bại, hắn có khả năng sẽ dùng thủ đoạn thích sát thái tử. Căn cứ theo tin tức của chúng tôi, bên

cạnh hần cao thủ như mây. Một khi hần muốn hàng thích, thái tử chắc chắn sẽ rất nguy hiểm, vì vậy, chúng ta hi vọng Lãnh cô nương có thể hồi cung trợ giúp thái tử điện hạ.” Người kia nói nhanh, ngữ khí đầy lo âu.

“Thái tử của bọn người không làm gì sao? Hần chẳng phải cho rằng thủ đoạn của mình rất cao sao? Sao ngay cả nhị hoàng tử nhu nhược cũng không thể đối phó được?” Lãnh Tâm m quát lên một tiếng: “Hơn nữa, ta nhớ tháng trước chẳng phải rất tốt sao, sao lại có thể phát sinh biến hoá lớn như thế chứ?”

“Lãnh cô nương người không biết, thái tử điện hạ vì không có cô nương chủ trương, nên có hơi lười biếng. Một tháng trước, nhị hoàng tử lạng lẽ mời được một người đến giúp. Chính vì có người này đến giúp, nên tình thế mới phát sinh biến hoá.” Người kia thấp giọng nói: “Dù đã sớm nhận ra tình huống, nhưng thái tử điện hạ vẫn không cách nào xoay chuyển tình thế, nếu như Lãnh cô nương không tự mình đến giúp, chỉ sợ hậu quả không thể nghĩ được.

“Nhị hoàng tử mời ai đến giúp vậy?” Lãnh Tâm m nhíu mày hỏi: “Ta sao lại không có tí tin tức nào?”

“Nhị hoàng tử với sự việc này rất bí ẩn. Lúc này, người đó cũng chưa hề lộ diện, nhưng chúng tôi cuối cùng đã tìm được ra, người giúp đỡ này là Tổ Y tiên tử trong Vân Mộng Thập tiên tử.” Người kia chậm chậm nói: “Năng lực của Tổ Y Tiên tử vượt quá tưởng tượng của chúng ta, chỉ trong thời gian ngắn một tháng, đã xoay chuyển tình thế. Chúng tôi vẫn có ấn tượng là nhị hoàng tử nhu nhược, gần đây tính tình hình như đại biến, biến thành rất lạnh lùng và độc ác.”

“Tổ Y tiên tử?” Lãnh Tâm m lẩm nhẩm tự hỏi rồi nói: “Sao lại giúp nhị hoàng tử nhỉ?”

“Lãnh cô nương, chúng ta không biết, chỉ là, sự việc đã đến mức này. Xin Lãnh cô nương quay về hoàng cung một chuyến.” Người kia thấp giọng khẩn cầu.

“Ta sẽ quay lại, nhưng chẳng phải bây giờ!” Lãnh Tâm m hơi trầm ngâm nói: “Ta lúc này còn có ít việc, người cứ quay về nói với thái tử. Trước khi ta quay về, hành động cẩn thận, hãy nhẫn nhịn, trước khi thái tử lên được ngôi, bảo tồn tính mạng là quan trọng nhất. Đồng thời, phải bảo tồn thực lực trong phạm vi của bọn người.”

“Lãnh cô nương, người khi nào thì hồi cung?” Người kia chậm chậm hỏi.

“Lâu nhất là một tháng, nhanh nhất thì nửa tháng, ta sẽ đến.” Lãnh Tâm m nghĩ rồi nói: “Người cứ theo những gì ta đã nói với người chuyển tới thái tử, thái tử chẳng phải là kẻ ngốc, chắc sẽ biết phải làm gì.”

“Vâng, Lãnh cô nương, ta sẽ quay về báo với thái tử.” Người kia trước mặt Lãnh Tâm m hành một lễ. Sau đó quay người, chớp cái đã biến mất khỏi vị trí.

Sau khi người kia rời khỏi chỗ lâu, Lãnh Tâm m cũng nhanh chóng bỏ đi, nàng không hề phát hiện Diệp Vô Ưu cùng Hoa Vân La ở bên cạnh xem trộm.

“Nghe Bằng tỷ tỷ nói, sư phụ tỷ tỷ và hoàng thất Phiêu Tuyết đế quốc có chút ít quan hệ, gia hỏa kia nói đến hoàng cung, không biết có phải là hoàng cung Phiêu Tuyết đế quốc không?” Sau khi Lãnh Tâm m bỏ đi, Diệp Vô Ưu tự lẩm bẩm, lại gật gật đầu nói: “Chắc chắn là đúng, vì Vân Mộng tiên tử bài danh đệ nhất Tổ Y tiên tử, chẳng phải ở Phiêu Tuyết đế quốc hay sao?”

“Hi hi, tiểu phôi đản, có muốn ta nói cho người biết về sự tình của Lãnh Tâm m không?” Hoa Vân La kiêu thanh hỏi.

“Vân La, nàng biết điều gì?” Diệp Vô Ưu không nhịn được hỏi. Nói hần chẳng phải quan tâm đến việc của Lãnh Tâm m cũng không đúng, đại mỹ nhân này cho đến hiện tại hần vẫn chưa với tới, hần trong lòng sao không khó chịu!

“Hi hi, ta không nói cho người biết!” Hoa Vân La khéo léo từ trong lòng Diệp Vô Ưu thoát ra ngoài. Tiếng cười trong trẻo vang lên rồi chạy sang bên: “Đến đuổi theo ta đi, nếu đuổi được ta sẽ nói cho người biết!”

“Không còn việc gì, lại đi lấy chiêu này!” Diệp Vô Ưu trong lòng chẳng thích, nhưng vẫn phải đuổi theo.

Hai người trong rừng chơi đùa một trận, Hoa Vân La như cố ý để Diệp Vô Ưu gần nắm được áo, nhưng sau đó lại chạy đi. Diệp Vô Ưu muốn điên đầu, hần trong lòng rất muốn biết, chỉ là nếu Hoa Vân La chẳng

nguyện ý để hắn bắt, hắn khẳng định chẳng thể nào bắt được. Nhưng hắn biết, Hoa Vân La chỉ là muốn chơi đùa cùng hắn một trận, cuối cùng chắc chắn sẽ lại đến trước mặt hắn.

Chắc trước kia Hoa Vân La rất ít khi được đi chơi, hiện tại được đi chơi lại nên nàng rất là thích thú, đuổi bắt cùng Diệp Vô Ưu gần nửa giờ, lại đến một đầu rừng, mới nhảy vào trong lòng Diệp Vô Ưu.

“Hi hi, tiểu phôi đản, người thật kém, không bắt được ta.” Hoa Vân La khẽ la lên.

“Nàng không phải đang khi dễ ta sao? Nàng lại bay trên không trung, ta làm sao bắt được nàng chứ?” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn nói.

“Được rồi, tiểu phôi đản, bây giờ, ta sẽ nói cho người biết sự việc của Lãnh Tâm m. Người nhất định rất có hứng thú lắng nghe!” Hoa Vân La kiêu thanh nói: “Người có biết tình lang trước kia của Lãnh Tâm m là ai không?”

“Sư phụ tỷ tỷ trước kia có tình lang sao?” Diệp Vô Ưu kinh ngạc, trong lòng không thể không nổi ghen tuông.

“Ngốc thế, Lãnh Tâm m ở đại lục hành tẩu hai mươi năm trời, thời gian lâu lại rất xinh đẹp, có tình lang cũng là rất bình thường mà!” Hoa Vân La cười nhẹ, “Nhưng mà, người cần gì phải ghen, tình lang ấy đã chết rồi!”

“Chết rồi? Chết sớm vậy ư!” Diệp Vô Ưu lại phải kinh ngạc.

“Hi hi, tình lang trước kia của Lãnh Tâm m tên là Tuyết Minh Đường, chính là thái tử của Phiêu Tuyết đế quốc, nếu chẳng phải hắn chết sớm, hoàng vị Phiêu Tuyết đế quốc có lẽ đã là của hắn!” Hoa Vân La hi hi cười: “Hiện tại thái tử Phiêu Tuyết đến Quốc tên là Tuyết Minh Cương, là thân đệ đệ của Tuyết Minh Đường.”

“Chẳng lạ gia hỏa vừa rồi lại đến cầu sư phụ tỷ tỷ đi giúp thái tử.” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm.

“Hi hi, ta lại nói cho người một việc nữa, người có biết Lãnh Sương Sương là con của ai không?” Hoa Vân La cười giảo hoạt, kiêu thanh hỏi.

“Nàng đừng nói với ta, sư tỷ chính là con gái của sư phụ tỷ tỷ.” Diệp Vô Ưu ngây ngốc nói, nếu quả là như vậy, thì đúng là tồi tệ.

136. Chương 8: Song Tu Cùng Vân La

Hoa Vân La tự nhiên cười lên một tiếng: “Bởi vì, nàng ta chính là con gái của Tuyết Minh Đường.”

“Oh!” Diệp Vô Ưu ngây ngốc.

Nói như vậy, Lãnh Sương Sương tự nhiên lại là thành viên của Hoàng thất Phiêu Tuyết đế quốc sao? Quả thật là ngoài suy nghĩ của người khác.

Suy nghĩ xong, Diệp Vô Ưu hơi nhíu lông mày nói: “Không phải chứ, trước sư tỷ nói với ta, phụ mẫu cô ấy chính bị sư phụ tỷ tỷ hại chết, nhưng nếu phụ thân cô ấy là tình lang của sư phụ tỷ tỷ, sao lại bị nàng hại chết cơ chứ?”

“Hi hi, tiểu phôi đản, theo ta biết, Tuyết Minh Đường xác thực có thể nói lúc gần chết ở trên tay Lãnh Tâm m, nhưng còn tình huống cụ thể, ta cũng chẳng biết rõ, nhưng trước kia Lãnh Tâm m có mang Tuyết Minh Đường sắp chết đến Y cốc cầu y. Cuối cùng Hoa Thiên Hương của Y cốc cũng không có cách nào cứu được Tuyết Minh Đường, chỉ là Lãnh Tâm m lại cho rằng Hoa Thiên Hương cố ý không cứu Tuyết Minh Đường, vì vậy Hoa Thiên Hương cùng Lãnh Tâm m lúc ấy đã kết thành oán cừ.” Hoa Vân La cười nhẹ: “Chỉ là tình hình bên trong ta cũng chẳng biết rõ, nhưng có thể nói trước kia Tuyết Minh Đường cùng Lãnh Tâm m quả thật là thực tâm tương ái, nhưng Tuyết Minh Đường lại là thái tử, có một số việc thân bất do kỷ. Sau cùng không thể lấy Lãnh Tâm m, sau đó phải lấy con gái của tể tướng Phiêu Tuyết đế quốc, chính vì vậy Lãnh Tâm m đối với Tuyết Minh Đường vừa yêu lại vừa hận.”

“Kì lạ, quả nhiên là kì lạ, sự phụ tử tử hiện tại sao lại phải giúp đệ đệ của Tuyết Minh Đường là Tuyết Minh Cương nhỉ?” Diệp Vô Ưu có ít mơ hồ nói.

“Ta cũng không rõ, người tự đi mà hỏi!” Hoa Vân La kiều thanh nói: “Ta thấy, nói không chừng một ngày nào đó, cô ta sẽ nói cho người sự việc này. Lãnh Tâm m khẳng định sẽ mang theo Lãnh Sương Sương đến Phiêu Tuyết Đế Quốc, chỉ không biết có cho người theo hay không. Ta cũng chẳng biết, nhưng ta cảm thấy, cô ta có thể sẽ mang người đi cùng.”

“Cô ấy muốn ta đi cùng, ta chưa chắc sẽ đi!” Diệp Vô Ưu mơ màng nói.

“Ừm, tiểu phôi dẫn, chỉ sợ sau khi người ta cho người hảo xử, người lại đi ngay mà!” Hoa Vân La thanh âm ôn nhu nói.

“Vân La nàng có thể cho ta nhiều hảo xử hơn, ta sẽ chẳng đi đâu!” Diệp Vô Ưu hi hi cười, ôm lấy cái eo nhỏ của Hoa Vân La, tại bên tai nàng nói nhỏ: “Ví như, giúp ta song tu.”

“Phôi dẫn, không giúp người!” Hoa Vân La nhìn Diệp Vô Ưu bằng ánh mắt đầy kiều mị: “Không chơi nữa, chúng ta quay về thôi!”

“Không phải vừa mới đến sao?” Diệp Vô Ưu lải nhải một câu: “Sao lại quay về nhanh thế!”

“Tiểu phôi dẫn, người không phải muốn nhân gia bồi tiếp người sao?” Hoa Vân La giận dỗi nói.

“Vân La, nàng đáp ứng ta sao?” Diệp Vô Ưu trong lòng đại hỉ, vội vàng hỏi.

”Hi hi, lại đuổi theo ta, bắt được ta sẽ theo ý người! Hoa Vân La từ trong lòng Diệp Vô Ưu thoát ra ngoài, thân thể khinh linh dị thường, quay người nhằm hướng sơn trang chạy về, nàng không cần ngự kiếm phi hành.

Hoa Vân La sau khi vừa chạy đến cửa phòng Diệp Vô Ưu. Nàng đã bị Diệp Vô Ưu kéo lại ôm vào lòng. Hiên nhiên nàng cố ý để Diệp Vô Ưu bắt được.

Diệp Vô Ưu ôm Hoa Vân La về hướng cái giường lớn, muốn nhanh cởi áo cho nàng, lại bị Hoa Vân La ngăn lại.

“Tiểu phôi dẫn. người không nói cho ta tâm pháp song tu!” Hoa Vân La giận dỗi nói: “Tiểu phôi dẫn, người chỉ muốn chiếm tiện nghi của nhân gia chứ chẳng phải song tu. Ta sau này sẽ không bồi tiếp người song tu nữa!”

Hoa Vân La có chút không ưng ý vì nàng biết Diệp Vô Ưu lúc này không phải muốn cùng nàng song tu mà chẳng qua muốn hưởng thụ ngọc thể mà thôi. Vì vậy mới đưa ra lời cảnh cáo.

Diệp Vô Ưu đành phải nghe lời. Tuy hấn hiện tại hấn rất muốn giày vò, hạ thân xuống người ngọc kiều mị, nhưng hấn cũng muốn đề thăng công lực của bản thân. Hoa Vân La lại là tu tiên giả cao cấp nhất, cùng nàng tiến hành song tu, đối với hấn sự trợ giúp đó là vô cùng lớn.

“Tiểu phôi dẫn, người không động, vậy ta lại nha!” Nghe Diệp Vô Ưu đọc một lần khẩu quyết song tu tâm pháp, Hoa Vân La đã hiểu hết, sau đó lật thân đè người hấn xuống nũng nịu nói.

Tự nhiên là Hoa Vân La chủ động, Diệp Vô Ưu tự nhiên rất thích để nàng phục thị, nhìn thấy nàng nhanh chóng vứt bỏ những vật bó buộc trên người, dục vọng trong lòng hấn lại càng mãnh liệt, chỉ là vì muốn song tu tiến hành thuận lợi. Hấn phải miễn cưỡng nhẫn nhịn, lúc sau, Diệp Vô Ưu đột nhiên có một loại cảm giác, song tu kì thật không phải mang lại cảm giác thoải mái sao, đối diện với ngọc thể dụ nhân, lại không được chinh phục, đó chẳng phải là gây ra tội sao?

“Xem ra không có loại tu tiên công pháp nào thực sự mang lại cảm giác thoải mái!” Diệp Vô Ưu trong lòng cảm thán, chính vì thân thể hấn không cảm thấy thích thú trong lúc đang vui vẻ như thế này. Nếu người khác biết Diệp Vô Ưu ôm oán hận với loại công pháp tu tiên này, chỉ sợ mỗi ngày có thể có một vạn người nguyện rửa hấn.

Cùng Hoa Vân La song tu hiệu quả xác thực rất tốt, Diệp Vô Ưu cảm thấy công lực bản thân tăng tiến rất nhiều, như là sau ngày cùng Lãnh Sương Sương song tu lần thứ nhất, hiện tại lại tiến triển không nhanh,

hắn tự đoán là do tu vi của bản thân mình, chỉ là đột nhiên phát hiện sự tình làm bản thân rất buồn bực vì hắn có thể bình giám tu tiên cho người khác, nhưng lại chẳng tự bình giám cho mình được.

“Không biết bao giờ ta mới có thể ngự kiếm phi hành, ta sẽ mang Hoa Vân La song tu trong không trung.” Diệp Vô Ưu trong lòng lại nổi lên suy nghĩ, lúc này hắn cùng Hoa Vân La đang ở tư thế kết hợp tối thân mật, Hoa Vân La ngồi trên thân hắn, ngọc thể tuyệt mỹ vừa ép sát vào hắn vừa di chuyển lên xuống, mang lại cho hắn sung sướng vô thượng.

Nửa đêm triều miên, trời đã sắp sáng, Diệp Vô Ưu mới ôm Hoa Vân La chìm vào giấc ngủ.

Ngày mới lại đến, Vô Ưu sơn trang hiện rõ vẻ náo nhiệt, bởi vì các nơi đều rới rít đến tham gia bình giám tu tiên giả. Nhưng Diệp Vô Ưu lại rất là coi nhẹ, hắn cơ bản mỗi ngày đều cùng Hoa Vân La quần quýt, cùng tuyệt đại mỹ nhân này dù chỉ nửa giờ hắn cũng chẳng muốn li khai, đương nhiên vì vậy lạnh lẽo với Tạ Phình Đình hơn, nhưng đối với Tạ Phình Đình mà nói, đó là điều chẳng cầu mà được. Diệp Vô Ưu nếu muốn bồi tiếp nàng một đêm, nàng chẳng cự tuyệt, nhưng nếu như Diệp Vô Ưu ngày đêm lúc nào cũng đến tìm nàng, nàng khẳng định chẳng chịu được.

Chuẩn bị bình giám đại hội chính phải do Lăng Nguyệt Nguyệt tiến hành, Lãnh Tâm m chợt tham gia vào giúp nàng, còn tiếp đãi tu tiên giả là Lăng Nguyệt Nguyệt tiến hành, vì Lăng Phỉ Phỉ chẳng thấy bóng dáng ở đâu.

Đương nhiên, chẳng phải tất cả các tu tiên giả đều ở lại Vô Ưu sơn trang, Vô Ưu sơn trang tuy rất lớn, nhưng lại chẳng có nhiều phòng khách. Vì vậy, đa số tu tiên giả phải tự đi tìm chỗ ở cho mình, chỉ có một số ít khách nhân trọng yếu, như chương môn các phái, mới có thể ở lại Vô Ưu sơn trang.

Người Kiểm Các quay lại Vô Ưu sơn trang, nhưng cùng với lần trước không giống nhau, lần này trừ Tổng Nhạc cùng Tổng Linh huynh muội lại có thêm một nữ tử mỹ mạo.

Bọn họ lại đến Vô Ưu sơn trang xin gặp Diệp Vô Ưu, chỉ là Diệp Vô Ưu hiện tại không có thời gian để gặp họ, còn Lăng Nguyệt Nguyệt hiển nhiên phải biết điều này.

“Xin lỗi, Tổng công tử, Diệp công tử ngày hôm nay không tiện tiếp khách. Ba ngày sau, sau khi bình giám đại hội bắt đầu, người mới có thể gặp công tử được.” Lăng Nguyệt Nguyệt sắc mặt không vui nói, nàng chẳng thể không như vậy, khi Tổng Nhạc đi nàng đã phải ủy thân cho Diệp Vô Ưu, hiện tại muốn gặp Diệp Vô Ưu nàng sao chịu được.

Lăng Nguyệt Nguyệt đã gặp Hoa Vân La, sau khi nàng nhìn thấy Hoa Vân La, mới biết cái gì gọi là tự ti mặc cảm, trước kia nàng đối với dung mạo của mình nàng rất tự tin, sau khi gặp Hoa Vân La lòng dấy lên một nỗi tự ti. Thân là nữ nhân, nàng tuyệt không thể chấp nhận có người đẹp hơn mình, nhưng đứng tại vị trí nữ nhân mà nhìn, nàng chẳng thể không công nhận, trong lòng lại còn có một loại cảm giác hoang đường. Nếu như có nữ nhân này bồi tiếp nàng nửa đời, nàng nguyện ý chẳng cần đến nam nhân.

Nhìn thấy Hoa Vân La ôn thuận nằm trong lòng Diệp Vô Ưu, Lăng Nguyệt Nguyệt cuối cùng cũng biết tại sao cả ngày hôm nay Diệp Vô Ưu không ra khỏi cửa. Có một tuyệt sắc mỹ nữ như thế ở cùng, hắn tự nhiên phải chẳng muốn ra khỏi cửa.

Nhưng không phải ai cũng không gặp được Diệp Vô Ưu. Ví như hiện tại lại có một mỹ nhân vừa vào phòng Diệp Vô Ưu, vả lại còn thành công kéo Diệp Vô Ưu cùng nàng ra khỏi cửa.

Đây là một tiểu mỹ nhân, rất tinh trí, không phải ai khác chính là Giang Thiên Thiên.

“Ca ca, ca ca!” Giang Thiên Thiên ngó vào phòng Diệp Vô Ưu cất thanh âm nhẹ nhàng gọi. Lúc này, Diệp Vô Ưu đang gối lên trên ngọc nhũ cao vút của Hoa Vân La, thoải mái thả hồn.

“Thiên Thiên, ngươi đến làm gì?” Diệp Vô Ưu có cảm giác chẳng biết khóc hay cười, tiểu mỹ nhân lại theo cửa sổ nhảy vào.

“Ca ca, cùng ta ra ngoài chơi đi!” Thiên Thiên chạy lại bên giường kéo Diệp Vô Ưu, sau lại quay lại đối diện Hoa Vân La cười khê: “Tỷ tỷ, nhường ca ca cùng ta ra ngoài chẳng được sao?”

“Hi Hi, tiểu muội muội, gọi ta lại một tiếng tỷ tỷ, ta để hắn cùng muội ra ngoài.” Hoa Vân La nhìn Thiên Thiên cười nhẹ, nghe Thiên Thiên gọi tỷ tỷ, hình như nàng rất thích thú.

“Tỷ tỷ!” Lời nói rõ ràng, Thiên Thiên lại từ từ gọi một tiếng, sau đó lại đưa đại nhân tình mĩ lệ thu hồn nhìn Diệp Vô Ưu: “Ca ca, có đi cùng muội không?”

Diệp Vô Ưu có chút buồn bực, hẳn có thể không đồng ý sao? khó có thể nha đầu Thiên Thiên bằng lòng cho, Hoa Vân La vừa nói không phải đã tỏ rõ ý cho hẳn hay sao?

“Đi đi, tiểu muội muội khả ái đã đến tìm người, người lại không đi cùng, cũng không ra giống gì!” Diệp Vô Ưu không kịp nói gì thì Hoa Vân La đẩy đẩy người hẳn giọng nói ôn nhu cất lên.

Lúc này, Diệp Vô Ưu chẳng còn gì để nói, chỉ là có chút không đành từ trên giường nhảy xuống, sau đó cùng Thiên Thiên đi ra ngoài.

Vừa mới ra khỏi cửa, Diệp Vô Ưu đã phát hiện, ngoài cửa còn có người đang đứng, chính là Hàm Yên cùng Mộ Dung Tiểu Tiểu, ngoài ra còn có cả Lam Tiểu Phong đã rất lâu rồi không thấy.

“Vô Ưu ca ca, huynh đi ra đây!” Hàm Yên chạy lại, ôm lấy bắp tay Diệp Vô Ưu.

“Người muốn tìm ta sao lại không đến tìm ta, sao lại để Thiên Thiên đến?” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn hỏi. Hẳn hiểu rằng, Thiên Thiên bị nha đầu Hàm Yên sai khiến.

“Vô Ưu ca ca, đừng tức giận mà, muội nói cho huynh một tin tức tốt nha!” Hàm Yên lắc lắc cánh tay Diệp Vô Ưu yêu kiều nói.

137. Chương 9: La Lị Vô Địch

“Tin tức này thật sự là tin tốt mà!” Hàm Yên dẫu môi, mặt lộ vẻ uỷ khuất, nói: “Vô Ưu ca ca, huynh lại chẳng tin ta!”

“Người nói đi, là tin tốt gì?” Diệp Vô Ưu nhìn hình dạng Hàm Yên dường như chẳng nói dối, có chút tin tưởng.

“Thiên Tâm tỷ tỷ đến!” Hàm Yên bĩu bĩu môi nói: “Huynh nói xem xem có phải là tin tốt không?”

“Cái gì? Thiên Tâm tỷ tỷ đến sao? Đang ở nơi nào vậy?” Diệp Vô Ưu kinh ngạc, trong lòng vui mừng vội vàng hỏi.

“Tỷ ấy đang ở cùng Phình Đình tỷ tỷ, ta có lòng tốt đến báo cho huynh, huynh tự nhiên lại nghĩ oan cho ta!” Hàm Yên giận dữ nói, vẻ mặt có vẻ chẳng cao hứng, nàng vừa nói xong, Diệp Vô Ưu đã chạy đi chẳng còn bóng dáng đâu.

Đã lâu không thấy Triệu Thiên Tâm đến Vô Ưu sơn trang, hẳn tự nhiên rất muốn đi đến gặp, lúc này Hàm Yên đột nhiên có lòng tốt đến nói cho hẳn tin tức, hẳn chẳng thể không quan tâm.

“Hàm Yên tỷ tỷ, ca ca đã chạy đi rồi, làm gì bây giờ?” nhìn theo hướng Diệp Vô Ưu biến mất, Thiên Thiên hỏi nhỏ.

“Hi hi, chạy là phải, ta đi đến chỗ Hoa Vân La tỷ tỷ!” Hàm Yên kiều tiểu nói, thực ra đây chính là mục đích của nàng, chẳng phải làm Diệp Vô Ưu li khai, nàng mới tiến đến tìm Hoa Vân La sao?

“Tìm Vân La tỷ tỷ làm gì?” Thiên Thiên vẻ mặt mơ hồ không hiểu.

“Đương nhiên là để kết thân với Vân La tỷ tỷ!” Hàm Yên hi hi cười: “Thiên Thiên, ta nói cho muội rõ nha. Trước kia, Vô Ưu ca ca chỉ nghe lời Băng tỷ tỷ, nhưng mà, hiện tại Băng tỷ tỷ không có ở đây, hẳn lại rất nghe lời Vân La tỷ tỷ nói!”

“Ồ, vậy sau này chúng ta muốn ca ca làm cái gì, thì sẽ đi nhờ Vân La tỷ tỷ đến nói giúp chúng ta, phải không?” Thiên Thiên nhân châu đen tối như tiểu nhân chuyển động, sau đó vẻ mặt hưng phấn hỏi.

“Hi hi, Thiên Thiên người quả là thông minh!” Hàm Yên vẻ mặt hài lòng: “Thiên Thiên, nhiệm vụ gọi Vân La tỷ tỷ, lại giao cho muội!”

“Lại giao cho muội ư?” Thiên Thiên lại có chút không tình nguyện.

“Đương nhiên là muối, muối thông minh lanh lợi xinh đẹp lại khả ái, muối không đi thì ai đi?” Hàm Yên tự nhiên nói.

“Đi thì đi!” Thiên Thiên chu cái miệng nhỏ: “Hừ, sau này ta sẽ làm ca ca chỉ nghe lời một mình ta!”

“Hi hi, Thiên Thiên, người muốn Vô Ưu ca ca chỉ nghe lời một mình người sao!” Hàm Yên hi hi cười: “Nhưng mà, người cần lớn hơn một chút, người hiện tại còn quá nhỏ, chỉ có thể nhìn chứ chẳng ăn được.”

“Cái gì mà chỉ có thể nhìn chứ chẳng ăn được?” Thiên Thiên vẽ mặt mơ hồ, không hiểu ý tứ trong lời nói của Hàm Yên.

“Sau này người sẽ biết, Thiên Thiên không nói chuyện khác nữa, trước hết chúng ta đi đến chỗ Vân La tỷ tỷ thôi!” Hàm Yên lôi Thiên Thiên chạy đi, còn Mộ Dung Tiểu Tiểu quay đầu đưa mắt nhìn Lam Tiểu Phong, dặn dò: “Ai, người hầu, người chỉ cần ở ngoài nhìn, không cần đi vào bên trong!”

“Biết rồi!” Lam Tiểu Phong vẽ mặt khổ sở, chẳng tình nguyện nói.

Mộ Dung Tiểu Tiểu vừa ý gật gật đầu, sau đó quay đầu chạy đi.

Triệu Thiên Tâm quả thật có đến Vô Ưu sơn trang, chỉ là sau khi nàng đến, Diệp Vô Ưu lại đang cùng Hoa Vân La triển miên, nên không biết tin gì. Vừa biết Tạ Phình Đình ở phía sau Vô Ưu sơn trang, nàng liền đến chỗ Tạ Phình Đình, rất nhanh hai nàng đã trở thành như quen biết đã lâu. Nói cách khác, bọn họ đều cùng hầu hạ một nam nhân, cùng người nam nhân đó ít nhiều cũng có giao tình, thứ tình cảm mà người thường không thể so sánh được.

Lần này đến Vô Ưu sơn trang, Triệu Thiên Tâm chỉ đến một mình, nhưng chẳng phải đến để tiến hành tu tiên bình giám. Đối với người là truyền nhân Y Cốc mà nói, y thuật chính là căn bản, tu tiên chỉ là thứ yếu, nàng đến đây, trên thực tế là muốn gặp Diệp Vô Ưu.

“Tiểu sắc lang, người còn nhớ đến ta sao?” Sau khi Diệp Vô Ưu tiến lại ôm lấy nàng, Triệu Thiên Tâm giống như cười mà không phải cười nhìn hắn, mang theo chút giận dỗi nói.

“Thiên Tâm tỷ tỷ, có lúc nào mà ta không nhớ đến tỷ chứ?” Diệp Vô Ưu vội vàng nói: “Ta có thể quên ai, chứ chẳng thể quên được tỷ a!”

“Công tử, người nói vậy, Phình Đình phu nhân sẽ rất thương tâm đó.” Thất Thất bên cạnh cười nhẹ, kiều thanh nói.

“Ta đương nhiên là chẳng quên Phình Đình tỷ tỷ rồi!” Diệp Vô Ưu nghe thấy vội vàng bổ sung một câu.

“Nhưng mà, công tử người ngày hôm nay rất ít đến tìm phu nhân.” Thất Thất tiếp tục nói, nói rồi ánh mắt lại có vẻ u oán nhìn Diệp Vô Ưu, dường như nàng cùng Tạ Phình Đình là một.

“Tiểu sắc lang, người hình như đối với Phình Đình tỷ tỷ không được tốt thì phải?” Triệu Thiên Tâm trong lời nói mang theo sự bất mãn: “Người có phải thừa dịp ta không ở lại mà khi phụ Phình Đình tỷ tỷ phải không?”

“Ta làm gì khi phụ Phình Đình tỷ tỷ chứ!” Diệp Vô Ưu vẽ mặt khổ sở, có chút bất mãn trừng mắt nhìn Thất Thất, từ nha đầu này bên cạnh lại còn quạt gió vào lửa, không biết có chủ ý quỷ quái gì.

“Thiên Tâm, đừng nghe Thất Thất hồ thuyết, chẳng phải hắn không đến tìm ta, là ta thích thanh tịnh.” Tạ Phình Đình cuối cùng cũng mở miệng, nàng liếc mắt nhìn Diệp Vô Ưu, khuôn mặt đẹp từ từ hồng lên nói: “Tiểu dam tặc này, mỗi lần đến là chẳng phải làm việc tốt gì. Ta chẳng muốn hắn đến gặp ta.”

“Đúng thật, tiểu sắc lang này chẳng thích làm việc tốt!” Triệu Thiên Tâm gật gật đầu, như nói với chính bản thân mình, sau đó nàng nhẹ nhàng dùng sức, từ trong lòng Diệp Vô Ưu thoát ra ngoài: “Tiểu sắc lang, ta hôm nay muốn cùng Phình Đình nói chuyện cho đến hết ngày, người lại tới làm phiền bọn ta, ta thấy người nên đi ra ngoài đi!”

Triệu Thiên Tâm một bên nói một bên đẩy Diệp Vô Ưu ra ngoài, làm Diệp Vô Ưu có cảm giác chẳng biết nên cười hay nên khóc.

“Thiên Tâm tỷ tỷ, không được, chúng ta đã lâu không gặp, tỷ sao lại đối với ta như thế chứ?” Diệp Vô Ưu mặt như khóc đám tang nói.

“Không phải giả vờ, người có một tháng sung sướng rồi còn gì!” Triệu Thiên Tâm giận dữ nói: “Cuối cùng, hiện tại người có ra ngoài cho ta không, không sau này ta chẳng chơi với người nữa!”

Diệp Vô Ưu tuy không muốn, cuối cùng chẳng được như ý đành phải bỏ đi, nhưng trong lòng hắn đã có chủ ý, tối nay nhất định phải thâm hương của Tạ Phỉnh Đình, hắn lại muốn ném thử tư vị của nhất long hí song phượng.

Sau khi Diệp Vô Ưu quay lại, phát hiện Hoa Vân La đã ra khỏi giường, nhưng trên tay nàng, lại dắt một tiểu mỹ nhân, chính là tiểu nha đầu Thiên Thiên, còn Hàm Yên, Mộ Dung Tiểu Tiểu, Lam Tiểu Phong ba người, theo phía sau bọn họ.

“Ta cùng Thiên Thiên ra ngoài chơi, chẳng bồi tiếp người nữa!” Nhìn thấy Diệp Vô Ưu, Hoa Vân La ngữ khí mềm mại nói.

“Hi hi, ca ca hẹn gặp lại!” Thiên Thiên nhìn Diệp Vô Ưu vẫy vẫy tay, trông mặt rất vui vẻ, sau khi Diệp Vô Ưu nhìn thấy mọi người biến mất khỏi tầm mắt của hắn, chẳng hiểu đã phát sinh sự việc gì. Hắn chẳng thể nghĩ thông nổi, tại sao Thiên Thiên tiểu nha đầu đột nhiên lại đến dự Hoa Vân La?

Nhưng Diệp Vô Ưu chẳng có nhiều thời gian để xem xét lại vấn đề. Bởi vì, ngay sau đó, cửa phòng gần hắn đột nhiên mở ra, Lãnh Tâm m xuất hiện ở cửa.

“Vào đây.” m thanh của Lãnh Tâm m đã truyền đến tai của hắn, chỉ nói hai từ, Lãnh Tâm m lại quay vào trong.

Diệp Vô Ưu hơi kinh ngạc, nhưng chân cũng bắt đầu chuyển động, nghiêng người đi vào phòng Lãnh Tâm m, thuận tay đóng cửa phòng lại, sau đó mới bắt đầu không ngại ngần quan sát Lãnh Tâm m.

Hôm nay Lãnh Tâm m ăn mặc vẫn như cũ so với tối hôm qua không có gì khác biệt, vẫn chính là Lãnh Tâm m với nét lãnh diễm và dụ hoặc cùng tồn tại, nhưng trên khuôn mặt trắng mỹ diệu hình như còn có vài phần ưu tư.

“Sư phụ tỷ tỷ, muốn ta làm gì vậy?” vừa được một lúc, Diệp Vô Ưu cuối cùng mở miệng, giọng nói mang theo vẻ điều tình.

“Khi nào thì người có thể đem Thiên Nhai thư viện nhập vào Ma tông?” Lãnh Tâm m đang trầm mặc đột nhiên trầm thanh hỏi.

“Sư phụ tỷ tỷ, có ít sự việc, nên chưa thể hoàn thành.” Diệp Vô Ưu mơ màng nói: “Nhưng, sư phụ tỷ tỷ, vì tỷ, ta nhất định sẽ nhanh chóng hoàn thành việc này.”

Trên thực tế, Diệp Vô Ưu biết, hắn thấy việc để Thiên Nhai thư viện phụ thuộc theo Ma tông là việc rất bình thường. Trước đây chẳng lâu, Lăng Nguyệt Nguyệt nói cho hắn biết sự việc có thể phải bỏ đi ít sự tình, trên cơ bản, không quản hắn muốn Thiên Nhai thư viện làm việc gì, chỉ cần bảo lưu thực lực không biến, Thiên Nhai thư viện đều có thể làm theo. Nhưng nếu phụ thuộc theo Ma tông, trên thực tế, đối với Thiên Nhai thư viện lại có điều tốt.

Diệp Vô Ưu cố ý làm ra vẻ có ít gian nan, nói trắng ra, là muốn Lãnh Tâm m phải nóng lòng, từ miệng Hoa Vân La đã biết một ít sự tình trong quá khứ của nàng. Tối qua trong rừng lại nghe thấy một ít tình huống, trước kia lại nghe Yến Băng Cơ nói Lãnh Tâm m cùng hoàng thất Phiêu Tuyết đế quốc có quan hệ. Tổng hợp lại, Diệp Vô Ưu đại ý có thể phán đoán, Lãnh Tâm m nhất thiết làm việc này, rất có thể là vì để phục vụ cho thái tử Phêu Tuyết đế quốc, nhưng hiện tại thái tử đó lại gặp phiền phức, nàng rất cấp thiết cần sự trợ giúp của Thiên Nhai thư viện về mặt tình báo. Vì vậy, nhân cơ hội này trên người Lãnh Tâm m đòi ít hảo xử.

“Trước khi bình giám đại hội kết thúc, có thể xong việc này không?” Lãnh Tâm m hơi trầm ngâm hỏi lại.

“Sư phụ tỷ tỷ, tỷ làm gì mà nóng vậy?” Diệp Vô Ưu hi hi cười: “Có lẽ nào, sư phụ tỷ tỷ nàng muốn nhanh chóng cùng ta song tu sao?”

“Tự tác đa tình!” Lãnh Tâm m quát lên một tiếng, “Có thể hay không thể làm được?”

“Điều này, lại phải xem ở sư phụ tỷ tỷ nàng.” Diệp Vô Ưu lại mơ màng nói: “Như quả sư phụ tỷ tỷ nàng cho ta hảo xử, hoặc cổ vũ cho ta một ít, chẳng phải nói ta nhất định sẽ nhanh chóng làm xong.”

“Chỉ cần ngươi làm tốt việc này, ta sẽ là người của ngươi, ngươi còn muốn cái gì nữa?” Lãnh Tâm m hơi tức giận nói.

“Điều này, sư phụ tỷ tỷ, nàng để ta suy nghĩ đã.” Diệp Vô Ưu thân chớp một cái đã đến sau người Lãnh Tâm m, sau đó ôm nàng vào lòng, song thủ trên thân nàng lại bắt đầu sờ mó.

Lãnh Tâm m trên mặt có vẻ tức giận, nhưng lại không có phản ứng gì, để mặc Diệp Vô Ưu vuốt ve .

“Sư phụ tỷ tỷ, tối nay chúng ta song tu nha?” Diệp Vô Ưu lại thở nhẹ bên tai Lãnh Tâm m, cười hi hi nói.

138. Chương 10: Bào Căn Vấn Đề

” Sư phụ tỷ tỷ, có ít sự việc mà nóng lòng cũng chẳng được!” Diệp Vô Ưu cười nhẹ, “Ta ta chính là đang làm việc này. Nhưng mà, có thể cần thêm một số thời gian, vì vậy bồi tiếp sư phụ tỷ tỷ nàng tại đây, đương nhiên chẳng phải là muốn lãng phí thời gian, có thể đây là cơ hội tốt để chúng ta tăng tiến tình cảm.”

” Quý mới cùng ngươi có tình cảm!” Lãnh Tâm m rên một tiếng nói:” Diệp Vô Ưu, sau này ngươi đừng kêu ta là sư phụ, ngươi cần bản không có coi ta là sư phụ!”

” Sư phụ tỷ tỷ, tỷ sao lại nhầm lẫn gì thế, Ta quả thật luôn coi tỷ là sư phụ.” Diệp Vô Ưu để tay xuống phong đồn của Lãnh Tâm m từ từ xoa bóp, tiếp tục nói. “Nhưng mà, tỷ là sư phụ quá xinh đẹp. Ta đương nhiên phải yêu thương trân trọng nàng rồi!”

” Được rồi, ta chẳng muốn nói nhiều với ngươi.” Lãnh Tâm m dùng sức thoát ra, tiếc thay, lại không được theo ý của nàng, nàng tự nhiên là không thể thoát ra nổi.

” Sư phụ tỷ tỷ, tu vi của tỷ tiến bộ rất chậm đó, chẳng nhanh bằng ta, cùng ta song tu nha, song tu đối với tỷ có trợ giúp đó,” Diệp Vô Ưu có chút đắc ý nói, sau khi cùng Hoa Vân La song tu, hắn tiến triển rất nhanh, tuy hắn không cách nào bình giám bản thân ở cấp bậc tu tiên nào, nhưng so sánh với người khác có thể đánh giá được, trước kia Lãnh Tâm m muốn đẩy hắn ra chỉ cần đẩy nhẹ là được, nhưng hiện tại lại có ít khó khăn. Hắn có cảm giác, thực lực hiện tại của hắn, so cùng Lãnh Tâm m chẳng cách biệt bao nhiêu.

” Ngươi sao mà phiền phức thế chứ? Ngươi muốn cùng ta song tu, thì nhanh làm xong sự việc ta yêu cầu đi, đừng có lại làm phiền ta nữa!” Lãnh Tâm m có chút chẳng nhẫn nại được nói.

” Sư phụ tỷ tỷ, sự thật là, ta có một sự việc rất tốt, rất muốn hỏi tỷ, nhưng lại sợ hỏi ra sư phụ tỷ tỷ lại không cao hứng, do đó, hiện tại lại rất do dự!” ma thủ đầy nhiệt lực của Diệp Vô Ưu rời khỏi kiều đồn của Lãnh Tâm m, nhanh chóng di chuyển lên trên, sau đó thâm nhập vào nội y của nàng, hướng đến ngọc phong thanh khiết của nàng. Nửa khắc sau, đã thành công giữ ngọc nhũ cao vút của nàng trong bàn tay.

” Sau khi ngươi làm như vậy còn bảo ta cao hứng với sự tình sao?” Lãnh Tâm m lạnh lùng nói.

” Sư phụ tỷ tỷ, tỷ đúng là không công bằng mà, việc này lại không làm tỷ cao hứng một tí nào sao?” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn nói, vừa nói, vừa dụng lực bóp lấy ngọc nhũ no tròn của Lãnh Tâm m.

Lãnh Tâm m thân thể mềm mại run rẩy, hiển nhiên là không thích ứng được với hành vi thô lỗ này của Diệp Vô Ưu, nàng khẽ quát lên một tiếng, nói:” Ngươi chỉ biết làm mỗi việc đó, đừng trách khi ta giận lên, sẽ hoạn ngươi.”

” Sư phụ tỷ tỷ, tỷ tàn nhẫn vậy sao?” Diệp Vô Ưu bị dọa muốn nhảy lên, tiếp tục có chút bất mãn lại hung ác xoa bóp ngọc nhũ của nàng.” Tỷ đừng quên, tỷ đã sớm là người của ta, tỷ mà hoạn ta, chính là mưu sát thân phu đó.

” Chờ khi ta là người của ngươi, ngươi nói lại điều đó chẳng muộn!” Lãnh Tâm m lời nói có vẻ trào phúng: ” Nhưng ta thấy có một cơ hội, đó là đem Thiên Nhai Thư Viện tiến nhập vào Ma Tông, song ngươi lại chẳng làm.”

” Sư phụ tỷ tỷ, tỷ chẳng nên làm vì người khác.” Diệp Vô Ưu lại nói” Tính ra, ta chẳng muốn nói điều này. Ta chỉ muốn biết, sư phụ tỷ tỷ, tỷ làm rất nhiều việc, có phải là vì Tuyết Minh Đường không?”

Lãnh Tâm m thân thể rung động, trên người đột nhiên phát ra một cỗ lực lượng cường đại, lôi Diệp Vô Ưu sang một bên, bản thân đã phủ một lớp lãnh sương trên khuôn mặt đẹp, nay lại càng biến thành băng lãnh dị thường. Nàng dùng ánh mắt có thể nhiếp hồn kẻ khác chăm chăm nhìn Diệp Vô Ưu lạnh nhạt nói:” Người nói cái gì?”

” Sư phụ tỷ tỷ, không cần khấn trương,” Diệp Vô Ưu chẳng hề sợ hãi. Tỷ yên tâm, ta nhất định sẽ giúp tỷ, ta cảm thấy có chút ít kì lạ thôi.”

” Ai nói tên cho người biết?” Lãnh Tâm m sắc mặt hình như từ từ hoà hoãn lại một ít, nhưng lời nói vẫn như cũ băng lãnh vô cùng.

” Ai nói cho ta chẳng phải quan trọng, quan trọng là, ta biết. Tuyết Minh Đường trước kia là tình lang của sư phụ tỷ tỷ, còn nữa, hẳn chính là phụ thân của sư tỷ, và còn là thái tử trước kia của Phiêu Tuyết Đế Quốc,” Diệp Vô Ưu lại tiếp tục nói:” Ta biết sau vài ngày nữa, nàng sẽ đi đến Phiêu Tuyết Đế Quốc, trợ giúp đệ đệ của Tuyết Minh Đường, chính là thái tử hiện tại của Phiêu Tuyết Đế Quốc Tuyết Minh Cương.”

” Người thật sự biết chẳng ít!” Lãnh Tâm m hừ nhẹ một tiếng nói.

” Chẳng phải nhiều, chỉ là ta đối với sư phụ tỷ tỷ rất quan tâm nên vậy thôi!” Diệp Vô Ưu hi hi cười,” Tỷ hiện tại rất muốn Thiên Nhai Thư Viện nhập vào Ma Tông. Ta nghĩ, mục đích có phải là muốn giúp Tuyết Minh Cương không?”

” Việc này không cần người quản!” Lãnh Tâm m giọng nói vẫn lạnh băng băng như cũ.

” Sư phụ tỷ tỷ, tỷ hà tất phải tỏ ra như thế?” Diệp Vô Ưu thở dài một hơi, hẳn đi đến trước mặt Lãnh Tâm m, một lần nữa cầm tay kéo nàng vào lòng: ” Tỷ nói cho ta biết nguyên nhân, tỷ muốn làm cái gì, ta đều có thể giúp tỷ.”

” Người đều có thể giúp ta, sao phải hỏi điều này làm gì?” Lãnh Tâm m vẫn không tốt hơn nói.

” Sư phụ tỷ tỷ, ta chỉ là chẳng muốn tỷ dấn ta việc gì. Hơn nữa, ta có ít ghen ghét với Tuyết Minh Đường, hẳn chết đã nhiều năm, tỷ vẫn như cũ đối với hẳn chẳng hề quên.” Diệp Vô Ưu giọng nói mang theo một chút oán giận nói.

” Người còn có thể thở, sao phải đi ghen với một người đã chết.” Lãnh Tâm m giọng nói đầy vẻ trào phúng nói.

” Ai bảo ta lại thích sư phụ tỷ tỷ cơ chứ?” Diệp Vô Ưu dẫu môi, hôn Lãnh Tâm m rồi nói: ” Sư phụ tỷ tỷ, ta hỏi tỷ. Tỷ muốn chinh phục Vân Mộng Đại Lục, chứ chẳng phải vì Tuyết Minh Đường phải không?”

” Ta chẳng muốn lôi lên sự tình trong quá khứ” Lãnh Tâm m có vẻ hơi trầm mặc, sau đó khẽ nói: ”Người không nên hỏi, người nguyện ý giúp ta thì giúp, không giúp thì thôi. Ta nói lại lần nữa, nếu như người có thể đem Thiên Nhai Thư Viện nhập vào Ma Tông, ta có thể sẽ để người làm gì tùy ý, còn không, người đừng hòng có được ta.”

” Kì thật, tỷ muốn Thiên Nhai Thư viện nhập vào Ma Tông, cũng chỉ là muốn Thiên Nhai Thư Viện cung cấp đầy đủ tin tình báo cho tỷ thôi.” Diệp Vô Ưu lại nói tiếp: ”Điều này quả thật rất đơn giản, ta luôn có thể làm được.”

” Người nói thật chứ?” Lãnh Tâm m kinh ngạc, hình như có chút ít chẳng tin tưởng.

” Đương nhiên là thật, ta lừa ai chứ chẳng bao giờ lừa tỷ.” Diệp Vô Ưu nhanh chóng thề.

” Ta chẳng tin.” Lãnh Tâm m kêu lên một tiếng: ” Trừ khi người dẫn ta đến gặp Viện Chủ Thiên Nhai Thư Viện, để nàng ta nói rõ trước mặt ta.”

” Nếu như Thiên Nhai Thư Viện nguyện ý giúp cho sư phụ tỷ tỷ để tỷ nắm được tin tình báo, tỷ chẳng phải nên nguyện ý thực hiện điều kiện của tỷ....” Diệp Vô Ưu hi hi cười, nói khẽ bên tai nàng:” Sẽ cùng ta song tu chứ?”

” Người trong lòng ngoài muốn việc nhỏ đó, lại chẳng muốn gì khác sao?” Lãnh Tâm m oán giận nói.

” Sao lại chỉ là có một việc nhỏ như vậy? Nam hoan nữ ái, việc này thật sự là rất tốt mà.” Diệp Vô Ưu hi hi cười: ”Sư phụ tỷ tỷ, quả thật là, rất nhiều việc ta thấy làm rất là đơn giản, chỉ cần tỷ đối tốt với ta có thể thôi.”

” Vô Lại!” Lãnh Tâm m tức giận chửi: ”Nếu như người nói rất đơn giản, vậy thì, người dẫn ta đến gặp Viện Chủ Thiên Nhai Thư Viện đi!”

Diệp Vô Ưu không dẫn Lãnh Tâm m đến gặp Lăng Diễm, mà để nàng chờ ở trong phòng, còn hấn, trước tiên đi tìm Lăng Nguyệt Nguyệt, nghe Diệp Vô Ưu muốn gặp Lăng Diễm. Lăng Nguyệt Nguyệt tự nhiên là đáp ứng, sau đó hai người ước định sau khi trời tối, sẽ đến diện kiến Lăng Diễm.

Sau khi cứng rắn kéo Lãnh Tâm m đi ăn bữa cơm chiều, Diệp Vô Ưu mang theo Lãnh Tâm m đến tìm Lăng Nguyệt Nguyệt, sau đó cùng nàng đi xuống bên dưới Vô Ưu sơn trang, thuận lợi đến gặp Lăng Diễm.

Lăng Diễm vẫn như cũ mặc theo như kiểu ni cô, chỉ khác ở mái tóc dài xoã ra. Diệp Vô Ưu cảm thấy nữ nhân này có đầy mâu thuẫn, tự mình muốn tu hành tích phúc, lại chẳng bỏ mái tóc đen trên đầu đi.

” Lãnh Tông chủ lâu rồi không gặp.” Nhìn Lãnh Tâm m, Lăng Diễm có chút cảm giác kinh ngạc, nhưng nghe ngữ khí của nàng, hiển nhiên nàng biết Lãnh Tâm m.

” Là người?” Lãnh Tâm m rõ ràng cũng kinh ngạc.” Người chính là Viện Chủ Thiên Nhai Thư Viện sao?”

” Bọn tỷ biết nhau sao?” Diệp Vô Ưu bên cạnh không nhịn được hỏi.

” Từng cùng Lãnh Tông Chủ có vài lần gặp mặt,” Lăng Diễm cười cười.” Chỉ là, Lãnh Tông chủ trước kia không hề biết thân phận của ta.”

” Lăng Viện chủ ẩn dấu thật kĩ!” Lãnh Tâm m lạnh nhạt nói.

” Vì sinh tồn phải vậy thôi.” Lăng Diễm nhẹ thở dài:” Thiên Nhai Thư Viện bọn ta thực lực chẳng lớn như Ma Tông, nếu như bọn ta bọn ta bộc lộ ra ngoài ánh sáng, thì bọn ta sao phải ẩn vào bóng đêm.

” Nhưng bọn người lại có năng lực sưu tập tình báo, có thể coi là thiên hạ đệ nhất.” Lãnh Tâm m lạnh nhạt nói,” Ma Tông bọn ta tuy đệ tử vô số, nhưng vấn đề trên, nói thế nào cũng chẳng thể so được với bọn người.”

” Đó là tại vì, bọn ta chỉ có thể hao phí tinh lực về mặt thu thập tình báo.” Lăng Diễm thở dài một hơi:” Nếu như Lãnh Tông Chủ để Ma Tông của người chỉ chuyên môn thu thập tình báo. Ta nghĩ, thành quả của bọn người làm sao có thể kém bọn ta.

” Có thể.” Lãnh Tâm m hơi trầm mặc nói:” Bọn ta lại nói về việc chính. Ta đến đây, là có việc muốn cùng Lăng Viện Chủ thương lượng.”

” Lãnh Tông chủ có gì cứ trực tiếp nói.” Lăng Diễm cười cười: ” Kì thật, có thể nói, hiện tại, Thiên Nhai Thư Viện bọn ta cùng Ma Tông có thể coi như một nhà.

” Đúng vậy, Lãnh Tông chủ, người chính là sư phụ của Diệp công tử, có sự tình gì, cứ việc dặn dò.” Lăng Nguyệt Nguyệt ở bên cạnh chen vào nói.

” Đúng là như vậy, sư phụ tỷ tỷ hiện tại cần một lượng tình báo lớn, hi vọng Thiên Nhai Thư Viện có thể cung cấp cho tỷ ấy những tình báo cần thiết.” Diệp Vô Ưu tức thì cũng chen vô nói.

” Chẳng phải vì bọn ta mà cung cấp tình báo,” Lãnh Tâm m hơi trầm ngâm lại nói:” Ta chỉ hi vọng rằng, có ít tin tình báo, Thiên Nhai Thư Viện chẳng bán cho người khác. Có thể nói là, cần bọn người bảo mật.

” Việc này là sao?” Lăng Diễm hình như hơi ngạc nhiên, sau đó trên mặt hơi xuất hiện một tia tiểu ý.

139. Chương 11: Vân La Bí Mật

Lăng Diễm trên mặt lộ ra nụ cười cổ quái, nhẹ nhàng thở dài: “Lãnh tông chủ, kì thật việc này người chỉ cần phái người đến nói với ta một tiếng, cần gì phải thân hành đến đây chứ.”

“Nói vậy nghĩa là Lăng viện chủ đã đáp ứng?” Lãnh Tâm m thanh âm có chút sững sốt, tựa hồ không nghĩ Lăng Diễm lại dễ dàng đáp ứng.

“Lãnh tông chủ không tin tưởng ta sao?” Lăng Diễm cười ảm đạm hỏi.

“Ta chỉ thấy ngạc nhiên thôi! Chẳng lẽ Lăng viện chủ không có một chút lo lắng rằng nếu đáp ứng, sẽ khiến cho mọi người nghĩ rằng Thiên Nhai thư viện cùng Ma tông ta quan hệ mật thiết sao?” Lãnh Tâm m trầm ngâm một lúc rồi nói.

“Lãnh tông chủ nếu có lo ngại thì cũng không phải lo ngại sự việc đó đâu.” Lăng Diễm nhẹ lắc đầu “Đó đã là sự lo lắng của mấy ngày trước.”

“Xin Lãnh tông chủ chỉ điểm cho!” Lãnh Tâm m có chút thắc mắc.

“Lãnh tông chủ, hiện tại bây giờ đã có rất nhiều người biết Tổng đà Thiên Nhai thư viện chúng ta đặt tại Vô Ưu sơn trang, mà Lãnh tông chủ mấy ngày nay lại ở đây, giống như là chủ nhân của sơn trang, vì vậy trong mắt bọn họ Thiên Nhai thư viện và Ma tông chắc chắn có quan hệ. Trong mắt một số người thì hai bên đã là người một nhà rồi.” Lăng Diễm khẽ mỉm cười nói tiếp “Đương nhiên ta cũng không thể bắt bẻ suy đoán của người khác được, sự thật ta cũng không muốn có quan hệ bất hảo với Ma tông.”

Lãnh Tâm m hơi ngẩn người, lưỡi như cứng đờ không thể lên tiếng phản bác. Bây giờ nàng mới phát hiện ra, những yêu cầu thiết tha trước kia tưởng như có hảo ý với mình, nhưng chân chính mà nói lại là để cho tên tiểu bạch diện Diệp Vô Ưu kia chiếm lấy lợi thế. Nghĩ đến việc này Lãnh Tâm m không thể không dùng ánh mắt hung hãn liếc hắt.

“Nếu Lăng viện chủ nguyện ý nói vậy, ta cũng hy vọng quan hệ với Thiên Nhai thư viện có thể tăng tiến từng ngày.” Lãnh Tâm m trầm ngâm một lát rồi nói tiếp “Nếu bây giờ thật sự đã có nhiều người nghĩ Thiên Nhai thư viện và Ma tông là một nhà, vậy sao ta không biến nó thành sự thật?”

Lăng Diễm mỉm cười nhẹ: “Thiên Nhai thư viện và Vô Ưu sơn trang kì thật là một, mà Diệp công tử là trang chủ, Lãnh tông chủ người lại là sư phụ của Diệp trang chủ. Như vậy chúng ta còn không phải là người một nhà hay sao?”

“Đúng a, đúng a, sư phụ tỷ tỷ, ta cũng là người, người cũng là ta. Từ bây giờ Thiên Nhai thư viện và Ma tông sẽ có một sự khởi đầu mới a!” Diệp Vô Ưu ở bên cạnh liên miên bất tuyệt nói.

Lãnh Tâm m trừng mắt lườm Diệp Vô Ưu một cái, trong lòng bất mãn vô cùng, cái gì mà ta cũng là người, người cũng là ta chứ? Lãnh Tâm m nàng chắc chắn không thể là Diệp Vô Ưu hần rồi! Chỉ là nàng cuối cùng cũng không hề lên tiếng, nghe Lăng Diễm nói nàng tất nhiên ngầm hiểu được. Lăng Diễm có thể để Thiên Nhai thư viện cùng Ma tông hợp nhất, nhưng cần phải có một điều kiện tiên quyết, đó chính là Diệp Vô Ưu. Nếu không có Diệp Vô Ưu ở giữa, thì Thiên Nhai thư viện vẫn sẽ là Thiên Nhai thư viện như cũ, không hề có quan hệ gì với Ma tông.

“Lăng viện chủ đã nói vậy thì bất quá ta cũng có một vấn đề, nếu ta cần sự trợ giúp của Thiên Nhai thư viện, thì có thể trực tiếp liên lạc với các người hay không?” Lãnh Tâm m trầm mặc một lúc rồi hỏi.

“Đương nhiên là có thể!” Lăng Diễm mỉm cười “Việc này nàng cùng Nguyệt Nguyệt thương lượng tiến hành, ta cũng hy vọng khi Thiên Nhai thư viện gặp phiền phức, hướng mong Lãnh tông chủ có thể phái người trợ giúp.”

“Sư phụ tỷ tỷ, việc này người cùng Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ từ từ thương lượng tiếp nha!” Diệp Vô Ưu ở bên cạnh khẽ nói.

“Diệp công tử nói không sai! Lãnh tông chủ có thể cùng Nguyệt Nguyệt từ từ thương lượng tiến hành mọi vấn đề.” Lăng Diễm gật đầu.

Lãnh Tâm m thoáng trầm mặc rồi khẽ gật đầu...

Mặc dù bây giờ Diệp Vô Ưu đã làm một việc rất tốt cho Lãnh Tâm m, nhưng những buổi tối sau đó, hần tuyệt không có cơ hội để thực hiện nguyện vọng song tu cùng nàng, bởi vì cả buổi tối nàng đều cùng Lăng Nguyệt Nguyệt thương lượng cụ thể việc hợp tác giữa Ma tông và Thiên Nhai thư viện. Đương nhiên, Diệp Vô Ưu cũng không vì thế mà ngược đãi bản thân mình. Chẳng những vậy buổi tối hần còn có sự thoải mái

vô cùng, cùng Triệu Thiên Tâm và Tạ Phương loan phượng đảo điên. Vốn hấn cũng muốn tìm tới Hoa Vân La, nhưng có điều Thiên Thiên tiểu nha đầu kia cứ chạy đến ngủ cùng nàng ta, làm Diệp Vô Ưu hấn đành phải tìm tới Triệu Thiên Tâm và Tạ Phương Đình hai nàng. Một người thì nhẹ nhàng uyển chuyển, một người lại nóng bỏng nhiệt tình, làm hấn cả đêm hầu như không ngủ nổi. Trước khi bình giám đại hội bắt đầu một ngày, Lãnh Sương Sương rốt cuộc cũng xuất quan, trên khuôn mặt cùng với vẻ lạnh lùng tăng thêm lại có thêm vài phần tiên khí. Tuy vậy khi đối mặt với Diệp Vô Ưu, ánh mắt nàng vẫn rất ôn nhu. Lúc này, trong phòng ba người Lãnh Tâm m, Lãnh Sương Sương và Diệp Vô Ưu đang trò chuyện.

“Ngày mai là ngày khai mạc bình giám đại hội, nhưng căn cứ vào những gì người quan sát thì công tác chuẩn bị đại hội này phải mấy ngày nữa mới hoàn toàn xong xuôi sao?” Lãnh Tâm m lên tiếng hỏi, đối tượng tự nhiên là Diệp Vô Ưu.

“Muốn làm cho nhanh thì phải xem tâm tình ta có tốt không nữa.” Diệp Vô Ưu dương dương tự đắc “Ta nghĩ tham gia đại hội sẽ có không ít người, nhưng chân chính muốn tham gia bình giám lại không nhiều, mà chủ yếu là đến để xem náo nhiệt thôi.”

“Phải đó! Ta thấy kì thật thì trong một ngày có thể là có thể hoàn thành rồi.”

“Một ngày có nhanh quá không?” Diệp Vô Ưu cũng người thốt lên.

“Thời gian khẩn cấp, ta hy vọng người nhanh chóng hoàn thành bình giám. Sau khi bình giám đại hội kết thúc, người vẫn còn có một đoạn thời gian đến với Lăng Nguyệt Nguyệt mà!” Lãnh Tâm m lạnh nhạt nói “Ta cùng Sương Sương sau đại hội sẽ đi đến Phiêu Tuyết đế quốc, hy vọng người sẽ đi cùng chúng ta.”

“Vân La phán đoán quả nhiên không sai, sư phụ tỷ tỷ quả nhiên muốn ta đi cùng nàng, để làm gì vậy nhỉ?” Diệp Vô Ưu trong lòng thầm nghĩ. Không nghe thấy Diệp Vô Ưu trả lời, Lãnh Tâm m nói tiếp: “Tới Phiêu Tuyết đế quốc, ta sẽ thực hiện lời hứa trước đây với người.”

“Thật sao?” Diệp Vô Ưu mừng rỡ. Hấn đối với vị sư phụ tỷ tỷ xinh đẹp thành thực này vẫn luôn mong muốn trong lòng nhưng chưa được thỏa nguyện, vậy mà bây giờ trước mắt hấn hiện đang có một cơ hội rất lớn.

“Tin hay không là do người, mà đi hay không cũng do người!” Lãnh Tâm m hừ nhẹ một tiếng.

“Đi chứ, đương nhiên đi!” Diệp Vô Ưu mơ màng nói, ánh mắt tham lam liếc khắp thân thể mềm mại quyến rũ của Lãnh Tâm m, để có được một đại ưu vật này thì hấn làm sao có thể không đi cho được?

Lãnh Sương Sương thủy chung không nói gì, Diệp Vô Ưu vốn muốn đêm nay ở cùng nàng, nhưng đáng tiếc Lãnh Tâm m nói có việc muốn thương lượng cùng Lãnh Sương Sương, đuổi hấn ra ngoài rồi đóng chặt cửa phòng thương lượng với Lãnh Sương Sương.

Diệp Vô Ưu bất đắc dĩ đành phải đi tìm Hoa Vân La, nhưng hấn buồn bã phát hiện ra đại mỹ nhân của hấn giờ đã bị một tiểu mỹ nhân độc chiếm. “Từ nha đầu, Vân La lão bà của ta mà cũng dám chiếm, một ngày nào đó ta sẽ cho tiểu nha đầu người biết tay!” Diệp Vô Ưu trong lòng phẫn uất thầm nghĩ.

Thiên Thiên tiểu nha đầu này ngày càng đáng yêu lanh lợi, nhưng mấy ngày nay đều quần quýt bên cạnh Hoa Vân La làm hấn bắt đầu cũng có chút bất mãn. Nếu không phải nàng còn quá nhỏ, thì hấn đã đem nàng bế lên giường mà đánh cho một trận rồi.

Nhưng đến cuối cùng thì Diệp Vô Ưu hấn cũng phải chịu thua. Hoa Vân La đối với Thiên Thiên tiểu nha đầu này tỏ ra yêu thích vô cùng, dùng sức mạnh để ngăn cản Thiên Thiên tất nhiên là không có khả năng. Bởi vì, dù thông qua song tu, tu vi tiên thuật của hấn tiến bộ rất nhanh, nhưng trong mắt Hoa Vân La hấn chỉ sợ so với trẻ con mười tuổi cũng không mạnh hơn bao nhiêu. Cứ như vậy Diệp Vô Ưu đành phải đi tìm Triệu Thiên Tâm và Tạ Phương Đình, chỉ là đêm nay hấn như có vận rủi trên người, hai nàng sống chết cũng không bồi tiếp hấn, lý do thì đúng là khóc dở mếu dở, cái gì mà đến kì “nguyệt tín”. Sao lại trùng hợp quá vậy?

Mặc dù trong lòng có chút hoài nghi nhưng các nàng đã nói vậy, hấn đành quyết định đến tìm Hoa Nguyệt Lan thử vận khí một phen, nàng công chúa xinh đẹp này từ khi đến đây không thêm để mắt đến hấn dù chỉ một lần. Đi đến lầu các của Hoa Nguyệt Lan, thì đã thấy nàng ngồi ở bên trên, ánh mắt xa xăm ra chiều như đang suy nghĩ. Thấy hấn đến, nàng hơi đưa mắt liếc qua rồi lại quay mặt đi.

“Công chúa lão bà, nàng nhìn cái gì mà chăm chú vậy?” Diệp Vô Ưu đến bên nàng, cúi đầu nhẹ hỏi.

“Không nhìn gì cả!” Hoa Nguyệt Lan lạnh nhạt nói, mặc dù ngữ khí lãnh đạm nhưng cũng khiến trong lòng Diệp Vô Ưu tràn đầy vui mừng. Trước đây có vài lần hắn tìm đến nàng, nhưng Hoa Nguyệt Lan tuyệt không để ý tới hắn, lần này lại mở miệng nói chuyện, hiển nhiên thái độ đã tốt hơn nhiều.

“Ta ngồi cùng nàng được không?” Diệp Vô Ưu sà xuống cạnh Hoa Nguyệt Lan, nhẹ nhàng ôm lấy tiểu yêu nàng, thử xem phản ứng nàng ra sao. Hắn trong lòng mừng rỡ vô cùng, trước hành động thân mật đó mà Hoa Nguyệt Lan tịnh không có kháng cự, tùy ý để hắn ôm.

“Sư phụ đến đây rồi, đúng không?” Hoa Nguyệt Lan lạnh lùng hỏi.

“Đúng rồi!” Diệp Vô Ưu không nghĩ đáp luôn. “Người sao không ở lại mà bồi tiếp sư phụ?” Hoa Nguyệt Lan ngữ khí có phần khác thường. “Ta? Ta nhớ nàng nên muốn đến gặp nàng.” Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng nói, hiển nhiên hắn sẽ không bao giờ nói ra rằng, Hoa Vân La không cần hắn nên mới đến tìm nàng.

“Người có biết sư phụ ta có thân phận như thế nào không?” Hoa Nguyệt Lan trầm mặc một lát rồi hỏi. “Thân phận thế nào? Vân La không phải là sư phụ của nàng sao?” Diệp Vô Ưu trong lòng có chút sững sờ, thâm nghĩ giữa hai người họ chẳng lẽ còn có quan hệ bí mật nào đó mà hắn không biết. “Người không chỉ là sư phụ của ta...” Hoa Nguyệt Lan nhẹ lắc đầu, thâm âm chợt trầm xuống.

“Mà... mà... sư phụ nàng với nàng còn có quan hệ gì vậy?” Diệp Vô Ưu lúc này quả có chút ngơ ngác không hiểu, hắn hoàn toàn không thể đoán ra Vân La và Hoa Nguyệt Lan có quan hệ gì.

“Kì thật, vào hơn hai mươi năm trước, sư phụ và ta đều có thân phận giống nhau.” Hoa Nguyệt Lan trầm ngâm một lúc rồi nhẹ nhàng nói.

140. Chương 12: Hí Lộng Lâm Lộng Nguyệt

“Đúng vậy, sư phụ đã từng là công chúa của Bách Hoa đế quốc.” Hoa Nguyệt Lan gật đầu “Nói cách khác, sư phụ cũng chính là cô cô của ta!”

“Không... không thể nào...!” Diệp Vô Ưu mồm há to, lưỡi cứng đờ nói không nên lời, nhưng lập tức hắn phát hiện ra có chút không đúng. “Không đúng à! Công chúa lão bà, Vân La không phải họ Hoa làm sao lại có thể là thân cô cô của nàng được chứ?”

“Sư phụ vốn cũng mang họ Hoa, chỉ là người không muốn cho người khác biết mình có quan hệ với Bách Hoa đế quốc nên đã đổi họ.” Hoa Nguyệt Lan thâm nói “Biết được bí mật kinh nhân này không quá mười người, ta hy vọng người sẽ giữ kín. Đương nhiên nếu người không tin có thể đến hỏi thẳng sư phụ ta, ta tin rằng người sẽ cho người đáp án chính xác nhất.”

“Công chúa lão bà, ta tất nhiên tin tưởng nàng chứ, chỉ là vì sao nàng lại nói chuyện này với ta?” Diệp Vô Ưu thoáng chần chờ một lát rồi hỏi.

“Người vừa là sư phụ, vừa là cô cô của ta, nếu ta và người ở cùng một chỗ, thì chúng ta ba người phải tính làm sao đây?” Hoa Nguyệt Lan khéo miệng hiện ra một nụ cười khổ “Tiểu sắc lang, người từ nay về sau cũng đừng đến tìm ta nữa!”

“Không có quan hệ gì mà, Vân La dù là cô cô của nàng thì có làm sao? Ta nghĩ Vân La cũng biết sự việc của chúng ta, nàng ấy cũng không có để tâm đâu.” Diệp Vô Ưu nhỏ giọng.

“Với người thì chuyện này không có quan hệ gì lớn, nhưng chỉ là ta... ta không thể chấp nhận loại quan hệ này được!” Hoa Nguyệt Lan khẽ lắc đầu “Cũng có thể tương lai ta sẽ nghĩ khác, nhưng khẳng định không phải bây giờ. Trong lòng sư phụ nghĩ gì, lúc này ta không đoán được... mà cũng không cần đoán, vì ta biết rằng ta không thể cùng sư phụ mình đều là tình nhân của Diệp Vô Ưu người!”

“Công chúa lão bà, chẳng lẽ nếu ta không rời xa Vân La, nàng sẽ không nguyện ý ở cùng ta sao?” Diệp Vô Ưu trong lòng có chút bất đắc dĩ, hắn biết mình tuyệt không có khả năng rời xa Vân La.

“Không, người không thể rời bỏ sư phụ!” Hoa Nguyệt Lan nói nhanh “Nếu người làm điều gì có lỗi, ta nhất định sẽ không buông tha người!”

“Nàng... nàng rốt cuộc muốn ta phải làm gì giờ?” Diệp Vô Ưu bắt đầu có chút buồn bực.

“Mấy năm nay, ta ở cùng sư phụ một thời gian tuy không lâu, nhưng ta biết không khi nào sư phụ vui vẻ.” Hoa Nguyệt Lan ngữ khí nhẹ như một sợi tơ mỏng “Nhưng mấy ngày nay, sau khi ở cùng người, ta thấy người trở nên rất vui vẻ, hoạt bát.” Hoa Nguyệt Lan dừng một lát rồi nói tiếp: “Sư phụ cô độc đã hơn mười năm nay, bây giờ rốt cuộc đã tìm được một nam nhân mà mình yêu thích, tìm được hạnh phúc của chính mình. Kì thật ta cũng thấy vui lây niềm vui của người, nhưng nếu nam nhân đó không phải là người thì ta có lẽ thấy vui hơn.”

“Nàng làm vậy để làm gì?” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn, giọng nói bắt đầu có chút bực dọc “Nàng yên tâm, sẽ không kẻ nào dám nói lung tung về việc này đâu.”

“Đây không phải vấn đề là người khác nói hay không, mà là chính bản thân ta không thể chấp nhận.” Hoa Nguyệt Lan lắc đầu “Tính ra người nói ta cố chấp cũng tốt, thế nào cũng được. Tóm lại ta mong rằng từ nay về sau, người đối xử thật tốt với sư phụ, đồng thời cũng hy vọng người đừng tìm đến ta nữa. Chúng ta không gặp nhau nữa, với người mà nói có lẽ tốt hơn. Hãy coi mối quan hệ giữa chúng ta như là một đoạn hồi ức, một đoạn kỉ niệm trong đời này!”

“Công chúa lão bà, nàng không phải vô tình vậy chứ?” Diệp Vô Ưu cười khổ, nghiêm túc nói “Ta mặc dù thích Vân La nhưng ta quả thật cũng rất thích nàng.”

Đáng tiếc là bây giờ Hoa Nguyệt Lan đích xác đã bắt đầu vô tình, bất luận Diệp Vô Ưu nói thế nào đều không thể làm nàng hồi tâm chuyển ý, để rồi cuối cùng hắt hủi buồn bã mà rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của Diệp Vô Ưu đang dần khuất, Hoa Nguyệt Lan nhẹ thở dài, thầm nói: “Chớ có trách muội mà chỉ nên trách chàng. Tiểu sắc lang à, chàng quá đa tình!”

Diệp Vô Ưu trong lòng buồn bực nhưng đáng vẻ vẫn không hề mất đi vẻ tiêu sái, trong khi hắn đang lo lắng không biết đêm nay phải đi đâu thì đột nhiên phát hiện ra một đạo phiến ảnh quen thuộc “A...Phỉ Phỉ tỷ tỷ!”

Bóng người đó không phải là ai khác mà chính là Lăng Phỉ Phỉ.

Gặp lại Diệp Vô Ưu, Lăng Phỉ Phỉ sắc mặt hơi đổi, bất quá nàng cũng không né tránh mà hướng về phía hắn nhẹ bước tới, khẽ cúi người chào rồi nhẹ nhàng nói: “Diệp công tử khỏe chứ!”

“Phỉ Phỉ tỷ tỷ, đã lâu không gặp tỷ, tỷ đi đâu vậy?”

Lăng Phỉ Phỉ sắc diện lãnh đạm dị thường, ngữ khí có vẻ chán ghét nhưng Diệp Vô Ưu vờ như không biết, vẫn cùng nàng nói chuyện tự nhiên như cũ: “Tỷ đi ra ngoài có việc gì vậy?”

Lăng Phỉ Phỉ giọng nói lạnh nhạt, trầm hắc xuống: “Nói đi nói lại ta còn phải cảm ơn Diệp công tử, nếu không phải là nhờ công tử, ta cũng không có cơ hội rời khỏi Vô Ưu sơn trang đi thưởng ngoạn cảnh sắc đại lục.”

“Phỉ Phỉ tỷ tỷ, tỷ giận ta à?” Diệp Vô Ưu nếu không nghe ra được vẻ trào phúng trong ngữ khí của nàng thì hẳn đúng là một thằng ngốc.

“Diệp công tử nói quá lời, tiểu nữ tử sao dám giận người chứ?” Lăng Phỉ Phỉ giọng nói có chút lạnh lùng.

“Phỉ Phỉ tỷ tỷ, chức vị Viện chủ Thiên Nhai thư viện đối với các người mà nói thật sự quan trọng vậy sao?” Diệp Vô Ưu khuôn mặt hiện vẻ khổ não “Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ làm Viện chủ sự tình này sáng rõ như ban ngày, còn tỷ vì không đạt được chức vị đó mà không vui, nhưng ta thật không rõ, cái ngôi Viện chủ này có cái gì tốt chứ?”

“Diệp công tử, nguyện vọng lớn nhất của người là gì?” Lăng Phỉ Phỉ nhạt nhẽo hỏi.

Diệp Vô Ưu suy nghĩ một lát rồi nói: “Đệ từ trước đến giờ nguyện vọng lớn nhất là ôm đủ Vân mộng thập tiên tử về nhà làm lão bà, còn bây giờ nguyện vọng lớn nhất là... đem hết mỹ nữ mà ôm về nhà...”

“Nếu có một ngày, người phát hiện người không thể thực hiện nguyện vọng này, người trong lòng có thể cao hứng được không?” Lăng Phỉ Phỉ tiếp tục hỏi.

“Đương nhiên là sẽ không cao hứng, bất quá là sẽ có một ngày ta nhất định thực hiện nguyện vọng của mình.” Diệp Vô Ưu tự tin nói.

“Diệp công tử, ta nói cho người biết, nguyện vọng lớn nhất của ta là trở thành Viện chủ Thiên Nhai thư viện.” Lăng Phỉ Phỉ ngữ khí lạnh lùng “Đáng tiếc, nguyện vọng của ta đã bị sụp đổ, mà nguyên nhân sụp đổ cũng là do Diệp công tử người bạn tặng cho.” Lăng Phỉ Phỉ nói xong câu này, chuyển thân rồi đi không nhìn lại Diệp Vô Ưu một lần.

Diệp Vô Ưu ngoác mồm định nói nhưng lên đến miệng rồi mà chợt phát hiện ra nói không lên lời. “Có cần thiết chuyện như vậy mà phải tức giận không?” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm nói nhỏ một câu, trơ mắt nhìn thân thể Lăng Phỉ Phỉ biến mất trong tầm mắt. Đột nhiên, lúc này Diệp Vô Ưu chợt nhớ đêm này mình không có nơi mà đi. Một lát sau, hắn đưa chân bước thẳng đến khuê phòng của Lăng Nguyệt Nguyệt. Đêm đó, Diệp Vô Ưu và Lăng Nguyệt Nguyệt loan phượng đảo điên điên miên.

Buổi sáng ngày thứ hai, tại Vô Ưu sơn trang, bình giám đại hội sắp bắt đầu. Diệp Vô Ưu ngهنh ngang nằm dài trên chiếc thái sư y, bên cạnh hắn có hai tiểu mỹ nhân, một là Hàm Yên nha đầu một là Giang Thiên Thiên, dừng hỏi các nàng sao lại ở chỗ này, nguyên nhân rất đơn giản, đến là để thu tiền.

Lăng Nguyệt Nguyệt đứng ở phía sau Diệp Vô Ưu, nhiệm vụ của nàng là ghi chép lại kết quả của bình giám đại hội, đồng thời cũng là chủ trì của đại hội. Sau một nghi thức đơn giản, bình giám đại hội chính thức bắt đầu. Người thứ nhất đi lên tiến hành bình giám không phải ai xa lạ, mà chính là Tấn Tiên môn – Tiêu Diêu.

“Đại ca ca, một trăm hai!” Tiêu Diêu vừa mới hướng về phía Diệp Vô Ưu đi tới còn cách xa một thước, đột nhiên phát hiện ở phía trước xuất hiện một vị tiểu cô nương vô cùng xinh đẹp, đang vươn bàn tay nhỏ bé ra phía trước, yêu kiều nói.

“Tiểu muội muội, cái gì một trăm hai?” Tiêu Diêu hơi sững sốt, ngữ khí vô cùng ôn hòa hỏi.

“Bình giám phí - một trăm hai mươi bạc, giao tiền trước, bình giám sau!” Giang Thiên Thiên nũng nịu nói. Lời còn chưa dứt, khắp nơi đã vang lên những tiếng xì xầm phản đối: “Có lầm không vậy? Còn muốn thu tiền sao?... Một trăm hai có tham quá không?... Diệp Vô Ưu thừa nước *****c thả câu đây mà!” Diệp Vô Ưu kì thật nghe thấy rất rõ ràng, chỉ là hắn bịt tai che mắt làm ngơ như không thấy.

“Ủy, không có vấn đề gì!” Tiêu Diêu mới đầu hơi sững sốt nhưng rất nhanh hắn rút ra một trăm hai ngân phiếu, đưa cho Giang Thiên Thiên, Kì thật một trăm hai bạc cũng không phải là ít, nhưng nếu so sánh với Tấn Tiên môn, một đại môn phái mà nói, thì quả thật là một số con số quá nhỏ.

“Cám ơn đại ca ca!” Giang Thiên Thiên ngọt ngào cười, bộ dáng rất vui vẻ rồi sau đó liền đem đồng ngân phiếu đem vào trong ngực áo cất đi... Quá trình bình giám diễn ra rất nhanh, có điều kết quả của lần bình giám này khiến Diệp Vô Ưu khá bất ngờ. Hắn tuyệt không nghĩ rằng Tiêu Diêu tu vi đã đạt tới cảnh giới trung cấp tu sĩ, hiển nhiên thiên phú tu tiên của hắn cũng không kém. Đương nhiên nếu so với Thiên Thiên thì còn kém, còn so với Vân La thì không khác gì một trời một vực. Mặc dù hắn không có bình giám qua tu vi Vân La, nhưng mơ hồ cũng cảm giác được rằng tu vi của nàng, tám phần mười là đã đột phá cảnh giới tu sĩ tiến đến cảnh giới chân nhân rồi.

Tiếp ngay sau Tiêu Diêu, lần lượt ba vị sư huynh của y cũng bắt đầu bình giám. Mỗi người cũng giao một trăm hai bạc, bất quá tu vi của ba người đó lại không bằng Tiêu Diêu, chỉ đạt đến cảnh giới sơ cấp tu sĩ. Tấn Tiên môn tiến hành bình giám chỉ có bốn người này, bọn họ tu vi tuy không cao nhưng trong lòng Diệp Vô Ưu hiểu rất rõ, một môn phái mà có tới ba sơ cấp tu sĩ giả, một trung cấp tu sĩ giả, thì thực lực quả không bình thường chút nào. Người bình giám tiếp theo là một mỹ nữ, không phải ai xa lạ mà Lâm Lộng Nguyệt. Đương nhiên cũng giống như mấy người khác, nàng cũng bị Thiên Thiên nhanh chóng cản lại: “Đại tỷ tỷ, hai trăm hai!” Thiên Thiên vẻ mặt tỉnh bơ nhìn Lâm Lộng Nguyệt. “Sao ta lại đòi đến hai trăm hai?” Lâm Lộng Nguyệt bắt mắt hỏi.

“Ca ca nói, mỹ nữ có thể miễn phí, nhưng sừu nữ thì phải gấp đôi.” Thiên Thiên vẫn như cũ vẻ mặt thuần chất vô cùng, ngữ khí lại càng quyết rũ mẽ người. “Cái gì? Người...người nói ta là sừu nữ?” Lâm Lộng Nguyệt hung hân trừng mắt nhìn Thiên Thiên. “Đại tỷ tỷ, tỷ đừng dữ như vậy mà! Là đại ca ca nói chứ không phải Thiên Thiên nói.”

“Ca ca ngươi là ai?” Lâm Lộng Nguyệt nghiêng rằng, kìm nén phần nộ hỏi.

141. Chương 13: Chú Kiếm Mỹ Nữ

“Ta biết rất nhiều người, sao biết ca ca ngươi là ai?” Lâm Lộng Nguyệt phần nộ nói.

“Vị ca ca mà Thiên Thiên nói chính là ta, Lâm Lộng Nguyệt ngươi rốt cục có muốn bình giám hay không?” Diệp Vô Ưu dương dương tự đắc nói đồng một câu.

“Diệp Vô Ưu, ngươi... ngươi nói ta là sũu nữ?” Lâm Lộng Nguyệt tức giận không thôi, nàng là Vọng Nguyệt tiên tử danh chân đại lục, tại Vân Mộng Thập tiên tử đứng vị trí thứ hai, bây giờ bị người ta nói là nữ nhân xấu xí, nàng không tức sao được?

“Ngươi vốn đúng là xấu như ma mà!” Diệp Vô Ưu không sợ, nhặt giọng nói.

“Ngươi...” Lâm Lộng Nguyệt không nhịn được, hữu thủ nắm chặt đốc kiếm, đang muốn rút ra chém chết Diệp Vô Ưu hần, liền bị Lâm Thanh Diệp ngăn lại: “Diệp công tử, ngươi cũng không cần phải cùng Lộng Nguyệt so đo tính toán như vậy chứ?” Lâm Thanh Diệp nói rồi xuất ra hai tờ ngân phiếu một trăm hai mươi bạc đưa cho Thiên Thiên “Mời Diệp công tử bình giám cho Lộng Nguyệt!”

“Ta... ta không bình giám!” Lâm Lộng Nguyệt phần uất nói rồi xoay người bước đi.

“Đại tỷ tỷ, bình giám phí không trả lại đâu nha!” Thiên Thiên thanh âm yêu kiều từ phía sau vọng tới.

Nghe được lời Thiên Thiên nói, Lâm Lộng Nguyệt thoáng ngập ngừng một chút rồi quay người lại hướng về phía Diệp Vô Ưu bước tới: “Hừ, đã đưa tiền, ta sẽ bình giám một chút. Không thể để cho ngươi chiếm tiện nghi được!” Lâm Lộng Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu, gằn giọng nói.

“Ta không hề có hứng thú chiếm tiện nghi của một xú bát quái.” Diệp Vô Ưu cười hì hì hai tiếng, nói như vậy hần cũng không cự tuyệt bình giám cho Lâm Lộng Nguyệt. Chỉ là bình giám xong, trong lúc Lâm Lộng Nguyệt thu tay lại, hần nhanh như chớp vuốt ve nhẹ ngọc thủ của nàng một chút.

“Ngươi làm cái gì?” Lâm Lộng Nguyệt hung hăn nhìn Diệp Vô Ưu.

“Lâm cô nương, tu vi đạt tới cảnh giới sơ cấp tu sĩ, từ nay về sau cần cố gắng hơn nữa nha!” Diệp Vô Ưu nghiêm trang nói, rồi trầm giọng nhẹ nhàng “Xú bát quái, ngươi toàn thân xấu xa, nhưng da tay quả là mềm mại, mát mẻ.” Những lời này tất nhiên chúng nhân không nghe được, nhưng Lâm Thanh Diệp ở bên cạnh lại nghe rõ vô cùng. Nàng vừa thấy Lâm Lộng Nguyệt như muốn động thủ, liền chạy đến kéo nàng đi xuống.

“Diệp Vô Ưu, ta thề sẽ không để cho ngươi yên!” Lâm Lộng Nguyệt ánh mắt phần hận nhìn Diệp Vô Ưu, còn Diệp Vô Ưu hần sắc mặt vẫn dương dương như không hề thấy hình dáng tức giận cực cực của nàng ta.

“Ca ca... vị tỷ tỷ kia sao lại tức giận như vậy?” Thiên Thiên vẻ mặt ngờ ngác không hiểu hỏi.

“Hắc hắc... Thiên Thiên, Vô Ưu ca nói nàng ta là xú bát quái, nàng ta đương nhiên phải tức giận rồi.”

Hàm Yên đứng bên cạnh nói xen vào: “A... ca ca, muội nghĩ vị tỷ tỷ kia cũng không xấu lắm, nhưng đương nhiên là không thể bằng được Vân La tỷ tỷ rồi.”

Câu vừa rồi của Hàm Yên không chỉ truyền âm vào tai Diệp Vô Ưu mà cũng truyền đến cả tai của Lâm Lộng Nguyệt làm nàng thiếu chút nữa tức mà chết. Những lời này làm nàng cảm thấy cực kì khó chịu, nhưng có tức giận đến đâu thì cũng không có nơi để phát tiết. Có Lâm Thanh Diệp ở bên cạnh, nàng không có cách nào để ra tay trút giận được, chỉ có thể không ngừng nguyền rủa Diệp Vô Ưu mà thôi.

Quá trình bình giám tiếp theo cực kì thuận lợi, Thiên Thiên bên cạnh thu tiền cũng thuận lợi vô cùng, bất luận nàng mở miệng nhiều ít bao nhiêu, cơ bản là những người thượng đài bình giám đều giao đủ. Một là Thiên Thiên đáng vẻ đáng yêu vô cùng, khiến ai cũng nghĩ đưa cho nàng một hai trăm bạc là không phải quá lớn. Hai là do trước đó, cả Tiêu Điều và Lâm Lộng Nguyệt địa vị cực cao còn phải mất bình giám phí, bọn họ địa vị thế nào mà dám so đo? Một ngày trôi qua, bình giám cuối cùng cũng chấm dứt, tổng cộng

có khoảng hơn ba trăm người tham gia, đương nhiên đại đa số Diệp Vô Ưu đều không biết, mà hẳn cũng chẳng cần biết tên họ làm gì.

Tham gia bình giám lần này cũng có nữ tử, mặc dù chỉ vài mươi người, nhưng chính thức được xem là mỹ nữ cũng rất thừa thớt. Nói thật ra thì cũng chỉ có Lâm Nguyệt Thanh và Lâm Lộng Nguyệt mới đúng là chân mỹ nữ, chỉ là hẳn có chút kì quái, sao đã đến đây rồi mà Lâm Nguyệt Thanh không bình giám, không biết là vì nguyên nhân gì.

Kết quả bình giám đại hội nhiều ít cũng nằm ngoài dự kiến của Diệp Vô Ưu, vốn hẳn tưởng đạt tới sơ cấp tu sĩ cảnh giới tất không ít, bởi vì những người bên cạnh hẳn lúc này tu vi đạt tới sơ cấp tu sĩ rất nhiều. Hoa Nguyệt Lan, Hàm Yên, Lam Tiểu Phong, Lãnh Tâm m, Lãnh Sương Sương, mọi người hơn một tháng trước đã là sơ cấp tu sĩ, mà Thiên Thiên tiểu nha đầu này là trung cấp tu sĩ. Theo lý mà nói, trong mấy trăm người đã bình giám, đạt tới cảnh giới sơ cấp tu sĩ ít nhất cũng phải hơn trăm người. Nhưng chỉ là cuối cùng kết quả cũng chỉ có chưa đầy hai mươi người là tu vi đạt tới sơ cấp tu sĩ, trung cấp tu sĩ gần như chỉ có Tiêu Diêu mà thôi.

“Xem ra, người thích hợp để tu tiên không phải là nhiều!” Diệp Vô Ưu trong lòng thầm nghĩ. Mặc dù kết quả bình giám có chút ít ngoài ý muốn nhưng Diệp Vô Ưu trong sự kiện này cũng đắc lợi không ít công phu. Hẳn chỉ mong bình giám đại hội không chấm dứt, nhưng cái công việc kia rốt cuộc đã hoàn thành. Bởi vì đây là lần đầu tiên tiến hành bình giám, cho nên Lăng Nguyệt Nguyệt đã nói trước, theo kết quả bình giám Thiên Nhai thư viện sẽ dựa vào thực lực từng cá nhân mà công bố danh sách một trăm người tu tiên, rồi sau đó còn có thể phái xuất tân tu tiên thập đại môn phái. Đây nguyên là việc riêng của Lăng Nguyệt Nguyệt, Diệp Vô Ưu không muốn nhúng tay vào, hẳn bây giờ chuẩn bị cùng Lãnh Tâm m đi đến Phiêu Tuyết đế quốc...

.....

Kiểm các Tổng Nhạc và Tổng Linh mang theo một thiếu nữ mỹ lệ, một lần nữa đến bái phỏng Diệp Vô Ưu. “Diệp công tử, đây là thủ tịch chú kiểm sự của Kiểm các chúng ta, Tổng Loan tiểu thư.” Tổng Nhạc đưa tay giới thiệu vị thiếu nữ mỹ lệ kia.

Diệp Vô Ưu đưa mắt quan sát thiếu nữ. Tổng Loan trông rất cao, có khi còn cao hơn hẳn nửa cái đầu, vẻ ngoài vô cùng quyến rũ, đùi ngọc thon dài, vòng eo nhỏ, nước da thuần một màu đồng sắc, toàn thân hiện ra một vẻ xinh đẹp khỏe mạnh vô cùng. Nói tóm lại, đây quả thực là một thiếu nữ khỏe mạnh quyến rũ, trên người nàng không thể tìm được một điểm nhỏ của sự yếu đuối, hoàn toàn không có cảm giác như của các thiên kim tiểu thư ngày ngày sống trong khuê phòng.

Mặc dù vóc người của Tổng Loan không đến nỗi chết người, nhưng cũng rất là hấp dẫn. Khuôn mặt của nàng tuy không đến nỗi nghiêng nước nghiêng thành, nhưng tuyệt đối chính là mỹ nữ. Đứng bên cạnh thăm quan sát biểu hiện của Diệp Vô Ưu, Tổng Nhạc dường như cũng phát hiện sự quan tâm, hứng thú của hẳn đối với Tổng Loan.

“Diệp công tử, lần trước chúng ta đã nói qua về việc hợp tác, không hiểu bây giờ Diệp công tử đã có quyết định chưa?” Tổng Nhạc bỗng mở miệng hỏi.

“Chuyện này... ta còn muốn nghĩ lại!” Diệp Vô Ưu thuận miệng nói.

“Diệp công tử, ta là Chú kiểm sự xuất sắc của Kiểm các, ta cũng tin tưởng rằng mình sẽ trở thành luyện khí sư xuất sắc, chỉ cần Diệp công tử nguyện ý phối hợp, ta có thể luyện chế những pháp bảo tốt nhất cho công tử.” Tổng Loan từ đầu đến giờ vẫn lặng im, cuối cùng cũng chịu mở miệng, thanh âm của nàng tuy không phải thánh thót dễ nghe nhưng lại mang đến một cảm giác rất khó nói.

“Diệp công tử, nếu căn cứ vào hiểu biết của ta, ngươi có không ít hồng nhan tri kỉ, chẳng lẽ không bao giờ công tử nghĩ đến việc tặng các nàng một ít pháp bảo hay sao?” Tổng Linh ở bên cạnh bỗng nói tiếp “Mặt khác, xin đừng giận ta nói thẳng, Diệp công tử đắc tội với không ít người, nếu công tử không có thực lực mạnh có lẽ khó có thể bảo vệ an toàn bản thân và những hồng nhan tri kỉ. Nếu có thể sở hữu được một pháp bảo có uy lực cường đại phòng thân, đối với công tử khẳng định là một chuyện tốt.”

“Diệp công tử, xá muội nói không sai. Trên thực tế nếu công tử và Kiểm các chúng ta hợp tác thì đó mới là một lợi ích lớn nhất, song phương cùng có lợi.” Tổng Nhạc tiếp lời.

“Nhưng, ta phải rời Vô Ưu sơn trang vài ngày, nếu không có việc gì gấp gáp chờ ta trở lại rồi thương lượng tiếp nhé!” Diệp Vô Ưu suy nghĩ một lúc rồi nói. Kì thật hẳn cũng có chút động tâm, chỉ là hẳn hiểu được nếu hợp tác thì cũng có chút phiền toái.

“Diệp công tử, ta nghĩ có lẽ công tử đang nghĩ hợp tác sẽ có bất tiện làm ảnh hưởng đến cuộc sống hàng ngày của mình phải không?” Tống Loan mỉm cười “Nếu đúng là như vậy, thì có lẽ lo lắng của công tử là dư thừa rồi.”

“Nàng... sao nàng biết?” Diệp Vô Ưu nghe được câu nói của Tống Loan, thoát sững sờ ngơ ngác, mỹ nữ này chẳng lẽ đoán được trong đầu hắn đang nghĩ gì sao?

“Xem ra ta đoán trúng rồi” Tống Loan khẽ cười nhẹ “Diệp công tử, ta lần này đến là vì giải quyết lo lắng này của công tử. Bây giờ toàn Vân Mộng đại lục chỉ duy nhất có một kiện pháp bảo ở trên tay công tử, ta nghĩ công tử không thể đem nó trên người mình mà cho đi, đúng không?”

“Đương nhiên” Diệp Vô Ưu gật đầu.

“Đây chính là mấu chốt của sự bất đồng giữa chúng ta, chỉ cần Diệp công tử đồng ý, ta từ bây giờ có thể nửa bước không rời đi theo công tử, như vậy Diệp công tử cứ từ từ nghiên cứu cấu tạo của pháp bảo này, đồng thời cũng không làm ảnh hưởng quá lớn đến cuộc sống thường nhật của công tử.” Tống Loan khéo môi anh đào cười nhẹ, chậm rãi nói.

“Được sao?” Diệp Vô Ưu nghe vậy không khỏi mừng thầm, đối với hắn pháp bảo có hấp dẫn lực, mỹ nữ cũng có lực hấp dẫn, nếu cả hai ở cùng một chỗ thì với hắn so ra lực hấp dẫn tự nhiên có vẻ như lớn hơn.

“Tống cô nương, nàng nói, nàng tự nguyện đi theo ta sao?” Diệp Vô Ưu tựa hồ như có chút không tin tưởng. “Đúng vậy chỉ cần Diệp công tử đồng ý, Tống Loan nguyện ý từ hôm nay trở đi làm một tỳ nữ của Diệp công tử, tùy thân hầu hạ.” Tống Loan sắc mặt bình tĩnh vô cùng, hiển nhiên nàng đã hạ quyết tâm.

“Như vậy, để ta suy nghĩ lại” Diệp Vô Ưu tâm động không thôi, thủ tịch Chú kiếm sư của Kiếm các, lại cũng là một đại mỹ nhân, bây giờ hạ mình làm thị nữ cho hắn, làm hắn có một cảm giác thỏa mãn vô ngần, điều quan trọng là phong vị đặc biệt của mỹ nhân, bên cạnh hắn mỹ nữ tuy nhiều nhưng Tống Loan có một cảm giác....phong vị vô cùng đặc biệt, bây giờ đưa lên tận mắt khiến hắn khó có thể cự tuyệt được. Suy tính mãi cuối cùng Diệp Vô Ưu cũng đáp ứng, bất quá hắn cũng đưa ra một điều kiện, từ nay về sau nếu Kiếm các chế tạo được pháp bảo thì trước tiên phải mang đến cho hắn xem, trừ phi hắn không cần mới có thể bán cho người khác. Đối với loại yêu cầu này, Tống Nhạc cũng cực kì sẵn lòng đáp ứng hắn.

142. Chương 14: Phiêu Hương Sát Thủ

Vốn Diệp Vô Ưu không muốn mang theo Hàm Yên các nàng, nhưng Lãnh Tâm m lại nói mang các nàng theo cùng sẽ tốt hơn, vì sự tình ở Phiêu Tuyết đế quốc Hàm Yên có lẽ có hiểu biết nhiều hơn mọi người. Kì dư chư nữ đều ở lại Vô Ưu sơn trang, không biết tại sao Triệu Thiên Tâm ngày ngày nhàn rỗi, cũng không có trở về y cốc mà cũng ở lại, đương nhiên phần lớn thời gian đều là cùng Tạ Phính Đình ở cùng nhau, nàng rất ít đi lại trong sơn trang nguyên nhân chủ yếu là không muốn nhìn thấy Lãnh Tâm m. Triệu Thiên Tâm cơ bản cũng hiểu được rằng muốn Diệp Vô Ưu thay nàng báo thù chỉ sợ khả năng là không lớn, bất quá nàng cũng sẽ không vì thế mà bỏ qua, một ngày nào đó nàng sẽ để cho Lãnh Tâm m thưởng thức chút lợi hại.

Diệp Vô Ưu giờ phút này tâm trạng cực kì thoải mái, hắn nằm ở xe ngựa, đầu gối lên đùi ngọc mềm mại, đầy tính đàn hồi của Lãnh Sương Sương, một tay nhẹ nhàng lướt trên những bộ phận nhạy cảm trên người nàng, một tay kia thoáng chốc lại đặt nhẹ lên đùi của Tống Loan, mặc dù không có loạn động gì, nhưng da thịt dẻo dai, co dãn động nhân của nàng khiến trong đầu hắn hiện lên vô số cảm giác xấu xa.

Tống Loan mắt phượng nhìn chăm chú vào pháp bảo trên tay của Diệp Vô Ưu, lúc này là thời gian mà nàng cần phải tận dụng mọi giây phút để nghiên cứu, nên cũng đành nhượng Diệp Vô Ưu chiếm chút tiện nghi mà không phản ứng.

“Sư tỷ, Phiêu Tuyết thành rất đẹp đúng không vậy?” Diệp Vô Ưu cánh tay phải xiết nhẹ vòng tiểu yêu nhỏ nhắn của Lãnh Sương Sương hỏi.

“Ta cũng không biết, khi còn rất nhỏ ta đã rời khỏi nơi này rồi.” Lãnh Sương Sương nhẹ nhàng lắc đầu, hơi ngừng lại một chút rồi nói tiếp “Bất quá ta nghĩ cũng không sai đâu, dù sao nó cũng là thủ phủ của Phiêu Tuyết đế quốc.”

“Ta còn chưa từng đi qua, nếu nơi đây đúng như lời đồn, chúng ta cần phải đi xem nhiều nơi.” Diệp Vô Ưu lầu bầu trong miệng.

“Lần này có lẽ chúng ta không có nhiều cơ hội để thưởng ngoạn.” Lãnh Sương Sương nhẹ nhàng lắc đầu “Chúng ta trước tiên cần đến hoàng cung, chỉ sợ trong nhất thời sự tình sẽ không được suôn sẻ.”

“Sư tỷ, tỷ đừng lo lắng, sự tình sẽ không nghiêm trọng đến thế đâu.” Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng an ủi nàng. Nói đi nói lại, Lãnh Sương Sương cũng coi như là công chúa của Phiêu Tuyết đế quốc. Nếu như năm đó cha nàng không phải mất quá sớm thì có lẽ bây giờ nàng đã danh chánh ngôn thuận là công chúa rồi.

Lãnh Sương Sương khẽ nói: “Ta không có lo lắng. Kì thật đối với việc này ta quả thật không có hứng thú gì cả!”

“Đệ cũng không có hứng thú!” Lúc này trong lòng Diệp Vô Ưu chỉ có một hứng thú đó chính là Lãnh Tâm m. Nếu không phải đại mỹ nữ này nói là sẽ thực hiện những lời hứa trước đây với hắn, thì hắn nhất định sẽ không đi đến nơi này. Diệp Vô Ưu và Lãnh Sương Sương trên xe tình chàng ý thiếp, xuân ý nồng nồng, mà bên cạnh Tổng Loan vẫn chăm chú nghiên cứu pháp bảo trên tay Diệp Vô Ưu, đối với định lực của nàng, Diệp Vô Ưu không khỏi có chút bội phục; Vốn hắn cũng muốn trêu chọc nàng một lúc nhưng nhìn thấy thần tình nàng lúc này, hắn liền bỏ ý định đó đi.

Sau vài ngày đi đường, Lam Tiểu Phong, Hàm Yên, Mộ Dung tiểu tiểu vẫn lặng lẽ theo sau xe ngựa, không hiểu Lãnh Tâm m có chủ ý gì mà mấy ngày đường không hề tìm quán trọ nghỉ chân. Có thể nói là màn trời chiếu đất, cũng may Diệp Vô Ưu bản lĩnh thích ứng với hoàn cảnh rất cao, tiểu tử này cứ an nhàn trong xe ngựa mà hưởng thụ những cảm giác mỹ lệ ôn nhu, nhưng nếu chân thật mà nói thì trong lòng hắn cũng có chút không vui, mấy ngày liền hắn không có chút cơ hội cùng Lãnh Sương Sương song tu.

Dọc đường đi, gió êm sóng lặng không có xảy ra sự cố gì, bảy ngày sau, đoàn người đã đi đến Phiêu Hương thành. Nhưng mọi người không lập tức đi đến hoàng cung mà ghé vào Phiêu Hương khách điểm ở trong thành.

“Các người trước hết hãy nghỉ ngơi ở chỗ này, không có việc gì cần thiết thì không nên đi ra ngoài, ta cần phải đi tìm hiểu chút tình hình xung quanh.” Lãnh Tâm m hướng phía Lãnh Sương Sương và Diệp Vô Ưu nói một chút rồi vội vàng chuyển thân rời đi. Chỉ là bóng nàng vừa khuất ra khỏi cửa khách điểm thì lời nói cũng dường như theo sau mà mất đi hết tác dụng.

Thấy Lãnh Tâm m đã rời khỏi, Diệp Vô Ưu vội vàng nắm lấy ngọc thủ của Lãnh Sương Sương kéo nàng ra khỏi khách điểm vừa đi vừa nói: “Đúng là nói giỡn mà, lần đầu tiên đến Phiêu Hương thành, không đi thăm thú khắp nơi mà lại chui vào trong phòng sao? Thế thì đi để làm gì?”

Tổng Loan lúc này cùng Diệp Vô Ưu có thể nói là như hình với bóng, Diệp Vô Ưu đi đâu nàng cũng sẽ nhất quyết đi theo, bởi vậy khi hắn kéo Lãnh Sương Sương xuống phố, nàng tự nhiên cũng cùng đi, hơn nữa nàng còn nhiệt tình kéo lấy cánh tay của Diệp Vô Ưu, mục đích hiển nhiên là để nghiên cứu pháp bảo của hắn. Hàm Yên cùng Mộ Dung tiểu tiểu, hai yêu quái nghịch ngợm này càng không thể có trong đầu cái đạo lý “Ở lại khách điểm, đóng chặt cửa phòng.” Còn Lam Tiểu Phong lại là một hài tử khổ mệnh, chủ nhân Mộ Dung tiểu tiểu đi đâu dĩ nhiên là với thân phận người hầu, hắn phải thấp tùng theo sau. Cứ như vậy một hàng sáu người, thông thả nối theo nhau ung dung dạo bước khắp Phiêu Hương thành.

Hình dáng bọn người Diệp Vô Ưu hiển nhiên thu hút ánh mắt của rất nhiều người, bất quá Diệp Vô Ưu với việc đó đã trở thành thói quen, một chút cũng không thèm để ý người khác nhìn mình như thế nào, tùy ý thưởng thức phong cảnh xung quanh hai bên đường. Phiêu Hương thành phồn hoa đô thị không thua kém gì Bách Hoa thành, chỉ thiếu duy nhất một vẻ đẹp đó chính là mỹ nữ quá ít.

“Đứng lại!” Đột nhiên Mộ Dung tiểu tiểu hướng về phía một thân hình gầy còm nhỏ bé lên giọng quát khê rồi chuyển thân đuổi theo.

“Tiểu tiểu, làm sao vậy?” Hàm Yên đuổi tới bên cạnh hỏi.

“Tỷ tỷ, hắc trộm đồ của ta!” Mộ Dung tiểu tiểu vừa đuổi theo vừa trả lời câu hỏi, thoáng phút chốc hai người đã đuổi theo một đoạn khá xa.

“Đúng là múa rìu qua mắt thợ mà, trước mặt ta – Vân Mộng đệ nhất thần thủ mà có người dám ra tay trộm cắp sao?” Diệp Vô Ưu ngữ khí có chút bất mãn “Sư tỷ, chúng ta cũng theo sau xem thế nào! Tóm tên trộm vặt này lại nhé?”

“Được rồi!” Lãnh Sương Sương ôn nhu cười nhẹ, tựa hồ bất luận Diệp Vô Ưu muốn làm cái gì, bọn họ cũng sẽ không hề phản đối.

Xem ra tên trộm vặt kia cũng có vài phần công phu, thân pháp nhanh chóng dị thường, so ra cũng không thua kém “vô ảnh thân pháp” của Diệp Vô Ưu chút nào. Diệp Vô Ưu bắt đầu đuổi theo trong khi tên trộm vặt này đã chạy khá xa, bởi vậy trong khoảng thời gian ngắn khó mà đuổi kịp hẳn. Tên tiểu thủ này lại biết khá rõ đường đi lối lại trong Phiêu Hương thành, thân hình không ngừng luồn lách qua những hẻm tắt ngõ nhỏ, cứ như vậy sau nửa khắc thời gian mọi người vẫn không thể đuổi kịp.

“Tỷ tỷ, tiểu thủ đã tiến vào trong kia rồi!” Mộ Dung tiểu tiểu, chỉ vào một tòa trang viện hoang phế bên đường nói, rồi phi thân lên tường viện nhảy vào bên trong, bọn người Diệp Vô Ưu cũng nhanh chóng theo sau, phi thân vào trong. Vừa hạ xuống, mọi người đã thấy mình đang đứng ở một khoảng sân lớn hoang tàn, xung quanh cỏ dại mọc đầy hiển nhiên đã lâu không có người chăm sóc.

“A... hắc biến đâu mất rồi?” Mộ Dung tiểu tiểu ngơ ngác hỏi.

“Cẩn thận!” Lãnh Sương Sương đột nhiên quát khẽ, kiêu thanh chưa dứt, trường kiếm đã xuất vó, thân hình uyển chuyển mềm mại, nhanh như thiểm điện, hoa xuất một đạo kiếm khí hình vòng cung tuyệt đẹp, tạo thành xung quanh bốn phía mọi người vô số tầng tầng lớp lớp vòng kiếm. Đây trời nổ tiễn, phi đao hướng phía chúng nhân phóng tới va vào lưới kiếm tạo lên những âm thanh “đình đình... đang đang” không ngớt. Một lát sau, vòng kiếm từ từ biến mất, thân hình Lãnh Sương Sương cũng hiện thân tại chỗ cũ, xung quanh bốn phía chúng nhân, trên mặt đất hiện ra vô số nổ tiễn phi đao tất cả đều lóe lên ánh lục sắc quang mang hiển nhiên đều được tẩm độc cực kì lợi hại.

“Dám đánh lén bốn tiểu tiên nữ, cút ra đây cho ta!” Mộ Dung tiểu tiểu ngữ khí tràn đầy tức giận quát lớn, vừa dứt lời, bốn phía đã xuất hiện hơn mười móng diện hắc y nhân vây kín xung quanh. “A... tỷ tỷ, bọn chúng rất ngoan, biết nghe lời nha, bảo bọn chúng cút ra, bọn chúng bỏ ra liền à!” Mộ Dung tiểu tiểu cười hì hì liên tục, vẻ mặt thích thú vô cùng.

“Đúng a, thật là biết nghe lời! Tiểu tiểu à, xem bọn chúng biết nghe lời người trên như vậy thì cũng không nên giết hết bọn chúng à?” Hàm Yên cũng cười hì hì nói, đối với bọn sát thủ đột nhiên xuất hiện, sắc mặt nàng không có nửa điểm lo lắng. “Nếu bọn chúng nguyện ý bỏ trở lại, ta chắc chắn sẽ không giết bọn chúng!” Mộ Dung tiểu tiểu làm vẻ suy nghĩ một lát rồi nghiêm trang nói.

“Hoàng mao nha đầu không biết trời cao đất rộng, chết đến nơi mà vẫn ở đó đại ngôn.” Một tiếng hừ nhẹ vang lên từ phía một người vẫn đứng im từ khi xuất hiện, người này cũng bịt mắt nhưng so ra có điểm bất đồng với đám người còn lại. Hắc toàn thân vận cẩm bào, mỗi một động tác bất kì cũng toát ra một cỗ khí thế bá phàm. Xem ra hắc chính là đầu lĩnh của đám hắc y nhân này.

“Tiểu tiểu này, hình như ta nghe thấy có tiếng chó sủa đâu đây thì phải?” Hàm Yên vẻ mặt ngơ ngác nhìn ngó xung quanh “Nhưng sao ta không thấy con chó đó đâu nhỉ? Ta đang muốn ăn thịt chó đây!”

“Tỷ tỷ, mắt tỷ dạo này có vẻ không được tốt lắm?” Mộ Dung tiểu tiểu vẻ mặt kì quái nhìn Hàm Yên.

“Ai nói mắt ta không tốt chứ? Tiểu tiểu, cẩn thận không ta đánh người một trận bây giờ!” Hàm Yên ánh mắt bất mãn liếc Mộ Dung tiểu tiểu.

“Tỷ tỷ, đừng nghĩ muội cười tỷ nha, một con chó lớn đứng lù lù kia sao tỷ lại không thấy chứ?” Mộ Dung tiểu tiểu vẻ mặt đầy ủy khuất, vừa nói tay vừa chỉ vào nam tử cẩm bào.

“A... thật sao... không phải ta không nhìn thấy, vốn ta tưởng đó là một con người, chỉ là xem kĩ quả có chút giống chó.” Hàm Yên nói nhanh.

“Hi hi... tỷ tỷ, đó là một con chó mà, chỉ là có chút giống người thôi!” Mộ Dung tiểu tiểu liền nói.

“Cú liễu, hai xú nha đầu, vốn ta muốn lưu lại cho hai người một đường sống, nhưng rõ là các người muốn tìm đến cái chết mà.” Nam tử cảm bào phần nộ hết lớn, rồi phát tay quát: “Sát!”

“Trời, có nhầm không vậy, chó mà cũng có thể giết người sao?” Thấy lũ sát thủ xông tới Hàm Yên bất mãn quát khê một câu, lời vừa dứt đã nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết, Lam Tiểu Phong đã động thủ. Tiểu tử này gần đây quả là quá buồn bức không tìm được cơ hội phát tiết, bây giờ cơ hội tốt vậy tự nhiên hắn không thể bỏ qua.

143. Chương 15: Tổ Y Tiên Tử

“Tỷ tỷ, chúng ta cũng lên thôi!” Mộ Dung tiểu tiểu bộ dáng kích thích vô cùng, hưng phấn nói.

“Ta không bao giờ đánh nhau với chó đâu” Hàm Yên bĩu môi khê phát nhẹ ống tay áo, quay đầu nhìn ra nơi khác “Tiểu tiểu, nếu thích người đi một mình đi”.

“Hi hi, vậy ta đi nha, ta rất thích đánh chó, đặc biệt là đim chết nó...” Mộ Dung tiểu tiểu vừa nói hết câu thân hình đã hướng phía cảm bào nam tử phóng tới “Chó con chó chạy, ta đến đánh người đây!” Nam tử vận cảm bào nghe vậy thiếu điều tức đến hộc máu mà chết, găm lên một tiếng tức giận, hữu chưởng phách không thẳng hướng Mộ Dung tiểu tiểu, muốn một chưởng giết chết nàng. Chỉ tiếc là rất nhanh sau đó, hắn phát hiện ra ý đồ của mình khó có thể thành hiện thực được, đối thủ của hắn thực lực mạnh hơn sự tưởng tượng nhiều lần.

Mặc dù nhân số của đám sát thủ nhiều hơn, nhưng so với bọn người Diệp Vô Ưu thực lực của chúng quá thấp kém, thủy chung từ đầu đến cuối cũng chỉ có Lam Tiểu Phong và Mộ Dung tiểu tiểu hai người xuất thủ, còn Lãnh Sương Sương ngoại trừ lúc đầu xuất kiếm ngăn cản sự đánh lén của bọn chúng, đến giờ vẫn đứng im lặng quan sát, mà Diệp Vô Ưu càng không bao giờ ra tay. Hắn đối với việc đâm đâm chém chém không có hứng thú gì nhiều, chính vì vậy Tổng Loan cũng lại càng không có hứng nhìn cục diện chứ chưa nói đến việc xuất chiêu. Trong chốc lát, chiến cuộc đã đi đến hồi kết, hơn mười tên môn đồ hắc y nhân nằm lán lộn trên mặt đất rên rỉ không ngừng, hiển nhiên không chết thì cũng mang trọng thương. Phía bên kia nam tử cảm bào, tấm khăn che mặt đã bị Mộ Dung tiểu tiểu chấn bay từ lúc nào không biết, sắc mặt tái nhợt nằm trên mặt đất, bản thân hắn cũng đã thọ trọng thương.

“Tỷ tỷ, tỷ đến đây hỏi cung hắn đi.” Mộ Dung tiểu tiểu hướng phía Hàm Yên ngoắc tay gọi. “Hỏi xem bọn chúng do ai phái tới, vì điều gì mà muốn giết chúng ta?” Diệp Vô Ưu mở miệng nói.

“Các người cái gì cũng sẽ không biết đâu!” Nam tử cảm bào đột nhiên phần hận nói một câu, rồi chợt nghe một tiếng “bụp” nhỏ, một dòng máu đen từ khóe miệng hắn chảy ra.

“A, tỷ tỷ, hắn tự sát!” Mộ Dung tiểu tiểu thất thanh kêu khê. “Bọn chúng đều tự sát hết rồi.” thanh âm của Lam Tiểu Phong từ phía bên kia truyền tới “Hình như trong miệng chúng có ngậm sẵn thuốc độc.”

Tất cả đã chết, trên người bọn chúng cũng không tìm được tin vật đặc biệt gì, không tìm được biện pháp gì tốt hơn, một lúc sau bọn người Diệp Vô Ưu cũng rời khỏi tòa trang viện hoang phế. Tự đứng gặp phải một bọn sát thủ khiến bọn họ không còn tâm trạng vui vẻ thưởng ngoạn phong cảnh nữa, liền kéo về khách điểm nghỉ ngơi.

“Vô Ưu ca ca, huynh nói thử xem là ai muốn giết bọn ta vậy?” Hàm Yên vẻ mặt khó hiểu ngược hỏi Diệp Vô Ưu. “Chúng ta vừa mới đặt chân đến đây đã chạm mặt với một lũ sát thủ, hiển nhiên có kẻ phái người theo dõi chúng ta từ lâu rồi.” Diệp Vô Ưu thản nhiên trả lời, ngữ khí không chút để tâm. “Nói cũng bằng không!” Lam Tiểu Phong hừ nhẹ một câu.

“Hoa tiểu si, chẳng lẽ người biết thân phận của đám sát thủ này sao?” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn Lam Tiểu Phong “Nếu không biết, người ngậm miệng lại cho ta, đừng nói lung tung!” Lam Tiểu Phong nghe vậy quả nhiên ngậm miệng không nói nữa, hắn cũng không thể tìm ra được bọn sát thủ này từ đâu mà tới?

“Đừng suy nghĩ nhiều nữa chờ sự phụ về bàn tiếp, có lẽ sự phụ có biện pháp tìm ra thân phận của bọn chúng.” Lãnh Sương Sương lãnh đạm nói “Mà cũng nên nghe theo lời sự phụ, mọi người cũng không nên tự ý ra ngoài, bọn sát thủ vừa rồi thực lực tuy yếu, nhưng cũng không thể biết được thực lực của bọn chúng lần sau sẽ ra sao, nếu gặp phải sát thủ cao cấp có lẽ bọn chúng ta chưa chắc đã phải là đối thủ.”

“Sư tử nói đúng, chúng ta về phòng nghỉ ngơi trước đã.” Diệp Vô Ưu cười hì hì, thuận tay kéo ngọc thủ Lãnh Sương Sương về phòng. “Loan tử, tử không thể tự mình về phòng được à?” thấy Tống Loan leo theo sau mình, Diệp Vô Ưu không nhịn được hỏi, tên tiểu tử này bình thường thích gọi mỹ nữ là tử tử, mà Tống Loan cũng là một đại mỹ nữ nên mấy ngày nay hắn cũng bắt đầu gọi nàng là tử tử.

“Các người có thể xem ta như không có mặt, muốn làm gì thì làm, không có can hệ gì cả.” Tống Loan sắc mặt bình tĩnh vô cùng, nàng tựa hồ như cũng đã biết Diệp Vô Ưu muốn làm gì, thông thả một chút rồi nói tiếp: “Bởi vì pháp bảo cùng người hòa một thể nên ta muốn quan sát người trong các hoàn cảnh bất đồng. Chỉ có như vậy ta mới có thể biết nguyên lý cấu tạo cụ thể của pháp bảo này.”

“Loan tử, không cần thiết phải như vậy mà?” Diệp Vô Ưu có cảm giác khóe mắt đỏ, hắn kéo Lãnh Sương Sương vào phòng hiển nhiên là muốn cùng nàng thân mật vui vẻ, bây giờ có người đi theo tự nhiên hắn có chút cảm giác không thoải mái lắm. Thật ra hắn cũng không hẹp hòi gì khi có thêm một đại mỹ nữ bên cạnh nhưng hắn lo lắng Lãnh Sương Sương không đồng ý.

“Người cứ coi như ta không tồn tại là được!” Tống Loan vẫn kiên định như cũ đi sát bên người hắn khiến hắn không khỏi có cảm giác buồn bực. Nghĩ mãi cuối cùng hắn quyết định dẹp bỏ ý nghĩ kế hoạch song tu vào ban ngày, Tống Loan mặc dù nói là sẽ đi theo hắn nhưng buổi tối sẽ là lúc bất tiện cho việc nghiên cứu pháp bảo, cho nên nàng sẽ trở về phòng của mình, đến lúc đó sẽ không còn trở ngại nữa.

“Được rồi, Loan tử, ta phải đi ngủ trước đây!” Diệp Vô Ưu có chút bất đắc dĩ, trong lòng thầm chủ định, ban ngày nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối có thể cùng Lãnh Sương Sương tiến hành song tu cũng không muộn, nếu buổi tối Tống Loan còn quẩn quýt quanh quẩn thì hắn sẽ không khách khí với nàng nữa. “Hừ, buổi tối mà người còn dám quấy rầy ta với sư tử, ta sẽ cho người biết thế nào là lợi hại.” Diệp Vô Ưu trong lòng thầm nghĩ, sau đó hai tay đặt nhẹ lên đôi ngực Lãnh Sương Sương, nhắm mắt chậm rãi tiến vào giấc mộng...

Nằm cạnh một đại mỹ nữ như Lãnh Sương Sương ngủ quả là rất thoải mái, cho nên Diệp Vô Ưu có một vài canh giờ rất ngon giấc. Đột nhiên trong phòng hương thơm của các loại sơn hào hải vị tràn ngập không gian, dạ dày co thắt khiến hắn giật mình tỉnh giấc. “Thơm quá!” Diệp Vô Ưu nhảy dựng lên ánh mắt đảo khắp phòng, hữu hảo vợ vấy một cái đùi gà tiện tay đưa lên miệng thưởng thức. Bỗng hắn phát hiện có điều gì không đúng, nhìn quanh khẽ kêu lên một tiếng: “Sư phụ tử tử, người về rồi à?”

“Sư phụ đã về được một canh giờ rồi.” thanh âm nhẹ nhàng yêu kiều của Lãnh Sương Sương vang lên sau lưng Diệp Vô Ưu, nàng uyển chuyển đi đến kéo hắn ngồi xuống rồi gấp thức ăn vào bát bắt cho hắn ăn. Diệp Vô Ưu nhìn bốn phía, phát hiện Tống Loan đã không còn ở trong phòng, lúc này chỉ còn hắn cùng Lãnh Sương Sương và Lãnh Tâm m ba người, trên mặt bàn thức ăn vừa mới được dọn lên, hương thơm ngào ngạt.

“Trước tiên hãy ăn uống đi đã, sau đó ta có việc cần nói với người.” Lãnh Tâm m liếc nhìn Diệp Vô Ưu một lát rồi lãnh đạm nói. “Úc” Diệp Vô Ưu không lên tiếng, thoải mái thư giãn từ từ thưởng thức sự chăm sóc ân cần của Lãnh Sương Sương. Thấy vậy, Lãnh Tâm m trong lòng có chút bất mãn, chỉ là vẫn không nói gì, tùy tiện gấp thức ăn. Chỉ là Lãnh Sương Sương có chút bình tĩnh khác thường, trong mắt nàng lúc này tràn ngập ánh nhu tình, đương nhiên ánh mắt này chỉ dành cho một người duy nhất là Diệp Vô Ưu mà không dành cho một ai khác, cho dù đó là Lãnh Tâm m.

“Việc đánh sát thủ ban ngày ám sát các người ta đã biết hết rồi, ta cũng đã liên lạc với người của Thiên Nhai thư viện, bọn họ sẽ nhanh chóng điều tra tin tức cho chúng ta.” Thấy Diệp Vô Ưu có vẻ đã ăn no, Lãnh Tâm m bắt đầu đi vào chính sự “Theo tình hình lúc này mà nói, Tuyết Minh Cương tuy vẫn bình an vô sự nhưng thực lực của hắn đã bị bẻ gãy hầu hết, lực lượng của hắn lúc này so với Tuyết Minh Văn căn bản không thể đối kháng được.”

“Tuyết Minh Văn có phải là nhị hoàng tử gì đó không?” Diệp Vô Ưu đột nhiên hỏi một câu.

“Không sai, hắn chính là đối thủ lớn nhất của Tuyết Minh Cương trong lần tranh đoạt ngôi vị hoàng đế này.” Lãnh Tâm m khẽ gật đầu.

“Sư phụ tử tử, bây giờ người có sự chuẩn bị gì?” Diệp Vô Ưu không phải là loại người thích chất vấn người khác, trừ phi gặp hoàn cảnh đặc biệt hắn sẽ tự giải quyết nhưng hiển nhiên bây giờ không phải là hoàn cảnh gì đặc biệt cả nên hắn giao toàn bộ chủ ý sự việc này cho Lãnh Tâm m.

“Kì thật, đối thủ chân chính của chúng ta không phải là Tuyết Minh Văn, mà là Tổ Y Môn” Lãnh Tâm m trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp: “Tổ Y Môn là một môn phái vô cùng thần bí, mấy năm trước vô danh vô tiếng nhưng vài năm gần đây, đột nhiên Tổ Y Môn lại nổi lên như cồn. Đó là nhờ một người đó là Tổ y tiên tử - Tô Tổ Tổ.”

“Vân Mộng thập tiên tử, bài danh đệ nhất chẳng phải là Tổ y tiên tử sao?” Diệp Vô Ưu buột miệng ngơ ngác hỏi, mặc dù với danh tiếng của Vân Mộng thập tiên tử hẳn nắm rõ như chỉ tay, nhưng vẫn muốn xác nhận một lần nữa.

“Không sai, đúng là nàng ta!” Lãnh Tâm m gật đầu “Bất quá, ta đối với Tổ Y Môn hiểu biết quá ít, đối với Tô Tổ Tổ càng ít hơn. Thiên Nhai thư viện đã đáp ứng tìm hiểu giúp cho chúng ta, nên trước mắt chúng ta không có chút tin tức gì về nàng ta cả. ”

“Tô Tổ Tổ... cái tên này thật lạ!” Diệp Vô Ưu lầu bầu trong miệng “Kì lạ, Thiên Nhai thư viện đối với nội tình Tổ Y Môn phải biết rõ mới phải chứ. Các nàng lúc trước chế định danh sách Vân Mộng thập tiên tử, chẳng lẽ không có điều tra qua sao?”

“Ta cũng đã nêu ra nghi vấn tương tự, nhưng trên phương diện này Thiên Nhai thư viện quả thật không có lý giải rõ ràng. Tô Tổ Tổ rất ít tham dự các sự tình trên đại lục, mà lần này trợ giúp cho Tuyết Minh Văn là lần đầu tiên nàng ta xuất sơn.”

“Nàng ta vì cái gì mà đồng ý trợ giúp cho Tuyết Minh Văn vậy?” Diệp Vô Ưu vẻ mặt khó hiểu lăm lăm trong miệng.

“Căn cứ vào suy đoán của ta, Tổ y tiên tử sở dĩ đồng ý giúp Tuyết Minh Văn có hai khả năng. Khả năng thứ nhất, Tô Tổ Tổ và Tuyết Minh Văn có tư tình với nhau. Nguyên nhân thứ hai, Tổ Y Môn mặc dù danh tiếng không nhỏ nhưng tính ra không phải là một môn phái lớn, nếu như có thể trợ giúp Tuyết Minh Văn lên ngôi cửu ngũ thì tất nhiên ở Phiêu Tuyết đế quốc, địa vị của Tổ Y Môn sẽ tăng lên thập bội.” Lãnh Tâm m hơi trầm ngâm một chút rồi nói tiếp “Thật ra còn có thể có nguyên nhân thứ ba nữa, đó là đồng thời tồn tại hai nguyên nhân trên.”

144. Chương 16: Lãnh Tâm M Đích Sơ Dạ

“Tuyết Minh Văn tại Phiêu Tuyết đế quốc đỉnh đỉnh đại danh “Phiêu Tuyết đệ nhất mỹ nam tử”, ngoài ra còn có ngoại hiệu “Phiêu Tuyết đệ nhất tài tử” chỉ điều đó thôi cũng có thể hiểu rằng hần tướng mạo anh tuấn phi phàm thông minh tuyệt thế, lại ẩn chứa khí phách đế vương nên tự nhiên được các thiếu nữ hâm mộ vô cùng.” Lãnh Tâm m lãnh đạm nói “Bất quá, hần trong mắt mọi người lúc nào cũng mang dáng vẻ một thư sinh yếu đuối bình thường, chắc chắn chỉ là ngụy trang che giấu bản chất mà thôi.”

“Lợi hại như vậy sao?” Diệp Vô Ưu sững sờ ngơ ngác “Sư phụ tỷ tỷ, tên tiểu bạch diện đó bao nhiêu tuổi rồi?”

“Tuyết Minh Văn năm nay ba mươi tuổi, mặc dù đã sớm qua tuổi thành nhân nhưng vẫn chưa thành gia lập thất, vui thú thê nhi.” Lãnh Tâm m ánh mắt bỗng lộ vẻ kì quái liếc nhìn Diệp Vô Ưu “Người hỏi chuyện này làm gì?”

“Úc, không có gì, chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi mà.” Diệp Vô Ưu nhún vai, dáng vẻ thản nhiên trả lời. Lãnh Tâm m ánh mắt đầy vẻ ngờ vực nhìn Diệp Vô Ưu, bộ dạng hần lúc này vô tư vô lự, khuôn mặt tươi cười khiến nàng nghĩ mãi cũng không ra hần tùy tiện hỏi mình vậy là nhằm mục đích gì? “Chúng ta cần thương lượng, tìm ra đối sách.” Trầm ngâm chốc lát, Lãnh Tâm m đề nghị “Các ngươi thử nói xem, làm thế nào để ta tay xuất thủ có kết quả tốt nhất?”

“Sư phụ tỷ tỷ, việc này người quyết định là được rồi mà, người nói như thế nào bọn ta làm vậy thôi.” Diệp Vô Ưu thản nhiên nói, ngữ khí đầy vẻ tin tưởng “Sư phụ tỷ tỷ người yên tâm, ta và sư tỷ nhất định sẽ làm theo lời tỷ.” Chỉ tiếc là lần này Lãnh Tâm m không còn tin tưởng Diệp Vô Ưu được nữa, nếu Diệp Vô Ưu biết nghe lời nàng nói thì hần đâu có cả ngày phá phách, Nhìn ánh mắt của hần lúc này không cần nói cũng biết rằng hần đang nghĩ đến việc bắt nàng thực hiện lời hứa. Nghĩ đến những điều đã hứa với hần, Lãnh Tâm m trong lòng không khỏi trào lên một tâm sự khúc mắc. Vốn những việc nàng nghĩ rằng khó có thể

thực hiện được thì nay Diệp Vô Ưu lại có thể dễ dàng giải quyết, điều này làm nàng có chút cảm giác không cam tâm. Tuy nàng không có phản đối mà chỉ muốn khát lần một thời gian, nhưng Diệp Vô Ưu cũng đâu có quên được lời hứa hẹn đó, hẳn lúc nào cũng chỉ muốn nàng thực hiện cho nhanh. Đáng lẽ lúc trước tại Vô Ưu sơn trang nàng đã phải thực hiện lời hứa rồi, nhưng đến tận bây giờ đã tới tận Phiêu Tuyết thành nàng vẫn còn chưa hoàn tất. Đương nhiên trong lòng Lãnh Tâm m hiểu rõ, nàng có thể chạy trốn một lần chứ không thể chạy trốn được cả đời này, Diệp Vô Ưu luôn nhìn nàng bằng ánh mắt đam mê, sở dĩ hẳn không bức bách nàng là vì hẳn hiểu rõ, nàng đã không còn cách nào mà thoát khỏi lòng bàn tay hẳn được.

“Ta tất nhiên đã có chủ ý, hiển nhiên lúc này thực lực của Tuyết Minh Văn đột nhiên đại tăng chủ yếu là do sự xuất hiện của Tô Tổ Tổ, nếu không Tuyết Minh Văn không có khả năng sở hữu một thể lực lớn mạnh như bây giờ. Bởi vậy lúc này trọng tâm của chúng ta là đối phó với Tô Tổ Tổ.” Lãnh Tâm m khuôn mặt trầm ngâm, ngữ khí hơi trầm xuống.

“Ta nghĩ chúng ta lúc này chỉ bằng binh chia nhị lộ, ta với Tuyết Minh Cương lo đối phó với thể lực của Tuyết Minh Văn tại nội cung, ngươi và Sương Sương phụ trách đối phó với Tô Tổ Tổ. Các ngươi nghĩ thế nào?”

“Không có vấn đề gì?” Diệp Vô Ưu gật đầu đáp ứng, bất quá trong lòng hẳn không nghĩ là sẽ đối phó với Tô Tổ Tổ, mà là muốn biến Tô Tổ Tổ thành lão bà của mình. Ước muốn của hẳn là muốn một mẻ bắt hết Vân Mộng thập tiên tử, mà Tô Tổ Tổ bài danh đệ nhất trong thập tiên tử, hẳn sao có thể buông tha. Diệp Vô Ưu không phản đối, Lãnh Sương Sương tự nhiên cũng đồng ý, nhưng nàng trong lòng cũng có chút nghi vấn: “Tô Tổ Tổ bây giờ đang ở trong hoàng cung hay bên ngoài vậy?”

“Tô Tổ Tổ tuyệt không có trong cung nội, tất ở bên ngoài. Nhưng nàng ta hành tung phiêu hốt, ta đang huy động đệ tử Ma tông và người của Thiên Nhai thư viện truy tìm tung tích của nàng ta. Các ngươi yên tâm nếu có tin tức gì ta sẽ chuyển ngay cho các người.” Hơi ngừng một lát, Lãnh Tâm m tiếp “Nhưng lúc này hầu hết thời gian ta phải ở trong cung nội”

“Sư phụ tỷ tỷ, nếu chúng ta muốn tìm người thì sao?” Diệp Vô Ưu vội vàng hỏi.

“Sương Sương sẽ biết cách tiến cung, nàng ta có thể đưa ngươi vào.” Lãnh Tâm m ngữ khí có chút ngập ngừng “Thôi, ta về phòng trước đây!” Lãnh Tâm m đứng dậy đi ra cửa, đến cửa phòng thân hình yêu kiều chợt dừng lại, hơi run nhẹ, khẽ mút chặt môi quyết định.

“Đúng rồi, Vô Ưu, ngươi theo ta, ta có chút việc muốn chỉ điểm cho ngươi.” Diệp Vô Ưu nghe vậy mừng rỡ vô cùng, có gì cho hẳn ư? Chắc chắn là bản thân nàng rồi. Khi nàng quay trở lại hẳn đã nghĩ đến việc bắt nàng thực hiện lời hứa, bây giờ nghe nàng nói vậy hẳn thiếu điều muốn nhảy dựng lên vì sung sướng. Hẳn nhanh chóng vẫy tay chào Lãnh Sương Sương rồi phóng nhanh ra ngoài...

Lãnh Tâm m cảm giác được Diệp Vô Ưu đã bước vào phòng, nàng không hề xoay người lại, chậm rãi đi đến bên hương sàng. Diệp Vô Ưu khẽ khép chặt cửa rồi xoay người lại, liền phát hiện Lãnh Tâm m đang cúi bả tằm phi phong trên người, động tác nhẹ nhàng uyển chuyển động lòng, Tằm phi phong chậm rãi rơi trên nền đất, thân thể ngọc ngà mềm mại hiện lên rõ ràng trong ánh nến. Diệp Vô Ưu hưng phấn cùng cực, hẳn lúc này cơ bản có thể xác định được Lãnh Tâm m muốn thực hiện lời hứa với hẳn. Thân ảnh chợt lóe, Diệp Vô Ưu đã dựa sát thân sau Lãnh Tâm m, song thủ siết nhẹ vòng ngực của nàng “Sư phụ tỷ tỷ, ta rất cực cũng đợi được đến ngày này!” Diệp Vô Ưu ghé sát vào tai nàng thì thào, hơi thở nóng rực làm ngọc diện Lãnh Tâm m cũng hồng lên trông quyến rũ vô ngần. “Ngươi thực sự muốn ta sao?” Lãnh Tâm m khẽ thở nhẹ “Ta hi vọng ngươi đáp ứng ta một điều kiện.”

“Sư phụ tỷ tỷ, là việc gì?” Diệp Vô Ưu vội hỏi, vừa hỏi ma thủ đã lần cởi thắt lưng áo. Đã quyết định ủy thân cho hẳn nên lúc này Lãnh Tâm m không chút phản đối hành động đó. Vừa cởi được áo ngoài nàng, hai tay hẳn đã ôm lấy hai đôi ngực căng tròn, đầu ngón tay khẽ vờ nhẹ đỉnh hồng châu, từng cảm giác tuyệt vời từ đầu ngón tay truyền về khiến Diệp Vô Ưu dục hỏa dâng cao vạn trượng.

“Việc của chúng ta lúc này đừng bao giờ cho Sương Sương biết được không?” Lãnh Tâm m hơi thở nặng nhọc, mặc dù trong lòng có chút không cam tâm nhưng Diệp Vô Ưu với nàng quan tâm vô cùng, tuyệt không khiến nàng có phản cảm, sự thật mà nói trong lòng nàng không hề chán ghét hẳn. Lúc này trong lòng ma thủ của hẳn, từng cảm giác nhè nhè từ hai đỉnh hồng châu truyền vào khiến cho thân thể nàng mềm nhũn không còn chút sức lực, từng luồng cảm giác bứt rứt khác lạ khiến trong sâu thẳm nội tâm nàng nổi lên một

khát vọng. Đột nhiên lúc này nàng bỗng phát hiện, kì thật trong sâu thẳm tâm hồn nàng loại cảm giác này đã tồn tại từ rất lâu rồi, chỉ là từ trước đến nay vẫn bị ý chí áp chế mà thôi.

“Sư phụ tỷ tỷ, tỷ yên tâm. Ta sẽ không nói cho Sương tỷ biết đâu!” Diệp Vô Ưu một tay ly khai đỉnh hồng châu tiếp tục cởi bỏ y phục nàng, một tay vẫn tiếp tục nâng niu đỉnh ngọc phong, trong lòng hắn biết rằng hắn sẽ không nói với Sương Sương, nhưng sẽ không cản nàng tự tìm hiểu, điều đó hắn không quan tâm. Nghe Diệp Vô Ưu đáp ứng, Lãnh Tâm m không nói gì nữa, hai mắt khép hờ mặc cho Diệp Vô Ưu thi triển ma thủ trên người nàng, hai hàm răng ngọc siết nhẹ nhưng vẫn không thể ngăn được những âm thanh rên rỉ nhẹ thoát ra. Những tiếng rên khoái lạc này đối với Diệp Vô Ưu còn hơn rất nhiều các loại thuốc kích tình.

Trong chốc lát, y phục lần lượt được cởi bỏ, một thân thể thon dài, trắng như bạch ngọc, với những đường cong quyến rũ, bí ẩn mê người hiện ra trước mắt Diệp Vô Ưu, yết hầu của hắn chuyển động lên xuống liên tục. Thân thể quyến rũ của Lãnh Tâm m như một chương trí mạng khiến hắn như có cảm giác không khí xung quanh như bị hút chặt, toàn thân đông cứng.

“Sư phụ tỷ tỷ, thân thể người đẹp quá!” Diệp Vô Ưu vuốt nhẹ thân thể nàng. Lãnh Tâm m không nói gì, chỉ “ư” khẽ một tiếng, khẽ uốn nhẹ, mặc dù chỉ là một động tác nhẹ nhàng, nhưng trong mắt Diệp Vô Ưu động tác đó mê hoặc cùng cực, trong lòng hắn dục hỏa bành trướng. Hắn rút cuộc cũng không thể nhịn được nữa, nhanh chóng cởi bỏ toàn bộ y phục, trườn lên thân hình đầy quyến rũ đó, nhẹ nhàng tách đôi chân ngọc thon dài, xâm nhập vùng cấm địa huyền bí.

Lãnh Tâm m kêu thanh khẽ “ư” một tiếng đau đớn, vật thể cứng rắn, nóng hổi của Diệp Vô Ưu đã phá tan lớp ngăn cản cuối cùng trong thông đạo nhỏ hẹp của nàng, toàn bộ xâm chiếm hết bên trong. Lãnh Tâm m đột nhiên cong người, ngọc thủ ôm chặt lấy thân thể cường tráng của Diệp Vô Ưu, mười đầu ngón tay bấu chặt lấy da thịt hắn, hàm răng ngọc nghiến chặt.

“Đừng động đây, song tu...” Lãnh Tâm m vận dụng toàn bộ sức lực nói ra vài lời. Song tu công pháp nhảy mắt đã phát động, hai luồng chân khí thông qua vị trí tiếp xúc thân mật giữa hai người, lưu chuyển tuần hoàn liên miên bất tuyệt...

“Tốt lắm!” không biết trải qua bao lâu, Lãnh Tâm m thở nhẹ ra hai tiếng, cùng lúc đó Diệp Vô Ưu cũng hét lên một tiếng sung sướng, ở trên người nàng bắt đầu chuyển động lên xuống nhịp nhàng. Hơi thở gấp gáp, kèm theo những âm thanh rên rỉ tiêu hồn, trong phòng Lãnh Tâm m lúc này xuân ý nồng nồng. Sau nửa đêm hoạt động nhịp nhàng, điên cuồng không biết mệt mỏi, Diệp Vô Ưu cuối cùng đem tất cả tinh lực bắn thẳng vào trong nội thể của người ngọc. Trận chiến chấm dứt, Diệp Vô Ưu dùng chút sức lực cuối cùng âu yếm ôm lấy thân thể lỏa lồ của Lãnh Tâm m, thể hiện một tình yêu thương vô hạn.

“Người muốn biết vì điều gì mà ta quyết định bang trợ cho Tuyết Minh Văn không?” Lãnh Tâm m đột nhiên mở miệng, vừa mới mất đi tấm thân thanh bạch mà mình cố công gìn giữ nhiều năm, nàng chợt cảm giác trong tâm hồn mình không có chút cảm giác hối hận, Giờ phút này đối với nàng nam nhân này không chỉ là sự gần gũi về thân xác mà dường như tâm hồn cũng đã hòa làm một. “Biết, là vì Tuyết Minh Đường” Diệp Vô Ưu ngừng khí mang chút đồ kị “Sư phụ tỷ tỷ, nàng không quên được hắn sao?”

“Người nói đúng một mà chưa phải là tất cả, ta làm việc này là vì Tuyết Minh Đường, nhưng tuyệt không phải là vì ta không quên được hắn.” Lãnh Tâm m trầm nói “Chỉ là vì ta từng đáp ứng với hắn một việc.”

“Là việc gì vậy?” Diệp Vô Ưu có chút hơi tò mò.

“Ta nghĩ, sự tình ta với Tuyết Minh Đường năm đó chắc người cũng biết một ít.” Lãnh Tâm m mơ màng “Chuyện đó đã qua lâu lắm rồi, ta với hắn có một lời hứa... Người biết nguyện vọng lớn nhất của Tuyết Minh Đường là gì không?”

145. Chương 17: Lăng Thần Đích Kích Tình

“Hai trăm năm trước, Vân Mộng đại lục, tứ đại đế quốc bây giờ vốn chỉ là một quốc gia duy nhất. Những năm gần đây có rất nhiều cá nhân hùng tâm vạn trượng, luôn mang trong mình một ước muốn phân đấu cả đời là thống nhất toàn Vân Mộng đại lục, và đó cũng chính là ước nguyện lớn nhất của Tuyết Minh Đường.”

Lãnh Tâm m ngừ khí chợt trầm xuống “Trước lúc hần lâm tử, ta đã đáp ứng với hần một điều đó là khí còn một hơi thở ta nhất định sẽ trợ giúp Phiêu Tuyết để quốc nhất thống Vân Mộng đại lục.”

“Không thể được, sư phụ tỷ tỷ, việc khó như vậy sao có thể dễ dàng hứa với người ta?” Diệp Vô Ưu giọng nói càng trở nên bất mãn vô cùng.

“Người nghĩ ta thích hần sao? Người ghen à?” Lãnh Tâm m giọng nói không chút tức giận, nàng hiển nhiên cũng hiểu ra sự ghen tỵ trong lời nói của Diệp Vô Ưu “Tuyết Minh Đường dù sao cũng đã chết nhiều năm rồi, lại còn là phụ thân của Sương Sương, người... hà tất phải đổ kị với hần làm gì?”

“Hần tuy đã chết nhưng tỷ vẫn không quên được hần, ta sao lại không đổ kị chứ?” Diệp Vô Ưu ầm ừc “Nếu hần không phải phụ thân của sư tỷ, ta nhất định đã mắng hần một trận rồi.”

“Đầu người có vấn đề à?” Lãnh Tâm m rốt cục cũng không thể nhẫn nại mà mắng hần một câu “Với một người đã chết cũng sinh lòng đổ kị, người đúng là hết thuốc chữa mà.”

“Hẹp hòi ư, vì sư phụ tỷ tỷ ta không cần biết cái gì là hẹp hòi cả!” Diệp Vô Ưu cao giọng. Nói thì nói vậy thôi, đêm nay hần đã hoạt động quá nhiều, mặc dù song tu công pháp trợ giúp phần lớn nhưng lúc này cũng rất mệt mỏi. Nhờ Lãnh Tâm m vẫn còn tấm thân xử nữ, nên Diệp Vô Ưu công lực thu được lợi ích rất lớn, nhưng sau một hồi phong cuồng tảo liễu đã tiêu hao quá nhiều tinh lực. Lãnh Tâm m lúc này trong lòng cảm xúc lẫn lộn, vừa bực mình, vừa buồn cười, lại xen vào đó một chút đắc ý.

Vốn cũng đã mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút nhưng chợt nhớ đến một việc, Lãnh Tâm m vội nói: “Người mau trở về phòng mình đi, không thể qua đêm tại đây được!”

“Vì sao lại không thể chứ?” Diệp Vô Ưu bất bình nói.

“Ta không muốn Sương Sương biết được việc này.” Lãnh Tâm m hừ nhẹ một tiếng “Người mau về phòng đi, bằng không từ nay về sau đừng mong ta... cho người nữa.”

“Sư phụ tỷ tỷ, người nói sao? Từ nay về sau ta có thể cùng tỷ song tu sao?” Diệp Vô Ưu vừa nghe vậy đã cười hì hì, trong lòng hí hửng vô cùng, hần đâu phải là thằng ngu mà không hiểu ý tứ trong lời nói của Lãnh Tâm m. Vốn theo ước định thì Lãnh Tâm m có thể từ nay về sau không cần để ý đến hần nữa.

“Người có đi hay không?” Lãnh Tâm m không trả lời câu hỏi của Diệp Vô Ưu, chỉ là ngừ khí hơi có chút giận dỗi.

“Gấp cái gì chứ, trước khí trời sáng ta đi là được!” Diệp Vô Ưu không muốn rời đi ngay lúc này, vòng tay ôm lấy Lãnh Tâm m, đôi bàn tay khẽ lướt nhẹ trên ngọc thể mịn màng của nàng.

“Nếu Sương Sương biết chuyện này, người từ nay về sau đừng mong chạm đến ta nữa.” Lãnh Tâm m hừ nhẹ, ngừ khí đầy vẻ ầm ừc.

“Yên tâm mà, sư tỷ không biết đâu!” Diệp Vô Ưu thuận miệng nói, trong lòng thầm nghĩ dù Lãnh Sương Sương biết cũng không có vấn đề gì lớn.

“Ta hơi mệt, đừng loạn động nữa!” Lãnh Tâm m không phản ứng gì trước hành động của hần, chỉ nhẹ nhẹ nói rồi sau đó rúc mình vào trong lòng ngực Diệp Vô Ưu, cặp mắt mĩ lệ nhắm lại, từ từ tiến vào giấc mộng đẹp.

“Sư phụ tỷ tỷ, ta cuối cùng cũng có được nàng rồi.” Diệp Vô Ưu trong lòng thầm nghĩ, Mặc dù lúc này toàn thân hần uể oải vô lực, nhưng cảm giác trong lòng hưng phấn cùng cực, cái cảm giác này khiến hần bây giờ không hề muốn ngủ chút nào...

Đôi tay háo sắc của hần bắt đầu không ngừng vuốt ve toàn thân Lãnh Tâm m rồi nhẹ lướt lên đôi bờ mông căng tròn, tiến thấp dần, thấp dần vào vùng đất bí hiểm. Lãnh Tâm m khẽ chuyển mình, ngọc thủ ngăn chặn bàn tay tham lam của Diệp Vô Ưu khiến hần sững người, khuôn mặt đầy vẻ khổ sở: “Sư phụ tỷ tỷ, sao giữ ta lại vậy?” Diệp Vô Ưu tâm trạng có chút buồn bực, hướng mắt nhìn phía cửa sổ, thấy bóng tối đã nhạt nhát, hiển nhiên không lâu nữa trời sẽ sáng.

“Người không chịu về phòng sao?” Lãnh Tâm m có chút tức giận. Diệp Vô Ưu im lặng không nói, vẻ mặt si ngốc nhìn nàng. Hình dáng giận dữ của nàng lúc này khiến phong vận thêm vài phần mê hoặc, quyến rũ.

“Người nhìn cái gì?” Lãnh Tâm m vừa xấu hổ vừa giận, ngọc chỉ cong lại cào cào cánh tay của Diệp Vô Ưu. “Sư phụ tỷ tỷ, dậy rồi à!” Diệp Vô Ưu reo lên một tiếng vui mừng rồi nhanh chóng vươn người đè chặt lên hạ thân của người ngọc.

“Không muốn ta cào cào người nữa chứ, đi ra ngoài mau!” Lãnh Tâm m giọng nói tuy còn chút tức giận nhưng đã giảm đi rất nhiều.

“Sư phụ tỷ tỷ, bây giờ còn chưa hừng sáng mà!” Diệp Vô Ưu thấp giọng nói, nam nhân vào buổi sáng sớm dục hỏa thường rất mãnh liệt, lúc này lại tiếp xúc thân mật với thân thể mịn màng tuyệt mỹ đầy tính co giãn của người ngọc khiến dục hỏa bốc cao vạn trượng. Nhìn đôi môi anh đào thơm tho quyến rũ gần trong gang tấc, hắn không nhịn được cúi xuống hôn tới. Lãnh Tâm m khẽ dẩy dựa một chút, nhưng rất nhanh như thủy triều lên một cảm giác khoan khoái từ các bộ vị nhạy cảm trên người truyền đến.

“Ừ” tiếng kiều thanh khẽ thoát ra từ đôi môi anh đào, chiếc lưỡi xinh đẹp thơm tho nhanh chóng tiến sang hòa nhập cùng sự cuồng nhiệt của Diệp Vô Ưu. Vừa say đắm cuộn lấy chiếc lưỡi mềm mại của Lãnh Tâm m, hai tay Diệp Vô Ưu nhanh chóng xoa nắn những bộ vị mẫn cảm trên thân thể nàng. Trong nháy mắt, thân ngọc trở nên nóng rực, uốn éo không ngừng, những động tác tưởng chừng như vô lực này lại khiến cho dục hỏa trong người Diệp Vô Ưu bốc lên đỉnh điểm, yết hầu lên xuống liên tục.

Kêu nhẹ một tiếng, hắn khẽ nâng cặp đùi ngọc thon dài của Lãnh Tâm m rồi nhanh chóng, mạnh mẽ tiến vào trong người nàng. “Ừ” một tiếng rên nhẹ phát ra, tựa hồ như đau đớn, tựa hồ như thỏa mãn, vừa bị phá thân chưa lâu nên hạ thân của Lãnh Tâm m vẫn chưa được hồi phục. Diệp Vô Ưu lúc này cũng không chút thương hoa tiếc ngọc, hắn liên tục nhấp nhô phong cuồng bạo vũ trên thân ngọc, những âm thanh rên rỉ vang lên liên miên không dứt...

Không biết trải qua bao lâu, Diệp Vô Ưu rốt cuộc cũng gào to một tiếng sau cùng, bao nhiêu tinh lực chân nguyên trút hết vào trong cơ thể người ngọc, rồi lão đảo muốn gục lên thân hình mềm mại của nàng, đột nhiên một cổ lực đạo cực mạnh vọt tới, Diệp Vô Ưu cả người nặng nề rơi bịch xuống nền đất.

“Sư phụ lão bà, người muốn mưu sát thân phụ hả?” Diệp Vô Ưu khuôn mặt nhăn nhó, khóc dở mếu dở, vừa rồi mới hao phí quá nhiều tinh lực, muốn ôm ấp thân thể xinh đẹp của Lãnh Tâm m nghỉ ngơi một chút thì đột nhiên bị đôi chân ngọc xinh đẹp kia cho một cước đá bay xuống giường.

“Ai cho người làm loạn?” Lãnh Tâm m kiều hứ một câu “Người còn không mau về phòng? Trời sáng rồi kìa!” Cũng khó trách Lãnh Tâm m làm vậy, bây giờ trời đã bắt đầu hừng sáng, vốn là muốn Diệp Vô Ưu thừa dịp trời tối ra ngoài để không bị người phát hiện, ai dè tên sắc quỷ này trên người nàng hoạt động lâu đến vậy. Nghĩ đến cả buổi tối hôm qua để tên tiểu sắc lang này chiếm không biết bao tiện nghi, nàng trong lòng tức giận tiện thể cho hắn một cước bay xuống giường.

“Ta đi là được rồi mà, không cần phải nặng tay thế chứ!” Diệp Vô Ưu than thở một hồi, nặng nhọc nhặt đồng quần áo la liệt trên mặt đất mặc vào. Hắn tuyệt không phải giận Lãnh Tâm m mà chỉ lo lắng nàng từ nay về sau không cho hắn cùng lên giường nữa, như vậy quả là quá phiền toái, cho nên hắn buộc phải đồng ý yêu cầu của nàng. Mặc xong quần áo, chợt Diệp Vô Ưu chạy nhanh tới bên giường, ngọc ma thủ nhanh như chớp vươn ra cào nhẹ vào bờ ngực căng tròn của Lãnh Tâm m trả thù cú đá, rồi lặc mình vọt ra ngoài theo hướng cửa sổ chạy đi. “Tử sắc lang” Lãnh Tâm m mắng thầm một tiếng, ngọc diện đỏ bừng, rất nhanh sau đó đã thấy khe thở dài...

Phòng ngủ của Lãnh Tâm m vốn ở cạnh phòng của Diệp Vô Ưu, rời khỏi phòng nàng qua phòng hắn chỉ trong một sát na thời gian, căn bản không thể có người nào phát hiện được. Nhảy vọt lên giường, Diệp Vô Ưu lúc này quả thật rất muốn ngủ một giấc cho đã đời, tối qua hoạt động cả nửa đêm, sáng sớm lại đại chiến thêm lần nữa, chưa có giờ phút nào được ngơi nghỉ, lúc này quả thật cần phải dưỡng sức một thời gian. Lúc này, khi Diệp Vô Ưu trong phòng đang ngáy khò khò thì ở cách xa hàng ngàn dặm, ở bên ngoài Vô Ưu sơn trang lại náo nhiệt dị thường. Ngày hôm nay là ngày đầu tiên chính thức tuyên bố danh sách Tiên bảng, trên Tiên bảng lần này phân đông là người tu tiên tham gia Bình giám đại hội, nhưng kể cả người không tu tiên cũng chú ý vô cùng bởi lẽ danh sách thứ bậc lần này sẽ cho họ sự lựa chọn quan trọng khi gia nhập một môn phái tu tiên.

Vốn tất cả mọi người đều nghĩ rằng đứng vị trí thứ nhất trong tiên bảng lần này sẽ là một người của Tán Tiên môn – Tiêu Diêu. Với tu vi cao thâm của Tiêu Diêu chắc chắn không cần phải nói, Tán Tiên môn nhất

định sẽ lại tiếp tục bảo trì ngôi vị đệ nhất môn phái, Nhưng khi nhìn lên Tiên bảng họ mới biết rằng mình đã sai, chẳng những Tiêu Diêu không phải đệ nhất nhân trên Tiên bảng, mà căn cứ vào danh sách trên đó chỉ sợ Tán Tiên môn danh hiệu đệ nhất Tu tiên môn phái cũng khó lòng giữ được.

Tiên bảng đệ nhất là Hoa Vân La – cao cấp tu sĩ. Cái tên Hoa Vân La này khiến mọi người đều ngờ vực, bởi lẽ đại bộ phận họ chưa hề nghe nói qua, nhưng thực lực đạt tới cảnh giới cao cấp tu sĩ thì không khỏi cảm thấy khiếp sợ. Bọn họ không thể nghĩ rằng trên đời lại có người đạt tới cảnh giới cao cấp tu sĩ, chỉ là nếu họ biết rằng tu vi thực tế của nàng lúc này đã vượt xa cảnh giới tu sĩ đạt tới chân nhân cảnh giới thì chỉ sợ bọn họ sẽ chết đứng đứng đường trường.

Khi được giới thiệu bọn họ mới biết rằng nàng là vị cung chủ thần bí của Vô Song cung. Đến lúc này trong lòng ai cũng nghĩ, Vô Song cung thực lực quả có thể trở thành tu tiên đệ nhất môn phái. Bài danh đệ nhất tiên bảng có thể ngoài ý muốn của mọi người, nhưng khi biết Hoa Vân La là Vô Song cung chủ thì mọi người cũng dần xem đó là điều dễ hiểu. Nhưng khi nhìn đến cái tên ở vị trí thứ hai, thì quả thực họ không thể nào nghĩ đến được.

146. Chương 18: Kỳ Quái Đích Tiên Bảng

Lúc này trong lòng họ thắc mắc vô cùng, tiểu yêu tinh đó nhìn bộ dạng bên ngoài nhiều nhất cũng chỉ mười hai tuổi làm sao có thể đạt tới thực lực của một trung cấp tu sĩ? Chỉ là bọn họ vô cùng tin tưởng danh vọng của Thiên Nhai thư viện. Tiên bảng không thể nào sai, nhưng cũng không ít người trong lòng hoài nghi không thôi, có hay không việc Diệp Vô Ưu tu luyện yếu quyết sai đường. Bằng không, tại sao Giang Thiên Thiên lại có thể có tu vi cao cường như vậy?

Hoài nghi cũng chỉ là hoài nghi, Diệp Vô Ưu căn bản không có mặt tại Vô Ưu sơn trang, những nghi hoặc của bọn họ cũng chỉ có thể dẫu ở trong lòng mà thôi. Chỉ là khi nhìn đến tên của người đứng thứ ba thì họ đã không thể nhẫn nại được nữa. Bài danh đệ tam, Tiêu Diêu – trung cấp tu sĩ, vì cái gì mà Giang Thiên Thiên được bài danh đệ nhị mà Tiêu Diêu lại phải xếp ở vị trí thứ ba? Sao không phải là Tiêu Diêu xếp trước Giang Thiên Thiên? Nếu không chỉ ít cũng phải cả hai người đồng xếp thứ hai?

.Có người đến hỏi thẳng Lăng Nguyệt Nguyệt yêu cầu trả lời thắc mắc, Lăng Nguyệt Nguyệt bình đạm trả lời, đúng là đều đạt tới cảnh giới trung cấp tu sĩ nhưng trong một cấp cũng phân chia cao thấp, Tiêu Diêu mới chỉ đạt đến trung cấp tu sĩ, còn Giang Thiên Thiên đã đạt tới đỉnh phong, sắp đột phá cảnh giới cho nên Giang Thiên Thiên tu vi xem ra cao hơn Tiêu Diêu chút ít. Chính vì vậy, Lăng Nguyệt Nguyệt đã đưa ra quyết định này, nhưng nàng không có nói ra mà chỉ nói Thiên Nhai thư viện có biện pháp độc môn để đưa ra phán đoán sau cùng.

Sau khi xem tiếp mười cái tên tiếp theo trên danh sách thì thấy tất cả đều là sơ cấp tu sĩ, Lãnh Tâm xếp hạng bốn, Hoa Nguyệt Lan xếp thứ chín, Lâm Lộng Nguyệt đứng thứ mười. Tán Tiên môn ba vị sư huynh của Tiêu Diêu phân chia chiếm vị trí năm, sáu, bảy, đứng thứ tám lại là nha đầu Hàm Yên. Nếu Diệp Vô Ưu đích thân nhìn thấy vị trí này chắc hẳn cũng thấy kì quái, bởi vì mười người xếp trên tiên bảng lần này hẳn cơ bản đều biết. Vốn hẳn quen biết rất ít người, từng là đại lục thập đại cao thủ chỉ có một người còn có tên trên tiên bảng là Lãnh Tâm m.

Đương nhiên kì thật nghiêm khắc mà nói, thì đứng ở vị trí đệ nhất trên tiên bảng phải là Tiêu Vãn Thiên. Nhưng Tiêu Vãn Thiên đã phi thăng thành tiên nên không thể xem là người của Vân Mộng đại lục được. Mặt khác, danh sách trên Tiên bảng cũng chưa thật hoàn chỉnh tuyệt đối, bởi vì còn có rất nhiều người trên khắp đại lục có tu vi cường đại, nhưng không tham gia tu tiên bình giám.

Nói tóm lại, nhìn danh sách tiên bảng lần này, trong mười người Tán Tiên môn chiếm bốn vị trí. Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là môn phái danh gia lớn nhất đại lục. Trên thực tế, rất nhiều người cũng thầm hiểu rằng vị trí đệ nhất danh gia lẽ ra phải thuộc về Vô Ưu sơn trang của Diệp Vô Ưu. Thiên Thiên và Hàm Yên xuất thân môn phái đều từ Vô Ưu sơn trang. Còn Hoa Vân La và Hoa Nguyệt Lan bề ngoài tuy xuất thân từ Vô Song cung, tư tình giữa ba người bọn họ ngoại nhân không có nhiều người biết được, nhưng Vô Song cung và mẫu thân của Diệp Vô Ưu là Yến Ngọc Giao có quan hệ mật thiết, thiên hạ ai cũng biết. Rõ ràng Vô Ưu sơn trang và Vô Song cung là một thể thống nhất.

Đương nhiên Lãnh Tâm m và Vô Ưu sơn trang lúc này cũng đã có một quan hệ cực kì mật thiết, chỉ một số ít người trong chúng nhân biết được. Theo lí thuyết thì Vô Song cung và Ma tông tuyệt không có quan hệ gì, vậy làm sao Diệp Vô Ưu và Lãnh Tâm m lại có quan hệ thân thiết như thế? Và bọn họ lại càng không thể biết rằng trong lúc này tại Phiêu Hương thành cách xa nơi đây hàng ngàn dặm, Diệp Vô Ưu đã chiếm được tấm thân xử nữ của Lãnh Tâm m.

Mặc kệ các mối quan hệ, nói tóm lại, bây giờ tất cả bọn họ đều bắt đầu có cảm giác đổ kị với Diệp Vô Ưu, nếu trước kia là vì món pháp bảo trên tay hắn thì bây giờ họ dần cảm giác được thực lực đáng sợ của hắn, nhưng đáng tiếc là họ không đánh giá được hết bản thân của Diệp Vô Ưu và những người xung quanh hắn, đặc biệt là Vô Song cung chủ Hoa Vân La – tu vi đạt tới cảnh giới cao cấp tu sĩ, việc này quả đã ngoài dự liệu của nhiều người. Hơn nữa Diệp Vô Ưu có quan hệ mật thiết với Thiên Nhai thư viện điều này lại càng khiến người ta đổ kị hơn,

.Cứ như vậy, chuyện Diệp Vô Ưu có quan hệ mật thiết với Thiên Nhai thư viện tự nhiên lại khiến người khác kiêng kị. Các thế lực thù địch với Thiên Nhai thư viện đều do dự. Dù cho có kế hoạch gì với Thiên Nhai, mấy người bọn họ cũng chỉ biết nhìn trời, có muốn động thủ cũng phải đợi điều tra kĩ thực lực của Vô Ưu sơn trang. Có điều, muốn biết rõ Vô Ưu sơn trang, đâu phải là một chuyện dễ dàng.

Diệp Vô Ưu tuyệt không biết đến việc này, hắn hoàn toàn vô tư vô lự ngủ một giấc ngon lành thẳng đến giữa trưa. Khi vừa mở mắt tỉnh dậy, hắn bỗng giật mình phát hiện một bóng người ngồi lù lù ở đầu giường. Người đó không phải ai khác chính là Tống Loan, nàng đang ngồi bất động nhìn chăm chăm vào tay trái của hắn, bất quá mấy ngày nay hắn cũng đã tập coi việc đó là một thói quen nên không để ý gì nhiều.

“Loan tỷ, mấy suốt ngày giường mắt nhìn cái của nợ này không thấy mệt hả?” Diệp Vô Ưu thấy ánh mắt si mê của Tống Loan không nhịn được hỏi lớn.

“Thói quen rồi!” Tống Loan lạnh nhạt nói, đầu cũng không ngẩng lên, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào món pháp bảo “Mấy ngày nay ngươi còn có chút rảnh rỗi ta muốn tận dụng thời gian nghiên cứu thật kĩ, nếu không để đến lúc ngươi có việc, thì sợ rằng không còn có cơ hội tốt như thế này nữa.”

Diệp Vô Ưu đang muốn mở miệng phản bác thì thấy Lãnh Sương Sương đẩy cửa bước vào. “Sư đệ ngươi dậy rồi à?” Lãnh Sương Sương thân hình uyển chuyển bước đến gần, ngữ khí ôn nhu vô cùng đầy vẻ quan tâm.

“Sư tỷ có việc gì sao?” Diệp Vô Ưu vội hỏi, nói thật lúc này hắn chỉ muốn có việc gì đó làm, bằng không sẽ lại bị Tống Loan quấy rầy không thôi. “Sư phụ tìm ngươi.” Lãnh Sương Sương gật đầu khẽ nói.

“Ừ, ta lập tức đi ngay đây!” Diệp Vô Ưu từ trên giường nhảy dựng lên, hắn vốn để nguyên quần áo mà ngủ, nên cũng không cần mặc y phục, liền kéo Lãnh Sương Sương chạy bay ra ngoài phòng. Vừa bước vào phòng của Lãnh Tâm m chợt nhớ đến những hình ảnh kích tình tối hôm qua, Diệp Vô Ưu không nhịn được ánh mắt nhìn Lãnh Tâm m cười si mê. Nhưng đáng tiếc là hắn đã phải thất vọng một phen vì vẻ mặt Lãnh Tâm m lúc này lạnh đậm vô cùng, dù hắn xuất hiện, sắc diện nàng tuyệt không có chút thay đổi khác thường.

“Ta đã có được tin tình báo do người của Thiên Nhai thư viện mang tới.” Lãnh Tâm m đưa cho Diệp Vô Ưu một tấm bản đồ thô sơ giản lược “Điểm chấm trên tấm bản đồ chính là nơi tọa lạc của Tô Tổ Tổ.”

“Đây là địa phương nào?” Diệp Vô Ưu thoáng nhìn tấm địa đồ. Hắn đối với Phiêu Hương thành không biết nhiều, có nhìn tấm bản đồ mãi thì rốt cuộc cũng không biết được nơi nào với nơi nào.

“Đây là một tòa trạch tử của một phú gia Phiêu Hương thành tên là Lí Quách.” Lãnh Tâm m khẽ liếc Diệp Vô Ưu, trong mắt ánh lên một tia cổ quái “Lí Quách và hoàng thất của Phiêu Tuyết đế quốc có một mối liên lạc vô cùng mật thiết, chỗ kì lạ theo ta được biết Lí Quách lẽ ra là một phương thế lực trực thuộc Tuyết Minh Cương, không biết vì sao Tô Tổ Tổ lại dùng chân ở đây.”

“Rất đơn giản thôi mà, Lí Quách có thể bị tên cái gì Tuyết Minh Văn dụ dỗ thu phục rồi!” Diệp Vô Ưu dương dương tự đắc nói.

“Việc này không còn nhiều thời gian để xác minh nữa, ta đã nhờ người của Thiên Nhai thư viện điều tra giùm, sẽ rất nhanh có kết quả thôi.” Lãnh Tâm m đột nhiên sắc mặt có chút ngưng trọng “Lí Quách mặc dù bề ngoài chỉ là một thương nhân bình thường, nhưng trên thực tế hắn cũng có một thế lực không nhỏ,

đối với hoàng thất có ảnh hưởng rất lớn. Nếu hấn thực sự quy phục Tuyết Minh Văn thì xem ra khá bất lợi cho chúng ta.”

“Tô Tổ Tổ tu vi đạt đến cảnh giới nào vậy? Ta và sư tỷ không thể đối phó với nàng ta sao?” Diệp Vô Ưu nghĩ một hồi rồi khẽ hỏi.

“Không rõ ràng lắm, nhưng các người cứ thử một phen xem sao!” Lãnh Tâm m khẽ lắc đầu “Tuy nhiên, căn cứ theo phán đoán của ta, phỏng chừng tu vi của Tô Tổ Tổ không thấp, các người muốn đánh bại nàng ta không phải là một việc đơn giản, hơn nữa xung quanh tất có nhiều thủ hạ xuất sắc, so với hộ vệ hoàng cung cũng không thua kém gì nhiều.”

“Không có vấn đề gì, chỉ cần Tô Tổ Tổ tu vi không quá lợi hại là được rồi!” Diệp Vô Ưu sắc mặt tự mãn, ngữ khí mười phần tự tin “Có phá hư của Hàm Yên nha đầu và thiên lôi đạn của Mộ Dung tiểu tiểu là quá đủ rồi, nhiều thế nào cũng không quan trọng.”

“Tạm thời không được tự ý hành động, người chờ ta điều tra mọi việc rõ ràng xem Lí Quách đúng là đã quy phục phe Tuyết Minh Văn hay không thì mới bàn tiếp.” Lãnh Tâm m trầm ngâm một lúc rồi nói “Ta có việc quan trọng cần vào cung gấp, các người tự mình giám sát hành động của Tô Tổ Tổ. Nàng ta khẳng định có liên lạc với Tuyết Minh Văn, chỉ là liên lạc như thế nào chúng ta chưa rõ lắm.”

“Thật là quái lạ, tại sao Tô Tổ Tổ không trực tiếp đi lí đến hoàng cung?” Diệp Vô Ưu lầu bầu trong miệng “Theo lí mà nói, nàng ta lẽ ra ở hoàng cung không tốt hơn sao? Hơn nữa so với bên ngoài lại an toàn hơn nhiều!”

“Việc này ta cũng không được rõ ràng lắm, bất quá trong cung cũng không phải nơi tĩnh lặng gì, so với bên ngoài cũng không an toàn hơn là bao.” Lãnh Tâm m lạnh nhạt trả lời “Mặt khác, ta cơ bản đã hiểu Tô Tổ Tổ vì điều gì mà mà trợ giúp cho Tuyết Minh Văn. Việc này xem ra so với phán đoán của chúng ta lúc trước cơ bản là đồng nhất.”

“Sư phụ tỷ tỷ, người nói Tô Tổ Tổ thực sự có tư tình với Tuyết Minh Văn sao?” Diệp Vô Ưu vội vàng hỏi. Hấn đối với việc này vô cùng quan tâm, tâm nguyện của hấn vốn là một lưới bắt hết Vân Mộng thập đại tiên tử, bây giờ sự tình liên quan đến việc mỹ nhân bài danh đệ nhất đã yêu người khác thì hấn sao thể không quan tâm.

“Quả thật là có việc này, Tô Tổ Tổ và Tuyết Minh Văn có tư tình riêng, tuy không được rõ ràng lắm nhưng bọn họ có tu giao thì không sai!” Lãnh Tâm m khẽ nói “Mặt khác, Tuyết Minh Văn quả thật đồng ý hứa tặng cho Tô Tổ Tổ và Tổ Y Môn một vật, cụ thể là gì đến lúc này ta cũng chưa rõ, nhưng khẳng định rằng Tuyết Minh Văn đã đưa ra điều kiện vô cùng quyến rũ cho Tô Tổ Tổ và Tổ Y môn.”

147. Chương 19: Đục Nước Béo Cò

“Không sai, Tô Tổ Tổ chính là nhân vật mấu chốt của chuyện này. Tổ Y Môn vốn là một môn phái không có danh tiếng gì nhiều, nếu không xuất hiện một Tô Tổ Tổ thì căn bản không có bao nhiêu người biết Tổ Y Môn tồn tại. Có thể nói Tô Tổ Tổ chính là một chiêu bài của Tổ Y Môn hay nói một cách khác, Tổ Y Môn là Tô Tổ Tổ, Tô Tổ Tổ là Tổ Y môn, bởi vậy mục tiêu chính lúc này của chúng ta là li gián mối quan hệ của Tô Tổ Tổ và Tuyết Minh Văn, nếu không làm được điều đó thì trực tiếp diệt Tô Tổ Tổ.”

“Ây, đem một đại mỹ nhân trừ đi quả là thật đáng tiếc!” Diệp Vô Ưu lầm bầm trong miệng.

“Trong lòng người có phải đang muốn chiếm lấy Tô Tổ Tổ cho mình phải không?” Lãnh Tâm m hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không hề có chút tức giận “Người nếu có thể có thể làm được việc này, chẳng những có được mỹ nhân mà chúng ta cũng có thể giải quyết được không ít phiền toái, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.”

Diệp Vô Ưu ưỡn ngực đầy vẻ tự tin “Sư phụ tỷ tỷ, người chờ đấy mà xem!”

“Kì thật thì trừ khử Tô Tổ Tổ đi là biện pháp đơn giản nhất.” Lãnh Tâm m lạnh lùng nói “Bất quá nếu có thể thu phục nàng, đối với chúng ta từ nay về sau cũng có sự trợ giúp rất lớn, cho nên nếu người tự tin có thể theo đuổi được Tô Tổ Tổ, khiến nàng rời bỏ Tuyết Minh Văn thì tùy người hành động vậy.”

“Yên tâm đi sư phụ tỷ tỷ, không có điều gì cản được ta cả!” Diệp Vô Ưu trong lòng cười hì hì “Ta ngay cả sư phụ tỷ tỷ còn có thể đưa lên giường được mà lại không dám theo đuổi Tô Tổ Tổ sao?” kien

“Đã như thế thì người mau mau chuẩn bị hành động đi!” Lãnh Tâm m ngữ khí đầy vẻ lãnh đạm, không biết vì cái gì mà trong lòng nàng lúc này bỗng có chút cảm giác không được thoải mái, dừng một chút rồi nói tiếp “Người cũng cần phải cẩn thận một chút, các người hôm qua gặp phải đám sát thủ, tất là do Tuyết Minh Văn phái đến. Dù đám sát thủ này thân thủ không cao, nhưng có thể bọn chúng chỉ là mồi nhử để thử thực lực của các người, cho nên nếu còn sát thủ xuất hiện nữa chỉ sợ không còn là sát thủ bình thường đâu.”

“Sư phụ tỷ tỷ người cứ yên tâm, ta sẽ cẩn thận mà!” Diệp Vô Ưu sắc mặt lạnh lùng “Muốn giết ta ư? Không có dễ dàng như vậy đâu!”

“Thôi được rồi ta cần phải vào cung bây giờ, trong vòng mấy ngày nữa ta có thể rất ít quay lại. Nếu có cấp sự gì, bảo Sương Sương vào cung tìm ta.” Lãnh Tâm m lãnh đạm nói vài câu rồi đứng lên nhanh chóng ra ngoài.

“Cứ như vậy mà đi sao?” Diệp Vô Ưu trong lòng có chút không vui, vốn là muốn tìm cơ hội ở cùng nàng riêng tư một lúc, bây giờ xem ra không còn cơ hội nữa rồi, chỉ là hấn không biết rằng Lãnh Tâm m đi nhanh như vậy là vì không muốn bị hấn quấy rầy.

“Sư đệ, chúng ta bây giờ làm gì đây?” Lãnh Sương Sương ôn nhu hỏi “Bây giờ đi tìm Tô Tổ Tổ, hay để buổi tối?”

“Sư tỷ, tỷ nói xem danh khí Tô Tổ Tổ lớn như vậy, nếu có người biết nàng ta ở tại nhà của Lí Quách, thì cả Phiêu Hương thành một ngày không biết có bao nhiêu người đến bái phỏng nàng ta, đúng không?” Diệp Vô Ưu suy nghĩ hỏi.

“Đúng là sẽ như thế!” Lãnh Sương Sương gật đầu đồng tình “Có điều ta nghĩ bây giờ người bình thường tất không thể biết Tô Tổ Tổ ở tại nhà của Lí Quách, chúng ta biết được là nhờ vào thông tin điều tra của Thiên Nhai thư viện mà thôi.”

“Đúng rồi! Cho nên ta nghĩ, nếu chúng ta quang minh chánh đại đến bái kiến Tô Tổ Tổ, khẳng định họ sẽ nói Tô Tổ Tổ không có ở đó. Bởi vậy chúng ta phải dùng biện pháp khiến nàng ta không thể từ chối gặp mặt.”

Lãnh Sương Sương khẽ gật đầu rồi nhẹ giọng: “Người định làm như thế nào?”

“Hi hi... sư tỷ, Vân Mộng đệ nhất mỹ nữ ở tại Phiêu Hương thành tự nhiên là muốn cho mọi người ngắm nhìn, hơn nữa bọn nam nhân trong Phiêu Hương thành biết được Vân Mộng đệ nhất mỹ nữ tự nhiên lại ở ngay trong thành mà không một lần chiêm ngưỡng, khẳng định sẽ hối hận đến chết.” Diệp Vô Ưu cười hì hì nói tiếp “Ta quả thực muốn làm một chuyện tốt, nói cho mọi người biết Tô Tổ Tổ đang ở tại nhà của Lí Quách.”

“Nếu như vậy chỉ sợ Quách gia sẽ trở thành đích ngắm của mọi người, đến lúc đó chỉ sợ Tô Tổ Tổ muốn giấu mặt cũng không giấu được nữa.” Lãnh Sương Sương khuôn mặt rạng rỡ tươi cười: “Sư đệ, người không phải định **c nước béo cò đấy chứ?”

“Cũng không đúng à, ta nghĩ Tô Tổ Tổ đã biết hành tung của chúng ta, bắt luận chúng ta lúc này đến bái phỏng hay lén lút tìm nàng thì nàng ta có lẽ đều có sự chuẩn bị trước.” Nói đến đây Diệp Vô Ưu dừng lại một chút, khuôn mặt dương dương đắc ý: “Ta chỉ muốn nơi này càng loạn lớn thì càng tốt, cho nên có **c nước béo cò hay không thì để về sau tính tiếp thôi.”

“Vậy người chuẩn bị thế nào để truyền tin tức này ra ngoài chứ? Kì thật nếu nhờ Ma tông và Thiên Nhai thư viện truyền tin ra ngoài thì rất nhanh thôi.” Lãnh Sương Sương khẽ nói.

“Việc này thật ra không cần thiết phải làm phiền đến sư phụ tỷ tỷ, ta sẽ đích thân cùng Hàm Yên nha đầu đi làm, dù sao thì tiểu yêu tinh đó cũng rất thích làm những việc như vậy. Nha đầu kia cả ngày đều muốn náo loạn thiên hạ, bây giờ cho cô ta một cơ hội tốt thể này khẳng định là sẽ rất thích thú.” Hiển nhiên Diệp Vô Ưu với tính cách Hàm Yên hiểu rõ vô cùng.

.Hàm Yên vừa nghe hân muốn nàng truyền bá tin tức này đã vội đáp ứng ngay, rồi sau đó còn lôi kéo thêm tiểu yêu tinh Mộ Dung tiểu tiểu cùng Lam Tiểu Phong làm người đồng hành...kien

Toàn thân vận tố y, thân hình yếu diệu, không chút son phấn trang điểm, tất cả thấm đẫm một vẻ đẹp tự nhiên diễm tuyệt thiên hạ, thật khó mà kiếm được trên đời này một ngọn bút để lột tả toàn bộ vẻ đẹp của Tố y tiên tử - Tô Tố Tố. Lúc này trong phủ trạch của Lí Quách, Tố y tiên tử mảy liễu hơi cau, vẻ xinh đẹp mang thêm vài phần trầm tư động lòng người, làm cho người nhìn không khỏi trong lòng thương tiếc.

“Tô tiên tử, làm sao bây giờ?” Người vừa nói chính là một trung niên nam tử, dáng vẻ to béo, khuôn mặt phúc tướng, người này không phải ai xa lạ, đó chính là đại tài phú Phiêu Hương thành Lí Quách. Đứng bên cạnh Lí Quách lúc này là một nha hoàn và một cô gái xinh đẹp, dung mạo đáng được liệt vào hàng mỹ nhân, nhưng trước mặt Tô Tố Tố thì lại dường như rất tầm thường.

“Tô tỷ tỷ, bên ngoài càng lúc càng nhiều người kéo đến, thủ môn hộ vệ sợ rằng không thể ngăn cản thêm được lâu nữa.” Thanh âm ngọt ngào dễ nghe mang thêm vài phần lo lắng hiển nhiên là của cô gái xinh đẹp kia. Nàng chính là nữ nhi độc nhất của Lí Quách – Lí Lâm. Lí Lâm mặc dù là thân sinh nữ nhi của Lí Quách nhưng tại Phiêu Hương thành lại không có một chút danh tiếng gì, thậm chí còn rất nhiều người căn bản không biết rằng Lí Quách còn có một nữ nhi.

“Lâm muội, muội tra xem cho ta ai là kẻ đã phao ra tin này?” Tô Tố Tố rốt cục cũng mở miệng, thanh âm nhẹ như một hơi thở, dù khác thường nhưng người nghe lại thấy rất rõ ràng không thiếu một chữ.

“Sự việc này bắt đầu được truyền bá từ khoảng giữa trưa, nhưng với một tốc độ rất nhanh, vì vậy mà bây giờ cơ hồ cả Phiêu Hương thành đều biết hết!” Lí Lâm khẽ lắc đầu: “Hiện tại bên ngoài trang đã tụ tập vô số người trong đó có không ít các vương tôn công tử, nếu như tỷ không đồng ý ra gặp họ thì chúng ta gần như sẽ đắc tội với cả Phiêu Hương thành, như vậy đối với chúng ta vô cùng bất lợi.”

“Xem ra ta không còn có thể che giấu được nữa!” Tô Tố Tố khẽ thở dài một tiếng: “Lâm muội, không cần tìm kiếm người truyền bá tin này nữa, ta đã biết hẳn là ai rồi!”

“Tô tỷ tỷ, tỷ biết là ai sao?” Lí Lâm khuôn mặt sững sờ, vội hỏi.

“Có lẽ ta đã phán đoán sai, ta nghĩ những ngày này sẽ không có bất ngờ gì xảy ra, chuyện này chắc chắn là do Lãnh Tâm m làm ra.” Tô Tố Tố dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Chúng ta hành động còn hơi chậm trễ thành ra bây giờ có chút phiền toái, Lãnh Tâm m xem ra còn khó đối phó hơn Tuyết Minh Cương nhiều.”

“Không phải là Ma tông tông chủ sao? Có cái gì mà ghê gớm chứ?” Lí Lâm ngữ khí đầy vẻ cao ngạo “Tô tỷ tỷ, bổn sự của chúng ta không thể vì sợ cô ta mà không làm nữa chứ?”

“Lâm muội muội không được xem thường Lãnh Tâm m.” Tô Tố Tố sắc mặt có vẻ ngưng trọng, nếu như nàng ta có thể trở thành Ma tông tông chủ hiển nhiên thực lực không thể xem thường. Hơn nữa ta vừa mới nhận được tin tức, tại lần đề xuất tiên bảng lần này Lãnh Tâm m vẫn đứng trên bảng thượng.”

“Cái tiên bảng kia một chút cũng không chính xác, rất nhiều người không đến bình giám, tô tỷ tỷ ngay cả tỷ cũng không đến mà!” Lí Lâm bĩu môi nói: “Ta cuối cùng cũng hiểu rằng cái gì bình giám kia không đáng để xem, kết quả bình giám cũng như danh sách trên tiên bảng cũng không đáng để nhìn, bởi vì trên đại lục này còn có rất nhiều các cao nhân không tiến hành bình giám.”

Tô Tố Tố nghe vậy liền lắc đầu: “Tiêu Vãn Thiên khi phi thăng thành thiên ta chính mắt nhìn thấy hẳn tự mình nói ra phương pháp bình giám, tự nhiên không thể sai, chỉ là ta không thể hiểu được tại sao hẳn lại chọn Diệp Vô Ưu làm bình giám giả.”

“Tô tỷ tỷ, gã Diệp Vô Ưu đó rốt cuộc là ai vậy?” Lí Lâm có chút tò mò hỏi.

“Ta đối với hắn cũng không biết nhiều, ngày đó ta đến Tán Tiên môn, vì sợ có nhiều người phát hiện nên bí mật che giấu hành tung rất ít lộ diện ra ngoài, nên cũng chưa từng cùng hắn nói chuyện lần nào.” Tô Tố Tố trầm ngâm một lát rồi thông thả nói tiếp: “A... nói thế nào nhỉ, nếu người gặp hắn thì khẳng định người sẽ thấy hắn rất đẹp.”

“Rất đẹp?” Lí Lâm khuôn mặt sững sờ, hai mắt mở to nhìn Tô Tố Tố: “Tô tỷ tỷ, Diệp Vô Ưu không phải nam nhân sao?”

“Là nam nhân, nhưng hấn quả thật rất đẹp!” Tô Tổ Tổ vẻ mặt lộ ra chút cổ quái “Nếu hấn là con gái, ta chắc chắn khẳng định hấn sẽ chiếm một vị trí trong Vân Mộng thập đại tiên tử.”

“A... không thể có chuyện đó được!” Lí Lâm dáng vẻ khó tin.

“Người rất nhanh thôi sẽ biết sự thật, bởi vì hấn đã đặt chân đến Phiêu Hương thành, hơn nữa ta nghĩ rằng không bao lâu nữa hấn và chúng ta sẽ hội kiến.” Tô Tổ Tổ cười ảm đạm “Đối với người này, ta cũng chỉ biết rằng hấn là nhi tử độc nhất của Vân Mộng đệ nhất tiên tử Yến Ngọc Giao và là hôn phu của Vô Song thánh nữ Yến Băng Cơ, là tu tiên bình giám giả duy nhất của cả Vân Mộng đại lục, có thể nói thân phận của hấn bây giờ không có ai có thể so sánh được.”

“Là nhi tử của Yến Ngọc Giao sao?” Lí Quách bên cạnh từ đầu đến giờ vẫn ngồi yên bỗng thất thanh hỏi “Tô tiên tử nói sao? Cha hấn là Diệp phi phạm?”

Tô Tổ Tổ khẽ gật đầu: “Không sai! Kì thật chỉ cần các người thấy hấn, cũng có thể hiểu được hấn và Yến ngọc giao có quan hệ mật thiết dường nào, diện mạo hai người giống nhau như đúc.”

“Tô tỷ tỷ, Diệp Vô Ưu đến Phiêu Hương thành làm cái gì vậy?” Lí Lâm ngữ khí có chút nghi hoặc.

“Hấn và Lãnh Tâm m vừa mới tới đây...” Tô Tổ Tổ hơi trầm tư một chút rồi khẽ thở dài một tiếng sâu kín.

148. Chương 20: Đệ Nhất Mĩ Nữ Đích Mị Lực

“Việc này ta cũng không được rõ ràng cho lắm,” Tô Tổ Tổ mày liễu khẽ cau, thông thả nói tiếp: “Chỉ là căn cứ vào sự điều tra của ta thì Lãnh Tâm m và Diệp Vô Ưu có mối quan hệ không tầm thường chút nào. Trước đây không lâu, nàng ta ở Vô Ưu sơn trang địa vị như một nữ chủ nhân, mà đệ tử của nàng ta là Lãnh Sương Sương và Diệp Vô Ưu đi đâu cũng có nhau như hình với bóng. À, các người có biết Lãnh Sương Sương có thân phận như thế nào không?”

“Không phải là đồ đệ của Lãnh Tâm m sao?” Lí Lâm có chút kì quái.

“Ta không thể chắc chắn mười phần nhưng cũng có thể đoán được bảy tám phần. Chắc chắn Lãnh Sương Sương chính là nữ nhi duy nhất của thái tử Tuyết Minh Đường ngày xưa” Tô Tổ Tổ khẽ thở dài “Với danh vọng của Tuyết Minh Đường tại Phiêu Tuyết đế quốc năm đó, Lãnh Sương Sương chính là nữ nhi của hấn, nếu nàng ta trở lại hoàng cung thì sẽ phát sinh ra những biến chuyển gì, đến ta cũng không thể đoán trước được.”

“Nói như vậy, Diệp Vô Ưu xuất hiện tại đây mục đích chính là trợ thủ cho Lãnh Tâm m sao?” Lí Lâm lầm bầm nói trong miệng.

“Đúng vậy, không còn nghi ngờ gì nữa!” Tô Tổ Tổ gật đầu “Xem ra bây giờ thật là phiền toái, bởi vì không lâu trước đó Diệp Vô Ưu và Thiên Nhai thư viện dường như đã đạt thành một hiệp nghị, nói cách khác lần này đối mặt với chúng ta không chỉ có Ma tông mà còn có Thiên Nhai thư viện, thậm chí là cả Vô Song cung!”

“Tô tiên tử, theo như lời tiên tử nói không phải Diệp Vô Ưu chính là nhân vật mấu chốt trong chuyện này sao?” Lí Quách không thể im lặng mãi, lên tiếng hỏi một câu.

“Đúng là như thế!” Tô Tổ Tổ gật đầu “Thôi, không nói đến chuyện này nữa, ta phải ra ngoài một chút bằng không chỉ sợ những người bên ngoài sẽ làm loạn mất.” kiên

“Nhưng tô tỷ tỷ, chỉ sợ tỷ vừa xuất hiện sẽ bị người cuốn lấy mắt thôi.” Lí Lâm giọng nói đầy vẻ quan tâm lo lắng.

“Yên tâm đi, ta sẽ không có việc gì đâu.” Tô Tổ Tổ cười tự tin.

Lúc này ở bên ngoài, Diệp Vô Ưu và Lãnh Sương Sương đã đi đến Lí phủ, âm thầm quan sát tình huống xung quanh. Hàm Yên và Mộ Dung tiểu tiểu cũng đứng lẫn trong đám người hỗn loạn la hét, nhưng Lam Tiểu Phong lúc này lại không đi cùng với các nàng mà ở cạnh Diệp Vô Ưu trong một vị trí bí mật không xa.

“Diệp gia ca ca, có nhìn qua cái tên mặc trường bào màu lam kia không?” Lam Tiểu Phong nhỏ giọng thì thầm bên tai Diệp Vô Ưu.

“Thấy thì làm sao? Đúng là không chữ không được mà! Vừa thấy đã biết hẳn là một tên sắc quỷ.” Diệp Vô Ưu khinh bỉ ra mặt.

“Người này ở Phiêu Hương thành nổi danh vô cùng. Hẳn gọi là Khiếu Tuyết Chánh Anh, bất quá thường dân đều gọi hẳn là tiểu vương gia, bởi vì cha hẳn là vương gia của Phiêu Tuyết đế quốc Tuyết Vân Chiêu.” Lam Tiểu Phong nói nhanh.

“Trong đám vương tôn công tử của Phiêu Hương thành, người này cũng có chút thực lực, chỉ cần hẳn quyết tâm kiên trì muốn gặp mặt Tô Tổ Tổ, ta tin rằng Tô Tổ Tổ nhất định phải ra mặt mà thôi”

“Thật không? Ta không nghĩ ra được cái tên sắc quỷ này lại có điểm hữu dụng đến vậy.” Diệp Vô Ưu dương dương nói. Tiếng nói chưa dứt đã thấy đám người đang huyền não ồn ào bỗng im lặng vô cùng.

“Làm sao thế?” Diệp Vô Ưu hơi sững sờ.

“Tô... Tô Tổ Tổ ra rồi!” Lam Tiểu Phong vội nói, ngữ khí có phần nặng nề.

Diệp Vô Ưu cũng vội hướng phía đại môn Lí phủ nhìn tới, đối với vị mỹ nhân đệ nhất trong Vân Mộng thập tiên tử hẳn có hứng thú vô cùng, rất nhanh sau đó hẳn đã nhận ra nàng. Vì đã từng xem họa tượng của nàng, nên chỉ cần liếc mắt hẳn cũng nhận ra nàng là ai trong đám người lộn xộn đó.

“Cũng không tệ lắm, có thể so sánh với Băng tỷ tỷ, nhưng nếu so với Vân La thì có lẽ còn kém hơn chút ít.” Diệp Vô Ưu khẽ lầu bầu trong miệng, chính xác mà nói nhan sắc của Tô Tổ Tổ cũng không thực sự thua kém gì Hoa Vân La, chỉ là so sánh thì vẫn thấy thua kém Hoa Vân La vài phần mị lực, nhưng xem ra nàng cũng hơn Hoa Vân La vài phần thanh thuần, tinh khiết.

Tô Tổ Tổ vừa xuất hiện, chúng nhân đang vây quanh Lí phủ liền bị nhan sắc nàng làm cho đông cứng toàn thân, có một số ít tên không thể tự chủ được trí não khiến cho nước miếng chảy xuống thành dòng, ngay cả Lam Tiểu Phong lúc này vẻ mặt cũng như si như ngốc.

Thật ra không phải Diệp Vô Ưu trước sự xuất hiện của nàng không có cảm giác gì đặc biệt, mà là tên tiểu tử này đã từng ở chung một chỗ với đại mỹ nhân Hoa Vân La nhiều ngày, cho nên đối với mỹ nữ hiển nhiên có sự đề kháng hơn người. Đối với Tô Tổ Tổ hẳn vẫn có hứng thú rất lớn, nhưng tất sẽ không chỉ vì sự xuất hiện của nàng mà thần hồn đảo điên.

“Các vị có lòng yêu mến, Tổ Tổ cảm động vô cùng, chỉ là hôm nay quả thật có việc bên mình. Mong mọi người bỏ qua cho, ngày sau ta sẽ cho người mang bái thiếp thỉnh đến phủ gặp gỡ.” Một thanh âm dịu dàng, thanh thoát như tiếng ngọc truyền vào tai chúng nhân, ngân nga không dứt. “Mọi người xin thỉnh hãy trở về trước, Tổ Tổ cảm kích vô cùng.”

Mị lực của Tô Tổ Tổ xem ra so với sự tưởng tượng của Diệp Vô Ưu lớn hơn nhiều. Lời nàng vừa dứt đám người hỗn loạn đang vây quanh Lí phủ bỗng trở nên ngoan ngoãn, quay người im lặng rời đi. Đại môn Lí phủ đang là một trường huyền não hỗn loạn, bỗng chốc trở lại tĩnh lặng vô cùng.

Ngay cả Hàm Yên và Mộ Dung tiểu tiểu, hai tiểu yêu tinh cũng chạy trở về, bất quá các nàng bỏ đi không phải là do ảnh hưởng bởi mị lực của Tô Tổ Tổ mà là đã không còn biện pháp nào làm loạn ở nơi này nữa.

“Vô Ưu ca ca, làm sao bây giờ?” Hàm Yên thấp giọng hỏi.

“Trở về thôi!” Diệp Vô Ưu vênh mặt nói “Bây giờ những người này mặc dù đã đi rồi, nhưng xem ra đám vương tôn công tử vẫn bí mật phái người giám sát. Việc Tuyết Minh Văn và Tô Tổ Tổ có quan hệ vẫn là một bí mật, nếu không muốn mối quan hệ này bị phát hiện chắc hẳn trong nhất thời Tuyết Minh Văn sẽ không ngu ngốc mà liên lạc với Tô Tổ Tổ đâu.”

“Không nhất định là như thế, có thể bọn họ còn có phương pháp liên lạc bí mật.” Lãnh Sương Sương khẽ lắc đầu không tán thành.

“Vậy sư tỷ, tỷ nói chúng ta phải làm gì bây giờ?” Diệp Vô Ưu đáng vẻ khổ sở.

“Trước tiên cứ về đã, xem bọn họ có phương thức liên lạc gì, nhưng theo quan sát của bản thân ta, ta nghĩ bọn họ nhất định sẽ không vội liên lạc với nhau lúc này đâu.” Lãnh Sương Sương suy nghĩ một lát rồi nói “Bây giờ sự phụ còn chưa truyền tin về, Lí Quách là địch hay là bạn còn chưa rõ, chúng ta cũng không nên vội vàng ra tay.”

“Vây được rồi, chúng ta về trước đã!” Diệp Vô Ưu gật đầu đồng ý bất quá trên thực tế trong lòng hắn lúc này đã cho rằng Lí Quách chắc chắn là thủ hạ của Tuyết Minh Văn.

“Khi thời điểm đến nhất định sẽ tiến tên đại phú Phiêu Hương thành này một đoạn, biến hắn thành tên ăn mày luôn.” Diệp Vô Ưu trong lòng thầm nghĩ, bất quá cũng chỉ là một ý nghĩ thoáng qua mà thôi. Trong đầu hắn làm gì có hứng thú gì khác ngoài mỹ nữ cơ chứ?

Mọi người trở về khách điểm, trên đường đi cũng gặp không ít phiền toái, mà căn nguyên của những phiền toái đó lại xuất phát từ Diệp Vô Ưu và Lãnh Sương Sương. Nguyên nhân rất đơn giản là bọn họ thật quá xinh đẹp.

Một tên hán tử cầu dạng chân đứng chắn trước mặt mọi người, gương cặp mắt thao láo nhìn chăm chăm đầy thêm muốn vào khuôn mặt đầy mỹ lực của Diệp Vô Ưu và Lãnh Sương Sương. Hiển nhiên trong mắt y lúc này Diệp Vô Ưu là một vị mỹ nhân sắc nước hương trời, mà vẻ mặt lạnh băng của Lãnh Sương Sương cũng hấp dẫn động người. Trong đám người Diệp Vô Ưu, Hàm Yên mặc dù cũng rất đẹp nhưng xem ra tuổi tác còn quá nhỏ, hơn nữa nàng lại không sử dụng mỹ thuật nên đối với nam nhân hấp dẫn lực cũng không quá lớn, còn Mộ Dung tiểu tiểu lại càng kém xa. Bởi vậy ánh mắt của tên hán tử này, toàn bộ đều tập trung trên người của Diệp Vô Ưu và Lãnh Sương Sương.

Ánh mắt tham lam háo sắc đảo qua đảo lại các bộ phận trên cơ thể hai người, sau cùng dừng lại trên khuôn mặt đầy mỹ lực của Diệp Vô Ưu, điều này thật ra cũng bình thường, vì nếu so ra dung mạo Diệp Vô Ưu còn muốn quyến rũ hơn Lãnh Sương Sương.

“Vị tỷ tỷ xinh đẹp này...” Tên kia vừa mới mở miệng nói được vài từ đã hét lên một tiếng thảm thiết thân hình bị đá bay ra xa. Đối phó với những loại người như thế, Diệp Vô Ưu biết rằng không nên tốn thời gian, trực tiếp sử dụng bạo lực để giải quyết là cách tốt nhất.

Tên kia bị Diệp Vô Ưu đá cho một cước bay ra xa hơn trượng, lăn tròn trên mặt đất hôn mê bất tỉnh, phiền toái nhỏ trong phút chốc đã được giải quyết, có điều khi phiền toái nhỏ qua đi thì phiền toái lớn hơn lại đến. Khi Diệp Vô Ưu chuẩn bị đi, thì một âm thanh chợt truyền đến: “Cô nương, ban ngày ban mặt giữa đường động thủ đả thương người, lại nghĩ rằng có thể tự nhiên đi như thế sao?” Thanh âm lạnh lùng mang theo vài phần chết chóc, khiến người nghe cảm giác cực kỳ không thoải mái.

“Cút qua một bên!” Diệp Vô Ưu xoay người lại giận dữ mắng “Người mắt bị mù à? Bồn thiếu gia chân chính là một nam tử! Người ngay cả nam nữ cũng không phân rõ ràng, vậy thì sống trên đời để làm gì? Sao không tự sát chết đi cho rảnh!”

“Đúng, hãy tự sát đi!” Hàm Yên tiếp lời nói.

Diệp Vô Ưu lúc này đã nhìn rõ người vừa lên tiếng là ai, bởi vì trước đó không lâu Lam Tiêu Phong đã chỉ cho hắn biết vị tiểu vương gia Tuyết Chánh Anh này.

Tuyết Chánh Anh sắc mặt hơi đỏ, với thân phận của hắn lại bị người ta mắng chửi như chó hoang, trong lòng hiển nhiên tức giận vô cùng. Nhưng hắn không phát nộ ngay lập tức, mà chỉ dùng ánh mắt kì quái quan sát khuôn mặt Diệp Vô Ưu tựa hồ như không tin hắn là nam nhân.

“Hai vị trước tiên tùy ý động thủ đả thương người, bây giờ mở miệng nhục mạ người, chẳng lẽ trong mắt các người không hề coi vương pháp ra gì sao?” Một lát sau Tuyết Chánh Anh mới mở miệng.

“Đi thôi, kẻ này bị bệnh, ta không cần chú ý đến hắn làm gì cho mệt!” Diệp Vô Ưu giọng nói có chút bất kiên, rồi nắm lấy ngọc thủ Lãnh Sương Sương bước đi.

“Đứng lại!” Tuyết Chánh Anh quát lớn, thân ảnh chợt lóe, đã thấy đứng chắn trước mặt Diệp Vô Ưu, xem ra thân pháp rất linh hoạt, thân thủ cũng không đến nỗi tồi. Chỉ tiếc là lần này hắn đã chọn sai đối tượng, đối thủ của hắn là Diệp Vô Ưu kẻ không sợ trời không sợ đất, nói cái gì vương pháp với hắn có khác gì đàn gậy tai trâu. Dù sao thì dưới những tình huống bình thường Diệp Vô Ưu ra tay đều không nặng, chỉ là bắt

hạnh cho Tuyết Chánh Anh bây giờ đã *****ng phải Lãnh Sương Sương. Lãnh Sương Sương từ đầu chí cuối vẫn bằng lãnh quan sát, nhưng khi Tuyết Chánh Anh động thân ngăn cản Diệp Vô Ưu thì nàng lập tức động thủ.

Tuyết Chánh Anh chỉ cảm thấy trước mắt bóng người chợt lóe rồi cảm giác ngực bị đâm một cái, cả người bị chấn bay về phía sau.

“Cút xa cho ta!” Lãnh Sương Sương ngữ khí băng lãnh dị thường “Lần sau ngươi sẽ không có may mắn như vậy nữa đâu!”

“Ngươi... Các ngươi là ai? Các ngươi dám... dám làm loạn ở đây!” Tuyết Chánh Anh miễn cưỡng cố gắng gượng dậy, sắc mặt tái nhợt, khàn giọng hướng về phía Lãnh Sương Sương quát.

Lãnh Sương Sương tuyệt không nói gì, bên cạnh chợt truyền đến một tiếng thở dài, một âm thanh truyền đến bên tai mọi người: “Sương Sương, Chánh Anh nói gì cũng là đường huynh của ngươi, sao lại hạ thủ nặng vậy chứ?”

149. Quyển VII Chương 1 : Ước Hẹn Của Giai Nhân

“Bánh trai quá!” Hàm Yên vẻ mặt si ngốc “Thật đáng tiếc, ta đã là tiểu lão bà của Vô Ưu ca ca mất rồi.”

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ không nhất định phải gả cho tên đại sắc lang đó mà?” Mộ Dung Tiểu Tiểu liếc nhìn Diệp Vô Ưu một cái, sau đó thấp giọng đề tỉnh Hàm Yên.

“Ta cuối cùng cũng phải gả cho Vô Ưu ca ca, ta là người rất chuyên nhất, không thể bội phản Vô Ưu ca ca!” Hàm Yên rất nhanh trả lời, nhưng ngay lập tức lại lên tiếng than van “Bất quá, người này thật sự là quá bánh trai!”

Diệp Vô Ưu không khách khí trừng mắt nhìn Hàm Yên, miệng lầm rầm nói “Đây chẳng phải một gã tiểu bạch kiểm* sao? Có gì hay chứ!”

Chỉ là, nói qua nói lại, hắn cũng không thể không thừa nhận, nam nhân cao lớn này quả thật rất anh tuấn. Bất quá, hắn lại quên rằng, để nói tiểu bạch kiểm, hắn mới thực giống tiểu bạch kiểm.

“Ta không có đường huynh!” lúc này, thanh âm Lãnh Sương Sương vang lên, rất lãnh đạm: “Hắn vẫn còn sống, ta đã hạ thủ lưu tình!”

“Sương Sương, mặc dù muội đã ly khai nhiều năm, nhưng trên người muội vẫn đang chảy dòng máu Tuyết gia. Thân phận Phiêu hương hoàng thất của muội không cách gì cải biến được.” Nam tử anh tuấn đó nhẹ thở dài than, “Ta nghĩ rằng có lẽ muội có sự hiểu lầm với ta, nhưng đây là gia sự của hoàng thất chúng ta, chúng ta có thể trở về từ từ giải quyết.” kien

“Ngươi hiểu lầm thì có, ta đối với ngươi không có một chút hiểu lầm nào. Ta cũng không có một chút ý tứ gì với ngươi. Sự việc của các ngươi, ta căn bản không muốn nhúng tay.” Lãnh Sương Sương lạnh lẽo nói, “Ta hiện tại gọi là Lãnh Sương Sương. Ta họ Lãnh, không phải họ Tuyết, ngươi có thể yên tâm.”

“Để người này yên tâm?” Diệp Vô Ưu khẽ giạt mình. Lãnh Sương Sương nói vậy là có ý tứ gì? Nàng không phải họ Tuyết thì làm sao có thể để người này yên tâm được? Người này cũng là thành viên hoàng thất Phiêu hương đế quốc, phải chăng, người này là Tuyết Minh Văn? Nếu quả đúng như nàng nói, tên này được coi là Phiêu hương đệ nhất mỹ nam tử, thật sự là danh bất hư truyền a!

“Sư tỷ, gã tiểu bạch kiểm này là ai?” Diệp Vô Ưu cuối cùng nhin không được hỏi.

“Hắn là Tuyết Minh Văn.” Lãnh Sương Sương vẻ mặt đang từ băng sương lãnh nhược nhanh chóng biến thành ôn nhu, ngữ khí nhu hòa dị thường. Dạng biến hóa này, Tuyết Minh Văn gần đó tự nhiên là nhìn thấy rất rõ, không nhìn được nhân thân xuất hiện một tia dị dạng. Ngay từ đầu hắn luôn chăm chú vào cặp mắt Lãnh Sương Sương, nhưng cuối cùng lại chuyển đến sầm soi trên người Diệp Vô Ưu.

“Vị này chắc là Diệp Vô Ưu Diệp công tử.”. Tuyết Minh Văn ôm quyền cười nhẹ nói “Tại hạ Tuyết Minh Văn, lần đầu gặp mặt, đón tiếp cầu thả, mong Diệp công tử bỏ quá.”

Lễ ra mắt nhún nhường của Tuyết Minh Văn, hoàn toàn không phù hợp với thân phận đế quốc hoàng tử của hắn nhưng lọt vào tai người khác lại thấy rất thoải mái. Vốn nói không ai nở ra tay với người nhà nhận tươi cười nên dù Diệp Vô Ưu trong lòng vốn có thành kiến với Tuyết Minh Văn, cũng chỉ có thể trong lòng chửi hằn nói những câu đối trá.

“Nhị diện hạ khách khí quá, chúng ta chưa từng quen biết, có gì mà bỏ quá với không bỏ quá chứ?” Mặc dù không thể chửi mắng gã song ngữ khí Diệp Vô Ưu cũng chẳng có chút tốt đẹp gì.

Hắn hiện tại đã hoàn toàn minh bạch, Tuyết Minh Văn khẳng định biết rõ thân phận hắn, cũng biết rõ hắn đến để làm gì. Bất quá, đối đãi với địch nhân vẫn có thể khách khí như vậy, không thể không nói rằng công phu hàm dưỡng của Tuyết Minh Văn quả là không tệ.

Từ lúc Tuyết Minh Văn xuất hiện, Tuyết Chánh Anh luôn không nói một lời. Nhìn bộ dạng của hắn, tựa hồ đối với Tuyết Minh Văn có vài phần úy kỵ.

“Tuyết Minh Văn, sư đệ nói không sai. Chúng ta không quen biết, người không cần cố gắng đến tiếp cận với chúng ta. Không có tác dụng đâu.” Không đợi Tuyết Minh Văn đáp lời, Lãnh Sương Sương lại mở miệng nói tiếp: “Sư đệ, chúng ta đi!”

Lãnh Sương Sương kéo Diệp Vô Ưu quay mình bước đi. Tuyết Minh Văn cũng không hề giữ lại. Chỉ là, tới khi chúng nhân biến mất trong tầm mắt, tức thì, sắc mặt gã đột nhiên trở nên có chút âm trầm.

oOo

Thuận lợi về tới khách điểm, tất cả mọi người đều cảm thấy có chút đói bụng, liền trước tiên kêu điểm tiểu nhị dọn một bàn ăn. Sự việc phát sinh trước đó, kỳ thật đối với bọn họ chẳng mang lại ảnh hưởng gì. Chỉ có Hàm Yên nha đầu này ngẫu nhiên ngẩn ngơ thốt ra một câu: “Tuyết Minh Văn thật bánh trai a!”

“Người nếu thích gã, thì đi mà tìm gã, không được ở đây kêu ma gọi quỷ!” Hàm Yên vừa nói xong mấy câu, Lãnh Sương Sương cuối cùng không nhẫn nổi trừng mắt nhìn nàng lạnh lẽo trách cứ. Mới đầu, Hàm Yên mấp máy môi muốn nói, sau lại không dám nói ra. Đành chịu thôi, nàng đối với Lãnh Sương Sương úy kỵ như vậy, tựa hồ không phải ngày một ngày hai mà thành. Nàng hiện tại trời không sợ đất không sợ, sợ nhất chính là Lãnh Sương Sương.

Đây gọi là mọi vật đều có khắc tinh, ác nhân lại có người ác độc hơn. So với Hàm Yên ả ác ma tiểu nha đầu này thì Lãnh Sương Sương còn hung hăng hơn. Lãnh Sương Sương trong mắt Hàm Yên chính là ác ma, thế mà khi đối diện với Diệp Vô Ưu lại trở thành chú mèo nhỏ ôn thuận.

Cơm nước xong, Hàm Yên cùng Mộ Dung Tiểu Tiểu ra ngoài đi dạo. Dĩ nhiên Lam Tiểu Phong cũng không thể thoát khỏi trách nhiệm hộ hoa sứ giả. Còn Diệp Vô Ưu không có một chút hứng thú ra ngoài ngó nghiêng, liền cùng Lãnh Sương Sương lưu lại trong khách điểm.

“Sư tỷ, thật ra, ta nghĩ rằng nếu nàng trở về hoàng cung, khôi phục thân phận trước đây của nàng, đối với Tuyết Minh Cương đã có một sự trợ giúp vô cùng to lớn.” Trong phòng, Diệp Vô Ưu ôm Lãnh Sương Sương nằm lăn ra giường, ngập ngừng nói.

“Ta biết, bất quá, ta không muốn nhúng tay vào, lại không muốn trở lại làm một công chúa gì đó.” Lãnh Sương Sương nhẹ nhàng đáp: “Ta đã quen với cách sinh hoạt hiện tại”

“Vậy cũng được. Kỳ thật, làm công chúa cũng chẳng có gì hay. Rất nhiều sự việc đều không thể tự mình làm chủ.” Diệp Vô Ưu gật gù, hắn không nhận được nhớ tới Hoa Nguyệt Lan. Nàng công chúa mỹ lệ này, ngay cả hôn sự của mình cũng không có quyền quyết định, đã gần như bị bức gả cho Tạ Trường Phong.

“Mọi việc cái gì cũng đều không biết.” Trong lòng Diệp Vô Ưu lướt qua từng hình bóng yêu kiều, Hoa Nguyệt Lan, Hoa Vân La, Yến Băng Cơ... Thân ảnh những nữ tử mỹ lệ này tất cả chợt lướt qua tâm trí, hắn đột nhiên phát hiện, hắn cũng nhớ nhung các nàng.

“Ừm” Lãnh Sương Sương khẽ gật đầu, líu lo nói: “Ta không muốn làm công chúa, ta chỉ muốn làm sư tỷ của đệ.”

“Ta không chỉ muốn nàng là sư tỷ ta, mà còn muốn nàng là lão bà của ta.” Diệp Vô Ưu cười hi hi, đột nhiên phiêu thân siết chặt thân thể lung linh của Lãnh Sương Sương vào người, ghé tai nàng gạ gẫm “Sư tỷ, chúng

ta luyện song tu, được không?”

.Lãnh Sương Sương gương mặt trắng trẻo từ từ chuyển sang sắc hồng, thân thể nhu nhuyễn tức thì trở nên nóng bỏng. Nàng tựa hồ có chút xấu hổ, ngập ngừng một chút, rồi nhẹ nhàng nói “Đệ muốn thế nào cũng được.” kien

Diệp Vô Ưu trong lòng ấm áp. Lãnh Sương Sương thật ôn thuận, khiến hắn cảm thấy thoải mái dị thường, nhẹ nhàng cúi thấp đầu, thưởng thức đôi môi xinh của nàng, song thủ cũng bắt đầu nhẹ nhàng triển khai thám hiểm khắp nơi trên cơ thể nàng.

Đêm đó, Diệp Vô Ưu tận hưởng ôn nhu. Thân thể kiều mĩ thành thực đó của Lãnh Sương Sương khiến Diệp Vô Ưu lưu luyến không thôi, triền miên cả đêm, mãi tới trước bình minh mới chìm vào giấc ngủ.

Nhưng Diệp Vô Ưu cũng không biết rằng, đêm đó, trong phòng hắn cũng có người đã đợi suốt cả đêm. Không phải ai khác, chính là Tổng đại tiểu thư đến từ Kiếm các, Tổng Loan.

“Nếu cứ thế này thì không được. Gã cả ngày chỉ muốn triền miên một chỗ với Lãnh Sương Sương, ta làm sao có thời gian nghiên cứu pháp bảo của hắn đây?” Sáng sớm, khi Tổng Loan phát hiện Diệp Vô Ưu chưa có quay trở về, không biết làm sao chỉ đành lẩm bẩm “Thực là, làm thế nào mới có thể giải quyết vấn đề này đây?”

oOo

“Vô Ưu ca ca, Vô Ưu ca ca!” âm thanh của Hàm Yên lanh lảnh bên ngoài phòng Lãnh Sương Sương, phiền khắc sau, cửa phòng mở ra.

“Kêu la cái gì? Sư đệ còn đang ngủ!” Lãnh Sương Sương trừng mắt lườm Hàm Yên, y phục đã chỉnh tề. Chỉ là nét xuân tình trên mặt vẫn còn vương lại, đầu tóc có chút rối bời, tỏ ra hơi mỏi mệt.

“Có chuyện không hay. Có người đưa một phong thiếp mời, gửi cho Vô Ưu ca ca!” Hàm Yên co người lại, thấp giọng đáp.

“Đưa cho ta thiếp mời.” Lãnh Sương Sương ngữ khí nhẹ nhàng hòa hoãn trở lại.

“Là Lý phủ cho người mang tới.” Hàm Yên đưa thiếp mời cho Lãnh Sương Sương, nói thêm một câu.

“Biết rồi, đợi khi sư đệ tỉnh giấc, ta sẽ đưa cho hắn.” Lãnh Sương Sương có chút khó chịu nói.

“Oh, vậy ta đi đây!” Hàm Yên liếc mắt thật nhanh vào phòng, sau đó mới chuyển thân quay mình đi ra.

“Sư tỷ, trong thiếp mời Lý phủ nói chuyện gì?” Vừa đóng cửa xong, thanh âm Diệp Vô Ưu từ phía sau Lãnh Sương Sương đã truyền đến. Trên thực tế, hắn cũng vừa mới tỉnh dậy, chỉ là không muốn rời khỏi giường. Hiện tại nghe thấy thiếp mời không ngờ là do Lý phủ gửi tới, hắn tức thì kinh ngạc, cũng không khỏi nổi lên chút hiếu kỳ. Phải chăng là do Tô Tổ Tổ gửi tới?

Diệp Vô Ưu đoán quả không sai. Thiếp mời xác thật là do Tô Tổ Tổ gửi, hơn nữa, không ngờ còn ước hẹn gặp mặt hắn.

“Sư tỷ, nàng nói xem, Tô Tổ Tổ tìm ta có việc gì?” Diệp Vô Ưu có chút băn khoăn. Hắn mặc dù đã nhìn qua Tô Tổ Tổ, nhưng lúc hắn nhìn, Tô Tổ Tổ có lẽ không nhìn thấy hắn. Hai người lại không có một chút giao tình nào, thế nào lại hẹn ước hắn gặp mặt?

“Ta cũng không biết, bất quá, ta nghĩ, việc này cùng với việc tranh quyền trong cung đình có liên quan.” Lãnh Sương Sương trầm ngâm nhỏ nhẹ nói “Nàng yêu cầu cùng đệ đơn độc gặp mặt tại Phiêu hương tháp. Ta biết Phiêu hương tháp nằm ở địa phương nào, là bên ngoài Phiêu hương thành. Tháp này mặc dù mệnh danh là phiêu hương, trên thực tế đã bị hư hoại, rất ít người lại vắng tới đó. Ta có cảm giác, nàng ta hẹn đệ gặp mặt tại đó, chỉ sợ không có hảo ý.”

“Chỉ là, nếu như nàng thật sự không có hảo ý, thì cũng sẽ không biểu lộ ra rõ ràng. Tìm một nơi gặp mặt như vậy, chẳng lẽ là nói rõ với chúng ta, nàng không có hảo ý sao?” Diệp Vô Ưu có chút thắc mắc hỏi lại.

“Cái này ta thật không rõ, có thể, nàng biết rằng đệ tin tưởng như vậy, mới cố ý làm như thế.” Lãnh Sương Sương suy nghĩ nói: “Bất kể thế nào, ta cho rằng đệ không nên đi thì tốt hơn.

”

“Nếu ta thật sự không đi, làm sao tránh khỏi bị người nói rằng ta sợ nàng ta?” Diệp Vô Ưu thật chẳng muốn thối lui. Hơn nữa, cơ hội được đơn độc gặp mặt cùng Vân Mộng đệ nhất tiên tử, hẳn không muốn bỏ qua. Nếu nói rằng có nguy hiểm, hẳn trước nay đều không sợ nguy hiểm.

“Nếu như đệ thực muốn đi, ta sẽ đi cùng đệ!” Lãnh Sương Sương trầm mặc một lúc rồi nói.

150. Chương 2: Tám Giai Nhân Đồng Thai?

Đương nhiên, để có quyết định như vậy, còn có một nguyên nhân khác. Hắn tự tin đối với mình sẽ không có nguy hiểm gì. Ngay cả nếu Tô Tổ Tổ thực muốn gây bất lợi cho hắn, hắn cũng có biện pháp đối phó. Vốn là thời gian gần đây, thông qua luyện song tu cùng Hoa Vân La chúng nữ, hắn cảm thấy bản thân đã có sự tiến triển rất nhanh, tự tin cho dù không có biện pháp đánh bại người khác, thì việc chạy trốn cũng không thành vấn đề.

Mặc dù Lãnh Sương Sương rất không yên tâm, nhưng Diệp Vô Ưu kiên quyết như vậy, nàng cũng không có biện pháp nào, rốt cuộc đành đồng ý để hắn một mình đi phó ước. Bất quá, nàng làm cho hắn một việc, đó là vẽ cho hắn một bức địa đồ vùng phụ cận Phiêu hương thành, bởi vì nàng lo lắng Diệp Vô Ưu bị lạc đường. Tóm lại, hắn không quen thuộc địa phương này.

Thời gian gặp mặt ước hẹn vào lúc giờ ngọ ba khắc. Có thể nói rằng, đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến Diệp Vô Ưu chỉ đi phó ước một mình. Bởi vì hắn luôn cho rằng, việc xấu xa, phi pháp thông thường chỉ làm buổi tối, nếu Tô Tổ Tổ muốn đối phó hắn, sao lại không chọn thời điểm đó để ước hẹn? Đương nhiên, hắn hoàn toàn không minh bạch Tô Tổ Tổ vì sao muốn gặp mặt hắn. Hắn tuy háo sắc, nhưng không ngây thơ đến nỗi cho rằng Tô Tổ Tổ dù chưa gặp hắn những đã có tình.

“Mặc kệ, nàng nếu đối tốt với ta, ta cũng sẽ đối tốt với nàng. Nàng muốn gây bất lợi cho ta, cũng cũng sẽ không khách khí với nàng!” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm. Chủ ý đã định, hắn liền lững thững cất bước về phía ngoài thành Phiêu hương thành.

oOo

Bởi vì có địa đồ của Lãnh Sương Sương chỉ dẫn, cho nên Diệp Vô Ưu đi tới Phiêu hương tháp rất thuận lợi. Giống như Lãnh Sương Sương đã nói, mặc dù danh tiếng Phiêu hương tháp không tệ, nhưng trên thực tế lại hoang hoang tàn tàn. Bốn phía Phiêu hương tháp toàn là cỏ dại um tùm. Bất quá, Phiêu hương tháp thực sự rất là hùng vĩ. Chỉ nhìn lướt qua cũng thấy có hơn mười tầng.

Diệp Vô Ưu xa xa đã nhìn thấy trên đỉnh tháp một nữ tử thân vận y phục lụa trắng chấp tay đứng đó. Nhìn hình dáng dường như là Vân Mộng đệ nhất mỹ nữ Tô Tổ Tổ. Hơi do dự một chút, Diệp Vô Ưu liền bước vào trong Phiêu hương tháp. Thoáng chốc hắn đã xuất hiện trên đỉnh tháp, còn giai nhân vận tố y cũng đã quay mình đối diện cùng hắn.

Diệp Vô Ưu đoán quả không sai, đó chính là Tô y tiên tử Tô Tổ Tổ.

“Diệp công tử, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Tô Tổ Tổ mỉm cười tự nhiên, khẽ nói.

Diệp Vô Ưu hô hấp gần như bế tắc. Hôm qua ở bên ngoài Lý phủ, hắn mới chỉ nhìn thấy Tô Tổ Tổ từ đằng xa. Khi đó cũng đã cảm thấy Tô Tổ Tổ mặc dù rất quyến rũ, nhưng cũng chỉ là cùng Hoa Vân La, Yên Băng Cơ không phân cao thấp, thậm chí còn không bằng bọn họ. Nhưng hiện tại cùng hắn đối diện cách nhau không hơn một trượng, mới phát hiện rằng, mị lực mỹ nữ này, thực vượt quá xa sức tưởng tượng của hắn.

Nụ cười tự nhiên đó, gần như đã câu dẫn ba hồn bảy vía của Diệp Vô Ưu đi mất. Trái tim hắn bỗng chốc như loạn nhịp đập dồn dập rất nhanh. Một lúc sau, hắn mới có thể từ từ khôi phục về bình thường.

“Chúng ta từng gặp nhau sao?” Diệp Vô Ưu có chút kì quái hỏi. Kì thật hắn cũng muốn hỏi như vậy. Tô Tổ Tổ đã gặp hắn sao? Hắn đương nhiên là đã nhìn thấy qua Tô Tổ Tổ.

Một làn u hương kỳ lạ như có như không lững lờ trong không khí. Diệp Vô Ưu dù có ngửi thấy, nhưng nghĩ là mùi hương trên thân thể Tô Tổ Tổ, vì thế cũng không để ý chút nào.

“Mấy tháng trước, vào ngày Tiêu Vân Thiên Tiêu tiên bối phi thăng, ta cũng ở đó. Chỉ bất quá, Diệp công tử không chú ý đến tiểu nữ hủ lậu này thôi.” Tô Tổ Tổ cười nhẹ nói.

“Không thể nào?” Diệp Vô Ưu hiển nhiên không tin. Hắn đương nhiên không chú ý tới từng người, nhưng mỹ nữ giống như Tô Tổ Tổ đây nếu quả có mặt ở hiện trường, hắn không thể không chú ý tới. Hắn trong lòng nghĩ vậy, miệng cũng đã trực tiếp nói ra: “Đại mỹ nhân như Tô tiên tử đây, chỉ cần nằm trong phạm vi tầm mắt ta, ta nhất định là nhận ra.”

“Nếu như ta không nằm trong phạm vi tầm mắt ngươi thì sao?” Tô Tổ Tổ điềm nhiên cười, nhưng nàng cũng nhanh chóng phủ nhận lời vừa nói: “Đương nhiên, trên thực tế, ngày hôm đó ta ở trong phạm vi tầm mắt của Diệp công tử. Chỉ bất quá, hôm đó ta tịnh không phải là một đại mỹ nhân mà thôi.”

Tô Tổ Tổ tự biết mình là một mỹ nữ, nàng cũng không để ý người khác xưng hô nàng là mỹ nữ. Dù vậy, nàng càng vui thích hơn khi người khác xưng hô nàng là tiên tử. Bởi vì, nàng nghĩ rằng, nàng cũng chẳng thua nhan kém sắc với tiên tử chân chính.

“Ui!” Diệp Vô Ưu ẩn ước có chút minh bạch, hiểu rằng, hôm đó Tô Tổ Tổ có lẽ đã cải trang. Chỉ là, một mỹ nữ tuyệt sắc lại có thể cải trang đến mức mọi người không hề chú ý đến, xem ra thuật dịch dung quả thật không tệ.

Diệp Vô Ưu đối với thuật dịch dung cũng có chút hiểu biết. Trên thực tế, tại Vân Mộng đại lục, thuật dịch dung được coi như là một dị thuật không tầm thường hàng đầu, bởi vì, người có thể đạt tới mức cao thâm của dịch dung thuật thật không nhiều.

Kì thực, Diệp Vô Ưu cũng đã từng muốn học dịch dung thuật. Bởi vì, hắn muốn tự mình biến đổi dung mạo, để có thể tránh bị người suốt ngày nhìn nhầm là nữ nhân. Chỉ là thật đáng tiếc, hắn mặc dù muốn học, nhưng thực không tìm được một vị sư phụ giỏi nào.

“Trước tiên gạt Tô Tổ Tổ làm lão bà, sau đó khiến nàng dạy mình thuật dịch dung, nhất định rất thú vị.” Diệp Vô Ưu trong lòng lóe lên ý nghĩ đó. Vừa nghĩ hắn vừa nhìn thân hình yếu điệu của Tô Tổ Tổ bằng ánh mắt đầy dục tình.

Tựa hồ cảm giác được nhân thân mỹ sắc của Diệp Vô Ưu, Tô Tổ Tổ mày ngài hơn nhú lại, trong nhân thân không hề tỏ ra lo sợ còn thoáng qua một tia thần tình ác độc. Bất quá, thật nhanh nàng liền khôi phục dáng vẻ bình thường.

“Diệp công tử, hôm nay ước hẹn gặp mặt ngươi, kì thật có chút sự tình muốn bàn bạc cùng ngươi.” Tô Tổ Tổ mở miệng nói.

“Tổ Tổ nàng có việc gì cứ nói, ta luôn rất vui lòng được vì mỹ nữ mà ra sức, đặc biệt là mỹ nữ như Tổ Tổ nàng.” Diệp Vô Ưu cười hi hi đáp lời. Tên tiểu tử này thật chẳng quản người ta muốn hay không, ngậm miệng mở miệng đều gọi người ta là Tổ Tổ. Đương nhiên, hắn cũng có lý do của mình. Bởi vì, theo hắn mà nói, Tô Tổ Tổ đã nhất định sẽ là lão bà của hắn, có gọi thân mật một tiếng, tự nhiên không phải là chuyện gì lớn.

Tô Tổ Tổ chân mày nhú lại, hiển nhiên là rất bất mãn cách xưng hô thân mật đó của Diệp Vô Ưu. Bất quá, nàng không có phát tác, chỉ tiếp tục nói: “Diệp công tử, ta có thể chắc như đinh đóng cột rằng, ta biết ngươi và Ma tông tông chủ Lãnh Tâm m quan hệ không phải tầm thường. Ta muốn nhờ ngươi chuyển cáo tới Lãnh tông chủ, muốn nàng từ bỏ việc trợ giúp Tuyết Minh Cương.”

“Việc này, Tổ Tổ, ta và nàng ta mặc dù quan hệ không tệ, bất quá, nàng ta cũng có thể không nghe lời ta. Vì thế, vấn đề này chỉ sợ có chút khó khăn a!” Diệp Vô Ưu hồi đáp với bộ dạng hết sức thành thực. Kì thật hắn cũng không nói dối. Hắn và Lãnh Tâm m quan hệ quả thật không tệ, nhưng Lãnh Tâm m cũng xác thật không nghe lời hắn.

“Nếu nói vậy, Diệp công tử thật không nguyện ý giúp đỡ sao?” Tô Tổ Tổ cười nhẹ, vẻ mặt một điểm biến hóa cũng không có, tựa hồ nàng đã dự đoán được kết quả thế này.

“Tổ Tổ, không phải ta không muốn giúp đỡ. Chỉ là, ta có giúp cũng không được thôi!” Diệp Vô Ưu tỏ ra rất ngây thơ đáp.

“Việc đã như vậy, chúng ta thật chẳng còn gì để bàn.” Tô Tổ Tổ đột nhiên thở dài một tiếng: “Diệp công tử, ta thấy, người nên quay về thôi.”

Diệp Vô Ưu ngẩn người, muốn đuổi hẩn đi như vậy sao? Nàng hẹn hẩn đến nơi xa xôi hẻo lánh này gặp mặt, chỉ là để nói mấy lời thôi sao?

Không hiểu vì sao, trong lòng Diệp Vô Ưu đột nhiên nổi lên một cỗ cảm giác có chút bất diệu. Hẩn ngập ngừng một chút, rồi mau lẹ nói: “VẬY ta xin cáo từ trước!”

Cảm giác bất an đó trong lòng càng lúc càng tăng. Nói xong mấy lời đó, Diệp Vô Ưu liền chuyển thân phi nhanh xuống tháp.

Vừa mới ra khỏi tháp, Diệp Vô Ưu liền hiểu ngay vì sao mình lại có cảm giác bất an. Đột nhiên lúc đó, thân ảnh chớp động, tám tổ y nữ tử đã hoàn toàn vây hẩn vào giữa.

“Hỡi các mỹ nữ, các nàng chặn đường ta làm gì? Phải muốn làm tiểu lão bà của ta? Muốn làm lão bà của ta cứ nói thẳng ra, ta là người rất dễ nói chuyện.” Diệp Vô Ưu mặc dù trong lòng cảm thấy có chút bất diệu, nhưng trên nét mặt vẫn y nhiên cười hi hi: “Thân hình các nàng mặc dù xem ra không thật quyến rũ, nhưng để làm tiểu lão bà của ta cũng có thể miễn cưỡng có tư cách. Ta là người rất thân thiện với mỹ nữ, không bao giờ nổi giận với các nàng.”

Diệp Vô Ưu lời nói này có chút không đúng. Tám tổ y mỹ nữ vừa xuất hiện này, tư sắc tuyệt đối không giống như miệng lưỡi hẩn nói là bình thường. Trên thực tế, các nàng mỗi người đều được coi là tuyệt sắc nhân gian. Mặc dù so sánh với Tô Tổ Tổ có chút thua kém, nhưng sự khác biệt đó tịnh không quá rõ ràng và điều chủ yếu là, cả tám nàng đều giống hệt nhau, rất, rất khó mà phân biệt. Trên thế gian này muốn tìm hai người giống nhau như hệt tịnh không phải quá khó khăn. Nhưng nếu muốn kiếm được tám người giống nhau như các nàng, nếu chẳng phải đích thân Diệp Vô Ưu chính mắt nhìn thấy, hẩn khẳng định cũng khó lòng mà tin được, huống hồ tám nàng lại là tám giai nhân tuyệt sắc.

Đảo mắt qua y phục các nàng thấy hoàn toàn giống hệt nhau, chỉ ít Diệp Vô Ưu không cách nào phân biệt các nàng với nhau. Biểu tình trên mặt các nàng tất cả đều lạnh tựa băng sương, đối với lời nói của Diệp Vô Ưu, các nàng tựa hồ hoàn toàn không có nghe lọt một chút nào. Chỉ là, gần như cùng lúc, các nàng rút ra những thanh trường kiếm chớp động ánh ngân quang, mũi kiếm trở thẳng về hướng Diệp Vô Ưu.

“Phải chăng là chị em sinh tám? Vậy mẹ của các nàng, chẳng phải là cũng giống lợn nái sao?” Diệp Vô Ưu trong lòng thầm nhủ, liền ngay lập tức biết không có khả năng. Nếu nói sinh đôi hay sinh ba hẩn còn có thể tin tưởng, nhưng một lần sinh ra tới tám người, hẩn khẳng định không thể tin nổi.

“Diệp công tử, người sao phải đi vội vàng như vậy? Ta mặc dù bảo người trở về, bất quá, ý tứ của ta là, muốn người và ta cùng trở về, không có nói để người một mình đi a!” Thanh âm Tô Tổ Tổ lúc này liền truyền tới. m thanh vừa dứt, nàng liền xuất hiện ở bên ngoài vòng vây, từ xa xa nhìn Diệp Vô Ưu.

“Đại mỹ nhân, nàng thật muốn mau để ta và nàng trở về gặp mặt mẹ vợ đến vậy sao?” Diệp Vô Ưu cười hi hi: “Bất quá, Tổ Tổ à, ta có một câu muốn nói với nàng, nàng muốn nghe hay không muốn nghe?”

“Diệp công tử có nói thế nào, ta cũng có đủ kiên nhẫn để nghe.” Tô Tổ Tổ từ tốn đáp trả.

“Mặc dù Tổ Tổ nàng đích thực rất quyến rũ, bất quá, nếu để ta tuyển chọn giữa nàng với bát đại mỹ nhân đây, ta tình nguyện tuyển chọn bọn họ.” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói. Hẩn thực ra cũng là nói lời thật. Tám nàng tuyệt sắc mỹ nữ giống hệt nhau này, mặc dù các nàng dung mạo từng người còn thua sút so với Tô Tổ Tổ, nhưng khi cả tám người hợp lại, tuyệt đối có thể so sánh với Tô Tổ Tổ. Diệp Vô Ưu trong đầu không tìm được hiện lên một bức tranh vô cùng kích thích, trên một chiếc giường hào hoa sang trọng cực lớn, hẩn cùng với tám nàng tuyệt sắc mỹ nữ giống hệt nhau này làm chuyện hô mưa gọi gió...

“Thật đáng tiếc, ta cũng có một lời muốn nói cùng Diệp công tử. Đó là, người không có bất kỳ cơ hội tuyển chọn nào!” Tô Tổ Tổ lạnh lùng đáp lời, bàn tay thanh nhã vẩy lên, tám tuyệt sắc mỹ nữ nọ tức thì vũ động trường kiếm, nhắm hướng Diệp Vô Ưu công tới

151. Chương 3:tổ Nữ Hương

“Không thể nào, làm sao ta lại có thể chết dưới tay tám mỹ nữ thế này được.” Diệp Vô Ưu trong lòng chợt lóe lên ý niệm, mở miệng oán hận nói: “Tóm lại muốn đưa ta vào đất chết, chí ít cũng phải để ta chết trên thân xác bọn họ!”

Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc này, hắn đột nhiên cảm thấy cổ tay trái rung lên một cái. Đột nhiên giữa lúc đó một cỗ cương khí to lớn dị thường từ chiếc vòng tay xuất ra. Xung quanh thân thể hắn đột nhiên xuất hiện một vòng phòng hộ tráo trong mờ, hoàn toàn che kín thân thể hắn. Ngay lúc đó, tám thanh trường kiếm cũng đã đâm vào màn phòng hộ tráo này. Chỉ là, thực không có cách nào tiến nhập dù nửa phân, hơn nữa, lại còn phản chấn khiến các nàng bật lùi ra.

“Thực không ngờ thứ này cũng có tác dụng a!” Diệp Vô Ưu trong lòng đại hỉ. Hồi đó Tiêu Vấn Thiên cho hắn hay rằng cái này không chỉ có thể tiến hành tu tiên bình giám, mà còn là một pháp bảo phòng ngự. Lúc đó, hắn từng nghĩ chẳng có nhiều công dụng, lúc này mới phát hiện còn có tác dụng rất lớn.

Vốn Diệp Vô Ưu cho rằng tu vi của mình lúc này không thật cao, nhưng cũng không đến nỗi quá tệ. Căn cứ theo hắn tự mình đánh giá, có thể nhỉnh hơn sơ cấp tu sĩ, cũng chưa thể đạt tới trung cấp tu sĩ, nhưng cũng chẳng kém quá xa. Trên thực tế, hắn hiện tại cũng tin như vậy. Chỉ là, hắn không ngờ rằng, tám thiếu nữ xinh đẹp giống hệt nhau này, không nói tới tu vi thâm bất khả trắc, phối hợp lại liên lạc như áo trời không vết vá, đã gần như khiến hắn thảm bại chỉ nội trong một chiêu. Vốn nghĩ hôm nay hung đa cát thiểu, thực không ngờ rằng, vào thời khắc sống còn, pháp bảo này đã cứu hắn một mạng.

Đáp xuống mặt đất, nhìn thấy tám mỹ nữ vẫn y nhiên bao vây hắn vào giữa chuẩn bị tái động thủ, Diệp Vô Ưu tín tâm đại tăng, miệng lại bắt đầu liến láu cười nói: “Ai, ta nói mỹ nữ các nàng, các nàng chưa hề quá môn (lấy chồng) mà đã toan mưu sát thân phu sao?”

“Nghe nói chiếc vòng trên tay Diệp công tử là đệ nhất pháp bảo của giới tu tiên Vân Mộng đại lục, cũng là pháp bảo độc nhất. Hôm nay chứng kiến, quả nhiên truyền ngôn không sai.” Giọng nói đầy vẻ bình tĩnh của Tô Tổ Tổ truyền tới: “Chỉ bất quá, thật không biết pháp bảo này của Diệp công tử, liệu có công hiệu giải độc hay không?”

Giải độc? Diệp Vô Ưu hơi giật mình, không lẽ hắn đã trúng độc? Nhưng mà, hắn tựa hồ không có một chút cảm giác nào!

“Tổ Tổ cô nương mỹ lệ, nàng thấy ta hiện tại bộ dạng thế nào, giống như trúng độc không?” Diệp Vô Ưu mồm miệng không có vẻ e ngại nói. Nhưng trong lòng lại có chút thắc thỏm, cùng lúc nói chuyện, hắn liền bắt đầu ngẫm vận khí tra xét tình huống trong người, rất nhanh, hắn liền phát hiện, quả thực có chút không đúng. Nguyên bản chân khí trong người hắn có thể nói là khá hùng hậu, nhưng tựa hồ mỗi lần vận chuyển, chân khí dường như biến thành bạc nhược một chút. Sau vài vòng vận chuyển, hắn liền không cảm thấy chân khí vận hành, đồng thời, một dạng bất an từ trong tâm nổi lên, hắn phần nào đã có thể xác định, hắn chính thị đã trúng độc. Chỉ là, không biết rằng đáo để trúng loại chất độc kỳ quái nào.

“Tổ nữ hương. Bởi vì có mùi hương như hương thơm trên thân thể nữ tử, cho nên có tên gọi như vậy.” Tô Tổ Tổ cười nhẹ: “Tổ nữ hương tịnh không phải là độc được trí mạng. Sau khi trúng phải Tổ nữ hương, nếu như không vận hành chân khí, tự nhiên không có một chút cảm giác. Nhưng một khi vận hành chân khí, công lực liền giảm dần từng phần, cho đến khi công lực hoàn toàn mất hết.”

“Vậy ư? Vậy nàng hạ độc lúc nào?” Diệp Vô Ưu kì thật đã tin lời Tô Tổ Tổ nói. Hắn sở dĩ vẫn giữ nguyên bộ dạng không tin tưởng, chỉ là trong lòng đang tìm đối sách. Hắn lúc này mặc dù có một pháp bảo phòng thân, nhưng hắn đối với pháp bảo này thật không hiểu rõ, không hiểu pháp bảo đáo để có khả năng bảo vệ được bao lâu. Hơn nữa, pháp bảo chỉ có khả năng phòng thủ, không có phương pháp chủ động tiến công, còn là rất khó sử dụng. Thêm vào đó đối phương thực lực thâm bất khả trắc, ngay cả Tô Tổ Tổ cũng chưa hề xuất thủ, vì vậy không cách nào xác định được tu vi của Tô Tổ Tổ. Nhưng chỉ cần thấy thấy tám giai nhân giống hệt nhau này rõ ràng là thủ hạ của nàng, có thể thấy tu vi của nàng rất nhiều khả năng còn cao hơn bọn họ nhiều. Suy tính như vậy, hắn liền phát hiện, tình huống của hắn lúc này kì thật rất tệ, có thể nói không có cửa thắng. Vì thế, biện pháp duy nhất của hắn là chạy trốn.

Vấn đề là, muốn chạy trốn cũng không có dễ dàng như thế. Tám mĩ nữ này chần giữ cả tám hướng, hẳn muốn chạy trốn tất phải đột phá được sự phong tỏa của các nàng. Nhưng hẳn một khi động thủ, bất kỳ lúc nào cũng có khả năng mất công lực. Hẳn cố gắng kiên trì được bao lâu, cũng thật là rất khó nói.

“Diệp công tử, kì thật chúng ta không hề muốn tính mạng người, chúng ta chỉ là muốn mời người tới Tổ y môn làm khách một chuyến.” Tô Tổ Tổ nở một nụ cười mờ nhạt: “Nếu như Diệp công tử nguyện ý thức thủ chịu trời, chúng ta cũng nhất định không bạc đãi người.”

“Cái gì mà làm khách, nói sao thật dễ nghe, chứ không phải muốn đến bắt ta đi sao.” Diệp Vô Ưu nói thầm trong bụng. Hẳn dĩ nhiên không có ngây thơ như vậy. Tô Tổ Tổ xuất động nhiều cao thủ như vậy đến đối phó hẳn, tuyệt đối không chỉ là mời hẳn đến làm khách đơn giản như vậy. Bắt được hẳn rồi, chỉ sợ nàng không chỉ đơn thuần lợi dụng hẳn để uy hiếp đám người Lãnh Tâm m, mà nói không chừng có khả năng còn có âm mưu khác.

Diệp Vô Ưu biết rằng thời gian với hẳn lúc này càng kéo dài càng bất lợi, đột nhiên giữa lúc đó, hẳn như thiểm điện lao tới một trong tám thiếu nữ giống hệt nhau đó.

“Tìm chết!” thiếu nữ đó không lùi lại, nhằm thẳng vào hẳn phóng kiếm tới, ngữ khí mang vẻ khinh khỉnh, thanh âm lại thật thanh tao viên nhuận, thực rất dễ nghe. Bảy thiếu nữ còn lại, cũng tựa hồ cùng lúc, công tới nhiều bộ vị trên mình Diệp Vô Ưu.

Lúc này, Diệp Vô Ưu cũng phát hiện, Tô Tổ Tổ xác thật không muốn tính mạng hẳn, bởi vì, đối tượng công kích của bát nữ đều không phải là những nơi yếu hại. Nhưng cũng vì phát hiện ra điểm này, hẳn cũng cảm thấy phóng tâm, quyết định đánh trả, hẳn không muốn bị đám mĩ nữ này bắt giữ.

Chiếc vòng trên tay dưng xuất ra một cỗ chân khí, nhưng không hiểu vì sao, so với lần trước lại bạc nhược hơn nhiều. Mặc dù trên mình hẳn vẫn tạo nên một phòng hộ tráo, nhưng tám thanh trường kiếm vẫn có thể lưu lại trên người hẳn tám miệng vết thương.

Diệp Vô Ưu ngay từ đầu đã không né tránh, có thể thiếu nữ nọ không nghĩ rằng hẳn không ngờ không tránh, nên vẫn đứng nguyên tại chỗ không di chuyển. Do đó, khi nàng lưu lại trên người Diệp Vô Ưu một vết thương thì đồng thời, nàng liền cảm thấy eo lưng chợt động, thân mình đã nằm trong sự chế trụ của Diệp Vô Ưu.

Diệp Vô Ưu ôm được thân mình thiếu nữ nọ, há miệng thở gấp mấy hơn. Hẳn lúc này từ tay đến ngực chỗ nào cũng có vết thương. Mặc dù đó đều không phải là những vết thương trí mạng, song chịu đau đớn dạng này cũng khiến hẳn toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

“Từ nha đầu, các người hiện tại khiến ta đổ máu, sẽ có một ngày, ta cũng sẽ khiến các người ra máu!” Diệp Vô Ưu trong lòng giận dữ chửi bới. Nhìn trong lòng thấy sắc mặt thiếu nữ có chút nhợt nhạt, trên mặt liền lộ xuất biểu tình mãn ý. Mặc dù phải trả một cái giá rất đắt, nhưng cuối cùng đã thành công, cầm giữ được thiếu nữ này, hẳn liền có khả năng đào thoát khỏi nơi đây.

“Diệp Vô Ưu, thả Tổ Lan ra!” Tô Tổ Tổ sắc mặt hơi biến, tỏ ra rất khẩn trương, còn bảy thiếu nữ kia đều chìa mũi kiếm về phía Diệp Vô Ưu, tựa hồ chuẩn bị nếu cần thiết sẵn sàng trên mình Diệp Vô Ưu ***** thêm mấy lỗ.

“Nguyên lai đại mĩ nhân này gọi là Tổ Lan a!” Diệp Vô Ưu cười hi hi, cấp thiếu nữ đứng dậy: “Yên tâm, ta có thể thả nàng ta. Bất quá là, phải đợi ta ra về an toàn rồi nói.”

Không đợi Tô Tổ Tổ đáp lời, Diệp Vô Ưu lại mở miệng nói tiếp: “Các nàng đừng hy vọng cứu nàng khỏi tay ta. Cho rằng các nàng vận khí tốt có thể cướp được nàng từ trong tay ta, cũng không thể cứu được nàng. Đại mĩ nhân Tô Tổ cô nương, nàng có nghe nói qua về Tiêu hồn bát chỉ chứ?”

“Cái gì? Tiêu hồn bát chỉ của Ma tông?” Tô Tổ Tổ khuôn mặt kiêu diễm có chút biến sắc.

“Đúng vậy, là Tiêu hồn bát chỉ của Ma tông!” Diệp Vô Ưu hi hi ha ha cười nói: “Kì thật là, ta nói cho nàng hay một bí mật, Lãnh Tâm m là sư phụ ta, nên ta tự nhiên có thể sử Tiêu hồn bát chỉ. Vừa nãy, ta đã thuận tiện mang Tiêu hồn bát chỉ thử nghiệm trên mình vị Tổ Lan tiểu thư mĩ lệ này rồi.”

“Diệp Vô Ưu, người muốn làm gì?” Tô Tổ Tổ vẻ mặt tựa hàn sương hỏi.

“Chẳng muốn làm gì cả. Ta đi trước, các nàng ngàn vạn lần chớ nên đuổi theo, bằng không, ta liền giết đại mỹ nhân này trước.” Diệp Vô Ưu nâng đỡ thiếu nữ tên gọi Tổ Lan này chạy xa khỏi hướng Phiêu hương thành. Tô Tổ Tổ và bảy thiếu nữ còn lại, không biết là e sợ uy hiếp của Diệp Vô Ưu hay còn có nguyên nhân khác, quả thực không hề đuổi theo.

Diệp Vô Ưu sở dĩ không nhằm hướng Phiêu hương thành chạy tới, là do hắn phát hiện, bản thân hiện tại đầu óc đã có chút cảm giác choáng váng. Hắn có dự cảm rất không tốt, đó là bản thân có khả năng bị hôn mê. Với trạng thái hiện giờ của hắn, gần như chưa kịp chạy tới cổng Phiêu hương thành, thì đã giữa đường hôn mê, còn ở vùng phụ cận Phiêu hương tháp, lại có một cánh rừng rậm. Lãnh Sương Sương sau khi đưa cho hắn địa đồ, đã đặc biệt nói với hắn, nói rằng cánh rừng này rất rậm rạp, bên trong rất dễ rơi vào mê lộ.

Mục tiêu lúc này của Diệp Vô Ưu, chính là cánh rừng đó. Lạc đường không phải là chuyện lớn, chỉ cần không để Tô Tổ Tổ truy ra dấu vết, đợi khi hắn liệu thương giải độc khôi phục trở lại như thường, có con tin trong tay, hắn hoàn toàn không cần sợ các nàng.

Rất nhanh, Diệp Vô Ưu chạy đến nơi dự định, lách mình tiến vào rừng, sau đó tiếp tục đi sâu vào phía trong. Phiên khắc sau, hắn phát hiện bản thân chân khí càng lúc càng nhược, đầu óc càng lúc càng mờ mịt, biết rằng không thể tiếp tục chạy nữa, liền tìm đến dừng chân dưới một gốc đại thụ.

Trong suốt cả quá trình đó, thiếu nữ tên gọi Tổ Lan hoàn toàn không nói tiếng nào. Diệp Vô Ưu mặc dù cảm thấy có chút kì quái, nhưng hắn biết lúc này không phải lúc để kì quái. Nàng ta đã trúng Tiêu hồn bát chỉ, đối với hắn không có chút uy hiếp nào. Hắn trước tiên xử lí vết thương, sau đó khoanh chân ngồi xuống dưới gốc cây, bắt đầu vận công trục độc.

“Người đừng có phí công, Tổ nữ hương không có thuốc giải không xong, muốn vận công trục độc càng không có khả năng.” Thiếu nữ tên gọi Tổ Lan đột nhiên mở miệng nói một câu.

152. Chương 4: Lọt Vào Ổ Mĩ Nữ

“Hừ, người nghĩ ta sẽ nói cho người hay sao?” Tổ Lan kinh thị lườm Diệp Vô Ưu một cái.

“Đại mỹ nhân, chẳng lẽ nàng không biết trúng Tiêu hồn bát chỉ có hậu quả thế nào sao?” Diệp Vô Ưu dương dương đắc ý nói: “Nếu như nàng chịu giúp ta giải độc, có lẽ ta có thể giúp nàng giải khai Tiêu hồn bát chỉ.”

“Dâm tặc!” Tổ Lan ác độc nhìn Diệp Vô Ưu, cất tiếng mắng.

“Đại mỹ nhân, nếu nàng không muốn cho ta hay cách giải độc thế nào, chỉ sợ ta sẽ chân chính trở thành dâm tặc.” Diệp Vô Ưu tròng mắt xoay chuyển, rất không an phận lướt khắp trên dưới toàn thân Tổ Lan, đặc biệt là đôi gò bồng đảo đầy đặn vút cao của nàng, hắn ác độc nhìn tới nhìn lui mấy lần.

“Người nghĩ hiện tại còn có năng lực đó sao?” Tổ Lan dùng ánh mắt đầy giễu cợt nhìn Diệp Vô Ưu: “Người hiện tại toàn thân công lực mất hết, trên người cũng đầy vết thương, người nghĩ người còn có thể làm gì?” kien

“Ta toàn thân công lực thất tán, nàng chẳng phải cũng như vậy?” Diệp Vô Ưu hòa hoãn nói: “Ta là nam nhân, nàng là nữ nhân, chúng ta đáo để so xem khí lực ai yếu ai mạnh?”

Diệp Vô Ưu mặc dù đã sử dụng cấm chế Tiêu hồn bát chỉ trên người Tổ Lan, nhưng Tổ Lan tịnh không phải không có khả năng hoạt động. Chỉ là nàng hiện tại so với một nữ tử yếu nhược bình thường không có sai biệt nhiều. Hơn nữa, Tiêu hồn bát chỉ trong người bất kỳ lúc nào cũng có khả năng phát tác.

Đương nhiên, Diệp Vô Ưu tự biết không thể đi xa. Hắn đã tra xét kỹ lưỡng chân khí trong mình, phát hiện xác thực công lực toàn thân thất tán. Rất hiển nhiên, đại mỹ nữ được gọi là Tổ Lan này hiểu rất rõ công hiệu của Tổ nữ hương.

“Người nghĩ rằng người còn có cơ hội sao?” Một thanh âm lạnh lùng truyền tới, dĩ nhiên là không phải phát ra từ trong miệng mỹ nữ tên gọi Tổ Lan này.

Diệp Vô Ưu giật mình chấn kinh, đột nhiên vọt tới bên mình Tổ Lan, nhanh chóng ôm nàng vào lòng, sau đó quay đầu nhìn tới nơi phát ra âm thanh, liền phát hiện, ở không xa, tám tổ y nữ tử vẻ mặt tựa hàn

sương đang tròng mắt nhìn hần. Bọn họ tự nhiên chẳng phải ai khác, chính là Tô Tổ Tổ và bảy nàng thiếu nữ giống hệt nhau còn lại.

“Các nàng, các nàng sao có thể tìm tới đây nhanh vậy?” Diệp Vô Ưu hỏi lại với vẻ đầy kinh ngạc. Trên thực tế, hần tự mình đã bị lạc trong vùng mê lộ này, vì thế, theo hần nghĩ, ngay cả Tô Tổ Tổ các nàng có thể tìm được đến đây, ít nhất cũng phải mất một hai thời thần. Nhưng trên thực tế, lúc này chưa tới một khắc, các nàng liền đã xuất hiện ngay trước mắt hần. Hơn nữa, các nàng tám người đồng thời xuất hiện, rõ ràng ngay từ đầu cũng chẳng cần phải phân ra tìm kiếm, giống như là các nàng biết rõ hần ở nơi đây, cùng nhau trực tiếp đến thẳng đây.

“Diệp Vô Ưu, người cho rằng người lúc này cầm giữ Tổ Lan còn có tác dụng sao?” Tô Tổ Tổ lãnh đạm nói: “Người lúc này công lực mất hết, chúng ta muốn cứu Tổ Lan từ trong tay người ra thật chỉ như trở bàn tay.”

“Vậy các nàng cứ việc cứu đi.” Diệp Vô Ưu hoàn toàn không chút e ngại thách thức: “Ta tin rằng, chỉ qua vài ngày, mỹ nữ bằng thanh ngọc khiết này, sẽ biến thành đám oa đang phụ hể nhìn thấy nam nhân là lên cơn.”

Tô Tổ Tổ sắc mặt chợt biến, tựa hồ lúc này chưa biết quyết định thế nào.

“Sư tỷ, làm thế nào bây giờ?” một thiếu nữ đứng cạnh Tô Tổ Tổ nhỏ giọng hỏi.

“Trước hết mang y quay về Tổ y môn rồi tính.” Tô Tổ Tổ trầm ngâm do dự một chút mới nói. Tiếng nói vừa dứt, Diệp Vô Ưu chỉ cảm thấy nhân ảnh chợt động, trên tay chẳng còn gì, thiếu nữ tên gọi Tổ Lan đã từ trong lòng hần biến mất. Chỉ khắc sau, nàng đã liền xuất hiện trong lòng một thiếu nữ khác. Vào lúc này, hần liền cảm thấy một trận ý thức mơ hồ, cả người liền rơi vào hôn mê.

“Chẳng còn gì tệ hơn, vẫn rơi vào tay quần nữ này rồi.” Trước khi hôn mê, Diệp Vô Ưu trong đầu còn lóe lên một ý nghĩ như vậy.

oOo

Trong Phiêu Hương thành. Đang tiến bước tới là ba mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành. Nghiêm chỉnh mà nói, là hai đại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành và một tiểu mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành.

Trong hai mỹ nữ một lớn một nhỏ này, hiển nhiên là Hoa Vân La và Giang Thiên Thiên, một người còn lại, thực là Triệu Thiên Tâm. Hoa Vân La và Giang Thiên Thiên cảm thấy có chút buồn chán, liền ngự kiếm bay đến Phiêu hương thành, còn Triệu Thiên Tâm lại có chút lo lắng cho Diệp Vô Ưu, nghe nói Hoa Vân La muốn đi, liền cùng nàng tới đó. Ngự kiếm phi hành chi thuật của Hoa Vân La quả thực lợi hại, không ngờ mang theo hai người mà cũng chỉ cần không tới một ngày một đêm đã tới Phiêu hương thành. Sau đó, các nàng liền đi tìm đám người Lãnh Sương Sương.

“Cái gì? Tên tiểu sắc lang đó một mình đi phó ước đến giờ vẫn chưa về sao?” Việc đầu tiên Hoa Vân La làm tự nhiên là hỏi về nơi hạ lạc của Diệp Vô Ưu. Khi nghe nói Diệp Vô Ưu đi kiếm Tô Tổ Tổ, trong lòng chửi rủa hần vài câu, nhưng đến khi biết được Diệp Vô Ưu không ngờ vẫn chưa quay trở về, liền không nhịn được lo lắng nổi lên. Bởi vì, lúc này đã là chập tối, theo lý mà nói, Diệp Vô Ưu không có lý gì mà lúc này còn chưa trở về.

“Ta đã tới Phiêu hương tháp xem qua. Ở đó không còn một ai. Ta cũng đã tra xét cẩn thận bốn phía, cũng không có phát hiện một chút manh mối nào.” Lãnh Sương Sương lo lắng nói, “Ta cũng đã tới Lý phủ, người Lý phủ nói Tô Tổ Tổ cũng đã rời nơi đó đi rồi.”

“Có vẻ như là tên tiểu sắc lang đó nhiều khả năng đã rơi vào tay Tô Tổ Tổ rồi.” Hoa Vân La lẩm bẩm, “Muốn tìm thấy tiểu sắc lang, trước tiên tất phải tìm thấy Tô Tổ Tổ.”

“Ta chuẩn bị vào cung một chút, gặp sư phụ nói chuyện, sau đó để người phái Thiên nhai thư viện cùng Ma tông đệ tử tìm kiếm nơi hạ lạc của Tô Tổ Tổ.” Lãnh Sương Sương trầm ngâm một chút rồi nói.

“Vậy tốt, người đi trước, ta cũng sẽ lại tới Lý phủ gì đó.” Hoa Vân La gật đầu đáp lại.

Lãnh Sương Sương gật đầu, không nói thêm câu gì, nhanh chóng rời khỏi khách điếm, nhằm hướng hoàng cung cấp tốc đi tới.

Tại một phương hướng khác, Hoa Vân La với Giang Thiên Thiên dưới sự hướng dẫn của Hàm Yên, tìm đến Lý phủ, còn Mộ Dung Tiểu Tiểu và Lam Tiểu Phong, Tống Loan ba người, đều lưu lại tại khách điểm. Ban đầu Triệu Thiên Tâm cũng ở lại khách điểm, nhưng khi Hoa Vân La ra đi chẳng bao lâu, nàng cũng rời khách điểm, cho dù để làm gì, nàng tự nhiên cũng không cần báo cho đám người Lam Tiểu Phong.

oOo

Diệp Vô Ưu mở to mắt, sau đó trở mình ngồi dậy trên giường, nhìn ngó chung quanh. Nơi đây đúng là khuê phòng của nữ hài tử, những vết thương trên người hắn cũng đã bình phục tới bảy tám phần. Chỉ là toàn thân yếu ớt, toàn thân công lực vẫn không có vận lên được một chút nào.

Từ trên giường bước xuống, Diệp Vô Ưu nhắm hướng cửa phòng bước tới. Lúc chuẩn bị đẩy cửa, chỉ vừa đưa tay ra, cánh cửa đã tự động mở ra, sau đó, trước cửa xuất hiện một thân hình kiều diễm quen thuộc. Chẳng phải ai khác, chính là Tô Tố Tố.

“Diệp công tử, ngủ ngon giấc chứ?” Tô Tố Tố ngữ khí cực kỳ nhẹ nhàng, ngữ khí lúc này đã trở nên rất khách khí.

“Cũng không tệ, bất quá, nếu như có đại mỹ nhân bồi tiếp ngủ cùng, thì sẽ tốt hơn.” Diệp Vô Ưu cười hi hi đáp lại, vừa nói vừa dùng nhãn thần không an phận lướt lên lướt xuống những bộ vị nổi bật, quan trọng trên người Tô Tố Tố. Ý tứ này của hắn chẳng cần nói cũng rõ, như muốn nói nếu như có Tô Tố Tố bồi tiếp hắn ngủ, hắn có thể ngủ thật tốt.

Tô Tố Tố trong lòng giận dữ, nhưng ngoài miệng vẫn hết sức khách khí: “Diệp công tử nhà đã có kiều thê, chỉ cần có thể trở về, tự nhiên là có mỹ nữ phụng bồi.”

“Chẳng lẽ Tô đại mỹ nhân nàng nguyện ý thả ta về sao?” Diệp Vô Ưu có chút kỳ quái hỏi. Hắn mặc dù không bị Tô Tố Tố chế trụ, nhưng hắn biết rất rõ, hắn hiện tại ở vào trạng thái trời gà không chặt, căn bản không có khả năng đào thoát khỏi chỗ này, trừ phi Tô Tố Tố đột nhiên phát thiện tâm, để hắn li khai.

Chỉ là, hắn cũng biết rằng, Tô Tố Tố thật không có khả năng phát thiện tâm. Nàng lúc này đột nhiên trở nên rất khách khí, khẳng định chỉ có một nguyên nhân, đó là Tiêu hồn bát chỉ trên người Tố Lan, nhiều khả năng đã phát tác.

“Chỉ cần Diệp công tử nguyện ý đáp ứng một việc, ta tự nhiên sẽ để ngươi trở về.” Tô Tố Tố cười nhẹ tiếp: “Ta cũng chẳng vòng vo tam quốc nữa, chỉ cần Diệp công tử nói ra biện pháp giải khai Tiêu hồn bát chỉ, ta liền có thể thả ngươi đi.”

“Hà, Tô đại mỹ nhân, nàng coi ta là gốc tử sao?” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn nói: “Ta nếu nói cho nàng phương pháp giải khai Tiêu hồn bát chỉ, ta còn có khả năng li khai nơi này sao?”

“Diệp công tử, Tô Tố Tố ta tịnh không phải là người không thủ tín. Chỉ cần ngươi nói cho chúng ta phương pháp, ta nhất định sẽ tuân thủ lời hứa, để ngươi li khai.” Tô Tố Tố dáng vẻ vô cùng khẩn thiết nói.

“Được thôi, Diệp Vô Ưu ta cũng là người thủ tín, nàng chỉ cần trước hết giải khai Tố nữ hương quỷ quái đó trong thân thể ta, để ta khôi phục công lực, ta có thể giúp đại mỹ nhân đó giải khai Tiêu hồn bát chỉ.” Diệp Vô Ưu uể oải nói.

“Diệp công tử, ngươi làm thế nào để ta tin ngươi được đây?” Tô Tố Tố có chút tức giận hỏi.

“Vậy đó, nàng làm thế nào để ta tin nàng được đây? Nếu như nàng không thể tin tưởng ta, thì ta cũng làm thế nào tin tưởng nàng được?” Diệp Vô Ưu chậm rãi hỏi ngược lại: “Hà huống, Tiêu hồn bát chỉ là Ma tông độc môn tuyệt kỹ, nàng muốn ta cho các nàng biết phương pháp giải khai Tiêu hồn bát chỉ, không phải ép người vào thế khó sao?”

“Diệp Vô Ưu, ngươi đừng có quên, ngươi hiện tại vẫn nằm trong tay chúng ta. Nếu cần ta hoàn toàn có thể lấy tính mạng ngươi!” Tô Tố Tố lạnh giọng nói: “Ngươi cần phải rõ, hiện tại là ngươi cần bảo mệnh, chứ không phải chúng ta cầu ngươi!”

“Tô đại mỹ nhân à, nàng muốn ta cầu khẩn nàng sao?” Diệp Vô Ưu cười hi hi: “Đáng tiếc a, ta không cầu khẩn nàng, nàng dám giết ta sao? Dám chắc nàng không dám. Kỳ thật, nàng không biết rằng, sự thật hiện tại chẳng phải nàng đang thỉnh cầu ta sao?”

“Diệp Vô Ưu, người đừng đắc ý, ta vừa mới nhận được tin tức, Thiên y tiên tử Triệu Thiên Tâm đã tới Phiêu hương thành. Ta tin rằng, nàng có biện pháp giải khai Tiêu hồn bát chỉ!” Tô Tổ Tổ lạnh lùng nói: “Đến khi đó, người có muốn cầu xin ta, sợ rằng chẳng xong!”

“Cái gì? Thiên y tiên tử?” Diệp Vô Ưu sắc mặt đại biến, ánh mắt lộ xuất một tia bối rối, nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh nói: “Thiên y tiên tử thì đã sao? Tiêu hồn bát chỉ ngoại trừ ta và sư phụ, không ai có thể giải khai!”

Chỉ là, bộ dạng bối rối vừa rồi của hắn, đều đã lọt vào trong mắt của Tô Tổ Tổ. Nàng hừ lạnh một tiếng, không nói thêm câu gì, chuyển thân đi ra.

Nhìn bóng lưng tuyệt đẹp của Tô Tổ Tổ biến mất khỏi tầm mắt, trên mặt Diệp Vô Ưu mới lộ xuất một tia cười đắc ý đầy vẻ gian kế.

153. Chương 5: Song Mĩ Gặp Nhau

Thả bước một mình tại góc đường Phiêu hương thành, Triệu Thiên Tâm chuẩn bị tìm kiếm một người quen. Người này đối với tình huống tại Phiêu hương thành rất thông thạo, đặc biệt là các dạng tin tức lời đồn tại Phiêu hương thành, hẳn rất dễ dàng tìm hiểu được. Bất quá, người này thực không phải là người nổi danh gì, mà là một tên khất cái.

Danh tự tên khất cái này cũng thật kì quái, hoặc giả nói tên như người, bởi vì, hắn được gọi là Khất Cái. Mặc dù đó không phải là tên thật của hắn, nhưng chẳng một ai truy cứu, theo như hắn tự nói, hắn thừa nhỏ là khất cái, đã vô danh vô tính. Cho tới khi hắn có ý thức, liền tự mình lấy cái tên như vậy, đồng thời định lập một mục tiêu “vĩ đại”, đó là làm khất cái suốt đời, hơn nữa, còn muốn là khất cái nổi danh nhất Vân Mộng đại lục.

Mục tiêu của hắn hiển nhiên vẫn chưa thành công. Bất quá, không nghi ngờ gì, hắn ở kinh thành là khất cái nổi tiếng nhất Phiêu hương thành. Triệu Thiên Tâm tùy tiện tìm một người để hỏi, liền biết được tên Khất Cái hiện tại ở đâu.

.Khất Cái lúc này không đi xin ăn, mà là đang dùng bữa. Hơn nữa là đang dùng bữa ở nhà hàng danh tiếng nhất. Bất quá, người biết gã lại không có cảm thấy kì quái, bởi vì, trong mắt bọn họ việc đó rất đời thường.

Khất Cái mặc dù hành nghề ăn xin, nhưng hắn tịnh không nghèo. Mặc dù không thật giàu có, nhưng tuyệt đối không phải lo chuyện ăn mặc, bởi vì thủ hạ của hắn còn có một bang tiểu khất cái. Năm nay, làm khất cái cũng không phải là việc dễ dàng gì, ngay cả làm khất cái, cũng phải có một chút thể lực gì đó. Một tiểu khất cái nào đó mà không có thực lực cũng không có thể lực liền phải tìm một người đầu quân. Tất cả những đồ ăn xin mà đám thủ hạ Khất Cái kiếm được, phần lớn đều rơi vào túi của gã.

Giao tình giữa Khất Cái và Triệu Thiên Tâm, nói ra kì thật rất đơn giản. Nàng từng cứu Khất Cái một mạng. Kì thật, đối với một thần y như Triệu Thiên Tâm mà nói, cứu một mạng người là một việc rất nhỏ, nhưng với Khất Cái, đó lại là một đại sự. Cũng bởi lý do đó, hắn coi Triệu Thiên Tâm như là ân nhân cứu mạng, phát thệ phải báo đáp nàng.

Nhận ơn chỉ một giọt nước, còn mang cả dòng nước để báo đáp, hà huống là ơn cứu mạng?

Sau khi nghe Triệu Thiên Tâm giải thích lí do tới đây, Khất Cái tỏ ra rất hưng phấn, bởi vì hắn rốt cuộc có cơ hội báo đáp Triệu Thiên Tâm.

“Triệu tiên tử, nàng yên tâm, ta nhất định có thể tìm ra Diệp Vô Ưu Diệp công tử. Nàng cứ an tâm ở khách điểm đợi tin tức của ta. Tối đa sáng sớm mai, ta có thể cho nàng biết nơi hạ lạc của Diệp công tử!” Khất Cái tỏ ra rất tự tin nói.

“Thật làm phiền người quá.” Triệu Thiên Tâm gật đầu, sau đó liền đem nơi nàng đang ngụ nói cho Khất Cái rồi cáo từ quay về. Mặc dù Khất Cái nói về rất chắc chắn, nhưng nàng vẫn không thể yên tâm. Nàng còn muốn tự mình đi tìm hiểu. Hơn nữa, ngay cả nếu Khất Cái sáng sớm mai có thể tìm được Diệp Vô Ưu,

lúc này còn cách sáng sớm mai thời gian bằng cả một tối. Với một buổi tối, thực có thể phát sinh rất nhiều sự tình.

oOo

Triệu Thiên Tâm đang vội vã bước đi, đột nhiên nàng dừng phắt ngay lại. Bởi vì, ở đằng trước không xa, xuất hiện một thiếu nữ có chút quen quen.

“Tô Tổ Tổ?” Triệu Thiên Tâm hơi giật mình, rồi cẩn thận nhìn lại, bởi vì nàng có chút hoài nghi sợ mình nhìn lầm. Nàng chính là đang tìm Tô Tổ Tổ, Tô Tổ Tổ thế nào lại tới đây? Lại có việc xảo hợp vậy a!

Dù vậy, nàng rất nhanh liền xác định, đó xác thật là Tô Tổ Tổ.

“Triệu tỷ tỷ, đã lâu không gặp!” Tô Tổ Tổ tỏ vẻ vui mừng, dịu dàng cất tiếng chào hỏi với nàng.

“Tô tiên tử khách khí rồi, có thể gặp nàng thực là vinh hạnh của ta.” Triệu Thiên Tâm trên mặt tỏ ra rất bình tĩnh, bất quá trong lòng thực nổi lên một chút kích động, lại có chút cao hứng, đi mòn gót giày, thật chẳng uổng phí công phu, không nghĩ lại dễ dàng gặp được Tô Tổ Tổ như vậy.

Đương nhiên, có cao hứng đến đâu, Triệu Thiên Tâm cũng không có vội vàng mở miệng hỏi nơi hạ lạc của Diệp Vô Ưu. Nàng không có ngốc nghếch như vậy. Điểm mạnh của nàng nằm ở y thuật, bản thân tu vi tịnh không coi là cao. Mặc dù nàng vô pháp nhìn ra Tô Tổ Tổ nông sâu thế nào, nhưng có thể khẳng định, nàng không có khả năng đánh bại Tô Tổ Tổ.

“Triệu tỷ tỷ, thực không tưởng tỷ lại đến Phiêu hương thành. Gặp được tỷ, tiểu muội thực rất cao hứng.” Tô Tổ Tổ ngữ khí thật thân thiết: “A, Triệu tỷ tỷ, tỷ ngàn vạn lần đừng gọi muội cái gì Tô tiên tử, gọi muội là Tổ Tổ được rồi.”

Không đợi Triệu Thiên Tâm trả lời, Tô Tổ Tổ lại nói tiếp: “Triệu tỷ tỷ, đây không phải là chỗ nói chuyện, hay là Triệu tỷ tỷ tới chỗ tiểu muội ngồi chơi nha?”

“Cũng được, vậy cung kính không bằng tuân mệnh.” Triệu Thiên Tâm tỏ ra hơi do dự, rồi gật đầu nói.

Đi theo Tô Tổ Tổ chuyển qua vài góc đường, đi theo hết con đường nhỏ này tới con đường khác, cuối cùng, dừng bước trước cánh cổng đỏ rực của một tòa trang viện lớn.

Tòa trang viện có vẻ rất xưa cũ, nhưng không hề mang lại một chút cảm giác đồ nát nào, thay vào đó còn có vài phần thanh nhã. Triệu Thiên Tâm nhìn quanh tứ phía, âm thầm ghi nhớ địa hình, sau đó, liền theo Tô Tổ Tổ tiến vào trong.

Trong đại sảnh, Tô Tổ Tổ và Triệu Thiên Tâm ngồi đối diện nhau trước kỉ trà. Tô Tổ Tổ trên mặt thường trực vẻ tươi cười dịu dàng, khiến Triệu Thiên Tâm có chút thắc mắc không rõ ý nghĩ của nàng.

“Triệu tỷ tỷ, kì thật, tiểu muội có việc thỉnh cầu.” Một lát sau, Tô Tổ Tổ rốt cuộc mở miệng, đồng thời, mi mạo thoáng qua một nét ưu tư.

“Tổ Tổ, từ khi muội gọi ta một tiếng tỷ tỷ, muội có chuyện gì, ta tự nhiên có thể giúp đỡ.” Triệu Thiên Tâm tỏ ra rất tự nhiên nói. Để tìm được Diệp Vô Ưu, lúc này chỉ có thể tỏ ra rộng rãi mà thôi.

Dừng lại một chút, Triệu Thiên Tâm tiếp tục nói: “Bất quá, Tổ Tổ, đáng để là có việc gì?”

“Triệu tỷ tỷ, theo như muội biết, Y cốc các người với Ma tông Lãnh Tâm m có chút hận thù, phải không?” Tô Tổ Tổ trầm ngâm một chút mới hỏi.

“Đúng là như vậy.” Triệu Thiên Tâm gật đầu, trong lòng lại ngầm nghĩ rằng. Nào phải chỉ có một chút hận thù? Nếu chẳng phải Diệp Vô Ưu đứng ở trung gian, chỉ sợ nàng lúc này còn muốn toàn lực đối phó Lãnh Tâm m. Đương nhiên, cái này, là không thể nói ra, vì vậy, chỉ có thể nhanh chóng thừa nhận. Cũng là bởi vì ân oán giữa Y cốc và Lãnh Tâm m, kì thật cũng là việc đã được công khai. Đương nhiên, đó là ân oán giữa Hoa Thiên Hương sư phụ nàng với Lãnh Tâm m, còn ân oán giữa bản thân nàng với Lãnh Tâm m, chẳng một cá nhân nào biết được.

“Ai, không biết Triệu tỷ tỷ đối với đối với việc giải Tiêu hồn bát chỉ hiểu biết nhiều ít ra sao?” Tô Tổ Tổ cẩn thận, cất tiếng hỏi.

“Tiêu hồn bát chỉ?” Triệu Thiên Tâm sắc mặt hơi biến đổi. Đối với độc môn bí kỹ này của Ma tông, nàng có một ký ức rất sâu sắc, bất quá, nàng hiện tại kinh ngạc thật không phải bởi vì Tiêu hồn bát chỉ mang đến thương đau cho nàng, mà là, nàng rất nhanh nghĩ tới Diệp Vô Ưu. Cho nên, nàng vội vàng hỏi: “Tổ Tổ, thế nào, có người trúng phải Tiêu hồn bát chỉ?”

“Triệu tỷ tỷ, muội không nói dối tỷ. Muội có một sư muội, trúng phải Tiêu hồn bát chỉ của Ma tông. Muội mời tỷ tỷ tới đây, cũng là muốn thỉnh cầu tỷ tỷ giúp giải khai cấm chế của Tiêu hồn bát chỉ. Nếu có thể làm được, thật mong tỷ tỷ ra tay.” Tô Tổ Tổ nhẹ thở dài một hơi, tỏ ra vô cùng bất lực nói.

“Cái này...” Triệu Thiên Tâm hơi trầm ngâm.

“Triệu tỷ tỷ, có gì khó khăn sao?” Tô Tổ Tổ vội vàng hỏi.

“Cái này, Tổ Tổ, thực là, Tiêu hồn bát chỉ của Ma tông rất độc đáo, nếu muốn giải khai không phải là việc dễ dàng. Mặc dù ta nghiên cứu qua biện pháp giải Tiêu hồn bát chỉ, nhưng ta không tuyệt đối chắc chắn.” Triệu Thiên Tâm nghĩ ngợi nói: “Bất quá, trước hết để ta xem xem sư muội nàng đã?”

“Được rồi, cảm tạ Triệu tỷ tỷ, mời theo muội!” Tô Tổ Tổ tỏ ra rất lo lắng, vừa nói vừa nhanh chóng khởi thân đứng dậy.

Một lát sau, Triệu Thiên Tâm liền trông thấy một thiếu nữ mỹ lệ.

“Triệu tỷ tỷ, đây là sư muội Vân Tổ Lan. Nàng trúng phải Tiêu hồn bát chỉ cũng đã được vài canh giờ rồi.” Tô Tổ Tổ thấp giọng nói.

Triệu Thiên Tâm gật đầu, nhìn Vân Tổ Lan. Trên mặt nàng đã xuất hiện nét diêm hồng không bình thường, thấy rằng lúc này chính là lúc Tiêu hồn bát chỉ phát tác.

Tiến lên mấy bước, Triệu Thiên Tâm nắm lấy tay Vân Tổ Lan bắt mạch, sau đó cúi đầu chìm vào suy tư.

“Triệu tỷ tỷ, có thể giải khai không?” phiền khắc sau, Tô Tổ Tổ nhịn không nổi hỏi.

“Nàng trúng Tiêu hồn bát chỉ thời gian tịnh chưa lâu, ta nghĩ, có thể khả dĩ giải khai được. Bất quá, ta cần phải quay về khách điểm một chút, có chút công cụ ta để tại khách điểm không mang theo.” Triệu Thiên Tâm nhẹ thở dài một tiếng, nói: “Tổ Tổ, ta thấy, nàng cần đợi một lát, ta hiện tại trở về khách điểm một chút, rồi lập tức quay lại.”

“Triệu tỷ tỷ, muội đưa tỷ đi!” Tô Tổ Tổ đại hỷ, vội vàng nói.

“Cũng được, ta đối với đường xá ở đây thật không thông thuộc, ta sợ đi lạc đường.” Triệu Thiên Tâm hơi trầm ngâm, rồi gật đầu.

oOo

Tô Tổ Tổ tịnh không có đưa Triệu Thiên Tâm trở về khách sạn, chỉ cùng nàng ước hẹn một nơi gặp mặt sau đó. Đây cũng chính hợp ý Triệu Thiên Tâm, nàng không muốn để Tô Tổ Tổ phát hiện quan hệ giữa nàng và Diệp Vô Ưu. Bởi vì việc này lộ ra, chỉ sợ nàng sẽ không thể thuận lợi cứu Diệp Vô Ưu ra.

Về đến khách điểm, lại không ngờ phát hiện cừu nhân của nàng, Lãnh Tâm m.

“Lãnh Tâm m, ta hỏi ngươi, Tiêu hồn bát chỉ ngoại trừ ngươi, còn có ai biết?” Triệu Thiên Tâm vừa mở miệng đã hỏi.

“Ngươi nói còn có người biết là sao?” Lãnh Tâm m không khách khí nói. Vừa nói đến Tiêu hồn bát chỉ, nàng tự nhiên lại nhớ đến Diệp Vô Ưu. Nhớ đến Diệp Vô Ưu, nàng liền bất giác nhớ đến tình cảnh tên gia hỏa này vằn vò trên người nàng.

“Lãnh Tâm m, ta hiện tại không muốn tranh cãi với ngươi. Ta hỏi ngươi, ngoại trừ ngươi, có phải là chỉ có Vô Ưu biết Tiêu hồn bát chỉ?” Triệu Thiên Tâm hừ lạnh một tiếng hỏi.

“Thiên Tâm tỷ tỷ, chúng ta trở về rồi, không tìm thấy ca ca!” Lãnh Tâm m còn chưa có đáp lại, thanh âm Giang Thiên Thiên đã truyền tới. Lời nói vừa dứt, Giang Thiên Thiên và Hoa Vân La đã bước vào.

“Ta nghĩ ta có khả năng biết chàng đang ở địa phương nào.” Triệu Thiên Tâm chậm rãi nói: “Vừa rồi Tô Tổ Tổ tìm ta, hi vọng ta giúp nàng giải khai Tiêu hồn bát chỉ cho sư muội.”

“Ta không có dụng Tiêu hồn bát chỉ với sư muội Tô Tổ Tổ. Ngoại trừ ta, chỉ có tên tử sắc lang biết.” Lãnh Tâm m thuận miệng nói theo. Nàng vừa từ miệng Lãnh Sương Sương biết rằng Diệp Vô Ưu đã mất tích, liền cùng nàng xuất cung. Mặc dù nàng không biết Diệp Vô Ưu chân chính có vai trò thế nào trong tâm trí nàng, nhưng có một điểm nàng biết rất rõ, nàng tịnh không muốn Diệp Vô Ưu xảy ra chuyện gì.

154. Chương 6: Tranh Sắc Độ Tài

Kì thật cũng không cần thương lượng kỹ càng, chư nữ đã nhanh chóng đi đến quyết định, Triệu Thiên Tâm tiếp tục đi gặp Tô Tổ Tổ, còn Hoa Vân La mấy người tiếp đó theo sau. Triệu Thiên Tâm cũng chỉ cần đảm nhiệm trách nhiệm dẫn đường, mọi việc sau đó đều do mấy người Hoa Vân La giải quyết.

Sau khi quyết định liền nhanh chóng triển khai hành động. Một lát sau, Triệu Thiên Tâm rời khỏi khách điểm, sau đó, trông thấy Tô Tổ Tổ tại nơi đã ước hẹn.

“Triệu tỷ tỷ, thế nào rồi?” Tô Tổ Tổ có chút khẩn trương hỏi. Nàng sở dĩ lo lắng như vậy, là có nguyên nhân. Chỉ có nàng tự mình hiểu rõ, Vân Tổ Lan là người trọng yếu ở Tổ y môn, so với nàng không thua kém chút nào, thậm chí, còn quan trọng hơn cả nàng.

“Có thể được rồi, đi thôi.” Triệu Thiên Tâm gật đầu trả lời.

Từ xa, có ba cặp mắt đang nhìn theo hai người Tô Tổ Tổ và Triệu Thiên Tâm. Các nàng là Hoa Vân La và Lãnh Tâm m hai nàng, thêm vào Giang Thiên Thiên tiểu nha đầu nọ.

Sự việc tiến hành rất thuận lợi. Không hiểu Tô Tổ Tổ là vì trong lòng khẩn trương nên không có chú ý tới tình huống phía sau, hay là bởi vì mấy người Hoa Vân La tu vi quá cao, trên đường, Tô Tổ Tổ căn bản không có phát hiện bị người bám theo, thẳng đường dẫn các nàng tới nơi ở tạm thời của Tổ y môn.

Chỉ là, ba người các nàng vừa mới tiến vào nhà, liền có tiếng hô vang lên: “Dừng bước!”

Thanh âm vừa dứt, hai tổ y thiếu nữ nhanh chóng xuất hiện, đứng ngay trước mặt ba người Hoa Vân La.

“Các người là ai?” hai thiếu nữ tựa hồ hơi ngần ngại, tựa hồ bởi vì Hoa Vân La quá ư mỹ lệ. Dù các nàng thân cũng là nữ tử, nhưng không tránh khỏi có chút xuất thần. Bất quá, rất nhanh, các nàng liền khôi phục vẻ bình thường, một thiếu nữ trong đó mở miệng hỏi.

“Chúng ta là ai tịnh không quan trọng, quan trọng là, chúng ta biết các người là ai!” Lãnh Tâm m lạnh lùng nói: “Gọi Tô Tổ Tổ ra đây!”

“Nguyên lai là Lãnh tông chủ đại giá thân lâm, Tổ Tổ không đón tiếp từ xa, hoài vọng Lãnh tông chủ thứ tội.” Thanh âm nhu mì vừa vọng đến, Tô Tổ Tổ lệ ảnh thiên tiên đã xuất hiện trước mặt chúng nhân.

Nhìn thấy chỉ có một mình Tô Tổ Tổ xuất hiện, Triệu Thiên Tâm tịnh không có theo nàng ở một chỗ, Hoa Vân La trong lòng hơi mừng. Lúc này Triệu Thiên Tâm có thể đang giúp Vân Tổ Lan giải trừ cấm chế Tiêu hồn bát chỉ, nhưng trên thực tế, nàng tịnh không có khả năng giải trừ Tiêu hồn bát chỉ. Bất quá, lúc này nàng thực đang ở chỗ Vân Tổ Lan. Nói cách khác, nàng có thể nhân cơ hội Tô Tổ Tổ không chú ý, cưỡng ép bắt giữ Vân Tổ Lan. Nếu Diệp Vô Ưu thật sự nằm trong tay Tô Tổ Tổ, Vân Tổ Lan này liền có thể dùng để trao đổi.

“Tô Tổ Tổ, đừng nói lời thừa. Ta nghĩ mục đích đến đây của chúng ta, người có lẽ biết rõ ràng.” Lãnh Tâm m nhặt giọng nói: “Giao ra Diệp Vô Ưu, chúng ta tạm thời khả dĩ cùng bình an vô sự, trái lại, bọn ta sẽ không khách khí!”

“Đúng vậy, tỷ tỷ xinh đẹp, mau đem ca ca giao ra. Bằng không, Thiên Thiên phải đánh người!” Giang Thiên Thiên yêu kiều nói.

“Tiểu muội muội, người có thể đánh lại ta sao?” Tô Tổ Tổ cười nhẹ, nàng không thèm lý tới Lãnh Tâm m, nhưng đối với Giang Thiên Thiên tiểu nữ hài khả ái này cảm thấy rất hứng thú.

“Tô tiểu muội, kì thật, ta cũng không thích đánh đá. Bất quá, nếu nàng không lập tức giao ra Vô Ưu, ta cũng đành phải động thủ!” Hoa Vân La chậm rãi nói.

“Rất xin lỗi, mặc dù ta rất muốn giao Diệp công tử ra, nhưng rất đáng tiếc, hắc tị không ở chỗ ta.” Tô Tổ Tổ mặt không đổi sắc, nở nụ cười mờ nhạt, sau đó nói tiếp: “Mặc dù ta và Diệp công tử sau giờ Ngọ có gặp qua một lần, nhưng chúng ta mấy thời thần trước đã chia tay. Vì thế, ta hiện tại cũng không biết hắc ở chỗ nào.”

Tô Tổ Tổ vừa nói dứt lời, đột nhiên bạch ảnh chớp lên, sau đó, liền nghe thấy hai tiếng kêu nắc nện truyền lại. Hai tổ y thiếu nữ xuất hiện trước đó, đột nhiên ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

“Kì thật nhân gia quả thực không muốn như vậy, ai!” Hoa Vân La vỗ vỗ tay, vẻ mặt có bộ dạng bất lực. Không cần nói, rõ ràng nàng vừa xuất thủ.

“Vân La tỷ tỷ, người thật lợi hại a!” Giang Thiên Thiên vẻ mặt sùng bái nhìn Hoa Vân La, ngay thơ nói.

Tô Tổ Tổ sắc mặt chợt biến. Trên thực tế, nàng trước đó tị không nhận ra Hoa Vân La. Trong ba người này, nàng chỉ nhận ra Lãnh Tâm m, vì vậy nàng căn bản cho rằng, trong ba người này, khó ứng phó nhất phải là Lãnh Tâm m mới đúng. Chính vì nàng có ý nghĩ như vậy, cho nên hiện tại liền có cảm giác không chắc chắn. Bởi vì, nàng tin tưởng với tu vi của nàng, đối diện với Lãnh Tâm m tuyệt đối không thể hạ phong.

Chỉ là, đột nhiên giữa lúc đó, nàng mới phát hiện, sự tình không như nàng tưởng tượng. Vừa xong tiểu nữ hài này đại ngôn không ngại nói muốn đánh nàng, nàng cũng chỉ nghĩ đó là lời nói nhăng nói cuội của tiểu hài. Chỉ là, sau khi Hoa Vân La xuất thủ, lại nghe thấy tiểu nữ hài gọi tên Hoa Vân La, trong đầu nàng liền không nhận được hiện lên hai danh tự.

Hoa Vân La, Giang Thiên Thiên. Vô Song cung Cung chủ Hoa Vân La, hiện tại bài danh đệ nhất trên tiên bảng, nghe nói đã đạt tới cao cấp tu sĩ. Còn Giang Thiên Thiên, một tiểu nữ hài mới mười tuổi, cũng đã đạt tới trung cấp tu sĩ. Mặc dù việc bài danh trên tiên bảng còn chưa toàn diện, nhưng thực lực hai người này đích thật không có gì phải nghi ngờ.

“Nguyên lai là Vô song cung Cung chủ Hoa Vân La tiền bối ở đây, Tổ Tổ thất kính rồi!” Tô Tổ Tổ sắc mặt có vẻ không thoải mái. Nổi danh như Vân La, lại cũng vì Diệp Vô Ưu mà đến, hơn nữa thân thủ cũng rất cao, trừ Vô song cung Cung chủ Hoa Vân La, không có khả năng còn là người khác.

Nghe Tô Tổ Tổ nói, Hoa Vân La vẻ mặt thật chẳng cao hứng nhìn Thiên Thiên, yêu kiều hỏi: “Thiên Thiên, người lại nhìn xem tỷ tỷ, tỷ tỷ ta có phải rất già?”

.Nghe thấy từ miệng Hoa Vân La thốt ra Thiên Thiên hai từ này, Tô Tổ Tổ càng xác định tiểu nữ hài này chính là Giang Thiên Thiên trên tiên bảng. Chỉ là, nàng nghĩ thế nào cũng không minh bạch, bọn họ thế nào lại có thể nhanh chóng tới Phiêu hương thành như vậy?.

Giang Thiên Thiên rất thành thật nhìn ngó Hoa Vân La kĩ lưỡng, sau đó trịnh trọng lắc lắc đầu, quả quyết đáp: “Vân La tỷ tỷ, tỷ một điểm cũng không thấy già a!”

“Vậy nàng nhìn thế nào mà gọi nhân gia là tiền bối?” Hoa Vân La liếc nhìn Tô Tổ Tổ một cái, ngữ khí tựa hồ có chút bất mãn.

“Muội nghĩ!” Giang Thiên Thiên nghe đầu, nghiêm chỉnh suy nghĩ một lát, sau đó rút ra kết luận: “Khả năng tỷ tỷ xinh đẹp này đầu óc không được minh mẫn a!”

Nghe được lời đó, ngay cả Lãnh Tâm m, trên mặt cũng không nhận được xuất hiện một tia tiểu ý. Bộ dạng trịnh trọng thành thật này của Thiên Thiên, trông thấy quả thật không thể nhận cười.

Cười thì cười, Lãnh Tâm m thực không có tâm tình cùng hai mỹ nữ một lớn một nhỏ này vui đùa. Nàng chằm chằm nhìn Tô Tổ Tổ, lạnh lùng nói: “Tô Tổ Tổ, người không cần phải giả vờ, chúng ta biết Vô Ưu nằm trong tay người. Người bây giờ đem y giao ra, mọi việc trước đây, ta có thể không tính toán!”

“Tổ Tổ, nàng nên gọi Vô Ưu ra thôi!” từ sau lưng Tô Tổ Tổ truyền lại một thanh âm, nàng quay đầu nhìn lại, không nhận được cảm thấy kinh ngạc.

“Triệu tỷ tỷ, có chuyện gì vậy?” Tô Tổ Tổ kinh ngạc thắc mắc. Lờ mờ rồi xác thật là của Triệu Thiên Tâm, nhưng điều đó tịnh không khiến nàng kinh ngạc nhất. Điều khiến nàng nghĩ không thông là, lúc này, ngoại trừ Triệu Thiên Tâm, Vân Tổ Lan bát nữ cũng đều ở đó, còn Triệu Thiên Tâm lúc này thật hiển nhiên đang nằm dưới sự cầm giữ của Tổ Mai và Tổ Cẩm.

Tám mỹ nữ giống hệt nhau này, trên thực tế là tám tỷ muội. Các nàng đều ở họ Vân, còn về danh tự, được phân biệt theo tên Mai, Lan, Trúc, Cúc, Cẩm, Kỳ, Thư, Họa.

“Sư tỷ, nàng ta muốn cầm giữ Tổ Lan, bị chúng ta phát hiện.” Tổ Mai thấp giọng nói. Về mặt nàng cũng có chút không bình thường, trên làn da trắng đã có một chút điểm hồng, biểu tình rất giống với tình trạng trúng Tiêu hồn bát chỉ của Vân Tổ Lan.

“Tổ Tổ, việc đã thế này, ta cũng không dấu muội nữa, ta cũng là vì Vô Ưu mà đến. Việc Vân Tổ Lan trúng Tiêu hồn bát chỉ, chúng ta đều đã biết. Hơn nữa, chúng ta cũng biết rằng, Tiêu hồn bát chỉ trên người nàng là do Vô Ưu xuất thủ. Vì vậy, muội cũng không cần tái phủ nhận Vô Ưu không nằm trong tay muội.” Triệu Thiên Tâm mặc dù nằm trong tay Tổ Mai, nhưng có vẻ vẫn rất trấn định. Nói cách khác, nàng tựa hồ cũng rất cao hứng: “Ngoài ra, ta cũng muốn nói cho muội hay một điều. Đó là, trên khắp Vân Mộng đại lục, có thể giải khai Tiêu hồn bát chỉ tóm lại chỉ có hai người, một là Lãnh Tâm m, người còn lại là Vô Ưu”.

“Tô Tổ Tổ, người thả Vô Ưu, ta có thể giúp giải khai Tiêu hồn bát chỉ cho nàng ta. Lãnh Tâm m ta nói lời giữ lời!” Lãnh Tâm m lựa đúng lúc chen miệng nói vào.

“Thật không tưởng nổi, Y cốc với Ma tông thủy hỏa bất dung, lại cũng có lúc hợp tác với nhau” Tô Tổ Tổ nhẹ thở dài. Thế nào mà tưởng nổi, Triệu Thiên Tâm đột nhiên lại cùng một phe với Lãnh Tâm m: “Việc đến nước này, ta chỉ còn cách thừa nhận. Không sai, Diệp Vô Ưu xác thật nằm trong tay ta, đương nhiên, các người có thể yên tâm, hắn hiện tại ngoại trừ không được tự do hành động, ngoài ra tất cả đều tốt.”

“Ta tin rằng gã hiện tại đều rất tốt.” Triệu Thiên Tâm cười nhẹ: “Bất quá, Tổ Tổ, ta thấy, muội cứ thả Vô Ưu ra. Ta tin tưởng Lãnh Tâm m nói lời giữ lời, nàng có thể giải khai Tiêu hồn bát chỉ cho Tổ Lan. Ngay cả nàng nói lời không giữ lời, ta còn có thể bảo chứng Vô Ưu nhất định có thể giải quyết việc này.”

“Ta nói lời tự nhiên giữ lời, chỉ cần người thả Vô Ưu ra, ta ngay lập tức có thể giải khai Tiêu hồn bát chỉ cho Vân Tổ Lan!” Lãnh Tâm m lạnh lùng nói, hiển nhiên là đối với lời của Triệu Thiên Tâm có chút bất mãn.

“Lãnh tông chủ, ta mặc dù rất sẵn lòng thực hiện giao dịch này, nhưng ta yêu cầu giải khai Tiêu hồn bát chỉ cho Tổ Lan trước, sau đó, ta sẽ thả người.” Tô Tổ Tổ chần chờ một chút rồi nói.

“Không được, thả người trước!” Lãnh Tâm m không cần nghĩ, một lời phủ quyết.

“Lãnh tông chủ, hiện tại các người có hai người lọt vào trong tay ta, còn Tổ y môn ta chỉ có một mình Tổ Lan trúng Tiêu hồn bát chỉ mà thôi.” Tô Tổ Tổ nhẹ nhàng nói. Nàng nói như vậy, tự nhiên là muốn đề tỉnh Lãnh Tâm m, nếu như dẫn tới cá ngọc câu phân (ngọc đá đều tan), thiệt thòi lớn chính là Lãnh Tâm m.

“Tổ Tổ, ta thấy muội lầm rồi, các nàng không phải chỉ có một người trúng Tiêu hồn bát chỉ, mà là, tám người!” Triệu Thiên Tâm cười nhẹ, ở bên cạnh chen vào một câu

155. Chương 7: Tổ Y Bát Nữ

“Tô Tổ, muội có dấu điểm cũng chẳng có tác dụng. Tỷ mặc dù bắt cóc Vân Tổ Lan không thành công, nhưng cũng nhân đó phát hiện một bí mật to lớn, có thể coi là nhân họa đắc phúc.” Triệu Thiên Tâm cười khê: “Không sai, trúng Tiêu hồn bát chỉ chỉ có một mình Vân Tổ Lan, nhưng Tiêu hồn bát chỉ cũng có thể ảnh hưởng đến tám người. Nguyên nhân nói ra kì thật rất đơn giản. Nhìn tám người bọn họ giống nhau như đúc, mặc dù chị em sinh tám quả thật rất khó gặp, nhưng ta nguyện tin rằng bọn họ là chị em sinh tám. Bởi vì, giữa tám người bọn họ tồn tại cảm ứng tâm linh.”

“Ồ, Thiên Tâm, muội nói thật chứ?” Hoa Vân La liếc nhìn tám tỷ muội đó, có chút hiếu kì: “Các nàng quả thật là chị em sinh tám sao? Thảo nào thật sự giống nhau như tạc a!”

“Bọn họ không phải là chị em sinh tám.” Tô Tổ Tổ sắc mặt có chút nhợt nhạt. Bí mật này đã bị Triệu Thiên Tâm phát hiện, nàng tức thì mất hết quân cờ trong tay. Trên thực tế, nàng còn biết rõ hơn Triệu Thiên Tâm tính trọng yếu của tám người bọn họ với Tô y môn. Nếu như không có tám người bọn họ, Tô y môn sẽ không có ngày hôm nay. Nếu muốn Tô y môn phát triển lớn mạnh, nhất định phải có bọn họ giúp đỡ. Có thể nói rằng, Tô y môn có thể không có Tô Tổ Tổ nàng, nhưng nhất định phải có tám tỷ muội họ Vân. Tám người bọn họ hợp thành Tô y bát nữ, là một lực lượng tối trọng yếu đối với Tô y môn.

“Bọn họ phải hay không phải chị em sinh tám tịnh không quan trọng. Quan trọng là, giữa bọn họ xác thật tồn tại một dạng cảm ứng kì diệu. Dạng cảm ứng này đối với bọn họ mà nói, có mặt lợi nhưng cũng có mặt hại. Phần lợi rất lớn, nói ví dụ nếu như tám người bọn họ liên thủ, có thể phát huy uy lực cực đại, thậm chí có thể nói là thiên hạ vô địch. Lại nói ví dụ, bọn họ có thể tức thời cảm ứng thấy trong mỗi người đang phát sinh chuyện gì. Chính vì như vậy, ta vừa mới cầm giữ Vân Tổ Lan, lập tức liền bị bảy người còn lại bắt giữ. Nhưng phần hại cũng có cùng dạng, giống như lúc này, Vân Tổ Lan trúng Tiêu hồn bát chỉ, sau khi Tiêu hồn bát chỉ phát tác, cảm giác đó thật vô cùng khó chịu. Nhưng cảm giác đó, không phải chỉ một mình Vân Tổ Lan chịu đựng, mà bảy người còn lại đều có chung cảm giác.” Triệu Thiên Tâm nói liền một hơi rất nhiều, đến lúc này mới dừng lại, mỉm cười nhìn Tô Tổ Tổ: “Tô Tổ, ta nghĩ, lời vừa nói đã rất rõ ràng, muội chắc không cần thiết phải phủ nhận chứ?” kien

“Được rồi, ta thừa nhận, Triệu tỷ tỷ nói đúng là sự thật.” Tô Tổ Tổ khẽ thở dài một hơi, có chút bất lực nói: “Bất quá, cho dù tỷ nói đúng là sự thật, nhưng ta nghĩ, trong trái tim các người, Diệp Vô Ưu còn quan trọng hơn hết thấy mọi người, đúng không?”

“Tô Tổ Tổ, ta chỉ nói thế này, chỉ cần người thả Diệp Vô Ưu trước, ta có thể giải khai Tiêu hồn bát chỉ cho Vân Tổ Lan.” Lãnh Tâm m chậm rãi nói.

“Được, ta tin tưởng Lãnh tông chủ sẽ tuân thủ lời hứa.” Tô Tổ Tổ nghiêng rằng, quay sang Vân Tổ Mai nói: “Tổ Mai, mọi người thả Triệu tỷ tỷ trước!”

Vân Tổ Mai gật đầu, giải khai cấm chế cho Triệu Thiên Tâm, sau đó liền buông nàng ra.

“Tổ Mai, muội và Tổ Cẩm trở vào mời Diệp công tử ra đây.” khẽ thở dài một hơi, Tô Tổ Tổ nói tiếp.

Vân Tổ Mai và Vân Tổ Cẩm lại gật đầu, chuyển thân lướt nhanh vào trong.

Không lâu sau, Diệp Vô Ưu liền xuất hiện trước mặt chúng nhân. Nhìn thấy Hoa Vân La, hắn liền muốn lao tới.

“Tiểu phối tử, đừng để người khác biết quan hệ của chúng ta!” Hắn còn chưa động, thanh âm mềm mại yêu kiều của Hoa Vân La đã vang lên trong tai hắn. Không cách nào khác, Diệp Vô Ưu liền chuyển thân nhắm hướng Triệu Thiên Tâm đi tới.

“Thiên Tâm tỷ tỷ, nàng sao lại tới đây?” Diệp Vô Ưu có chút kì quái hỏi.

“Để ta xem qua trước đã.” Triệu Thiên Tâm bắt đầu tra xét tình hình thân thể Diệp Vô Ưu.

“Diệp công tử trúng Tổ nữ hương của Tô y môn chúng ta. Tổ nữ hương có thể khiến người mất hết công lực trong vòng mười hai thời thần. Tổ nữ hương không có giải dược, nhưng qua hết mười hai thời thần, có thể khôi phục như thường.” Tô Tổ Tổ mở miệng nói, sau đó chuyển sang Lãnh Tâm m: “Lãnh tông chủ, ta đã đem người trả lại cho các người, người hãy tuân thủ lời hứa, giải khai Tiêu hồn bát chỉ cho Tổ Lan được chưa?”

Lãnh Tâm m liếc nhìn Triệu Thiên Tâm một cái, chậm rãi hỏi “Y thế nào?”

“Không việc gì, ta có thể giải khai Tổ nữ hương.” Triệu Thiên Tâm mặc dù trong lòng đối với Lãnh Tâm m vẫn còn oán hận, nhưng sau khi đã hỏi rõ tình trạng của Diệp Vô Ưu, cho nên nàng cũng cứ sự thật trả lời.

“Nếu là như vậy, ta sẽ giải khai Tiêu hồn bát chỉ cho nàng.” Lãnh Tâm m nói rồi chuyển thân đi tới bên cạnh Vân Tổ Lan, ngọc thủ vung nhẹ, ngọc chỉ liền điểm tới.

“Từ từ đã!” Giang Thiên Thiên đột nhiên có chút khoa trương hét lên.

Lãnh Tâm m hơi giật mình, quay đầu nhìn Giang Thiên Thiên, hỏi: “Thiên Thiên, sao vậy?”

Tiểu nha đầu Thiên Thiên này rất được mọi người hoan nghênh. Ngay cả Lãnh Tâm m, đối với nàng cũng có hảo cảm.

“Tiểu muội muội, muội còn có chuyện gì vậy?” Tô Tổ Tổ trong lòng hơi chấn động, có chút bất an. Nếu lúc này Lãnh Tâm m không giữ lời, nàng chỉ sợ đành phải nuốt quả đắng này vào trong lòng.

“Tỷ tỷ xinh đẹp, ta có chuyện!” Thiên Thiên yêu kiều nói: “Tám vị tỷ tỷ giống nhau như đúc này, thực là chị em sinh tám sao?”

“Cái này...” Tô Tổ Tổ hơi do dự, nghĩ một lúc, rốt cuộc cũng nói: “Bọn họ không phải là chị em sinh tám, bất quá, là hai cặp sinh tư, hơn nữa, mẫu thân bọn họ cũng là một cặp chị em sinh đôi.”

“Vậy cha bọn họ cũng là một người chứ?” Nha đầu Giang Thiên Thiên này lòng hiếu kì rất lớn, tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy.” Tô Tổ Tổ lần này nghĩ cũng chẳng buồn nghĩ liền trực tiếp trả lời. Sau đó, nàng lại hỏi: “Tiểu muội muội, muội còn muốn hỏi gì nữa không?”

“Không còn gì nữa. Cảm tạ tỷ tỷ!” Giang Thiên Thiên cười hi hi một tiếng, sau đó nhìn Lãnh Tâm m nói: “Lãnh tỷ tỷ, giúp tỷ tỷ này giải khai Tiêu hồn bát chỉ thôi!”

Lãnh Tâm m lắc đầu, trong lòng có cảm giác không biết nên khóc hay nên cười. Tiểu nha đầu này ngăn cản nàng lại, hóa ra là để hỏi Tô Tổ Tổ việc này sao? Bất quá, nàng cũng không có để ý, tay động chỉ phóng, rất nhanh đã giải khai Tiêu hồn bát chỉ trên người Vân Tổ Lan.

Ngay lúc Tiêu hồn bát chỉ trên người Vân Tổ Lan vừa được giải khai, Triệu Thiên Tâm cũng đã đem được tính Tố nữ hương trên người Diệp Vô Ưu trừ toàn bộ. Bởi vì muốn qua việc đem Diệp Vô Ưu giải độc ngay trước mặt Tô Tổ Tổ, Triệu Thiên Tâm tự nhiên muốn cho Tô Tổ Tổ hay, Tố nữ hương của bọn họ, trước mặt nàng chỉ là một loại độc được rất phổ thông, muốn giải khai cũng thật là chuyện dễ dàng.

“Tô tiểu muội, chúng ta đi trước nha!” Hoa Vân La hướng về Tô Tổ Tổ cười nhẹ.

“Tô đại mỹ nhân, ta cũng sẽ tới kiếm các nàng.” Diệp Vô Ưu cười hi hi một tiếng, nhãn thần không quên liếc nhìn tám đại mỹ nhân giống nhau như tạc đó. Mặc dù các nàng không phải là chị em sinh tám, nhưng trên thực tế với chị em sinh tám cũng chẳng có khác biệt. Hơn nữa giữa các nàng lại có cảm ứng như chị em sinh tám a, nghĩ nếu như các nàng cùng ở trên giường, đó chẳng phải là một việc rất mỹ diệu hay ho sao.

Diệp Vô Ưu đang lúc theo đuổi ý nghĩ hoan lạc, đột nhiên mạn sườn đau nhói, quay đầu nhìn lại, thì ra là Hoa Vân La đã lặng lẽ ghé hân.

“Ca ca, huynh hiện tại bộ dạng đúng là háo sắc a!” Giang Thiên Thiên nhìn Diệp Vô Ưu, thành thật nói.

“Nhìn cái gì? Ngay cả Thiên Thiên cũng biết người là sắc lang!” Triệu Thiên Tâm giận dữ trừng mắt lườm Diệp Vô Ưu.

“Đi thôi, trở về khách điểm!” Lãnh Tâm m dùng ánh mắt đầy vẻ phức tạp nhìn Diệp Vô Ưu, chậm rãi nói.

“Hẹn gặp lại tỷ tỷ xinh đẹp!” ngay trước khi rời đi, Giang Thiên Thiên còn hướng tới Tô Tổ Tổ vẫy vẫy tay.

oOo

“Sư tỷ, sao lại để bọn họ đi như vậy?” Sau khi thân hình đoàn người Diệp Vô Ưu biến mất, Vân Tổ Mai nhin không nổi cất tiếng hỏi.

“Chỉ đành để bọn họ đi thôi.” Tô Tổ Tổ thở dài một hơi: “Bọn họ so với tính toán ban đầu của chúng ta lợi hại hơn nhiều.”

“Nhưng, sư tỷ, muội tin rằng chúng ta có thể đánh bại mấy người bọn họ.” Vân Tổ Mai có chút không phục nói.

“Tổ Mai, ả Hoa Vân La đó hiện tại là đệ nhất cao thủ trên tiên bảng, còn có Giang Thiên Thiên đệ nhị cao thủ tiên bảng. Ngay Lãnh Tâm m cũng chỉ là người có thực lực yếu nhất trong ba người bọn họ. Nói thật, ta mặc dù rất tin tưởng vào năng lực các muội, nhưng ta tịnh không có nắm được cửa thắng bọn họ. Tô Tổ Tổ lắc đầu: “Ta sợ vạn nhất làm không tốt, lại cùng bọn họ đi tới lưỡng bại câu thương. Muội nên biết

rằng, tám tỷ muội các nàng là lực lượng tối trọng yếu của Tổ Y môn chúng ta, ngay cả nếu là Hoa Vân La, cũng không đáng để các muội lưỡng bại câu thương cùng nàng ta.”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao.” Vân Tổ Lan thấp giọng hỏi: “Chúng ta muốn giúp đỡ Nhị điện hạ đoạt lấy hoàng vị, phải đánh bại Lãnh Tâm m. Chúng ta và đám người Diệp Vô Ưu đó, cuối cùng cũng không thể tránh khỏi phải phân tranh thắng bại.”

“Về việc này, chúng ta cần phải tính kế lâu dài.” Tô Tổ Tổ nghĩ ngợi nói: “Ta phát hiện, lúc trước ta có chút đánh giá thấp bọn họ, chúng ta phải tính lại thực lực đối phó, sau đó tính lại kế hoạch.”

“Tên Diệp Vô Ưu này, trông giống nữ nhân vậy, không ngờ lại là một tên đại sắc lang!” Vân Tổ Lan đột nhiên phần nộ nói: “Cũng có một ngày, ta sẽ khiến hắn trông thật đẹp mắt!”

“Tổ Lan, tạm thời không nên chọc tức hắn. Bọn họ đã biết rõ bí mật tám tỷ muội các nàng. Nếu có một người trong các muội rơi vào tay hắn, hắn khẳng định sẽ không tha cho các nàng.” Tô Tổ Tổ trong ngữ khí mang theo một chút ưu tư: “Chỗ này không còn an toàn nữa, ta thấy, chúng ta nên thay đổi địa điểm.”

“Sư tỷ, chúng ta có nhất thiết phải sợ bọn chúng như vậy?” Vân Tổ Cầm có chút bất mãn hỏi.

Tám tỷ muội này mặc dù thông thường là không phải một người mở miệng nói chuyện, nhưng các nàng tâm ý tương thông, trên thực tế một người nói, cũng là đại biểu cho ý tứ cả tám người.

“Vấn đề không phải là sợ.” Tô Tổ Tổ lắc đầu cười khổ nói: “Cẩn thận là trên hết. Chúng ta không thể sai lầm. Bởi vì, việc này quan hệ tới tương lai của Tổ y môn chúng ta.”

oOo

Tô Tổ Tổ lo lắng không phải là không có đạo lý. Trên thực tế, Diệp Vô Ưu vừa mới rời khỏi Tổ y môn, trong lòng liền đã tính toán làm thế nào tính sổ được nàng. Kì thật nghiêm khắc mà nói, hắn là muốn tính sổ Tổ y bát nữ, nói một cách so sánh, lực hấp dẫn của Tổ y bát nữ đối với hắn, còn lớn hơn rất nhiều so với thân thể Vân mộng đệ nhất tiên tử Tô Tổ Tổ.

156. Chương 8: Tổng Loan Đích Thỉnh Cầu

“Không được!” Hoa Vân La ném cho gã một cái nhìn kiêu kỳ, dáng điệu có chút không cao hứng nói.

“Ta còn chưa nói gì mà!” Diệp Vô Ưu phân bua.

“Hanh, không cần ngươi nói ta cũng biết ngươi muốn cái gì rồi. Cho ngươi hay, không được!” Hoa Vân La hừ nhẹ nói.

“Vậy tỷ nói ta muốn làm gì?” Diệp Vô Ưu có chút không phục hỏi.

“Ta đương nhiên biết. Ngươi muốn ta giúp ngươi thu thập tám nữ sinh tuyệt sắc đó phải không?” Hoa Vân La hừ mũi: “Ta không thể giúp ngươi giải quyết việc đó được!”

“A? Tỷ làm sao biết được?” Diệp Vô Ưu há to miệng. Gã không nghĩ rằng, Hoa Vân La lại thực sự nói trúng ý nghĩ của gã. Đúng là gã muốn nhờ Hoa Vân La giúp gã bắt người.

“Thấy ngươi rớt ròi ròi ròi khi nhìn bọn họ, ta liền biết tên đại sắc lang ngươi mang ý đồ quỷ quái trong lòng!” Hoa Vân La liếc nhìn gã “Không quản ngươi nữa, ta và Thiên Thiên đi trước đây!”

Hoa Vân La nói đi là đi, không sợ gây kinh thế hãi tục (làm mọi người sợ hãi), liền kéo Giang Thiên Thiên ngự kiếm phi hành đi mất. Lúc này là buổi tối, nên ngay cả nếu có người nhìn thấy, có thể cũng chỉ nghĩ là bị hoa mắt, tóm lại, bọn họ trước nay chưa từng thực sự được nhìn thấy người có thể phi hành trên không.

“Tiểu sắc lang, giữa tám tỷ muội bọn họ đều có cảm ứng lẫn nhau, giả sử lúc này ngươi bắt được một người thì họ cũng có thể tìm ra ngươi rất nhanh, trừ phi ngươi có biện pháp có thể khiến bọn họ đến với ngươi, bằng không, ngươi nên bỏ ý định ấy đi.” Triệu Thiên Tâm ở bên cạnh tỏ ra rất hảo tâm đề tỉnh Diệp Vô Ưu.

“Rất đơn giản, bắt được họ rồi buộc ăn CY (chẳng hiểu gì cả) thì sẽ chẳng sao cả!” Diệp Vô Ưu trong lòng thầm nghĩ. Mặc dù gã biết rằng dạng thủ đoạn này có chút thấp hèn, nhưng Tô Tổ Tổ cùng tám tỷ muội đó đã chủ động tìm gã gây chuyện trước nên gã cũng phải dăm trả lại bọn nàng vài kiếm. Gã đối với bọn họ có dùng chút ít thủ đoạn tàn nhẫn cũng chẳng có sao, đó gọi là ăn miếng trả miếng.

Chỉ là, Hoa Vân La không muốn giúp gã, Triệu Thiên Tâm tựa hồ cũng không đồng ý làm vậy nên gã cũng đành phải từ bỏ. Không có Hoa Vân La giúp gã bắt người, lại không có Triệu Thiên Tâm cho gã CY, gã tự nhiên không cách nào thực hiện kế hoạch thô bỉ của gã.

“Sư đệ, người không sao chứ?” Vừa về đến khách sạn, Lãnh Sương Sương đã nhảy đến, cầu cầu véo véo, sờ sờ nắn nắn trên người Diệp Vô Ưu. Nhưng đối với Lãnh Tâm m cùng về với Diệp Vô Ưu, nàng dường như không hề nhìn qua một lần. Bất quá, Lãnh Tâm m cũng đã sớm quen với dạng thái độ này của Lãnh Sương Sương với nàng, nên cũng chẳng để ý chút nào.

“Ta hồi cung trước, hơn nữa, ta cũng đã nhận được tin tức xác thực từ Tuyệt Minh Cương. Lí Quách đã đầu nhập về phe Tuyệt Minh Văn, vì thế các người có thể tùy ý đối phó hắn.” Lãnh Tâm m chậm rãi nói. Khi mà Diệp Vô Ưu đã bình an trở về, nàng cũng không cần phải lưu lại đây.

“Tên gia hỏa này cũng không dễ đối phó.” Diệp Vô Ưu tiện miệng nói.

“Người cho là đối phó Tô Tổ Tổ thì tự nhiên là dễ hơn hả?” Lãnh Tâm m không khách khí nói: “Chỉ cần không bị bắt lại.”

“Ta chỉ là nói chung như vậy thôi.” Diệp Vô Ưu ngượng ngùng nói. Bị Tô Tổ Tổ bắt giữ trong mấy thời thần, gã cũng có cảm giác hổ thẹn trên mặt.

“Ta thấy người cứ nhìn thấy mỹ nữ là như ngớ ngẩn.” Lãnh Tâm m hừ một tiếng: “Đây cũng coi như là một bài học cho người, không phải cứ thấy mỹ nữ là không cần biết đông tây nam bắc gì cả. Đây là người vận khí còn tốt đấy, lần sau cả tiểu tâm lẫn tiểu mệnh người đều bỏ đi rồi!”

“Sư phụ tỷ tỷ, người có cần thiết phải tức giận như vậy không?” Diệp Vô Ưu lầm bầm nói: “Thực ra là do lần này ta sơ xuất thôi, sau này ta nhất định không để bị người bắt được”

“Cứ tính toán đi, ta không quản người sống hay chết nữa!” Lãnh Tâm m hừ nhạt, chuyển mình đi khỏi.

oOo

Mặc dù Hoa Vân La đã đến Phiêu Hương thành, hơn nữa cùng Diệp Vô Ưu ngụ ở cùng một khách điếm, nhưng thật đáng tiếc, kế hoạch của Diệp Vô Ưu buổi tối muốn vào trong phòng thâu hương lại một lần nữa thất bại. Nguyên nhân thật đơn giản, nàng và Giang Thiên Thiên ở chung một chỗ.

Đáng thương cho Diệp Vô Ưu vừa từ cửa sổ nhảy vào liền nhìn thấy một khuôn mặt phần khả ái, vô cùng khả ái. Một khuôn mặt hiếu kì đang nhìn gã, dịu dàng hỏi: “Ca ca, huynh trông giống như tên trộm vậy, từ cửa sổ nhảy vào?”

“Cái này là ta đang rèn luyện thân thể!” Diệp Vô Ưu trong lòng phiền muộn không thôi, trên mặt lại nở nụ cười rạng rỡ. Nhìn thấy ả nha đầu Thiên Thiên này, gã biết rằng, đêm nay không có biện pháp nào để hưởng thụ ngọc thể kiều mĩ của Hoa Vân La.

Vừa buồn bực từ trong phòng Hoa Vân La bước ra hẳn lại **ng phải Triệu Thiên Tâm trên hành lang.

“Thiên Tâm tỷ tỷ, tỷ muốn đi đâu?” Nhìn thấy Triệu Thiên Tâm có dáng vẻ muốn đi ra cửa, Diệp Vô Ưu vội vã hỏi. Gã cũng muốn tối nay qua đêm ở phòng nàng!

“Ta có chút việc, phải ra ngoài một chút.” Triệu Thiên Tâm trả lời.

“Có việc gì vậy?” Diệp Vô Ưu có chút buồn bực hỏi.

“Kì thật cũng chẳng phải việc gì lớn, chỉ là giúp người xem bệnh.” Triệu Thiên Tâm cười nhẹ: “Nếu người nghi ngờ lời ta, có thể đi cùng với ta”

“Thật sao? Tỷ vừa mới tới đây, đã có người tìm tỷ khám bệnh?” Diệp Vô Ưu trưng ra bộ dạng không tin tưởng.

“Chuyện này thật là xảo hợp, chúng ta vừa mới trở về khách sạn, đã có người nhìn thấy nên khi chúng ta ở trong khách điểm liền có người đến cửa mời ta, hiện tại hẳn đang đợi ở ngoài khách điểm.” Triệu Thiên Tâm có chút bất lực, có điều, thân là truyền nhân Y cốc, có người cầu y, nàng nhất định phải đi.

“Thôi được, tỷ cứ đi đi, ta không đi đâu.” Diệp Vô Ưu ngán ngẩm nói.

“Được thôi, không cần phải có bộ dạng chán nản vậy chứ, người đâu phải là hạng người như vậy.” Triệu Thiên Tâm tâm tình vui vẻ, đồng thời cũng có một chút cảm giác động tâm, ngữ khí trở nên ôn nhu dịu dàng.

“Nhưng ta muốn tỷ bồi tiếp ta!” Diệp Vô Ưu biểu lộ bộ dạng rất ủy khuất.

“Đắc liễu ba, tên tiểu sắc lang người, đừng tưởng ta không biết, người vừa từ chỗ Vân La tỷ đi ra!” Triệu Thiên Tâm ban cho gã một ánh mắt khinh khỉnh: “Được rồi, bệnh nhân không thể đợi lâu, ta đi trước!”

Triệu Thiên Tâm rất nhanh hôn lên mặt Diệp Vô Ưu một cái, sau đó vội vã đi khỏi. Sờ tay lên má, nhìn theo hình bóng tuyệt đẹp của Triệu Thiên Tâm, trong lòng Diệp Vô Ưu trỗi dậy một tia nhu tình.

oOo

“Hay nhất là sư tỷ.” Hoa Vân La không dung, Triệu Thiên Tâm ra ngoài có việc, nghỉ đi nghỉ lại cũng chỉ có thể đi tìm Lãnh Sương Sương. Lúc này, Diệp Vô Ưu mới phát hiện, chỉ có Lãnh Sương Sương mới luôn thuận theo ý gã.

.Nghĩ đến Lãnh Sương Sương, trong lòng Diệp Vô Ưu có dạng cảm giác rất kì quái. Từ trước tới nay, gã đều có chút khó lí giải vì sao Lãnh Sương Sương có thể đối tốt với gã như vậy, là bởi vì gã là sư đệ sao?

“Không cần biết vì sao, sư tỷ đối tốt với ta, ta cũng đối tốt với nàng như vậy.” Diệp Vô Ưu nghĩ không ra, quyết định không nghĩ tới nữa. Lý lẽ của gã rất đơn giản, ai đối tốt với gã, gã cũng đối tốt với người đó, tương tự thì ai đối với gã không tốt, gã cũng đối với người đó không tốt như vậy. Giống như Tô Tổ Tổ lần này tính kế với gã, gã ngày sau khẳng định phải tính kế đáp lại, gã không thể bỏ qua được.

Còn chưa bước tới cửa phòng Lãnh Sương Sương, cánh cửa bên cạnh phòng Lãnh Sương Sương đột nhiên mở ra. Một trận hương phong bay tới, sau đó Diệp Vô Ưu liền cảm thấy một cổ đại lực kéo hắn vào trong, tiếp đó, liền nghe thấy sau lưng truyền lại thanh âm đóng cửa.

“Loan tỷ, tỷ muốn gì?” Diệp Vô Ưu có chút mê hoặc hỏi. Người kéo gã tịnh không phải người khác, chính là Tống Loan, có điều gã thật không minh bạch Tống Loan lén lút kéo gã vào trong có chuyện gì.

“Ta muốn thương lượng với người một việc.” Tống Loan tỏ ra rất bình tĩnh.

“Có chuyện gì vậy?” Diệp Vô Ưu không hiểu, “Có việc gì cứ trực tiếp mà nói, việc gì phải làm ra vẻ thần bí như vậy?”

“Nữ nhân của người rất nhiều, người dường như có thời gian đều ở cùng với bọn họ. Nói cách khác, ta rất thiếu cơ hội nghiên cứu pháp bảo trên tay người.” Tống Loan chậm rãi nói: “Ta nghĩ đã lâu, rốt cuộc nghĩ ra một biện pháp giải quyết.”

“Biện pháp gì?” Diệp Vô Ưu có chút ngạc nhiên. Nói thật, gã tịnh không hề quan tâm Tống Loan thực sự có thể nghiên cứu được cái gì, cho nên đồng ý cho Tống Loan đi cùng gã chỉ là vì nghĩ rằng có một đại mỹ nữ như vậy đi theo cũng chẳng phải là việc xấu.

“Rất đơn giản, đó là, ta cũng trở thành nữ nhân của người, nói như vậy, ngay cả nếu người cùng đám nữ nhân của người ở cùng một chỗ thì ta cũng có thể đi theo bên cạnh người.” Tống Loan lúc nói những lời này vẫn tỏ ra rất bình tĩnh. Mặc dù trước đó, nàng đã phải tranh đấu rất lâu, nhưng một khi đã đưa ra quyết định, nàng liền có thể bình tĩnh đối phó với mọi thứ.

“Hả?” Diệp Vô Ưu ngẩn người, gã thế nào cũng không tưởng nổi cái gọi là biện pháp giải quyết của Tống Loan lại là như vậy. Nói cho cùng, gã đối với Tống Loan đương nhiên là có hứng thú, và gã cũng không ngại để nàng đi theo, chỉ là Tống Loan đưa ra một quyết định như vậy, thực khiến gã cảm thấy rất đột ngột.

“Cái đó, Loan tỷ, tỷ đã cân nhắc kỹ chưa?” Ngập ngừng một lúc, Diệp Vô Ưu không nhịn được hỏi.

“Ta đã suy nghĩ rất kỹ rồi” Tống Loan nhìn Diệp Vô Ưu, tỏ ra rất kiên quyết. “Ta biết rằng so với đám nữ nhân bên người người, ta tịnh không có một chút ưu thế nào. Ta không có quyền rũ, xinh đẹp như Lãnh Sương Sương bọn họ, nhưng ta cũng hi vọng người có thể đáp ứng yêu cầu để ta trở thành nữ nhân của người.”

“Loan tử, kì thật, tử cũng rất quyền rũ, chỉ là..., tử nói như vậy..., khiến ta cảm thấy có chút đột ngột.” Diệp Vô Ưu ngập ngừng một chút nói: “Ta biết tử là vì pháp bảo, nhưng, Loan tử, pháp bảo này, đối với tử mà nói, quả thực trọng yếu vậy sao?”

“Đó là hy vọng duy nhất cho sự sinh tồn của Kiếm các chúng ta.” Tống Loan chậm rãi nói: “Người nói, cái này đối với chúng có quan trọng không?”

Diệp Vô Ưu trầm mặc, gã biết rằng trên thế giới này, rất nhiều người vì sự sinh tồn không thể không làm những việc cho dù họ tịnh không nguyện ý. Tuy vậy, biết là một chuyện, còn hiểu thấu thía thì lại là một chuyện khác. Có thể nói, gã từ nhỏ tới giờ đều gặp rất nhiều thuận lợi, chưa từng nếm trải cảm giác gọi là sinh tồn gian nan, vì thế, gã cũng khó mà nói là đồng cảm hoàn toàn với những lời của Tống Loan được.

“Kì thật, người đáp ứng việc này, đối với người cũng có lợi ích rất lớn.” Thấy Diệp Vô Ưu không nói gì, Tống Loan không nhịn được lại mở miệng nói.

157. Chương 9: Mĩ Nhân Tại Trắc

“Ta không phải là nói cái lợi đó!” Tống Loan có cảm giác không biết nên khóc hay nên cười. Mặc dù gần đây đã mất thấy tai nghe, giúp nàng ngẫm hiểu được rằng, trong mắt Diệp Vô Ưu, mĩ nữ vĩnh viễn được đặt lên hàng đầu, nhưng lúc này nghe thấy gã vẫn chỉ nhớ tới mĩ nữ, trong lòng lại nổi lên một cảm giác khó nói ra lời.

“Vậy còn có lợi ích gì?” Diệp Vô Ưu có chút mê hoặc hỏi. Gã thực không nghĩ ra còn có thể có lợi ích gì nữa.

“Chẳng phải người nghĩ rằng Kiếm các đối với người không có một điểm giá trị nào đấy chứ?” Tống Loan bắt đầu dĩ hồi.

“Cái này, a... không phải... đương nhiên không phải...” Diệp Vô Ưu buộc miệng nói, vội vã phủ nhận tức thì. Nói cách khác, trong mắt gã, Kiếm các là thứ thực sự không cần để tâm lắm. Gã không phải là Lam Tiểu Phong, say mê với thần binh lợi khí gì đó. Có thể là với pháp bảo, gã cũng còn có một chút hứng thú, nhưng đối với gã, đó là việc quá đối xa vời. Có điều, từ một góc độ nào đó mà nói, Kiếm các đối với gã không phải là không có một điểm giá trị, chỉ ít, hiện tại đã đem Tống Loan một đại mĩ nhân này đến tay gã.

Tống Loan gần như không tức giận nổi, nàng bức tức lườm Diệp Vô Ưu, sau đó quay người ngồi xuống mép giường, đầu cúi thấp buồn bã. Thật hết cách, mặc dù nàng rất muốn nên cho Diệp Vô Ưu một trận, cũng muốn chửi gã mười bảy mươi tám câu, nhưng nàng lại có việc cần đến gã, chỉ sợ làm mất lòng Diệp Vô Ưu, chỉ đành nhẫn nhục nuốt cơn giận xuống.

“Loan tử, đừng tức giận. Kì thật... kì thật Kiếm các cũng rất hay mà. Chỉ là ta đối với Kiếm các không rành rẽ chút nào. Vì thế, vì thế không để ý chút nào. Hiện tại đã có Loan tử ở bên cạnh, ta sẽ từ từ tìm hiểu kỹ về Kiếm các.” Diệp Vô Ưu quan sát thấy vẻ mặt nữ hài tử đó có chút bức bối, biết rằng Tống Loan lúc này đã nổi giận, vì thế, gã tiến đến bên cạnh Tống Loan, bắt đầu an ủi nàng.

“Ta sao dám bức mình đây?” Tống Loan thở dài một hơi, trên mặt lộ xuất một tia cười khổ. Nàng nhìn tay trái Diệp Vô Ưu, quyết định nhất thiết phải tìm hiểu kỹ lưỡng pháp bảo này trên cổ tay gã.

Đột nhiên, sắc mặt Tống Loan khẽ biến, bất ngờ một trảo chụp lấy tay trái Diệp Vô Ưu, kéo cổ tay gã đến trước mắt nàng, trân trối nhìn cái vòng pháp bảo đó.

“Loan tử, sao vậy?” Diệp Vô Ưu có chút kì quái hỏi. Hành động bất thường này của Tống Loan, khiến người có cảm giác có chút mơ hồ.

“Kì quái, cái vòng tay này vì sao lại không giống như trước vậy?” Tống Loan lẩm bẩm nói, giống như là vừa tự nói, lại cũng giống như là hỏi Diệp Vô Ưu.

.Diệp Vô Ưu nhìn nhìn chiếc vòng tay, một lúc sau lắc đầu nói “Chẳng có gì khác cả. Hoàn toàn giống như trước”

“Không, có khác biệt rất lớn. Mấy ngày trước, ta đã nghiên cứu nó rất cẩn thận. Mặc dù trên bề mặt nhìn có vẻ như không có khác biệt gì, nhưng trên thực tế, kể cả độ bóng của chiếc vòng, cũng như chất liệu, dường như đều đã có một sự biến đổi.” Tống Loan nói đầy chắc chắn.

“Không phải là thật đấy chứ?” Diệp Vô Ưu lại chăm chú nhìn, cuối cùng rất bất lực thấy rằng, gã chẳng nhìn ra sự bất đồng nào cả

“Người nhìn không ra cũng rất bình thường. Tóm lại người không rành rẽ về phương diện này, còn ta thì khác. Ta là Thủ tịch Chú kiểm sư của Kiếm các. Đối với một Chú kiểm sư, năng lực phân tích chất liệu là không thể thiếu được. Ta lại có năng lực nổi bật ở phương diện này. Những vật bình thường, chỉ cần ta nhìn một cái, là có thể phân biệt chuẩn xác các loại hợp chất pha trộn tạo nên nó. Đây cũng là nguyên nhân Kiếm các phái ta tới đây, bởi vì, dạng năng lực này, ngay cả là ở Kiếm các, cũng là độc nhất vô nhị”. Tống Loan tỏ ra có chút kiêu ngạo nói: “Không phải nói khoa trương, nếu như ta không thể nghiên cứu ra phương pháp chế luyện pháp bảo thì chẳng người nào khác ở Kiếm các có khả năng làm được.”

Dừng lại một chút, Tống Loan lại mở miệng nói tiếp: “Chiếc vòng tay này mặc dù chất liệu rất đặc thù, nhưng ta đã trên cơ bản nghiên cứu ra các loại thành phần phối hợp tạo nên nó. Vì thế, ta chỉ vừa nhìn qua, liền phát hiện có chút bất đồng. Ta hỏi người, mấy ngày qua, chiếc vòng tay này có phát sinh tình huống đặc biệt nào hay không?”

“Tình huống đặc biệt?” Diệp Vô Ưu nghĩ một lúc, tiếp đó nói “Tình huống đặc biệt thì cũng có, đó là cuối giờ Ngọ hôm nay, ta đến chỗ ước hẹn với Tô Tổ Tổ, sau đó bọn họ muốn bắt ta, lúc đó, chiếc vòng này giúp ta chống lại.”

“Người nói rằng, hôm nay chiếc vòng tay này đã phát huy tác dụng?” Tống Loan lúc này rạng rỡ, vội vàng hỏi.

“Đúng vậy, đáng tiếc là chiếc vòng tay này chỉ có khả năng phòng thủ, không có khả năng tấn công, hơn nữa, hiệu quả phòng thủ lại lúc thì linh, lúc lại không linh.” Diệp Vô Ưu than thở.

“Người đem tình huống lúc đó nói cụ thể lại cho ta được không? Nhất định phải thật cụ thể, không được bỏ sót bất kỳ chi tiết nhỏ nào.” Tống Loan dùng ngữ khí van cầu nói.

“Được rồi!” Diệp Vô Ưu gật gật đầu. Mĩ nhân yêu cầu, gã không thể nhẫn tâm cự tuyệt, hà huống, mĩ nhân này chẳng chóng thì chày cũng thuộc về gã. Mặc dù gã còn chưa đáp ứng thỉnh cầu của Tống Loan muốn trở thành nữ nhân của gã, nhưng trên thực tế, trong lòng gã đã coi Tống Loan trở thành sở hữu riêng của mình rồi.

Sau khi nghe kể lại kĩ lưỡng tình huống lúc đó, Tống Loan liền hăm nhập vào trầm tư, nhưng Diệp Vô Ưu cũng không quấy rầy nàng, gã nghiêng người dựa vào giường, nhìn Tống Loan đầy vẻ hứng thú. Dáng vẻ trầm tư đó của nàng, quả thật có một vẻ phong vị riêng.

“Người biết làm thế nào sử dụng pháp bảo này sao?” Đột nhiên, Tống Loan quay đầu lại hỏi.

“Sử dụng thế nào? Không biết đâu, không phải nó tự động sao?” Diệp Vô Ưu tỏ ra ngây ngốc, hỏi ngược lại.

“Không thể, chắc chắn phải có biện pháp sử dụng. Pháp bảo này của người là do Tiêu Vấn Thiên cho người phải không? Ông ấy không có cho người biết biện pháp sử dụng sao?” Tống Loan nghĩ ngợi hỏi.

“Không có, từ lâu đầu đó, không có nói gì với ta cả!” Diệp Vô Ưu phần nộ nói.

“Từ lâu đầu? Người nói là Tiêu Vấn Thiên?” Tống Loan giật mình, nhất thời không có một chút phản ứng nào.

“Không phải lâu thì ai!” Diệp Vô Ưu tỏ ra rất bất mãn.

“Ông ấy là đệ nhất vị tiên nhân ở Vân Mộng đại lục, người... người... không ngờ còn gọi ông ấy là từ lâu đầu sao?” Tống Loan có chút cười khóc không nổi hỏi.

“Gọi lão là tử lão đầu cũng chẳng sai. Lão lúc này nếu xuất hiện trước mặt ta, ta không chửi lão một trận không xong!” Diệp Vô Ưu hừ lạnh: “Chính lão đã khiến ta lúc đó trở thành tu tiên bình giám giả gì đó, đưa cho ta một pháp bảo chó chết, không nói cho ta tác dụng thế nào, lúc đó còn nói pháp bảo này lợi hại, có biết đâu là ta ngay cả Tô Tổ Tổ cũng đánh không lại!”

“Ta nghĩ rằng pháp bảo này không thể vô dụng như vậy. Có thể nguyên nhân là người chưa biết phương pháp sử dụng.” Tống Loan nghĩ ngợi nói: “Theo lý thuyết Tiêu Vãn Thiên đáng lẽ phải nói cho người biết phương pháp sử dụng, có thể ông ta đã quên mất.”

“Cái gì mà quên. Ta nghĩ tử lão đầu đó là cố ý chơi ta!” Diệp Vô Ưu vẫn giữ nguyên bộ dạng tức giận.

“Người đừng có tức giận, tức giận cũng chẳng để làm gì. Có tức giận thì Tiêu Vãn Thiên cũng chẳng thể trở lại mà nói cho người được.” Tống Loan có chút bất lực nói.

“Nhưng nếu tử lão đầu sau này còn có thể trở lại, tới lúc đó ta nhất định phải chửi lão một trận cho hả giận!” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm.

“Người đừng bực tức nữa, mặc dù Tiêu Vãn Thiên không có nói cho người phương pháp sử dụng, nhưng chỉ cần người cho ta một khoảng thời gian, ta nghĩ, ta có thể tìm ra phương pháp sử dụng.” Tống Loan an ủi gã.

“Loan tỷ, có thực không vậy?” Diệp Vô Ưu tinh thần phấn chấn, vội vã hỏi.

“Đương nhiên là thật. Được rồi, người đã mệt mỏi rồi, trước tiên ngủ đi, đưa tay cho ta, ta sẽ xem xét chiếc vòng cẩn thận lần nữa.” Tống Loan mỉm cười yêu kiều, dịu dàng nói.

“Hay đó!” Diệp Vô Ưu há miệng ngáp dài, gã tựa hồ thực có chút mệt mỏi.

oOo

Diệp Vô Ưu ngủ mê mệt, rồi mơ mơ hồ hồ tỉnh dậy, hé mở cặp mắt, ngọn đèn trong phòng vẫn tỏa sáng. Tống Loan đang nằm cạnh gã, vẫn nắm chặt tay trái gã, ánh mắt đến chớp cũng chẳng chớp đang chăm chú nhìn chiếc vòng tay.

Trận trận u hương bay vào lỗ mũi, trong lòng Diệp Vô Ưu từ từ nổi lên một sự rung động. Gã tỉnh giấc hẳn, bắt đầu chăm chú hân thưởng nàng.

Nhìn đi nhìn lại, gã không tự giác lạc ánh mắt vào song phong cao vút của nàng. Tay trái gã, cũng nằm rất gần song phong của nàng. Khoảng khắc sau, tay trái gã liền thoát khỏi bàn tay Tống Loan, lạc lên bộ vị cao vút thẳng đứng của nàng.

“A!” Tống Loan kinh hãi kêu khê, quay đầu nhìn Diệp Vô Ưu “Người tỉnh rồi?”

“Loan tỷ, hiện là lúc nào?” Diệp Vô Ưu thấp giọng hỏi.

“Gần sáng rồi. Người cũng đã ngủ được một giấc.” Tống Loan nhẹ nhàng nói.

“Tỷ sao lại không ngủ?” Diệp Vô Ưu hỏi “Tỷ xem cái đồ quý này lâu như vậy, không biết mệt sao?”

“Thật may, ta quen rồi.” Tống Loan mỉm cười, vẻ mặt cũng hơi lộ ra một chút thần sắc mệt mỏi.

“Tỷ mà không ngủ, ta cũng không ngủ.” Diệp Vô Ưu thấp giọng nói. Gã xoay mình, ép Tống Loan vào sát người, tay trái nhẹ nhàng vờ về song phong của nàng qua các lớp sam y, còn tay phải trượt xuống dưới phong đồn đàn tính kinh nhân của nàng.

“Đừng, đừng, đừng được không?” Tống Loan sắc mặt ửng hồng. Nàng dù có ngây ngốc, cũng biết hiện tại Diệp Vô Ưu muốn làm gì. “Ta có thể biết cách sử dụng pháp bảo này thế nào, bất quá, còn cần người kiểm chứng một lần.”

“Thật không?” Diệp Vô Ưu có chút kinh ngạc. “Loan tỷ, tỷ tìm ra biện pháp nhanh vậy sao?”

“Thật mà, ta còn có thể lừa ngươi sao?” Tống Loan giận nói. “Ta đã quyết định đem bản thân giao cho ngươi, ngươi còn sợ ta chạy mất sao?”

“Vậy tỷ nói, làm thế nào có thể sử dụng pháp bảo này?” Diệp Vô Ưu trong lúc hỏi, động tác bàn tay cũng không có dừng lại, từ phong đồn của nàng trượt xuống đùi nàng, sau đó lại nhanh chóng chuyển hướng tiến vào giữa hai đùi. Tống Loan da thịt săn chắc nhưng lại có đàn tính vô cùng, có lẽ vì là Chú kiểm sư nên nàng mới có thân thể thế này.

“Người trước hết dừng loạn động nữa được không?” Trong ngữ khí của Tống Loan mang theo một chút van cầu. “Cần cứ theo phán đoán của ta, pháp bảo này có thể cần phải dùng chân khí để khu động, hơn nữa, bản thân nó cũng có thể đã tồn trữ chân khí.”

158. Chương 10: Pháp Bảo Đích Bí Mật

“Người có thể thử vận hành chân khí, sau đó tụ tập lên chiếc vòng, chiếc vòng chẳng phải là với tay người dung hợp thành một thể sao? Ta nghĩ rằng, người còn có thể đem chân khí thâm nhập vào trong chiếc vòng.” Tống Loan dùng nhãn thần đầy mong đợi nhìn Diệp Vô Ưu, sau đó nói tiếp: “Người trước tiên thử một lần, được không?”

“Được, ta trước tiên thử xem” Diệp Vô Ưu rút lại tay trái đang nhào nặn trên song phong Tống Loan, tay phải vẫn y nhiên đặt trên khe đùi của Tống Loan, bất quá, không có loạn động nữa.

Thoái động chân khí trong người, vận hành tới vị trí chiếc vòng ở tay trái, sau đó tưởng tượng chân khí tiến nhập vào vòng tay, đột nhiên giữa lúc đó, Diệp Vô Ưu phát hiện, tốc độ vận hành chân khí đột nhiên tăng nhanh, hơn nữa, một khi vận hành tới vị trí vòng tay, chân khí liền đột nhiên hoàn toàn biến mất không thấy dấu. Nhưng lần này, gã phát hiện một cảnh tượng kì dị, ở chung quanh gã, từ từ xuất hiện một phòng hộ trảo trong mờ, phòng hộ trảo này, với màn xuất hiện lúc ban ngày gã đối diện với Tô Tổ Tổ rất giống nhau, chỉ là, trông không vững chắc, hơn nữa, sau khi phòng hộ trảo xuất hiện một chút, liền biến mất hoàn toàn. Khi gã lại thúc chân khí đến vị trí vòng tay, phòng hộ trảo lại không thấy xuất hiện trở lại.

“Vậy là sao?” Diệp Vô Ưu có chút sầu muộn. “Loan tỷ, tỷ nói khu động chân khí, sao ta chỉ có thể khu động một lần, sau đó không thể sử dụng được nữa? Hơn nữa, phòng hộ trảo này lại kém hơn lần xuất hiện trước!”

“Xem ra, ta suy đoán không sai” Nhìn thấy kết quả này, Tống Loan trên mặt hiện lên biểu tình hân hoan. “Pháp bảo này dùng chân khí khu động không sai, bất quá, muốn sử dụng pháp bảo này, cần phải có một vào điều kiện khác nữa.” kien

“Điều kiện gì? Loan tỷ, nàng nói thẳng ra, đừng dập dờm như vậy nữa chứ!” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn. Bàn tay đang nằm ở trên đùi nàng, liền mở vào khu vực rậm rạp bí ẩn của nàng, đến vùng mặt động chừng một thốn vuông đó, nhẹ nhàng đưa một ngón tay vào trong.

Toàn thân Tống Loan run lên, dạng tư vị kích thích quá mức thể này khiến nàng có chút chịu không nổi, khuôn mặt thanh nhã nhanh chóng biến thành đỏ rực như đóa hải đường nở rộ, đầy dục tính kiều diễm.

“Ta chẳng phải vừa nói sao. Pháp bảo này cũng có thể tồn trữ chân khí.” Tống Loan mang theo chút tức giận dụ hoặc, có thể vì nguyên nhân có mối quan hệ thân mật với Diệp Vô Ưu, nàng yểu điệu kiều kì lờm Diệp Vô Ưu một cái. “Trên thực tế, pháp bảo này phóng ra đúng là phòng hộ trảo, cần phải có chân khí chỉ trì. Nói cách khác, nguyên lý của pháp bảo là trước tiên phải có chân khí tồn trữ bên trong, nhưng một khi chân khí bị tiêu hao hết, liền tạm thời không thể sử dụng. Phải tiếp tục đưa chân khí vào mới có thể sử dụng tiếp.”

“Nói như vậy, ta lúc gặp Tô Tổ Tổ, sở dĩ có thể phóng ra phòng hộ trảo, là vì bên trong đã có chân khí tồn trữ. Nhưng phòng hộ trảo thứ hai, uy lực không như lần đầu, là bởi vì chân khí không còn sung túc. Còn phòng hộ trảo mới đây xem ra rất tệ, nguyên nhân là bởi vì thiếu chân khí?” Diệp Vô Ưu không hề đàn động, nghe Tống Loan nói vậy, đã cơ bản hiểu rõ nguyên do.

“Vậy là, kì thật, bên trong pháp bảo này của người ban đầu đã không có chân khí, chỉ là trong thí nghiệm vừa rồi, ta vừa chú nhập vào đó một ít chân khí. Bất quá, chân khí vừa rồi quá ít, vì thế bị cạn kiệt rất nhanh.” Tống Loan gật đầu nói: “Người nếu không tin, lại ra tay lần nữa, ta sẽ truyền một chút chân khí vào trong, người thử lại sẽ biết ngay!”

Diệp Vô Ưu tự nhiên là muốn thí nghiệm thực sự một lần nữa, kết quả chứng minh phán đoán của Tống Loan hoàn toàn chính xác. Chỉ có điều là Diệp Vô Ưu có chút phiền não.

“Loan tỷ, ta thấy như tự mình không có biện pháp nào để chú nhập chân khí vào pháp bảo.” Diệp Vô Ưu vẻ mặt đau khổ nói.

“Bởi thế, người nhất định phải tìm người khác giúp người chú nhập nhiều chân khí.” Tống Loan gật đầu. “Bất quá, người thường rất khó tùy tiện giúp người. Nhưng mà, người có thể nhờ Hoa Vân La tỷ bọn họ giúp người.”

“Nhưng, chú nhập chân khí, đối với bọn họ có ảnh hưởng gì không?” Diệp Vô Ưu nghi ngại nói.

“Có thể có ảnh hưởng, bất quá, ta nghĩ, bọn họ chỉ cần thu luyện vài ngày là có thể khôi phục lại.” Tống Loan trầm ngâm một chút, có chút do dự nói. Thật rõ ràng, nàng không thể chắc chắn hoàn toàn.

“Không được, ta cần nghĩ vài biện pháp khác hay hơn, vạn nhất tổn hại tới tu vi chân khí bọn họ, thật rất là không hay.” Diệp Vô Ưu suy nghĩ nói.

“Kì thật, biện pháp cũng không phải chỉ có một. Người có biết chân khí ban đầu trong pháp bảo của người đến như thế nào không?” Tống Loan suy nghĩ rồi hỏi.

“Nguyên tiên chân khí? Không phải là đã có từ trước khi lão đầu Tiêu Vãn Thiên đó đưa pháp bảo cho ta sao?” Diệp Vô Ưu giật mình hỏi lại.

“Ta nghĩ là không.” Tống Loan lắc đầu: “Căn cứ vào suy đoán của ta, sau khi Tiêu Vãn Thiên đưa cho người, trong pháp bảo này có thể không có một chút chân khí nào, nói cách khác, chân khí sau này mới thâm nhập vào”.

“Sau này mới thâm nhập?” Diệp Vô Ưu trầm ngâm, đột nhiên trong não linh quang lóe lên. “Loan tỷ, tỷ nói, sau khi ta tiến hành bình giám các tu tiên giả, trên thực tế đã chú nhập một ít chân khí vào trong pháp bảo?”

“Theo ta phán đoán, có thể là vậy” Tống Loan khẽ gật đầu. “Chỉ là có một việc ta vẫn chưa minh bạch.”

“Việc gì?” Diệp Vô Ưu hơi nghi hoặc hỏi

“Ta nghĩ rằng, pháp bảo này hoàn toàn là do Tiêu Vãn Thiên đặc biệt thiết kế cho người, mục đích là để khiến người trung thực hoàn thành nhiệm vụ tu tiên bình giám này. Bởi vì, mỗi lần tiến hành bình giám, trên thực tế đối với người rất có lợi, nói như vậy, là không sợ người thu lại.” Tống Loan suy nghĩ nói. “Nhưng, nếu là như vậy, ông ấy vì sao lại không nói cho người hay? Nếu như không phải chúng ta tìm ra phương pháp này, mục đích ông ta đưa pháp bảo cho người, chẳng phải là không có khả năng thực hiện sao?”

“Cái này cũng hơi kì quái” Diệp Vô Ưu nghĩ. “Bất quá, cũng chẳng vấn đề gì, ta luôn cho rằng lão đầu đó có bệnh, ta thấy lão có khả năng mắc chứng mất trí nhất thời.”

“Híc híc...” Tống Loan nhin không được bật cười vui vẻ. “Người luôn chửi rửa ông ấy như vậy à?”

“Hừ, không chỉ chửi đâu, đợi có ngày trở thành tiên, ta còn phải đánh lão nữa!” Diệp Vô Ưu bực tức nói.

“Người đánh lại ông ấy sao?” Tống Loan dù không muốn đả kích gã, nhưng cuối cùng không nhịn nổi phải nói ra.

“Bây giờ ta chưa đánh lại lão, tương lai ta sẽ có thể đánh lại. Thêm nữa, ta còn có thể tìm trợ thủ. Đến lúc đó, ta mang theo tám, mười lão bà, tới chỗ tử lão đầu!” Diệp Vô Ưu tức giận nói.

“Vậy là, sau này Vân La tỷ bọn họ, đều có thể cùng người lên tiên giới?” Tống Loan buồn bã nói, cũng không hiểu nổi tại sao, bỗng nhiên vẻ mặt có vẻ ảm đạm.

“Đương nhiên rồi, sau này, ta đều mang các nàng theo. Cấp cấp, đến lúc đó, tiên giới khẳng định không có một ai lợi hại hơn ta. Ta dẫn theo hơn mười lão bà, còn ai có thể đánh lại ta?” Diệp Vô Ưu vẻ mặt bày ra bộ dạng hưng phấn, đột nhiên lúc đó, gã phát hiện ý tưởng vừa mới xuất hiện đó thật thú vị, dẫn theo một đồng lão bà lên tiên giới, khẳng định sẽ rất phong quang.

“Không biết vì sao trong truyền thuyết tiên giới không có tiên nữ, nếu có tiên nữ mà nói thì thực là tốt.” Diệp Vô Ưu trong lòng lóe lên ý niệm. Tên tiểu tử này ngựa quen đường cũ, đã rất nhanh nghĩ tới mỹ nữ.

“Ta không có khả năng lên được trên đó. Ta không có cách nào tu thành tiên nhân được.” Tống Loan nhẹ lắc đầu, tỏ ra một chút thất vọng.

“Không sao, có ta đây, ta nhất định có thể khiến các nàng tu thành tiên nhân!” Diệp Vô Ưu vỗ ngực cam đoan. “Hồi đó Tiêu Vấn Thiên tử lão đầu đó cũng nói ta không thể tu luyện, ta mà lại không thể tu luyện sao? Lão tử đầu này, khẳng định nghĩ không ra ta có thể dùng phép song tu để tu luyện!”

“Phép song tu?” Tống Loan giật mình, sắc mặt lập tức hồng lên. “Nghe nói, đó hình như là tà công gì đó của Ma tông?”

“Không phải đâu!” Diệp Vô Ưu vội vàng phủ nhận. “Phép song tu này của ta, đúng là có thể tu luyện thành tiên!”

Nói xong, Diệp Vô Ưu nhìn vẻ mặt đỏ hồng e lệ của Tống Loan, trên mặt hiện lên biểu tình không tử tế, vươn tay ra, kéo thân thể phong mãn của Tống Loan vào trong lòng, sau đó, cười hi hi bên tai nàng hỏi: “Loan tỷ, tỷ muốn hay không muốn thành tiên nhân đây?”

“Ta, ta đương nhiên là muốn. Ai mà không muốn thành tiên chứ, hơn nữa, ta nghe nói, tu tiên có thể bảo trì vẻ thanh xuân mãi mãi, nữ nhân nào mà không muốn xinh đẹp trẻ trung chứ!” Tống Loan do dự chút xíu mới mở miệng nói.

“Hóa ra nữ nhân tu tiên đều là vì thanh xuân vĩnh cửu!” Diệp Vô Ưu đột nhiên đại ngộ, trong lòng hô thầm một tiếng, bất quá, lúc này gã chẳng quan tâm tới chuyện đó. Gã hiện tại đang có hứng thú với nữ nhân nhu mì kiều diễm ở trong lòng.

“Loan tỷ, không phải là tỷ biết rằng hiện tại tu luyện tiến triển rất chậm, vì thế lo rằng mình không có cách nào tu luyện thành tiên nhân chứ gì?” Diệp Vô Ưu lại hỏi.

“Đúng vậy, ta sợ ta chưa kịp tu luyện thành tiên nhân, thì đã chết mất rồi.” Tống Loan nhẹ gật đầu, thấp giọng nói.

“Vậy ta có biện pháp, có thể khiến tỷ tăng nhanh tốc độ tu luyện, tỷ muốn thử hay không nào?” Diệp Vô Ưu cười hi hi hỏi, đồng thời, trong lòng gã chợt hiện lên một ý nghĩ khác. Khi đó Tiêu Vấn Thiên cho gã ăn một hoàn dược, nói rằng có thể gia tăng tuổi thọ của gã. Gã hơi hối hận, giá như lúc đó không ăn, giữ lại hoàn thuốc để nghiên cứu, nói không chừng có thể chế tạo ra đan dược giống như vậy.

“Biện pháp gì?” Mặc dù Tống Loan cảm thấy Diệp Vô Ưu có ý đồ không tốt, nhưng vẫn không nhịn được phải hỏi một câu.

“Thì đó là song tu!” Diệp Vô Ưu thầm thì bên tai nàng, sau đó chẳng biết bằng cách nào, mỗi tay gã đã ộp chặt một đỉnh song phong của nàng. Vừa thốt ra hai từ song tu đó, gã cũng bắt đầu nhẹ nhàng vờn về nhũ phong của nàng.

“A?” Tống Loan đỏ mặt, từ bộ ngực truyền tới một cảm giác khác thường, khiến cho toàn thân nàng phát nhiệt. Nàng mím nhẹ đôi môi, hổn hển: “Ta đã quyết định trở thành nữ nhân của người, người nói cần phải song tu, thì... thì... song tu!”

“Ha, bây giờ tỷ hãy lắng nghe ta truyền cho tỷ khẩu quyết song tu.” Diệp Vô Ưu phả một luồng hơi nhẹ nhàng bên tai nàng.

Kì thật, chỉ một người biết khẩu quyết song tu cũng đã có thể tu luyện. Chỉ là, nói như vậy, song tu chỉ có hiệu quả đối với người hiểu rõ khẩu quyết, nhưng Diệp Vô Ưu tự nhiên không phải là kẻ tự tư tự lợi, cũng đồng thời hy vọng có thể giúp đỡ Tống Loan. Nói gì đi nữa, Tống Loan cũng là nữ nhân của gã.

159. Chương 11: Xuân Phong Nhất Độ

Y sam trên mình nàng sớm đã cùng thân thể nàng phân li, thân hình xích lỏa tuyệt đẹp bộc lộ hoàn toàn trong mắt Diệp Vô Ưu. Cặp chân ngọc thon dài mỹ diệu mang lại lực dụ hoặc kinh nhân, khiến song thủ

Diệp Vô Ưu du tẩu lên lên xuống xuống cặp giò nàng không ngừng, lộ vẻ thích thú không ngừng được.

“Ta... ta... ghi nhớ được rồi.” Tống Loan then thùng nói. Mặc dù nàng đã sớm có sự chuẩn bị về tâm lý nhưng lúc này vừa xấu hổ vừa có vài phần khấn trương. Rốt cuộc, nàng cũng chưa từng bao giờ trải qua việc này.

“Loan tỷ, tỷ ghi nhớ cái gì?” Diệp Vô Ưu muốn chọc ghẹo nàng, một mặt ve vuốt cặp đùi phong mãn mượt mà của nàng, một mặt cười hi hi hỏ.

“Là... là... cái đó!” Tống Loan cảm thấy then thùng khó có thể nói ra hai chữ song tu.

“Cái đó là cái gì?” Diệp Vô Ưu mặc dù biết tổng tông tong vẫn cố hỏi tiếp.

“Thì là song tu!” Tống Loan xấu hổ quá hóa liều, đột nhiên quay mình kiêu mị trả lời, sau đó, nàng ôm chặt lấy cánh tay Diệp Vô Ưu, dụng lực cắn mạnh một cái.

“Ái, đau!” Diệp Vô Ưu đau đớn kêu lên “Loan tỷ, tỷ dùng tay chú kiểm, chứ không phải dùng miệng à nha!”

“Vậy ta lại dùng tay!” Tống Loan bị Diệp Vô Ưu đùa cợt, tức khí thực sự, vừa nói xong, nàng liền véo mạnh một cái vào mạng sườn Diệp Vô Ưu. Diệp Vô Ưu hấp vội một hơi không khí. Tống Loan làm gì chẳng biết rằng nam nhân này dù sao cũng sẽ trở thành trượng phu yêu quý của nàng, vì thế cũng không dùng lực quá mạnh chút.

Diệp Vô Ưu lại không hiểu rằng Tống Loan đã hạ thủ lưu tình. Thân là Chú kiểm sư, lực đạo trên tay tự nhiên là rất mạnh. Nàng mặc dù đã giảm bớt lực đạo nhưng cũng đủ khiến Diệp Vô Ưu lĩnh đủ.

“Loan tỷ, tỷ muốn mưu sát thân phu a!” Diệp Vô Ưu đột ngột vùng dậy kéo nàng ôm chặt vào người, sau đó nhanh chóng cởi sạch toàn bộ y phục trên người. Lúc trước chọc ghẹo nàng nửa ngày trời, mặc dù khiến Tống Loan bị kích thích hết mức, nhưng bản thân gã cũng không tránh khỏi bị dục hỏa thiêu đốt, giờ đây Tống Loan đã ghi nhớ kỹ khẩu quyết song tu, gã dĩ nhiên không thể nhẫn nại được nữa.

Tách rộng cặp đùi Tống Loan ra để thực hành song tu, gã đem kiên đỉnh cứng ngắc tiến nhập vào trong vùng đất xử nữ non mềm thanh nhã của nàng, trùng phá lớp chướng ngại mong manh, cùng nàng hoàn toàn hòa hai thân thể làm một. Gã nhẹ nhàng nhấp nhô chiến đấu một hồi, một trận cảm giác sướng khoái dị thường liên tục truyền khắp toàn thân.

“Không, đau quá!” Tống Loan khê nhăn mày liễu, khê khàng phát ra âm thanh rên rỉ.

“Loan tỷ, đây là để báo ứng tỷ cầu ta lúc trước ha!” Diệp Vô Ưu cười hi hi. “Tỷ làm ta đau, ta cũng làm tỷ đau!”

Không cho Tống Loan một cơ hội đáp lời, Diệp Vô Ưu dứt lời liền hôn lên đôi môi nàng, bắt đầu triển khai vận hành pháp quyết song tu. Chân khí từ thể nội gã tiến nhập vào trong cơ thể Tống Loan, sau đó quay trở lại, tuần hoàn từng vòng từng vòng, cho đến sau khi gã cảm thấy gần xong, gã rốt cuộc cũng không cách nào ngăn cản niềm dục vọng đang bành trướng không ngừng, rên lên một tiếng, song thủ ôm lấy phong đồn Tống Loan nâng lên, bắt đầu mạnh mẽ tấn công ngọc thể của nàng.

“A...” Diệp Vô Ưu đột nhiên gia tăng tốc lực tối đa, khiến Tống Loan phát ra tiếng rên rỉ trong vô thức.

Tiếng rên rỉ đầy vẻ phóng đảng của Tống Loan lọt ra khỏi phòng nàng truyền ra ngoài lọt vào tai một người. Người đó hiển nhiên là Hàm Yên.

“Vô Ưu ca ca lại làm chuyện đó rồi!” Trong lòng Hàm Yên hơn bất mãn. “Hừ, không lí đến huynh nữa!”

Nói thì nói vậy nhưng trong lòng Hàm Yên cũng có chút mất mát, nhất là từ khi Diệp Vô Ưu gặp Lãnh Tâm m. Sau đó trên người nàng phát sinh rất nhiều biến hóa, Hàm Yên không thể tiếp tục hí lộng Diệp Vô Ưu như trước. Hơn nữa, giờ đây bên mình Diệp Vô Ưu mỹ nữ như mây, trong mối quan hệ giữa Hàm Yên và Diệp Vô Ưu vô hình trung đã không còn tự nhiên thân mật như trước. Trong lòng Hàm Yên cuối cùng có cảm giác như là ban đầu có cái gì đó thuộc về nàng nhưng sau đó tựa hồ đã bị người khác cướp mất.

“Không được, ta phải giành lại Vô Ưu ca ca!” Hàm Yên thầm nói, nhìn về phía căn phòng đó, sau đó chuyển mình nhanh chóng lướt đi.

Một đêm phong lưu đến tận trước lúc rạng sáng mới phân khai. Diệp Vô Ưu tận hưởng điểm phúc đang say sưa ngủ đầy vẻ thỏa mãn. Nhìn nam nhân đang ngáy o o bên cạnh, Tống Loan khẽ thở dài, thật không biết là tại vì cảm khái cho việc thất thân hay là vì chuyện gì khác mà than thở.

oOo

Chỉ đến lúc rạng sáng Triệu Thiên Tâm mới trở về khách điểm. Nhưng ngay bên ngoài khách điểm nàng đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

“Khất Cái?” Triệu Thiên Tâm khẽ giật mình. Lúc này mới nhớ lại, Khất Cái đã khẳng định rằng muộn nhất là đến rạng sáng hôm nay sẽ mang tin tức đến cho nàng. Chỉ bởi vì Diệp Vô Ưu đã bình an trở về cho nên nàng gần như đã quên mất chuyện này.

Tuy nhiên khi mà Khất Cái đã đến đây, nói không chừng hẳn biết thêm gì đó. Nghĩ tới đây, nàng liền vội vã đưa Khất Cái đến phòng nàng.

“Triệu tiên tử, ta biết Diệp công tử đã trở về, bất quá, ta có tin tức liên quan đến Tô Tổ Tổ bây giờ, không biết nàng có cần không?” Vừa vào phòng, Khất Cái đã rất nhanh thấp giọng hỏi Triệu Thiên Tâm.

“Đương nhiên là cần, thật làm phiền người quá!” Triệu Thiên Tâm vội vã nói.

“Là thế này, Triệu tiên tử, ban đầu ta đã tìm kiếm nơi ở của Tô Tổ Tổ, sau đó bởi vì phát hiện Triệu tiên tử cũng đã biết chỗ đó ở đâu cho nên hôm qua không đến báo lại cho Triệu tiên tử nữa. Sau đó Triệu tiên tử cùng các bằng hữu cứu được Diệp công tử đem về ta cũng đã biết. Nhưng mà sau đó, ta vẫn tiếp tục phái người theo dõi động tĩnh của bọn người Tô Tổ Tổ. Cuối cùng ta đã phát hiện ra nơi hạ lạc mới của bọn họ.” Khất Cái trầm giọng. “Ta có đem theo đây một bức địa đồ, Triệu tiên tử nàng hãy xem đi!”

.Khất Cái đưa bức địa đồ cho Triệu Thiên Tâm, sau đó chỉ vào một điểm được đánh dấu đỏ nói: “Đây là nơi Tô Tổ Tổ đặt chân đến đầu tiên, gọi là Tuyết Vân am, là một tòa ni cô am rất thanh vắng. Trong Tuyết Vân am bình thường chỉ có hai ni cô một già một trẻ ở đó, cũng không mấy khi có hương khói. Rất ít người chú ý đến nơi này cho nên rất ít người biết đó chính là một cứ điểm của Tô y môn.”

“Hiểu rồi, đa tạ người.” Triệu Thiên Tâm gật đầu, bức địa đồ này rõ ràng là rất có giá trị. Mặc dù nàng tịnh không nghĩ tới việc nhúng tay vào cuộc đấu tranh tranh quyền trong Phiêu Tuyết hoàng thất nhưng trước hành vi của Tô Tổ Tổ đã cho thấy rõ, Diệp Vô Ưu cũng đã bị lôi cuốn vào trong cuộc tranh giành này. Vì Diệp Vô Ưu nàng cũng đã coi Tô Tổ Tổ như địch thủ.

“Chỉ cần giúp ích được cho Triệu tiên tử, Khất Cái đã rất sung sướng rồi.” Khất Cái cung kính nói: “Triệu tiên tử, ta xin cáo từ trước, nếu như còn có điều gì cần phân phó, lúc nào cũng có thể tới tìm ta. Chỉ cần Khất Cái có khả năng, dù có phải trải qua nước sôi lửa bỏng cũng không từ chối!”

“Từ từ đi nhé.” Triệu Thiên Tâm tiễn Khất Cái ra khỏi cửa, đợi đến sau khi thân hình hẳn đi khuất hẳn, nàng liền nhắm hướng phòng Diệp Vô Ưu đi tới.

Đương nhiên là Triệu Thiên Tâm chỉ thấy một căn phòng trống, bởi vì lúc này Diệp Vô Ưu vẫn còn đang ở trên giường Tống Loan.

Lúc Triệu Thiên Tâm xô cửa phòng Tống Loan, Tống Loan cũng đã rời khỏi giường nhưng Diệp Vô Ưu vẫn còn nằm trên giường ngáy pho pho.

“Kính chào Triệu tiên tử!” Nhìn thấy Triệu Thiên Tâm, trên mặt Tống Loan hiện ra một chút thiếu tự nhiên.

Thân là nhất đại thần y, Triệu Thiên Tâm vừa nhìn là thấy ngay Tống Loan không còn là xử nữ, cũng nhanh chóng hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì. Bất quá, nàng đối với việc này cũng chẳng có cảm giác gì. Không phải là vì không biết ăn giấm chua, chỉ là vì nàng hiểu rằng nếu như nàng luôn có cảm giác ăn phải giấm chua, chẳng biết có thể sống với hũ giấm được bao lâu cho nên tốt nhất là không nên để trong lòng.

“Tên tiểu sắc lang có ở đây không?” Triệu Thiên Tâm hơi hột hởi, lại còn cố hỏi điều mà mình đã biết rõ. Bởi vì, trên thực tế nàng chỉ cần nhìn thoáng vào bên trong là đủ để phát hiện thấy Diệp Vô Ưu đang nằm ở trên giường.

“Hắn... hắn ở đây.” sắc mặt Tống Loan bừng đỏ, hơi lo lắng, nhưng ngay sau đó lại nghĩ: “Ta sợ cô cái gì chứ? Mọi người đều như nhau, đều là dạng vô danh vô phận thôi!”

Nghĩ như thế, Tống Loan thật nhanh lại khôi phục vẻ tự nhiên, nhìn thấy Triệu Thiên Tâm tiến lại gần giường liền cũng đi theo.

“Uy, tiểu sắc lang, đừng có ngủ lười biếng như vậy chứ, mau rời khỏi giường!” Triệu Thiên Tâm trực tiếp kéo Diệp Vô Ưu dậy, chẳng quản tới việc trên mình gã còn không có một mảnh y phục.

Trông thấy bộ dạng xích lửa toàn thân đỏ của Diệp Vô Ưu, khuôn mặt Tống Loan không cảm được phát hồng, sau đó liếc nhìn Triệu Thiên Tâm, phát hiện bộ dạng của nàng chẳng có vẻ gì khác thường, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút bội phục.

“Thiên Tâm tỷ, lại gặp tỷ rồi. Đêm qua không chịu bồi tiếp ta, bây giờ còn sớm như thế đã dựng ta dậy là gì!” Diệp Vô Ưu mơ mơ hồ hồ mở mắt, miệng không nhịn được cất giọng oán trách.

“Đêm qua chẳng phải đã có người bồi tiếp ngươi rồi sao?” Triệu Thiên Tâm không khách khí nói. “Ngươi dậy hay không dậy? Nếu không dậy mau, ngươi chỉ còn cách trợn mắt mà nhìn tám chị em mỹ nữ đó chạy mất!”

“A?” Diệp Vô Ưu đột nhiên tỉnh hẳn “Chạy mất? Chạy đi đâu?”

“Hừ, vừa nói tới bọn họ, ngươi đã thấy hứng thú rồi chứ gì?” Triệu Thiên Tâm hừ nhẹ một tiếng, bắt mẫn nói: “Ta sẽ không nói cho ngươi hay!”

Nói dứt lời, Triệu Thiên Tâm quay mình bỏ đi. Đương nhiên, nàng không phải là không muốn nói cho Diệp Vô Ưu, chỉ là nếu không làm thế, chỉ sợ Diệp Vô Ưu vẫn nằm ì trên giường không chịu dậy.

Rất hiển nhiên, nàng giở ra một chiêu này vô cùng có hiệu quả. Nàng trở về phòng chưa lâu, Diệp Vô Ưu đã mặc quần áo chỉnh chỉnh tề tề đến phòng nàng còn Tống Loan cũng đi cùng với gã, hơn nữa lại chẳng chút tị hiềm tựa sát vào người gã.

“Ngươi cũng thật là nhanh nhẹn đấy!” Triệu Thiên Tâm chẳng chút khách khí nói.

“Thiên Tâm tỷ, tỷ hiểu nhầm rồi, ta vội vàng đến là để bồi tiếp tỷ!” Diệp Vô Ưu cười hi hi bước tới sau lưng nàng, vòng tay ôm vòng eo tuyệt mỹ của nàng, vẻ mặt xu nịnh nói.

“Có quỷ mới tin ngươi!” Triệu Thiên Tâm trừng mắt nhìn gã, sau đó rút ra đưa cho gã một tấm địa đồ. “Cho ngươi đó, đây là nơi trú ngụ hiện tại của Tô Tổ Tổ. Tám chị em đồng thai đó cũng cùng ở nơi đó. Ngươi muốn nghĩ cách đối phó với họ thế nào thì nghĩ.”

160. Chương 12: Xảo Ngộ Song Mĩ

“Ngươi muốn ta giúp ngươi thế nào? Muốn ta phối chế CY cho ngươi ư? Ngươi đừng có mà mơ!” Triệu Thiên Tâm trừng mắt nhìn gã. “Ta sao có thể để ngươi sử dụng biện pháp đó hủy hoại nữ tử chứ?”

“Không nhất định phải cần CY mà!” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm. “Được chất như mi-hun cũng được rồi!”

“Cũng không có!” Triệu Thiên Tâm kiêu kì nguyền rủa gã. “Ta không thể giúp ngươi làm việc đó. Tóm lại, ngươi tự đi mà tìm biện pháp!”

“Tự tìm biện pháp thì tự tìm biện pháp!” Diệp Vô Ưu tỏ ra bất cần, nếu như không đủ năng lực đối địch, còn có thể dùng đầu óc mà. Đương nhiên, dùng đầu óc như thế nào, lúc này gã cũng chưa hề có chút ý tưởng nào.

Nghĩ vậy, Diệp Vô Ưu bèn kéo Tống Loan đi ra ngoài: “Loan tỷ, chúng ta ra ngoài đi dạo nha!”

“Ừm!” Tống Loan giờ đây đã rất nghe lời, giống như bộ dạng của một tiểu thê tử ôn thuận.

oOo

Diệp Vô Ưu nắm ngọc thủ Tống Loan, đi lại trong Phiêu Hương thành, ánh mắt đảo qua đảo lại, giống như đang tìm kiếm mục tiêu nào đó.

“A, Loan tỷ, tỷ nói xem phải làm thế nào bây giờ? Ta tìm cả nửa ngày chẳng thấy bóng dáng một cao thủ nào. Tình hình này thì căn bản không thể tìm được người bổ sung chân khí cho pháp bảo của ta rồi!” Diệp Vô Ưu chán nản thở dài. Thực ra, gã ra ngoài là muốn tìm kẻ oan gia.

“Người tìm kiếm như vậy đương nhiên là không thành rồi. Người phải để người ta chủ động tìm đến trước cửa mới được.” Tống Loan khẽ cười: “Ta thấy, người chỉ cần truyền tin tức ra, nói người sẽ tiến hành tu tiên bình giám cho miễn phí người ở đây, ta nghĩ, như vậy có thể người sẽ ngẫu nhiên có nhiều người biết đến và hơn nữa, ta cho rằng, có thể còn có người tới tìm người để bình giám.”

“Cũng được, Loan tỷ, tỷ thật là thông minh!” Diệp Vô Ưu nghĩ một lát rồi gật đầu nói. Như vậy trong khi ta chưa có biện pháp nào thì có lẽ phải để người ta tự động tìm đến trước cửa thôi. Chỉ là ngấm lại lần trước gã bình giám cho bao nhiêu người mới có thể tích lũy được một ít chân khí, sử dụng được hai lần thì hết. Lần này không biết phải tìm bao nhiêu người mới có thể tích lũy được chân khí như vậy?

Diệp Vô Ưu nhanh chóng liền trình bày nỗi lo lắng của mình. Tống Loan nghĩ ngợi, có chút bất lực, lắc đầu nói: “Hiện tại dường như không có cách nào giải quyết vấn đề này. Có khả năng là vì mọi người tu vi đều quá thấp, bình giám một lần tất nhiên tích lũy không được nhiều chân khí. Đợi sau này mọi người tu vi đều cao hơn khi đó hiệu quả sẽ khác đi.”

“Có thể, nhưng tại Phiêu Hương thành này, chỉ sợ không có nhiều cao thủ a!” Diệp Vô Ưu lầm bầm. “Ngấm lại vẫn là Vân La lợi hại nhất, nhưng ta không thể sử dụng chân khí của nàng, thật là phiền phức a!”

“Có thể vẫn còn có cao thủ, chỉ là người chưa phát hiện ra được thôi.” Tống Loan an ủi gã nói. Trên thực tế, nàng đối với chỗ này cũng không quen thuộc, thậm chí với Diệp Vô Ưu cũng chưa quen thuộc hẳn, tự nhiên là càng không biết được Phiêu Hương thành có tồn tại cao thủ hay không.

“Phải rồi, ta sao lại có thể quên mất bọn họ nhỉ!” Linh quang trong não Diệp Vô Ưu chợt động: “Bọn họ khả năng đều là cao thủ. Nếu bọn họ hợp lại, chỉ sợ không kém Vân La bao nhiêu!”

“Bọn họ là ai?” Tống Loan có chút mê hoặc hỏi.

“Thì là Tô Tổ Tổ và tám chị em đồng thai đó!” Diệp Vô Ưu đáp nhanh. “Bọn họ đều rất lợi hại, hơn nữa, bọn họ chưa hề trải qua bình giám. Ta quyết định rồi, bây giờ hãy đi tìm bọn họ. Ta là tu tiên bình giám giả, chủ động tìm bọn họ yêu cầu tiến hành tu tiên bình giám, lý do thật là quang minh chính đại, bọn họ nhất định là không có khả năng bắt ta làm gì đó!”

“Vậy có được không? Lần trước Tô Tổ Tổ muốn bắt người, bây giờ người lại đến, chẳng phải là đến trước cửa cho bọn họ bắt sao?” Tống Loan khẽ giật mình, vội vàng hỏi.

“Cũng có thể, cái này thật quá nguy hiểm.” Diệp Vô Ưu cũng có chút lo lắng. “Như vậy đi, chúng ta về khách điểm trước, sau đó rủ Vân La đi cùng chúng ta. Có Vân La ở bên cạnh canh chừng, bọn họ có thể không dám làm loạn.”

“n!” Tống Loan gật đầu, với thân thủ của Hoa Vân La, có nàng bảo giá ở bên cạnh, chắc là sẽ không có vấn đề gì. Chỉ có điều nàng vẫn còn có chút lo ngại, hỏi: “Cũng được, nhưng vạn nhất Vân La tỷ không đi thì sao?”

“Yên tâm đi, Vân La đối với ta rất tốt. Cùng lắm ta là năn nỉ, tỷ ấy nhất định sẽ đi cùng.” Diệp Vô Ưu vẫn có tín tâm rất cao, chẳng chút lo ngại nói.

oOo

Hoa Vân La quả nhiên đáp ứng yêu cầu của Diệp Vô Ưu, bất quá nàng cũng thanh minh trước, trừ phi bọn Tô Tổ Tổ động thủ trước, bằng không nàng sẽ không động thủ giúp gã bắt người. Nhưng hôm nay Diệp Vô Ưu căn bản là không muốn đi bắt người, tự nhiên là đáp ứng liền.

Giang Thiên Thiên cũng nhất định đòi phải được đi theo. Hắn cũng đồng ý vì đây không phải là đi đàm tình thuyết ái, mang theo thêm một tiểu nữ hài cũng chẳng có vấn đề gì. Hơn nữa, tiểu nữ hài này còn là một cao thủ, có nàng ở bên cạnh là có thêm một phần an toàn.

Tống Loan tự nhiên cũng phải đi theo, bởi vì nàng phải ở bên cạnh lúc pháp bảo hấp thu chân khí để sau đó quan sát biến hóa của pháp bảo. Bởi vì nàng tin rằng, chân khí bên trong pháp bảo có chút ảnh hưởng

với sắc màu, nhưng thay đổi thế nào thì Diệp Vô Ưu không có cách nào thấy được và cũng chỉ có nhân tài có dạng nhân lực siêu cường như Tổng Loạn mới có khả năng phát hiện sự khác biệt.

“Ca ca, chúng ta đi đâu đây?” Giang Thiên Thiên nhảy nhót tung tăng tấy bên cạnh Diệp Vô Ưu, yêu kiều hỏi.

“Tuyệt Vân am!”. Diệp Vô Ưu tiện miệng đáp.

“Tuyệt Vân am là chỗ nào vậy?” Giang Thiên Thiên hiếu kì hỏi.

“Một tòa am ni cô ở!” Diệp Vô Ưu đáp nhát gừng.

“Ni cô am? Ca ca, huynh muốn trở thành ni cô sao?” Giang Văn Thiên vặn vẹo hỏi làm cho Diệp Vô Ưu tức muốn thổ huyết.

“Người mới phải thành ni cô!” Diệp Vô Ưu không khách khí nói. “Thiên Thiên, người nhớ kĩ cho ta, ta là nam nhân, nếu muốn xuất gia, thì phải làm hòa thượng, không phải làm ni cô!”

“Ủy, biết rồi ca ca!” Giang Thiên Thiên cười hi hi nói. “Nhưng mà, ca ca, muội nghĩ huynh làm ni cô cũng có thể được mà. Huynh cạo tóc đi, sau đó nói huynh là ni cô, người khác nhất định sẽ tin ngay!”

“Không được nói vậy nữa!” Diệp Vô Ưu giận dữ trừng mắt nhìn Giang Thiên Thiên: “Nói nữa cẩn thận ta đánh người đó!”

“Hi hi, muội chẳng sợ, Vân La tỷ tỷ sẽ bảo vệ muội!” Giang Thiên Thiên lè lưỡi tinh quái, sau đó chạy đến bên cạnh Hoa Vân La.

Diệp Vô Ưu tức bực chỉ còn biết nghiêng răng, đối với tiểu nha đầu này một điểm biện pháp đối phó cũng không có.

“Đợi khi người lớn lên, ta sẽ khiến người biết thế nào gọi là nam nhân!” Diệp Vô Ưu giận dữ thầm nghĩ.

“Ồ, bọn họ sao lại cũng tới đây?” đột nhiên Hoa Vân La có chút ngạc nhiên nói.

“Ai đến?” Diệp Vô Ưu thắc mắc hỏi

“Người nhìn xem!” Hoa Vân La chỉ về một phía, thuận theo ngọc chỉ của nàng có một tòa tử lâu, ở cửa sổ trên tầng hai có hai nữ tử mỹ lệ đang ngồi. Mặc dù chỉ có thể nhìn sơ được khuôn mặt bọn họ, song Diệp Vô Ưu cũng chỉ cần nhìn thoáng qua liền nhận ra hai người đó.

Hai người đó thật chẳng phải người lạ, tự nhiên là Vọng Nguyệt các Các chủ Lâm Thanh Diệp và đồ đệ bảo bối của nàng, Vọng Nguyệt tiên tử Lâm Lộng Nguyệt bài danh đệ nhị trong Vân Mộng thập tiên tử.

“Ồ, bọn họ không về Vọng Nguyệt đế quốc, lại chạy đến Phiêu Hương thành làm gì?” Diệp Vô Ưu có chút kì quái, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Chúng ta có nên đến chào hỏi một câu không?”

“Người thân với bọn họ lắm à?” Hoa Vân La tựa cười mà không phải cười nhìn Diệp Vô Ưu

“Lâm Lộng Nguyệt thì có chút rắc rối, trước đây luôn tìm ta gây rắc rối, có điều, sư phụ nàng Lâm Thanh Diệp cũng không tệ, so với Lâm Lộng Nguyệt còn hay hơn.” Diệp Vô Ưu lại dương dương nói: “Coi như nhìn thấy Lâm Thanh Diệp, chúng ta qua đó chào hỏi nha!”

“Tiểu sắc lang, ta thấy người là coi trọng mỹ nữ thì đúng hơn?” Hoa Vân La yêu kiều hừ một tiếng. “Đi thôi, tới xem xem, ta cũng muốn biết bọn họ tới đây làm gì.”

oOo

“Sư phụ, chúng ta tới đây là để tìm ai ạ?” Lâm Lộng Nguyệt có vẻ như không thật cao hứng. Lâm Thanh Diệp tới giờ vẫn không chịu nói cho nàng rõ đến đây để làm gì.

“Sau khi gặp được người ta, ta sẽ giới thiệu với con, bởi vì, ta hiện tại cũng không biết tới lúc đó sẽ gặp mặt ai.” Lâm Thanh Diệp lắc đầu, có chút bất lực trả lời.

“Sao cơ? Sư phụ người cũng không biết là sẽ cùng ai gặp mặt ư?” Lâm Lộng Nguyệt giật mình ngạc nhiên, tựa hồ có chút không thể tin nổi.

“Ta từng giao tín vật cho một người và đã đáp ứng là sau này là ai mang tín vật đến tìm ta, ta đều nhất định sẽ giúp người đó hoàn thành một việc. Bây giờ, có người mang tín vật đến yêu cầu chúng ta đến đây, tuy nhiên, ta giờ đây cũng không biết chính xác là ai có tín vật.” Lâm Thanh Diệp nhẹ nhàng giải thích, đang còn muốn nói thêm, đột nhiên thấp giọng nói: “Có người quen đến đó!”

“Lâm Các chủ, mới chỉ mười ngày không gặp, nàng dường như càng xinh đẹp hơn!” Tên tiểu tử Diệp Vô Ưu này quả thật phóng túng. Gã và Lâm Thanh Diệp tựa hồ còn chưa có thân quen tới mức có thể cợt nhả nàng như vậy.

“Diệp Vô Ưu, người đối với sư phụ ta hãy khách khí một chút đi!” Lâm Lộng Nguyệt quay phắt mình, trừng mắt giận dữ nhìn Diệp Vô Ưu, yêu kiều quát lên.

“Ai, ta nói Lâm tiểu mỹ nhân hay, Lâm đại mỹ nhân còn không có ý kiến, người lại muốn nổi giận là sao?” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói.

“Cái gì mà Lâm đại mỹ nhân Lâm tiểu mỹ nhân, người nói nhăng nói cuội gì vậy?” Lâm Lộng Nguyệt có chút tức giận nói.

“Rất đơn giản à, Lâm các chủ tức là Lâm đại mỹ nhân, người đương nhiên tức là Lâm gia tiểu mỹ nhân. Chẳng nhẽ người lại muốn lớn hơn sư phụ người hay sao?” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói, nói xong gã quét mắt lên song phong của nàng, lẩm bẩm tự nói một câu: “Bất quá, của người tựa hồ quả thật còn lớn hơn của sư phụ người nữa!”

“Người...” Lâm Lộng Nguyệt khuôn mặt đỏ hồng, tựa hồ muốn phát tác, nhưng lúc này, Lâm Thanh Diệp đã nhẹ nhàng kéo nàng lại.

“Diệp công tử, thật không ngờ lại gặp được các người ở đây.” Lâm Thanh Diệp cười khê, tiến lên phía trước nói.

“Chính là vì chúng ta có duyên mà!” Diệp Vô Ưu cười hi hi. Tên tiểu tử này rất không ưa Lâm Lộng Nguyệt nên mới đến trêu trọc sư phụ nàng. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất cũng là Lâm Thanh Diệp cao ráo xinh đẹp, xứng đáng để gã trêu hoa ghẹo nguyệt.

“Đúng vậy, quả thật là có duyên” Lâm Thanh Diệp than nhẹ, sắc mặt cũng phơn phớt hồng.

161. Chương 13: Thiêu Đâu Thanh Diệp

“Uy, Diệp Vô Ưu, người gọi loạn gì thế?” Lâm Lộng Nguyệt phẫn nộ nói.

“Kêu loạn? Ta không có kêu loạn à!” Diệp Vô Ưu trưng ra bộ mặt đầy vẻ vô tội.

“Còn không gọi loạn! Ai cho phép người gọi sư phụ ta là tỷ tỷ?” Lâm Lộng Nguyệt làm gì chẳng tức khí, Diệp Vô Ưu gọi sư phụ nàng là tỷ tỷ, như vậy chẳng phải bôi phận của nàng còn không bằng Diệp Vô Ưu sao?

“Người nói vậy là sao, Thanh Diệp tỷ tỷ nhìn trẻ trung xinh đẹp như vậy, ta không gọi nàng là tỷ tỷ, thì người bảo gọi là gì?” Diệp Vô Ưu vẫn tỏ ra ngây thơ: “Nếu ta gọi Thanh Diệp tỷ tỷ là tiên bối, không phải là biến nàng thành lão thái bà sao? Phải chăng người thật nghĩ rằng Thanh Diệp tỷ tỷ là lão thái bà?”

“Người nói năng lung tung!” Lâm Lộng Nguyệt phẫn uất mắng. Luận về đầu miệng lưỡi, nàng còn rất xa mới có thể là đối thủ của Diệp Vô Ưu.

“Lộng Nguyệt, đừng gây loạn nữa.” Lâm Thanh Diệp mở miệng ngăn cản Lâm Lộng Nguyệt. “Diệp công tử coi trọng ta, gọi ta một tiếng tỷ tỷ, đối với ta chỉ có vinh hạnh, con sao lại không biết phân biệt tốt xấu, lại tức giận Diệp công tử vậy?”

“Đúng rồi, người xem, cũng là Thanh Diệp tỷ tỷ thông tình đạt lý, người dù sao cũng là đồ đệ người ta, sao không theo Thanh Diệp tỷ tỷ học tập thật tốt một phen.” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói, vẻ mặt lộ vẻ đắc ý.

“Sư phụ, hần gọi người là tỷ tỷ, vậy con gọi hần thế nào?” Lâm Lộng Nguyệt dậm chân tức tối.

“Phóng tâm đi, ta không phiền nếu người gọi ta là thúc thúc.” Diệp Vô Ưu lại dương dương nói: “Ta không sợ bị người biến thành lão đầu tử, nếu không người gọi ta là sư công, lão công gì gì đó đều được, ta cũng chẳng phiền lòng!”

Nghe thấy Diệp Vô Ưu nói câu đó, Lâm Thanh Diệp không kìm được đỏ hồng khuôn mặt, còn Lâm Lộng Nguyệt càng là không đánh không xong.

“Người... Diệp Vô Ưu... người là đồ lưu manh!” Lâm Lộng Nguyệt giận dữ mắng

“Người mới biết ta là lưu manh à?” Diệp Vô Ưu vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lâm Lộng Nguyệt.

“Người...” Lâm Lộng Nguyệt vô cùng tức giận, nhưng cố kìm nén lại không đánh Diệp Vô Ưu. Không phải là nàng không muốn đánh, nếu là trước đây, có lẽ nàng đã động thủ, nhưng nàng cũng chẳng phải con cóc. Không nói Diệp Vô Ưu hiện tại được gọi là mang thân phận tu tiên bình giám giả, chỉ cần nhìn thấy Hoa Vân La bên cạnh gã, nàng cũng biết nếu như động thủ, nàng chắc chắn có kết quả tốt đẹp gì.

“À, đúng rồi, Thanh Diệp tỷ tỷ, ta đột nhiên nhớ ra một chuyện.” Diệp Vô Ưu không để ý tới Lâm Lộng Nguyệt nữa, tiến lại gần Lâm Thanh Diệp, giống như vừa thức tỉnh trong giấc mơ nói.

“A, chuyện gì vậy?” Lâm Thanh Diệp khẽ giật mình hỏi.

“Đó là, Thanh Diệp tỷ tỷ, tỷ ngày trước vẫn chưa tiến hành tu tiên bình giám phải không?” Diệp Vô Ưu nói rất nhanh. “Hiện tại gặp được tỷ ở đây, ta xin bình giám cho tỷ!”

Nói xong, cũng không quản Lâm Thanh Diệp bằng lòng hay không, đã nắm lấy ngọc thủ của nàng.

Tổng Loan khéo miệng không nhịn nổi xuất hiện một tia tiểu dung. Nàng tự nhiên biết rằng Diệp Vô Ưu bình giám cho Lâm Thanh Diệp là giả, mục đích chủ yếu vẫn là vì pháp bảo đó của gã.

“Cái này... Diệp công tử... ta... để ta xem thế nào đã!” Lâm Thanh Diệp dường như không nghĩ tới việc bình giám, vừa nói vừa rút tay lại. “Ta tu vi rất thấp, không cần thiết phải bình giám làm gì.”

“Sao lại không cần, nhất định phải bình giám!” Diệp Vô Ưu vội vàng nắm chặt tay nàng, không chịu buông ra. Phải khó khăn lắm mới kiếm được một người tới bổ sung chân khí cho gã, gã sao có thể dễ dàng để nàng chạy mất?

Đương nhiên, Diệp Vô Ưu không nguyện ý buông tay còn có một nguyên nhân. Đó là ngọc thủ nhu nhuyễn đó của Lâm Thanh Diệp, nắm vào thấy mịn màng vô cùng thoải mái.

Hai gò má Lâm Thanh Diệp ửng hồng, tại nơi tụ tập đông người như vậy lại cùng Diệp Vô Ưu tiếp xúc thân mật như vậy, mặc dù Diệp Vô Ưu xem ra một điểm cũng không để ý nhưng thân là nữ tử, nàng không thể không để ý. Chỉ là, xem tình hình hiện thời, nếu không bình giám tu tiên cấp bậc, sợ rằng Diệp Vô Ưu sẽ chẳng chịu buông tha.

“Diệp công tử, ta... ta... bình giám là được chứ gì, người hãy buông tay ta ra trước được không?” Lâm Thanh Diệp tỏ vẻ bất lực nói.

“Uc, được, được mà, không thành vấn đề!” Diệp Vô Ưu nói nhanh, sau đó liền buông tay phải, đồng thời lại đưa tay trái đeo pháp bảo đến trước người Lâm Thanh Diệp.

Lâm Thanh Diệp đã xem qua quá trình bình giám, tự nhiên biết rằng Diệp Vô Ưu đưa tay trái ra có ý tứ gì, do dự một chút rồi cũng đưa ngọc thủ đây đặt đẹp đẽ ra, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay trái Diệp Vô Ưu, sau đó thôi động chân khí, xuyên qua bàn tay gã, tiến nhập vào trong thân thể gã.

Diệp Vô Ưu cố tình trêu ghẹo Lâm Thanh Diệp, làm ra vẻ vô ý, ngón tay nhẹ nhàng vẽ một vòng tròn nhỏ trên lòng bàn tay Lâm Thanh Diệp. Thân thể mềm mại của Lâm Thanh Diệp khẽ run lên, đột nhiên rút bàn tay về, khuôn mặt đẹp đẽ trắng trẻo không chủ ý đỏ hồng lên.

“Thanh Diệp tỷ tỷ, nàng bây giờ vẫn còn là sơ cấp tu sĩ, nếu nỗ lực nhiều thì rất nhanh có thể trở thành trung cấp tu sĩ!” Diệp Vô Ưu nói với vẻ đầy trang trọng.

Thấy Diệp Vô Ưu rõ ràng là cố ý chiếm tiện nghi của nàng nhưng lại vẫn làm ra dáng vẻ vô tội. Lâm Thanh Diệp trong lòng không nhin được trỗi lên sự tức giận, chỉ là không tiện phát tác trước mặt, chỉ đành nhẫn nhịn nén xuống.

“Diệp công tử, đa tạ mỹ ngôn của người. Việc bình giám đã hoàn tất, chúng ta còn có việc, xin cáo từ trước.” Lâm Thanh Diệp nhẹ nhàng nói, dứt lời quay người đi xuống lầu.

Lâm Lộ Nguyệt tức tối trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu một cái rồi cũng cất bước theo sau.

“Tiểu phôi đản, người bốn cột người ta, khiến người ta bỏ chạy mất rồi?” Hoa Vân La ở bên cạnh trông thấy hết mọi việc, sau khi Lâm Thanh Diệp rời đi, nói với vẻ bực tức mà yêu kiều.

“Ta đâu có trêu chọc bọn họ!” Diệp Vô Ưu không chịu thừa nhận, vẫn giữ dáng vẻ rất vô tội. “Ta là chân tâm muốn giúp nàng bình giám một lần mà!”

“Được thôi, không phải phủ nhận! Tên tiểu sắc lang người, người có thể lừa được người khác chứ sao lừa được ta!” Hoa Vân La yêu kiều hừ một tiếng: “Đi thôi, chúng ta còn phải đến Tuyết Vân am!”

oOo

Nếu một hành nhân đến Tuyết Vân am, nhìn thấy am đường đồ nát lạnh lẽo, nếu không phải là nhận được tin tức chính xác, bọn họ thực có chút không dám tin rằng Tô Tố Tố và tám đại mỹ nhân xinh đẹp lại có thể ở tại nơi như thế này.

Trong am đường vắng lặng, một bóng người cũng không có, mấy người tiến thẳng vào trong mà không gặp một chút trở ngại nào.

“Uy, một người cũng không có a!” Giang Thiên Thiên la lên, thanh âm rõ ràng.

“Xin hỏi mấy vị thí chủ tới dâng hương phải không?” Đột nhiên một thanh âm truyền tới, theo sau tiếng nói là một lão ni cô già nua đang từng bước từng bước tiến lại. Nhìn dáng vẻ ốm yếu bệnh tật của bà, tựa hồ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

“Vẫn còn có người tới đây dâng hương sao?” Hoa Vân La nhẹ nhàng hỏi. “Người thật thà không nói lời dối trá, chúng ta tới kiểm Tô Tố Tố, bà hãy vào thông báo trước một tiếng.”

Mặc dù lão ni cô này trông giống như đã ở những năm cuối đời, dáng vẻ như lúc nào cũng có thể chết được, song Hoa Vân La lại hiểu rất rõ ràng, đó bất quá chỉ là giả trang, trên thực tế, nàng có thể nhìn ra, tu vi lão ni cô này tịnh không thấp, mặc dù còn xa mới so được với nàng, nhưng cũng có thể coi là một cao thủ.

“Thí chủ, bản ni không rõ ý tứ của người.” Lão ni cô đó húng hắng ho một tiếng, cất tiếng phều phào nói.

“Uy, Tô đại mỹ nhân, ta biết nàng ở đây, mau ra đi!” Diệp Vô Ưu có chút thiếu nhẫn nại, la lớn: “Nàng nếu không ra, ta sẽ vào trong kiểm đó!”

“Thí chủ, Phật môn là nơi thanh tịnh, xin đừng lớn tiếng hô hoán.” Lão ni cô nọ có chút không bằng lòng, lên tiếng chê trách.

“Ta cứ lớn tiếng hô hoán đó, bà có thể làm gì được ta?” Diệp Vô Ưu không khách khí nói, nói xong lại cất cao giọng hò hét: “Tô đại mỹ nhân, mau ra đi thôi!”

“Tỷ tỷ xinh đẹp, mau ra đi!” Giang Thiên Thiên cũng lên tiếng tham gia. Thanh âm của nha đầu này sắc nhọn, dội vào trong tai, gây nên một cảm giác như muốn chọc thủng màng nhĩ.

“Diệp công tử quả là thần thông quảng đại a!” Một thanh âm động nhân vang lên, trong thanh âm dường như có chút bất lực. Ngay khi thanh âm đó vang lên, lão ni cô nọ cũng đột nhiên lui lại phía sau, đồng thời, Tô Tố Tố cùng với tám mỹ nữ đồng thai từ bên trong chậm rãi bước ra.

“Tô đại mỹ nhân, thật nhanh lại gặp nhau a!” Diệp Vô Ưu nhìn Tô Tố Tố cười hi hi.

“Không biết Diệp công tử đại giá quang lâm, có chuyện gì vậy?” Tô Tố Tố mỉm cười nhẹ nhàng hỏi.

“Đương nhiên là đến tìm Tô đại mỹ nhân nàng rồi!” Diệp Vô Ưu chẳng buồn nghĩ đáp luôn: “Từ lúc chia tay Tô đại mỹ nhân nàng hôm qua tới nay, ta đến ăn uống cũng chẳng thể nghỉ tới, chỉ mong sớm cùng Tô

đại mỹ nhân nàng gặp lại một lần. Vì thế, ta một khi biết được Tô đại mỹ nhân nghỉ chân nơi nào, liền lập tức tới ngay!”

“Diệp Vô Ưu, người không cần hồ thuyết bát đạo!” Một người trong tám mỹ nữ đồng thai mở miệng mắng, chỉ đáng tiếc là, Diệp Vô Ưu không có cách nào phân biệt được các nàng ai là ai, nên cũng không biết được người nói câu đó đáng để tên là gì.

“Ai, chỉ có vị tiểu mỹ nhân này hiểu thấu lòng ta, được rồi, ta thừa nhận ta đã hồ thuyết bát đạo, thực tế là, ta không phải là muốn gặp Tô đại mỹ nhân, điều ta luôn tâm niệm ấp ủ không quên được, chính là tiểu mỹ nhân nàng đó!” Diệp Vô Ưu thở dài nói.

“Ca ca, huynh không phải vừa nói là nhớ tỷ tỷ xinh đẹp sao? Thế nào lại thay đổi như vậy?” Giang Thiên Thiên có chút mê hoặc hỏi.

“Thiên Thiên à, ta cho muội hay, tên này là, gọi là có tình yêu bao la!” Hoa Vân La cười hi hi, yêu kiều nói.

“Diệp công tử, nếu như người không chịu nói rõ mục đích đến đây, ta chỉ còn cách tiễn khách mà thôi.” Tô Tổ Tổ khẽ cau mày, có chút bực bội nói.

“Tô đại mỹ nhân, nàng có gì phải tuyệt tình như vậy? Kì thật, ta thực sự đối với nàng nhưng nhớ không quên... ách, được rồi, đại mỹ nhân nàng đừng nổi nóng, ta nói sự thật là ta tới đây là để hoàn thành trách nhiệm của ta.” Diệp Vô Ưu ban đầu vẫn tiếp tục nói nhăng nói cuội, tới khi thấy Tô Tổ Tổ mặt hoa biến sắc, vội vàng thay lời.

“Tô Tổ Tổ không rõ ý tứ trong lời nói của Diệp công tử. Người phải hoàn thành trách nhiệm gì?” Ngữ khí Tô Tổ Tổ có chút lạnh đậm, và cũng có chút không mấy khách khí.

“Đó là, Tô đại mỹ nhân, ta là tu tiên bình giám giả quỷ quái gì đó, nàng cũng biết mà, Tiêu Vãn Thiên lão đầu đó, đã từng nói với ta, muốn ta mỗi thời kì, đều phải tiến hành bình giám tất cả tu tiên giả một lần, chẳng có cách nào khác, ta chỉ đành làm theo!” Diệp Vô Ưu bày ra bộ dạng thật vô tội. “Lần trước tại Vô Ưu sơn trang, Tô đại mỹ nhân các nàng không có đến bình giám, bây giờ, ta chỉ đành tự mình đến tới thăm, đến vì các nàng giám định phân biệt đẳng cấp tu tiên.”

162. Chương 14: Uy Hiếp Tô Tổ Tổ

“Đa tạ Diệp công tử phí tâm. Bất quá, chúng ta tu vi rất thấp, tạm thời không cần bình giám.” Tô Tổ Tổ sắc mặt khẽ biến, từ tốn nói.

Nguyên nhân của lời từ chối này là vì Tô Tổ Tổ hiểu nhầm ý tứ Diệp Vô Ưu. Nàng không biết rằng pháp bảo cần phải tụ tập chân khí, lại không ngờ rằng Diệp Vô Ưu có thể háo sắc đến nỗi lợi dụng cơ hội này để chiếm tiện nghi. Nàng chỉ nghĩ rằng Diệp Vô Ưu muốn nhân cơ hội đến tìm hiểu thực lực của nàng và Vân gia bất tỷ muội nên đã cự tuyệt chẳng chút do dự.

Việc Tô Tổ Tổ nói lời cự tuyệt tịnh không khiến Diệp Vô Ưu ngạc nhiên. Gã càng không thể vì thế mà nhanh chóng rút lui.

“Tô cô nương, nàng nói vậy là không đúng rồi. Nàng cự tuyệt như vậy, không phải là gây khó dễ cho ta sao? Hồi đó ta đã cam kết bảo chứng với Tiêu Vãn Thiên tiền bối, nhất định nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ bình giám. Cũng chính vì như vậy, người mới đem bình giám pháp bảo giao cho ta. Nếu như bây giờ ta không thể tiến hành bình giám đẳng cấp cho Tô cô nương, chẳng phải là đã phụ sự ủy thác của người sao?” Diệp Vô Ưu thu hồi bộ dạng cười cợt, nói vẻ rất nghiêm túc. Tiếng xưng hô Tô đại mỹ nhân ban đầu, đã biến thành Tô cô nương rất khách khí. Ngay cả cách xưng hô đầy bất kính Tiêu Vãn Thiên lão đầu đó cũng biến thành từ ngữ khách khí Tiêu Vãn Thiên tiền bối nọ.

Tô Tổ Tổ có chút cảm giác chẳng biết nên khóc hay nên cười, vừa mới còn là bộ mặt cười cợt chột nhả, đã lập tức biến thành bộ dạng nghiêm túc này. Cũng khiến nàng thực có chút không thích ứng được là gã lại còn mang Tiêu Vãn Thiên ra dọa, khiến nàng nhịn không được muốn mắng Diệp Vô Ưu là đồ vô sỉ ti bỉ, rõ ràng đó là chủ ý của gã, lại phải mượn danh nghĩa người khác.

“Uy, người có phải là người thích gây phiền không vậy? Chúng ta đã nói là không cần phải bình giám!” Một người trong số tám chị em đồng thai nói, dĩ nhiên là Diệp Vô Ưu vẫn không thể nhận ra người đó tên gọi là gì.

“Không bình giám cũng được. Sau này ta càng không cần phải làm tu tiên bình giám giả nữa, đến lúc đó, ta chỉ cần nói với mọi người, bởi vì có người không chịu phối hợp, đương nhiên ta không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ mà Tiêu Vãn Thiên lão đầu đó đã giao cho ta, đơn giản là việc gì cũng làm chẳng xong.” Diệp Vô Ưu dương dương nói: “Đến lúc đó a, nếu có người tìm đến các nàng gây rắc rối, các nàng không thể trách ta a!”

“Diệp công tử, người đang uy hiếp chúng ta đấy à?” Trong ngữ khí Tô Tổ Tổ ngấm mang theo sự phẫn nộ.

“Đấy là nàng nói như vậy, ta không có ý kiến.” Diệp Vô Ưu cười hi hi: “Tô đại mi nhân, kì thật, ta chỉ là phụng mệnh hành sự, nàng phải biết Tiêu Vãn Thiên lão đầu đó đã thành tiên nhân, nếu lão mà phát hỏa, cuộc đời của ta cũng chẳng còn đẹp đẽ gì, thật hết cách a!”

“Tiêu Vãn Thiên đã trở thành tiên làm sao lại phát hỏa với người được?” Lại là một người trong tám tỷ muội, bất quá không phải là người vừa nói lúc nãy.

“Ai nói với nàng sau khi thành tiên rồi thì không thể quay trở lại?” Diệp Vô Ưu vẻ mặt kì quái nhìn nàng: “Tiểu mi nhân, chắc nàng không biết, ngay cả khi đã lên tiên giới, tùy lúc đều có thể quay trở lại nếu cần sao?”

Nghe thấy như vậy, thân mình Tô Tổ Tổ khẽ run lên.

“Diệp công tử, người nói vậy có phải là sự thực không?” Tô Tổ Tổ lộ vẻ rất kinh ngạc. Trên thực tế, theo nàng thấy, Tiêu Vãn Thiên sau khi đã trở thành tiên, không thể trở lại Vân Mộng đại lục. Nhưng lúc này nghe Diệp Vô Ưu nói như vậy, có vẻ như việc đó không thành vấn đề.

“Tin hay không là do các nàng, tóm lại, các nàng không nguyện ý bình giám ta cũng không thể cưỡng cầu. Được thôi, ta cáo từ trước.” Diệp Vô Ưu tỏ ra chẳng quan tâm nói.

“Vân La, chúng ta đi thôi!” Diệp Vô Ưu kéo Hoa Vân La, quay mình đi ra ngoài.

“Diệp công tử xin hãy dừng bước.” Tô Tổ Tổ vội vàng lên tiếng ngăn lại: “Diệp công tử, nếu như bình giám là trách nhiệm của người, chúng ta cũng không muốn gây khó dễ cho người, vậy xin mời người giúp chúng ta bình giám một phen.”

“Có những người không muốn uống rượu mà lại thích uống rượu phạt!” Diệp Vô Ưu trong lòng cảm khái thở dài, nếu như Tô Tổ Tổ đã đồng ý, gã tự nhiên không thể bỏ qua một cơ hội cực tốt như vậy.

oOo

“Trung cấp tu sĩ, có nhầm không đấy?” Sau khi bình giám người đầu tiên, Diệp Vô Ưu đã thấy kinh ngạc. Đây là một người trong tám tỷ muội, nghe Tô Tổ Tổ gọi nàng là Tổ Mai, dường như là đại tỷ trong tám tỷ muội. Nếu như tám tỷ muội bọn họ tu vi không chênh lệch nhiều, đây là một trung cấp tu sĩ, vậy bảy người còn lại, cũng đều có khả năng là trung cấp tu sĩ.

Bình giám những người sau đó đã chứng thực phán đoán của gã. Tám tỷ muội đồng thai này, mỗi người không ngờ đều đạt tới trung cấp tu sĩ. Nhưng phát hiện ra tình huống này, ý muốn trêu chọc bọn họ lúc ban đầu của Diệp Vô Ưu đã bị loại bỏ hoàn toàn. Tám trung cấp tu sĩ, lại còn là tám trung cấp tu sĩ có tâm linh tương thông, bọn họ mà đồng thời xuất thủ, vậy thì ra khái niệm gì? Chỉ sợ Hoa Vân La cũng không phải là đối thủ của bọn họ.

Bất quá, kết quả này cũng đã mang đến cho gã một điểm tín tâm, hồi đó gã ban đầu nhận định tu vi của mình có thể không tệ, nhưng khi gặp phải tám tỷ muội, gần như một chiêu cũng không tiếp nổi, khiến gã cảm thấy đại thất bại. Giờ đây phát hiện tu vi bọn họ nguyên lại quá cao như vậy, xem ra ngày đó gã bị bắt cũng không đến nỗi oan uổng. Hôm đó không ngờ gã cũng có thể bắt cóc một người trong bọn nàng, đúng là khó gặp.

“Xem ra, tu vi của ta có lẽ cũng không tệ?” Trong lòng Diệp Vô Ưu có chút cảm giác đắc ý.

.Bình giám cho tám tỷ muối xong, tiếp đến là Tô Tổ Tổ, kết quả khiến Diệp Vô Ưu phải hít mạnh một hơi. Thật may mắn, Tô Tổ Tổ cũng chỉ là trung cấp tu sĩ, trước đó gã quả thực có điểm lo ngại Tô Tổ Tổ là cao cấp tu sĩ, nếu đúng là như vậy, sau này càng khó đối phó với các nàng.

“Như vậy, Tiên bảng chỉ sợ cần phải thay đổi lại mới được.” Diệp Vô Ưu nghĩ thầm trong lòng. Vấn đề Tiên bảng lần này gã tự nhiên cũng biết rõ, bây giờ xem ra, muốn lên Tiên bảng, chí ít cũng phải là trung cấp tu sĩ.

“Các vị cô nương đều là kì tài tu tiên, hy vọng nỗ lực hơn nữa sẽ sớm tu thành tiên nhân.” Diệp Vô Ưu ra vẻ trịnh trọng nói.

“Ca ca, lúc này huynh xem ra thật giống lão đầu ha!” Giang Thiên Thiên ở bên cạnh nói.

“Híc híc!” Hoa Vân La bật cười thành tiếng: “Thiên Thiên, muội nói rất đúng!”

“Đa tạ Diệp công tử đánh giá cao, chúng ta nhất định không phụ kỳ vọng của công tử.” Tô Tổ Tổ từ tốn nói. Trên thực tế, kết quả bình giám này khiến nàng có chút ngạc nhiên, mặc dù biết tám tỷ muối Vân gia tu vi rất cao, hơn nữa, bọn họ cũng là chỗ dựa lớn nhất của Tổ y môn hiện nay, chỉ là, nàng không thể ngờ rằng, bọn họ đều đạt tới tu vi trung cấp tu sĩ, đến khi biết được mình và tám tỷ muối Vân gia đều là trung cấp tu sĩ, niềm tin trong lòng nàng càng trở nên vững chắc. Căn cứ theo tiên bảng đánh giá, giờ đây có tu vi cao hơn các nàng, chỉ có một mình Hoa Vân La mà thôi.

oOo

Diệp Vô Ưu rất nhanh liền li khai Tuyết Vân am, sau khi gã biết được thực lực thật sự của Tô Tổ Tổ bọn họ, liền tạm thời gạt bỏ kế hoạch lợi dụng thủ đoạn cường ngạch đối phó bọn họ, chuẩn bị kế hoạch lâu dài.

“Tiểu phôi dẫn, người không phải là muốn bắt giữ bọn họ đem về sao? Vì sao lại quay về nhanh vậy?” Trên đường, Hoa Vân La có chút kì quái hỏi.

“Bọn họ đều rất lợi hại, làm sao bắt đây. Vân La nàng cũng chỉ là cao cấp tu sĩ, một mình nàng khó có khả năng đánh lại tám người bọn họ!” Diệp Vô Ưu có chút bất lực nói.

“Ai nói ta là cao cấp tu sĩ!” Hoa Vân La hừ nhẹ một tiếng: “Là ta không muốn bắt bọn họ. Hừ! Nếu không phải vậy, một mình ta đánh cả chín người bọn họ cũng rất nhẹ nhàng thôi!”

“Phải thật không vậy?” Diệp Vô Ưu giật mình. “Vân La, hay là, nàng qua đây bình giám một phen nhé?”

“Hi hi, không muốn, ta không để cho người biết hiện tại ta chính xác là đẳng cấp nào đâu.” Hoa Vân La yêu kiều cười nói: “Tóm lại, ta muốn bắt bọn họ cũng không phải là quá khó, bắt quá, ta hiện tại là không thể giúp người bắt bọn họ mà thôi!”

“Nàng nói vậy thì cũng như là không mà thôi.” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm, coi như tu vi Hoa Vân La đã đạt tới tiên nhân, nhưng không giúp gã như đã nói, vậy thì một điểm hữu dụng cũng chẳng có.

“Ca ca, huynh không cần phải đau lòng, đợi khi muội lợi hại hơn, sẽ giúp huynh bắt lại tỷ tỷ xinh đẹp.” Giang Thiên Thiên yêu kiều nói, khẩu khí đầy vẻ an ủi người đó khiến Hoa Vân La cũng phải mỉm cười, còn bản thân Diệp Vô Ưu thì lại không biết nên khóc hay nên cười.

“Dựa vào người khác cũng không bằng dựa vào chính mình!” Diệp Vô Ưu trong lòng bực tức nghĩ thầm, gã tức tối nhìn thẳng vào thân hình dụ nhân của Hoa Vân La một cái, trong lòng nghĩ thầm “Không giúp ta bắt người, thì phải bồi tiếp ta luyện song tu thôi!”

oOo

Chẳng bao lâu sau khi nhóm người Diệp Vô Ưu rời khỏi Tuyết Vân am, trên lối vào Tuyết Vân am lại xuất hiện hai tuyệt sắc mỹ nữ, hiển nhiên đó là Lâm Thanh Diệp và Lâm Lộng Nguyệt.

“Sư phụ, có làm không vậy, chỗ này thật là lạnh lẽo, lại còn hư hư hại hại nữa.” Lâm Lộng Nguyệt nhện không nổi hỏi.

“Không sai đâu, đúng là chỗ này.” Lâm Thanh Diệp cẩn thận nhìn ba chữ Tuyết Vân am, sau đó lắc đầu, không còn do dự bước vào Tuyết Vân am.

“Hai vị thí chủ đến dâng hương phải không?” Lại là lão ni cô đó cất giọng khàn khàn hỏi.

“Ta gọi là Lâm Thanh Diệp, đến từ Vọng Nguyệt các.” Lâm Thanh Diệp chậm rãi nói: “Ta đến đây theo lời hẹn ước.”

“Nguyên là là Lâm các chủ, không biết Lâm các chủ có tín vật không?” trong cặp mắt lão ni cô đó thoáng qua một tia tinh quang rất nhanh.

Lâm Thanh Diệp từ trong lòng lấy ra nửa khối ngọc bội, đưa ra phía trước.

“Lâm các chủ, mời đi theo ta.” Lão ni cô cũng không hề tiếp lấy ngọc bội, chỉ nhìn một cái, liền nhanh chóng quay mình đi vào trong.

Lâm Thanh Diệp đi theo thật nhanh, qua mấy chỗ rẽ, băng qua một đoạn hành lang, sau đó nàng liền trông thấy một thiếu nữ có dung mạo tựa hồ còn quyến rũ hơn cả nàng.

“Vãn bối Tô Tổ Tổ kiến quá Lâm tiền bối.” thiếu nữ nọ nhìn thấy Lâm Thanh Diệp nhẹ nhàng hành lễ, thanh âm động nhân.

“Tổ y tiên tử Tô Tổ Tổ?” trong ngữ khí Lâm Thanh Diệp mang theo sự kinh ngạc: “Tô tiên tử, nàng hiện tại là người nắm giữ Thanh Diệp bội phải không?”

“Chính là Tổ Tổ!” Tô Tổ Tổ cười nhẹ, từ trong lòng lấy ra nửa khối ngọc bội, nửa khối ngọc bội này với nửa khối của Lâm Thanh Diệp ghép lại với nhau, áo trời không vết vá.

163. Chương 15: Hồng Phiến La Li

“Lâm tiền bối là người thủ tín, Tổ Tổ tin tưởng chắc chắn không chút hoài nghi.” Tô Tổ Tổ mỉm cười yêu kiều: “Chỉ là việc này có thể khiến Lâm tiền bối gặp chút khó khăn.”

“Tô tiên tử! Bất kể là chuyện gì, trừ phi nàng nói là vô phương. Chỉ cần là Thanh Diệp có khả năng hoàn thành, ta đều nhất định cố gắng hết sức.” Lâm Thanh Diệp bình tĩnh nói

“Lâm tiền bối, có lẽ nên nói với người rằng ta đang làm một việc.” Tô Tổ Tổ trầm ngâm một chút mới nói: “Không biết Lâm tiền bối có biết Nhị hoàng tử Phiêu Hương đế quốc Tuyết Minh Văn diện hạ không?”

“Có nghe tên, nhưng chưa gặp mặt.” Lâm Thanh Diệp lắc đầu, rồi hỏi: “Phải chăng việc Tô tiên tử muốn ta làm có liên quan tới Tuyết Minh Văn?”

Mặc dù Tuyết Minh Văn là hoàng tử cao quý của Phiêu Hương đế quốc, nhưng vì Lâm Thanh Diệp tịnh không phải là thần dân của Phiêu Hương đế quốc, tự nhiên đối với hắn không cần phải thật khách khí, gọi thẳng tên họ, cũng chẳng có gì phải e ngại.

“Quả thật là có liên quan tới Nhị diện hạ.” Tô Tổ Tổ gật đầu. “Ta cũng không muốn giấu Lâm tiền bối, hiện tại Nhị diện hạ đang cùng Thái tử diện hạ Tuyết Minh Cương tranh đoạt hoàng vị. Còn ta hy vọng Nhị diện hạ có thể trở thành vị Quốc quân tiếp theo của Phiêu Hương đế quốc.”

“Hóa ra là như vậy.” Lâm Thanh Diệp gật đầu, tỏ ra đã hiểu rõ. “Bất quá, Tô tiên tử, nàng muốn ta làm gì?”

“Nguyên là ban đầu mọi việc tiến hành rất thuận lợi, nếu theo chiều hướng phát triển trước đây, Nhị diện hạ rất nhanh có thể thay thế Tuyết Minh Cương, trở thành vị tân nhiệm Thái tử của Phiêu Hương đế quốc, sau đó cũng rất có khả năng trở thành vị Quốc quân. Nhưng thật đáng tiếc, mới đây, kế hoạch của chúng ta đã bị người khác làm loạn cả lên. Nguyên lai là phía sau Tuyết Minh Cương luôn có một lực lượng mạnh mẽ chống lưng, mà lực lượng chống lưng này lại là Ma tông Tông chủ Lãnh Tâm m.” Tô Tổ Tổ nói nhanh: “Thân thể đương kim Hoàng thượng của Phiêu Hương đế quốc rất nguy kịch, có thể nói là mệnh chẳng còn được bao lâu. Trước khi người băng hà, chúng ta phải đoạt được ngôi vị thái tử, vì thế, thời gian quả thật là đã rất khẩn trương.”

Không đợi Lâm Thanh Diệp đáp lời, Tô Tổ Tổ nói tiếp: “Dưới tình huống này, ta quyết định sử dụng thủ đoạn tối hậu là ám sát Tuyết Minh Cương. Chỉ cần Tuyết Minh Cương chết, sau đó sẽ chẳng còn người nào có thể tranh đoạt hoàng vị với Nhị điện hạ.”

“Ý của Tô tiên tử là hi vọng ta đi ám sát Tuyết Minh Cương?” Lâm Thanh Diệp khẽ cau mày. Chuyện nhờ khách làm sát thủ, nàng quả thật mới nghe đến lần đầu

“Lâm tiên bối, Tô Tổ Tổ chính là có ý này. Ta biết việc này thật khó khăn với người, nhưng ta thật sự không còn biện pháp nào khác.” Tô Tổ Tổ có chút bất lực nói: “Nhân thủ bên cạnh ta, đều bị Lãnh Tâm m giám sát rất kỹ, hơn nữa, Lãnh Tâm m cũng phòng bị rất tốt, căn bản chúng ta không có một chút cơ hội tiếp cận Tuyết Minh Cương, càng không thể nói đến chuyện ám sát.”

“Nói như vậy, ta chẳng phải cũng không có một chút cơ hội tiếp cận Tuyết Minh Cương sao?” Lâm Thanh Diệp nhíu mày hỏi.

“Muốn tiếp cận Tuyết Minh Cương, trước hết cần phải tiếp cận người bên phía Lãnh Tâm m, còn Lãnh Tâm m lại không biết mối quan hệ giữa Lâm tiên bối và Tô y môn chúng ta, vì thế Lâm tiên bối hoàn toàn có cơ hội.” Tô Tổ Tổ do dự một chút rồi nói.

“Sư phụ ta và Lãnh Tâm m chẳng có chút giao tình gì!” Lâm Lộng Nguyệt ở bên cạnh từ đầu chí cuối chưa hề mở miệng, rốt cuộc nhin không được chen vào một câu. Nhìn dáng vẻ của nàng, rõ ràng là có chút bất mãn với Tô Tổ Tổ.

“Nói như vậy việc này quả thật khiến Lâm tiên bối gặp nhiều khó khăn. Để tính xem.” Tô Tổ Tổ khước miệng lộ ra một nụ cười khổ: “Ta thật không muốn làm khó Lâm tiên bối.”

“Tô tiên tử, nàng cứ phóng tâm đi, ta có thể đối phó được.” Lâm Thanh Diệp nhẹ nhàng nói: “Nếu như Tô tiên tử không còn chuyện gì khác, vậy chúng ta cáo từ trước. Việc nàng yêu cầu, ta nhất định sẽ cố gắng hoàn thành trong thời gian sớm nhất.”

“Như vậy, xin đa tạ Lâm tiên bối.” Tô Tổ Tổ giãn mặt cười tươi, thấp giọng nói.

Do dự một chút, Tô Tổ Tổ lại nói: “Hay là... Lâm tiên bối... Có việc này, ta nghĩ ta nên nói với người. Muốn tiếp cận Lãnh Tâm m, kì thật có thể bắt đầu từ một người.”

“Ồ, không biết Tô tiên tử nói đến là ai vậy?” Lâm Thanh Diệp lộ ra vẻ hơi nghi hoặc hỏi.

“Ta nghĩ người này Lâm tiên bối khả năng cũng biết rõ. Gã tên là Diệp Vô Ưu, là tu tiên bình giám giả mới xuất hiện gần đây.” Trên mặt Tô Tổ Tổ lộ ra một chút thần tình cổ quái. “Gã và Lãnh Tâm m có quan hệ không hề tầm thường. Ta tin tưởng, chỉ cần giành được tín nhiệm của gã, muốn gã giúp đi gặp Tuyết Minh Văn tuyệt không khó khăn gì.”

“Nguyên lai là tên tử sắc lang đó!” Lâm Lộng Nguyệt hừ khẽ một tiếng, trong ngữ khí mang theo một tia khinh bỉ.

“Đa tạ Tô tiên tử đề tỉnh, chúng ta xin cáo từ trước” Lâm Thanh Diệp cũng chẳng nói nhiều, mau chóng liền li khai Tuyết Văn am.

oOo

“Sư tỷ, Lâm Thanh Diệp có đáng để tin cậy không?” Sư đồ Lâm Thanh Diệp và Lâm Lộng Nguyệt vừa mới dời đi chưa lâu, một người trong tám chị em đồng thai đã mở miệng hỏi.

“Tổ Mai, người hãy phóng tâm, Lâm Thanh Diệp rất thủ tín. Nàng đã đáp ứng việc gì, nhất định có thể hoàn thành.” Tô Tổ Tổ vẻ mặt tỏ ra tự tin nói.

“Nhưng, để nàng đi ám sát Tuyết Minh Cương, có thể thành công sao?” Tổ Mai vẫn tỏ ra có chút hoài nghi.

“Ta nghĩ rằng, có thể sẽ thành công.” Tô Tổ Tổ hơi trầm ngâm nói: “Ta đã nói với nàng, có thể thông qua Diệp Vô Ưu tiếp cận Lãnh Tâm m, cuối cùng tiếp cận Tuyết Minh Cương. Ta nghĩ các người đều cũng đã nhìn ra, Diệp Vô Ưu rõ ràng là một tên sắc quỷ, với sắc đẹp của Lâm Thanh Diệp, chỉ cần nàng nguyện ý, muốn giành được tín nhiệm của Diệp Vô Ưu có thể không quá khó.”

“Sư tỷ, tỷ là nói, Lâm Thanh Diệp có thể dùng mỹ sắc để đối phó với Diệp Vô Ưu?” Tổ Mai vẫn có chút không tin. “Với thân phận của nàng, nàng có thể làm việc đó sao?”

“Ta đã nói rồi, Lâm Thanh Diệp là người rất thủ tín, hơn nữa, người tiếp thụ Thanh Diệp ngọc bội của nàng năm đó, đối với nàng có ý nghĩa rất quan trọng. Ta nghĩ, xem ra vì nể mặt người năm đó, nàng cũng sẽ không tiếc hết thảy mọi thứ để hoàn thành công việc.” Tô Tổ Tổ cười nhẹ: “Hơn nữa, nếu nàng không có cách nào khác, ta nghĩ, nàng ta cũng có thể không ngần ngại mà sử dụng nhan sắc bản thân.”

“Như vậy chẳng phải là để cho tên đại sắc lang Diệp Vô Ưu đó chiếm tiện nghi dễ dàng quá sao?” Một thiếu nữ khác thắc mắc, đó chính là Tổ Lan bị Diệp Vô Ưu bắt cóc hôm đó, cho đến nay nàng vẫn còn ôm lòng oán hận với Diệp Vô Ưu.

“Cái đó chẳng liên quan gì đến chúng ta, cho dù có xảy ra chuyện gì, đối với chúng ta mà nói chẳng phải là điều quan trọng. Chúng ta chỉ cần kết quả, mà kết quả chúng ta cần thật đơn giản, làm cho Tuyết Minh Cương phải chết. Một khi Tuyết Minh Cương chết rồi, cho dù Lãnh Tâm m có bốn sự lớn hơn nữa, cũng đành thúc thủ vô sách mà thôi.” Tô Tổ Tổ cười nhẹ: “Đến lúc đó, Nhị điện hạ có thể thuận lợi đăng lên hoàng vị, còn Tổ y môn chúng ta cũng sẽ danh chấn Vân Mộng đại lục.”

oOo

“Sư phụ, chúng ta thực sự phải giúp bọn họ giết người sao?” Rồi Tuyết Vân am không lâu, cuối cùng Lâm Lộng Nguyệt nhịn không được bật hỏi.

“Lộng Nguyệt, có những thứ đáng giá ngàn vàng, từ khi ta nhận lời bọn họ, tự nhiên phải đi làm.” Lâm Thanh Diệp nhẹ thở dài, có chút bất lực nói.

“Nhưng, con luôn nghĩ rằng, Tô Tổ Tổ đó không phải là người tốt. Rõ ràng là lợi dụng chúng ta, lại còn làm ra bộ dạng là người có lòng xót thương than khóc, đồ lòng dạ độc ác đáng chết!” Lâm Lộng Nguyệt căm phẫn nói.

“Tô Tổ Tổ phải thống lĩnh một môn phái, có sử dụng một chút tâm cơ cũng khó mà trách được, con không cần phải quá để tâm.” Lâm Thanh Diệp lắc đầu. “Hà huống, chúng ta chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này, những chuyện khác với chúng ta chẳng có liên quan gì.”

“Nhưng làm sao chúng ta giết Tuyết Minh Cương được. Hẳn là Thái tử, bên trong hoàng cung, thủ vệ canh gác nghiêm mật, bên mình Tuyết Minh Cương còn có Ma tông Lãnh Tâm m, nói không chừng còn có nhiều người khác của Ma tông nữa. Chúng ta muốn tiếp cận Tuyết Minh Cương quả thật rất khó khăn, càng khó nói đến chuyện thích sát hẳn.” Lâm Lộng Nguyệt phàn nàn: “Không lẽ chúng ta quả thực phải tìm tên sắc lang thói tha Diệp Vô Ưu đó hay sao?”

“Xem tình hình trước rồi hãy nói.” Lâm Thanh Diệp nhẹ thở dài: “Nếu như quả thật không có biện pháp nào khác, có lẽ, đi kiếm Diệp công tử cũng là lựa chọn không tồi.”

oOo

“Thiên Thiên, ca ca thương lượng với người một chuyện được không?” Về tới khách sạn, Diệp Vô Ưu kéo Thiên Thiên sang một bên, thấp giọng nói.

“Ca ca, việc gì vậy?” Giang Thiên Thiên nhìn Diệp Vô Ưu với vẻ mặt ngây thơ.

“Tối nay người ngủ cùng một chỗ với Hàm Yên tỷ tỷ được không?” Diệp Vô Ưu liếc nhanh Hoa Vân La cũng đứng gần đó, thấp giọng hơn nữa nói. Chỉ là vừa nói xong câu này, gã liền phát hiện Hoa Vân La cũng đang nhìn về phía này. Xem ra, mặc dù thanh âm gã rất nhỏ, nhưng Hoa Vân La vẫn có thể nghe được, bằng không, sao nàng lại lườm gã một cái thế kia?

“Nhưng mà, ca ca, người ta thích được ngủ cùng với Vân La tỷ tỷ mà!” Giang Thiên Thiên liếc nhìn Hoa Vân La, có chút không tình nguyện nói.

“Người thích ngủ cùng với nàng, ta cũng thích ngủ cùng nàng!” Diệp Vô Ưu hậm hực nghĩ thầm: “Vân La là lão bà của ta, chứ không phải là lão bà của tiểu nha đầu nhà người, bằng vào cái gì lại muốn ngủ cùng người chứ?”

Diệp Vô Ưu bắt mắt trong lòng nhưng trên miệng vẫn ra sức dỗ dành, nịnh nọt Giang Thiên Thiên: “Thiên Thiên à, ta biết người thích ngủ cùng với Vân La tỷ tỷ, bắt quá, thật ra tối nay Vân La tỷ tỷ có chút việc, không thể ngủ cùng với người, vì thế người hãy đến ngủ cùng Hàm Yên tỷ tỷ một lần, đến lần sau, sẽ lại để Vân La tỷ tỷ ngủ cùng người, được không?”

“Vân La tỷ tỷ có việc gì? Sao muội lại không biết vậy!” Giang Thiên Thiên vẻ mặt bối rối, sau đó, đột nhiên gọi to: “Vân La tỷ tỷ, ca ca nói tối nay tỷ có việc, không biết có thật không?”

Hoa Vân La tức tối nhìn Diệp Vô Ưu rồi hướng sang Giang Thiên Thiên nói: “Thiên Thiên à, muội lại đây, không cần phải để ý đến ca ca muội.”

“Ừ, được rồi!” Giang Thiên Thiên lập tức bỏ mặc Diệp Vô Ưu, chạy tới bên cạnh Hoa Vân La.

Hoa Vân La ghé sát tai Giang Thiên Thiên nói gì đó, Giang Thiên Thiên vừa nghe vừa dùng ánh mắt kì quái nhìn Diệp Vô Ưu. Trong lòng Diệp Vô Ưu không ngăn nổi có cảm giác bất diệu nổi lên.

164. Chương 16: Tề Nhân Chi Phúc

“Thiên Thiên, sao người lại nhìn ta như vậy?” Một lúc sau, Diệp Vô Ưu nhin không được phải cất tiếng hỏi.

“Ca ca, Vân La tỷ tỷ nói huynh có bệnh, không biết đúng không?” Giang Thiên Thiên yêu kiều hỏi.

“Ta... ta... có bệnh?” Diệp Vô Ưu có cảm giác như tắc thở: “Thiên Thiên, đừng nghe Vân La tỷ tỷ của muội nói nhăng, ta không mắc bệnh!”

“Thật không? Nhưng Vân La tỷ tỷ không nói dối muội đâu!” Tiểu nha đầu chu miệng, vẻ mặt tỏ ra không cần phí công giải thích, sau đó lại thắc mắc hỏi: “Vân La tỷ tỷ nói đêm nay muốn giúp huynh trị bệnh, vì thế không thể ngủ cùng với muội, phải đi cùng ca ca, nếu như ca ca không có bệnh, vậy Vân La tỷ tỷ sẽ không cần phải theo huynh rồi!”

Vừa nói, Giang Thiên Thiên vừa nở nụ cười sung sướng, sau đó chạy lại bên Hoa Vân La, vừa chạy vừa la: “Vân La tỷ tỷ, ca ca nói huynh ấy không bị bệnh...”

“Ồi, đợi chút, đợi chút, Thiên Thiên, ta... ta... có bị bệnh!” Diệp Vô Ưu vội vã hét lớn. Thật chẳng còn cách nào khác, vì muốn được Hoa Vân La bồi tiếp gã đêm nay, gã chỉ còn cách thừa nhận là mình có bệnh. Nói lại, đã lâu như vậy rồi Hoa Vân La không bồi tiếp gã, chẳng chóng thì chầy gã cũng mắc bệnh thôi.

“Ca ca huynh lừa người, huynh vừa mới nói không có bệnh, làm sao lại bị bệnh ngay được?” Vừa nghe thấy Diệp Vô Ưu nói vậy, Giang Thiên Thiên đang như nở hoa trong lòng đã lập tức giống như gặp phải sự ủy khuất lớn, nàng xoay mình rơm rớm nước mắt nhìn Diệp Vô Ưu, nhếch miệng nói.

“Cái này, Thiên Thiên, ca ca không hề lừa dối người. Chỉ là ta đột nhiên nhớ ra, ta có chút không khỏe, muốn Vân La tỷ tỷ của người giúp ta chữa trị một chút.” Diệp Vô Ưu ngượng nghịu nói, trong lòng không khỏi thầm tức giận không thôi. Gã tức tối nhìn ngọc thể với những đường cong lồ lộ, quyết định đêm nay nhất định phải giày vò hành hạ nàng thật cẩn thận thì mới tiêu được một bụng oán khí.

Thiên Thiên nghe gã nói vậy cuối cùng cũng chấp nhận. Tóm lại nàng vẫn là một tiểu nữ hài, không có chút tâm cơ nào, vui vẻ hay lo buồn đều lộ hết ra mặt, việc đến mau thì đi cũng mau, rất nhanh nàng đã vui vẻ về về chạy đi tìm Hàm Yên. Cuối cùng nỗ lực của Diệp Vô Ưu cũng không uổng phí, rốt cuộc tối nay cũng có thể hưởng thụ nàng kiều nữ Hoa Vân La tuyệt thế này.

Cũng chẳng quản bên cạnh vẫn còn có người, Diệp Vô Ưu lao thẳng tới ôm lấy vòng eo Hoa Vân La, sau đó kéo đi thật nhanh. Tối phòng của Hoa Vân La, đang muốn khép cửa lại, gã mới phát hiện có người cũng đi cùng, mà chẳng phải ai khác, chính là Tống Loan.

“Loan tỷ, giúp ta đóng cửa lại nhé.” Diệp Vô Ưu cũng chẳng buồn quan tâm tới việc có thêm một nữ nhân, vừa nói vừa ôm Hoa Vân La tiến lại bên giường.

“Tiểu phối dẫn, người muốn làm gì chứ?” ngữ khí Hoa Vân La vô cùng kiêu mị, tựa hồ nàng muốn cố tình làm dáng vẻ sợ hãi, nhưng một điểm cũng không giống, ngược lại mang lại cho Diệp Vô Ưu một dạng cảm giác dự hoặc khác thường.

“Ta phải trừng phạt nàng thật tốt mới được!” Diệp Vô Ưu tinh quái nói: “Nàng tự nhiên lại nói ta có bệnh, ta có bệnh chỗ nào? Còn nữa, nàng mỗi ngày đều ở bên tiểu nha đầu Thiên Thiên đó mà không chịu tiếp ta!”

“Không được dọa người ta, người ta sợ lắm đấy!” Hoa Vân La cười hi hi, dáng vẻ nàng lúc này, nhìn thế nào cũng không giống là dáng vẻ sợ hãi.

Diệp Vô Ưu chưa hết tức giận, đột nhiên dụng lực tung Hoa Vân La xuống giường, sau đó cũng lao mình lên theo.

Chỉ là, cú lao mình này của gã lại lao vào khoảng trống. Gã rơi mình lên đồng chấn, quay đầu nhìn lại mới nhận ra Hoa Vân La đang nằm cuộn khúc trên giường, tay ôm lấy mặt, đang nhìn gã cười hi hi.

“Tiểu phối dẫn, không được thô lỗ như vậy, người ta yếu đuối thế này, người lại thô lỗ như vậy thật là không nên.” Hoa Vân La nhìn Diệp Vô Ưu với vẻ mặt tỏ ra u oán nói.

Diệp Vô Ưu đau khổ không thôi, lại còn yếu đuối? Nếu là yếu đuối, trên thế giới này làm gì có nữ hải tử nào mà không yếu đuối chứ. Chỉ là, gã cũng chẳng buồn nói gì, chỉ khoa tay nhằm hướng Hoa Vân La chớp tới, Hoa Vân La cũng chẳng tránh né, bị gã chụp được, sau đó, gã kéo mạnh tay một cái, cơ thể mềm mại của Hoa Vân La đã nằm gọn trong lòng gã.

“Xem nàng còn chạy được nữa không?” Diệp Vô Ưu xoay người đè Hoa Vân La xuống dưới, lăm bằm nói, sau đó cúi đầu hôn lên đôi môi nàng.

Hoa Vân La cuồng nhiệt nghênh đón nụ hôn đầy khát khao của Diệp Vô Ưu, đôi cánh tay ngọc mềm mại vươn lên, sau đó nàng đột nhiên phản khách vi chủ, đột nhiên lật người đè Diệp Vô Ưu xuống dưới thân mình.

“Tiểu phối dẫn, thấy người cũng thật đáng thương, tỷ tỷ ta sẽ phục thị người nha!” ngữ khí Hoa Vân La kiêu mị dị thường.

Hoa Vân La ngồi trên mình Diệp Vô Ưu, tiểu thủ mềm mại bắt đầu từ từ vuốt ve khắp người Diệp Vô Ưu, cùng với sự di chuyển của đôi tay nàng, y phục trên người Diệp Vô Ưu ít dần ít dần, cho tới khi không còn một mảnh.

Diệp Vô Ưu rùng mình, phát ra một tiếng rên ngắn đầy thỏa mãn, ngọc chỉ đầy đặn mềm mại của Hoa Vân La đang nhẹ nhàng vuốt ve cây thương của gã.

“Ừm..” lúc này Hoa Vân La cũng rên lên một tiếng, tuy nhiên lại không phải bởi vì Diệp Vô Ưu, mà là phía sau mình nàng đã có một người, không phải ai khác, chính là Tống Loan.

Không biết từ lúc nào, Tống Loan đã leo lên giường, nhưng mục tiêu của nàng, không ngờ lại không phải là Diệp Vô Ưu, mà là Hoa Vân La nữ nhân mỹ lệ này. Nàng nhẹ nhàng từ phía sau ôm lấy Hoa Vân La, song thủ đặt trên song phong của Hoa Vân La, vân vê nhẹ nhàng.

Y sam trên mình Hoa Vân La ít dần ít dần, đôi ngọc nhũ dựng đứng đã nhanh chóng hiện ra trước mắt Diệp Vô Ưu, khiến dục hỏa trong lòng gã dâng lên rất nhanh.

“Tiểu phối dẫn, không cho nhìn!” Hoa Vân La yêu kiều hờn nhẹ, bất ngờ lật thân mình Diệp Vô Ưu lại, khiến gã nằm úp mặt trên giường, còn nàng cũng uốn người bò lên người gã, ngọc phong cao vút rắn chắc áp lên tấm lưng trần của Diệp Vô Ưu.

Hoa Vân La nhẹ nhàng uốn éo thân hình mềm mại, đầu vú trong lúc ve vuốt trên người Diệp Vô Ưu, cũng mang đến cho nàng từng đợt từng đợt cảm giác thật khác thường. Cùng lúc đó, nàng cảm thấy thân dưới mát lạnh, thì ra Tống Loan đã lột hết đồ lót của nàng.

Những tiếng rên rỉ khe khẽ phát ra từ miệng Hoa Vân La khiến Diệp Vô Ưu, vốn đã bị nàng khuấy động dục hỏa bành trướng lên từ trước, càng như trúng phải thuốc kích tình. Rốt cuộc gã không thỏa mãn với

việc được Hoa Vân La chủ động phục thị, bất ngờ xoay người muốn lật Hoa Vân La xuống.

Lúc này Hoa Vân La cũng đã muốn xoay người nằm xuống, phong đồn rậm rạp của nàng đã đối mặt nghênh đón hung khí mạnh mẽ của Diệp Vô Ưu, nhưng nàng lại nằm úp trên người Tống Loan, bắt đầu kích thích trên chọc mũi nữ vừa mới chiếm tiện nghi của nàng.

“Không...” Hoa Vân La thốt ra một tiếng rên rỉ kéo dài, dị vật xâm nhập vào thân dưới mang lại cho nàng một cảm giác thân thuộc, nàng một mặt vừa hưởng thụ những đợt trùng kích cuồng dã của Diệp Vô Ưu, một mặt cũng vờ vò thân dưới Tống Loan. Chẳng mấy lúc, trong miệng Tống Loan cũng phát ra những thanh âm rên rỉ tiêu hồn người, khiến cho dục vọng của Diệp Vô Ưu càng bị kích thích mạnh mẽ...

Không biết đã trải qua bao lâu, Hoa Vân La vô lực nằm úp sấp trên người Tống Loan, còn Diệp Vô Ưu ngay lúc đó đã buông rời thân thể nàng, tiến nhập vào trong người Tống Loan.

Đêm đó, ba người phong cuồng triền miên đến tận bình minh sau đó mới mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Việc song tu thế này đã làm cho Diệp Vô Ưu như lên tận chín tầng mây.

oOo

Tới khi Diệp Vô Ưu tỉnh lại thì đã quá trưa. Trận cuồng chiến đêm qua gần như đã lấy đi toàn bộ sức lực của gã tiểu tử này, rốt cuộc làm cho gã nhận ra, mị lực của nữ nhân thực ra không phải lúc nào cũng hay. Rõ ràng là gã đã chẳng còn chút hơi sức nào, nhưng khi nhìn thấy ngọc thể dụ nhân của Hoa Vân La, gã lại nhịn không nổi vác thương xung trận, mãi tới lúc này, gã mới nhận ra cả người đã hoàn toàn kiệt lực.

“Hong nhan họa thủy a!” Diệp Vô Ưu vịn vẹo thân mình, tự lẩm bẩm với mình.

“Người nói cái gì?” thanh âm yêu kiều tỏ ra bất mãn của hai người bên cạnh gã vang lên, sau đó, hai tai gã đồng thời bị hai ngọc thủ tóm chặt.

“Không, không nói gì cả à!” Diệp Vô Ưu dãi mặt đau khổ. Gã vừa mới nghĩ rằng lưỡng nữ vẫn còn ngủ trên giường, đến lúc này mới mở mắt ra nhìn mới biết, hóa ra Hoa Vân La và Tống Loan mỗi người một bên đang nằm cuộn mình bên cạnh gã. Bất quá, lại không giống như gã lúc này vẫn còn xích lô LT, hai mỹ nữ này đều đã mặc y phục chỉnh chỉnh tề tề.

“Người nói ai là họa thủy?” Hoa Vân La hung dữ nhìn gã, vẻ mặt bất mãn. Lúc này tay nàng không còn nhéo tai gã nữa nhưng đã nhanh chóng chuyển xuống bộ vị quan trọng nhất với nam nhân của gã: “Tiểu phối dẫn, tin hay không là ta sẽ thiếu người?”

“A, ngàn vạn lần không muốn!” Diệp Vô Ưu hoảng sợ nhảy dựng lên, lập tức tỏ ra khổ sở nói: “Vân La, nàng khi nào lại trở nên hung ác như thế chứ?”

“Hừ, người ta là luôn luôn ôn nhu mà!” Hoa Vân La trừng mắt nhìn gã: “Không được nói người ta hung ác, bằng không ta thiếu người!”

“Vậy mà còn không hung ác?” Diệp Vô Ưu có chút khóc cười không nổi. Chỉ là, gã quả thực cũng không dám nói ra, mặc dù gã không tin Hoa Vân La thực sự thiếu gã, nhưng, vạn nhất nàng không cẩn thận, sử dụng nhiều khí lực một chút, nàng có thể biến chơi thành thật. Gã thật không muốn trở thành thái giám.

“Vân La tỷ tỷ! Vân La tỷ tỷ!” Cánh cửa gỗ bị người vỗ đập thành thịch, nhưng thanh âm véo von của Giang Thiên Thiên đã từ ngoài truyền vào.

“Thiên Thiên, có gì vậy?” Hoa Vân La buông bảo bối bản mệnh của Diệp Vô Ưu ra, cao giọng hỏi.

Diệp Vô Ưu khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm. Rốt cuộc gã phát hiện, Thiên Thiên tiểu nha đầu này, cũng có lúc thật là có ích. Còn lúc này, gã cũng không dám trì hoãn, mặc y phục chỉnh tề thật nhanh. Với bộ dạng hiện giờ, mục tiêu thật quá rõ ràng, rất dễ bị Hoa Vân La nắm lấy.

“Vân La tỷ tỷ, bệnh của ca ca đã đỡ chưa?” Thiên Thiên véo von hỏi: “Muội vào có được không?”

“A, bệnh của ta đã đỡ một chút, bất quá vẫn chưa khỏi hoàn toàn, vì thế vẫn còn cần Vân La tỷ tỷ của người giúp ta trị liệu mấy đêm nữa.” Không đợi Hoa Vân La trả lời, Diệp Vô Ưu đã rất nhanh mở miệng đáp.

“Ca ca, bệnh của huynh nghiêm trọng vậy sao?” Thiên Thiên tựa hồ có chút không cao hứng: “Muội muốn chơi cùng với Vân La tỷ tỷ một lúc, có được không?”

“Không sao, ban ngày người có thể chơi cùng với nàng, buổi tối nàng sẽ tiến hành trị bệnh cho ta!” Diệp Vô Ưu tỏ ra rất tốt bụng nói.

“Nhưng mà bây giờ cũng đã gần đến tối rồi!” Thiên Thiên dụng lực đẩy mạnh cửa nhưng vẫn không mở được. Còn Hoa Vân La thấy Diệp Vô Ưu đã mặc xong y phục, liền nhẹ nhàng tiến ra mở rộng cửa đưa Thiên Thiên vào phòng.

“Hi hi, Thiên Thiên à, kì thật là, lúc tỷ tỷ trị bệnh cho ca ca, muội cũng có thể ở bên cạnh.” Hoa Vân La vẻ mặt tỏ ra không chút hảo ý, dụ hoặc nhìn tiểu nữ hài khả ái này.

165. Chương 17: Mê Hồn Tiểu Tiên Nữ

“Giả vờ đó, Vân La tỷ tỷ của người gạt người đó, đừng tin nàng ấy!” Diệp Vô Ưu vội vàng phủ nhận. Thật nực cười, mặc dù Thiên Thiên rất khả ái nhưng mà nàng cũng chỉ có thể khả ái chứ thực sự là còn nhỏ quá. Đợi lớn thêm vài tuổi nữa hãy nói, còn hiện tại gã không có chủ ý với nàng.

“Vân La tỷ tỷ không thể gạt muội, ca ca mới hay gạt người!” Giang Thiên Thiên dẩu miệng, không cao hứng nói.

“Được rồi, được rồi, tên ca ca phôi đản này a, toàn lừa người thôi.” Hoa Vân La cười hi hi: “Bất quá, Thiên Thiên à, khi mà tỷ tỷ trị bệnh cho ca ca, muội cũng có thể ở bên cạnh xem, nhưng mà không phải là hiện tại đâu!”

“Vậy khi nào thì được?” Giang Thiên Thiên véo von hỏi.

“Đợi khi muội lớn lên thì có thể... ờ... ta xem nào, qua bốn, năm năm nữa là được rồi!” Hoa Vân La cười nhẹ một tiếng.

“Phải lâu như vậy sao?” Giang Thiên Thiên có chút không thỏa mãn, lăm bằm.

Diệp Vô Ưu ở bên cạnh thở hắt ra một hơi, xem ra, tạm thời vẫn chưa cần phải lo lắng tiểu nha đầu Thiên Thiên này ở bên cạnh gây trở ngại.

oOo

Nhìn không ra Hoa Vân La ở trước mặt Diệp Vô Ưu thì phóng đảng vô cùng, nhưng trước mặt người ngoài lại trưng ra dáng vẻ nhất mực đoan trang. Mặc dù giờ đây mọi người đều biết rõ mối quan hệ của nàng với Diệp Vô Ưu, nhưng mỗi khi có ngoại nhân tại đó, nàng vẫn một mực duy trì một khoảng cách với Diệp Vô Ưu. Đường nhiên, giờ đây Tống Loan không thể coi là người ngoài được.

Hiện tại, Hoa Vân La lại không chú ý chút nào tới bộ dạng của Diệp Vô Ưu, chỉ chuyên tâm vui đùa với tiểu nha đầu Giang Thiên Thiên đó. Diệp Vô Ưu ở bên cạnh cũng chẳng có việc gì liền đi ra ngoài, một mình lang thang trên đường phố Phiêu Hương thành.

Ban đầu, gã định dẫn theo một, hai mỹ nữ, đáng tiếc là, đợi đến lúc gã đi tìm người, mới phát hiện Lãnh Sương Sương và Triệu Thiên Tâm không ngờ đều không ở trong phòng, không biết bọn họ đã đi đâu, còn Tống Loan vẫn nằm dài trên giường không chịu dậy. Không còn cách nào khác, gã đành đi tìm nha đầu Hàm Yên, mới phát hiện cả Hàm Yên cũng không có ở đó. Thật hết cách, xem ra lần này là chủ định muốn gã phải cô đơn một mình.

Lúc này Diệp Vô Ưu đang rất sầu muộn, nguyên nhân chủ yếu là vì gã thấy rất buồn chán, và bởi vì buồn chán, cho nên gã muốn tìm việc gì đó để làm. Một lúc sau gã đang từ chậm rãi nhàn nhã nhìn ngắm Phiêu Hương thành chuyển qua thành vội vội vàng vàng, hy vọng có người mắt kém, nhìn gã thành nữ nhân, sau đó đợi tên gia hỏa đó đến ve vãn, gã liền có lý do đánh kẻ đó một trận, như vậy cũng có thể giải khuây. Rất đáng tiếc, không biết có phải là gì lúc này sắc trời u ám, hay là hôm nay mắt mọi người đều rất tốt, mà chạy suốt từ đông thành tới tây thành, gã chẳng kiếm được ai đến ve vãn cho gã đánh, kết quả gã càng lúc càng buồn phiền.

Do đó, Diệp Vô Ưu liền cải biến sách lược, nếu như không thể làm cho người khác chủ động tìm đến gã gây phiền, thì gã lại chủ động tìm người khác gây phiền vậy. Như vậy, gã lại từ tây thành chạy sang đông thành, cuối cùng tuyển chọn được một đối tượng. Tên tiểu tử này thích mỹ nữ, kết quả gã liền tìm kiếm một mỹ nữ, vận khởi Vô Ảnh thân pháp, lướt thật nhanh tới trước mặt nàng, sau đó bóp mạnh một cái vào kiềng đôn của nàng rồi đứng trước mặt nàng cười hì hì.

Không thể không nói rằng đó quả thật là một mỹ nữ, mặt như hoa phù dung, mi như lá liễu, cặp mắt linh động hữu thần, mũi cao nhỏ nhắn, mái tóc đen óng ả như dòng thác nhu thuận đổ xuống bờ vai, tất cả đều mang lại sự thư thái cho cả ánh mắt lẫn tâm hồn, nhưng thân hình uốn lượn rõ ràng của nàng càng dụ hoặc vô cùng, khiến người động tâm.

Diệp Vô Ưu ban đầu chuẩn bị xem mỹ nữ nổi giận, sau đó gã tiếp tục chọc ghẹo mỹ nữ này, tốt nhất là lúc này nhảy ra vài tên hộ hoa sứ giả, giúp gã giải khuây, vì thế, gã một mặt phóng túng vuốt ve cơ thể đầy đặn của thiếu nữ, một mặt chờ đợi phản ứng của nàng.

Chỉ là, phản ứng của mỹ nữ này, khiến Diệp Vô Ưu không thể ngờ tới. Chỉ thấy nàng dùng ánh mắt có chút mê mang nhìn gã, ngữ khí vô cùng ôn nhu dịu dàng hỏi: “Vị tỷ tỷ này, nàng tìm ta có việc gì?”

“Vị...tỷ tỷ này?” tên Diệp Vô Ưu đang sầu muộn này, cả ngày không có nam nhân nào nhìn nhầm gã thành nữ nhân, lại bị một nữ hài tử xinh đẹp biến thành nữ nhân. Nữ hài tử xinh đẹp này, không ngờ còn là đối tượng ban đầu gã muốn trêu chọc nữa.

Bất quá, Diệp Vô Ưu đột nhiên phát hiện nữ hài tử này tựa hồ có chút quen mắt. Gã dường như đã gặp nàng ở đâu đó? Lục lợi trí nhớ một lúc, gã liền nhớ ra, thực ra mỹ nữ trước mắt này, cũng là một người trong Vân Mộng thập tiên tử. Bất quá, trong Vân Mộng thập tiên tử, nàng bài danh rất thấp.

Mê hồ tiên tử Dạ Khanh Khanh, bài danh thứ mười trong Vân Mộng thập tiên tử, sống ở Vọng Nguyệt đế quốc, mười bảy tuổi, hành sự có chút mơ hồ, nghe nói đầu óc dường như có chút vấn đề, đây cũng là nguyên nhân hàng đầu khiến cho nàng chỉ có thể bài danh hàng thứ mười.

Trước khi xuất hiện tu tiên giả chân chính tại Vân Mộng đại lục, Dạ Khanh Khanh có thể nói là địa vị rất lớn, bởi vì phụ thân nàng Dạ Chiến Thiên từng là một trong Vân Mộng thập đại cao thủ, hơn nữa còn đứng thứ hai trên bảng, chỉ đứng sau Tiêu Vãn Thiên và đứng trên Lãnh Tâm m. Bất quá, từ sau khi xuất hiện tu tiên giả chân chính, không ai còn chú ý đến thứ hạng trên bảng Vân Mộng thập đại cao thủ nữa, bây giờ mọi người chỉ quan tâm đến Tiên bảng mới xuất hiện, còn Dạ Chiến Thiên lại tịnh không tham gia tu tiên bình giám, tự nhiên là đơn giản không có tên trên Tiên bảng.

Hơn nữa, hồi đó trước khi Tiêu Vãn Thiên phi thăng, vào lúc giảng giải tiên thuật, Dạ Chiến Thiên cũng không hề xuất hiện tại Tán Tiên môn. Theo lý mà nói, Dạ Chiến Thiên có lẽ cũng đã nhận được lời mời, chỉ là không hiểu vì sao không đến Tán Tiên môn, có lẽ là ông ta quá ư cao ngạo.

Dạ Chiến Thiên chỉ có một con gái là Dạ Khanh Khanh, bất quá, đối với người con gái này, ông ta dường như vừa thương vừa hận, mâu thuẫn với nhau. Hồi đó, thê tử của ông ta là một trong Vân Mộng thập tiên tử, mỹ mạo phi phàm, chỉ là, cũng bởi vì lúc sinh hạ Dạ Khanh Khanh gặp phải ca khó sinh, mặc dù cuối cùng cũng sinh ra được Dạ Khanh Khanh, nhưng đã chẳng thể trụ nổi phải ra đi. Có người nói, trí óc Dạ Khanh Khanh không được sáng suốt, nguyên nhân cũng là vì khó sinh mà ra.

Kì thật, từ sau khi Diệp Vô Ưu ôm được Hoa Vân La vào tay, đối với đám mỹ nữ trong Vân Mộng thập tiên tử đã không còn quá hứng thú như hồi mới rời nhà nữa. Bất quá, dù sao việc đem cả Vân Mộng thập tiên tử cưới về nhà cũng là mục tiêu của gã, vì thế, cho dù không còn quá hứng thú như trước, nhưng gã nếu như gặp được mỹ nữ trong Vân Mộng thập tiên tử, tự nhiên cũng chẳng thể dễ dàng bỏ qua.

“Tỷ tỷ, nàng sao lại nhìn ta như thế? Trên mặt ta có hoa hay sao?” Dạ Khanh Khanh vẽ mặt hiếu kì nhìn Diệp Vô Ưu, yêu kiều hỏi.

“A, không có, ta thấy nàng vô cùng xinh đẹp, cho nên nhìn nhiều một chút.” Diệp Vô Ưu vội vàng nói. Lúc này gã chẳng muốn tranh cãi, quyết định biến nha đầu mơ hồ này thành nữ nhân của mình. Nói như vậy, gã càng thêm dễ dàng tiếp cận nàng.

“Tỷ tỷ, tỷ cũng thật là xinh đẹp a!” Dạ Khanh Khanh nghẹo đầu nhìn Diệp Vô Ưu, dáng điệu thật vô cùng khả ái: “Tỷ tỷ, tỷ vẫn chưa nói là tìm muối không biết là có chuyện gì!”

“Cũng không có gì, ta chỉ là muốn hỏi xem, muối tên gọi là gì?” Diệp Vô Ưu nghĩ một chút rồi nói. Gã tự nhiên là không thể nói thật, chẳng lẽ gã lại phải nói với Dạ Khanh Khanh rằng gã muốn trêu ghẹo nàng hay sao?

“Muối tên là Dạ Khanh Khanh, tỷ tỷ có thể gọi muối là Khanh Khanh được rồi.” Dạ Khanh Khanh trả lời thật nhanh “Đúng rồi, tỷ tỷ là ai? Tỷ tên gọi là gì?”

“Ta tên là Diệp Hàm Yên” nguyên là Diệp Vô Ưu định nói ra tên của mình, đột nhiên nhớ rằng tên của mình cũng khá nổi danh, nên vội vàng đổi lời, lại mượn tạm tên Hàm Yên để sử dụng.

“Hàm Yên tỷ tỷ, tỷ định đi đâu bây giờ?” Dạ Khanh Khanh nghĩ một chút rồi hỏi.

“Ta đang đi dạo trong thành thôi, vậy còn Khanh Khanh muối?” Diệp Vô Ưu nói vậy cũng là sự thật, còn trong lòng gã cũng đang tính toán xem làm thế nào có thể lừa được nha đầu mơ hồ này.

“Muối... muối thì...” Dạ Khanh Khanh có vẻ khó nói, do dự một chút, rồi ấp a ấp úng nói: “Hàm Yên tỷ tỷ, tỷ... tỷ... có thể giúp muối một việc gấp không?”

“Việc gấp gì vậy? Khanh Khanh muối cứ nói, chỉ cần nàng có thể nói ra, ta nhất định sẽ giúp nàng.” Diệp Vô Ưu vội vàng đáp, đây quả thật là một cơ hội tốt, không thể dễ dàng bỏ qua.

“Hàm Yên tỷ tỷ, muối..., muối... không có tiền để ăn, tỷ có thể đưa muối đi ăn được không?” Dạ Khanh Khanh hơi xấu hổ nói: “Muối... muối lén trốn ra ngoài, trên người chỉ mang theo ít tiền, hiện đã chi dùng hết rồi!”

Nguyên lai là tiểu tiên nữ nhà giàu, bất quá, cũng là tiểu nha đầu có điểm mơ hồ, tự nhiên lại có thể từ Vọng Nguyệt để quốc chạy tới Phiêu Hương để quốc, không thể không nói là cũng thật là lợi hại.

“Không có gì, đi thôi, ta đưa muối đi ăn thật ngon.” Diệp Vô Ưu đáp ứng lập tức, không mất mồi thì sao câu được cá, hà huống chỉ là một bữa ăn, thêm nữa gã lại chẳng thiếu tiền, đây quả thật là một cơ hội rất tốt để thắt chặt mối quan hệ của gã với Dạ Khanh Khanh.

Nói dứt lời, Diệp Vô Ưu liền nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Dạ Khanh Khanh, nhắm hướng tử lâu lớn nhất Phiêu Hương thành đi tới.

oOo

Trên tử lâu, Diệp Vô Ưu há miệng trợn mắt ngáy ngốc nhìn Dạ Khanh Khanh ăn như sói uống như hổ, không còn thấy được nửa điểm phong phạm tiên tử của nha đầu này? Lúc này, nàng đang cầm một đùi gà miệt mài gặm, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn lúc này cũng đầy dầu mỡ bóng loáng. Chỉ là, nói ra cũng thật kì quái, nàng ăn uống rất khoa trương, nhưng nhìn mỗi động tác của nàng cũng đều thật vô cùng khả ái.

“Khanh Khanh, nàng đã bao lâu rồi không ăn gì? Diệp Vô Ưu nhìn không nổi hỏi.

“Không, cũng không lâu lắm, mới chỉ có ba ngày.” Dạ Khanh Khanh vừa gặm đùi gà vừa có chút hàm hồ nói.

“Ba... ba ngày?” Diệp Vô Ưu thất kinh, trong lòng không khỏi có vài phần thương xót nhà đầu này: “Chẳng nhẽ trước đây không có ai nguyện ý mời nàng ăn sao?”

“Cũng có, nhưng bọn họ đều không có ý tốt, có người muốn đem muối biến thành tiểu lão bà của hắc, cũng có người muốn đem muối bán vào kỹ viện.” Dạ Khanh Khanh hạ đùi gà xuống, nhếch miệng nói, nói xong lại bắt đầu gặm tiếp.

“Vậy nàng không sợ ta biến nàng trở thành tiểu lão bà của ta à!” Diệp Vô Ưu nhủ thầm trong lòng, dĩ nhiên trên miệng không nói ra, chỉ là có chút thất vọng hỏi: “Khanh Khanh, nàng sao lại ngốc như vậy, nàng không biết nhận lời bọn họ trước, đợi khi ăn xong lại nuốt lời sao?”

“Nhưng, lừa người là không tốt!” Dạ Khanh Khanh thanh toán xong chiếc đùi gà, thoải mái quệt miệng, yêu kiều nói.

“Như vậy chẳng phải mình sẽ chết đói sao?” Diệp Vô Ưu có chút khóc cười không nổi, nha đầu này cũng thật có tài nhịn đói, ba ngày không ăn, nhìn qua thấy vẫn rất có tinh thần, hay là do thừa nhỏ Dạ Chiến Thiên thường ngược đãi nàng, không cho nàng ăn? Bằng không, nàng làm sao có thể chịu đựng được như vậy?

166. Chương 18: Lộng Nguyệt Đích Uy Hiếp

Nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy hy vọng của Dạ Khanh Khanh, dĩ nhiên Diệp Vô Ưu không thể nói là không được, vội vàng thanh toán, sau đó kéo Dạ Khanh Khanh rời khỏi tửu lâu.

“Tỷ tỷ, kia là cái gì?” Vừa mới xuống tửu lâu, Dạ Khanh Khanh đã kéo tay Diệp Vô Ưu, chỉ về hướng gần đó hỏi. Diệp Vô Ưu nhìn theo hướng ngón tay nàng đang chỉ tới, phát hiện thấy một quầy hàng bán trống lác.

“Khanh Khanh, muội chưa từng thấy trống lác sao?” Diệp Vô Ưu có một dạng cảm giác không nói lên lời.

“Chưa thấy bao giờ! Tỷ tỷ, mua cho muội một cái được không?” Dạ Khanh Khanh lắc đầu, sau đó hỏi với ngữ khí đầy vẻ van nài.

Diệp Vô Ưu chẳng có cách nào, đành mua một cái trống lác, đưa cho Dạ Khanh Khanh, còn Dạ Khanh Khanh lúc lắc cái trống, vẻ mặt tỏ ra hết sức vui mừng.

“Tỷ tỷ, cái này có ăn được không?” một lúc sau, Dạ Khanh Khanh chỉ vào hai con tò he nhỏ hỏi Diệp Vô Ưu. Diệp Vô Ưu liền á khẩu chẳng biết trả lời sao.

“Tỷ tỷ, cái này thơm quá, là cái gì vậy?” lại qua một lúc, Dạ Khanh Khanh lại chỉ vào một dây kẹo hồ lô đường yêu kiều hỏi. Lần này, Diệp Vô Ưu quả thật như muốn tự sát. Trời ạ, nha đầu này chẳng nhẽ chỉ mới hai tuổi hay sao? Nhưng, nhìn thân thể nàng đã trưởng thành tới mức hoàn mỹ không chút tì vết, bộ ngực vút cao căng tròn, làm sao lại có thể là của một tiểu nữ hài mới hai tuổi được sao! Nhưng, những đứa nhỏ hai tuổi còn biết những thứ này, nàng tại sao lại không hề biết?

Đến lúc đó, rốt cuộc Diệp Vô Ưu cũng phát hiện, Dạ Khanh Khanh ngoại trừ những chuyện rất cơ bản, như là biết được đâu là con gà, con vịt, con cá hay quần áo, còn lại những thứ mới mẻ tân kỳ nàng đều không biết chút nào. Xem ra nàng ngày ngày vẫn chỉ là một đứa trẻ hiếu kỳ, chỉ cần nhìn thấy thứ gì không biết, nàng lại hỏi Diệp Vô Ưu. Nếu như nàng thấy thích, nàng liền muốn Diệp Vô Ưu mua cho, cũng chẳng cần biết món đồ đó trị giá bao nhiêu tiền, còn Diệp Vô Ưu vì thế cũng chẳng phải vì tiêu mất nhiều tiền mà xót.

“Tỷ tỷ, đây là chỗ nào?” Sau một, hai thời thần, Diệp Vô Ưu đã sức mòn lực kiệt còn Dạ Khanh Khanh vẫn tỏ ra vô cùng hứng thú. Lúc này, nàng buông tay Diệp Vô Ưu ra, chỉ về một nơi đang rất náo nhiệt hỏi.

Nhuễn ngọc ôn hương lầu.

Trông thấy bảng hiệu ám muội đó, bên trong là những nữ nhân quyến rũ tô son trát phấn, liền biết rằng đó là một kĩ viện. Lần này Diệp Vô Ưu không hề có ý định dấu diếm, dương dương nói ra sự thật: “Đó là kĩ viện”

“Kĩ viện? Kĩ viện lại đẹp như vậy sao? Muội lại từng nghĩ là nó rất nhơ bẩn chứ!” Dạ Khanh Khanh lắm bả: “Hôm qua có người mời muội đi ăn, bắt quá muội nghe thấy gã và một người khác nói muốn mang bán vào kĩ viện, muội cho rằng kĩ viện rất nhơ bẩn liền chạy mất!”

Diệp Vô Ưu loạng choạng, gần như muốn ngã quay ra trên mặt đất, ông trời của ta ơi, nha đầu sao mà lại như vậy chứ?.

“Đúng rồi, Hàm Yên tỷ tỷ, tiểu lão bà là gì vậy? Hôm kia cũng có người mời muội đi ăn thật ngon, bắt quá muốn muội làm tiểu lão bà của hắn. Thấy bộ dạng hắn xấu xí, muội không chấp nhận.” Dạ Khanh Khanh nhìn Diệp Vô Ưu với ánh mắt đầy vẻ thắc mắc hỏi.

“Tiểu lão bà... Cái đó... Tóm lại là, muội không được tùy tiện đáp ứng làm tiểu lão bà với người khác.” Diệp Vô Ưu lúc này cũng chẳng cảm thấy lạ nữa, nha đầu này quả thật chẳng biết thứ gì, chẳng lạ là có người nói đầu óc nàng có vấn đề.

Đương nhiên, Diệp Vô Ưu biết rằng không phải là đầu óc nàng có vấn đề. Trên thực tế, mặc dù nàng có rất nhiều chuyện không hiểu, nhưng gã chỉ dạy nàng một lần, nàng đã ngay lập tức nhớ được, vì thế có thể thấy nàng không phải là người ngốc nghếch, trên thực tế có thể còn rất thông minh. Trở thành tình huống thế này, chỉ có một nguyên nhân, đó là từ nhỏ tới lớn, chưa từng có ai dạy dỗ cho nàng chút nào.

“Dạ Chiến Thiên cũng thật là quá thể, không dạy dỗ con gái cho tốt, khiến cho nha đầu này ngốc nghếch như vậy, may mà còn chưa bị người bán vào kỹ viện.” Diệp Vô Ưu chửi thầm trong bụng, bộ dạng Dạ Khanh Khanh thế này, khẳng định trách nhiệm là do cha nàng. Chẳng biết Dạ Chiến Thiên hàng ngày làm việc gì, không ngờ có sự hiểu biết sâu sắc về mọi thứ như vậy lại không hề dạy dỗ chỉ bảo cho Dạ Khanh Khanh.

“Muội biết rồi, Hàm Yên tỷ tỷ, muội sẽ không làm tiểu lão bà người khác.” Dạ Khanh Khanh gật đầu tỏ ra rất chắc chắn.

“A, làm tiểu lão bà của ta thì được” Diệp Vô Ưu thầm nhủ trong lòng nhưng trên miệng lại nói: “Khanh Khanh, trước đây hàng ngày muội làm những gì?”

“Trước đây à, hàng ngày muội dậy sớm rời khỏi giường, xúc miệng, rửa mặt, ăn sáng sau đó đọc sách, đến giữa trưa thì lại ăn trưa, ăn xong lại đọc sách, rồi sau đó đi ngủ!” Dạ Khanh Khanh nghẹo đầu, vừa nhớ lại vừa nói.

“Vậy ai làm đồ ăn cho muội?” Diệp Vô Ưu hỏi, trong lòng có cảm giác không thể nói được, đây mà là chuyện hàng ngày của con người sao?

“Cha muội làm đồ ăn cho muội, bắt quá người chỉ cho muội ăn chứ không nói chuyện với muội. Muội hàng ngày đều chỉ có một mình, quả thật là rất buồn chán!” Dạ Khanh Khanh nhếch miệng nói.

“Muội xem sách gì?” Diệp Vô Ưu không nén nổi tính hiếu kì trời dậy, theo lý mà nói, nếu như nàng đọc sách hàng ngày, cũng không thể đối với sự việc bên ngoài lại không hiểu biết gì cả.

“Đều là những cuốn sách chán ngắt, cha nói đó là những bí kíp võ công a, pháp quyết tu tiên a, nhưng tất cả đều chán ngắt, muội chẳng thích xem!” Dạ Khanh Khanh dẩu miệng: “Nhưng, vì chẳng có ai nói chuyện, cũng chẳng có gì để làm nên đó đành phải xem thôi.”

“Dạ Chiến Thiên quả thật là chẳng ra gì!” Diệp Vô Ưu chửi thầm trong lòng, ngoài miệng hỏi tiếp: “Vậy muội đã bao giờ một mình ra ngoài chưa?”

“Tháng trước cha đi ra ngoài, nói là có việc phải làm, muội ở một mình thấy buồn chán, liền cũng ra đi. Muội cứ thế từ từ đi đây đi đó, rồi đi tới đây.” Dạ Khanh Khanh sắc mặt hiện lên dáng vẻ vui thích: “May mà muội ra ngoài, bên ngoài quả thực là hấp dẫn hơn nhà muội rất nhiều!”

“Nha đầu này có thể một mạch đi đến đây mà không xảy ra việc gì quả thật là kì tích.” Diệp Vô Ưu trong lòng thầm nghĩ, nhưng cũng không hỏi thêm, tiếp tục đi dạo quanh Phiêu Hương thành với Dạ Khanh Khanh.

oOo

Lại sau một khoảng thời gian.

“Hàm Yên tỷ tỷ, muội mệt rồi, muốn đi ngủ.” Dạ Khanh Khanh ngáp dài, yêu kiều nói.

Diệp Vô Ưu cuối cùng cũng thở ra được một hơi nhẹ nhõm, lúc này trên đường phố Phiêu Hương thành không còn nhiều người đi lại, nguyên nhân thật đơn giản, bây giờ đã là gần nửa đêm. Ban đầu gã còn cho rằng nha đầu Dạ Khanh Khanh này như không biết mệt là gì, giờ đây cuối cùng nàng cũng hết hơi, dĩ nhiên là Diệp Vô Ưu rất cao hứng.

Bất quá, Diệp Vô Ưu tịnh không nghĩ tới việc đưa Dạ Khanh Khanh trở về khách điểm mà gã đang ở. Nếu mà về đó, việc gã lừa Dạ Khanh Khanh liền rất nhiều khả năng bị phát giác. Để có thể thành công lừa gạt tiểu tiên nữ ngây thơ mơ hồ thế sự này, gã quyết định tìm một khách điểm khác để “kim ốc tàng kiều” (nhà vàng dấu người ngọc).

Phiêu Hương thành to lớn như vậy, dĩ nhiên không chỉ có một khách điểm. Khách điểm mà Diệp Vô Ưu đang ở nằm ở phía đông thành, còn hiện tại, Diệp Vô Ưu tìm một gian khách điểm mới ở tại tây thành, đưa

Dạ Khanh Khanh vào ở.

“Hàm Yên tỷ tỷ, muội ngủ trước đây!” Nha đầu mơ hồ Dạ Khanh Khanh này dường như đối với Diệp Vô Ưu chẳng có chút đề phòng nào, nhìn thấy chiếc giường liền leo thẳng lên, xem bộ dạng của nàng có vẻ như thật đã rất mệt mỏi.

Cũng bởi vì Diệp Vô Ưu ngủ tới tận chiều mới dậy khỏi giường, đến lúc này vẫn chưa thấy buồn ngủ. Bất quá, khi mà Dạ Khanh Khanh đã đi ngủ, gã cũng chẳng hề khách khí, chuẩn bị lên giường ngủ cùng nàng. Bất quá, lúc này từ ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Diệp Vô Ưu cũng chẳng nghĩ nhiều, gã cho đó là điểm tiểu nhị, liền đi ra mở cửa. Bất quá, cửa phòng vừa mở ra, gã chợt ngây người. Trước cửa là một mỹ nữ, mỹ nữ này có thể coi là bạn cũ của gã. Chỉ là, gã chẳng bao giờ ngờ rằng vào lúc này nàng lại có thể xuất hiện ở trước cửa.

Mỹ nữ này hiển nhiên là Lâm Lộng Nguyệt, xếp hạng thứ hai trong Vân Mộng thập tiên tử, Vọng Nguyệt tiên tử.

“Người thế nào lại ở đây?” Diệp Vô Ưu có chút không cao hứng, gã từ trước đến nay đối với Lâm Lộng Nguyệt chẳng hề có chút hảo cảm, ngược lại đối với sư phụ mỹ lệ thành thực Lâm Thanh Diệp của nàng lại rất có hứng thú. Nguyên nhân cũng thật đơn giản, dung mạo Lâm Thanh Diệp so với Lâm Lộng Nguyệt cũng chẳng hề thua kém, thân hình so với Lâm Lộng Nguyệt dường như còn nẩy nở hơn, tính cách so với Lâm Lộng Nguyệt càng là không biết hay hơn bao nhiêu. Chỉ có một điểm không được hay cho lắm là tuổi cũng hơi lớn, bất quá, ở đại lục tu tiên có khả năng duy trì tuổi thanh xuân dài lâu này, tuổi tác tịnh không phải là vấn đề to tát gì, giống như Hoa Vân La vậy, chẳng phải là lớn hơn gã rất nhiều đó sao?

“Nếu như người không muốn để Dạ Khanh Khanh biết được người đang gạt nàng, hãy ngoan ngoãn theo ta ra ngoài.” Lâm Lộng Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

Diệp Vô Ưu trong lòng hơi chấn động, gã vội vã quay đầu nhìn về phía Dạ Khanh Khanh một cái, phát hiện thấy nàng không ngờ đã ngủ say, nhìn vẻ mặt vui vẻ tươi cười trong giấc ngủ của nàng quả thật là hương diễm.

“Đi thì đi, xem người bày trò gì!” Diệp Vô Ưu hừ một tiếng, nói xong liền ra khỏi cửa, sau đó nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

Lâm Lộng Nguyệt hừ lạnh, quay mình đi thẳng tới trước, Diệp Vô Ưu nối gót theo sau. Chẳng bao lâu, hai người rời khỏi khách sạn, sau đó đi qua mấy ngã rẽ trong Phiêu Hương thành, sau đó tiến vào một ngõ nhỏ vắng vẻ.

“Ừ, có chuyện gì vậy, có thể nói không?” Diệp Vô Ưu có chút không kiên nhẫn hỏi.

“Đáng vẻ giống như nữ nhân, không ngờ lại cũng đáng thương như nữ nhân vậy.” Lâm Lộng Nguyệt nói với ngữ khí đầy vẻ trào phúng: “Thế nào, cảm giác đóng giả nữ nhân không hay lắm à?”

“Xú nha đầu, liên quan gì tới người? Muốn đánh rắm thối gì thì mau lên, bổn thiếu gia rất bận, không rảnh rồi xả hơi với người!” Diệp Vô Ưu không khách khí nói, trong lòng bức tức, chỉ muốn đem nha đầu này lột sạch ngay giữa đại nhai.

“Người!” Lâm Lộng Nguyệt mặt phản ứng hồng, không biết nhớ tới cái gì, cố gắng nhẫn nhịn không phát tác: “Ta muốn giao dịch với người một chuyện!”

“Giao dịch gì?” Diệp Vô Ưu có chút mê hoặc, gã và nha đầu này lại còn có khả năng giao dịch sao?

“Rất đơn giản, ta giúp người giữ bí mật, không tiết lộ cho Dạ Khanh Khanh biết sự thật người nguyên là nam nhân, còn người, phải giúp ta làm một việc.” Lâm Lộng Nguyệt hừ lạnh nói.

“Người là muốn uy hiếp ta?” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn hỏi.

“Tùy người nghĩ thế nào cũng được, ta thấy việc này với người cũng chẳng phải là khó khăn gì, chẳng gây tổn thất gì cho người.” Lâm Lộng Nguyệt nói tiếp.

167. Chương 19: Giáo Toa Mĩ Nữ Sái Lại

“Ta muốn vào hoàng cung của Phiêu Hương để quốc đế gặp một người.” Lâm Lộng Nguyệt do dự một chút mới đáp: “Nhưng không thể để người khác biết được thân phận của ta. Nói cách khác, ta muốn người lạng lẽ đưa ta vào cung.”

“Ô! Muốn gặp ai?” Diệp Vô Ưu thắc mắc. “Ta cho người hay, ta cho đến bây giờ vẫn chưa từng vào hoàng cung”

“Người ta muốn gặp là Thái tử của Phiêu Hương đế quốc, Tuyết Minh Cương. Ta biết Lãnh Tâm m và Tuyết Minh Cương có quan hệ mật thiết, chỉ cần người nói với Lãnh Tâm m một tiếng, muốn vào hoàng cung quả thật rất dễ dàng. Đến lúc đó, người đưa ta đi cùng.” Lâm Lộng Nguyệt nói tiếp thật nhanh: “Việc này với người mà nói rất dễ thực hiện. Chỉ cần người giúp ta hoàn thành việc đó ta sẽ giữ kín bí mật của người, không nói cho Dạ Khanh Khanh biết thân phận thực sự của người.”

“Tuyết Minh Cương? Người muốn gặp hắn làm gì? Không phải là người muốn làm Thái tử phi đấy chứ?” Diệp Vô Ưu có chút kì quái nhìn Lâm Lộng Nguyệt. “Ai, ta nói cho tiểu mĩ nhân nghe, ta thấy người chẳng cần phải đi, tên Tuyết Minh Cương đó tuổi cũng chẳng còn trẻ, người đi làm lão bà của hắn thực sự là hơi lãng phí đấy!”

“Tử sắc lang, người nói những nói cuội gì vậy? Ai nói là muốn đi làm Thái tử phi của Tuyết Minh Cương chứ?” Lâm Lộng Nguyệt bực bội nói.

“Phế thoại, đương nhiên là ta nói rồi!” Diệp Vô Ưu cong môi. “Ta đoán người muốn lạng lẽ đi gặp Tuyết Minh Cương không phải là muốn quan hệ với hắn thì còn muốn làm gì nữa?”

“Không cần người quản, tóm lại, người giúp ta giải quyết tốt việc này là được.” Lâm Lộng Nguyệt tức giận nói.

“Uc, không còn chuyện gì nữa chứ? Nếu không nói, ta phải trở về đây.” Diệp Vô Ưu miễn cưỡng nói. Ở khách điểm còn có một tiểu mĩ nhân xinh đẹp đang đợi hắn, hắn thật chẳng muốn ở bên ngoài lãng phí thời gian với mĩ nữ mà hắn chẳng ưa thích này.

“Uy, người còn chưa nói khi nào sẽ đưa ta vào hoàng cung gặp Tuyết Minh Cương mà!” Lâm Lộng Nguyệt bất mãn nói.

“Ta có nói là phải đưa người đi sao?” Diệp Vô Ưu nhìn Lâm Lộng Nguyệt với bộ mặt kì quái.

“Người...” Lâm Lộng Nguyệt tức khí: “Vậy người còn hỏi chuyện của ta làm gì?”

“Ta là người có lòng hiếu kì rất lớn, có thăm dò một chút cũng chẳng phải chuyện gì lớn. Lại nữa, ta chưa từng nói là muốn người phải nói cho ta, người tự mình nói ra, việc đó có liên quan gì đến ta chứ!” về mặt Diệp Vô Ưu tỏ ra vô tội.

“Người, người không sợ bây giờ ta đi nói cho Dạ Khanh Khanh sao?” Lâm Lộng Nguyệt tức mình đe dọa.

“Tùy người thôi. Người nếu muốn đi mách, đi mà mách bây giờ đi, hay là chúng ta cùng về khách điểm?” Diệp Vô Ưu tỏ ra bất cần. Mặc dù hắn không muốn để Dạ Khanh Khanh biết được gã là nam nhân sớm như vậy nhưng gã càng không muốn bị Lâm Lộng Nguyệt uy hiếp.

“Người... Diệp Vô Ưu, rồi sẽ biết!” Lâm Lộng Nguyệt giận dữ trừng mắt với Diệp Vô Ưu, tức tối quay người đi mất.

“Uy, tiểu mĩ nhân Lâm gia, người nếu thực muốn vào hoàng cung làm Thái tử phi, có thể lại đến cầu ta. Người van nài ta, ta sẽ có thể đáp ứng.” Nhìn theo bóng lưng Lâm Lộng Nguyệt, Diệp Vô Ưu hét với theo.

oOo

Thoát khỏi rắc rối với Lâm Lộng Nguyệt, Diệp Vô Ưu liền chuẩn bị trở về khách sạn. Tiểu mợ hồ Dạ Khanh Khanh đó một mình ngủ trong khách điểm khiến gã có chút không yên tâm. Chỉ là, vừa mới đi được hai bước, trước mặt lại xuất hiện một thân hình quen thuộc, cũng vẫn là một đại mĩ nhân. Bất quá đại mĩ nhân này không phải là Lâm Lộng Nguyệt mà là sư phụ của nàng, Lâm Thanh Diệp.

“Thanh Diệp tỷ tỷ dậy sớm thế!” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói.

“Híc!” Lâm Thanh Diệp không nhịn nổi bật cười yêu kiều nói: “Diệp công tử, người thật biết nói đùa. Giờ khuya như vậy, người lại còn nói là sớm”

“Thanh Diệp tỷ tỷ, dĩ nhiên ta không hề nói đùa. Bây giờ đã quá nửa đêm, coi như đã bước sang ngày thứ hai, vì thế, bây giờ xác thực là rất sớm.” Diệp Vô Ưu khéo léo nói.

Lâm Thanh Diệp hơn người rồi nở nụ cười rất nhanh: “Diệp công tử, người nói rất có đạo lý. Bây giờ quả thật rất sớm. Chỉ là, không biết Diệp công tử sớm như vậy lại chạy đến chỗ này không hiểu là có chuyện gì?”

“Chẳng phải là Thanh Diệp tỷ tỷ nàng gọi ta tới chỗ này sao?” Diệp Vô Ưu tỏ ra ngạc nhiên nhìn Lâm Thanh Diệp. Rõ ràng là nói nhăng nói cuội vậy mà hắn cũng có thể làm ra vẻ như thật. Không thể không nói, công phu diễn kịch của tên tiểu tử này có thể coi là rất xuất sắc.

“Diệp công tử, ta hình như không có gọi người tới chỗ này?” Lâm Thanh Diệp khẽ cười. Chẳng biết vì sao, mặc dù biết rõ là Diệp Vô Ưu dựng chuyện, nàng vốn là đến tìm gã vì chuyện khác, nhưng lúc này lại vẫn có tâm tình nhẩn lại bởi tiếp gã diễn kịch.

“Không thể a, Thanh Diệp tỷ tỷ. Ta vốn là đang ngủ, sau đó trong giấc mộng trông thấy Thanh Diệp tỷ tỷ xinh đẹp. Nàng gọi ta, muốn ta đến đây hẹn hò với nàng.” Diệp Vô Ưu lầm bầm nói: “Thanh Diệp tỷ tỷ, nàng không thể không thừa nhận a?”

Sắc mặt Lâm Thanh Diệp phớt hồng, tên tiểu gia hỏa này quả thật là phóng đảng, không ngờ lại nói là đến đây hẹn hò với nàng.

“Diệp công tử, đừng nói chơi nữa, Thanh Diệp đến đây là có chút chuyện muốn thương lượng với người.” Lâm Thanh Diệp chỉnh lại sắc mặt, nhẹ nhàng nói.

“Chỉ cần tỷ tỷ có việc, ta nhất định có thể giúp đỡ.” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói, trong lòng hơi có chút minh bạch. Lâm Thanh Diệp sao mà xuất hiện đúng lúc như vậy chứ, Lâm Lộng Nguyệt vừa mới bỏ đi, nàng liền xuất hiện, đồ rằng việc nàng muốn nói, quá nửa là có liên quan đến sự việc mà Lâm Lộng Nguyệt vừa yêu cầu.

“Diệp công tử, kì thật, ta muốn người giúp cho một việc.” Lâm Thanh Diệp do dự một chút mới nói tiếp: “Những lời người và Lâm Lộng Nguyệt vừa nói chuyện, ta đều đã nghe thấy. Ta không nói dối người, trên thực tế, việc này không liên quan đến Lâm Lộng Nguyệt. Không phải là nó muốn gặp Tuyết Minh Cương mà là ta muốn gặp Tuyết Minh Cương.”

“A? Phải chăng Thanh Diệp tỷ tỷ muốn thành Thái tử phi?” Diệp Vô Ưu la lớn với chút khoa trương: “Thanh Diệp tỷ tỷ, ngàn vạn lần đừng nên nghĩ như vậy, nàng trở thành Thái tử phi của Tuyết Minh Cương chẳng bằng làm lão bà của ta!”

Sắc mặt Lâm Thanh Diệp đỏ rực, trong lòng không ngăn được một cỗ cảm giác không thể nói thành lời trời dậy. Những lời nói thẳng thắn chẳng hề cổ kị của Diệp Vô Ưu gây cho nàng một dạng cảm giác hết sức đặc biệt.

“Diệp công tử, đừng nói đùa nữa, ta tịnh không muốn trở thành Thái tử phi, chỉ là có chuyện khác.” Lâm Thanh Diệp có chút bất lực nói tiếp: “Ta biết việc này có thể sẽ gây nhiều khó khăn cho người, nhưng ta không tìm được người nào khác có thể giúp đỡ.”

“Thanh Diệp tỷ tỷ, kì thật, với thân thủ của nàng, muốn tiến vào hoàng cung tịnh không thể coi là quá khó?” Diệp Vô Ưu hơi do dự, có chút mê hoặc hỏi.

“Ta có thể tiến vào hoàng cung nhưng không thể gặp được Tuyết Minh Cương. Bởi vì giờ đây bên cạnh Tuyết Minh Cương có rất nhiều cao thủ, trong đó đáng kể nhất là Lãnh Tâm m.” Lâm Thanh Diệp khẽ thở dài: “Do đó ta muốn tiếp cận Tuyết Minh Cương trên thực tế là vô cùng khó khăn”

“Ah, Thanh Diệp tỷ tỷ, nàng tiếp cận Tuyết Minh Cương là để làm gì?” Diệp Vô Ưu nghĩ một chút rồi hỏi.

“Không đầu gù người,” Lâm Thanh Diệp trầm mặc một lúc mới thấp giọng tiết lộ: “Ta phải ám sát Tuyết Minh Cương.”

“A?” Diệp Vô Ưu há hốc miệng kinh ngạc không thôi: “Thanh Diệp tỷ tỷ, nàng, nàng không nói đùa đó chứ?”

Diệp Vô Ưu làm sao mà tưởng nổi, Lâm Thanh Diệp đột nhiên lại muốn ám sát Tuyết Minh Cương. Hơn nữa càng không tưởng nổi là không ngờ nàng lại đem việc bí mật này nói với hắn.

“Diệp công tử, người thấy lúc này ta giống như là đang nói đùa sao?” Lâm Thanh Diệp khước miệng lộ xuất một nụ cười khổ. “Ta nói hoàn toàn sự thật, lần này ta đến Phiêu Hương thành, mục đích là để ám sát Tuyết Minh Cương”

“Cái này, Thanh Diệp tỷ tỷ, nàng có cừu hận với Tuyết Minh Cương sao?” Diệp Vô Ưu nhin không được hỏi. Hắn và Tuyết Minh Cương tịnh không hề quen biết, đối với người này cũng chẳng có chút cảm giác gì. Lâm Thanh Diệp muốn giết gã hay không, nguyên là Diệp Vô Ưu cũng chẳng cần phải quan tâm. Bất quá rốt cuộc việc này lại liên quan tới Lãnh Tâm m nên hắn cũng muốn tìm hiểu một chút.

“Không có, hơn nữa, cho đến lúc này ta cũng chưa từng nhìn thấy Tuyết Minh Cương, căn bản cũng chẳng biết hình dáng gã lớn bé ra làm sao.” Lâm Thanh Diệp lắc đầu nói tiếp: “Bởi thế phải ám sát gã cũng chỉ là do một lời hứa.”

“Uc, ta hiểu rồi. Thanh Diệp tỷ tỷ, nàng bị người khác sai khiến!” Diệp Vô Ưu nghĩ ngợi: “Nhưng tại sao nàng lại phải nói với ta việc này? Nàng không sợ ta mang chuyện này nói với Tuyết Minh Cương à?”

“Ta biết người sẽ không làm vậy.” Lâm Thanh Diệp lộ ra vẻ mặt tươi cười thực là động nhân: “Ta tin tưởng người”

“Cái này, Thanh Diệp tỷ tỷ, việc này tạm thời ta e là không thể đáp ứng nàng.” Diệp Vô Ưu do dự một chút mới nói: “Để ta cân nhắc kĩ lưỡng trước đã.”

“Không sao đâu, kì thật, ta cũng không gấp.” Lâm Thanh Diệp điềm nhiên nở nụ cười.

“Đúng rồi, Thanh Diệp tỷ tỷ, nàng giúp người khác ám sát Tuyết Minh Cương, vậy nàng có đáp ứng người đó trong thời hạn bao lâu phải ám sát thành công không?” Diệp Vô Ưu chợt nghĩ ra một vấn đề liền hỏi.

“Điều này, ta không hề đáp ứng.” Lâm Thanh Diệp khẽ giạt mình, lúc lại trí nhớ một chút sau đó lắc đầu đáp.

“Vậy thì được rồi.” Diệp Vô Ưu cảm thấy như cởi được gánh nặng. “Thanh Diệp tỷ tỷ, ta nói cho nàng hay, nếu như nàng không nói đến kì hạn thì nàng trước hết không cần phải lo lắng. Dù sao nàng nói có một ngày sẽ ám sát Tuyết Minh Cương, cho tới ngày đó, chỉ cần Tuyết Minh Cương vẫn còn chưa chết, nàng vẫn có thể từ từ chờ đợi!”

Mặc dù Tuyết Minh Cương chết hay không chẳng liên quan gì đến hắn, nhưng do hiện tại Lãnh Tâm m trợ giúp Tuyết Minh Cương, hắn không thể qua mặt Lãnh Tâm m. Chỉ vì cảm giác của hắn đối với Lâm Thanh Diệp cũng không tệ, không muốn thấy nàng gặp nạn nên mới nghĩ ra một chủ ý như vậy.

“Cái này, chẳng phải là cũng hay sao?” Lâm Thanh Diệp ngó người. Phương pháp này nghe qua kì thật cũng không sai, chỉ là có điểm vô lại. Với phong cách của nàng từ trước tới nay rõ ràng là khó mà chấp nhận cách đó.

“Chẳng có gì là không hay cả, Thanh Diệp tỷ tỷ, ta không biết là ai muốn nàng làm chuyện này nhưng người đó tự mình không đi làm, lại khiến nàng đi, căn bản cũng chẳng phải tốt đẹp gì.” Diệp Vô Ưu nói theo một hướng suy nghĩ khác: “Hắn tám thành là biết nàng là người thủ tín mới sai nàng đi làm chuyện này”

Lâm Thanh Diệp trầm mặc. Mặc dù đó chỉ là suy đoán của Diệp Vô Ưu, nhưng suy đoán đó rất chính xác. Tô Tổ Tổ quả thật là hiểu rõ tính cách của nàng nên mới lợi dụng lời hứa của nàng, yêu cầu nàng đi ám sát Tuyết Minh Cương. Chỉ là, nàng quả thực có muốn làm theo cái cách vô lại mà Diệp Vô Ưu vừa nói không.

168. Chương 20: Đồng Thị Nhất Phu

“Duyệt Tân khách điểm?” Diệp Vô Ưu giật mình: “Thanh Diệp tỷ tỷ, nàng cũng ở đó à!”

Duyệt Tân khách điểm chính là khách điểm mà Diệp Vô Ưu vì Dạ Khanh Khanh mà tìm đến trọ, xem ra bọn họ quả thật là có chút duyên phận.

“Phải rồi, đúng là tình cờ a.” Lâm Thanh Diệp khẽ cười: “Ta biết người và Dạ Khanh Khanh hiện nay đang ngụ ở đó, hơn nữa, ta còn biết các người ở tại một phòng ở dãy chữ Huyền. Còn nữa, người yên tâm, ta quay về sẽ nói với Lâm Lộ Nguyệt để nó không đi phá hoại hảo sự của người nữa. Thế nào? Diệp công tử, ta đối với người cũng không tệ chứ?”

“Không tệ, bất quá, Thanh Diệp tỷ tỷ, nếu như nàng nguyện ý làm lão bà của ta, thì đối với ta càng tốt hơn nữa!” Diệp Vô Ưu buột miệng nói. Tên tiểu tử này nghĩ gì nói vậy, chẳng hề dấu diếm lòng thèm khát của hắn đối với Lâm Thanh Diệp.

Khuôn mặt trắng trẻo nõn nà của Lâm Thanh Diệp hồng lên, mặc dù nàng đã phần nào cảm giác được ý đồ của Diệp Vô Ưu đối với nàng, nhưng chính tai mình nghe được lời nói của gã cũng thấy có cảm giác khác thường. Tiếng tơ lòng chôn dấu đã bao năm dường như đã bị người khuấy động.

“Diệp công tử, xin người chờ nói đùa, thời gian không còn sớm, Thanh Diệp cáo từ trước.” Lâm Thanh Diệp miễn cưỡng nở nụ cười, thấp giọng chào, nói xong nàng liền vội vã bỏ đi như trốn chạy.

“Phải chạy nhanh như vậy sao? Chạy được một lần chứ không thể chạy được lần thứ hai đâu.” Dõi theo bóng lưng mỹ diệu của Lâm Thanh Diệp, Diệp Vô Ưu lẩm bẩm tự nói theo. Giờ đây Lâm Thanh Diệp có việc nhờ đến hắn, dĩ nhiên là một cơ hội lớn của hắn. Hắn tin rằng chỉ cần qua một đoạn thời gian, Lâm Thanh Diệp rốt cuộc cũng không thể chạy khỏi ngũ chỉ sơn của gã.

Bất quá Diệp Vô Ưu không hề tính đến việc sẽ lập tức trêu ghẹo Lâm Thanh Diệp. Bây giờ cũng chưa phải là thời cơ tốt nhất, điều quan trọng hơn là lúc này trong khách sạn còn có một tiểu mỹ nhân trong sáng mỹ lệ đang đợi hắn!

oOo

Về đến gian phòng khách điểm, âm thầm đẩy cửa tiến vào, đóng cửa lại, bước tới cạnh giường, giương mắt ngấm nhìn, Dạ Khanh Khanh vẫn đang say giấc nồng, cái miệng nhỏ xinh quẹo rũ hé mở thực là khả ái. Trên khuôn mặt mịn màng vui tươi mỹ lệ đó còn thoáng hiện lên nụ cười rạng rỡ, tựa hồ như trong giấc mộng gặp được chuyện gì đó rất vui vẻ.

.Diệp Vô Ưu cúi đầu đặt một nụ hôn lên đôi môi ngọt ngào đó của Dạ Khanh Khanh, sau đó phiêu thân lên giường, ôm Dạ Khanh Khanh vào trong lòng. Bất quá, ngoại trừ việc đó, hắn không hề tiến thêm một tấc nào. Hắn có chút không đủ nhẫn tâm khiến tiểu tiên tử thơ ngây đó phải tỉnh giấc.

“Đêm nay tha cho nàng cũng được, lần sau sẽ thịt nàng.” Diệp Vô Ưu tự lẩm bẩm với mình, sau đó khẽ khàng nhắm mắt, hơi thở đều đều, từ từ tiến vào giấc mơ ngọt ngào.

Chẳng biết đã qua bao lâu, Diệp Vô Ưu mới mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, sau đó hắn cảm giác thấy có hai bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đang vuốt vuốt chỗ này, nắn nắn chỗ kia. Vừa mở mắt nhìn thì ra là nha đầu Dạ Khanh Khanh.

“Khanh Khanh, muội làm gì thế?” trong lòng Diệp Vô Ưu dâng lên một ngọn lửa dục vọng. Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nha đầu này mang lại cho hắn một cảm giác khác thường, khiến dục vọng trong lòng hắn nổi lên rất nhanh.

“Tỷ tỷ, người tỉnh rồi!” thấy Diệp Vô Ưu mở mắt, Dạ Khanh Khanh hô lên đầy vui vẻ, chỉ là đôi bàn tay nhỏ nhắn của nàng vẫn không ngừng hành động, tiếp tục từ từ vuốt ve cơ thể hắn. Lúc này tay nàng đã đặt trên ngực hắn, vừa nắn bóp vừa nhìn xuống chính bộ ngực đầy đặn của mình, trên mặt biểu lộ dáng vẻ khó hiểu.

“Ta có thể không tỉnh được sao?” Diệp Vô Ưu có chút không vui. Bị nàng vờ vờ như vậy, bất luận hắn có ngủ say như chết chỉ sợ cũng đành tỉnh lại. “Khanh Khanh, muội còn chưa nói muội đang làm gì?”

“A, muội chẳng làm gì cả. Chỉ là muội phát hiện thấy trên người tỷ tỷ có chỗ dường như không giống như của muội nên có chút không minh bạch thôi.”, Dạ Khanh Khanh chu miệng hỏi tiếp: “Tỷ tỷ, tỷ xem sao chỗ này của tỷ lại bằng phẳng như vậy, chỗ đó của muội lại có hình dáng thế này mà?”

Dạ Khanh Khanh vừa vuốt ve gò ngực của Diệp Vô Ưu vừa nhìn lại đôi gò bồng đảo của mình. Sau đó, có vẻ nàng lo Diệp Vô Ưu không hiểu, bỗng nhiên nắm lấy tay Diệp Vô Ưu rồi kéo tay hắn đặt lên đôi ngọc phong cao vút của nàng, cất giọng mê hoặc hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ sờ thử một chút mà xem, chỗ này của muội không giống với của tỷ?”

Gò bồng đảo của Dạ Khanh Khanh tuy không thật to nhưng đàn tính cực kỳ kinh nhân, cảm giác vô cùng mỹ diệu. Vừa mới ôm lấy ngọc nhũ cao vút mà mềm mại của nàng, trong lòng Diệp Vô Ưu không nhịn nổi thâm rên lên một tiếng, dục hỏa trong lòng bùng lên dữ dội, chỉ muốn ngay lập tức vật Dạ Khanh Khanh xuống giường giãy vò một trận.

“Ai da!” Dạ Khanh Khanh đột nhiên khẽ yêu kiều hô lên một tiếng, cơ thể run lên như bị rần cắn rồi gát mạnh tay Diệp Vô Ưu ra. “Tỷ tỷ, thật kì quái, lúc tỷ chạm vào chỗ này của muội cảm giác thật khác lạ mà thích thú.”

“Khanh Khanh à, ta cho muội hay, chỗ này không thể tùy tiện để người khác sờ vào, hiểu không?” Diệp Vô Ưu ngằm hít vào một hơi, cố gắng áp chế dục vọng trong lòng xuống, sau đó lại bắt đầu lừa bịp tiểu nha đầu ngây thơ đó. “Hãy nhớ kĩ, ngoại trừ ta, không được để người khác sờ vào, hiểu chưa?”

“Muội biết rồi. Nhưng mà, tỷ tỷ, tỷ vẫn chưa cho muội biết vì sao chỗ đó của tỷ lại không giống như của muội!” Dạ Khanh Khanh gật đầu giống như hiểu mà lại không hiểu, tiếp đó lại hiểu kì đặt ra câu hỏi đó.

“Cái này, như thế này, Khanh Khanh, chỗ đó của mỗi người đều không giống nhau. Có người to, có người bé, lại cũng có người giống như ta, ừm, đến bé cũng không có.” Diệp Vô Ưu nói chẳng cần nghĩ. Cũng bởi vì nha đầu Dạ Khanh Khanh này cái gì cũng không hiểu biết nên hắn có nói những nói cuội cũng chẳng sao, miễn là có thể lừa nàng tin tưởng là được.

“Thật như vậy sao?” Dạ Khanh Khanh vẻ mặt ngây thơ, đôi tay nhỏ nhắn nhu nhuyến đó lại bắt đầu lướt trên mình Diệp Vô Ưu: “Tỷ tỷ, muội xem xem trên mình tỷ còn có chỗ nào không giống như của muội nhé!”

“Chỗ này không khác nhiều, hầu như là giống nhau, không có gì khác biệt cả!” Dạ Khanh Khanh vừa tìm hiểu vừa lẩm bẩm. Diệp Vô Ưu nằm trên giường, trong lòng chẳng biết nên khóc hay nên cười. Nha đầu này dường như đã biến gã thành món đồ chơi, không ngờ lại đùa bỡn đầy hứng thú.

“Tỷ tỷ, cái gây cứng cứng này là gì vậy? Trên người muội không có!” Đột nhiên Dạ Khanh Khanh la lên, ngay sau đó lại yêu kiều hô tiếp: “Lại còn có thể biến to lên, hay thật, chính xác nó là cái gì vậy?”

“Được rồi, Khanh Khanh, ta còn phải ngủ, đừng nghịch nữa!” Diệp Vô Ưu đột ngột ngồi dậy, đẩy Dạ Khanh Khanh ra. Dưới tình trạng này, hắn chẳng phải là không thể bạo phát, chỉ là hắn rất cuộc có chút không nhẫn tâm chiếm đoạt vào lúc nàng còn chưa có hiểu biết gì. Vì vậy hắn quyết định trước tiên nhẫn nại chờ đợi một lần đã.

“Ôi, người ta không nghịch nữa mà!” Dạ Khanh Khanh thấy Diệp Vô Ưu có vẻ tức giận, dường như có chút bất an, khẽ lẩm bẩm một câu rồi nằm xuống, luồn vào trong chăn.

“Không được rồi, bồi tiếp nha đầu mơ hồ này ngủ cùng một chỗ, khẳng định có thể xảy ra chuyện, có lẽ ta nên trở về hay hơn.” Diệp Vô Ưu trầm nghĩ. Vừa mới bị Dạ Khanh Khanh kích thích một phen, trong lòng có một cỗ dục hỏa không cách gì phát tiết ra.

Nghĩ như vậy, hắn liền quay sang nói với Dạ Khanh Khanh: “Khanh Khanh, muội cứ ngủ tiếp đi, ta có có việc phải ra ngoài. Muội ở đây đợi ta, chiều tối ta sẽ trở lại tìm muội được chứ?”

“Được mà, tỷ tỷ, tỷ nhất định phải trở lại nhé!” Dạ Khanh Khanh tỏ ra đáng yêu, gật đầu đáp.

oOo

“Sư phụ, sư đệ tối nay có khả năng cũng không quay trở về, chúng ta đi ngủ trước đi.” Lãnh Sương Sương thấp giọng nói. Kì thật Lãnh Tâm m đến đây cũng chưa lâu, dường như tìm Diệp Vô Ưu có chuyện gấp

song lại không ngờ rằng Diệp Vô Ưu đã khuya như vậy mà vẫn chưa trở về. Cho đến giờ cũng đã đợi hơn một thời thần rồi.

“Buổi tối hần thường xuyên không về sao?” Lãnh Tâm m lông mày nhăn tít, có vẻ bất mãn hỏi.

“Không phải, trước đây hần đều trở về, tối nay chẳng hiểu sao lại như vậy” Lãnh Sương Sương lắc đầu nhẹ nhàng đáp.

“Hần ban đêm thường ngủ ở phòng ai? Trong phòng người hay là trong phòng Hoa Vân La?” Lãnh Tâm m trầm mặc một lúc mới thấp giọng hỏi.

“Cũng không nhất định, hần.. hần... cũng thường qua đêm ở chỗ con.” Lãnh Sương Sương khê khàng trả lời.

“Nếu như hần đối xử không tốt với người, nhớ nói với ta, ta có thể tìm gã tính sổ.” Lãnh Tâm m khê thờ dài.

“Sư đệ đối với con rất tốt.” Lãnh Sương Sương lắc đầu. “Bây giờ con cũng cảm thấy rất tốt, người không cần phải lo lắng.”

“Sư tỷ còn chưa ngủ sao?” Lãnh Tâm m vừa muốn mở miệng, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa khe khẽ, tiếp đó thanh âm của Diệp Vô Ưu vang lên.

Lãnh Tâm m khê nhú mày, bước ra mở cửa phòng, đang định nói gì đó thì đã cảm thấy vòng eo chặt cứng, đã bị người ôm chặt.

“Thả ta ra!” Lãnh Tâm m gắt. Chỉ là, lời vừa dứt liền cảm thấy toàn thân đã bay lên. Sau đó thân thể hạ xuống giường, một nam nhân có mùi vị quen thuộc cũng đồng thời áp lên thân nàng.

“Sư đệ, ta ở đây cơ mà!” Lãnh Sương Sương không nhin được cất tiếng. Nàng cho rằng Diệp Vô Ưu đã nhằm Lãnh Tâm m với nàng.

Lãnh Sương Sương bước tới cạnh giường, định kéo Diệp Vô Ưu ra. Chỉ là Diệp Vô Ưu bất ngờ đưa tay tìm tới, nắm lấy tay nàng dùng lực kéo mạnh. Cả người nàng cũng vọt lên trên giường, sau đó nằm dài một chỗ cùng Lãnh Tâm m.

“Tử sắc lang, người muốn làm gì?” Lãnh Tâm m có chút tức giận hỏi. Nàng muốn giẫy ra khỏi Diệp Vô Ưu nhưng lại phát hiện bản thân mình căn bản không có cách gì động đây, liền biết rằng Diệp Vô Ưu vừa mới hạ cấm chế đối với nàng.

“Sư phụ tỷ tỷ, kể từ đó tới giờ ta đều luôn rất mong nhớ.” Diệp Vô Ưu cười hi hi. Kể từ khi đoạt được tẩm thân xử nữ của Lãnh Tâm n tới nay, hần chưa hề có thêm cơ hội hưởng thụ hoa thơm. Đêm nay có cơ hội tốt như vậy, hần tự nhiên là không muốn bỏ qua.

Trên thực tế, ban đầu hần xác thật cũng nhằm Lãnh Tâm m thành Lãnh Sương Sương. Nhưng hần rất nhanh cũng đã nhận ra. Chỉ là một khi giai nhân đã ở trong lòng, hần không thể lại nghĩ đến chuyện nửa đường bỏ dỡ. Do đó hần liền quyết định đêm nay thưởng thức tư vị đồng sàng với sư đồ Lãnh Tâm m và Lãnh Sương Sương.

169. Quyển Viii Chương 1: Phong Cuồng Kịch Tình

“Sư phụ tỷ tỷ, ta rất muốn nàng!” Diệp Vô Ưu hi hi cười, vừa nói vừa bắt đầu cởi quần áo nàng. Lúc trước gã đã bị nha đầu mơ hồ Dạ Khanh Khanh đó làm cho lửa dục thiêu đốt, bây giờ **ng chạm với Lãnh Tâm m đại mỹ nhân, người khiến gã nhưng nhớ không người này, làm sao lại chịu phóng thích nàng đây? Còn như uy hiếp của Lãnh Tâm m thì gã đúng là không một chút quan tâm. Dù sao gã cũng tin tưởng rằng, Lãnh Tâm m nhiều nhất cũng chỉ là miệng cứng tâm mềm, sẽ không thực sự làm gì gã cả. Nếu như sợ uy hiếp, thì lần trước làm sao gã có thể có được thân thể băng thanh ngọc khiết của nàng.

Vừa bị gã cởi quần áo, lại vừa bị nắn bóp những bộ vị nhạy cảm, Lãnh Tâm m vừa xấu hổ lại vừa tức giận nhưng thúc thủ vô sách nên đành phải nhìn sang Lãnh Sương Sương đang nằm bên cạnh. Nàng phát hiện Lãnh Sương Sương đang nhìn mình bằng ánh mắt có chút cổ quái, dường như một chút ý định ngăn cản

Diệp Vô Ưu cũng không có. Mà không chỉ có vậy, Lãnh Sương Sương còn có vẻ như đang xem náo nhiệt bình thường.

“Sương Sương! Người còn không mau ngăn cản hắn?” Lãnh Tâm m không ngớt tức giận: “Người lại mặc cho hắn làm càn sao?”

“Ta cảm thấy như vậy rất tốt.” Lãnh Sương Sương đều đều nói: “Hắn thích làm gì, ta đều ủng hộ.”

“Người...” Lãnh Tâm m càng thêm tức giận. “Trong lòng người còn có sự phụ như ta đây hay không?”

“Từ khi ta còn bé, không phải là người nói sẽ muốn chiếu cố ta cả đời hay sao?” Lãnh Sương Sương không trả lời trực tiếp vào câu hỏi của Lãnh Tâm m mà hỏi ngược lại.

“Bây giờ người nói điều đó làm gì?” Lãnh Tâm m có chút tức giận nói.

“Người đã muốn chiếu cố ta cả đời, đương nhiên tốt nhất là luôn luôn cùng ở bên ta. Ta sau này cùng sự đệ luôn luôn ở cùng nhau, vậy người tất nhiên phải ở cùng một chỗ với hắn, như vậy chẳng phải tốt nhất sao?” Lãnh Sương Sương nhàn nhạt nói.

“Sự tỷ, tỷ thực sự nói rất đúng!” Diệp Vô Ưu vừa rồi mặc kệ Lãnh Tâm m cùng Lãnh Sương Sương đối thoại, chỉ rập tâm cởi quần áo của Lãnh Tâm m, đúng lúc gã vừa mới cởi đi mảnh vải cuối cùng trên người Lãnh Tâm m, nghe được Lãnh Sương Sương nói như vậy, không nhịn được tán thưởng một câu.

“Lưu manh đáng chết, người cầm miệng cho ta!” Lãnh Tâm m yêu kiều quát lên.

“Sự phụ tỷ tỷ, con người ta đây rất nghe lời, tỷ bảo ta cầm miệng, ta nhất định cầm miệng!” Diệp Vô Ưu hì hì cười, nói xong liền cúi người dán sát vào trên thân thể phong mãn của Lãnh Tâm m, hôn lên bờ môi đỏ mọng mềm mại của nàng. Bảo gã cầm miệng thì cầm miệng, có điều nhân tiện cũng phong bế miệng của Lãnh Tâm m.

Nhẹ hôn lên đôi môi anh đào của nàng, môi lưỡi quấn vào nhau, dây dưa nửa khắc, đến tận lúc thân thể Lãnh Tâm m dần dần bắt đầu phát nhiệt, Diệp Vô Ưu mới buông miệng nàng ra, di chuyển trận địa, chậm rãi đi xuống, hôn lên chiếc cổ trắng của nàng, lên bộ ngực sữa của nàng, rồi sau đó, ngậm lấy một hạt bồ đào tím đỏ trước ngực nàng, nhẹ nhàng mút lấy.

Lãnh Tâm m hơi thở gấp. Lúc này nàng cũng không còn mắng người, khuôn mặt thanh tú trắng nõn cũng bị bao phủ bởi màu hồng rực, răng ngà cắn chặt, muốn cố nén những tiếng rên rỉ sắp thoát ra từ trong cổ họng. Nàng không ngờ chính mình có dáng vẻ phóng đảng như vậy mà lại để cho Lãnh Sương Sương nhìn thấy, có điều, lúc này nàng cũng phát hiện, chính mình sắp không kiềm chế được.

Nàng hơi nhắm mắt lại, không dám nhìn Diệp Vô Ưu, lại càng không dám nhìn Lãnh Sương Sương bên cạnh. Ở sâu trong nội tâm, nàng cảm thấy một nỗi khát vọng không thể nói tên càng lúc càng bùng lên mãnh liệt.

Đột nhiên, Lãnh Tâm m cảm thấy một thân thể nhu nhuyễn trào lên trên thân hình mềm mại của nàng, mà thân thể này, rõ ràng là thân thể nữ nhân, bởi vì, nàng vẫn còn cảm giác được ngọc phong cao vút của người đó. Vội vàng mở to mắt, nàng phát hiện không biết vào lúc nào, Lãnh Sương Sương cũng đã không còn một mảnh vải che thân đang nằm sấp trên người nàng, rồi học theo động tác của Diệp Vô Ưu, ngậm lên điểm tinh hồng còn lại trước ngực Lãnh Tâm m.

“Ừm...” Dưới sự công kích đồng thời của Diệp Vô Ưu và Lãnh Sương Sương, Lãnh Tâm m rốt cuộc không thể kiên trì thêm nữa, môi anh đào hé mở, tiếng rên rỉ tiêu hồn nhẹ nhàng thoát ra.

Lãnh Sương Sương hành động có chút vụng về, thấy gì thì học nấy, Diệp Vô Ưu làm cái gì nàng cũng đi theo làm cái đó. Diệp Vô Ưu hôn lên da trắng mịn của Lãnh Tâm m, nàng cũng chìa chiếc lưỡi thơm màu đỏ tươi nhẹ nhàng liếm lên thân thể mềm mại của Lãnh Tâm m, khi tay của Diệp Vô Ưu tập kích vào vùng cấm của Lãnh Tâm m, ngọc thủ mềm mại của Lãnh Sương Sương, liền lập tức cũng đi theo.

“Hỗn đản, giải khai cấm chế cho ta!” Lãnh Tâm m rên rỉ, nghiêng răng nói.

.Diệp Vô Ưu xoay mình, ngồi trên cơ thể nàng, trong lòng lửa dục hừng hực thiêu đốt, tay điểm vài cái, giải khai cấm chế cho nàng, sau đó, liền tách đôi đùi ngọc của nàng ra, đột nhiên uốn eo lên, cuối cùng ấn mạnh một cái, tiến sâu vào trong thân thể mềm mại của nàng.

Lửa dục sớm đã thiêu đốt thân thể Diệp Vô Ưu, giờ phút này tất nhiên không còn có một chút điểm ôn nhu, dùng sức công kích ngọc thể mềm mại của Lãnh Tâm m, giống như thủy triều xung kích sâu vào, khiến Lãnh Tâm m cũng từ từ mất phương hướng, dần dần, nàng tựa hồ quên bên cạnh còn có Lãnh Sương Sương đang nhìn, chỉ biết nhịp theo sự xung kích của Diệp Vô Ưu và tiếng rên nhẹ càng lúc càng phóng đảng, cũng từ trong miệng nàng không ngừng phiêu xuất.

Dưới sự kích tình điên cuồng liên tục chừng gần nửa canh giờ, tuy thể chất Lãnh Tâm m xuất sắc phi thường, nhưng mà cuối cùng cũng thất trận. Sau khi Diệp Vô Ưu học xong Song Tu công pháp, ở phương diện năng lực kiên trì này tựa hồ tăng rất nhanh.

“Không... không được... người... người... đi kiểm Sương Sương đi.” Lãnh Tâm m thở gấp, cảm nhận được trong cơ thể mình dục vọng kia vẫn thẳng cứng như cũ, không khỏi phải bắt đầu van xin, mà lúc này, người mà nàng luôn luôn yêu quý là Lãnh Sương Sương, cũng đem ra bán đứng.

Lãnh Sương Sương ở bên cạnh nhìn màn kịch kịch tình lớn cả nửa ngày, xuân triều (dâm thủy) lại sớm đã tràn lan. Lãnh Tâm m nói còn chưa nói xong, nàng liền đưa bàn tay tuyết bạch như ngó sen ra, quần lấy Diệp Vô Ưu. Diệp Vô Ưu cũng mừng rỡ di chuyển trận địa, bắt đầu tận tình hưởng thụ Lãnh Sương Sương vốn đã bị gã cày bừa kỹ lưỡng.

Có lẽ vì là lần đầu tiên được sư đồ Lãnh Tâm m và Lãnh Sương Sương cùng bồi tiếp trên giường nên Diệp Vô Ưu đêm nay đặc biệt hưng phấn, trên ngọc thể kiều mĩ của Lãnh Tâm m và Lãnh Sương Sương qua qua lại lại chinh chiến vài lần, cuối cùng mới kiệt hết tinh lực, liền nằm ở giữa hai nàng, mỗi tay ôm lấy một thân thể xích lôa, kết thúc trận cuồng hoan này.

“Hỗn đản! Không được ngủ, ta có việc cần nói với người!” Thấy Diệp Vô Ưu nhắm mắt lại muốn ngủ, Lãnh Tâm m bỗng hung hãn véo gã một cái, tức giận nói.

“Sư phụ tỷ tỷ, ta thực là vì tỷ cúc cung tận tụy đến gần chết mới dừng lại, tỷ vẫn đối xử với ta như vậy sao?” Diệp Vô Ưu mặt như khóc tang nói.

Lãnh Tâm m sắc mặt hơi đỏ lên, hừ một tiếng: “Người lại hồ thuyết bát đạo, ta bảo người làm vậy ư!”

“Sư phụ! người cùng sư đệ từ từ nói chuyện nhé, ta mệt quá, ngủ trước đây.” Lãnh Sương Sương liền ngáp một cái, lẩm bẩm nói.

“Sư phụ tỷ tỷ, chẳng lẽ người vẫn còn muốn...” Diệp Vô Ưu hì hì cười, thò tay ôm lấy thân thể mềm mại xích lôa của nàng vuốt ve. Mặc dù đã không còn chút khí lực nào, nhưng gã vẫn cứ có chút không ngoan ngoan khai du mọi nơi trên thân thể nàng.

“Ta hỏi người, người hôm nay đã đi làm cái gì, vì sao mà buổi tối mới quay về?” Lãnh Tâm m có chút tức giận hung hãn véo vào tay gã một cái.

Diệp Vô Ưu bị đau, rút tay trở về, thuận miệng nói: “Không có làm gì cả, ra ngoài đi dạo gặp được một nha đầu gốc ghéech, chỉ có vậy thôi.”

“Nha đầu gốc ghéech nào?” Lãnh Tâm m có chút không vui. “Người trở về muộn như vậy chắc là vì cùng nữ nhân khác vui vẻ phải không?”

“Sư phụ tỷ tỷ, người ghen hay sao?” Diệp Vô Ưu cười hì hì hỏi, thần sắc rất vui vẻ.

“Quý mới ghen vì người!” Lãnh Tâm m hừ một tiếng. “Ta nói cho người biết, người sau này phải bồi tiếp Sương Sương nhiều, nếu không sẽ không xong với ta đâu!”

“Sư phụ tỷ tỷ, người yên tâm đi, ta nhất định sẽ bồi tiếp sư tỷ nhiều, bất quá, ta cũng còn muốn bồi tiếp người nhiều nữa.” Diệp Vô Ưu cười hì hì, liền đó có chút ý tứ bất hảo nhỏ giọng nói: “Thực ra ta còn có một biện pháp có thể cho phép ta bồi tiếp sư tỷ trong thời gian lâu hơn.”

“Biện pháp gì?” Lãnh Tâm m mặc dù cảm thấy Diệp Vô Ưu không có lời tốt đẹp gì, nhưng vẫn không nhịn được hỏi.

“Nếu sau này người cùng sư tỷ mỗi đêm đều ở cùng một chỗ, ta đây vừa có thể bồi tiếp sư tỷ lại có thể bồi tiếp người, nói như vậy, thời gian bồi tiếp sư tỷ tự nhiên nhiều hơn một chút.” Diệp Vô Ưu nói nhẹ vào bên

tai nàng: “Hơn nữa, ba người chúng ta còn có thể thường xuyên trải qua cảnh tượng như đêm nay, sự phụ tử, người có chịu không?”

“Tốt cái đầu đáng chết người!” Lãnh Tâm m tức tối mắng. “Sắc lang đáng chết, lẽ nào tưởng là ta không biết người muốn cái gì? Nói cho người biết, chỉ một lần này thôi, sau này ta sẽ không cho người làm thế nữa!”

Lãnh Tâm m trong chớp mắt hiểu được Diệp Vô Ưu nói là vì có thể bồi tiếp Sương Sương lâu, trên thực tế lại là muốn cả nàng cùng Lãnh Sương Sương bồi tiếp hắn trên giường.

“Thôi, sắc lang đáng chết, không nói về chuyện này nữa. Hôm nay ta xuất cung đến tìm người là có việc thương lượng.” Không chờ Diệp Vô Ưu nói chuyện, Lãnh Tâm m lại mở miệng nói.

“Ừc, ta còn tưởng rằng người nhớ ta nên mới xuất cung đến tìm ta chứ!” Diệp Vô Ưu thuận miệng nói. Tiểu tử này rõ ràng biết Lãnh Tâm m không thể vì nguyên nhân này mà đi ra ngoài, nhưng mà vẫn còn muốn trêu ghẹo nàng vài câu.

“Ta muốn mời người cùng vào cung một chuyến, giúp ta bảo vệ Tuyết Minh Cương.” Lãnh Tâm m nhìn hắn khinh khỉnh. “Mặt khác, ta muốn người giúp ta thỉnh Hoa Vân La cùng Giang Thiên Thiên tới hỗ trợ.”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao bỗng nhiên yêu cầu nhiều người bảo vệ hắn như thế?” Diệp Vô Ưu hơi sững sốt.

“Vài ngày nữa, Tuyết Minh Cương và vài hoàng tử khác sẽ cùng đi với hoàng thượng ra ngoại thành săn bắn. Ta lo là Tuyết Minh Văn sẽ phái người ám sát Tuyết Minh Cương trong thời gian này cho nên muốn tìm vài cao thủ bảo vệ hắn.” Lãnh Tâm m cũng không che dấu, nói ra sự thật.

“Hoàng thượng đó không phải nói đã sắp chết sao? Tại sao còn có thể đi ra ngoài săn bắn?” Diệp Vô Ưu có chút kỳ quái hỏi.

170. Chương 2: Mỹ Nữ Hộ Vệ Đội

“Như vậy à, khi nào thì cuộc đi săn diễn ra?” Diệp Vô Ưu thuận miệng hỏi.

“Ngày mai đã phải xuất phát. Địa phương săn bắn cách hoàng cung hơn mười dặm, bên đó có một hành cung của Hoàng thượng, gọi là Thú Liệp sơn trang, trước kia hắn thường xuyên đến đó săn bắn.” Lãnh Tâm m hừ một tiếng: “Nếu không vì sự tình đột ngột khiến ta có phần không kịp ứng phó đó, ta cũng sẽ không chạy tới tìm người, hơn nữa sẽ không bị tên hỗn đản đáng chết nhà người chiếm tiện nghi!”

“Sự phụ tử tử! Người đừng oán trách, chẳng phải vừa rồi người cũng rất vui vẻ sao?” Diệp Vô Ưu cười hề hề nói.

“Người...” Lãnh Tâm m vừa thẹn vừa tức, bèn lại xuất ra tuyệt chiêu của nữ nhân thường dùng, hung hãn véo vào lưng của Diệp Vô Ưu không ngừng đồng thời nhếch miệng mắng nhiếc đến khi có chút hả giận mới thôi.

“Mưu sát thân phụ cũng không cần gấp như vậy mà!” Diệp Vô Ưu lại nói thêm một câu.

“Người mà hồ thuyết bát đạo nữa ta sẽ khiến cho người làm thái giám!” Lãnh Tâm m tức tối nói.

“Không được đâu, so với mưu sát thân phụ càng cực kỳ hiểm độc hơn đó!” Diệp Vô Ưu kêu to, nhưng hiển nhiên là không chút sợ hãi. Gã không tin Lãnh Tâm m sẽ làm như vậy thật.

Lãnh Tâm m thấy càng thêm bức tức. Cầu véo thì gã sẽ kêu đau, đau xong thì lại giống như cũ, mà uy hiếp thì cũng chẳng có chút hiệu quả nào. Đánh nhẹ thì cũng vô dụng mà đánh mạnh lại sợ gã bị thương. Đến lúc này, nàng thực sự vẫn không biết đối phó với gã như thế nào. Ngẫm lại trước kia khi còn chưa thất thân với gã, vẫn không cách gì bắt bí gã, huống chi bây giờ lại đã trao thân cho gã? Nghĩ vậy, nàng thầm thở dài trong lòng, quyết định không còn tiếp tục cùng gã so đo quá đáng nữa mà sẽ thuận theo suy nghĩ của gã.

“Tóm lại, ta hỏi người, cuối cùng có giúp ta không?” Lãnh Tâm m yêu kiều hừ một tiếng nói. “Cho dù không giúp, ta sẽ không cầu xin người đâu!”

“Sư phụ lão bà có lệnh, ta có thể không giúp sao?” Diệp Vô Ưu cười hì hì nói. Gã cũng không gọi sư phụ tỷ tỷ, đổi sang gọi là sư phụ lão bà.

“Nhớ kỹ nhất định phải dẫn Hoa Vân La tới đây. Thú Liệp sơn trang chiếm cứ một khu vực rất lớn, phạm vi săn bắn cũng khá rộng, đến lúc đó Hoàng thượng căn bản là không thể khống chế được toàn bộ tình hình, nếu như người của Tuyết Minh Văn động thủ lúc đó, thì hoàn toàn có thể giấu diếm được hoàng thượng.” Trong ngữ khí của Lãnh Tâm m có chút lo lắng. “Ta chủ yếu lo là Tô Tổ Tô sẽ tự mình động thủ. Đám thủ hạ tám tỷ muội đồng sinh đó của nàng tâm ý tương thông, nói về hợp tác ám sát, người bình thường đều không thể chống cự lại, trừ phi là loại cao thủ như Hoa Vân La, nếu không sợ rằng khó có thể bảo vệ Tuyết Minh Cương.”

“Khi Tuyết Minh Cương ở trong cung, mọi người bảo vệ hẩn thế nào?” Diệp Vô Ưu có chút tò mò hỏi.

“Khi hẩn ở trong cung, chủ yếu là cao thủ Ma tông chúng ta bảo vệ hẩn ở Thái Tử phủ, phía trong hoàng cung ta cũng sắp xếp rất nhiều cao thủ. Mặc dù thân thủ bọn họ không thể coi là đỉnh cao, nhưng nhân số rất nhiều, hơn nữa Tuyết Minh Cương rất ít rời Thái Tử phủ và ta cũng không cho phép người không đáng tin cậy tiếp cận hẩn, cho nên, Tuyết Minh Văn muốn giết chết hẩn cũng rất khó khăn rất. Mặt khác, Tuyết Minh Văn cũng không dám động thủ ở trong hoàng cung, bởi vì làm việc xấu sẽ kinh động Hoàng thượng. Mặc dù hoàng thượng có bệnh trầm trọng, nhưng thân tín của hẩn không ít, bên mình còn có một ít cao thủ ẩn tàng, nếu như Tuyết Minh Văn vọng động, dù có giết được Tuyết Minh Cương, cũng khó có thể đạt được ngôi vị Thái tử.”

Lãnh Tâm m phân tích một cách có thứ tự nói: “Cho nên việc đi săn bắn lần này, chính là cơ hội tốt nhất cho Tuyết Minh Văn. Ta có linh cảm là hẩn nhất định sẽ động thủ vào thời gian này.”

“Ám sát?” Diệp Vô Ưu đột nhiên lầu bầu. “Chẳng lẽ là Tô Tổ Tô muốn nàng ấy hỗ trợ giết người?”

“Người nói cái gì?” Lãnh Tâm m có chút kỳ quái, những lời này của Diệp Vô Ưu có phần không có đầu đuôi.

“Úc, không có gì, sư phụ lão bà người cứ yên tâm. Người muốn ta giúp, ta nhất định sẽ làm tốt.” Diệp Vô Ưu vội vàng nói: “Ngày mai, lúc nào phải đi Thú Liệp sơn trang kia?”

Hẩn cũng vừa mới nghĩ tới Lâm Thanh Diệp. Lâm Thanh Diệp muốn ám sát Tuyết Minh Cương, Tô Tổ Tô cũng có thể muốn ám sát hẩn, sự liên hệ này hiện ra không khỏi khiến cho Diệp Vô Ưu nghi ngờ rằng Tô Tổ Tô yêu cầu Lâm Thanh Diệp ám sát Tuyết Minh Cương.

“Giữa trưa ngày mai sẽ khởi hành, trước lúc đó ta sẽ về cung trước, sau đó đem cho các người y phục thị vệ cung đình, đến lúc đó các người thay là được.” Lãnh Tâm m trả lời. “Hồn đản đáng chết! Còn không đến vài canh giờ nữa là tới trưa, ta muốn ngủ, không được quấy rầy ta!”

Diệp Vô Ưu đêm nay làm lụng vất vả quá độ, bản thân cũng mệt rã rời, tất nhiên sẽ không trêu chọc Lãnh Tâm m nữa. Chẳng bao lâu, gã cũng liền đi vào giấc ngủ say.

o0o

Diệp Vô Ưu thức dậy rất sớm, đương nhiên không phải là bản thân muốn thức dậy sớm như vậy, mà vì Lãnh Tâm m đã cầu rất đau làm cho gã phải tỉnh giấc. Gã mơ mơ màng màng mở mắt, phát hiện Lãnh Tâm m cùng Lãnh Sương Sương đều đã y phục chỉnh tề, mà Lãnh Tâm m cũng mặc gã có nguyện ý hay không, bắt đầu mặc quần áo cho hẩn. Chỉ có điều không biết rằng trình độ giúp người mặc quần áo của nàng thực sự không cao minh hay là cố ý mà nhìn cách nàng giúp Diệp Vô Ưu mặc y phục lại giống như là đang hành hạ người. Chính vì thế Diệp Vô Ưu dù không muốn tỉnh cũng phải dậy.

“Sư phụ lão bà! Người làm gì đó, ta vẫn rất buồn ngủ!” Diệp Vô Ưu oán trách nói. Ai bảo gã tới qua nỗ lực như vậy nên chẳng trách bây giờ còn buồn ngủ? Tiểu tử này chỉ lo vui sướng, không chịu song tu, nếu không thì gã vẫn có thể khôi phục thể lực.

“Dậy mau! Người đã đồng ý giúp ta, giờ còn không đi làm đi!” Lãnh Tâm m có phần không vui: “Chỉ còn hai canh giờ nữa là chính Ngọ, người còn không đi tìm bọn Hoa Vân La để nói rõ sự việc sao!”

“Được rồi, ta đi ngay đây.” Diệp Vô Ưu có chút đành chịu, nhưng trong lòng lại không cho là đúng, ở địa vị của hắn, chỉ cần đến nói một tiếng với Hoa Vân La là có thể xong, nàng nhất định sẽ đáp ứng.

Lúc đầu hắn vẫn còn không muốn ngồi dậy, chỉ là đột nhiên nhớ tới nha đầu Dạ Khanh Khanh đó vẫn còn ở phía tây thành chờ hắn, hiện tại thời gian đã không còn sớm, hắn cũng phải đến Duyệt Tân khách điểm xem nàng ta rời đi chưa. Nha đầu này quá mức mơ hồ (lơ mơ), một khi không cẩn thận bị người lừa đi, thì thật là thiếu sót lớn.

Bên phía Hoa Vân La ngược lại rất thuận lợi, lập tức đồng ý về việc đáp ứng xuống núi, nhưng có một chút phiền toái nhỏ nhỏ là nàng không muốn mặc quần áo thị vệ, nói rằng cái đó trông không đẹp, hơn nữa nàng vẫn còn có thêm lý do, Giang Thiên Thiên nhỏ bé như vậy, căn bản không có quần áo thị vệ có thể mặc vừa, cho nên nàng cũng không mặc.

Sau đó không có cách nào, Diệp Vô Ưu đành phải lại chạy về tìm Lãnh Tâm m. Kết quả Lãnh Tâm m nói với hắn, kỳ thực không mặc quần áo thị vệ cũng được, nàng bảo mặc quần áo thị vệ, chỉ là không muốn các nàng bị người nhìn nhiều quá mà thôi.

Diệp Vô Ưu không ngớt buồn bực, bởi vì dung mạo Hoa Vân La, bất luận nàng ăn mặc thành hình dạng thế nào đều sẽ khiến cho người nhìn chăm chú, sớm biết nguyên nhân này của Lãnh Tâm m, hắn căn bản khỏi phải giải thích với Hoa Vân La về việc mặc quần áo thị vệ, bất quá, mặc kệ nói thế nào, việc này cuối cùng cũng giải quyết xong.

Đương nhiên, vẫn còn có một chút ngoài ý muốn, đó là Tống Loan cũng muốn đi theo, mà Triệu Thiên Tâm cũng tâm huyết dâng trào, nói muốn đi theo du ngoạn.

“Thiên Tâm tỷ tỷ của ta à, chúng ta không phải đi chơi bởi đâu biết không?” Diệp Vô Ưu có chút dở khóc dở cười nói.

“Mặc kệ, dù sao ta cũng muốn đi.” Triệu Thiên Tâm yêu kiều hừ một tiếng, “Người đi nói cho Lãnh Tâm m biết, ta đây là vì muốn tốt cho nàng, vạn nhất Tuyệt Minh Cương kia bị người ám sát thành trọng thương, có ta ở đó, vẫn còn kịp thời cứu hắn một mạng!”

Chưa nói đến cái khác, lý do này của Triệu Thiên Tâm vẫn thực sự rất xác đáng, sau khi Diệp Vô Ưu nói những lời này với Lãnh Tâm m, nàng ngay lập tức liền đồng ý cho phép Triệu Thiên Tâm cũng cùng đi, cuối cùng, Hàm Yên, Mộ Dung Tiểu Tiểu còn có Lam Tiểu Phong ba người, cũng muốn đi dự xem náo nhiệt, có thể nói là huy động toàn bộ lực lượng tham gia, đến lúc này, thế là, một nhánh hộ vệ đội cường đại chủ yếu do mỹ nữ tạo thành, đã được tổ chức ra như vậy.

Mà lúc này, Lãnh Tâm m cuối cùng cũng yên lòng, mặc dù vẫn còn chưa tới giữa trưa, nàng liền đã đứng dậy vào cung.

Diệp Vô Ưu chính vào lúc này, lén lút chuẩn ra khỏi khách điểm, hướng về phía tây thành chạy tới. Tiểu mỹ nữ Dạ Khanh Khanh kia, không biết có phải là đang chờ sốt ruột không.

Đến lúc Diệp Vô Ưu nhìn thấy Dạ Khanh Khanh, lại phát hiện, nha đầu kia hiện tại chính đang rất vui vẻ ăn điểm tâm, mà bên cạnh, lại còn có một người quen của hắn, bất ngờ là Lâm Thanh Diệp.

“Hàm Yên tỷ tỷ, tỷ mới đến sao?” Nhìn thấy Diệp Vô Ưu, Dạ Khanh Khanh có chút thần sắc không vui: “Ta chờ đợi tỷ lâu lắm rồi!”

“Cái này... Ta có chút việc.” Diệp Vô Ưu vội vàng nói: “Khanh Khanh à, nàng hãy ăn sáng đi, ta cùng vị tỷ tỷ này có chút việc muốn bàn bạc.”

“Úc, biết rồi, Thanh Diệp tỷ tỷ rất tốt đấy nhé, tỷ ấy nói là rất quen thuộc với Hàm Yên tỷ tỷ người đấy!” Dạ Khanh Khanh không nhéo gật đầu nói.

Diệp Vô Ưu nắm lấy Lâm Thanh Diệp kéo ra cửa, sau đó thấp giọng nói: “Thanh Diệp tỷ tỷ, giúp ta một việc gấp.”

“Việc gấp gì? Người yên tâm, ta không nói ra thân phận của người đâu.” Lâm Thanh Diệp cười nhẹ, nhỏ giọng nói.

“Ta biết mà! Ta tin tưởng rằng Thanh Diệp tỷ tỷ ngươi sẽ không nói bừa bãi.” Diệp Vô Ưu nói nhanh: “Chỉ là ta mấy ngày nay có chút việc, không có cách gì chiều cổ Khanh Khanh, mà giao cho người khác, ta cũng lo lắng, cho nên, ta muốn thỉnh cầu ngươi giúp ta chiều cổ nàng một chút.”

“Việc này à, không có vấn đề gì. Ta sẽ chiều cổ tốt nàng.” Lâm Thanh Diệp hoàn toàn đáp ứng ngay: “Khanh Khanh cực kỳ đáng yêu, ta rất thích nàng ấy.”

“Thanh Diệp tỷ tỷ, vậy xin nhờ tỷ nhé. Vài ngày nữa ta trở về tìm ngươi, nếu như làm thất lạc Khanh Khanh, tỷ có thể dùng chính bản thân mình bồi thường đấy.” Diệp Vô Ưu cười hì hì.

Lâm Thanh Diệp sắc mặt hơi hơi đỏ lên, liếc mắt hàm chứa chút thẹn thùng yêu kiều nhìn Diệp Vô Ưu, xoay người đi vào trong.

Diệp Vô Ưu đi theo vào, nói cho Dạ Khanh Khanh biết hẳn có việc vắng mặt mấy ngày này, dặn nàng ở cùng với Lâm Thanh Diệp trong những ngày này. Dạ Khanh Khanh hiển nhiên đối với Lâm Thanh Diệp cảm thấy cũng rất tốt, có thể cùng với Lâm Thanh Diệp ở chung một chỗ đùa giỡn cũng rất vui vẻ, chỉ là, lại liên tục nói mấy lần bảo Diệp Vô Ưu trở về sớm một chút bồi tiếp nàng. Đường qua thời gian ngắn ngủi, nàng đã không muốn xa gã một chút nào.

oOo

Giữa trưa, đoàn người Diệp Vô Ưu do Lãnh Tâm m chỉ huy đã gặp đoàn xe của Thái tử Tuyết Minh Cương, sau đó, toàn bộ tiến về phía Thú Liệt sơn trang.

Và Diệp Vô Ưu, cuối cùng cũng nhìn thấy được Tuyết Minh Cương.

171. Chương 3: Thú Liệt Sơn Trang

Nhìn nhóm người Diệp Vô Ưu, trong mắt Tuyết Minh Cương lóe lên một tia kinh ngạc. Lúc này Diệp Vô Ưu đích thị có cảm giác hài lòng vì không thấy Tuyết Minh Cương dùng ánh mắt hao sắc nhìn Hoa Vân La và đương nhiên với hắn cũng vậy.

Tuyết Minh Cương ngồi trên xe ngựa đi chậm rãi, Lãnh Tâm m đi sát ngay bên xe còn bọn Diệp Vô Ưu thì ở sau một chút, phía sau nữa là mười đại nội thị vệ.

“Lãnh cô nương, đám người mới này có phải là những cao thủ do cô nương thỉnh mời không?” Tuyết Minh Cương hạ thấp giọng nói, có thể thấy hắn đối với Lãnh Tâm m khá là khách khí

“Đúng! Điện hạ hãy yên tâm, có họ nơi đây thì sự an toàn của người không còn phải lo lắng nữa.”

“Lãnh cô nương đã an bài thì ta thật sự yên tâm.” Tuyết Minh Cương vội vã gật đầu nói. “Có điều Lãnh cô nương có thể giới thiệu thân phận của họ cho ta biết được không?” Ta thật sự rất có hảo cảm với họ.

“Điện hạ đã muốn biết thì đương nhiên là ta phải nói rồi.” Lãnh Tâm m điềm đạm nói: “Người mặc bạch y chính là Vô Song Cung chủ Hoa Vân La, hiện nay là đệ nhất cao thủ trên Tiên băng.”

Tuyết Minh Cương đối với tu tiên giả thật sự biết không ít, nên khi biết được mỹ nữ xinh đẹp như thiên tiên kia là Hoa Vân La thì không khỏi bị chấn kinh đồng thời tâm lý cũng yên tâm hơn nhiều. Đã có Tiên băng đệ nhất cao thủ bảo hộ thì sao mà hắn bất an cho được.

“Tiếp theo là tiểu nữ hài tên gọi là Giang Thiên Thiên, bài danh thứ hai trên Tiên băng.” Lãnh Tâm m tiếp tục giới thiệu: “ Còn nam tử ở phía sau tên gọi là Diệp Vô Ưu.”

“Là nam chứ không phải là nữ tử cả nam trang à?” Tuyết Minh Cương liền hỏi.

“Hắn là nam, chỉ có điều hơi giống nữ tử thôi. Hắn rất giống với mẹ.” Trong tâm Lãnh Tâm m không khỏi có cảm giác khác lạ. Nàng đương nhiên biết rõ Diệp Vô Ưu không phải nữ và đêm qua hắn đã tung hoành trên người nàng như thế nào.

“Mẫu thân hắn là ai ”Tuyết Minh Cương không nhịn được liền hỏi.

“Mẫu thân hần tên là Yến Ngọc Dao, chính là Vân Mộng đệ nhất Tiên tử.” Lãnh Tâm m nhẹ nhàng nói. “Còn bên cạnh Diệp Vô Ưu chính là Sương Sương.”

“Sương Sương thật là giống với mẫu thân của nàng.” Tuyết Minh Cương nói rồi quay đầu lại: “Lãnh cô nương, còn phía sau là ai vậy?”

“Đương nhiên là Điện hạ đã biết Y cốc Triệu Thiên Tâm nên ta không cần phải giới thiệu, bên cạnh đó là Tự Kiếm các Tổng Loan và là đỉnh đỉnh đại danh Đa tình công tử Lam Tiểu Phong, phía sau là hai nữ tử, một tên là Hàm Yên, chính là thị nữ của Diệp Vô Ưu và người còn lại là Mộ Dung Tiểu Tiểu đến từ Thiên Lôi môn.” Lãnh Tâm m thở ra rồi nói: “Tóm lại là Điện hạ cứ yên tâm. Có những người này ở đây thì ta tin rằng người sẽ Thú Liệp sơn trang an toàn.”

“Lãnh cô nương không cần phải lo lắng quá.” Tuyết Minh Cương nhẹ nhàng nói: “Những năm gần đây nếu không có nàng giúp thì có lẽ ta đã không còn sống nữa, chỉ là năng lực của ta có hạn nên cho tới tận bây giờ cũng hoàn thành được tâm nguyện của nàng.”

“Điện hạ không cần quá chú ý về việc này. Ta nhất định sẽ tiếp tục giúp đỡ người.” Lãnh Tâm m trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Thành công hay không thực sự không hề quan trọng. Điều quan trọng hơn là chúng ta phải tận lực.”

“Ta hiểu! Ta nhất định sẽ nỗ lực hoàn thành việc này.” Tuyết Minh Cương nhìn Lãnh Tâm m với ánh mắt kì dị: “Không kể là chuyện gì, ta nhất định sẽ không để Lãnh cô nương phải thất vọng.”

“Điện hạ! Có một vấn đề là...” Lãnh Tâm m ở bên cạnh hạ thấp giọng nói: “Hôm nay ta mới được những người này tạm thời có thể bảo hộ Điện hạ nhưng thật sự họ không phải là thủ hạ của ta, chỉ có thể nhờ họ một hai lần nhưng không thể yêu cầu họ giúp cả đời được, còn bên cạnh Tuyết Minh Văn là Tổ Y môn toàn tâm toàn ý giúp đỡ khiến chúng ta rơi vào thế bị động.”

“Thật sự thì không phải không có biện pháp. Lần này chính là là cơ hội rất tốt để ám sát Tuyết Minh Văn.” Tuyết Minh Cương thấp giọng nói: “Chỉ có điều không biết những vị bằng hữu mà Lãnh cô nương mời đến có sẵn lòng giúp đỡ hay không thôi.”

“Nếu như Điện hạ đã quyết, ta có thể thử tìm cách để thuyết phục họ giúp đỡ.” Lãnh Tâm m trầm ngâm nói. Nói là thuyết phục họ nhưng thật tế chỉ cần thuyết phục Diệp Vô Ưu, mà nàng nghĩ muốn thuyết phục được Diệp Vô Ưu cũng đơn giản chỉ cần để cho hần chiếm được một ít tiện nghi.

“Lãnh cô nương, điều này thì nàng tự quyết định đi.” Tuyết Minh Cương hạ thanh âm cực thấp.

“Kì thật thì Điện hạ cũng không cần phải giết Tuyết Minh Văn.” Lãnh Tâm m do dự nói.

Tuyết Minh Cương biến sắc mặt sau đó lại khó khăn lắc đầu: “Ta biết có thể dễ dàng hơn nhưng chỉ là ta không thể không làm.”

Lãnh Tâm m điềm đạm nói: “Thật ra theo ta thì hai điều này không có gì khác biệt lắm.”

“Lãnh cô nương, đây chỉ là bất đắc dĩ chứ ta cũng thật sự không muốn phải dùng biện pháp này.” Tuyết Minh Cương trầm giọng nói: “Đây là chọn lựa cuối cùng của ta, nàng có hiểu ý của ta chứ?”

“Đương nhiên tôi hiểu.” Lãnh Tâm m gật gật đầu. “Khi có thời cơ thì ta tự có hành động.”

“Thật là phiền Lãnh cô nương quá.” Tuyết Minh Cương cảm kích nói.

“Đây là phận sự của ta mà.” Giọng Lãnh Tâm m bình thản trở lại

o0o

Thú Liệp sơn trang chính là hành cung của hoàng đế nên đương nhiên là hết sức hào hoa và được quân đội giới bị hết sức nghiêm.

Tuyết Minh Cương và mọi người cuối cùng đã đến Thú Liệp sơn trang. Sau khi an bài tất cả Tuyết Minh Cương liền đến gặp phụ thân hần là đương kim hoàng thượng Phiêu Tuyết đế quốc. Lãnh Tâm m đi cùng với hần nhưng đám người Diệp Vô Ưu thì nhân tản đi dạo trong Thú Liệp sơn trang.

“Ca ca! Nơi này so với Vô Ưu sơn trang thì tuyệt hơn nhiều.” Thiên Thiên yêu kiều nói. “Ồi, hay là chúng ta đổi nơi này thành Vô Ưu sơn trang đi!” Diệp Vô Ưu im lặng, tiểu nha đầu này thật lớn gan, dám định chiếm hành cung của hoàng thượng.

Hắn thật sự là vô ngôn, còn Hoa Vân La ở bên cạnh phụ họa: “Đúng đấy, Thiên Thiên nói rất có lý, chúng ta đổi nơi này thành Vô Ưu sơn trang đi.”

“Muội đồng ý!” Hàm Yên ở bên cười hi hi nói. “Mọi người đã có Vô Ưu sơn trang ở tại Bách Hoa đế quốc, rồi có Hàm Yên sơn trang tại Phiêu Tuyết đế quốc. Sau này chúng ta lại đến Vọng Nguyệt đế quốc rồi Kinh Phong đế quốc kiến tạo mỗi nơi một tòa đại trang viện thế là hoàn hảo!”

“Sao lại gọi là Hàm Yên sơn trang? Muội nghĩ nên gọi Thiên Thiên sơn trang nghe hay hơn!” Giang Thiên Thiên không phục nói.

“Ồi! Thiên Thiên muội không phải muốn tranh với ta đấy chứ. Tỉ lớn hơn nên muội phải nghe lời tỉ chứ!” Hàm Yên bắt mẫn đáp lại.

“Không đúng! Muội nhỏ hơn nên tỉ phải nhường muội mới phải.” Giang Thiên Thiên cũng không chịu lép lập tức phản bác. “Không được, muội nhỏ hơn nên phải nghe lời tỉ.” Hàm Yên uốn lưỡi nói.

“Chúng ta đấu xem ai lợi hại hơn thì phải nghe người đó được không?” Giang Thiên Thiên ngẫm nghĩ nói.

“Không được đâu!” Hàm Yên nghe thế vội vàng nói: “Thiên Thiên muội, chúng ta là bằng hữu, tại sao lại phải tỷ đấu.” Nghe mấy nữ nhân đấu võ miệng ầm ĩ, Diệp Vô Ưu ở bên cạnh bức bối nói: “Thật là không thể chịu được các người. Nơi đây là hành cung của hoàng đế, các người tranh chấp cái gì?”

“Bây giờ không phải của chúng ta nhưng chưa chắc là tương lai sẽ không phải!” Thiên Thiên bắt phục nói: “Ca ca, muội rất thích nơi này, huynh cho muội có được không?”

“Điều này sau này hãy nói, chúng ta trước hết hãy đi xem một vòng đã.” Diệp Vô Ưu không khỏi sầu muộn vì tiểu nha đầu này lại nhờ hắn lấy cho nàng cả tòa sơn trang, hơn nữa trong cô nhóc này dường như cứ thích gì là muốn lấy cái đó. Chắc là phải để Hoa Vân La thường xuyên giáo huấn nàng mới được.

Trong lúc nhóm Diệp Vô Ưu đi dạo trong Thú Liệp sơn trang thì Tuyết Minh Văn đang thảo luận tình hình với Tô Tổ Tổ.

“Tô tiên tử, mọi việc đã an bài ổn thỏa rồi chứ?” Tuyết Minh Văn hỏi.

“Sự tình có chút phiền toái, vì hiện giờ có rất nhiều cao thủ bên cạnh Tuyết Minh Cương. Chúng ta đã đánh giá thấp Lãnh Tâm m, không nghĩ rằng cô ta có thể mời Hoa Vân La đến bảo hộ Tuyết Minh Cương.”

“Tô tiên tử, chúng ta phải làm thế nào bây giờ?” Tuyết Minh Văn nhíu mày hỏi.

“Kế hoạch động thủ tối nay có thể phải hoãn lại.” Tô Tổ Tổ trầm ngâm giây lát nói: “Nếu không tách được đám người của Hoa Vân La đó thì khó mà động thủ được.”

“Không sao, Thú Liệp hội diễn ra trong bảy ngày nên chúng ta còn nhiều cơ hội, vì thế không cần phải quá gấp.” Tuyết Minh Văn mỉm cười nói: “Tô tiên tử, ta tin rằng nàng có thể không chế sự tình.”

“Nhị điện hạ, Tổ Tổ nhất định sẽ tận lực.” Tô Tổ Tổ mỉm cười nói.

oOo

Đám người Diệp Vô Ưu tản bộ ngắm phong cảnh quanh Thú Liệp sơn trang đến tối thì Hàm Yên kêu la đói bụng nên quần nhân quay về Thú Liệp sơn trang. Vừa đến cửa sơn trang nhìn thấy một thiên tiên mỹ nữ từ phía đối diện đi lại. Người này dĩ nhiên là Tô Tổ Tổ.

“Diệp công tử, Hoa Cung chủ, thật là xảo hợp! Chúng ta giờ mới gặp mặt.” Tô Tổ Tổ mỉm cười hướng Diệp Vô Ưu yêu kiều nói.

“Tô tiểu muội thật là khéo nói. Vô Ưu và chúng ta đều đã biết nàng ở đây rồi, chỉ có điều không tiện đến chào hỏi mà thôi.” Hoa Vân La cười nhẹ nhàng đáp.

172. Chương 4: Sư Phó Lão Bà

“Có phải nói giỡn hay không, người có thể hỏi hần mà!” Hoa Vân La mê hoặc cười, nhìn Diệp Vô Ưu nói.

“Diệp công tử, đúng như thế ư?” Tô Tổ Tổ cười ngọt ngào, hỏi.

Diệp Vô Ưu đảo mắt lia lịa, lập tức thuyết đạo. Gã thật sự có chút chú ý Tô Tổ Tổ, không phải bởi vì nàng quá đẹp mà chủ yếu là bởi vì gã đã từng bị chộp một lần, có cừu oán không báo không phải là quân tử.

Đương nhiên, cổ nhân nói quân tử báo thù mười năm chưa muộn nên Diệp Vô Ưu cũng không vội báo thù. Mà thực ra lúc này gã cũng không có biện pháp báo thù nên chỉ có thể tiếp tục nghĩ đến Tô Tổ.

“Xem ra ta đoán không sai!” Tô Tổ Tổ nhẹ nhàng cười: “Diệp công tử, Hoa Cung chủ, Tô Tổ có một chút việc ở ngoài nên phải đi trước đây.”

Tô Tổ Tổ bước ra ngoài, thân ảnh tuyệt mỹ biến mất rất nhanh trước tầm mắt của mọi người, bất quá trong khi nàng rời đi, Diệp Vô Ưu nhìn nàng kỳ quái vì bên tai đột nhiên vang lên một thanh âm rất nhỏ, mà rõ ràng là của Tô Tổ Tổ.

“Giờ tỵ đêm nay Tô Tổ chờ đại giá của công tử ở phía bắc, cách Liệp Thú sơn trang hai dặm.” m thanh của Tô Tổ Tổ vang lên trong tai của Diệp Vô Ưu: “Có sự tình quan trọng liên quan tới công tử, mong công tử không tiết lộ bí mật.”

Ngay khi vừa nói xong, thân ảnh của Tô Tổ Tổ đã biến mất trước tầm mắt của Diệp Vô Ưu.

“Tiểu phôi dẫn, người ta đã đi rồi, người còn nhìn cái gì?” Hoa Vân La ôm cánh tay của Diệp Vô Ưu gắt lên với gã.

“Chỉ nhìn thôi mà. Nhìn nàng ăn dấm, ta chẳng thấy có chút nào hấp dẫn cả.” Diệp Vô Ưu nói thăm.

“Ta không hấp dẫn cũng không cho phép người nhìn!” Hoa Vân La hừ một tiếng, tức giận nói.

“Không cho nhìn thì không nhìn là được chứ gì. Thôi vào đi.” Diệp Vô Ưu có chút không đành lòng nói.

Tiến vào Thú Liệp sơn trang, Diệp Vô Ưu mang theo tâm trạng nặng nề. Tô Tổ Tổ hẹn buổi tối gặp mặt, không biết có âm mưu gì không nữa. Thủ đoạn của Tô Tổ Tổ đã dùng một lần, chẳng lẽ lại dùng lần thứ hai, mà vạn nhất nàng lại dùng lại kế cũ thì không biết có thoát thân được không. Mà nếu đúng là có chuyện thật thì sao, Diệp Vô Ưu nghĩ tới nghĩ lui, mãi vẫn không quyết định được là đêm nay có nên đi gặp mặt nàng hay không?

Chiếu theo tính cách của hần, mỹ nữ mà đã hẹn thì thế nào cũng phải đi, có điều đi thì có thể nguy hiểm, mà không đi thì có chút tiếc nuối.

oOo

“Ca ca, huynh đang suy nghĩ cái gì vậy?” m thanh kiều mỵ của Giang Thiên Thiên làm Diệp Vô Ưu bừng tỉnh, ngẩng đầu lên thì phát hiện Giang Thiên Thiên đang tò mò nhìn gã.

“Có nghĩ gì đâu! Thiên Thiên, sao nàng lại hỏi thế?” Diệp Vô Ưu lắp bắp vì đang mãi suy nghĩ thì bị tiểu nha đầu này phát hiện.

“Vân La tỷ tỷ vừa hỏi huynh, sao huynh lại không trả lời?” Giang Thiên Thiên có chút khó hiểu hỏi.

“A, Vân La vừa hỏi ta hả?” Diệp Vô Ưu cả kinh, vội vàng quay đầu hướng Hoa Vân La nhìn lại, phát hiện Hoa Vân La có vẻ mặt mất hứng đang nhìn hần, vội vàng cười ngượng nghịu, hỏi: “Vân La, nàng vừa mới nói gì?”

“Hừ!” Hoa Vân La hừ nhẹ một tiếng, khinh khỉnh nhìn gã, sau đó kéo Giang Thiên Thiên: “Thiên Thiên, chúng ta đi thôi! Không cần để ý tới hần nữa!”

“Ca ca, Vân La tỷ tỷ tức giận rồi!” Giang Thiên Thiên vừa đi theo Hoa Vân La, vừa nói với Diệp Vô Ưu.

“Vô Ưu ca ca, huynh khá thật đấy!” Hàm Yên ở bên đang tỏ vẻ vui mừng trên đầu gối của người khác.

Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn Hàm Yên rồi hướng về phía Hoa Vân La đuổi theo.

Không bao lâu, đoàn người về đến chỗ ở. Trên thực tế Thú Liệp sơn trang vốn là hành cung của Hoàng thượng mà Hoàng thượng và các hoàng tử không phải lần đầu tiên tới nơi này, bởi vậy vô luận tẩm cung của Hoàng thượng cũng là tẩm cung của hoàng tử, Chính vì thế mà bọn Diệp Vô Ưu đương nhiên là phải ở gần tẩm cung của Tuyết Minh Cương, nếu không thì làm sao mà bảo vệ hần?

Diệp Vô Ưu cùng mọi người trở về, Tuyết Minh Cương cũng đã từ phòng của Hoàng thượng trở về. Đương nhiên Diệp Vô Ưu không tiếp xúc với Tuyết Minh Cương vì rất đơn giản là gã tịnh không nghĩ cùng Tuyết Minh Cương có quan hệ sâu. Gã tới nơi này bởi vì Lãnh Tâm m. Còn Hoa Vân La đối với Tuyết Minh Cương không có hứng thú, nàng tới nơi này một là vì Diệp Vô Ưu yêu cầu, hai là cũng vì chính bản thân muốn du ngoạn mà thôi.

Cuộc săn sẽ bắt đầu vào sáng hôm sau nên đêm nay mọi người đều dành thời gian để nghỉ ngơi, có điều, Tuyết Minh Cương không có tâm tình để nghỉ ngơi, vì lo lắng Tuyết Minh Văn sẽ phái người đến ám sát trong đêm. Mặc dù Lãnh Tâm m mang đến nhiều cao thủ bảo vệ xung quanh nhưng hần vẫn cảm thấy bất an.

“Lãnh cô nương, đã không còn sớm nữa, nàng cũng nên về nghỉ đi. Nếu có việc gì, ta sẽ mời sau.” Mặc dù trong lòng bất an, nhưng Tuyết Minh Cương luôn tỏ ra bình tĩnh. Dường như hần cũng không đành lòng để Lãnh Tâm m bảo vệ chỗ này, đành chủ động mở miệng mời nàng rời đi.

“Được rồi, Điện hạ người yên tâm, chúng tôi sẽ ở bên ngoài bảo vệ, người ở nơi này rất an toàn, sẽ không có việc gì đâu.” Lãnh Tâm m gật đầu nói.

“Có Lãnh cô nương ở đây, ta đương nhiên là yên tâm rồi.” Tuyết Minh Cương mỉm cười nói.

Lãnh Tâm m cười nhạt, xoay người đi ra.

Đi qua vài cánh cửa, Lãnh Tâm m đột nhiên phát hiện thấy Diệp Vô Ưu đang đứng một mình bên ngoài.

“Sao lại đứng một mình ở đây? Các nữ nhân của người đâu hết rồi?” Lãnh Tâm m có chút tò mò, không nhịn được hỏi.

“Các nàng ấy đều về phòng nghỉ ngơi rồi.” Diệp Vô Ưu nói với vẻ mặt đau khổ.

“Sao người không về phòng với bọn họ?” Lãnh Tâm m lúc này càng thêm ngạc nhiên. Đại sắc lang này có nhiều mỹ nữ như vậy, sao lại ở đây một mình?

“Ta ở đây để chờ người đó. “ Diệp Vô Ưu tâm tư vừa chuyển, cười hì hì nói.

“Chờ ta?” Lãnh Tâm m hừ một tiếng: “Nói thật đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Ta đúng là đứng đây chờ nàng mà. Chúng ta hãy về phòng trước rồi nói chuyện sau!” Diệp Vô Ưu liền nắm lấy tay nàng nói.

Lãnh Tâm m đảo người rồi biến mất, tuy không nói gì nhưng thật ra... đang hướng về phòng của mình đi đến. Diệp Vô Ưu tự nhiên đuổi theo.

“Nói đi, người vừa mới làm cái gì vậy?” Thấy Diệp Vô Ưu đến, Lãnh Tâm m nhạt giọng hỏi: “Sao người lại bị tất cả bọn họ đuổi ra vậy?”

“Ta không phải là bị đuổi ra.” Diệp Vô Ưu vội vàng nói.

“Ồ, nói vậy, là người chưa đến phòng họ.” Lãnh Tâm m chợt như hiểu ra: “Căn bản là các nàng ấy không cho người vào, nên đương nhiên không thể nói là người bị đuổi ra.”

Diệp Vô Ưu ngượng ngịu cười vì bị Lãnh Tâm m đoán trúng. Đúng là gã không thể đi vào nên đương nhiên là không phải bị đuổi ra, mà nguyên nhân thì rất đơn giản, gã vừa đắc tội với Hoa Vân La.

Vì Diệp Vô Ưu đang mãi nghĩ ngợi phải đối phó với Tô Tổ Tổ như thế nào nên không thể nghe Hoa Vân La nói cái gì. Đến lúc Hoa Vân La thật sự tức giận bỏ đi, đúng là gã gặp phiền toái lớn. Nói là nàng ta sinh ra đã là người lãnh đạo cũng có nguyên nhân của nó, chúng nữ rất nhanh kết thành liên minh với nàng, cùng áp chế Diệp Vô Ưu, ngay cả Lam Tiểu Phong mặc dù không phải đàn bà, nhưng vẫn bị Mộ Dung Tiểu Tiểu

áp bức thành một nữa phụ nữ, đối Mộ Dung Tiểu Tiểu nhất nhất tuân theo, tự nhiên sẽ không cùng phía với Diệp Vô Ưu rồi.

Lãnh Sương Sương mọi hôm đối với Diệp Vô Ưu vô cùng nhu thuận mà không biết hôm nay trúng phải cái gì, cùng với Hoa Vân La ăn xong, cũng không để ý tới gã. Đến lúc này, Diệp Vô Ưu thật sự là bị cô đơn.

Bất quá, cũng may bây giờ còn có một Lãnh Tâm m bồi tiếp, nếu không, đêm nay gã sẽ phải phòng không gối chiếc.

“Thôi, ta cũng không quản sự tình của người. Ta có việc cùng người thương lượng đây.” Nhìn thấy Diệp Vô Ưu không muốn nói, Lãnh Tâm m cũng không bắt buộc, đơn giản chuyển sang vấn đề khác.

“Có chuyện gì vậy, sư phụ lão bà?” Diệp Vô Ưu vội vàng hỏi.

“Đừng gọi ta là sư phụ lão bà!” Lãnh Tâm m có chút bức dọc. “Đồ hỗn đản! Người có thể gọi ta là sư phụ, hoặc đơn giản gọi ta là lão bà, nếu không thì gọi là tỷ tỷ cũng được, nhưng không thể gọi là sư phụ lão bà được. Đồ sắc lang, ta phải nhắc nhở người, ta là sư phụ sao có thể để hỗn đản như người hủy thanh danh?”

“Đừng quá kích động mà, gọi là sư phụ lão bà cũng có sao đâu!” Diệp Vô Ưu nói nhỏ, nhìn Lãnh Tâm m sắc mặt bất thiện, vội vàng nói thêm: “Được rồi, muốn gọi là lão bà thì là lão bà. Bảo bối lão bà, người mau nói đi, rốt cuộc là muốn cùng ta thương lượng chuyện gì?”

“Người biết đấy, ta sở dĩ ở lại Phiêu Tuyết đế quốc cũng vì mục đích cuối cùng là làm cho Tuyết Minh Cương trở thành hoàng đế.” Lãnh Tâm m từ từ, thông thả hít một hơi, chậm rãi nói: “Giờ đây Tuyết Minh Văn đang vô cùng thêm muốn ngôi vị này nên hẳn trở thành trở ngại lớn nhất để Tuyết Minh Cương trở thành hoàng đế, bởi vậy ta phải giải quyết phiền toái này.”

“Quá đơn giản, chỉ cần giết chết hắn là xong!” Diệp Vô Ưu thuận miệng nói.

Lãnh Tâm m sững sốt, liếc nhìn Diệp Vô Ưu, lập tức gật đầu: “Người nói cũng không sai, giết chết Tuyết Minh Văn có thể nói là trăm điều lợi. Tuy nhiên chắc là phía Tuyết Minh Văn cũng có chủ ý như vậy. Nói cách khác, bây giờ chúng ta phải xem ai nhanh tay hơn, giết được đối phương trước.”

“Bảo bối lão bà, người không phải bảo ta giúp người giết người đó chứ?” Diệp Vô Ưu ngăn người nói.

“Đương nhiên là không phải cho người đi. Nhìn lại mình đi! Để người đi chẳng thà ta đi còn hơn!” Lãnh Tâm m tuyệt không có tức giận nói.

“Thế người muốn Vân La giúp người giết người ư?” Diệp Vô Ưu lập tức hiểu ra. “A, sư phụ lão bà, mặc dù nàng ta cũng là lão bà của ta, nhưng Vân La có giúp người giết người hay không, ta cũng không biết đâu!”

“Đừng gọi ta là sư phụ lão bà!” Lãnh Tâm m tức giận.

“Được rồi, sư phụ lão bà, không gọi nữa là được chứ gì?” Diệp Vô Ưu có chút buồn bực, chỉ là một cách xưng hô thôi mà, miễn là thuận miệng là được chứ sao.

173. Chương 5: Bán Tiêu Triều Miên

Diệp Vô Ưu cảm thấy buồn bực, Lãnh Tâm m trong lòng thật sự càng thêm buồn bực, mặc dù đã thất thân cho Diệp Vô Ưu, nhưng nàng cũng rất không quen thân mật xưng hô loạn lên của hắn, đáng tiếc mặc dù nàng có tức giận như thế nào, Diệp Vô Ưu này thế nào cũng muốn làm loạn, quả thực mắng hắn không có hiệu quả, đánh hắn lại không thể nặng tay, còn có biện pháp gì đây?

“Sư phụ lão bà, đừng nóng giận mà.” Diệp Vô Ưu hì hì cười, từ phía sau ôm nàng ngang lưng nói: “Đừng nói vậy, ta mà thật sự chết đi, người sẽ thương tâm đấy, vì vậy, để không cho người thương tâm, ta nhất định không thể chết được.”

“Ta sẽ thương tâm sao? Người mà chết, ta thật sự cao hứng còn không kịp!” Lãnh Tâm m hừ nhẹ một tiếng: “Người đừng tự tác đa tình nữa đi!”

”Sư phụ lão bà, nói lời không thật với tâm là

không được đâu.” Diệp Vô Ưu vừa nói, hai tay một bên bắt đầu làm những việc không có quy củ, bàn tay chậm rãi di động lên phía trên, sau khi lên tới song phong của nàng, còn cách một lớp quần áo, nhẹ nhàng xoa cái nơi đôi ngọc nữ phong trần ngập đàn tính. cảm thụ thật tuyệt vời, làm cho dục vọng trong lòng hắn dần dần trở lên.

Lãnh Tâm m thân thể trở nên có chút lửa, từ song phong truyền đến khác thường cảm giác, kích thích dục vọng trong đáy lòng nàng, mặc dù nhiều năm tới nay nàng vẫn đều là giữ thân như ngọc, nhưng vẫn là một phụ nữ thành thực, một khi những xúc cảm nam nữ với thứ tư vị này, khả năng chống cự của nàng liền trở nên yếu nhược đi rất nhiều. Mà người chọc phá nàng, lại là nam nhân duy nhất của nàng, tự nhiên là càng thêm kích phát dục vọng.

“Tử đàn, người vừa, lại muốn làm cái gì?” Lãnh Tâm m rên rỉ một tiếng, nhẹ giọng mắng.

“Với người sư phụ như nàng vậy, nàng nói ta muốn làm cái gì đây?” Diệp Vô Ưu có chút thở hổn hển nói, lúc này kiên đ** của hắn đã hung dũng tặc vào lưng Lãnh Tâm m, hai tay cũng đã rời khỏi khỏi cặp nhũ phong của nàng song lại bắt đầu thoát dần xiêm y của nàng.

Chỉ trong khoảnh khắc toàn bộ quần áo trên cơ thể Lãnh Tâm m đã biến mất. Ngọc đồn Lãnh Tâm m tức khắc liền lộ ra trong không khí, bàn tay đầy dục hỏa của Diệp Vô Ưu đang để trên phong đồn nàng ta nhẹ nhàng ma sát, Lãnh Tâm m nhin không được phát ra tiếng rên rỉ nhẹ. Chỉ chốc lát nàng cũng đồng tình mà di chuyển.

“Sư phụ tốt của ta, phối hợp một chút nha!” Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng vừa nói, một bên cũng đồng thời lấy tay nhẹ nhàng vỗ nàng từ phía sau lưng. Lãnh Tâm m liền tức khắc hiểu được ý đồ của gã hôn đàn này.

“Tử sắc lang!” Lãnh Tâm m trong lòng mắng thầm. Mặc dù có chút tức giận, nhưng cũng rất phối hợp, liền nằm úp sấp, hai tay để tại mép giường, khiến cho phong đồn mê người càng nhếch cao lên, Hơn nữa còn khiến cho bộ vị bí ẩn kia cũng như ẩn như hiện.

Sớm kiếm chế không được, Diệp Vô Ưu không khách khí, nhanh chóng cởi quần áo, hai tay đè trên kiều đồn Lãnh Tâm m, cố gắng dùng sức vào thắt lưng, từ phía sau nàng mà tiến vào trong cơ thể nàng ta.

“A a” Một tiếng rên rỉ ngân vang phát ra từ đôi môi anh đào của Lãnh Tâm m, lập tức Lãnh Tâm m nhận ra âm thanh mà mình vừa phát ra thật vô cùng phóng dăng, liền nhanh chóng cắn môi. Cố gắng không cho chính mình phát ra thứ âm thanh đó. Song, Diệp Vô Ưu càng mãnh liệt công kích hạ thân nàng mang đến từng trận khoái cảm, thật sự làm cho nàng không còn nhin được đành mở miệng phát ra tiếng rên rỉ mất hồn đích, lại một lần nữa từ trong miệng nàng phát ra những âm thanh kỳ quái.

Giờ tỵ.

Cách “Thú liệt sơn trang” phía bắc hai dặm là một mảnh rừng rậm. Thú liệt sơn trang thành lập cũng trải qua một đoạn thời gian, mà cả mảng rừng rậm này lại càng cổ kính. Có lẽ bởi do bên trong có những cây đại thụ tán lá che trời, trong đó bên dưới một cây đại thụ, giờ phút này đang có một người đứng yên, thân mặc bạch y, dáng tựa tiên tử.

Tại cái rừng rậm hắc ám này, có thể vì sự xuất hiện của bạch y tiên tử mà nơi này mới có thêm chút màu sắc, khuôn mặt của bạch y tiên tử có chút nhưu lại, nàng chẳng có chút nào cao hứng mà còn đượm nét sầu buồn.

Vị bạch y tiên tử này không ai khác là Tô Tố Tố, hiện nàng đang đợi Diệp Vô Ưu. Bây giờ đã qua giờ tỵ mà ngay cả cái bóng của hắn cũng không thấy.

Tô Tố Tố trong lòng có chút kỳ quái : “Diệp Vô Ưu háo sắc như vậy, dù biết ta gây bất lợi cho hắn, hắn cũng sẽ đến, vậy sao đến giờ hắn lại chưa xuất hiện?” nàng tự tin vào tư sắc của bản thân, có khả năng hấp dẫn nam nhân, với loại háo sắc như Diệp Vô Ưu thì lại càng lớn hơn nữa, nàng đã hẹn hắn gặp mặt không lý nào hắn không xuất hiện

Có điều bản thân Tô Tố Tố không thể nào ngờ rằng, lúc này Diệp Vô Ưu đang triền miên cùng Lãnh Tâm m, từ lâu hắn đã quên mất đi cuộc hẹn với nàng, bây giờ trong lòng hắn chỉ có cơ thể kiều mỵ Lãnh Tâm m. Lúc này hắn nhắc cao đôi chân thon dài của Lãnh Tâm m khoác cả hai chân nàng lên vai, hai tay hắn lại kéo tay Lãnh Tâm m, làm cơ thể nàng ta bị nhắc bổng trong khoảng không, , khiến cho cái địa phương kỳ

lạ của hai người tự nhiên lại càng khẩn khít sát sao hơn. Hắn mỗi lần cố gắng di chuyển đều khiến cho Lãnh Tâm m phát ra những thanh âm phiêu đảng lòng người.

“ Tử hồn dẫn, ta không được rồi, người đừng như thế nữa.” Thanh âm Lãnh Tâm m có chút tắc nghẽn, trong giọng nói mang theo tia nản nỉ

Diệp Vô Ưu cử động hung hãn hơn rồi sâu đó ôm lấy Lãnh Tâm m lăn lộn trên giường, hắn lúc này đã ngừng công kích nàng ta, nằm úp lên người nàng rồi từ bên ta nhẹ nhàng nói: “Thật là sự phụ tốt của ta, hãy gọi ta một tiếng phu quân đi. Ta sẽ tha cho nàng.”

“Người mơ tưởng!” Lãnh Tâm m giọng nói có chút giận dữ.

Vì vậy cuộc chiến tưởng chừng kết thúc lại tái khởi tranh phong, không đến một khắc, Lãnh tâm m đã cắt những tiếng rên rĩ mê người. Chỉ là lúc này nàng không còn cầu xin tha nữa, xem ra nàng mặc kệ chuyện gì quyết không kêu Diệp Vô Ưu một tiếng phu quân.

Giờ tỷ canh ba, trận chiến của Diệp Vô Ưu cùng Lãnh Tâm m cuối cùng cung vào giai đoạn cao trào rồi kết thúc. Tuy có song tu công pháp tương trợ nhưng Diệp Vô Ưu cũng lâm vào trạng thái kiệt sức, mà Lãnh Tâm m càng không có khí lực, rất nhanh chóng chìm vào giấc mộng. Đúng lúc này Diệp Vô Ưu bỗng nhớ tới cái hẹn mà hắn cùng Tô Tổ Tổ lúc trước đã ước hẹn.

.Vốn là hắn cũng chưa hề đáp ứng với Tô Tổ Tổ nhất định sẽ đi gặp nàng ta. Chỉ là ngay khi nghĩ đến hắn lại có chút hứng thú muốn đi. Nguyên căn cũng vì hắn đối với Tô Tổ Tổ không phải không lưu tâm, đặc biệt hơn là bên nàng còn có tám chị em đồng sinh, khiến cho trái tim của hắn ngứa ngáy khó chịu. Xong hắn cũng hiểu được, muốn có tám chị em đó, trước hết chỉ sợ hắn phải qua được cửa ải của Tô Tổ Tổ.

Nhìn sang người ngọc đang nghỉ ngơi kế bên, Diệp Vô Ưu thoáng có hecut1 do dự, song rốt cục cũng quyết định mặc áo rời giường. Song còn có chút việc mà hắn vẫn chưa nghĩ tới là liệu Tô Tổ Tổ giờ này có còn đợi hắn tại chỗ hẹn hay không.

Mặc quần áo một cách nhanh chóng, xong hắn lại khoát cho Lãnh Tm m thêm một lớp chăn nữa, rồi h8a1n xuyên qua cửa sổ. Chỉ là hắn như thế nào cũng không nghĩ ra hắn vừa ra tới bên ngoài, Nữ tử thành thực Lãnh Tâm m của hắn đang mở đôi mục châu nhìn vào hư vô một cách bình thản.

Một lát sau, Diệp Vô Ưu liền tới phía bắc thú liệt sơn trang, đi vào trong rừng rậm. Hắn nhìn chung quanh một chút, thật sự không thấy Tô Tổ Tổ.

“Xem ra nàng đã đi.” Diệp Vô Ưu lâu bầu nói. Nói xong quay lưng cất bước. Dù sao lúc này hắn cùng Tô Tổ Tổ không nên gặp mặt.

“Diệp công tử quả nhiên tới đây sao?” Lúc này thanh âm một người đột nhiên vang đến bên tai hắn. Lập tức một bóng trắng theo chớp lóe lên, Tô Tổ Tổ xuất hiện sau lưng Diệp Vô Ưu khoảng một trượng. “Tô Tổ đã đợi nữa canh giờ, còn tưởng công tử sẽ không đến nơi này!”

“Tô đại mỹ nhân xinh đẹp, ta thế nào có thể bội ước không đến đây?” Diệp Vô Ưu hì hì cười.” Đại mỹ nhân người cùng ta hẹn gặp như vậy có chút làm ta hiểu lầm.”

“ Không biết công tử hiểu lầm cái gì?” Tô Tổ Tổ khê cười.

“DưỜng nhiên là hiểu lầm đại mỹ nhân nàng sẽ có phần lễ đặc biệt dành cho ta rồi!” Da mặt của Diệp Vô Ưu quả Thực rất dày.” Tại nơi bí ẩn này, lại giữa đêm, nàng nói cô nằm quả nữ như chúng ta ở đây có thể phát sinh sự tình gì?”

“Diệp công tử muốn Tổ Tổ như vậy cũng không khó.” Tô Tổ Tổ hồ hững đáp. “ Chỉ cần công tử có thể biểu hiện đầy đủ thành ý là được.”

“Thật chứ?” Diệp Vô Ưu tỏ ra khá kinh ngạc xen lẫn với vui mừng.”Tô đại mỹ nhân, người nói đi, muốn ta thể hiện thành ý như thế nào đây?”

“Kỳ thật chuyện này đối với Diệp công tử mà nói quả thực không chút khó hãn.” Tô Tổ Tổ có chút trầm ngâm, xong nói tiếp:” Chỉ cần Diệp công tử mang người của mình rời khỏi thú liệt sơn trang là được.”

“Ồ ! Điều đó quả thực rất đơn giản, lúc nào ta cũng có thể rời đi!” Diệp Vô Ưu vội ứng thanh đáp ứng.

“Diệp công tử, không phải chỉ có một mình công tử rời đi mà những người bên cạnh của công tử cũng phải rời đi, cả Hoa Vân La cung chủ. Nếu nhưng có để khiến cho Lãnh tông chủ rời đi thì thực là rất tốt. Tô Tổ Tổ chậm rãi nói.

“Thiệt là, đầu cần phức tạp như vậy, sao ngươi không kêu ta đem Tuyết Minh Cương giết đi!” Trong lòng Diệp Vô Ưu vừa hiện lên một người, ngoài miệng lập tức lên tiếng.

“Diệp công tử nói đùa rồi, Chúng ta không hề có ý ra yêu cầu giết chết thái tử điện hạ.” Tô Tổ Tổ có chút sững sờ, lập tức miễn cưỡng nói.

“Tô đại mỹ nhân, Người đằng hoàng không nói điều ám muội, nàng cũng không có gì cần phải che giấu, ta cũng nói thật cho nàng biết, ta và Tuyết Minh Cương kệ tuyệt không có chút quan hệ, ta sở dĩ hiện tại đến nơi này thuần túy chỉ để nhìn thấy diện mạo của sư phụ mà thôi. Chỉ là gần đây, ta lại có chút khó chịu, thực muốn đem hắn giết đi cho xong.” Diệp Vô Ưu lại nói tiếp;” Nếu tô đại mỹ nhân nàng nói ra, ta sẽ vui vẻ giúp nàng thành toàn chuyện này.”

“Ôi? Diệp công tử có thành kiến đối với thái tử điện hạ sao?” Tô Tổ Tổ có chút kinh ngạc hỏi.

“Tô đại mỹ nhân, ta cũng không muốn dấu giếm nàng, sư phụ lão bà của ta, là người của ta, chỉ cho phép bản thân ta nhìn mà thôi, bất kỳ người nào có ý tứ với lão bà của ta cũng không được. Tên Tuyết Minh Cương kia khiến lão bà của ta phải làm việc, khiến nàng không thể theo ta, chuyện này ta cũng không tính. Điều hắn không nên làm là đối với nàng có ý đồ đen tối. Tô đại mỹ nhân nàng nói coi, ta có phải nên giết hắn hay không?” Về mặt của Diệp Vô Ưu có chút tức giận.

Hắn thật ra chỉ nói hươu nói vượn, Tuyết Minh Cương thật sự có thích Lãnh Tâm m hay không, hắn hoàn toàn không biết. Tuy nhiên vì giữ lời với Tô Tổ Tổ, hắn tựa hồ cũng tự đưa ra một câu chuyện. Chỉ là bản thân hắn cũng không thể ngờ rằng, chuyện hắn bịa ra lại có một phần sự thật trong đó.

174. Chương 6: Tử Nhân Bất Thường Mệnh

Sau một hồi Tô Tổ cũng mở miệng nói: “Diệp công tử, tuy người nói việc này có vẻ rất hợp lý, nhưng làm sao ta có thể tin rằng người đang nói thật?”

“Tô đại mỹ nhân! Chuyện của ta và sư phụ lão bà là chuyện không thể nói ra ngoài được thể nhưng ta hiện tại đã kể toàn bộ sự tình cho nàng biết. Nếu nàng vẫn không tin, ta cũng chẳng còn không còn biện pháp nào nữa.” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn nói: “Tóm lại, nàng có tin hay không, cũng không sao, ta sẽ có biện pháp đối phó tên gia hỏa Tuyết Minh Cương. Hắn dám động đến lão bà của ta, ta sẽ làm cho hắn ăn không ngon ngủ không yên!”

Nghe Diệp Vô Ưu nói xong, Tô Tổ Tổ cũng có chút tin tưởng. Nói thật lòng, trong cái xã hội đường như đã được khai hóa văn minh này, hiển nhiên là chuyện tình cảm luyến ái giữa thầy trò như Lãnh m Tâm và Diệp Vô Ưu vẫn là cấm kỵ. Diệp Vô Ưu nói ra việc này, xác thật đã tỏ ra đại thành ý.

.Đương nhiên, Tô Tổ Tổ không thể biết rằng, Diệp Vô Ưu căn bản không hề để tâm đến sự đàm tiếu của thế tục nên nói ra việc này cũng là rất bình thường với gã mà thôi. Chỉ là gã không ngờ, nên biết rằng nói ra sự việc này, có thể Tô Tổ Tổ sẽ dễ dàng tin tưởng là gã bất mãn với Tuyết Minh Cương và nếu quả thật như thế, gã có thể dễ dàng thực hiện kế hoạch của mình.

“Ai, Tô đại mỹ nhân của ta! Đã không còn sớm, ta cần phải quay về đây. Nếu nàng có việc gì, sau này sẽ gặp lại!” Diệp Vô Ưu uể oải nói. Thực ra thì lúc này gã cũng có chút mệt mỏi vì dù là nhiều tình lực nhưng hì hục chiến đấu đến tận nửa đêm trên thân thể của Lãnh m Tâm nên cũng không thể không có chút mệt được. Mà gã vội vã ra đi chính là nghĩ đến chiêu “dục cầm cố túng”, gã càng biểu hiện không quan tâm thì càng làm cho Tô Tổ Tổ tin tưởng gã.

“Diệp công tử, người có thể ở đây chờ ta một chút không?” Tô Tổ hơi do dự rồi ngay lập tức ra quyết định: “Ta có việc phải về Thú Liệp sơn trang, tối đa là một khắc, ta sẽ quay lại.”

“Tốt thôi, nhìn Tô đại mỹ nhân vô cùng hấp dẫn nên ta sẽ chờ nàng một khắc.” Diệp Vô Ưu sau giây lát suy nghĩ, uể oải nói với ngữ khí và bộ dạng hiển nhiên là không tình nguyện.

“Cám ơn Diệp công tử, hẹn gặp lại!” Tô Tổ Tổ nói nhanh, lời còn chưa dứt đã chuyển thân rồi đi, lập tức biến mất trong thị tuyến của Diệp Vô Ưu.

“Xem ra người còn vội hơn cả ta ấy chứ!” Nhìn theo Tô Tổ Tổ nhanh chóng đi mất, Diệp Vô Ưu lẩm bẩm một mình, trên mặt lộ một chút đắc ý.

oOo

Đã quá nửa đêm, nhưng Tuyết Minh Văn vẫn không ngủ được, tâm tình hần không được bình tĩnh. Sau nhiều năm ẩn nhẫn, đến giờ hần đã có cơ hội rất tốt để đoạt hoàng vị, nhưng hiện tại không biết là chắc chắn được mấy phần. Mấy ngày tại Thụ Liệp sơn trang này là khoảng thời gian vô cùng quan trọng đối với hần. Trong lòng hần biết rõ, nếu không giải quyết Tuyết Minh Cương lần này, thì ngày sau mãi mãi sẽ không còn cơ hội nữa.

Tuyết Minh Văn kì thật cũng là một người có dã tâm, từ khi khi Tuyết Minh Đường còn tại thế. Vì biết rằng mình còn thua kém Tuyết Minh Đường nên không có khả năng tranh đoạt vị trí thái tử hần đã tạo ra vẻ bề ngoài có vẻ chỉ thích những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, vô tâm với chính sự, nếu quả Tuyết Minh Đường đoạt được hoàng vị, thì hần sẽ tiếp tục như vậy, cuối cùng an phận trở thành Vương gia, tiêu điều cả đời.

Tuy nhiên, chuyện đời khó đoán, Tuyết Minh Đường đã chết, chức Thái tử được Tuyết Minh Cương kế nhiệm, Tuyết Minh Văn không phục, tự nhận so ra mình kém Tuyết Minh Đường, nhưng hơn Tuyết Minh Cương rất nhiều, do đó, sinh ra ý niệm muốn đoạt vị, chỉ là trước khi lâm chung Tuyết Minh Đường đã an bài. Tuyết Minh Cương và Tuyết Minh Đường cùng một mẹ sinh ra, theo nguyên lý được sự ủng hộ của vương công đại thần của Tuyết Minh Đường thế nên, sau khi Tuyết Minh Đường mất, Tuyết Minh Cương tiếp nhận vương vị. Chính vì thế, Tuyết Minh Văn vẫn không có một cơ hội nào, và phát hiện ra sự thất bại của mình là do thủ hạ của một người đã chết.

Sau khi gặp được Tô Tổ Tổ, bài danh đệ nhất trong Vân Mộng tiên tử, hần tìm thấy được hi vọng. Tô Tổ Tổ nguyện ý bang trợ với điều kiện là sau khi hần trở thành hoàng đế, dùng lực lượng của hoàng thất, giúp đỡ phát triển Tổ Y môn. Không chút do dự, Tuyết Minh Văn đáp ứng điều kiện đó, thậm chí có kế hoạch, sau khi trở thành hoàng đế, sẽ cho Tô Tổ Tổ trở thành hoàng hậu, đến lúc đó, tự nhiên Tuyết Minh Văn thuộc Tổ y môn.

.Dưới sự hỗ trợ của Tô Tổ Tổ, mọi việc đều tiến hành thuận lợi, đã nhìn thấy thành công cho đến khi Lãnh m Tâm xuất hiện. Hần biết Lãnh m Tâm và Tuyết Minh Đường có quan hệ, biết được Lãnh m Tâm sẽ giúp đỡ Tuyết Minh Cương hơn phân nửa là vì Tuyết Minh Đường, chỉ là, hần không ngờ sau nhiều năm như vậy mà Lãnh m Tâm còn tới giúp đỡ Tuyết Minh Cương.

“Đúng là ma nữ!” Tuyết Minh Văn trong lòng thầm hận, nếu như không phải Lãnh m Tâm xuất hiện, có lẽ hiện tại hần đã là thái tử, sau này chỉ cần phụ hoàng bệnh nặng băng hà, hần sẽ là nhất quốc chi chủ.

Từ cánh cửa truyền đến tiếng gõ cửa, ba ngấn hai dài, chính là ám hiệu mà hần và Tô Tổ Tổ đã ước định, do đó, không hề do dự, Tuyết Minh Văn nhanh chóng mở cửa phòng. Quả nhiên, Tô Tổ Tổ nhanh chóng xuất hiện tại cửa phòng.

Tô Tổ Tổ nhanh chóng vào phòng, còn Tuyết Minh Văn đóng cửa rồi chuyển thân quay lại.

“Tô tiên tử, đã muộn thế này còn có chuyện gì vậy?” Tuyết Minh Văn hỏi. Hần biết Tô Tổ Tổ không tự nhiên đến vào giờ này mặc dù Tô Tổ Tổ đối với hần có hảo cảm và hần cũng tin rằng ngày sau Tô Tổ Tổ sẽ đáp ứng hần trở thành hoàng hậu, nhưng hần cũng hiểu rõ rằng là trước hết hần phải thành công đoạt được hoàng vị đã, nếu không thì Tô Tổ Tổ khẳng định sẽ li khai.

“Ta đã gặp Diệp Vô Ưu.” Tô Tổ Tổ nói nhỏ: “Ta và hần đã nói chuyện, nhưng ta không thể chắc là thật hay giả, do đó muốn Nhị điện hạ chứng thực.”

“Ồ, chuyện gì vậy? Có quan trọng không?” Tuyết Minh Văn kinh ngạc hỏi.

“Quả thật rất quan trọng. Nếu việc này đúng là sự thực thì chúng ta có cơ hội ám sát Tuyết Minh Cương một cách dễ dàng.” Tô Tổ Tổ gật đầu: “Theo Diệp Vô Ưu nói, hần đối với Tuyết Minh Cương vô cùng bất

mãn, hơn nữa, hẳn biết chúng ta cũng có mục tiêu giết chết Tuyết Minh Cương, xem ra hẳn tựa hồ là muốn cùng chúng ta hợp tác.”

“Hắn bắt mãn với Tuyết Minh Cương?” Tuyết Minh từ từ nhũ mảy. “Cái đó có đáng tin không?”

“Ta không hiểu rõ lắm nên mới phải hỏi lại Nhị điện hạ.” Tô Tổ Tổ lắc lắc đầu. “Ta muốn hỏi Nhị điện hạ một việc, đối với Tuyết Minh Cương người hiểu rõ được bao nhiêu, người có biết chuyện giữa hắn và Lãnh m Tâm không?”

“Tô tiên tử, nàng nói về khía cạnh nào?” Tuyết Minh Văn quả thật đối với việc này cũng không được minh bạch.

“Là như thế này, Nhị điện hạ, theo như Diệp Vô Ưu đã nói, Tuyết Minh Cương tựa hồ đã có tình cảm với Lãnh m Tâm, có lẽ đó là nguyên nhân chính mà Diệp Vô Ưu bắt mãn đối với Tuyết Minh Cương.” Tô Tổ Tổ suy nghĩ rồi nói thẳng ra.

“Việc này, nhưng thật ra ta cũng biết chút ít. Theo ta được biết, Tuyết Minh Cương xác thật có tình cảm đối với Lãnh m Tâm, có điều, trong lòng của Lãnh m Tâm, chỉ có Tuyết Minh Đường. Tuyết Minh Cương biết rất rõ điều này do đó hẳn chỉ có thể để cảm tình của mình ở trong lòng.” Tuyết Minh Văn trầm ngâm từ từ nói: “Hơn chục năm nay gần đây, Tuyết Minh Cương không lập Thái tử phi, có lẽ chính là nguyên nhân này. Trên thực tế, hẳn thực sự muốn Lãnh m Tâm trở thành Thái tử phi.”

“Nói như vậy có lẽ Diệp Vô Ưu đã nói thật.” Tô Tổ Tổ chậm rãi nói.

Có lẽ Diệp Vô Ưu không thể tưởng tượng được cái việc mà gã nói hươu nói vượn không ngờ lại là sự thật, lại rất tốt đối với kế hoạch của gã, đã giúp gã bước một bước dài tới thành công.

“Tô tiên tử, Diệp Vô Ưu vì chuyện này mà bắt mãn với Tuyết Minh Cương sao? Chẳng lẽ hắn và Lãnh m Tâm lại có quan hệ rất đặc biệt?” Tuyết Minh Văn có chút kì quái hỏi.

“Đúng như Nhị điện hạ đã nghĩ, bề ngoài Diệp Vô Ưu và Lãnh m Tâm là quan hệ sư đồ, nhưng trên thực tế lại là quan hệ tình lữ.” Tô tổ tổ gật đầu. “Diệp Vô Ưu sở dĩ mời Hoa Văn La giúp Lãnh m Tâm, đương nhiên là vì nữ nhân này. Có điều Tuyết Minh Cương có ý muốn tranh giành nữ nhân này với hắn nên hẳn vô cùng bất mãn với Tuyết Minh Cương, thậm chí còn có ý muốn giết chết Tuyết Minh Cương.”

“Giữa Diệp Vô Ưu và Lãnh m Tâm có quan hệ, nên có thể dễ dàng tiếp cận Tuyết Minh Cương, thậm chí có thể dễ dàng giết chết Tuyết Minh Cương.” Tuyết Minh Văn do dự một lúc rồi nói: “Tô tiên tử, theo nàng thì chúng ta có nên hợp tác không?”

“Tạm thời ta không thể xác định được, chỉ là bề ngoài thì chuyện của Diệp Vô Ưu có vẻ rất hợp lí.” Tô Tổ Tổ thấp giọng nói: “Ta tìm đến Nhị điện hạ cũng là muốn hỏi về quan điểm của ngài về việc này.”

“Ta đã gặp Diệp Vô Ưu một lần tại Phiêu Hương thành, lúc ấy hẳn chỉ vì một chuyện nhỏ mà tại đại nhai công nhiên động thủ nên ta có cảm giác hắn hành động tự nhiên dựa vào sở thích.” Tuyết Minh Văn nghĩ nghĩ rồi đáp: “Không biết Tô tiên tử hiểu bao nhiêu phần về hắn?”

“Ấn tượng lớn nhất hẳn để lại cho ta đó chính là sự háo sắc”. Tô Tổ Tổ khoe miệng lộ xuất một tia cười khổ. “Nhưng chính vì như thế mà chúng ta có thể tin rằng vì một nữ nhân hắn có thể giết người.”

“Có lẽ phải nhờ Tô tiên tử sắp xếp một chút. Ta muốn tự thân đến gặp Diệp Vô Ưu, lúc đó, chúng ta sẽ quyết định xem có thể hợp tác hay không.” Tuyết Minh Văn trầm mặc một lúc, cuối cùng cũng có quyết định.

“Được thôi, ta sẽ đi tìm hắn.” Tô Tổ Tổ gật gật đầu: “Nhị điện hạ, nếu bây giờ mà người gặp Diệp Vô Ưu thì có tiện không?”

“Tiện chứ, đương nhiên là thuận tiện rồi, càng nhanh càng tốt. Chúng ta không có nhiều thời gian nên nếu việc này được giải quyết càng nhanh, đối với chúng ta vô cùng có lợi.” Tuyết Minh Văn vội vã nói.

“Thật là tốt, Nhị điện hạ chờ một chút, Tổ Tổ sẽ trở lại ngay.” Tô Tổ Tổ nói nhanh rồi mở cửa đi mất.

175. Chương 7: Khách Xuyên Nhất Hồi Sát Thủ

Một thân ảnh màu trắng đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt rồi rất nhanh tiến đến trước mặt gã. Đúng như gã đã dự liệu, Tô Tổ Tổ quả nhiên rất nhanh đã quay lại. Gã đột nhiên có cảm giác kế hoạch của mình đã sắp thành công.

“Tô đại mỹ nhân, nàng trở lại nhanh thật!” Diệp Vô Ưu cười hì hì nói, hai mắt suông sã không ngừng quét khắp người nàng.

”Diệp công tử, Nhị điện hạ hy vọng có thể cùng ngài gặp mặt nói chuyện.” Tô Tổ Tổ nói thẳng vào chuyện. Đến lúc này, nàng cũng không muốn nói lòng vòng nữa.

“Tuyệt Minh Văn? Ta với hắn có cái gì mà nói.” Diệp Vô Ưu bĩu môi, bộ dạng như không bằng lòng. “Tô đại mỹ nhân, thấy nàng xinh đẹp như vậy, ta mới cùng nàng nói nhiều thế, Tuyệt Minh Văn đó không phải là mỹ nữ, ta không có hứng thú gì với hắn cả.”

Tô Tổ Tổ cảm thấy dở khóc dở cười, tên gia hỏa này nói cũng quá thẳng. Sắc lang trên thế giới này rất nhiều, nhưng kiểu háo sắc quang minh chính đại như Diệp Vô Ưu, có lẽ thật sự không có bao nhiêu.

“Diệp công tử, những người quang minh không nói lời mờ ám, tình huống hiện tại của người, ta đều biết rõ. Thái tử hiện nay và Nhị điện hạ đang tranh đoạt hoàng vị, hai người đều muốn đưa đối phương vào chỗ chết, trên thực tế, ta và người giống nhau, đều chỉ là ngoại nhân, chúng ta chỉ là chọn bên nào đối với chúng ta có lợi hơn để trợ giúp mà thôi.” Tô Tổ Tổ lãnh đạm nói. “Ta giúp đỡ Nhị điện hạ, bởi vì hắn có thể mang lại cho ta lợi ích lớn nhất, mà hiện giờ Diệp công tử đã bất mãn đối với Thái tử, tự nhiên là có thể cùng chúng ta tiến hành hợp tác.”

“Hợp tác cũng chẳng có lợi gì với ta, không hợp tác cũng đâu có sao.” Diệp Vô Ưu uể oải nói. “Không cùng bọn nàng hợp tác, ta cũng có biện pháp đối phó với tên gia hỏa Tuyệt Minh Cương đó, đương nhiên, khi nào đối phó hắn thì chưa xác định!”

“Diệp công tử! Hợp tác đối với người tự nhiên cũng có lợi ích chứ.” Tô Tổ Tổ hơi mỉm cười. “Ta lúc trước đã nói qua, muốn Tổ Tổ nguyện ý dâng hiến, tịnh không phải là việc khó, chỉ cần Diệp công tử có khả năng biểu hiện ra đủ thành ý là được, mà bây giờ chỉ cần Diệp công tử nguyện ý cùng chúng ta hợp tác, thay chúng ta thu dọn Tuyệt Minh Cương, vậy Tổ Tổ tự nhiên sẽ cho Diệp Công Tử cơ hội chiếm được Tổ Tổ.”

“Chỉ là cơ hội thôi sao!” Diệp Vô Ưu tỏ ra không sao bằng lòng được. “Nói cho Tô đại mỹ nhân biết, ta giúp nàng giết người mà lấy không được một nửa điểm lợi ích thật sự, cái này cũng quá thua lỗ a?”

”Diệp công tử, người tịnh không phải vì ta giết người, người chính là vì bản thân.” Tô Tổ Tổ cười nhẹ. “Đương nhiên, chúng ta vẫn sẽ ghi nhớ Diệp công tử giúp đỡ chúng ta, mà ta tin tưởng, Nhị điện hạ cũng sẽ tưởng thưởng cho Diệp công tử đầy đủ.”

“Đối với tưởng thưởng của Tuyệt Minh Văn, ta không có cao hứng gì, trừ phi hắn có thể mang Tô đại mỹ nhân nàng làm phần thưởng. Chỉ đáng tiếc, ta biết là hắn làm không nổi.” Diệp Vô Ưu uể oải nói: “Không biết như thế này có được không, Tô đại mỹ nhân, nếu nàng có thể đáp ứng ta một yêu cầu, ta liền đồng ý đi gặp Tuyệt Minh Văn.”

“Yêu cầu gì?” Tô Tổ Tổ không biết làm sao đành hỏi.

“Rất đơn giản, ta đây cũng không cần cầu xin Tô đại mỹ nhân nàng nguyện ý hiến dâng, chỉ cần cho ta có được tám đồng thai mỹ nữ bên cạnh nàng là được.” Diệp Vô Ưu cười hì hì nói.

Tô Tổ Tổ sắc mặt hơi thay đổi. Nàng cuối cùng đã hiểu, tên sắc lang này lại dán mắt lên tám tỷ muội mà nàng coi trọng nhất, bất quá, nghĩ qua một chút cũng bình thường. Tám tuyệt sắc mỹ nữ giống nhau như đúc, đối với bất kỳ nam nhân nào, đều là một loại cám dỗ chết người.

“Diệp công tử, bọn họ mặc dù đều là tỷ muội của ta, nhưng trên thực tế, ta cũng không thể đối với bọn họ đề xuất yêu cầu quá mức.” Tô Tổ Tổ cân nhắc, có chút khó xử nói. “Bởi vì, ta nhiều nhất chỉ dành cho Diệp công tử cơ hội kết bạn với bọn họ, trừ việc này ra, không thể cho Diệp công tử bất cứ sự giúp đỡ nào khác.”

“Không sao cả, như vậy là đủ rồi.” Diệp Vô Ưu hài lòng nói. “Tô đại mỹ nhân, vậy bây giờ đi thôi, ta với nàng đi gặp Tuyết Minh Văn, xem hần muốn nói gì với ta!”

Tô Tổ Tổ cuối cùng cũng thở phào một hơi. Nàng vẫn thật sự lo lắng Diệp Vô Ưu thừa cơ đòi giá trên trời, đề ra loại yêu cầu phi lý, đến khi đó, nàng chỉ sợ là đáp ứng cũng không được, không đáp ứng cũng không xong, vậy thì thật phiền toái.

Có điều nàng thế nào cũng không ngờ được Diệp Vô Ưu theo nàng mặc cả trả giá, nhưng trên thực tế, chẳng qua là để giảm bớt cảnh giác ở nàng mà thôi. Mục đích chính của gã, căn bản không phải muốn Tô Tổ Tổ đáp ứng yêu cầu đó của hần. Cho dù gã cuối cùng vẫn muốn chiếm được tám đồng thai mỹ nữ đó, nhưng lại dự định hạ thủ theo con đường khác.

oOo

“Diệp công tử, chúng ta lại được gặp nhau.” Khi nhìn thấy Diệp Vô Ưu, Tuyết Minh Văn vẫn rất khách khí, chỉ tiếc là, Diệp Vô Ưu lại chẳng hề có chút khách khí nào với hần.

“Đúng vậy, lại gặp mặt! Chà! Cũng muộn rồi và ta cũng đã mệt, mọi người đừng nói vòng vo nữa, nói thẳng vào chủ đề đi.” Diệp Vô Ưu mệt mỏi nói: “Nhị điện hạ, ngài muốn tự thân gặp ta là có chuyện gì?”

“Diệp công tử, nghe Tô tiên tử nói, người đối với Thái tử có chút bất mãn?” Tuyết Minh Văn hơi trầm ngâm, vừa quan sát nét mặt của Diệp Vô Ưu, vừa hỏi.

”Tô đại mỹ nhân đều đã nói qua một lần, ngài lại hà tất phải hỏi nữa?” Diệp Vô Ưu tỏ ra không nhẫn nại. “Các người nếu như không tin ta, thì không phải đến tìm ta. Ta mới vừa nói qua với Tô đại mỹ nhân, cùng các người hợp tác hay không, với ta đều không có quan hệ gì!”

“Diệp công tử, có lẽ ta hơi cẩn thận một chút, bất quá, vì việc này rất trọng đại, ta không thể không thận trọng.” Tuyết Minh Văn hơi mỉm cười. Hần mặc dù nói là sự việc này, lại thủy chung không nói rõ ràng là sự tình gì, nguyên nhân đơn giản là mấy từ ám sát Tuyết Minh Cương hần không thể nói thẳng ra, chỉ cần mọi người trong lòng minh bạch là được.

“Được, ta biết để người tin tưởng thì có chút khó khăn, nếu không thì như thế này đi, ta nói cho người một chuyện, sau đó chắc chắn là người sẽ tin.” Diệp Vô Ưu nghĩ ngợi, nhìn nhìn Tô Tổ Tổ, hướng tới Tuyết Minh Văn vẫy tay: “Hê, người qua đây kể tai, ta nói nhỏ cho mà nghe!”

“Cái này...” Tuyết Minh Văn hơi ngần ra, nhìn Tô Tổ Tổ, rồi lại nhìn Diệp Vô Ưu, cuối cùng gật đầu: “Được!”

Mặc dù trong lòng có chút lo ngại, nhưng vì có Tô Tổ Tổ ở bên cạnh, hần không cho rằng Diệp Vô Ưu có thể giở được trò gì. Như hần thấy, Diệp Vô Ưu sở dĩ muốn bảo hần đến kể tai, chắc chuyện này bất tiện để Tô Tổ Tổ nghe thấy mà thôi.

Không chỉ là hần không hoài nghi, ngay cả Tô Tô Tô cũng không có chút nghi ngờ. Thế là, dưới ánh mắt chăm chú của nàng, Tuyết Minh Văn đi đến bên cạnh Diệp Vô Ưu, sau đó, Diệp Vô Ưu hơi nghiêng người qua, kể vào tai.

“Nhị điện hạ, ta nói cho người biết...” Diệp Vô Ưu từ từ nói, lòng bàn tay trong nháy mắt đã ngưng tụ toàn bộ sức lực, đột nhiên vỗ vào đầu hần: “Người là một thằng ngốc!”

“Ách...” Một tiếng kêu thảm ngắn ngủi vang lên, khi Tô Tổ Tổ có phản ứng thì đã quá trễ. Đầu Tuyết Minh Văn, thiếu chút nữa bị Diệp Vô Ưu đập vỡ nát, hần yếu ớt ngã từ từ xuống đất, hiển nhiên là đã sống không nổi rồi.

“Diệp Vô Ưu, người...” Tô Tổ Tổ phần nộ tím mặt, thành linh một chưởng vỗ về phía Diệp Vô Ưu.

.Diệp Vô Ưu tả thủ khua lên, vòng tay bắn ra mấy đạo quang mang, ở bên cạnh hần hình thành một vòng sáng che phủ, đồng thời, gã nhanh chóng kêu lên: “Tô đại mỹ nhân, Tuyết Minh Văn đã chết rồi, nàng dù giết ta, hần cũng không thể sống lại, nàng hãy suy nghĩ một chút, hợp tác với ta đi, ta bảo đảm làm Tổ Y môn của nàng đạt được lợi ích như ban đầu Tuyết Minh Văn nhận lời với nàng!”

Nói xong câu này, Diệp Vô Ưu liền rất nhanh tránh về phía cửa. Một chưởng của Tô Tổ Tổ kích trúng vòng sáng che phủ bên cạnh hần, đánh vỡ quang trảo, nhưng tịnh không làm tổn thương đến Diệp Vô Ưu.

“Tô đại mỹ nhân, nàng giải quyết tốt hậu quả đi, ta đi trước đây, nghĩ kỹ thì đến tìm ta!” Thanh âm Diệp Vô Ưu từ xa xa truyền lại, Tô Tổ Tổ vốn muốn đuổi theo, nhưng sau đó không biết lại nghĩ đến cái gì, bỏ không truy kích nữa, gương mặt thanh tú mỹ lệ, lại trở nên khó coi lạ thường.

oOo

“Thành công thật quá dễ dàng, đúng là một chút thách thức cũng không có.” Trở về phòng, Diệp Vô Ưu tự lẩm bẩm một mình, sau đó liền nhanh chóng cởi ngoại y, chui vào trong chăn, tiện tay ôm lấy thân thể mềm mại vẫn xích lỏa của Lãnh Tâm m.

“Người mới vừa đi đâu vậy?” Giọng nói Lãnh Tâm m vang lên, không biết là từ lúc nào, nàng đã tỉnh lại.

“Sư phụ lão bà, nàng tỉnh rồi à?” Diệp Vô Ưu tỏ ra có chút cao hứng: “Ta nói cho nàng biết, ta vừa mới giúp nàng làm xong một đại sự, nàng mau nói sao mà báo đáp ta đây!”

“Người vẫn còn muốn ta báo đáp người thế nào?” Lãnh Tâm m hừ một tiếng, không chút hảo khí nói: “Còn nữa, người có thể giúp ta làm đại sự gì? Người không mang cho ta thêm phiền phức thì đã là tốt rồi!”

“Sư phụ lão bà, ta lần này thật sự là đã giúp nàng làm một đại sự. Ta giúp nàng giết chết cái tên gia hỏa Tuyệt Minh Văn đó rồi!” Diệp Vô Ưu cười hì hì, song thủ bao lấy ngọc nhũ đàn tính kinh người của Lãnh Tâm m, nhẹ nhàng nhào nặn: “Thế nào? Đây là đại sự chứ!”

“Người cho rằng ta sẽ tin người sao?” Lãnh Tâm m vẫn không có hảo khí nói: “Người dù muốn bịa chuyện cũng phải đối kiểu đi? Kiểu nói láo này căn bản không thể có người tin, người còn nói ra được sao?”

“Ta không bịa chuyện!” Diệp Vô Ưu có chút buồn bực, hấn rõ ràng là nói thực, sao nàng lại không chịu tin chứ? Để trả thù, hấn vò mạnh hai cái vào trên ngọc nhũ cao vút đó của nàng: “Sư phụ lão bà, nàng nếu như không tin, bây giờ cùng ta đi xem rõ, thi thể của Tuyệt Minh Văn vẫn ở trong phòng hấn!”

Lãnh Tâm m hơi ngẩn ra, nàng cuộn người lại, đôi mắt xinh đẹp trừng lên nhìn Diệp Vô Ưu, rất lâu sau, nàng mới có chút hoài nghi, hỏi: “Người nói nghiêm túc chứ?”

“Ta lừa nàng làm cái gì!” Diệp Vô Ưu tức tối nói: “Không phải là nàng nói muốn giết chết Tuyệt Minh Văn sao? Ta liền giúp nàng giết hấn, kết quả là nàng vẫn không thấy cảm kích, sớm biết vậy ta đã không giết hấn!”

“Vậy ta với người nói xem, người cuối cùng giết hấn thế nào?” Lãnh Tâm m vẫn là có chút không tin tưởng.

“Không muốn nói. Nàng không tin thì thôi!” Diệp Vô Ưu hừ một tiếng.

“Người không nói, ta sao tin được? Tuyệt Minh Văn dù tu vi không ra sao, nhưng bên cạnh hấn còn có Tô Tổ Tổ, người căn bản không phải là đối thủ của Tô Tổ Tổ, người bảo ta sao mà tin người có thể giết chết Tuyệt Minh Văn ?” Lãnh Tâm m hơi bực mình nói: “Người nếu nói là Hoa Vân La giúp người giết, ta còn dễ tin một chút!”

176. Chương 8: Sấn Hỏa Đả Kiếp Yếu Hiệp Mỹ Nữ

“Nếu ta đúng là đã giết Tuyệt Minh Văn thì sao?” Diệp Vô Ưu tức tối hỏi.

“Nếu người thật sự giết Tuyệt Minh Văn, bất kể đề xuất yêu cầu gì, ta đều đáp ứng. Nói vậy được chưa?” Lãnh Tâm m khề hừ một tiếng.

“Sư phụ lão bà! Cái này là chính nàng nói đấy nhé, sau này đừng có mà hối hận!” Diệp Vô Ưu vội vàng nói, điều kiện này của Lãnh Tâm m, làm gã rất thỏa mãn.

“Người cho rằng ta giống người nói mà không làm sao?” Lãnh Tâm m không chút hảo khí nói.

“Ta khi nào nói mà không làm.” Diệp Vô Ưu kêu nhỏ.

“Tử sắc lang, tất cả những gì ta nói đều giữ lời. Người nói xem, người sao mà giết được Tuyệt Minh Văn, xem có thể làm ta tin được hay không!” Lãnh Tâm m hừ một tiếng.

“Nói thì nói, nàng nghe cho kỹ này!” Diệp Vô Ưu bấu môi, bắt đầu thuật lại, một chút cũng không giấu diếm, một năm một mười nói hết mọi việc đã xảy ra.

“Người giết Tuyết Minh Văn đơn giản vậy thôi sao?” Nghe Diệp Vô Ưu nói xong, Lãnh Tâm m vẫn không tin tưởng lắm: “Người thật không lừa ta chứ?”

“Nàng nếu không tin, bây giờ cùng ta đi xem ngay, thi thể Tuyết Minh Văn tám phần chắc vẫn ở đó!” Diệp Vô Ưu bực tức nói.

“Vậy cũng quá dễ dàng.” Lãnh Tâm m tự lẩm bầm, bất quá nàng lúc này đã có chút tin tưởng. “Bất quá, nếu Tuyết Minh Văn thật sự đã chết, sao bây giờ một chút động tĩnh vẫn chưa có?”

“Tô Tổ Tô tám phần có lẽ là vẫn đang nghĩ làm sao thu xếp hậu quả!” Diệp Vô Ưu uể oải nói: “Nàng ta hiện giờ khẳng định không biết làm thế nào mới giải quyết tốt. Bảo bối sư phụ của ta, chúng ta khỏi lo việc này đi, cứ ngủ một giấc thật ngon đã, bảo đảm khi chúng ta tỉnh dậy, nàng sẽ biết tin tức Tuyết Minh Văn đã chết.”

“Tử sắc lang! Chỉ biết ngủ!” Lãnh Tâm m bất mãn mắng một câu, như nàng biết, cái Diệp Vô Ưu gọi là ngủ, tám phần chắc lại là muốn chiếm tiện nghi của nàng.

Bất quá, Lãnh Tâm m rất nhanh phát hiện lần này nàng lại nghĩ sai. Diệp Vô Ưu thật sự là muốn ngủ, không lâu sau, gã đã ngủ mê mết, chỉ là, tên gia hỏa này ngủ mà cũng không thành thực, vẫn ôm lấy đôi ngọc nhũ đó làm nàng muốn dậy cũng không được, bất đắc dĩ đành nằm trong lòng gã cùng ngủ, chỉ là, trong lòng nàng đang có suy nghĩ, thế nào cũng không ngủ được.

oOo

Cũng không biết đã ngủ bao lâu. Diệp Vô Ưu cảm giác trên người hơi đau nhức, sau đó liền tỉnh dậy, mơ màng màng mở mắt ra, liền phát hiện Lãnh Tâm m đang ngồi ở bên giường, thò tay muốn ôm nàng, kết quả bị Lãnh Tâm m trừng mắt lườm còn ra sức véo lên tay gã một cái. Lần này rất mạnh, kết quả là, Diệp Vô Ưu đã hoàn toàn tỉnh lại.

“Sư phụ lão bà, nàng mưu sát thân phụ a!” Diệp Vô Ưu dụi dụi mắt, từ trên giường ngồi dậy, miệng đồng thời oán trách.

“Heo cũng không thể ngủ như người!” Lãnh Tâm m không chút hảo khí nói: “Còn không mau dậy đi? Lúc này là lúc nào rồi!”

“A? Lúc nào rồi?” Diệp Vô Ưu buồn bực hỏi.

“Mặt trời sắp xuống núi rồi, mọi người đợi có một mình người. Người còn ngủ!” Lãnh Tâm m giận dữ nói.

“Chờ một mình ta? Chờ ta làm cái gì, ăn cơm hả?” Diệp Vô Ưu buồn phiền hỏi, sở dĩ nghĩ đến ăn, là bởi vì gã phát hiện bụng hơi đói.

“Ăn cái đầu người, về Phiêu Hương thành rồi ăn!” Lãnh Tâm m vừa bực mình vừa buồn cười: “Mọi người đợi người về Phiêu Hương thành!”

“Quay về ư? Không phải còn muốn đi săn sao?” Diệp Vô Ưu có chút bối rối.

“Người đều chết rồi, còn săn bắn cái gì?” Lãnh Tâm m khế hừ một tiếng. “Tử sắc lang! Ta nói thì sẽ làm, sau này người có yêu cầu gì, ta đều sẽ đáp ứng!”

“Không phải Tuyết Minh Văn đã chết rồi sao? Còn gì hay hơn nữa chứ.” Diệp Vô Ưu nói nhỏ một câu, trong lòng lại rất vui mừng. Cười hì hì nói: “Sư phụ lão bà, gọi ta một tiếng phu quân trước đi!”

“Người!” Lãnh Tâm m đưa mắt lườm Diệp Vô Ưu. “Người đúng là rảnh rồi!”

“Sư phụ lão bà! Chính là nàng nói, bất kể yêu cầu gì của ta, nàng đều sẽ đáp ứng mà!” Diệp Vô Ưu lộ vẻ vô tội nói.

“Gọi thì gọi, phu quân! Vậy được chưa?” Lãnh Tâm m hứ một tiếng.

“Cũng không tệ, đáng tiếc không có cảm tình gì, xem ra sau này phải huấn luyện nhiều hơn.” Diệp Vô Ưu hi hi cười, mặc dù Lãnh Tâm m rõ ràng là miễn cưỡng, nhưng gã cũng vẫn hài lòng, dù sao Lãnh Tâm m đã nói, sau này không quản yêu cầu cái gì nàng cũng đều đáp ứng, gã có thể từ từ hưởng thụ.

“Luyện cái đầu người! Nhanh lên một chút, tất cả đều đang đợi người đấy!” Lãnh Tâm m thúc giục nói. Tên gia hỏa này mặc quần áo cũng chậm, đợi có chút sốt ruột.

“Đúng rồi, sư phụ lão bà, Tô Tổ Tổ đó không nói là ta giết Tuyết Minh Văn?” Diệp Vô Ưu vừa mặc quần áo vừa thuận miệng hỏi: “Còn nữa, lão đầu hoàng đế đó không truy cứu việc này sao?”

“Hắn muốn truy cứu cũng không thể.” Lãnh Tâm m lãnh đạm nói: “Bởi vì hắn cũng đã chết rồi.”

“Cái gì?” Diệp Vô Ưu cả kinh: “Hoàng đế cũng đã chết? Ai giết?”

“Tuyết Minh Văn giết.” Lãnh Tâm m bình tĩnh nói: “Tuyết Minh Văn muốn soán vị nên mới giết Hoàng thượng, sau đó Tuyết Minh Cương giết tên phản tặc Tuyết Minh Văn này, sự tình chỉ đơn giản có vậy.”

“Vậy rõ ràng là bịa đặt mà cũng có người tin sao?” Diệp Vô Ưu nhin không nổi nói, hắn tự nhiên không thể tin là Tuyết Minh Văn thật đã giết hoàng thượng. Khi Tuyết Minh Văn chết, Hoàng thượng vẫn chưa chết!

“Không có ai tin cũng chẳng hề quan trọng, quan trọng là bây giờ Hoàng đế đã chết, Tuyết Minh Văn cũng đã chết, vì thế Tuyết Minh Cương vô luận thế nào cũng lên ngôi hoàng đế.” Lãnh Tâm m âm trầm nói: “Còn như việc hoàng thượng và Tuyết Minh Văn sao mà chết, cái này đã không có quan hệ gì rồi.”

“Cái đó cũng đúng, bất quá không có gì đáng kể. Thế nào thì cũng không quan tâm đến việc này.” Diệp Vô Ưu thuận miệng nói: “Sư phụ lão bà, việc này đã làm xong, chúng ta đã có thể li khai Phiêu Hương đế quốc hay không?”

“Không nhanh như vậy đâu, vẫn cần chút thời gian để giải quyết hậu quả.” Lãnh Tâm m lắc đầu: “Có lẽ phải mười ngày, nửa tháng thậm chí không chừng là cả tháng!”

“Ừ!” Diệp Vô Ưu đáp một tiếng. Thực tế thì gã cũng không muốn đi ngay vì một nguyên nhân đơn giản, Phiêu Hương thành vẫn có rất nhiều đại mỹ nhân, Tô Tổ Tổ và tám đồng thai tỷ muội đó, còn có Lâm Thanh và Lâm Lộng Nguyệt, lại còn Dạ Khanh Khanh mơ hồ đó nữa. Nếu li khai như vậy, chẳng phải là gã sẽ lỗ to sao.

oOo

Trước khi trời tối, cả bọn Diệp Vô Ưu đã về đến Phiêu Hương thành, Lãnh Tâm m và Tuyết Minh Cương đã đi đến hoàng cung, cụ thể làm cái gì, Diệp Vô Ưu cũng chẳng muốn để ý. Dù sao cũng không ngoài việc đại loại như tuyên bố hoàng thượng băng hà sau đó Tuyết Minh Cương kế vị, đối với những việc này, Diệp Vô Ưu tịnh không quan tâm. Gã chỉ quan tâm đến mỹ nữ của hắn.

Vừa mới quay về khách điểm, đã có mỹ nữ tìm đến cửa, mà mỹ nữ này, không phải ai khác, chính là Tô Tổ Tổ.

“Diệp công tử, có rảnh không? Tổ Tổ có chút việc muốn cùng người nói chuyện.” Tô Tổ Tổ cười ngọt ngào, cũng mặc kệ bên cạnh Diệp Vô Ưu còn có Hoa Vân La, cái hũ dấm này không rõ lúc nào sẽ ngẫu nhiên nổi máu ghen.

“Tô tiểu muội a, Vô Ưu nhà chúng ta, hiện tại không rảnh!” Hoa Vân La hi hi cười: “Nếu muội muốn tìm hắn, có thể một lúc lại đến nhé!”

“Đúng, đúng đó, Tô đại mỹ nhân, ta hiện giờ không rảnh, nàng có việc gì, lần sau hẵng nói.” Diệp Vô Ưu vội nói. Gã mặc dù không muốn nói vậy, nhưng không dám đắc tội với Hoa Vân La, Hoa Vân La bây giờ là nam nữ thông sát, đám mỹ nữ lớn nhỏ bên cạnh gã, tựa hồ đều do Hoa Vân La cầm đầu, nói không cho gã lên giường, thì đến tối liền không có mỹ nữ nào ngủ cùng.

“Hoa Cung chủ, tỷ cũng không nghĩ đến việc Diệp công tử ám sát Tuyết Minh Văn sẽ được thông báo cho toàn thành sao?” Tô Tổ Tổ cười nhẹ, “Hay là mọi người không sợ? Có điều việc này mà truyền ra, đối với mọi người hoàn toàn không có lợi gì.”

“Tô đại mỹ nhân! Nàng cũng không nghĩ việc nàng giết hoàng thượng Phiêu Hương đế quốc cũng được thông báo cho toàn thành sao?” Diệp Vô Ưu cười hì hì, hẳn không hề sợ uy hiếp của Tô Tổ. Lúc quay về hẳn đã hỏi qua Lãnh Tâm m, biết được Hoàng thượng tịnh không chết trong tay Tuyết Minh Cương, nên gần như có thể khẳng định Hoàng thượng thực sự đã bị Tô Tổ giết. Nguyên nhân đơn giản, bởi vì nếu Hoàng thượng vẫn còn, vậy nàng chắc chắn phải gánh vác trách nhiệm về việc Tuyết Minh Văn bị ám sát, sở dĩ nàng dứt khoát một công đôi việc, giết chết hoàng thượng, gián tiếp giúp đỡ Tuyết Minh Cương vì như vậy Tuyết Minh Cương tự nhiên cũng sẽ không đến gây phiền phức với nàng.

Tô Tổ sắc mặt hơi đỏ, miễn cưỡng cười nói: “Diệp công tử, nếu không có căn cứ, hy vọng người không nói bừa bãi.”

“Nàng có thể nói bừa bãi, ta sao lại không thể nói bừa bãi chứ?” Diệp Vô Ưu uể oải nói: “Tô đại mỹ nhân, nàng có thể nói ta đã giết Tuyết Minh Văn, ta đương nhiên cũng có thể nói nàng đã giết hoàng thượng.”

“Diệp công tử, khi người giết Tuyết Minh Văn, chính là ta ở bên cạnh nhìn thấy.” Đôi mày liễu Tô Tổ khẽ nhíu lại.

“Tô đại mỹ nhân, khi nàng giết hoàng thượng, ta cũng ở bên cạnh nhìn thấy!” Diệp Vô Ưu cười hi hi.

“Diệp công tử, ngài hình như đang chơi xấu.” Tô Tổ có chút tức giận nói.

“Nàng muốn nói vậy cũng không hẳn không được.” Diệp Vô Ưu không đồng ý cũng không phủ nhận: “Tóm lại, Tô đại mỹ nhân, bản thân ta ghét nhất là bị người khác uy hiếp. Nàng nếu có việc gì cầu xin ta, thì vui vẻ cùng ta thương lượng, nhân tiện cho ta chút lợi ích. Nàng xinh đẹp vậy, nếu cho ta thêm một chút lợi ích, ta nhất định sẽ giúp nàng.”

“Được rồi, tiểu sắc lang, người với nàng từ từ nói chuyện, ta cũng chẳng muốn quản đến các người!” Hoa Vân La ở bên cạnh chêm vào một câu, nói xong liền lắc người nhẹ bay ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người Diệp Vô Ưu và Tô Tổ.

“Diệp công tử, người đã nói, có thể bảo đảm để ta lấy được những lợi ích mà Tuyết Minh Văn đã chấp nhận!” Hoa Vân La đi ra xong, Tô Tổ bức mình nói.

“Ta đúng là đã nói như vậy, có điều ta không thể miễn phí cho nàng nhiều lợi ích như vậy được.” Diệp Vô Ưu cười hì hì: “Ban đầu Tuyết Minh Văn đáp ứng nàng nhiều lợi ích như vậy nhưng trên cơ sở là nàng sẽ giúp hắn lên ngôi hoàng đế, hiện giờ nàng vẫn muốn ta cho nàng lợi ích, nhưng mà, nàng có giúp ta được việc gì đâu!”

177. Chương 9: Tô Tổ Tích Tích Điều Kiện

“Tô đại mỹ nhân, cái này cũng không thể trách ta được. Có trách thì chỉ có thể trách bản thân nàng thôi.” Diệp Vô Ưu cười hì hì nói: “Ai bảo nàng đòi ta làm?”

“Bỉ ối!” Tô Tổ phẫn nộ mắng.

“Bỉ thử! Bỉ thử! Nàng so với ta cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu.” Diệp Vô Ưu uể oải nói: “Ban đầu nàng lừa ta đến Phiêu Hương tháp, suýt chút nữa là lấy cái mạng ta. Ta lừa nàng một lần, chỉ là lấy cái mạng Tuyết Minh Văn mà thôi, tính ra thì nàng vẫn còn lời.”

“Diệp Vô Ưu! Nói như vậy là người không định thực hiện lời hứa trước kia phải không? Ta nói người biết, người có thể giết được Tuyết Minh Văn, ta cũng có thể giết Tuyết Minh Cương!” Tô Tổ nổi nóng.

“Tô đại mỹ nhân, đầu óc nàng cũng không tệ nhỉ?” Diệp Vô Ưu kinh ngạc nhìn nàng ta: “Ta nhớ rõ ràng đã nói qua với nàng, ta đối với Tuyết Minh Cương rất khó chịu, nàng muốn giết hắn, ta không chừng còn phải cảm tạ nàng nữa.”

“Lời người nói có đáng tin không?” Tô Tổ hừ lạnh một tiếng.

“Ai, nàng đã nghĩ lời ta nói không đáng tin, vậy nàng cũng đừng đến tìm ta đòi hảo xử nữa.” Diệp Vô Ưu không thèm để ý nói: “Kì thực Tô đại mỹ nhân cũng có thể đến tìm Tuyết Minh Cương yêu cầu lợi ích mà,

không quản nói thế nào, nàng cũng đã giúp hắn giết chết Hoàng thượng, cũng coi như là đã giúp hắn một việc lớn rồi.”

“Người cho là ta ngu vậy sao?” Tô Tổ Tổ tức giận không thôi: “Ta lúc trước luôn giúp Tuyết Minh Văn, bây giờ ta đi tìm Tuyết Minh Cương, hắn có thể cho ta ăn quả ngọt sao?”

“Cũng không nhất định thế. Nàng xinh đẹp như vậy, đi làm quý phi gì đó cho hắn, nói không chừng cũng được đấy.” Diệp Vô Ưu cười hi hi: “Có khi vận khí nàng tốt thì còn có thể làm Hoàng hậu nữa. Đến khi đó, những lợi ích Tuyết Minh Văn có thể cho nàng, tự bản thân nàng cũng có thể lấy được.”

“Diệp Vô Ưu! Người đừng quá đáng!” Tô Tổ Tổ hừ nhẹ: “Ta mà giận lên thì việc gì cũng có thể làm được!”

“Ai, Tô đại mỹ nhân, nàng hà tất phải tức giận như vậy?” Diệp Vô Ưu ngáp một cái: “Nghe nói tức giận sẽ sinh ra nếp nhăn đó. Tô đại mỹ nhân nàng đẹp vậy, nếu có vài nếp nhăn thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến khuôn mặt khả ái của nàng đó.”

Không đợi Tô Tổ Tổ phát tác. Diệp Vô Ưu khẩn trương nói tiếp: “Kì thật, ta cũng không phải không muốn cho nàng lợi ích, bất quá nàng dù sao cũng phải cho ta một chút lợi ích chứ?”

“Người muốn lợi ích gì?” Tô Tổ Tổ quát hỏi.

“Tô đại mỹ nhân, tối qua ta thực ra đã nói với nàng rồi, giới thiệu cho ta tám đồng thai sư muội đó của nàng là được!” Diệp Vô Ưu cười hi hi: “Nói ra, nàng lại còn được nhờ đằng khác, nàng nói Tuyết Minh Văn đáp ứng nàng lợi ích gì gì đó, nhưng trên thực tế, có ta ở đây, Tuyết Minh Văn khẳng định làm không nổi hoàng thượng và mấy lợi ích đó đều là giả tạo. Hắn cũng không cách nào cho nàng nửa điểm lợi ích, Tô Y Môn của nàng vẫn sẽ lạng lã vô danh.”

“Người tự tin vậy sao?” Tô Tổ Tổ không phục: “Có ta giúp đỡ Tuyết Minh Văn, hắn nhất định có thể làm hoàng đế!”

“Tô đại mỹ nhân, nàng nhìn rõ hiện thực đi có được không? Tuyết Minh Văn ngay cả thái tử cũng không kịp làm thì đã chết rồi.” Diệp Vô Ưu không sợ, dả kích thẳng vào điểm yếu của nàng.

“Đó là người dùng thủ đoạn bỉ ổi!” Tô Tổ Tổ phẫn nộ nói.

“Thủ đoạn bỉ ổi các người đã dùng có thể kém ta sao? Cổ nhân có nói ‘Được làm vua thua làm giặc’, thua thì thua, còn tìm lý do gì đi nữa cũng đều là vô ích.” Diệp Vô Ưu có chút không nhẫn nại nói: “Tô đại mỹ nhân, nếu không phải là nàng xinh đẹp và còn có tám sư muội đồng thai đó của nàng thực sự làm ta động tâm, ta cũng chẳng có tâm tình cùng nàng nói nhiều như vậy. Bây giờ chúng ta nói đến chánh sự đi, ban đầu Tuyết Minh Văn đáp ứng nàng những lợi ích gì?”

“Tô Y Môn chúng ta rất đông người, nhưng lại gần như không có thu nhập, vì thế chúng ta cần có tiền.” Tô Tổ Tổ hít nhẹ một hơi, cố gắng làm bản thân bình tĩnh, để không phát tác. Tên sắc lang này đối với nàng và tám sư muội xinh đẹp tỏ rõ dục vọng không hề che giấu, làm trong lòng cảm thấy không thoải mái: “Ngoài ra, Tô Y Môn bọn ta hiện giờ cơ hồ không có chút tiếng tăm, vì thế chúng ta còn cần danh tiếng nữa.”

Ngừng một chút rồi nàng lại nói tiếp: “Nếu Tuyết Minh Văn lên ngai vàng, hai điểm này, hắn đều có thể làm vừa lòng ta.”

“Tiền? Thấy quan hệ giữa nàng với thủ phủ gì đó ở Phiêu Hương thành cũng không tệ mà, hắn không phải có rất nhiều tiền sao?” Diệp Vô Ưu cảm thấy kì quái hỏi.

“Ta chỉ là có quan hệ không tệ với nữ nhi của ông ta thôi, mà hiện giờ ông ta cũng muốn ném Tuyết Minh Văn sang một bên, vì thế chúng ta thoát nhìn thì có vẻ quan hệ rất tốt nhưng trên thực tế ông ta không thể xuất tiền để nuôi cả vạn môn đồ của Tô Y Môn bọn ta.”

“Tô Y Môn của nàng đông người nhưng là người kiểu gì thế?” Diệp Vô Ưu không khỏi cảm thấy hiếu kỳ.

“Bọn họ đa phần đều là những nữ tử bơ vợ không nơi nương tựa, một số bị trượng phu ruồng bỏ, một số thì trượng phu chết mà không có con cái, còn có một số là nữ hài nhi vừa mới sinh thì bị vứt bỏ, Tô Y Môn chúng ta nuôi dưỡng chúng thành người.” Tô Tổ Tổ hơi trầm mặc nói: “Bản thân bọn họ đều đã khó mà kiếm tiền tự nuôi sống, mà nhiều người như vậy ở chung thì thành một khoản chi tiêu rất lớn.”

“Thật thế sao.” Diệp Vô Ưu ngó ra, không nghĩ nổi là thế. Tổ Y Môn này tựa hồ vẫn là một môn phái không đến nỗi tệ, thu nhận nhiều người vậy, nghe Tô Tổ Tổ nói những lời này, mấy người đó đối với Tô Y Môn mà nói đúng là gánh nặng to lớn.

“Nàng nói là cần tiền thì ta còn có thể hiểu, nhưng mà Tổ Y Môn của nàng cần danh tiếng để làm gì? Theo lý mà nói, hiện giờ có một Tổ Y tiên tử nàng, danh tiếng của Tổ Y Môn cũng không nhỏ mà?” Diệp Vô Ưu vẫn có nghi vấn, nhin không nổi hỏi.

“Rất đơn giản, chúng ta phải để cho tỷ muội Tổ Y Môn có một chỗ dựa mạnh mẽ.” Tô Tổ Tổ khẽ than: “Hiện tại Tổ Y Môn có nhiều nữ tử chưa kết hôn, chúng ta cũng hy vọng bọn họ cuối cùng có thể tìm được một nơi chốn tốt, với lại chúng ta không hy vọng bọn họ gả cho nam nhân nào đó rồi sau này lại bị ức hiếp. Vì thế chúng ta nhất thiết phải cho bọn họ một nương gia lớn mạnh đó chính là Tổ Y Môn chúng ta.”

“Nếu những gã nam nhân lấy bọn họ, thật sự yêu bọn họ, nương gia các nàng cường mạnh hay không cũng đâu có quan hệ, nếu không yêu bọn họ, cho dù nương gia các nàng có cường mạnh cũng không thể yêu đâu!” Diệp Vô Ưu có chút mê muội nói.

“Người nói thật ra không sai. Điểm này chúng ta cũng hiểu, nhưng mà nhiều nam nhân đều có thể thay lòng đổi dạ, chúng ta chỉ là hy vọng, nữ nhân từ Tổ Y Môn cho dù bị nam nhân phản bội, bọn họ cũng không phải chịu những tổn thương thể xác, bởi vì trước đây đã có không ít những việc tương tự, vài tỷ muội thậm chí bởi vậy mà chết.” Tô Tổ Tổ nhỏ giọng nói: “Chúng ta không nghĩ được biện pháp giải quyết tốt hơn, chỉ đành dùng biện pháp trị phần ngọn không trị gốc, vết thương tâm hồn có thể dần dần khôi phục, nhưng một khi trên thân thể có những vết thương thì khó mà bù đắp, hoặc là tử vong, cái đó căn bản không có cơ hội khôi phục.”

“Nói cũng có chút đạo lý.” Diệp Vô Ưu nghĩ nghĩ rồi gật đầu: “Được rồi, con người ta kì thật rất đơn giản, việc gì thích thì làm, không thích thì không làm. Ta cũng tin là nàng không bịa đặt, đương nhiên nếu nàng bịa đặt, ta sau này cũng sẽ biết. Căn cứ vào những gì nàng nói, xem ra việc nàng không phải là vì bản thân, mà là vì nghìn vạn nữ nhân không chốn nương tựa. Ta sẽ giúp đỡ nàng mà không đòi hỏi gì.”

“Người hảo tâm vậy sao?” Tô Tổ Tổ sững sờ, hiển nhiên là không tin.

“Uy, nàng không tin thì thôi, ta hiếm khi có lòng tốt lắm!” Diệp Vô Ưu bất mãn nói: “Bất quá, ta tuyên bố trước, nhà ta mặc dù có tiền, nhưng mà không thể lấy tiền trong nhà giúp nàng. Đương nhiên, nàng cũng yên tâm, ta sẽ nghĩ biện pháp khác, để các nàng có thể kiếm được tiền, còn danh tiếng Tổ Y Môn ta cũng sẽ nghĩ cách giúp nàng nâng cao.”

“Người có biện pháp gì? Có thể nói với ta không?” Tô Tổ Tổ vẫn còn chút hoài nghi, muốn hỏi rõ ràng.

“Tạm thời ta cũng chưa suy nghĩ cụ thể, bất quá đã có chút đại khái.” Diệp Vô Ưu nghĩ một chút rồi nói: “Thông qua Tiên bảng và Môn phái bảng của Thiên Nhai Thư Viện, có thể nhanh chóng nâng cao danh tiếng Tổ Y Môn của nàng. Còn như việc kiếm tiền, ta nghĩ Thiên Nhai Thư Viện có thể nuôi được nhiều người đó, bọn họ nên biết làm sao để kiếm tiền.”

“Thiên Nhai Thư Viện?” Tô Tổ Tổ hơi ngây ra: “Người với Thiên Nhai Thư Viện có quan hệ gì?”

“Cái này tạm thời không thể nói rõ cho nàng được. Tóm lại, nàng yên tâm, việc ta bảo Thiên Nhai Thư Viện làm, Thiên Nhai Thư Viện nhất định sẽ làm. Cho dù lúc này ta bảo bọn họ đổi ta thành đệ nhất trên Tiên bảng, Tổ Y Môn thành đệ nhất trên Môn phái bảng, bọn họ cũng sẽ làm.” Diệp Vô Ưu cười hì hì nói: “Đương nhiên, muốn ta nói cho nàng biết toàn bộ sự việc cũng không khó, chỉ cần nàng đối với ta tốt một chút là được.”

“Nếu người có năng lực làm được những việc như đã nói, giúp Tổ Y Môn có vị trí ở Vân Mộng Đại Lục, giúp chúng ta có đủ tiền để nuôi dưỡng những nữ tử không chốn nương tựa và những nữ hài bị vứt bỏ đó, ta sẽ cảm tạ người.” Tô Tổ Tổ dung nhan thần kì quái nhìn Diệp Vô Ưu: “Chỉ cần người thật tâm thành ý làm việc này giúp ta, sau này bảo ta ủy thân cho người, cũng không phải việc khó.”

“Tô đại mỹ nhân, nàng vừa nói đấy nhé!” Nghe thấy lời này, Diệp Vô Ưu lập tức có chút cao hứng, đương nhiên, hẳn còn có một câu chưa nói ra, đó chính là: “Còn tám đồng thai tỷ muội đó của nàng cũng tặng cho ta đi!”

“Tô Tổ Tổ ta đã nói chắc chắn sẽ giữ lời. Ta đi trước, hy vọng người có thể cố gắng nhanh chóng có hành động thực tế.” Tô Tổ Tổ lãnh đạm nói: “Ta tạm thời sẽ ở Phiêu Hương tháp, người có việc gì có thể đến đó tìm ta.”

“Sao lại ở đó?” Diệp Vô Ưu có chút kì quái.

“Những nơi khác tạm thời không an toàn.” Tô Tổ Tổ bình tĩnh nói: “Tuyệt Minh Cương không nhất định sẽ bỏ qua cho ta, mặc dù khả năng không lớn, nhưng để phòng vạn nhất, ta vẫn không thể ở trong thành.”

“Không cần phải cẩn thận vậy chứ?” Diệp Vô Ưu nói nhỏ, đột nhiên nhớ đến một việc, vội vàng nói: “Đúng rồi, Tô đại mỹ nhân, ta có việc này muốn hỏi nàng!”

178. Chương 10: Phi Lễ Lâm Lộng Nguyệt

“Nàng còn mời ai khác đến ám sát Tuyệt Minh Cương không?” Diệp Vô Ưu nghĩ đến việc Lâm Thanh Diệp liền hỏi thẳng.

Tô Tổ Tổ dùng ánh mắt kì quái nhìn Diệp Vô Ưu, lát sau, khẽ mỉm cười: “Người muốn nói Lâm Thanh Diệp à?”

“Nói như vậy là nàng đã thừa nhận?” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn. “Ta không nghĩ Tô đại mỹ nhân có lúc tâm kế lại thâm sâu vậy. Nàng như thế không phải là rõ ràng đã lừa gạt Lâm đại mỹ nhân hiền lành sao?”

“Xem ra, quan hệ giữa người và Lâm Thanh Diệp không tệ.” Tô Tổ Tổ lãnh đạm nói: “Tâm trí của ta có thâm sâu hay không, không cần người phải nhắc nhở, chỉ cần tự thấy việc gì đúng thì ta sẽ làm. Đây là nguyên tắc làm người của ta, người có thể không thích, nhưng người có thích hay không đối với ta cũng tịnh không quan trọng.”

“Ai, ta không muốn tranh cãi mấy đại đạo lý này với nàng. Tóm lại, hiện tại Tuyệt Minh Văn đã chết, nàng có cho người giết chết Tuyệt Minh Cương cũng không có ý nghĩa gì. Nàng nên đi nói với Lâm đại mỹ nhân không cần phải giết Tuyệt Minh Cương nữa.” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn nói.

“Người cũng quen biết với Lâm Thanh Diệp, vậy hãy thay ta nói với nàng ấy đi.” Tô Tổ Tổ nhạt giọng nói: “Hiện tại Tuyệt Minh Văn hay Tuyệt Minh Cương chết, đối với ta mà nói đã không có ý nghĩa gì. Ta bây giờ chỉ cần người có thể tuân thủ lời hứa, làm được những gì vừa mới nói.”

“Yên tâm đi! Cho dù ta không muốn tuân thủ lời hứa, nhưng được nhìn Tô đại mỹ nhân và tám tỷ muội xinh đẹp đó, ta nhất định sẽ làm được.” Diệp Vô Ưu vênh vang nói: “Tô đại mỹ nhân, nàng cứ đợi đến ngày gả cho ta đi.”

“Ta hy vọng sẽ đến ngày đó.” Tô Tổ Tổ hơi hợt nói: “Ngoài ra, ta muốn nói với người một câu. Ta không thể đợi mãi được, nếu sau một thời gian người vẫn chưa thể làm được những việc đó, ta sẽ đi tìm người khác.”

“Yên tâm đi, ta sẽ không cho nàng cơ hội đi tìm nam nhân khác đâu.” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn nói.

“Vậy ta đi trước.” Tô Tổ Tổ nói xong liền nhanh chóng quay người ra cửa, không chút chậm trễ.

“Đi thì đi, ta cũng ra ngoài!” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm. Tô Tổ Tổ vừa mới li khai, hắn liền lập tức bước theo ra ngoài. Chỉ là vừa mới ra đến cửa thì đã chạm mặt Hoa Vân La.

“Tiểu sắc lang, người đi đâu đó?” Hoa Vân La khẽ gắt.

“Vân La à, ta ra ngoài dạo chơi thôi.” Diệp Vô Ưu khản trương nói.

“Ừ, vậy người mau đi đi.” Hoa Vân La cười nũng nịu, đến nỗi Diệp Vô Ưu cảm thấy choáng váng, sau đó ngậy ngốc nhìn Hoa Vân La tiến vào phòng, đóng cửa lại, trong lúc cửa đóng, hắn nghe thấy một giọng nói: “Tiểu bại hoại, đêm nay người đừng nghĩ đến việc quay về đây ngủ!”

“Không được, đây không phải là ép ta đêm nay không được quay về sao?” Diệp Vô Ưu lầu bầu. Hoa Vân La bây giờ căn bản đã nói là làm, nói không cho gã vào phòng là không cho, gã cũng không có cách làm gì được nàng, ai bảo Hoa Vân La thực sự quá lợi hại, trừ khi ở trên giường gã còn chiếm được thượng phong, ngoài ra những lúc khác ở trước mặt Hoa Vân La, gã tuyệt đối lấy không nổi nửa điểm tiện nghi.

o0o

Đích đến của Diệp Vô Ưu tự nhiên là tây thành, chỗ Lâm Thanh Diệp đại mỹ nhân thành thực và tiểu tiên nữ Dạ Khanh Khanh mơ hồ nữa. Đây là mục tiêu lần này của hắn. Đương nhiên là muốn ngay lập tức chiếm được Lâm Thanh Diệp, có thể còn có chút khó khăn chứ với nha đầu mơ hồ Dạ Khanh Khanh đó thì có lẽ cũng không quá khó.

Đến khách điểm ở phía tây thành, hắn nhẹ nhàng đi theo con đường quen thuộc đến gian phòng Dạ Khanh Khanh, gõ cửa. Cửa phòng nhanh chóng mở ra, chỉ là Diệp Vô Ưu liền phát hiện, người mở cửa không phải là Lâm Thanh Diệp, cũng không phải là Dạ Khanh Khanh, mà là Lâm Lộng Nguyệt.

“Sao lại là nàng?” Diệp Vô Ưu có chút khó chịu: “Sư phụ nàng đâu?”

“Ta còn đang muốn hỏi sao lại là ngươi?” Lâm Lộng Nguyệt giận dữ nói: “Diệp Vô Ưu, ngươi đến tìm sư phụ ta làm gì?”

“Nàng quản ta tìm nàng ta làm gì, ta chỉ hỏi nàng, người đâu?” Diệp Vô Ưu không chút hạo khí nói.

“Ta sao phải nói cho ngươi? Lâm Lộng Nguyệt hừ nhẹ: “Ta nói cho ngươi biết, ta không hoan nghênh ngươi! Uy, ngươi làm gì vậy, ra ngoài cho ta!”

Lâm Lộng Nguyệt đang chuẩn bị đóng cửa, nhưng còn chưa kịp đóng, Diệp Vô Ưu đã như chớp tiến vào.

“Đúng là quái gở, đây là phòng của nàng à? Ta nói cho nàng biết, đây chính là phòng ta đặt trước, người phải đi ra chính là nàng đấy.” Diệp Vô Ưu hừ một tiếng.

“Lâm Lộng Nguyệt, nàng bây giờ hoặc là nói cho ta biết sư phụ nàng và Khanh Khanh ở chỗ nào, nếu không ta cho nàng ra ngoài, khỏi phải ở đây vướng tay vướng chân.”

“Ta không đi ra, ngươi làm gì được ta?” Lâm Lộng Nguyệt gất lên: “Diệp Vô Ưu! Ngươi là đồ lưu manh, ngươi đến đây tìm sư phụ ta, tám phần là không có hảo tâm!”

“Uy, nàng bệnh à, ta cho dù là lưu manh, cũng chưa giở trò lưu manh với nàng!” Diệp Vô Ưu bực bội trong lòng. Hắn vốn đến đây để hưởng thụ ôn nhu, không phải là đối mặt với nữ nhân khó chịu này.

“Ngươi dám giở trò lưu manh với ta sao?” Lâm Lộng Nguyệt cười chế nhạo: “Sợ rằng là vì ngươi không có bản sự thôi?”

“Được thôi, ta không dám, vậy được chưa? Tranh cãi với nàng phát mệt, ta đi đây!” Diệp Vô Ưu bộ dạng có vẻ sâu muộn, làm bộ như muốn đi, rồi bất ngờ tiến đến cạnh Lâm Lộng Nguyệt.

“Mau rút đi cho ta!” Lâm Lộng Nguyệt có chút đắc ý, đột nhiên kinh hoảng kêu lên: “Tên lưu manh! Ngươi... ngươi... làm cái gì vậy?”

Chính là Diệp Vô Ưu nói muốn li khai là giả, muốn đánh lén mới là thật, thân thủ Lâm Lộng Nguyệt hiện giờ vốn đã không bằng Diệp Vô Ưu, lại không phòng bị, càng dễ dàng bị Diệp Vô Ưu hạ thủ thành công, vô pháp cử động.

“Nàng nói ta muốn làm gì hả?” Diệp Vô Ưu tóm lấy Lâm Lộng Nguyệt ném lên giường, vừa xoay người nhanh như chớp đóng cửa lại, rồi lướt nhanh đến bên giường: “Lâm Lộng Nguyệt, không phải đã nói ta không dám giở trò lưu manh với nàng sao? Nàng không phải nói là ta không có bản sự này sao? Bây giờ ta chứng minh cho nàng xem!”

“Ngươi... ngươi... ngươi dám! Ta... ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Lâm Lộng Nguyệt lắp bắp thét lên. Tuy bên ngoài tỏ vẻ mạnh mẽ nhưng bên trong, nàng khá yếu đuối, Diệp Vô Ưu tự nhiên vừa nhìn đã có thể nhận ra.

“Ta có gì mà không dám?” Diệp Vô Ưu tỏ vẻ bất cần: “Từ nha đầu nàng, lần đầu tiên gặp mặt tìm ta quấy rầy, còn dám khinh thường hình dáng ta, bây giờ ta cho nàng biết, để xem ai lợi hại hơn!”

“Uy, ngươi... ngươi... không được làm vậy! Ta... Sư phụ ta sẽ không tha cho ngươi!” Lâm Lộng Nguyệt dù sao cũng là kiều nữ, phát hiện Diệp Vô Ưu thật sự muốn đối phó nàng, liền cảm thấy sợ hãi.

“Lâm đại mỹ nhân à, ta không sợ đâu, ngược lại sẽ sớm có ngày nàng ta sẽ trở thành lão bà của ta đấy.” Diệp Vô Ưu vênh vang nói: “Lâm tiểu mỹ nhân, mặc dù ta không thật sự yêu thích nàng, bất quá ta đã từng phát thệ phải lấy toàn bộ Vân Mộng thập tiên tử mang về nhà làm vợ nên ta đành tạm để nàng làm tiểu lão bà vậy.”

“Người... người... điên rồi!” Lâm Lộ Nguyệt cảm phần không thôi: “Đồ lưu manh! Người... người... đã không thích ta, sao còn đối với ta thế này, mau buông ta ra!”

“Gấp cái gì nè? Ta sẽ buông nàng ra, bất quá không phải bây giờ.” Diệp Vô Ưu cười hi hi: “Đợi khi Tiêu Hồn bát chỉ bắt đầu phát tác, ta sẽ thả nàng ra!”

“Cái gì? Người... người... đã dụng Tiêu Hồn bát chỉ lên người ta!” Lâm Lộ Nguyệt hét lên: “Diệp Vô Ưu, ngươi là đồ hỗn đản, dám tặc!”

“Xuyt, đừng la lớn tiếng như vậy, sẽ bị người khác nghe thấy!” Diệp Vô Ưu dựng thẳng ngón tay lên, đột nhiên thò tay kéo xuống, xẹt một tiếng, váy áo Lâm Lộ Nguyệt trong nháy mắt bị xé làm đôi, lộ ra thân thể mềm mại bán lỏa, mà Diệp Vô Ưu lần này cũng đã tính trước, khi nàng còn chưa kêu lên thì đã kịp bịt miệng nàng lại.

“Lâm gia tiểu mỹ nhân, ta không muốn điểm á huyết của nàng. Nếu như vậy thì sẽ không thú vị lắm.” Diệp Vô Ưu cười hi hi: “Bất quá, nàng cũng đừng la to như vậy. Nàng không muốn nhiều người nhìn thấy hình dáng không chút che phủ của nàng chứ?”

Diệp Vô Ưu miệng nói không ngừng, tay cũng không ngừng, trong nháy mắt đã kéo xuống hết những gì che phủ trên người Lâm Lộ Nguyệt. Một thân thể nảy nở liền hiện ra trước mắt gã.

Diệp Vô Ưu hít nhẹ một hơi, một cảm giác xung động nguyên thủy trong lòng bùng lên. Mặc dù gã không thích Lâm Lộ Nguyệt lắm, nhưng dáng người nàng thật sự là không thể chê được điểm nào, song phong như hai viên châu ngọc tròn bóng, nước da trong sáng thuần khiết, đôi chân ngọc thon đẹp trắng ngần, lại còn nơi hoa cỏ ẩn mật đó, tất cả đều hiện ra một vẻ mỹ lệ không tì vết.

Lúc này, Diệp Vô Ưu cuối cùng cũng nói lỏng bàn tay đang bịt cái miệng anh đào của nàng ra, tay từ từ di chuyển xuống, đặt trên ngọc nhũ cao vút của nàng.

“Hỗn đản! Dâm tặc! Người... người... là cầm thú!” Lâm Lộ Nguyệt cảm hận mắng chửi, nhưng mà lần này nàng thật không dám kêu lớn, vì vẫn sợ bị người khác nhìn thấy bộ dạng như thế này.

“Lộ Nguyệt tiểu bảo bối, ta phát hiện là ta đợi không nổi đến lúc Tiêu Hồn bát chỉ phát tác.” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm nói, dục hỏa trong lòng cuồng dâng. Thân thể Lâm Lộ Nguyệt mặc dù xem ra có chút non trẻ, nhưng lại hết sức dục nhân, trong nháy mắt đã khơi lên toàn bộ dục vọng trong người gã.

“Người đi chết đi! Ai là tiểu bảo bối của ngươi! Ngươi thật là ác độc!” Lâm Lộ Nguyệt cảm phần mắng: “Diệp Vô Ưu, ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi dám ô nhục ta, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!”

“Ta cũng không muốn nàng buông tha ta đâu. Nàng sẽ không buông tha ta mà không những thế, sau đó sẽ thường xuyên đến tìm ta, như vậy ta mới có thể thường xuyên được hưởng thụ Lộ Nguyệt bảo bối của ta. Việc tốt như vậy, ta còn sợ cái gì?” Diệp Vô Ưu hơi thở gấp nói. Hắn nhẹ nhàng nhào nặn đôi ngọc nhũ cao vút của nàng, sau đó lại nhỏ giọng nói: “Lộ Nguyệt bảo bối, nàng hiện giờ thấy thế nào, trong người có cảm giác thiêu đốt không?”

“Cầm thú!” Đôi mắt xinh đẹp của Lâm Lộ Nguyệt chảy ra dòng lệ khuất nhục.

Tiếng đập cửa truyền đến phành phành, đồng thời thanh âm Lâm Thanh Diệp vang lên: “Lộ Nguyệt, con có ở trong đó không?”

“Sư phụ, mau đến cứu con!” Lâm Lộ Nguyệt vui mừng ngóng ra ngoài, vội vàng kêu to lên.

179. Chương 11: Lâm Thanh Diệp Thất Thân

“Diệp công tử, ngươi sao thế?” Lâm Thanh Diệp vừa giữ Diệp Vô Ưu lại, vừa gấp gấp hỏi. Có điều, nói chưa dứt lời, nàng liền thấy trên người không có chút cảm giác, cũng không thể nhúc nhích được.

Diệp Vô Ưu rơi xuống mặt đất, lại không chút do dự điểm dụng Tiêu Hồn bát chỉ trên người Lâm Thanh Diệp, đồng thời chế trụ á huyết của nàng để nàng không nói được, nguyên nhân rất đơn giản, hấn sợ Lâm Thanh Diệp kêu lên sẽ làm kinh động tới người khác.

“Hàm Yên tỷ tỷ, tỷ đã về rồi à!” Dạ Khanh Khanh nhìn thấy Diệp Vô Ưu vẻ mặt vui mừng nhảy bổ vào hấn, cho nên Lâm Thanh Diệp phát sinh biến cố, nàng hoàn toàn không biết gì.

Diệp Vô Ưu ôm lấy Dạ Khanh Khanh, sau đó mới ôm Lâm Thanh Diệp bên cạnh lên, lắc mình đến bên giường để nàng xuống bên cạnh người Lâm Lộng Nguyệt.

“Dâm tặc! Hỗn đản! Người đã làm gì sư phụ thế?” Lâm Lộng Nguyệt vốn dĩ cho rằng cứu tinh đến, nay nhanh chóng phát hiện sư phụ cũng đã bị trúng chiêu, vì vậy ngoài chửi người ra, cũng chẳng biết phải làm gì.

“Hàm Yên tỷ tỷ, dâm tặc là cái gì?” Dạ Khanh Khanh không hiểu hỏi.

“Khanh Khanh, trước hết đừng hỏi nhiều, đóng cửa lại đi.” Diệp Vô Ưu sắc mặt biến đổi không ngừng, nhìn khuôn mặt Lâm Thanh Diệp. Dù nàng không thể nói, nhưng nhìn vào đôi mắt mê mẩn, đang mở ra thật to cũng có thể thấy chút tức giận pha lẫn cả sự thất vọng.

Dạ Khanh Khanh ngoan ngoãn đi đóng cửa, sau đó nhanh chóng quay lại, tò mò nhìn Lâm Lộng Nguyệt kiêu thanh hỏi: “Lộng Nguyệt tỷ tỷ! Sao tỷ không mặc quần áo vậy?”

“Người đi mà hỏi cái tên dâm tặc kia!” Lâm Lộng Nguyệt tức giận không dứt: “Khanh Khanh, người nhanh giúp ta đuổi cái tên dâm tặc kia đi.”

“Lộng Nguyệt tỷ tỷ, tỷ nói ai là dâm tặc? Ở đây chỉ có Hàm Yên tỷ tỷ thôi mà.” Dạ Khanh Khanh cảm thấy hơi kỳ lạ, sau đó lại hỏi thêm một câu: “Dâm tặc là cái gì vậy?”

“Hấn không phải là Hàm Yên tỷ tỷ, hấn là con trai” Lâm Lộng Nguyệt vội nói: “Khanh Khanh, hấn là một tên lừa bịp, hấn nói dối người đấy.”

“Không phải, Hàm Yên tỷ tỷ không phải là nam nhân.” Dạ Khanh Khanh dùng ánh mắt trong sáng nhìn Diệp Vô Ưu một lúc lâu, sau đó lắc lắc đầu nói.

Diệp Vô Ưu cũng không quan tâm đến những điều Lâm Lộng Nguyệt đang giải thích cho Dạ Khanh Khanh. Dạ Khanh Khanh là nha đầu mơ hồ, làm sao có thể dễ dàng hiểu rõ cơ chứ, gã hiện tại đang khó quyết định xử lý Lâm Thanh Diệp như thế nào. Nhìn thân thể Lâm Lộng Nguyệt bên cạnh Lâm Thanh Diệp dục hỏa trong lòng hấn như thiêu đốt, nhưng mà, Lâm Thanh Diệp dù sao cũng không giống Lâm Lộng Nguyệt. Nha đầu Lâm Lộng Nguyệt này hình như luôn đối địch làm gã rất khó chịu, cho nên gã nghĩ hiện tại mình dùng sức mạnh chiếm hữu nàng cũng chẳng sao, thế nhưng Lâm Thanh Diệp đối xử với gã không tồi, nếu cũng làm vậy với nàng thật là không hay lắm.

Nhưng mà hiện tại tên đã giương lên, không thể không bắn. Nếu hôm nay không có được Lâm Thanh Diệp, về sau chỉ sợ không còn cơ hội. Nói thật, nếu như giữa Lâm Thanh Diệp và Lâm Lộng Nguyệt chỉ được lựa chọn một người, hấn nguyện lựa chọn Lâm Thanh Diệp.

“Mặc kệ, dù sao cũng như vậy rồi, trước tiên phải có được nàng rồi tính sau!” Cẩn rằng, Diệp Vô Ưu cuối cùng cũng quyết định, sau đó liền có hành động, bắt đầu cởi áo tháo đai lưng của Lâm Thanh Diệp.

“Cầm thú, người làm cái gì vậy?” Lâm Lộng Nguyệt chửi mắng.

Diệp Vô Ưu thuận tay phong trụ á huyết của nàng. Tuy hấn hiểu rằng nàng không dám gọi người, nhưng để phòng vạn nhất, phong trụ huyết đạo của nàng là tốt nhất.

Một lúc sau, trên người Lâm Thanh Diệp cũng không còn cái gì, hai thân thể không phân cao thấp, lại cùng nằm một chỗ, càng tăng thêm vẻ dụ hoặc vô cùng. Diệp Vô Ưu cũng không khỏi hít sâu một hơi, dục hỏa trong lòng càng lúc càng bùng lên mãnh liệt.

”Hàm Yên tỷ tỷ, tỷ làm vậy để làm gì?” Dạ Khanh Khanh tò mò hỏi: “Tỷ cõi y phục của Thanh Diệp tỷ tỷ làm gì vậy?”

“Khanh Khanh! Ta chính là muốn cùng Thanh Diệp tỷ tỷ chơi du hí, muội có muốn chơi không?” Diệp Vô Ưu nhìn nhìn Dạ Khanh Khanh, di chuyển nhãn châu thấp giọng hỏi.

“Chơi thế nào?” Dạ Khanh Khanh vội vàng hỏi, hình như có chút thích thú.

“Lại đây, ta nói cho muội” Diệp Vô Ưu cúi gần bên tai Dạ Khanh Khanh, nói nhỏ: “Một lát nữa ta trên người Thanh Diệp tỷ tỷ làm cái gì, muội cũng làm như vậy trên người Lộng Nguyệt tỷ tỷ, hiểu chưa?”

“A, muội hiểu rồi!” Dạ Khanh Khanh dùng lực gật gật đầu: “Hàm Yên tỷ tỷ, tỷ thật tốt, đây ta chơi du hí.”

“Thanh Diệp tỷ tỷ, ta biết tỷ hiện tại rất tức giận, nhưng ta thật sự rất thích tỷ. Hôm nay phát sinh việc này, ta nếu không có được tỷ thì sau này sẽ không còn cơ hội, cho nên, ta đành phải thừa dịp thôi, trước hết chiếm lấy thân thể của tỷ trước, sau này ta sẽ từ từ bồi thường cho tỷ.” Diệp Vô Ưu lên giường, nhẹ nhàng nói bên tai Lâm Thanh Diệp, gã đương nhiên biết Lâm Thanh Diệp không phải là người vì mấy câu nói mà bỏ qua, nhưng gã biết, nói mấy câu vẫn tốt hơn không nói gì. Mà sự thật, Lâm Thanh Diệp sau khi nghe được mấy câu, ánh mắt hình như nhu hoà hơn một ít, đôi môi mở ra, hiển nhiên muốn nói điều gì, chỉ là không thể phát ra tiếng.

“Thanh Diệp tỷ tỷ, ta biết tỷ muốn nói cái gì rồi. Khẳng định là tỷ muốn nói, nếu ta thật sự thích tỷ, thì không nên đối với tỷ như thế này.” Diệp Vô Ưu bên tai nàng nói khẽ, xong lại thuận tiện liếm liếm tai nàng: “Nhưng mà, ta thích tỷ, ta càng sợ mất tỷ. Nếu không làm như vậy đối với tỷ, nhất định sẽ mất tỷ. Còn làm như thế này cũng có thể mất tỷ, nhưng ta sẽ từ từ chờ đợi tỷ hồi tâm chuyển ý.”

Diệp Vô Ưu không nói chuyện nữa mà là hành động. Hắn nhẹ nhàng áp lên người Lâm Thanh Diệp, hai tay trên da thịt nàng không ngừng nhẹ nhàng vuốt ve, đồng thời cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào của nàng, từ từ hấp thụ.

.Còn bên kia, Dạ Khanh Khanh một bên tò mò nhìn động tác của Diệp Vô Ưu, một bên bắt chước y hệt. Nàng dùng hai bàn tay nhỏ bé, sờ loạn trên người Lâm Lộng Nguyệt mấy cái, sau đó cũng hôn một cái lên môi anh đào của nàng ta.

” Hi Hi, chơi thích thật!” Dạ Khanh Khanh cười duyên. Lâm Lộng Nguyệt đáng thương trong lòng muốn khóc, hiện tại may mắn duy nhất của nàng chính là, mục tiêu của dâm tặc Diệp Vô Ưu là sự phụ của nàng chứ không phải nàng. Nàng bị Dạ Khanh Khanh chiếm tiện nghi cũng không sao, dù sao Dạ Khanh Khanh cũng là nữ hài tử.

Diệp Vô Ưu dục hoả sớm đã điên cuồng, chỉ hận không được lập tức nâng thương thượng mã, chỉ là nghĩ đến không thể đối xử thô bạo với Lâm Thanh Diệp nên cố gắng ngăn chặn dục hoả trong lòng, bắt đầu dùng hết tâm tư vuốt ve Lâm Thanh Diệp với ý định làm tình dục trong lòng nàng nổi lên.

Rời môi khỏi đôi môi anh đào của nàng, từ từ đi xuống cái cổ tuyết bạch, tiếp đó từ từ hạ xuống, sau đó, đến trước ngực nàng, ngậm lấy một viên bồ đào hồng phấn trước ngực nàng, đồng thời, một tay giữ lấy ngọc phong bên kia của Lâm Thanh Diệp cũng nhẹ nhàng xoa bóp.

Lâm Thanh Diệp thân thể mềm mại run lên nhẹ nhẹ, làn da trắng nõn, bắt đầu dần dần xuất hiện những phần hồng, mặc dù trong lòng nàng rất hận hành động của Diệp Vô Ưu, nhưng dục tính của nàng từ từ bị hắn khiêu động, khát vọng ẩn dấu trong tận đáy lòng nhiều năm, dần dần hiện ra.

Dạ Khanh Khanh lại học theo, vừa bắt đầu dày vò song phong của Lâm Lộng Nguyệt vừa cười thích thú. Chỉ là Lâm Lộng Nguyệt tuy vẫn rất tức giận, nhưng trong lòng cũng từ từ xuất hiện một cảm giác kì quái, càng làm cho nàng có chút sợ hãi.

Lâm Thanh Diệp cuối cùng cũng không thể áp chế được động tình. Diệp Vô Ưu nhanh chóng cởi sạch y phục của chính mình, tách song thối của Lâm Thanh Diệp ra, nhẹ nhàng nâng hông của nàng lên, thẳng tiến vào khu xử nữ dụ hoặc của nàng.

“Hàm Yên tỷ tỷ! Ta và tỷ sao không giống nhau?” Ngay sau khi tiến vào thân thể Lâm Thanh Diệp, trong mơ hồ nghe tiếng Dạ Khanh Khanh truyền lại, Diệp Vô Ưu quay đầu nhìn, phát hiện nha đầu Dạ Khanh Khanh bên kia cũng lột sạch thành một con dê con trần trụi, hoàn toàn mô phỏng động tác của hắn, chỉ là rất hiển nhiên, nàng không thể bắt chước thành công.

“Khanh Khanh ngoan! Muội không cần phải học ta. Muội và Lâm Lộng Nguyệt tỷ tỷ từ từ chơi như ta đã dạy muội lúc trước vậy.” Diệp Vô Ưu nói nhanh như bay. Dục hoả ngập trời, tất nhiên hắn không có tâm tình quản Dạ Khanh Khanh, việc hắn muốn làm chính là tận tình hưởng thụ ngọc thể thành thực của Lâm Thanh Diệp.

“Ừm...” Lâm Thanh Diệp đột nhiên phát ra tiếng rên rỉ. Nguyên là Diệp Vô Ưu đột nhiên giải khai á huyết của nàng, thân thể của nàng cũng có thể nhúc nhích, có điều vẫn như trước không thể sử dụng công lực. Dưới sự điên cuồng xâm chiếm của Diệp Vô Ưu, dục hỏa sớm đã làm đầu óc của Lâm Thanh Diệp trở nên mơ hồ, không biết đã phát đã kiêu ngân tiêu hồn.

“Người... Sao người giải á huyết cho ta!” Lâm Thanh Diệp nghe tiếng rên rỉ thẹn thùng của chính mình, tức thì tỉnh lại một chút, tức giận nói.

“Hảo tỷ tỷ của ta! m thanh của tỷ thật tuyệt vời, làm sao không nghe cơ chứ?” Diệp Vô Ưu dùng sức chiến đấu một hồi, từ từ dừng lại thở hổn hển nói: “Thanh Diệp tỷ tỷ, cảm giác có thích không?”

“Ta nhìn nhầm người.” Lâm Thanh Diệp cuối cùng cũng bắt đầu suy nghĩ trong khi đang bị tên dâm tặc này cưỡng hành chiếm hữu. “Ta sẽ không tha thứ cho người.”

“Hảo tỷ tỷ, một đêm là phu thê ân tình trăm ngày, tỷ không thể tuyệt tình như vậy chứ?” Diệp Vô Ưu vừa lại tiếp tục chiếm hữu trên người nàng, vừa thở hổn hển nói.

” Ai... Ai cùng người nhất dạ phu thê? Ừm... tên dâm tặc này...” Lâm Thanh Diệp một bên phản bác, một bên không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ.

Diệp Vô Ưu dùng lời, dùng hết tâm trí hưởng thụ ngọc thể tuyệt mỹ của Lâm Thanh Diệp còn Lâm Diệp Thanh một mặt chữ rửa hân, một mặt không ngừng phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng, càng làm nổi lên dục hoả trong lòng hắn. Cuồng- phong- bạo- vũ trùng kích, Diệp Vô Ưu lại một lần nữa phủ xuống thân thể kiều mỹ của Lâm Thanh Diệp.

Dần dần, tiếng rên rỉ của Lâm Diệp Thanh cũng trở nên yếu ớt mỏng manh, chứ đừng nói là tiếng chữ. Lần đầu hoan lạc, làm sao có thể là đối thủ của kẻ đã lão luyện về việc này như Diệp Vô Ưu, sau khi qua mấy lần cao triều, nàng cuối cùng cũng mất hết khí lực, thậm chí khí lực để hận Diệp Vô Ưu cũng không còn.

“Hảo tỷ tỷ, mệt rồi sao? Tỷ nghỉ một chút đi.” Diệp Vô Ưu thì thào, đồng thời nhìn sang bên cạnh. Lúc này hai mi nữ xích lô đang quần chặt lấy nhau.

180. Chương 12: Hoa Lệ Đích 4p

Dạ Khanh Khanh nha đầu mơ hồ này, lúc này vẫn như cũ đang chơi một trò chơi vui vẻ, ở trên người Lâm Lung Nguyệt sờ mó chỗ này, vuốt ve chỗ kia, da dẻ Lâm Lung Nguyệt trắng trẻo dị thường, độ co giãn lại vô cùng xuất sắc, cảm giác tất nhiên cũng là tương đối không tồi.

“Lung Nguyệt tỷ tỷ chỗ này lớn quá.” Dạ Khanh Khanh mân mê ngọc nhũ của Lâm Lung Nguyệt, lại ngẩng nhìn của mình, lời nói có chút hâm mộ.

“Khanh Khanh, muốn lớn như nàng ư?” Thanh âm của Diệp Vô Ưu từ bên tai nàng truyền tới, “ta có thể giúp người đó!”.

Từ phía sau Dạ Khanh Khanh ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, Diệp Vô Ưu một tay bao phủ lên song phong của nàng, nhẹ nhàng xoa bóp, hân kỳ thật đã thấy được, Lâm Lung Nguyệt đã sớm động tình, nhưng mà, hắn đột nhiên lại toát ra một ý nghĩ, trước tiên chiếm hữu Dạ Khanh Khanh tiểu nha đầu này đã rồi hẵng nói, cho nên Lâm Lung Nguyệt à, để nàng bị dày vò một chút đi.

“Hàm Yêntỷ tỷ, người làm gì vậy?” Dạ Khanh Khanh rên nhẹ một tiếng, trước ngực truyền đến cảm giác lạ thường, khiến nàng có chút không thích ứng lắm, nàng muốn xoay người lại, chỉ có điều, Diệp Vô Ưu sẽ không để nàng thành công.

“Khanh Khanh a, ta với muội chơi một trò chơi sẽ khiến người vui sướng, được không?” Bộ vị cứng rắn kia của Diệp Vô Ưu đặt trên khe đùi của nàng, ôm lấy thân thể xích loã yêu kiều của nàng, Diệp Vô Ưu thấp giọng nói.

“Được, hay quá!” Nghe nói được chơi đùa, Dạ Khanh Khanh liền rất cao hứng, lập tức lại có chút uỷ khuất nói: “Nhưng, Hàm Yên tỷ tỷ, ta bây giờ có chút khó chịu a!”

“Ngoan nào, rất nhanh sẽ hết khó chịu thôi.” Diệp Vô Ưu ở bên tai đối gạt nàng, cúi xuống hôn lên chiếc lưng trần, hai tay vẫn như cũ dạo chơi trên ngọc phong cao vút, mà kiên định ở hạ thân, lại từ phía sau tiến đến sát mép cấm khu của nàng, nhẹ nhàng ma sát.

Lâm Lung Nguyệt nhẹ nhàng mở mắt ra, vừa nhìn liền thấy Diệp Vô Ưu hai tay đang nhào nặn trên ngọc thổ nhỏ nhắn xinh xắn kia, động tác của hắn vô cùng thành thạo, đem song phong của Dạ Khanh Khanh nặn ra đủ loại hình dạng bất đồng, không biết vì sao, nhìn thấy tình trạng này, Lâm Lung Nguyệt tựa hồ cảm giác song nhũ của mình cũng đang bị Diệp Vô Ưu nhào nặn như vậy. Thân thể của nàng càng trở nên nóng rực lên, cổ khát vọng trong nội tâm kia cũng càng thêm mãnh liệt.

Đáng tiếc, Diệp Vô Ưu tựa hồ không cảm giác được nàng đang nghĩ gì trong lòng, nàng cũng không cách nào mở miệng nói ra, lúc này, Diệp Vô Ưu vẫn như trước toàn tâm toàn ý trêu ghẹo Dạ Khanh Khanh tiểu tiên nữ mơ hồ này, mà dưới sự khêu gợi của hắn, thân thể yêu kiều của nàng cũng dần dần trở nên mềm mại nóng ran lên, trong miệng còn y y nha nha phát ra tiếng rên rỉ mê người.

“Hàm Yên tỷ tỷ. Ta khó chịu quá.” Dạ Khanh Khanh không nheo nói.

“Khanh Khanh, muội sẽ hết khó chịu ngay thôi, đến lúc nữa sẽ đau một chút, người gắng chịu đựng nha, rất nhanh sẽ tốt thôi.” Diệp Vô Ưu ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói, đột nhiên xoay người nàng lại, đặt chồng lên trên người Lâm Lung Nguyệt, sau đó, nhẹ nhàng tách đùi ngọc ra, ưỡn lưng chậm chậm tiến vào nơi xử nữ của nàng.

“A..... đau.....” Dạ Khanh Khanh ứ khúc kêu lên, bộ dạng sắp khóc đến nơi, “Hàm Yên tỷ tỷ, ta không chơi nữa, đau lắm a!”

“Ngoan nào, rất nhanh sẽ hết đau thôi!” Diệp Vô Ưu một bên an ủi nàng, một bên tiếp tục tiến vào, cho đến khi hoàn toàn công chiếm địa phương xử nữ của nàng mới dừng lại.

“Tỷ tỷ, không được động, Khanh Khanh đau lắm!” Dạ Khanh Khanh khuôn mặt có phần trắng bệch, nhẹ giọng cầu khẩn.

“Được, ta không động.” Diệp Vô Ưu vội vàng nói, hai tay trên ngọc nhũ nàng tiếp tục xoa bóp. chỉ có tiếp tục khêu gợi tình dục của nàng, mới có thể khiến sự thống khổ của nàng giảm đi chút ít.

Một lát sau, Dạ Khanh Khanh sắc mặt tốt hơn một chút, lại nũng nịu nói: “Ta nơi đó khó chịu quá, tỷ giúp đỡ ta, động chạm một chút được không?”

Diệp Vô Ưu tất nhiên là cầu còn không được, bắt đầu chậm rãi và ôn nhu xâm chiếm, mà lúc này, Dạ Khanh Khanh không có kêu đau nữa, không lâu sau, tiếng rên rỉ trong trẻo đáng yêu trong phòng bắt đầu vang lên, nha đầu Dạ Khanh Khanh này cũng không biết thẹn thùng, tự nhiên muốn kêu thế nào thì kêu, mà như vậy, càng kích thích dục vọng của Diệp Vô Ưu.

Mà Lâm Lung Nguyệt, lúc này lại đang ở trong lòng đem Diệp Vô Ưu ra chửi vô số lần, thậm chí ngay cả Dạ Khanh Khanh cũng bị lôi vào chửi theo, đôi gian phu dâm phụ này, bọn họ muốn làm cái loại việc hạ lưu này cũng được, làm sao lại muốn dùng thân thể của nàng làm chiến trường, mỗi lần Diệp Vô Ưu trùng kích, đều khiến thân thể Dạ Khanh Khanh một lần rung động, mà Dạ Khanh Khanh gối trên người Lâm Lung Nguyệt, mỗi một lần đều như là tại đôi ngọc nhũ kia của nàng tiến hành một lần xoa bóp, khiến Lâm Lung Nguyệt khó chịu vô cùng.

Dạ Khanh Khanh nha đầu ngây thơ này mặc dù rất điên cuồng nhưng lại khá yếu ớt, không lâu sau, nàng đã tê liệt giống như một đồng bần, ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có nữa, Diệp Vô Ưu liền kéo nàng sang một bên, đặt cùng chỗ với Lâm Thanh Diệp, sau đó chuyển hướng mục tiêu sang Lâm Lung Nguyệt.

Ngón tay khẽ giương lên, Diệp Vô Ưu đã giải khai huyết cam của Lâm Lung Nguyệt, đồng thời cũng giải trừ tiêu hồn bát chỉ trên người nàng, sau đó, liền đè lên trên.

“Lung Nguyệt bảo bối, bây giờ cảm giác như thế nào?” Diệp Vô Ưu cười hi hi hỏi.

“Người là dân tộc, cảm thú!” Lâm Lung Nguyệt phẫn hận mắng, “người không phải người, người không bằng heo chó, người...”

Lâm Lung Nguyệt một hơi chửi hơn mười câu, nàng có thể nghĩ ra câu gì mắng người, một hơi đều nói ra, chỉ là, cổ khát vọng dị thường kia, lại càng trở nên mãnh liệt, mặc dù cấm chế trên người đã được giải khai, nhưng nàng phát hiện mình vẫn như cũ là không có khí lực, thân thể yếu đuối vẫn mềm nhũn vô lực.

“Mắng đủ chưa?” Diệp Vô Ưu hi hi cười.

“Làm sao mà đủ? Tên hỗn đản nhà ngươi...Ừ...” Lâm Lung Nguyệt đột nhiên không chửi tiếp nữa, bởi vì, lúc này, thân thể nàng đã bị Diệp Vô Ưu xâm nhập, sự nhói đau nhẹ nhàng này, tuyệt đối không có mang lại ảnh hưởng quá lớn với nàng, ngược lại cái loại cảm giác sung sướng này, tựa hồ khiến nàng dễ chịu một chút.

“Lung Nguyệt bảo bối, đêm nay ta đã rất mệt rồi, vì thế nên, tiếp theo phải giao cho nàng rồi!” Diệp Vô Ưu cười hi hi, ôm nàng xoay mình một cái, nhất thời đổi thành tư thế nam dưới nữ trên, hai tay hấn không chế kiều đồn của Lâm Lung Nguyệt, để nàng bắt đầu chuyển động lên xuống, Lâm Lung Nguyệt dần dần chìm vào trong mê loạn, khát vọng trong lòng, khiến nàng không tự chủ được rất nhanh đã nhấp nhô lên xuống, mà nàng không biết từ lúc nào, Diệp Vô Ưu đã không cần dùng sức nữa, chỉ yên tâm hưởng thụ tuyệt thế đại mỹ nhân này hầu hạ.

Rên rỉ cùng tiếng thở hổn hển đan xen lẫn nhau, khi Diệp Vô Ưu đem tinh hoa sinh mạng đều truyền vào trong cơ thể Lâm Lung Nguyệt, nàng cũng đột nhiên đổ nhào trên người Diệp Vô Ưu, nhẹ nhẹ thở gấp, không động đậy chút nào, da thịt ửng hồng cũng bắt đầu dần dần khôi phục bình thường.

“Lung Nguyệt bảo bối, cảm giác tốt chứ?” Diệp Vô Ưu hai tay nhẹ nhàng vuốt ve trên kiều đồn của nàng, thấp giọng hỏi.

“Vương bát đản, ta phải giết ngươi!” Lâm Lung Nguyệt căm hận mắng.

“Nàng vẫn còn muốn giết ta bằng được sao?”

“Ta nếu có sức lực, bây giờ sẽ giết ngươi!” Lâm Lung Nguyệt căm giận nói, cũng không biết lời này của nàng là thật hay là giả, bất quá bây giờ nàng quả thật không có khí lực.

“À, Lung Nguyệt bảo bối, nàng cùng Thanh Diệp tỷ tỷ cảm tình như thế nào?” Diệp Vô Ưu kỳ thật cũng có chút lo lắng Lâm Lung Nguyệt sẽ giết hấn, vì vậy, hấn cảm thấy nên tìm cho Lâm Lung Nguyệt một lý do không giết hấn.

“Nói thừa, ta với sư phụ cảm tình đương nhiên rất tốt!” Lâm Lung Nguyệt tức tối nói, nói xong không nhịn được quay đầu nhìn Thanh Diệp nằm ở bên cạnh một cái, nghĩ tới thân thể băng thanh ngọc khiết của sư phụ cũng bị tên sắc lang vô sỉ ở dưới thân này bôi nhọ, Lâm Lung Nguyệt trong lòng tức thì khó chịu một hồi.

“Sư phụ, người, người bây giờ thế nào? Đều tại ta, là ta hại người, nếu ta không kêu cứu mạng, người cũng sẽ không bị như vậy.” Lâm Lung Nguyệt trong ngữ khí hơi mang theo một tia ghen ghét, mặc dù nàng có chút tự do, nhưng cảm tình đối với sư phụ cũng là không phải nghi ngờ.

“Lung Nguyệt, ta không có việc gì.” Lâm Thanh Diệp giờ phút này cũng là cực kỳ bình tĩnh, “đó là số kiếp của hai sư đồ chúng ta, người cũng không cần quá thương tâm, biết không? Tương lai còn dài, chúng ta phải sống tiếp cho tốt.”

Lâm Thanh Diệp tuyệt đối không phải không thương tâm, chỉ là, nàng biết mình bây giờ phải kiên cường một chút, nếu không thì, nàng lo lắng Lâm Lung Nguyệt không thể nào chống đỡ tiếp được, vì vậy, phải giả vờ bình tĩnh như vậy.

“Ài, Lung Nguyệt bảo bói, ta đúng là nam nhân đầu tiên của sư phụ nàng, nếu ta chết rồi, sư phụ nàng cả đời này sẽ không hạnh phúc, nàng có tin hay không?” Diệp Vô Ưu con mắt láo liên, cười hi hi nói.

“Người nói dối, không có người, sư phụ lại càng hạnh phúc.” Lâm Lung Nguyệt mắng.

“Trước khi sư phụ nàng còn không có tìm được nam nhân mới, ta đúng là nam nhân quan trọng nhất của nàng, nếu nàng giết ta, đúng là giết chết nam nhân quan trọng nhất của sư phụ, nàng với sư phụ cảm tình tốt như vậy, nàng có thể đối với sư phụ nàng như thế sao?” Diệp Vô Ưu tiếp tục nói.

“Lung Nguyệt, người đừng nghe hắn nói hươu nói vượn, nếu người thật sự hận hắn, hãy giết hắn!” Lâm Thanh Diệp ở bên cạnh lạnh lùng nói, “Diệp Vô Ưu, vốn cảm giác của ta đối với người cũng không tệ lắm, nhưng sau đêm nay, chúng ta đúng là người dưng.”

“Thanh Diệp tỷ tỷ, nàng hà tất phải nói như vậy, kỳ thật ta biết, nàng khá là thích ta.” Diệp Vô Ưu da mặt không phải dày bình thường, “lại nói, ta là nam nhân đầu tiên của đồ đệ bảo bối của nàng, nể mặt đồ đệ, nàng phải đối với ta tốt một chút mới được chứ?”

“Vô sỉ!” Lâm Thanh Diệp cùng Lâm Lung Nguyệt hai miệng đồng thanh mắng ra, tâm tặc này rõ ràng là không phải vô sỉ bình thường, lợi dụng cảm tình cầu hai sư đồ các nàng, để đồ đệ vì sư phụ mà không giết hắn, sau đó quay ngược lại bảo sư phụ vì đồ đệ mà đối tốt với hắn, tính toán của hắn cũng quá là tốt đi.

“Chỉ là, cơ hồ trong cùng lúc, trong lòng hai nàng đều có một suy nghĩ giống nhau.

“Có lẽ, vì sư phụ, ta thật sự nên cho tâm tặc này một cơ hội.” Đây là ý nghĩ của Lâm Lung Nguyệt.

“Hắn nói kỳ thực cũng có đạo lý, vì Lung Nguyệt, ta ít nhất hiện tại không thể giết hắn.” Đó là suy nghĩ của Lâm Thanh Diệp.

181. Chương 13: Đại Lễ Của Tô Tổ Tổ

Giấc ngủ này thật là thoải mái dị thường, khi tỉnh lại, đã là giữa trưa ngày thứ hai, mở mắt ra, lại phát hiện tam nữ đã không còn trên giường, mà trên người hắn, cũng đã được người mặc quần áo tử tế, nhìn lại một cái, tam nữ vẫn còn ở trong phòng như trước, bất đồng chính là, ngoại trừ ba người bọn họ ra, trong phòng còn nhiều hơn một nữ nhân, mà nữ nhân này, không ngờ lại là Tô Tổ Tổ.

“Tô đại mỹ nhân, nàng vì sao lại đến đây?” Diệp Vô Ưu có chút buồn bực.

“Ta tại sao không thể đến nhỉ?” Tô Tổ Tổ cười nhạt, “nói ra, ta là đem đến cho người một phần đại lễ.”

“Đại lễ gì? Hay chính là Tô đại mỹ nhân nàng, hay là tám sư muội kia của nàng?” Diệp Vô Ưu có hứng thú hỏi, đối với hắn mà nói, đó mới là đại lễ chân chính.

“Sắc lang!” Lâm Lung Nguyệt tức tối mắng một câu, nàng cùng Lâm Thanh Diệp lúc này tất nhiên đã sớm mặc quần áo chỉnh tề, mà nha đầu Dạ Khanh Khanh kia cũng ôm cánh tay nàng, dụng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn Diệp Vô Ưu.

Diệp Vô Ưu tất nhiên là sẽ không lưu tâm đến cách xưng hô này, ngược lại dùng ánh mắt ái muội nhìn Lâm Lung Nguyệt, đặc biệt là nhìn chằm chằm ở hai bộ vị mấu chốt trên người nàng, thấy được vẻ hiếu sắc của hắn, Lâm Lung Nguyệt không chịu được nhớ tới tình cảnh kích tình tối hôm qua, nhất thời vừa thẹn vừa tức, khuôn mặt trắng nõn cũng nổi lên hai đám mây hồng.

“Lâm các chủ đã đáp ứng ta, sẽ cùng với Lung Nguyệt cô nương đi theo người một năm, trong vòng một năm, các nàng có thể đảm bảo cùng với người nửa bước không rời. Bất quá, sau một năm, đi hay ở là tự do của các nàng.” Tô Tổ Tổ lạnh nhạt nói. “Diệp công tử, người nói xem, đó có tính là đại lễ không?”

“Tính, đương nhiên tính!” Diệp Vô Ưu vội vàng nói liên thoảng, hắn đang lo lắng hai đại mỹ nhân này sẽ bỏ đi, bây giờ Tô Tổ Tổ lại giúp hắn một việc lớn như vậy, hắn tất nhiên là rất cao hứng.

“Diệp công tử, ta đã đưa ra thành ý rất lớn, ta cũng hy vọng người có thể đưa ra thành ý, sớm mootj chút làm tốt sự việc người đã đáp ứng ta.” Tô Tổ Tổ ngữ khí rất bình tĩnh, chỉ là, tựa hồ còn lơ mơ mang theo một chút mùi vị áp bức.

“Nhất định nhất định, Tô đại mỹ nhân nàng đã có thành ý như vậy, ta sẽ lập tức đi giúp nàng làm việc.” Diệp Vô Ưu vội vàng nói, “như vậy đi, các người đều thu thập một chút, chúng ta nhanh chóng quay lại Vô Ưu sơn trang!”

“Đi đâu làm gì? Ta không đi!” Lâm Lung Nguyệt căm giận nói.

“Ài, Lung Nguyệt bảo bối, nơi đó là nhà của chúng ta mà, bây giờ chúng ta đương nhiên phải về nhà rồi.” Diệp Vô Ưu vội vàng nói.

“Đó là nhà của người, không phải nhà của ta!” Lâm Lung Nguyệt hừ một tiếng, “người là đồ đâm tặc, lưu manh, hỗn đản...”

“Được rồi, Lung Nguyệt, chúng ta đi Vô Ưu sơn trang là được.” Lâm Thanh Diệp cuối cùng lên tiếng, nghe thấy nàng nói, Lâm Lung Nguyệt mới im miệng, bất quá, vẫn còn hung dữ trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu một cái.

Công tử, hôm nay đã rời đi sao?” Tô Tổ Tổ nhú mày ngài, hỏi.

“Chỉ mấy ngày nữa thôi, các người trước tiên chuẩn bị một chút là được.” Diệp Vô Ưu thuận miệng nói.

Hoàng đế Phiêu Hương đế quốc băng hà, nhị hoàng tử Tuyết Minh Văn mưu sát hoàng thượng, đã bị thái tử giết chết, thái tử Tuyết Minh Văn vừa lên ngôi, trở thành tân hoàng đế của Phiêu Hương đế quốc.

Mặc dù rất nhiều người cảm thấy cái chết của Tuyết Minh Văn và hoàng đế đều rất kỳ lạ, nhưng việc đã đến nước này, cũng không ai đi truy cứu nữa, người vốn ủng hộ Tuyết Minh Cương, tất nhiên là không muốn đi truy cứu, mà người vốn trợ giúp Tuyết Minh Văn, cũng không dám đi truy cứu, đặc biệt là dưới tình huống Tô Tổ Tổ một phương thế lực cũng không trợ giúp Tuyết Minh Văn nữa, người vốn ủng hộ Tuyết Minh Văn, thông minh đều hướng tới Tuyết Minh Cương tỏ vẻ trung tâm, mà một bộ phận người không thông minh như vậy không kịp biểu lộ lòng trung, kết cục hơn nữa là không tốt lắm, nhẹ thì bãi quan, nặng thì mất mạng, thậm chí là toàn gia bị đẩy ra biên cương, cả đời làm nô lệ.

Một tháng sau, Phiêu Hương đế quốc cục diện mọi việc xem như đã ổn định, mục đích của Lãnh Tâm m sơ bộ đã hoàn thành, Tuyết Minh Cương đã lên ngôi hoàng đế, tất nhiên là sẽ thực hiện mục tiêu kế tiếp của nàng, bắt đầu chiêu binh mã mã, tìm kiếm cơ hội thống nhất Vân Mộng đại lục, đó là mục tiêu lớn nhất của Tuyết Minh Đường năm đó, mà sở dĩ Lãnh Tâm m trợ giúp Tuyết Minh Cương, không chỉ vì Tuyết Minh Cương cùng Tuyết Minh Đường là cùng mẹ sinh ra, mà bởi vì hắn cũng có dã tâm này, hắn cũng nguyện ý vì thống nhất Vân Mộng đại lục mà nỗ lực.

Tuyết Minh Cương cuối cùng cũng biểu lộ chân tình với Lãnh Tâm m, hi vọng nàng có thể trở thành hoàng hậu của hắn, chỉ tiếc, Lãnh Tâm m tuyệt không đáp ứng, bất quá, nàng lại không phải nói không thích hắn, mà là nói với hắn, đã quá muộn rồi, thân thể của nàng, đã giao cho nam nhân khác, còn nam nhân đó là ai, Lãnh Tâm m nhưng lại không có nói ra.

Tuyết Minh Cương mặc dù đã trở thành hoàng thượng, nhưng cũng không có bức bách Lãnh Tâm m, có lẽ hiểu rõ rằng, có những người là không thể bức bách, Lãnh Tâm m đúng là người như thế, cho nên, hắn tuy rằng trong lòng có chút khó chịu, nhưng vẫn chấp nhận Lãnh Tâm m li khai.

Khi Lãnh Tâm m rời đi hoàng cung, trong lúc chuẩn bị trở về Vô Ưu sơn trang, bọn người Diệp Vô Ưu đã sắp về tới Vô Ưu sơn trang, bất quá, rốt cuộc Lãnh Tâm m cơ hồ là trở về cùng ngày với Diệp Vô Ưu, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Diệp Vô Ưu không yên tâm Lãnh Tâm m, lưu lại Hoa Vân La tại Phiêu Hương thành, rồi sau đó, trong khi Hoa Vân La ngự kiếm mang theo Lãnh Tâm m trở lại Vô Ưu sơn trang, Diệp Vô Ưu chẳng qua cũng chỉ vừa mới về mà thôi.

Cùng trở về với Diệp Vô Ưu, còn có Tổ Y tiên tử cùng tám sư muội trông giống nhau như đúc của Tổ Y môn, đó cũng là toàn bộ lực lượng tinh nhuệ của Tổ Y môn, Tổ Y môn mặc dù môn nhân rất nhiều, nhưng hầu như tất cả mọi người đều là nữ tử yếu đuối không có năng lực gì, tình hình này, lúc trước Tô Tổ Tổ đã nói qua với Diệp Vô Ưu, đó cũng là nguyên nhân chủ yếu Tô Tổ Tổ không từ thủ đoạn nào muốn Tổ Y môn chẳng những có tiền mà còn phải có danh tiếng trên giang hồ.

Dạ Khanh Khanh rốt cuộc cũng biết Diệp Vô Ưu không phải tỷ tỷ, mà là ca ca, nàng tuyệt không ngốc, chỉ là không am hiểu thế sự, bất quá, dưới sự chỉ bảo của Lâm Lung Nguyệt cùng Lâm Thanh Diệp, nàng cuối

cùng cũng biết nam nữ có khác biệt, mà trong miệng Lâm Lung Nguyệt, Diệp Vô Ưu cũng biến thành một tên lừa đảo bỉ ổi vô liêm sỉ, lừa gạt sắc đẹp của Dạ Khanh Khanh.

.Chỉ là, Dạ Khanh Khanh vẫn rất thích quần quýt lấy Diệp Vô Ưu như trước, khiến Lâm Lung Nguyệt vừa tức lại vừa bất lực, trên đường về Vô Ưu sơn trang, Lâm Thanh Diệp cùng Lâm Lung Nguyệt không có để cho Diệp Vô Ưu chiếm lấy nửa điểm tiện nghi, chỉ là Dạ Khanh Khanh dường như mê hoặc cái trò chơi giữa nam với nữ này, thường xuyên chủ động cầu hoan, khiến Diệp Vô Ưu tận hưởng điểm phúc.

Sau khi trở lại Vô Ưu sơn trang, Tống Loan liền đề xuất muốn trở về Kiếm các, nguyên nhân rất đơn giản, năng đối với việc luyện chế pháp bảo đã có một chút manh mối, nhất định phải về Kiếm các thử luyện chế.

Diệp Vô Ưu sau khi không phụ trách nhiệm đem Tô Tổ Tổ giới thiệu cho Lăng Nguyệt Nguyệt, liền không quản năng nữa, bởi vì nhiều ngày không gặp được Hoa Vân La, từ đó liền quần lấy nàng, xuân sắc hàng đêm, tuy nhiên, rất nhanh Diệp Vô Ưu liền phát hiện, có đôi khi, hồng nhan thật sự là hoạ thuỷ a!

Hoa Vân La lại đề xuất muốn bế quan, mà lần này, so với trước kia là bất đồng, lần này bế quan, nàng yêu cầu Diệp Vô Ưu và nàng cùng một chỗ, mà Diệp Vô Ưu bị sắc đẹp làm đầu óc hồ đồ, lại cũng đáp ứng, sau đó, hắn liền phát hiện, đây là một vụ mặc dù rất hương diễm, nhưng có chút việc bi thảm, bởi vì, lần này bế quan, không phải ba tháng, càng không phải ba ngày, mà là, tròn ba năm.

Thời gian ba năm, đủ để khiến Vân Mộng đại lục phát sinh rất nhiều sự tình, ba năm thời gian, tu tiên giới của Vân Mộng đại lục đã chậm rãi hình thành, tiên bảng cùng tiên môn bảng cứ một tháng thay đổi một lần, tiên bảng cũng vốn từ mười người đứng đầu thành một trăm người đứng đầu, mà tiên môn bảng, đó là bài danh các môn phái tu tiên, vẫn như cũ chỉ liệt kê mười môn phái.

Người đứng đầu tiên bản vẫn như trước là Hoa Vân La, trên tiên bảng hiển thị tu vi của nàng là sơ cấp chân nhân, nhưng trên thực tế, trước khi Hoa Vân La bế quan, đã là sơ cấp chân nhân, hiện tại tu vi chính thức của nàng, có lẽ chỉ có mình nàng cùng Diệp Vô Ưu mới biết.

Người thứ hai vẫn như cũ là Giang Thiên Thiên, nàng cũng là sơ cấp chân nhân, Giang Thiên Thiên quả thật là thiên tài tu tiên, trên một mức độ nào đó mà nói, thiên phú của nàng có lẽ còn cao hơn Hoa Vân La, nói đến trình độ rất cao của Hoa Vân La, cùng Tiêu Vãn Thiên năm đó có chút giống nhau, cũng là dùng võ nhập đạo, nàng sở dĩ tiến độ tu tiên rất nhanh, chủ yếu là vì tu vi võ công của nàng lúc trước rất cao, mà không phải thiên tư của nàng, nhưng Giang Thiên Thiên lại không giống vậy, trước khi tu tiên, nàng ngay cả một chút cơ sở võ công đều không có.

Người thứ ba chính là Tiêu Diêu, cao cấp tu sĩ, mà người thứ tư, đúng là Tô Tổ Tổ, đồng dạng là cao cấp tu sĩ, người thứ năm lại là Yến Băng Cơ, cũng là cao cấp tu sĩ, bất quá, trên thực tế, người thứ năm không phải là Yến Băng Cơ, mà nên là tám sư muội kia của Tô Tổ Tổ, tám tỷ muội ruột thịt kia từ sau khi tới Vô Ưu sơn trang, tiến triển cực nhanh, đã vượt qua cả Tô Tổ Tổ, chỉ là, Tô Tổ Tổ không muốn các nàng quá khiến mọi người chú ý, vì vậy liền nhờ Lăng Nguyệt Nguyệt đem mấy tỷ muội bọn họ che dấu đi.

Mà thập đại tu tiên môn phái, vài tên đứng đầu đều nhiều ít có chút quan hệ với Diệp Vô Ưu, đầu tiên là Vô Ưu sơn trang, tại hai năm trước, Vô Ưu sơn trang chính thức tuyên bố trở thành môn phái tu tiên mới, trang chủ Diệp Vô Ưu, trang chủ phụ nhân Yến Băng Cơ, mà ngoại trừ bọn họ, còn có vài nhân vật tên tuổi hiển hách trên tiên bảng, đều xuất từ Vô Ưu sơn trang.

Hoa Vân La vốn là cung chủ Vô Song cung, nhưng trước khi nàng bế quan, nàng đã đem ngôi vị cung chủ truyền cho Hoa Nguyệt Lan, sau đó nàng cũng thành một thành viên trong Vô Ưu sơn trang, mà Giang Thiên Thiên tất nhiên danh nghĩa cũng tính là Vô Ưu sơn trang, nơi đó hiển nhiên trở thành đại phái tu tiên bậc nhất.

Đại môn phái tu tiên thứ hai, chính là Tấn Tiên môn, cao thủ thứ ba trên tiên bảng, cùng vài sư huynh cùng ở năm mươi người đứng đầu tiên bảng, hơn nữa danh tiếng của Tiêu Vãn Thiên người đầu tiên tu tiên trước kia, đủ để chống đỡ địa vị thứ hai này của Tấn Tiên môn, hơn nữa, đệ tử của Tấn Tiên môn, vượt trội hơn hẳn Vô Ưu sơn trang, đương nhiên, đó là nguyên nhân rất lớn, Vô Ưu sơn trang có tiếng là muốn đi theo đường lối tinh phẩm, đệ tử bình thường, nó căn bản là không thu nhận.

182. Chương 14: Nháy Mắt Đã Ba Năm

Tiên môn bảng thứ tư, chính là một môn phái mới thành lập tên là Phượng Tiên môn, tuy nói là mới thành lập, kỳ thật, mọi người đối với nó cũng không phải hoàn toàn xa lạ, nguyên nhân lại rất đơn giản, dựa vào môn chủ Phượng Tiên môn, trên Vân Mộng đại lục có chút danh tiếng, nằm trong Vân Mộng thập đại tiên tử, môn chủ Phượng Tiên môn Phong Tuyết Nguyệt tên xếp thứ ba, phó môn chủ Phong Hoa Tuyết xếp hàng thứ năm, nghe nói Phong Tuyết Nguyệt cùng Phong Hoa Tuyết kỳ thật đều là tên giả, cho nên danh tính thật của các nàng, ngay cả Thiên Nhai thư viện với năng lực tình báo cường đại, cũng không thể điều tra ra.

.Phượng Tiên môn nằm trong lãnh thổ Kinh Phong đế quốc, hiện giờ cũng là đại diện cho Kinh Phong đế quốc, một tu tiên môn phái duy nhất được liệt danh trên tiên môn bảng, cũng bởi vì như thế, Phượng Tiên môn rất được Kinh Phong đế quốc coi trọng.

Phong Tuyết Nguyệt cùng Phong Hoa Tuyết đều có tên trên tiên bảng, một thứ chín, một người thứ năm, trước mắt đều là trung cấp tu sĩ.

Mà hoàng thất Kinh Phong đế quốc cũng là họ Phong, vì vậy có một số người không khỏi coi hai người Phong Tuyết Nguyệt và Phong Hoa Tuyết cùng với Kinh Phong đế quốc có liên hệ với nhau, nhưng quan hệ chính thức giữa bọn họ, người ngoài cũng không thể biết được.

Thứ năm tiên môn bảng - Vọng Nguyệt các, các chủ Vọng Nguyệt các Lâm Thanh Diệp trên tiên bảng xếp thứ tám, Lâm Lung Nguyệt tên xếp thứ hai mươi, hai năm trước, Lâm Lung Nguyệt cùng Lâm Thanh Diệp đã trở lại Vọng Nguyệt các, đáng thương Diệp Vô Ưu vốn có thời gian một năm trao đổi cảm tình với các nàng, chỉ tiếc, vì phải bề quan, làm cho hai đại mỹ nhân này đợi một năm tại Vô Ưu sơn trang, sau đó lại quay lại Vọng Nguyệt các, mà trong một năm tại Vô Ưu sơn trang, các nàng bởi vì dụng tâm tu luyện, khiến cho tu vi đại tiến.

Thứ sáu trên tiên môn bảng – Vô Song cung. Vốn Vô Song cung có cơ hội nhòm ngó vị trí đệ nhất tiên môn bảng, chỉ tiếc là, tiên bảng đệ nhất cao thủ Hoa Vân La cùng với Yên Băng Cơ bài danh thứ năm trên tiên bảng hiện nay, đều trở thành người của Vô Ưu sơn trang, điều này khiến cho thực lực Vô Song cung giảm mạnh, trước mắt gần như chỉ có Hoa Nguyệt Lan có thể tiếp tục duy trì thể diện môn phái.

Hoa Nguyệt Lan trên tiên bảng xếp vị trí thứ mười một, không thể chen vào mười người đầu tiên, mà Vô Song cung sở dĩ xếp hạng sáu, kỳ thật cũng dựa vào danh tiếng của Hoa Vân La, bằng không, với thực lực chính thức của Vô Song cung hiện tại, tối đa có thể miễn cưỡng tiến vào mười vị trí đầu.

Thứ bảy trên tiên môn bảng - Quần Anh môn, cũng là một tu tiên môn phái mới lập, nằm trong lãnh thổ Phiêu Hương đế quốc, môn chủ là Kỳ Vân, thứ bảy trên tiên bảng, cũng là ngôi sao mới nổi của tu tiên giới, hai năm trước đột nhiên xuất hiện tại Vân Mộng đại lục, không ai biết lai lịch của hắn, sau khi hắn thành lập Quần Anh môn, liền khiến Quần Anh môn trong vòng thời gian một năm ngắn ngủi, nâng mình lên tu tiên thập đại môn phái.

Quần Anh môn đệ tử trên cơ bản đều là nam tính, trong một trăm người đứng đầu trên tiên bảng, Quần Anh môn không ngờ chiếm mười vị trí, con số này, không thể không nói là khá kinh người, mặc dù thứ bậc của bọn họ đều không tính là cao, nhưng toàn bộ thực lực của họ, lại không thể xem thường.

Tiên môn bảng vị trí thứ tám nói ra cũng có quan hệ với Diệp Vô Ưu, chỉ là loại quan hệ này không phải rất hữu hảo mà thôi. Cũng chính là Li Hận tông, tông chủ hiện giờ của Li Hận tông, lại đã không phải là phụ thân của Giang Thiên Thiên – Giang Vân Bình, mà không ngờ là... Tạ Trường Phong, năm ấy tên Tạ Trường Phong đó bị Diệp Vô chinh cho rất thê thảm. Nghe nói hắn vì trốn tránh lão bà vô cùng xấu xí kia, bắt đầu phấn đấu tu luyện. Không nghĩ tới thiên phú tu tiên của hắn cũng thật không tồi, nhất cử trở thành đệ nhất cao thủ Li Hận tông, rồi sau đó còn đoạt được vị trí môn chủ.

Tạ Trường Phong trên tiên bảng bài danh thứ mười ba, mà Li Hận tông còn có hai đệ tử, cũng được xếp vào một trăm người đứng đầu trên tiên bảng.

Thứ chín trên tiên môn bảng, cũng ra ngoài dự đoán của rất nhiều người, không ngờ lại là Y Cốc, trong mắt mọi người, Y Cốc cho tới giờ đều không phải là một môn phái tu tiên, nhưng bây giờ sự thật đúng là, Cốc

chủ Y cốc Hoa Thiên Hương cùng đồ đệ của nàng, Thiên Y tiên tử Triệu Thiên Tâm, đều có tu vi không tồi, mà đồn đại Y cốc dường như nghiên cứu chế tạo ra được vật nâng cao tu vi, khiến cho người trong Y cốc thời gian tu luyện rút ngắn đi một nửa, đúng là, thực lực chính thức của Y cốc, không giống bình thường.

Tới vị trí thứ mười trên tiên môn bảng, là Tổ Y môn, trên thực tế, lấy thực lực của Tô Tổ Tổ cùng Tổ Y bát nữ mà xem, Tổ Y môn tuyệt đối có thực lực đứng thứ ba trên tiên môn bảng, bất quá, Tô Tổ Tổ tuyệt đối không muốn Tổ Y môn quá nổi trội, cho nên, để cho Tổ Y môn xếp hạng thứ mười.

.Phải nói rõ một chút rằng, hiện tại Tô Tổ Tổ cùng Thiên Nhai thư viện quan hệ khá tốt, Tô Tổ Tổ cùng Lăng Phỉ Phỉ, Lăng Nguyệt Nguyệt còn có Lăng Diễm cùng Lăng thị chư nữ quan hệ cũng rất không tồi, mà rất nhiều nữ tử Tổ Y môn, dưới sự trợ giúp của Thiên Nhai thư viện, đã có thể tự nuôi sống mình.

Đương nhiên, trên thực tế, bài danh lần này, cũng không phải chuẩn xác như vậy, Diệp Vô Ưu ba năm này còn đang bế quan, trên thực tế căn bản là không có tiến hành qua tu tiên bình giám, có nhiều người, tuyệt đối không phải thông qua hần bình giám ra, mà là Thiên Nhai thư viện sử dụng một phương thức khác phỏng đoán kết quả, nói cách khác, bất luận là tiên bảng hay tiên môn bảng, đều chỉ là một danh sách đại khái mà thôi, đương nhiên, Thiên Nhai thư viện cũng rất có tự tin, danh sách này mặc dù không thể nói trăm phần trăm chính xác, nhưng so với tình hình thực tế cũng sai biệt không lớn.

Vô Ưu sơn trang.

“Bảng tỷ tỷ, Vô Ưu ca ca khi nào thì xuất quan vậy?” Hàm Yên lời kéo Yến Băng Cơ hỏi, ba năm qua, Hàm Yên đã lớn lên thành một thiếu nữ chân chính, chỉ là, tác phong gây rối kia của nàng, vẫn như cũ không có thay đổi, cũng có lẽ là như thế, ba năm nay, tu vi của nàng cơ hồ không tiến bộ bao nhiêu.

Vấn đề của Mộ Dung Tiểu Tiểu thiếu nữ kia, không lâu trước đã bị phụ thân nàng tóm về, mà tên Lam Tiểu Phong kia làm người hã ba năm còn chưa đủ, không ngờ lại theo Mộ Dung Tiểu Tiểu cùng đi, đến lúc này Hàm Yên liền bắt đầu cảm thấy nhàn chán, sau đó, nàng liền bắt đầu tưởng niệm Diệp Vô Ưu.

“Chỉ hai ngày nữa thôi!” Yến Băng Cơ nhàn nhạt nói, bây giờ nàng là nữ chủ nhân của Vô Ưu sơn trang, cũng là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của Diệp Vô Ưu, đương nhiên, một chút sự tình lung tung bữa bãi bên ngoài của Diệp Vô Ưu, kỳ thật nàng căn bản đều biết.

“Thực nhàm chán a, Thiên Thiên cũng không chơi đùa với ta, cả ngày chỉ biết bay tới bay lui, Dạ Khanh Khanh cũng đi Vọng Nguyệt các rồi, Tiểu Tiểu cũng đi luôn, Vân La tỷ tỷ cùng Diệp ca ca còn đang bế quan, Bảng tỷ tỷ người cả ngày cũng không ra ngoài chơi, ta buồn phiền chết mất!” Hàm Yên bắt đầu mở miệng kêu ca.

“Người có thể đi tìm Sương Sương, nàng nhất định sẽ đùa với người đó.” Yến Băng Cơ cười nhẹ, Sương Sương trong miệng nàng tất nhiên là Lãnh Sương Sương rồi, Lãnh Sương Sương và Yến Băng Cơ quan hệ cũng rất tốt, chỉ là, Lãnh Sương Sương cùng Hàm Yên vẫn như cũ so với ba năm trước không khác nhau bao nhiêu, Hàm Yên vẫn như nhìn thấy Lãnh Sương Sương liền có chút sợ hãi.

“Ta sẽ không đi đâu!” Hàm Yên trề môi khẽ nói một tiếng, “tìm nàng còn không bằng tìm Lãnh m tỷ tỷ chơi!”

Đáng tiếc, Lãnh Tâm m giờ phút này lại không ở Vô Ưu sơn trang, nghe nói Ma tông có sự tình gì cần tự mình đi xử lý, cho nên, mấy ngày trước nàng đã rời đi rồi.

“Người tùy tiện đi tìm người chơi đùa đi, đừng làm phiền ta nữa!” Yến Băng Cơ trừng mắt nhìn nàng, “nếu không người đi tìm Phình Đình đi, nàng khẳng định sẽ không đuổi người đi đâu!”

Với tính cách của Tạ Phình Đình, đương nhiên sẽ không đuổi Hàm Yên đi, chỉ tiếc, Hàm Yên với Tạ Phình Đình không có bao nhiêu sở thích chung, Tạ Phình Đình đối với những thứ ngâm thơ chơi chữ đều có hứng thú, Hàm Yên mà nhìn thấy quân cờ là đầu đã quay cuồng rồi.

“Được rồi, có lẽ ta đi tìm Hàm Mộng tỷ tỷ chơi vậy!” Hàm Yên bĩu môi, chạy ra ngoài.

Hàm Yên chạy một vòng quanh Vô Ưu sơn trang, nhưng không có tìm được Hàm Mộng, khi nàng trở lại phòng Yến Băng Cơ, lại phát hiện trong phòng có thêm một nam nhân.

“Vô Ưu ca ca!” Hàm Yên đột nhiên hô lớn lên một tiếng.

“Kêu gì lớn vậy, người muốn dọa chết người à?” Nam nhân kia quay đầu, chính là Diệp Vô Ưu, nhìn hắn có chút bất mãn nói.

“Oa, Vô Ưu ca ca, người xuất quan rồi a, để ta xem xem, người hiện tại so với trước kia có cái gì thay đổi!” Hàm Yên nhào tới, ở trên người Diệp Vô Ưu sờ sờ chỗ này, nắn nắn chỗ kia.

“Không có gì khác nhau a!” Một lát sau, Hàm Yên lầm bầm trong miệng nói.

“Nói thừa, ta có thể có gì biến đổi?” Diệp Vô Ưu trừng mắt nhìn nàng, “nhưng thật ra nha đầu nhà người, bộ ngực càng ngày càng lớn đó, lại đây, để ta sờ coi.”

“Vô Ưu ca ca, người vẫn háo sắc như vậy a!” Hàm Yên khuôn mặt dần dần đỏ lên, hờn dỗi không chịu, bất quá, lập tức nàng lại ưỡn ngực ra, nói với Diệp Vô Ưu: “Vô Ưu ca ca, người sờ thử đi!”

“Được rồi, Hàm Yên, đi ra ngoài thông báo một cái, để tất cả mọi người biết Vô Ưu cùng Hoa Vân La đã xuất quan rồi.” Yến Băng Cơ ở bên cạnh lắc lắc đầu, có chút bất lực.

“Vậy được rồi, ta đi trước đây!” Hàm Yên quay đầu chạy ra phía bên ngoài, nàng chạy đến cửa, rất nhanh nói: “Vô Ưu ca ca, lần sau ta lại cho người tới sờ xem nha!”

Diệp Vô Ưu xuất quan, tại Vô Ưu sơn trang lại không có gây ra nhiều chấn động lắm, nói ra tiểu tử này cũng có chút đáng thương, mặc dù nữ nhân của hắn rất nhiều, nhưng không có hắn thì không sống nổi, thực sự không có mấy người, hơn nữa tất cả mọi người đều biết hắn cùng Hoa Vân La cùng nhau bế quan, trên thực tế còn hưởng hết diễm phúc, vì vậy trên cơ bản cũng không có mấy ai nhớ hắn, ngoài trừ Yến Băng Cơ, Lãnh Sương Sương, Hàm Yên vài người ra, có lẽ chỉ có Tạ Phình Đình có chút nhớ hắn thôi, cho nên Tô Tổ Tổ cùng mấy nữ nhân họ Lăng, từ trước tới nay đều là độc lập độc hành, không có nam nhân cũng có thể sống được, tất nhiên sẽ không quá để ý đến sự tình của Diệp Vô Ưu.

Lãnh Sương Sương nghe nói Diệp Vô Ưu xuất quan, thì rất muốn lập tức đến tìm hắn, nhưng cuối cùng cũng không chế được xúc động của mình, nói thế nào đi nữa, bây giờ Yến Băng Cơ đang ở Vô Ưu sơn trang, nàng là nữ nhân danh chính ngôn thuận của Diệp Vô Ưu, lúc này, Diệp Vô Ưu lẽ dĩ nhiên phải ở cùng Yến Băng Cơ mới đúng.

Trên thực tế, bây giờ Diệp Vô Ưu quả thật là đang ở cùng với Yến Băng Cơ.

Bế quan ba năm, Diệp Vô Ưu mặc dù không phải đối với ngoại giới hoàn toàn không biết gì, nhưng biết cũng tương đối có hạn, Diệp Vô Ưu cũng không có cùng Yến Băng Cơ làm một trận kích tình trùng phùng, chỉ là đem Yến Băng Cơ ôm ở trong lòng, nghe nàng kể về tình hình của Vô Ưu sơn trang thậm chí cả Vân Mộng đại lục mấy năm nay.

“Đúng rồi, Vô Ưu, nghe nói Vân La cùng người bế quan, vì cảm thấy tu vi của người quá thấp, cho nên muốn để người tu luyện tử tế, mấy năm nay hiệu quả ra sao? Tu vi của người bây giờ như thế nào rồi?” Những gì nên nói đều đã nói hết rồi, Yến Băng Cơ liền bắt đầu hỏi thăm tình hình của Diệp Vô Ưu.

183. Chương 15: Hoa Đào Như Xưa

“Vân La tu vi cao như vậy, làm sao nói theo là theo được.” Yến Băng Cơ ôn nhu an ủi hắn, “hơn nữa, Vân La tỷ là người của mình, tu vi cao một chút cũng không có gì.”

Mặc dù Hoa Vân La vốn là trưởng bối của Yến Băng Cơ, nhưng trên thực tế, quan hệ của Hoa Vân La cùng Diệp Vô Ưu, cả Vô Ưu sơn trang mọi người đều biết rõ trong lòng, vì vậy Yến Băng Cơ và Hoa Vân La cũng tương xứng là tỷ muội.

“Ta cũng biết vậy, đúng rồi, Băng tỷ tỷ, bế quan ba năm, ta đã sắp buồn đến chết, chúng ta qua vài ngày nữa đi địa phương khác thư giãn đi.” Diệp Vô Ưu đề nghị, kỳ thật, ba năm này ngoại trừ tu vi tiến triển, hắn còn có một thu hoạch rất lớn, đó chính là song tu pháp quyết dưới sự nỗ lực của hắn cùng Hoa Vân La, thu được một cải tiến rất lớn, trước kia khi song tu, nhất định phải hai người kết hợp cùng lúc cử động một chút cũng không được, mà bên cạnh đó lại còn phải vận công, điều này đối với Diệp Vô Ưu mà nói, không khác gì một loại hành hạ, nhưng hiện tại bất đồng, hắn bây giờ căn bản không cần tập trung vận hành song

tu pháp quyết nữa, cũng chẳng cần đối phương hiểu song tu công pháp, chỉ cần hần cùng một nữ nhân giao hoan, song tu sẽ tự động vận hành.

“Người muốn tới nơi nào chơi?” Yên Băng Cơ có chút bất lực, ba năm đã qua đi, Diệp Vô Ưu tựa hồ không lớn lên bao nhiêu.

“Tuỳ thôi, chỉ là muốn đi loăng quăng, cả ngày ở trong nhà, thật nhàm chán.” Diệp Vô Ưu suy nghĩ nói, “bất quá cũng không phải gấp quá, vài ngày nữa nói sau, không còn sớm nữa, Băng tỷ tỷ, chúng ta nghỉ ngơi thôi.”

“Ôm ta lên giường đi.” Yên Băng Cơ nhẹ nhàng ừ một tiếng, dùng một thanh âm mỏng manh dị thường nói.

Một đêm cuồng hoan.

Sáng sớm, nhìn giai nhân xích lô trong lòng, Diệp Vô Ưu trong nỗi lên một cảm giác ấm áp, kỳ thật, ba năm trôi qua, hần tuyệt không phải không có biến hoá, bề quan ba năm, ít nhất là trên tính tình, hần đã trưởng thành rất nhiều.

Yên Băng Cơ vốn là nữ tử dè dặt, nhưng tối hôm qua vì nghênh tiếp tình lang xuất quan, nàng có thể nói thật lòng là đã dốc hết toàn lực, hết sức đón nhận, cũng chính bởi vì như thế, nàng mới có thể mệt mỏi như vậy, giờ phút này còn đang trong giấc nồng.

Nhẹ nhàng mặc y phục xuống giường, Diệp Vô Ưu đi ra bên ngoài, đi tới trong sân, hần đột nhiên vọt lên trời, bay ra ngoài trang. Thời gian ba năm, tu vi của hần đã đạt tới cảnh giới chân nhân, có thể ngự kiếm phi hành, với thực lực của hần bây giờ, cả Vân Mộng đại lục, tu vi so với hần cao hơn kỳ thật có thể đếm trên đầu ngón tay, có lẽ cũng chỉ có Hoa Vân La tu vi cao hơn hần, mà Giang Thiên Thiên, cũng chỉ có thể cao hơn hần một chút, hoặc là cùng hần không phân cao thấp.

Diệp Vô Ưu tiến triển nhanh như vậy, kỳ thật là dựa trên cơ sở tu vi rất cao của Hoa Vân La, nếu Hoa Vân La chỉ là một cao cấp tu sĩ, vậy Diệp Vô Ưu kia có thể đạt tới tu vi trung cấp tu sĩ cũng là không tồi. Mặc dù song tu công pháp đối với hần có trợ giúp rất lớn, nhữn ba năm nay hần vẫn chỉ cùng với một mình Hoa Vân La song tu, muốn vượt qua Hoa Vân La, căn bản là chuyện không có khả năng.

Bay khỏi Vô Ưu sơn trang, Diệp Vô Ưu nhẹ nhàng hạ xuống bên bìa rừng, sau đó, liền đi vào bên trong, vừa mới đi hai bước, hần liền cảm giác được có một đôi mắt ở bên đang nhìn hần, dừng bước chân, quay đầu nhìn lại, liền trông thấy một thân ảnh mỹ lệ mà rất quan thuộc.

“Tô đại mỹ nhân, sớm vậy!” Diệp Vô Ưu mỉm cười, ba năm không gặp, Tô Tổ Tổ xem ra càng thêm thành thực, xinh đẹp cũng càng hơn hần ngày xưa, tên tuổi Vân Mộng đệ nhất tiên tử này, có thể nói là danh bất hư truyền.

“Bề quan ba năm, người không ngờ đã có thể ngự kiếm phi hành, tiến bộ thật là nhanh a!” Tô Tổ Tổ nhẹ nhàng than thở, mặc dù trong ba năm này, nàng cùng Diệp Vô Ưu căn bản là không giao lưu gì, nhưng trong bất tri bất giác, ấn tượng của nàng với Diệp Vô Ưu đã thay đổi không ít, nguyên nhân cũng rất giản đơn, lúc trước Diệp Vô Ưu đã nói qua có thể cho nàng một chút hứa hẹn, hiện tại trên thực tế đều đã thực hiện, dù rằng những việc này không phải Diệp Vô Ưu tự mình đi làm, nhưng Tô Tổ Tổ rất rõ ràng, nếu lúc trước không phải Diệp Vô Ưu ra mặt, Thiên Nhai thư viện sẽ không giúp nàng.

“Sao vậy? Tô đại mỹ nhân, có muốn thưởng thức cảm giác bay trong không trung hay không?” Diệp Vô Ưu nửa đùa nửa thật nói, ba năm qua, Diệp Vô Ưu mặc dù vẫn như cũ đối với mỹ nữ rất cảm thấy hứng thú, nhưng tuyệt không có háo sắc như trước kia, mà nguyên nhân này, nói ra cũng rất đơn giản, ba năm trước đây, Diệp Vô Ưu vừa mới thưởng thức tư vị nam nữ, cái loại cảm giác này tất nhiên khiến hần vui không biết mỏi, nhưng hiện tại, hần coi như đã già đời trong việc này, dục vọng mặc dù vẫn tồn tại như cũ, nhưng sẽ không biểu lộ ra lộ liễu như vậy.

“Ta thích tự mình phi hành trong không trung hơn.” Tô Tổ Tổ thản nhiên cười, “ta nghĩ, không lâu nữa, ta có thể đạt tới mục tiêu này rồi.”

“Vậy thật sự là quá đáng tiếc, ta vốn tưởng rằng, có thể ôm một đại mỹ nhân phi hành trong không trung thưởng thức một chút.” Diệp Vô Ưu vẻ mặt tiếc nuối.

“Kỳ thật, điều này cũng không phải không có khả năng.” Tô Tổ Tổ nhẹ nhàng cười, “nếu như biểu hiện sau này của người đủ tốt, ta có thể cùng người tay trong tay bay lượn cũng không biết chừng.”

“Ài, ta nói này Tô đại mỹ nhân, nàng không nói vậy, ta đã sắp quên mất rồi.” Diệp Vô Ưu uể oải nói, “ta nhớ rõ từng có người nói qua, chỉ cần ta có thể vì nàng làm một chút sự tình, nàng có thể gửi thân cho ta.”

“Sao? Người còn muốn ta thực hiện lời hứa hẹn này ư?” Tô Tổ Tổ cười ngọt ngào, “ta nói này Diệp công tử, người đã sắp quên rồi, sao không dứt khoát quên đi có phải không?”

“Loại sự tình này, làm sao có thể nói quên là quên được, Tô đại mỹ nhân nàng tiên tử giữa nhân gian như vậy, ta nếu như bỏ qua như vậy, há chẳng hối hận không kịp sao?” Diệp Vô Ưu cười cười, “bất quá, ta tạm thời cũng không yêu cầu nàng thực hiện lời hứa, chỉ là, ta sẽ giữ lại quyền tùy thời yêu cầu nàng thực hiện lời hứa.”

“Diệp công tử, người tựa hồ so với trước kia có chút không quá giống nhau.” Tô Tổ Tổ đột nhiên nhẹ than một tiếng, dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn Diệp Vô Ưu.

“Tô đại mỹ nhân, nàng cùng với trước kia, chẳng phải là cũng không giống nhau sao?” Diệp Vô Ưu thuận miệng nói.

“Ta nói thật đó, kỳ thật, Diệp công tử, nói thật ra, ba năm trước đây, người mặc dù xem ra rất háo sắc, nhưng rất nhiều lúc, người cho ta cảm giác, vẫn chỉ là một hài tử, một tiểu sắc lang còn chưa lớn.” Tô Tổ Tổ nhẹ nhàng lắc đầu, “bất quá, bây giờ người xem ra, đã thành thực rất nhiều, là một nam nhân chân chính rồi.”

“Nói thật, ta rất hiếu kỳ, mấy năm nay, người cùng Hoa tiên tử ở trong đó rốt cuộc là làm cái gì?” Tô Tổ Tổ nhìn khuôn mặt Diệp Vô Ưu, “nàng chẳng những khiến tu vi người đại tiến, hơn nữa, tại phương diện khác, cũng cải biến rất nhiều, thậm chí tướng mạo của người, đều phát sinh một chút thay đổi.”

“Nói đến tướng mạo, ta bây giờ còn muốn mắng Vân La đó!” Diệp Vô Ưu bắt đầu than phiền, “mỗi ngày không có việc gì lại vuốt đi vuốt lại trên mặt ta, nói muốn đem mũi ta kéo cao lên một chút, khuôn mặt vuốt cho thô thiển một chút, giống nam nhân một chút, rõ thật là, quả thực coi ta như đồ chơi mà!”

“Hi hi!” Tô Tổ Tổ nhin không được cười duyên một tiếng, “không nghĩ đến Hoa tiên tử lại tìm được một trò chơi tốt như vậy a.”

“Nàng đương nhiên chơi vui rồi, ta thấy nàng căn bản không phải muốn ta trông giống nam nhân, mà là có chút buồn chán, mới lấy ta ra tìm vui vẻ đó.” Diệp Vô Ưu bực bội nói.

“Chuyện vui như vậy, nếu là ta, ta cũng rất muốn thử xem.” Tô Tổ Tổ nhếch miệng cười, “bất quá, Diệp công tử, nếu chỉ xét trên tướng mạo, người bây giờ quả thật càng giống nam nhân rồi.”

“Cái gì gọi là giống nam nhân, ta vốn là nam nhân.” Diệp Vô Ưu tức giận nói, “Tô đại mỹ nhân, nàng cũng muốn chơi đùa giống Hoa Vân La sao? Biện pháp kỳ thật cũng có đó.”

“Thực có biện pháp?” Tô Tổ Tổ bộ dạng rất cảm thấy hứng thú, “người mau nói đi, ta thực sự muốn thử xem.”

“Nàng có biết Vân La sau mỗi lần mân mê trên mặt ta nửa canh giờ, thì tiếp theo sẽ làm gì không?” Diệp Vô Ưu nhìn Tô Tổ Tổ có chút không có hảo ý hỏi.

“Làm cái gì?” Tô Tổ Tổ có phần tò mò hỏi.

“Nàng tới đây, ta nói cho nàng.” Diệp Vô Ưu ngoắc ngoắc tay về phía nàng, ý bảo nàng ghé tai lại.

Tô Tổ Tổ hơi chần chờ, rồi thực sự đến gần hẳn một chút

“Ta nói cho nàng, Vân La mỗi lần tiếp theo đều sẽ cùng ta song tu hai canh giờ, Tô đại mỹ nhân, nàng muốn thử không?” Diệp Vô Ưu nói bên tai Tô Tổ Tổ, vừa nói, vừa thổi nhẹ một hơi bên tai nàng.

“A!” Tô Tổ Tổ giống như một con mèo nhỏ hoảng sợ, đột nhiên nhảy qua một bên, khuôn mặt đỏ bừng.

“Diệp công tử, người thật đáng ghét! Lại trêu chọc ta!” Tô Tổ Tổ trừng mắt nhìn Diệp Vô Ưu, hờn giận giậm chân, “ta đi đây, đừng để ý đến ta!”

Tô Tổ Tổ nói đi là đi, lời nói còn chưa dứt, thân thể xinh đẹp của nàng đã xuất hiện ngoài mây trượng, rồi sau đó không quay đầu lại vội vàng chạy về hướng Vô Ưu sơn trang.

“Ta nói là thật mà! Vân La có khi còn không chỉ theo ta hai canh giờ đó!” Nhìn than ảnh biến mất của Tô Tổ Tổ, Diệp Vô Ưu bộ dạng ra vẻ vô tội.

“Ca ca, là người sao?” Sau lưng đột nhiên truyền đến một thanh âm nũng nịu.

Diệp Vô Ưu thoát tiên cả kinh, với tu vi của hắn bây giờ, không ngờ có người đến sau lưng hắn, hắn còn không biết, điều này không khiến hắn giật mình sao, nhưng rất nhanh, hắn đã khôi phục bình thường, thanh âm này, mặc dù ba năm không nghe thấy, nhưng hắn cũng có thể nhận ra, hơn nữa, gọi hắn là ca ca, cũng chỉ có nàng.

Quay đầu nhìn một cái, Diệp Vô Ưu vẫn sững sốt như cũ, giống như hắn nghĩ, trước mặt hắn chính là Giang Thiên Thiên, chỉ là, tiểu nữ hài lúc trước, đã lớn lên rồi, dù cho thân thể kia xem ra vẫn như cũ rất non nớt, nhưng bộ ngực đang dần nhô lên kia, vẫn lộ ra như trước, đó đã là một thiếu nữ rồi, mà không còn là tiểu nữ hài như trước nữa.

“Thiên Thiên, ba năm không gặp, người lớn quá rồi.” Diệp Vô Ưu mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

184. Chương 16: Kiềm Tiểu Tiểu La Lị

“Sao lại không thích lớn? Lớn thì có gì không hay?” Diệp Vô Ưu hơi kỳ quái hỏi.

“Vân La tỷ tỷ nói, muối mà lớn lên, ca ca sẽ khi phụ muối. Vì thế muối không thích lớn!” Giang Thiên Thiên nũng nịu nói.

“Vân La đáng chết, lừa cả tiểu cô nương!” Diệp Vô Ưu có chút buồn bực, trong lòng bực bội mắng thầm.

“Thiên Thiên, muối đừng nghe Vân La nói nhăng, Thiên Thiên xinh đẹp khả ái thế này ta đành lòng khi phụ muối thế nào được?” Diệp Vô Ưu trong lòng thì chửi mắng Hoa Vân La nhưng ngoài miệng lại vội vàng dỗ ngọt Thiên Thiên. Hắn không hề muốn lưu lại ấn tượng không tốt trong mắt vị tiểu cô nương siêu cấp mỹ lệ này.

“Nhưng Vân La tỷ tỷ bảo vậy. Bởi vì muối lớn lên sẽ vô cùng khả ái, ca ca người sẽ muốn khi phụ muối mà!” Giang Thiên Thiên mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn Diệp Vô Ưu, vẻ mặt ngây thơ trong trắng.

“Cái này, tóm lại, đó là Vân La nói đùa thôi!” Diệp Vô Ưu chẳng biết nói sao nữa. Vân La đáng chết này, thật không hiểu còn nhồi nhét vào đầu Thiên Thiên thứ quỷ quái gì nữa.

“Nhưng Vân La tỷ tỷ không gạt muối đâu!” Giang Thiên Thiên ghẹo đầu nói, đáng vẻ xem ra càng quyền rũ hơn.

“Thiên Thiên à, cho dù Vân La không gạt muối, nhưng tu vi của muối cao hơn ta, lợi hại hơn ta, ta làm sao có khả năng khi phụ muối?” trong lòng Diệp Vô Ưu cảm thấy bất lực. Nói đi nói lại, Giang Thiên Thiên mặc dù vừa quyền rũ vừa đáng yêu nhưng rốt cuộc vẫn còn quá nhỏ. Với hắn mà nói vẫn còn quá non, cho nên hiện tại hắn cũng chưa có chủ ý gì với nàng, thế nào cũng phải đợi đến khi nàng lớn lên rồi mới tính.

“Nói vậy cũng đúng. Thiên Thiên bây giờ rất lợi hại, không để người khi phụ đâu!” Giang Thiên Thiên ghẹo đầu suy nghĩ “Ai mà dám khi phụ muối, muối sẽ đánh hắn. Nếu mà đánh không lại sẽ gọi Vân La tỷ tỷ giúp muối!”

“Người tính toán như vậy hay quá mà” Diệp Vô Ưu nhủ thầm trong lòng. Giang Thiên Thiên và Hoa Vân La mà liên thủ, thực sự bây giờ không biết có ai có thể đối phó nổi. Ngâm lại tình huống Yến Băng Cơ từng nói với hắn, có lẽ cũng vẫn có người có thể đối phó được bọn họ. Đó chính là tám tỷ muội đồng thai của Tô Y môn. Tám người bọn họ liên thủ, uy lực có lẽ cực lớn.

“Đúng rồi, ca ca, huynh ở đây làm gì?” Giang Thiên Thiên nũng nịu hỏi.

“Ta tùy tiện đi ngó nghiêng thôi. Còn muối?” Diệp Vô Ưu thuận miệng hỏi lại.

“Muội cũng tới đây chơi!”, Giang Thiên Thiên cười ngọt ngào, “Ca ca, muội không chơi với huynh nữa, muội đi đây!”

Giang Thiên Thiên nói đi là đi. Thanh âm còn chưa dứt, đã cất mình lướt đi, chỉ lát sau đã không còn thấy hình bóng đâu.

“Chán quá, ai có việc gì cho ta làm không đây!”, vô cùng chán nản, Diệp Vô Ưu ngửa mặt lên trời buồn bực hét lớn.

Lời khẩn cầu của Diệp Vô Ưu thế mà cũng có tác dụng. Sau khi trở về sơn trang, hắn liền phát hiện, hắn cũng có việc để làm. Trước cửa sơn trang, hắn nhìn thấy hai thân hình thân thuộc, một người trong đó là phiên bản của Giang Thiên Thiên đã trưởng thành, chính là mẫu thân của Thiên Thiên, Trương Tú Nhã.

Lại nói, đã ba năm rồi Diệp Vô Ưu chưa gặp lại Trương Tú Nhã. Hồi đó chẳng cần phải bàn đã rất thân thuộc với nàng. Chính là vì hắn có ấn tượng với vẻ đẹp pha chút mệt mỏi, ưu phiền của nàng. Bây giờ xem ra nàng so với ba năm trước cũng không thay đổi mấy, chỉ có khí sắc xem ra tốt hơn nhiều, sắc mặt không còn xanh xao, thân hình mềm mại dường như đã đầy đặn hơn.

Còn người kia đương nhiên là trượng phu của Trương Tú Nhã, Giang Vân Bình, từng là Tông chủ Li hận tông.

Bộ dạng lúc này của Giang Vân Bình có vẻ chán nản. Đầu tóc bù xù, râu ria lởm chởm, dường như đã nhiều ngày không sửa sang râu tóc, sắc mặt cũng rất không tốt. Ba năm trước, hắn đã cảm thấy Giang Vân Bình không hợp với Trương Tú Nhã. Giờ đây gã lại có cảm giác Giang Vân Bình chẳng khác gì một tên khát cái bên vệ đường.

“Giang Vân Bình, ta đã sớm nói rồi, bây giờ ta chẳng có quan hệ gì với ngươi, ngươi đừng có mà đến đây tìm ta nữa!”, thanh âm của Trương Tú Nhã vốn dễ nghe cũng lộ ra sự tức giận, “Ta cảnh cáo ngươi, Thiên Thiên sẽ trở về ngay đó, ngươi tốt nhất hãy an phận một chút!”

“Tú Nhã, vẫn nói, nhất dạ phu thê bách nhật ân, nàng hà tất phải tuyệt tình như vậy? Nói gì thì nói, ta cũng là phụ thân của Thiên Thiên, vì Thiên Thiên, chẳng lẽ nàng không thể đối tốt với ta một chút sao?” Giang Vân Bình nhỏ giọng năn nỉ “Ta biết hồi đó là ta đối xử với nàng và Thiên Thiên không tốt, nhưng ta có thể thay đổi mà!”.

“Giang Vân Bình, người khác có thể không hiểu ngươi, ta mà cũng không hiểu ngươi hay sao?” Trương Tú Nhã hừ một tiếng, “Ngươi bây giờ không dám đối xử không tốt với chúng ta, chẳng qua là vì sợ Thiên Thiên, sợ Vô Ưu sơn trang mà thôi. Lại còn muốn ta quay lại với dạng người như ngươi, nằm mơ giữa ban ngày!”

“Tú Nhã, nói gì thì nói, ngươi vẫn là thê tử của ta, chỉ cần ta không bỏ ngươi, ngươi vẫn là người của Giang gia, người cùng ta trở về Li hận tông thì cũng là chuyện đương nhiên”, Giang Vân Bình hơi tức giận nói “Cho dù thế lực Vô Ưu sơn trang có thông thiên (bằng trời), bọn họ cũng không thể giữ được thê tử của ta!”

“Giang Vân Bình, ta nói không về là không về. Ngươi có bản sự cứ việc ở đây bắt ta mang đi!” Trương Tú Nhã hừ lạnh một tiếng, “Ta cho ngươi hay, ta và Thiên Thiên ở đây rất hạnh phúc, vui vẻ. Người ở đây đối xử rất tốt với chúng ta, ta cho dù có chết cũng không muốn quay lại cái Li hận tông đó!”

“Ngươi không đi cũng được, chỉ cần Thiên Thiên theo ta trở về, nó là con gái của ta!”, Giang Vân Bình phần uất nói.

“Ngươi nói có thể đưa Thiên Thiên trở về ư, vậy ngươi thấy nó chịu theo ngươi về sao?” Trương Tú Nhã cười lạnh nói.

“Thiên Thiên mà nguyện ý theo ta trở về, ta còn phải tốn nước bọt với ngươi như vậy làm chi?” Giang Vân Bình tức tối đáp “Trương Tú Nhã, ngươi sao lại phải bức ta vào đường cùng? Bất quá ta chỉ muốn Thiên Thiên giúp ta đối phó với tên phản đồ vong ân phụ nghĩa Tạ Trường Phong đó thôi!”

“Ồ, đợi, đợi đã, đại hiệp, ngài vừa mới nói gì? Cái tên Tạ Trường Phong đó làm sao?” Diệp Vô Ưu vốn đang ở một bên

xem diễn kịch, đột nhiên nghe thấy Giang Vân Bình đề cập đến Tạ Trường Phong, lại nhìn không được nhảy đến hỏi.

“Người là...Diệp trang chủ?” Giang Vân Bình ban đầu hơi sững sốt nhưng lại lập tức hơi hoài nghi hỏi.

“Chính là ta, Giang đại hiệp. Ta mới xuất quan không lâu, có rất nhiều việc không rõ, ngài có thể nói cho ta hay Tạ Trường Phong giờ thế nào không?”, Diệp Vô Ưu khẩn trương hỏi. Mặc dù hôm qua Yến Băng Cơ đã nói cho hắn biết rất nhiều chuyện, nhưng lại không hề nói tới Tạ Trường Phong, chẳng biết có phải là Yến Băng Cơ cố ý bỏ qua không.

“Đương nhiên là không có vấn đề gì. Diệp trang chủ muốn biết, Giang mỗ nhất định là biết gì nói vậy!” Giang Vân Bình vội vã đáp.

“Như vậy đi, chúng ta vào trong trước rồi từ từ nói!”, Diệp Vô Ưu mặc kệ Trương Tú Nhã nghĩ thế nào, liền đưa Giang Vân Bình vào Vô Ưu sơn trang. Giang Vân Bình tự nhiên là cầu còn chẳng được, còn Trương Tú Nhã mặc dù không muốn để Giang Vân Bình vào trong nhưng cũng chẳng có biện pháp nào.

Từ miệng của Giang Vân Bình, Diệp Vô Ưu cuối cùng cũng biết rằng tên gia hỏa Tạ Trường Phong đó hiện tại không ngờ rất khá, chẳng những bài danh thứ mười ba trên tiên bảng, không ngờ lại còn trở thành Tông chủ Li Hận tông đứng hàng thứ tám trên Tiên Môn bảng. Mặc dù đối với Diệp Vô Ưu mà nói, đứng hàng thứ mười ba trên tiên bảng hay cái gì Li Hận tông Tông chủ đều chẳng phải là cái gì ghê gớm, nhưng nghe nói Tạ Trường Phong không ngờ lại khá như vậy, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy không thoải mái.

“Cái này, Giang đại hiệp, hay là chúng ta thương lượng một chút?” Diệp Vô Ưu vốn đang cảm thấy rất buồn chán, muốn tìm việc gì đó để làm, bây giờ lại **ng phải chuyện này, tự nhiên có chút ngứa ngáy chân tay. Nhìn thấy khuôn mặt ưu tư ở cách đó không xa của Trương Tú Nhã, lại nhìn thấy vẻ mặt siểm nịnh của Giang Vân Bình, hắn đột nhiên nảy ra một chủ ý.

“Diệp trang chủ có chuyện gì cứ nói”, Giang Vân Bình vội vàng đáp ứng.

“Giang đại hiệp, là như vậy, mấy năm nay, Giang phu nhân vẫn ở tại Vô Ưu sơn trang, ta nghĩ nàng cũng đã quen ở đây rồi. Vì thế ta hy vọng Giang đại hiệp cũng để nàng tiếp tục ở lại đây”, Diệp Vô Ưu nói nhanh “Hơn nữa, Thiên Thiên còn nhỏ, trong lòng ta cũng luôn coi Thiên Thiên là muội muội của ta. Cho nên ta cũng không hy vọng nó tham gia bất cứ âm mưu đấu tranh nào.”

“Tuy nhiên...” thấy sắc mặt Giang Vân Bình có chút không hay, Diệp Vô Ưu chợt đổi giọng, “Giang đại hiệp giờ đây không thường được như ý, ta cũng không thể không quan tâm. Vì thế ta quyết định tự mình đến Li Hận tông một chuyến, giúp Giang đại hiệp giải quyết ma phiền, thế nào?”

“Diệp trang chủ, ngài, ngài nói thật chứ?” Giang Vân Bình tựa hồ ngỡ rằng mình đã nghe lầm.

“Giang đại hiệp, chẳng lẽ ngài lại nghĩ rằng ta lừa ngài hay sao?” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn dộp lại.

“Không phải, không phải, Diệp trang chủ đừng hiểu lầm. Chỉ là, chỉ là ta thật sự không ngờ tới, Diệp trang chủ lại có thể vì một chuyện nhỏ nhặt của tại hạ mà tự mình ra mặt. Tại hạ quả thực, quả thực quá đổi bất ngờ!” Giang Vân Bình khẩn trương đáp.

“Được rồi, Giang đại hiệp, ta làm như vậy, cũng là vì Thiên Thiên mà thôi” Diệp Vô Ưu lại dương dương đắc ý nói, “Giang đại hiệp ngài trở về Li Hận tông trước đi, qua vài ngày nữa ta sẽ động thân, bên này còn phải chuẩn bị một chút. Bất quá ngài hãy yên tâm, cước trình của ta rất nhanh, có lẽ có thể đến Li Hận tông trước ngài cũng chưa biết chừng.”

“Vậy, vậy, tại hạ xin cáo từ” Giang Vân Bình vội vàng từ tạ. Sau đó gã cũng chẳng lý đến Trương Tú Nhã nữa. Mục đích đến đây của gã vốn chẳng phải là vì Trương Tú Nhã, nay mục đích đã đạt được, gã tự nhiên không cần dây dưa nữa.

“A, cuối cùng ta cũng đã có việc để làm rồi!”, sau khi Giang Vân Bình bỏ đi, Diệp Vô Ưu buộc miệng reo lên. Nhàm chán đến mức như hắn, thật đúng là hiếm thấy!

“Diệp công tử, người thực muốn đi giúp Giang Vân Bình sao?”, lúc này, Trương Tú Nhã ở bên cạnh rút cuộc nhìn không được lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, bất quá cũng chẳng phải là giúp hắn. Chỉ là ta không thích Tạ Trường Phong”, Diệp Vô Ưu thuận miệng nói. “Đúng rồi, trước tiên ta đi gặp Phình Đình tỷ tỷ xem xem tâm tư của nàng thế nào. Vẹn nhất ta quay cho Tạ Trường Phong thê thăm quá, nàng mà nổi giận quả thật phiền phức.”

“Diệp công tử, Giang Vân Bình chẳng phải là người tốt gì, người việc gì phải giúp hần?” Trương Tú Nhã thâm thở dài.

“Tú Nhã tỷ, ta chỉ là vì quá nhàm chán mới vậy. Được rồi, không nói nữa, trước hết ta đi tìm Phinh Đình tỷ, tối nay lại đến tìm nàng nhé”, Diệp Vô Ưu thuận miệng nói, nói xong liền vội vàng chạy đi.

Còn Trương Tú Nhã vẻ mặt đỏ hồng, trong lòng xôn xang kịch liệt. Đêm nay đến tìm nàng? Tìm nàng để làm gì? Chẳng lẽ...

185. Chương 17: Thành Thục Đại Mỹ Nhân

Cần phải nói luôn, viện chủ trước mắt của Thiên nhai thư viện là Lăng Nguyệt Nguyệt, còn Lăng Phỉ Phỉ sau khi thất bại trong cuộc chiến tranh đoạt chức viện chủ thì tâm tư lại trở nên nhẹ nhõm, tựa hồ chỉ trong chốc lát đã cởi bỏ được gánh nặng. Mặc dù vẫn quản lý công việc của Thiên nhai thư viện, nhưng nàng cũng thường xuyên đến nói chuyện đánh cờ với Tạ Phinh Đình, đã trở thành bạn thiết chốn khuê phòng của Tạ Phinh Đình.

“Phinh Đình, Diệp trang chủ xuất quan rồi, tỷ không đi bồi tiếp hần sao?” hai người vừa chơi cờ vừa nói chuyện, Lăng Phỉ Phỉ thuận miệng hỏi.

“Dĩ nhiên hần có người bồi tiếp rồi, không cần ta phải quản hần”, Tạ Phinh Đình nhặt nhẹo đáp, như chẳng thèm để ý chút nào.

“Tỷ, không chủ động đi tìm hần sao?” Lăng Phỉ Phỉ hơi tò mò hỏi: “Dù sao, tỷ cũng là nữ nhân của hần mà!”

“Nữ nhân của hần rất nhiều, ta và hần vô danh vô phận.” Tạ Phinh Đình lắc đầu, “Hần nếu nhớ tới ta, tự nhiên sẽ đến gặp ta. Nếu không nhớ ta, có đi tìm hần cũng vô dụng.”

“Ôi, Phinh Đình, chẳng lẽ tỷ lại định ở cả đời như vậy à?” Lăng Phỉ Phỉ tỏ vẻ bất bình thay cho nàng.

“Chẳng lẽ không được sao?”, Tạ Phinh Đình hơi ngạc nhiên nhìn Lăng Phỉ Phỉ, “ta cảm thấy thích được như vậy!”

“Rất thích?” Lăng Phỉ Phỉ có chút cảm giác thất vọng, “Phinh Đình, tỷ sao lại có thể thích như vậy được?”

“Đúng vậy, giờ đây ta thấy rất vui vẻ, cũng rất tự do, thoải mái hơn nhiều so với ngày trước ở nhà. Thực sự ta thấy rất thích.” Tạ Phinh Đình gật đầu, rất thành thật đáp.

“Nhưng, Diệp trang chủ có nhiều nữ nhân như vậy, hơn nữa xem ra hần có vẻ lạnh nhạt với tỷ, chẳng lẽ tỷ lại không thấy khó chịu sao?” Lăng Phỉ Phỉ vẫn không từ bỏ ý định căn vặn.

“Phỉ Phỉ, muội có biết, nếu ta không theo hần thì sẽ gả cho ai không?” Tạ Phinh Đình khẽ thở dài, hỏi lại.

“Ai vậy?” Lăng Phỉ Phỉ hoang mang hỏi.

“Đương kim hoàng thượng của Bách Hoa đế quốc.” Tạ Phinh Đình nhặt nhẹo buông lời. “Phỉ Phỉ, muội nói xem, hoàn cảnh của ta bây giờ có tệ hơn là gả cho hoàng thượng không?”

Lăng Phỉ Phỉ ngây người song vẫn giữ nguyên ý định “Chẳng lẽ ngoài Diệp trang chủ, tỷ chỉ có thể gả cho hoàng thượng thôi sao?”

“Đúng vậy, nếu chẳng phải là hần sử dụng thủ đoạn ám muội đoạt được ta, giờ đây ta đã ở trong hoàng cung rồi.” Tạ Phinh Đình khẽ gật đầu, “cho nên ta rất thỏa mãn với hoàn cảnh hiện tại. Hơn nữa, hần cũng đối tốt với ta. Chỉ là có quá nhiều nữ nhân ở bên cạnh nên hần có thể không rảnh nhớ tới ta mà thôi.”

Lăng Phỉ Phỉ không nói gì được nữa. Quả thật hoàng cung chẳng phải là chỗ tốt lành gì. Ít nhất là theo cách nhìn của nàng, gả cho hoàng thượng quả thật không bằng gả cho Diệp Vô Ưu. Tuy nói là trở thành hoàng phi thân phận cao quý, nhưng trên thực tế, trở thành trang chủ phu nhân của Vô Ưu sơn trang thân phận cũng chẳng thấp. Thậm chí, ở một phương diện nào đó mà nói cũng chẳng hề kém hơn thân phận của một hoàng phi. Cũng thật hiển nhiên, trang chủ phu nhân của Vô Ưu sơn trang còn tự do hơn hần hoàng phi.

“Phu nhân, trang chủ tới!”, đúng lúc đó có tiếng thị nữ ở bên ngoài bấm báo.

Tạ Phình Đình và Lăng Phỉ Phỉ cùng hơi giật mình. Còn chưa kịp lấy lại bình tĩnh thì Diệp Vô Ưu đã tiến vào.

“Phình Đình tỷ tỷ!” Diệp Vô Ưu mặc kệ bên cạnh còn có người, đi thẳng tới ôm Tạ Phình Đình, sau đó hất ngồi xuống, đặt Tạ Phình Đình ngồi lên đùi.

“Chàng sao lại tới đây?” Tạ Phình Đình nhẹ giọng hỏi. Nàng thế nào cũng không thể ngờ nổi Diệp Vô Ưu lại đến tìm nàng vào lúc này. Hắn vừa mới xuất quan, cho dù tối qua đã qua đêm ở chỗ Yến Băng Cơ cũng không thể lập tức tới đây tìm nàng. Theo nàng nghĩ, lẽ ra bây giờ hắn đang bồi tiếp Lãnh Sương Sương hoặc là Hoa Vân La mới đúng.

“Phình Đình tỷ tỷ, ta nhớ nàng nên tự nhiên là đến thăm nàng thôi!” Diệp Vô Ưu thuận miệng đáp.

“Phình Đình, muội về trước đây, lần sau lại tới kiếm tỷ chơi cờ” Lăng Phỉ Phỉ cảm thấy không được tự nhiên, liền vội vã cáo từ, vội vàng quay đi.

“Phình Đình tỷ tỷ, nàng hơi gầy một chút đó!” Diệp Vô Ưu sờ sờ chỗ này, nắn nắn chỗ kia trên mình Tạ Phình Đình, sau đó phán một kết luận như vậy.

“Ta gầy chỗ nào?” Tạ Phình Đình gắt giọng: “Còn nữa, giữa ban ngày chàng đừng có làm loạn trên người ta!”

“Không gầy à? Để ta nghiên cứu lại nghiên cứu lại.” Diệp Vô Ưu ra bộ trịnh trọng nói, rồi dùng sức bóp mạnh lên phong đồn của nàng, sau đó ra vẻ nghiêm túc gật gù: “Chỗ này không gầy, vẫn còn tròn lắm.”

“Không được làm loạn. Rốt cuộc là chàng tìm ta có chuyện gì?” Tạ Phình Đình mặt hoa đỏ hồng, bắt mắt hỏi.

Diệp Vô Ưu mặc cho nàng hỏi, tiếp tục vuốt ve cơ thể nàng. Chỉ là lần này không chỉ sờ nắn phong đồn của nàng mà một tay còn áp lên ngọc phong của nàng, rồi nói tiếp: “Chỗ này to lên này, a, tuyệt vời, xem ra Phình Đình tỷ tỷ nàng không chịu khổ ở đây rồi!”

Tạ Phình Đình hoàn toàn bị hất hạ gục, chẳng thể cất lời được nữa, chỉ trừng cặp mắt mĩ lệ nhìn hắn.

“Phải rồi, Phình Đình tỷ tỷ, mấy năm qua nàng và Tạ tướng quân có liên hệ gì không?” Diệp Vô Ưu thuận miệng hỏi.

“Có liên lạc một lần, sau đó không còn liên hệ gì nữa, làm sao vậy?” Tạ Phình Đình hơi buồn bực hỏi.

“Vì sao sau đó lại không liên lạc nữa?” Diệp Vô Ưu hỏi tiếp.

“Hồi đó thiếp nhờ người đem một phong thư về, nói thiếp hiện tại ở chỗ này. Chỉ là bọn họ không hề hỏi âm cho thiếp, cũng chẳng đến thăm thiếp. Thiếp nghĩ, bọn họ không muốn thừa nhận thiếp nữa. Đã như vậy, thiếp cũng chẳng cần phải tự chuốc lấy phiền nhiễu vào thân.” Tạ Phình Đình nhàn nhạt nói “Dù sao, giờ đây với thiếp mà nói, Vô Ưu sơn trang mới chân chính là nhà của thiếp, còn những nơi khác đều chẳng có quan hệ gì với thiếp.”

“Vậy à, thế ta an tâm rồi.” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm.

“Chàng an tâm cái gì?” Tạ Phình Đình hỏi, “Hôm nay chàng đến tìm thiếp là để hỏi thiếp và đại ca có còn liên hệ phải không?”

“Không, không phải vậy đâu, ta đến thăm nàng là vì ta nhớ nàng à!” Diệp Vô Ưu chẳng cần nghĩ phủ nhận luôn.

“Ta tin chàng mới là lạ!” Tạ Phình Đình hừ lạnh.

“Tỷ tỷ tốt của ta, nàng nhanh chóng sẽ phải tin thôi!” Diệp Vô Ưu thối khê vào tai nàng, nói xong một tay mò vào trong nội y của nàng, bắt đầu thám hiểm khu vực thần bí.

Còn Tạ Phình Đình cũng rất nhanh hiểu ra Diệp Vô Ưu nói vậy là có ý tứ gì. Quả thực hắn muốn sử dụng phương thức đáng xấu hổ này để chứng minh là hắn thực sự nhớ nàng.

Triền miên cả nửa ngày, hưởng tận phong lưu, thân thể thành thực của Tạ Phinh Đình một lần nữa lại cho Diệp Vô Ưu hưởng thụ một loại cảm giác thỏa mãn hiếm có.

Đến khi trời tối, Diệp Vô Ưu mới rời khỏi phòng Tạ Phinh Đình, suy nghĩ một lát rồi đi về chỗ Trương Tú Nhã. Hắn còn có một số việc phải hỏi, chỉ có hỏi cho rõ ràng, hắn mới có thể quyết định sự việc tiếp theo sẽ làm thế nào.

Khi Trương Tú Nhã phát hiện quả thực Diệp Vô Ưu đến tìm nàng, hơn nữa còn là vào buổi tối, trong lòng bỗng chốc khẩn trương hẳn lên.

“Diệp trang chủ, người, người tìm ta có chuyện gì?” vì quá khẩn trương, Trương Tú Nhã quên cả việc mời Diệp Vô Ưu ngồi, chỉ ngắc nga ngắc ngứ hỏi.

“Tú Nhã tỷ tỷ, nàng dường như rất khẩn trương? Sao vậy?” Diệp Vô Ưu hơi ngạc nhiên hỏi lại.

“Không, không có gì.” Diệp Vô Ưu vừa hỏi như vậy, Trương Tú Nhã càng thêm khẩn trương.

“Ồ, không có gì thì tốt. Tú Nhã tỷ, ta có mấy chuyện muốn hỏi nàng.” Diệp Vô Ưu cũng chẳng để ý, vừa trải qua một phen hưởng thụ ở chỗ Tạ Phinh Đình, giờ phút này hắn cũng không có tâm tình tìm chuyện hương diễm cho nên cũng không nghĩ đến mặt đó.

“Diệp trang chủ, có chuyện gì vậy?” cảm thấy Diệp Vô Ưu dường như không có ý tứ đó, Trương Tú Nhã không khỏi an tâm lên nhiều. Chỉ là, chẳng hiểu vì sao, trong lòng nàng dường như vẫn có chút ý vị mất mát.

“Tú Nhã tỷ, hôm nay nàng cũng đã thấy, ta nhận lời giúp đỡ Giang Vân Bình. Cái này, là thế này, ta thật không rõ tình cảm của nàng và Giang Vân Bình đáng để là thế nào. Ý tứ của ta là, nàng hy vọng Giang Vân Bình sau cùng sẽ có kết quả thế nào? Là hy vọng hắn được phong quang một chút, hay thê thảm hơn?” Diệp Vô Ưu vừa nghĩ vừa hỏi. Vốn là hắn chẳng định giúp Giang Vân Bình mà chỉ là cay cú Tạ Trường Phong mà thôi.

“Diệp trang chủ, cái này, cái này là chuyện của người, ta, ta sao quản được” Trương Tú Nhã ngắc người, sau đó đáp.

“Tú Nhã tỷ, ta chỉ là nhầm chán mà thôi. Nói lại, chuyện này kết quả cuối cùng như thế nào, là do nàng toàn quyền quyết định.” Diệp Vô Ưu vội vàng nói, “Tóm lại, chỉ cần nàng nói một câu, nàng hy vọng Giang Vân Bình có kết quả thế nào, ta nhất định theo đó mà làm!”

“Diệp trang chủ, người nói thật sao?” Trương Tú Nhã sững sờ hỏi.

“Tú Nhã, đương nhiên là thật. Nàng sao lại không tin ta nhỉ?” Diệp Vô Ưu chẳng biết nên khóc hay cười hỏi ngược lại.

“Thật ra ta cũng chẳng hy vọng Giang Vân Bình như thế nào cả. Ta, ta chỉ cần hắn từ nay về sau đừng làm phiền ta nữa là được. Ta không muốn ở cùng với hắn.” Do dự một lát, Trương Tú Nhã mới khẽ khàng thốt.

“Ồ, ta hiểu rồi.” Diệp Vô Ưu gật gù, nghĩ một chút lại hỏi tiếp “Phải rồi, Tú Nhã tỷ, trước đây Giang Vân Bình đối xử không tốt với nàng và Thiên Thiên phải không?”

“Thật ra hắn đối với ta cũng tốt, chỉ là hắn xử tệ với Thiên Thiên.” Trương Tú Nhã nhẹ nhàng nói, “Thật ra, so ra hắn bây giờ cũng coi như là thê thảm hơn chúng ta trước đây. Lại nói, hắn dù sao cũng là phụ thân của Thiên Thiên, cho nên ta cũng không muốn làm chuyện quá đáng.”

“Vậy à.” Diệp Vô Ưu có vẻ hiểu ra. Xem ra Trương Tú Nhã thực ra hy vọng Giang Vân Bình thê thảm một chút, chỉ là vì Thiên Thiên mới không thể nhẫn tâm. Đã là như vậy cũng dễ giải quyết thôi. Đầu tiên phải chinh Tạ Trường Phong, sau đó ư, lại khiến Giang Vân Bình thê thảm thế nào cũng xong, chỉ cần người còn sống là được.

“Tú Nhã, ta biết phải làm sao rồi. Không quấy rầy nàng nữa, ta đi chuẩn bị một chút.” Trong lòng Diệp Vô Ưu đã có quyết định nhưng ngoài miệng vẫn nói với Trương Tú Nhã như vậy.

“Trang chủ đi thong thả.” Trương Tú Nhã mặc dù không biết đáng để Diệp Vô Ưu định làm gì nhưng cũng không hỏi đến, chỉ tiễn Diệp Vô Ưu ra khỏi phòng.

“Kiểm ai đi với ta đây?”, ra khỏi phòng Trương Tú Nhã, Diệp Vô Ưu lại bắt đầu gặp vấn đề khó khăn. Hoa Vân La hoặc là Lãnh Sương Sương còn có Hàm Yên thì sao? Nếu không, Tô Tổ Tổ cũng được!

186. Chương 18: Tái Kiến Thanh Diệp

Lý do phải đi Bách Hoa thành là vì tại đó Li Hận tông có đặt một phân đàn. Mà trên thực tế phân đàn này lại có vị trí như tổng đàn. Nguyên nhân cũng thật đơn giản, Li Hận tông tông chủ đương nhiệm Tạ Trường Phong trú ngụ lâu dài trong phân đàn này còn lực lượng cốt cán của Li Hận tông cũng đều ở tại đây.

Chính vì cái gọi là biết người biết ta trăm trận không thua, trước khi Diệp Vô Ưu đi Bách Hoa thành đã sai Thiên Nhai thư viện điều tra tường tận tình hình của Li Hận tông và Tạ Trường Phong. Năm đó Tạ Trường Phong bị Diệp Vô Ưu chinh đến nổi mất trí nhớ, quên mất một số sự kiện. Nhưng cuối cùng từ miệng người khác cùng với sự suy đoán của bản thân, gã cơ bản biết được tình huống chân chính của sự việc.

Cũng có thể nói, khẳng định giờ đây Tạ Trường Phong đang rất thống hận Diệp Vô Ưu. Chỉ là gã cũng tự hiểu rõ, biết rằng hiện nay không phải là đối thủ của Vô Ưu sơn trang nên đành phải nín nhịn. Nhưng nếu Diệp Vô Ưu trực tiếp đi tìm gã, lại nói chuyện thân thích (họ hàng) với gã, khẳng định là không có khả năng.

Ba ngày sau khi Giang Vân Bình rời khỏi Vô Ưu sơn trang, Diệp Vô Ưu cũng dẫn theo Hàm Yên xuất phát. Từ Vô Ưu sơn trang đến Bách Hoa thành không thể coi là xa, đặc biệt là đối với Diệp Vô Ưu đã có thể phi hành mà nói, đoạn lộ trình này chẳng đáng nhắc đến. Mà mang theo một mỹ nữ cùng bay trên trời, tư vị cũng thật là không tệ.

Sau khi Diệp Vô Ưu đến Bách Hoa thành rồi, Giang Vân Bình vẫn còn đang trên đường. Bất quá, trên thực tế, Diệp Vô Ưu cũng chẳng cần thiết phải đợi Giang Vân Bình đến nơi mới động thủ. Đối với hắn mà nói, tên Giang Vân Bình này có cũng được không có cũng xong. Nếu ông ta không phải là phụ thân của Giang Thiên Thiên, chỉ e Diệp Vô Ưu đã hoàn toàn quên lãng.

“Vô Ưu ca ca, có phải bây giờ chúng ta đi tìm Tạ Trường Phong không?”. Vừa mới tiến vào Bách Hoa thành, vẻ mặt Hàm Yên đã tràn đầy hưng phấn hỏi. Nha đầu này đã qua ba năm mà tính cách vẫn chẳng thay đổi chút nào, vẫn thích phá phách đảo lộn như cũ, chỗ nào nhiệt náo ả cũng muốn đi, chuyện gì thú vị ả cũng muốn làm.

“Gấp gì chứ?” Diệp Vô Ưu trừng mắt với ả, “Trước tiên chúng ta đi dạo một vòng Bách Hoa thành, sau đó đợi Tạ Trường Phong dâng lên tận cửa.”

“Như vậy chẳng vui chút nào cả!” Hàm Yên lầu bầu.

“Vậy ngươi tự đi mà tìm Tạ Trường Phong!” Diệp Vô Ưu không khách khí nói, “Ta có thể cho ngươi hay, với trình độ hiện giờ của ngươi, tám thành là đánh không lại hắn.”

“Không đi thì không đi. Vậy được rồi, Vô Ưu ca ca, chúng ta đi dạo phố!” Hàm Yên lăm lăm một tiếng rồi lập tức ôm cánh tay Diệp Vô Ưu hớn hở rủ rê.

Đi dạo thì đi dạo, Diệp Vô Ưu đâu sợ đi dạo. Bất quá, vào đến Bách Hoa thành hắn không khỏi nhớ đến Hoa Nguyệt Lan. Đáng tiếc lúc này nàng công chúa mỹ lệ đó lại không có ở Bách Hoa thành, mà nàng đang làm cung chủ tại Vô Song cung, phải nói hắn vẫn thật sự vẫn có chút nhớ nàng.

“Đợi qua chuyện ở đây, ta lại đến Vô Song cung tìm nàng.” Diệp Vô Ưu trong lòng ngầm ra quyết định.

Đột nhiên, một bóng dáng khá quen thuộc xuất hiện gần đó. Diệp Vô Ưu ngẩn ngơ, thực sự hoài nghi chính mình nhìn lầm, lập tức dụi mắt, cuối cùng xác nhận, hắn không nhìn lầm. Dù đã ba năm không gặp nhưng người đó vẫn chẳng thay đổi gì mấy, vẫn mỹ lệ động lòng người như cũ.

Chỉ là hắn thế nào cũng không ngờ được rằng tại chỗ này lại gặp nàng. Nàng chẳng phải là đang ở Vọng Nguyệt đế quốc sao? Thế nào lại tới đây? Nàng ở đây, vậy tiểu mỹ nhân vẫn đi với nàng có tới đây không?

Người này không thể ngờ lại là Lâm Thanh Diệp, vẫn một thân nam trang như cũ nhưng cũng chẳng thể che dấu được thân phận nữ nhân của nàng. Nàng đang vội vàng đi về một hướng khác, xem ra không phát hiện thấy Diệp Vô Ưu.

“Hàm Yên, ta có chút việc, ngươi tự đi chơi. Đã có người thay ta đặt một phòng tốt tại Quân Lai khách điểm, phòng số một dãy lễ chữ Thiên. lát nữa ngươi cứ về phòng, ta sẽ về muộn.” Diệp Vô Ưu nói nhanh, nói xong lắc mình, hóa thành một cái bóng mờ nhạt lướt theo hướng Lâm Thanh Diệp vừa biết mất.

“Lạ thật, Lâm đại mỹ nhân đến đây làm gì? Chẳng lẽ nàng có quan hệ với Li Hận tông?” Thấy gần đó có một viện tử bề ngoài xem ra có vẻ bình thường, Diệp Vô Ưu thầm thắc mắc. Đó chính là phân đàn của Li Hận tông mà một lát sau Lâm Thanh Diệp bước vào.

Diệp Vô Ưu vốn muốn theo vào xem xem, nhưng lưỡng lự một chút lại không vào nữa. Hắn quyết định đợi ở đó một hồi, xem Lâm Thanh Diệp có quay ra hay không. Nếu nàng không ra thì đến tối hắn sẽ tiến vào tìm nàng. Nếu nàng quay ra tự nhiên là tốt nhất. Đến lúc đó, hắn tiếp tục theo dõi nàng, theo đến chỗ nàng ở là được.

.Diệp Vô Ưu chẳng phải đợi lâu, Lâm Thanh Diệp đã bước ra khỏi phân đàn Li Hận tông. Nàng vẫn không có cảm giác bị người theo dõi như cũ, chỉ tiếp tục đi về một hướng, còn Diệp Vô Ưu dĩ nhiên chẳng hề do dự bám theo.

Lần này, Lâm Thanh Diệp đi vào một khách điểm, tên là Như Quy khách điểm, đại khái là lấy ý là đây cũng như là nhà khi phải đi xa nhà. Đương nhiên, Diệp Vô Ưu chẳng có chút hứng thú nào với tên của khách điểm, hắn chỉ có hứng thú với Lâm Thanh Diệp. Sau khi xuất quan mấy ngày, biết được đại mỹ nhân này hai năm trước đã bỏ đi, trong lòng hắn thấy rất buồn bực. Bây giờ bỗng nhiên lại bất ngờ trông thấy nàng như vậy, trong lòng hắn rất là cao hứng.

Lâm Thanh Diệp đi vào một gian khách phòng. Diệp Vô Ưu theo vào, nép mình bên ngoài cửa sổ, trước hết nghe ngóng thấy bên trong không có động tĩnh gì bèn nhẹ nhàng xoi thủng giấy dán cửa sổ, nhòm vào bên trong. Tình hình bên trong hiện ra rất rõ ràng, chỉ có một mình Lâm Thanh Diệp trong đó, còn Lâm Lộng Nguyệt tựa hồ không đến.

Nghĩ ngợi một chút, Diệp Vô Ưu liền đến gõ cửa phòng. Ban đầu hắn định buổi tối âm thầm lẻn vào, nhưng lại nghĩ rằng, ba năm trước hắn đã cưỡng chiếm thân thể Lâm Thanh Diệp, bây giờ nếu còn làm như vậy, Lâm Thanh Diệp tám thành là sẽ không tha thứ cho hắn, rất có khả năng hắn không thể có nàng được nữa. Vì thế, hắn quyết định đơn giản là sử dụng biện pháp quang minh chính đại, hơn nữa, hắn nghĩ rằng, trước khi hắn cưỡng chiếm thân thể thanh bạch của Lâm Thanh Diệp, nàng vẫn có chút hảo cảm với hắn.

Cửa phòng mở ra rất nhanh, đúng như dự kiến, khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Thanh Diệp hiện ra trước mắt hắn. Nhìn thấy Diệp Vô Ưu, Lâm Thanh Diệp run lên, sắc mặt khế biến, có chút sững sờ nhìn hắn, ánh mắt rất phức tạp, thật lâu không nói gì, cũng không có động tác gì, chỉ là cứ thế đứng nhìn.

“Vào trong đi!”, qua hồi lâu, Lâm Thanh Diệp đột nhiên xoay mình bước vào trong, nhàn nhạt nói.

Phản ứng này của Lâm Thanh Diệp khiến Diệp Vô Ưu cũng có chút kinh ngạc. Nhưng đã để hắn vào, hắn tự nhiên là cầu còn chẳng được, vội vàng nhấc chân tiến vào rồi thay nàng đóng cửa lại.

“Thanh Diệp tỷ tỷ, ba năm không gặp, nàng càng ngày càng xinh đẹp.” Diệp Vô Ưu bước đến sau lưng nàng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, trong ánh mắt mang theo mấy phần si mê, nhẹ nhàng nói.

“Trong mắt ngươi, ngoại trừ dung mạo của ta, không hề chú ý đến chỗ nào khác sao?” Lâm Thanh Diệp nhặt nhẹ nói, “ngươi bế quan tu luyện ba năm, so với ba năm trước, dường như không có gì thay đổi.”

“Thanh Diệp tỷ tỷ, nàng nói oan cho ta. Ta tự nhiên là rất quan tâm đến những chuyện khác của Thanh Diệp tỷ tỷ.” Diệp Vô Ưu mỉm cười, “bất quá, nàng thật mỹ lệ, vĩnh viễn đều ưa nhìn như vậy, ta làm sao mà không chú ý được chứ?”

“Ta chẳng phải là tiểu nữ hài mới mười tám tuổi, đâu thể dễ dàng bị ngươi gạt như vậy.” Lâm Thanh Diệp nhàn nhạt nói, “Tính ra, ta cũng không định nói vậy. Ngươi đến tìm ta là có chuyện gì? Không có việc gì để nói, ngươi có thể đi, ta còn muốn nghỉ ngơi.”

“Thanh Diệp tỷ tỷ, mặc dù ta định đến Vọng Nguyệt các tìm nàng nhưng lần này, ta nói thật, vốn không phải là đặc biệt đi tìm nàng, chỉ là trong lúc vô tình nhìn thấy nàng.” Diệp Vô Ưu nghĩ một chút rồi tiếp, “Ta biết, nàng bây giờ vẫn không chịu tha thứ cho việc ta làm năm đó với nàng. Nhưng ta cũng muốn cho nàng rõ, mặc dù cá nhân ta rất hoa tâm, ta thực sự yêu thích nàng. Nếu có thể, ta sẽ tận lực bù đắp cho nàng, chỉ cần nàng nguyện ý trở về bên cạnh ta.”

“Loại lời này người đã nói với rất nhiều nữ nhân rồi phải không?” Lâm Thanh Diệp hừ lạnh, “Ta nói rồi, ta không phải là tiểu nữ hài không hiểu chuyện, sẽ tùy tiện bị người gạt. Ta mặc kệ người đến tìm ta đáo để là vì mục đích gì, bây giờ người xéo khỏi chỗ này cho ta, bằng không, đừng trách ta không khách khí!”

“Nàng sao phải như vậy?” Diệp Vô Ưu cười khổ nói, “Nàng nên hiểu rõ, mặc dù tu vi của nàng rất cao, nhưng nàng đánh không lại ta đâu. Ngay cả nếu ta cố tình không đi, nàng sao có thể không khách khí với ta?”

“Người!” Lâm Thanh Diệp hung hăng trừng mắt với Diệp Vô Ưu, “Hỗn đản, ba năm trước người dùng sức mạnh, chẳng lẽ bây giờ người cũng muốn làm vậy sao?”

“Thanh Diệp tỷ tỷ, có thể nói với nàng rằng, thề có trời đất, trước khi nàng nói vậy, ta tuyệt đối không có chủ ý đó. Tuy nhiên, bây giờ nàng đã nói như vậy...” Diệp Vô Ưu hơi ngừng lại một chút, dùng ánh mắt phóng túng lướt qua những bộ vị quan trọng khắp toàn thân Lâm Thanh Diệp, “ta lại thực sự muốn làm như vậy. Dù sao Thanh Diệp tỷ tỷ nàng đã không chịu tha thứ cho ta, ta có làm chuyện đó thêm một lần nữa nàng cũng sẽ vẫn không chịu tha thứ cho ta. Kết quả cũng chẳng có gì thay đổi. Ta cũng chẳng có gì phải sợ!”

“Nếu người dám làm vậy, ta cả đời này sẽ không tha thứ cho người!” Lâm Thanh Diệp tức giận nói.

“Vậy ý tứ của Thanh Diệp tỷ tỷ là, nếu ta không làm vậy, nàng cũng có thể tha thứ cho ta?” Diệp Vô Ưu mỉm cười, tiếp một câu.

“Không làm vậy, ta cũng không tha thứ cho người!” Lâm Thanh Diệp sững sờ, lập tức phản nộ nói.

“Thanh Diệp tỷ tỷ, nàng việc gì phải tự dối mình? Kỳ thật trong lòng nàng mặc dù oán trách ta, nhưng cũng không hận ta như vẻ ngoài nàng biểu hiện, không phải sao?” Diệp Vô Ưu thở dài một hơi, “nàng kỳ thật là muốn tha thứ cho ta, đúng không?”

Người đừng có tự tác đa tình!” Lâm Thanh Diệp hừ lạnh, “người là một tên dám tặc lại hỗn đản, muốn ta tha thứ cho người, đừng có mơ!”

“Phải không?” Diệp Vô Ưu đột nhiên vươn tay ra, kéo Lâm Thanh Diệp vào lòng, lập tức nhẹ nhàng nói bên tai nàng: “Thanh Diệp tỷ tỷ, nàng dễ dàng bị ta ôm lấy như vậy, chẳng phải nói rõ ràng thật ra nàng căn bản không hề đề phòng ta sao?”

187. Chương 19: Chinh Phục Giai Nhân

Có lẽ, nàng thật sự cần một tấm lòng ôn nhu ấm áp sao?

“Thanh Diệp tỷ tỷ, chỉ cần nàng không trách ta, nàng tùy tiện mắng chửi ta thế nào cũng được.” Diệp Vô Ưu siết chặt eo thon của nàng, ôn nhu rót mật vào tai nàng.

“Ta có nói không trách người sao?” Lâm Thanh Diệp hừ lạnh, “Người thả ta ra, rồi xéo đi cho khuất mắt ta, đừng tới đây làm phiền ta!”

“Ta thật vất vả mới gặp được nàng, sao có thể đi được?” Diệp Vô Ưu khẽ cúi đầu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên cằm cổ nộn nà của nàng, thân hình mềm mại của Lâm Thanh Diệp khẽ run lên.

“Vô lại, người làm gì vậy?” Lâm Thanh Diệp mặc dù mắng mỗ nhưng nàng lại không hề giãy giụa, mặc cho Diệp Vô Ưu ôm như vậy.

Lúc này Diệp Vô Ưu không đáp lại, chỉ dùng hành động để biểu thị ý đồ của hắn. Hắn vẫn tiếp tục nâng nắn hôn cổ phần của nàng, hai tay bắt đầu lợ mọ trên người nàng.

Thân thể Lâm Thanh Diệp khiến hắn rất nhung nhớ, mà nguyên nhân trọng yếu hơn là hắn biết rằng, chỉ cần lần này có thể lợi dụng lúc Lâm Thanh Diệp còn nửa buồn nửa chống lại chiếm hữu nàng lần nữa, mới có thể khiến nàng tha thứ cho chuyện hắn gây ra ba năm trước. Đương nhiên, cũng không phải là tha thứ hoàn toàn. Chỉ cần cứ như vậy, trong lòng nàng sẽ có cảm giác là nàng có thể tiếp thụ được vụ cưỡng bạo ba năm trước.

Cơ hội như vậy không nhiều, nếu có Lâm Lộ Nguyệt bên cạnh mà nói, sẽ vô cùng khó có cơ hội thành công. Hiện tại Lâm Lộ Nguyệt không có ở đây, Diệp Vô Ưu lại cảm giác thấy Lâm Thanh Diệp tịnh không kháng cự lại hắn, nên định thử mạo hiểm một lần. Chỉ cần lần này thành công, Lâm Thanh Diệp này sẽ hoàn toàn thuộc về hắn. Đến lúc đó, nàng sẽ hoàn toàn là nữ nhân của Diệp Vô Ưu hắn.

Mà một khi hoàn toàn có được Lâm Thanh Diệp, sau này thu phục Lâm Lộ Nguyệt có thể dễ dàng hơn rất nhiều. Thật hiển nhiên, mặc dù Lâm Lộ Nguyệt có chút dữ dằn khó đối phó nhưng nhược điểm lớn nhất của nàng lại là sự phụ Lâm Thanh Diệp của nàng. Cảm tình của nàng và Lâm Thanh Diệp rõ ràng rất tốt, đến lúc đó, chỉ cần gã dùng chiêu bài cảm tình vừa đủ, liền có thể thành công.

Ban đầu, Lâm Thanh Diệp còn khẽ giãy giụa, nhưng dưới sự trêu chọc của Diệp Vô Ưu, nàng rất nhanh liền có chút động tình. Nói tóm lại, trong lòng nàng không phải là quá bài xích Diệp Vô Ưu, hơn nữa cũng đã thất thân với hắn, đối với hắn không phải là không có chút cảm giác nào. Kết quả, chẳng lâu sau, nàng dần dần sa chân.

Trong lúc bất tri bất giác, quần áo của Lâm Thanh Diệp đã bị Diệp Vô Ưu cởi ra hoàn toàn. Dưới sự dẫn đường chỉ lối của Diệp Vô Ưu, nàng uốn kiều đồn phong măn lên, nửa nằm nửa ngồi ở mép giường. Hai tay Diệp Vô Ưu ôm lấy phong đồn của nàng, đưa kiên đỉnh của hắn tiến vào trong cơ thể nàng. Từ trong miệng Lâm Thanh Diệp phát ra tiếng rên rỉ kiều mị. Tiếng rên tỉ tiêu hồn này cũng đại biểu rằng bắt đầu từ giờ khắc này, Lâm Thanh Diệp đã hoàn toàn thuộc về Diệp Vô Ưu.

Sau khi trời quang mưa tạnh, Diệp Vô Ưu ôm thân hình mềm mại xích lỏa của Lâm Thanh Diệp, nằm dài trên giường, trong lòng thỏa mãn. Còn Lâm Thanh Diệp mỗi một khép mắt nằm trong lòng Diệp Vô Ưu, ý nghĩ trong đầu cũng rất hỗn loạn.

Lâm Thanh Diệp có chút thống hận chính mình. Lần này không hề bị tên hỗn đản đó chế trụ chân khí, vì sao vẫn không giãy giụa? Cảm thấy cặp ma thủ sung măn đầy nhiệt lực của hắn vẫn tiếp tục du hành trên người nàng, trong lòng Lâm Thanh Diệp ẩn ước có cảm giác, cả đời này, nàng sẽ rất khó thoát khỏi ma trảo của tên vô lại này.

“Thanh Diệp, nàng đến Li Hận tông làm gì?” Diệp Vô Ưu nhớ tới việc chính của mình, liền hỏi giai nhân trong lòng.

“Người sao lại biết ta đến Li Hận tông?” Lâm Thanh Diệp hơi bất ngờ hỏi.

“Hôm nay ta nhìn thấy nàng, sau đó vẫn luôn đi theo nàng. Ta đã đợi rất lâu ngoài cửa Li Hận tông mới thấy nàng đi ra.” Diệp Vô Ưu cũng không nói dối, lời thật nói thật.

“Nửa canh giờ cũng không đến, lâu đâu mà lâu?” Lâm Thanh Diệp hừ một tiếng, trong lòng không khỏi nổi lên một tia ngọt ngào. Diệp Vô Ưu nói hắn ở ngoài cổng Li Hận tông đặc biệt đợi nàng lâu như vậy, khiến nàng không khỏi có chút cảm giác vui vẻ.

“Được rồi, cứ cho là không lâu, nàng cho ta biết, nàng sao lại đến Li Hận tông?” Diệp Vô Ưu thuận theo hỏi tiếp.

“Tay người đừng có lộn xộn!” Lâm Thanh Diệp có chút vừa xấu hổ vừa tức giận nói. Đôi tay của Diệp Vô Ưu vẫn rất không thành thật sờ soạng khắp thân thể nàng, khiến nàng rất không thoải mái.

“Được rồi, ta không động là được.” Diệp Vô Ưu vội vàng nói. Hắn quả thật ngừng lại, chỉ là hai tay vừa vặn bao chặt trên song phong cao vút của nàng, trợn trợn cảm giác khác thường lại truyền đến.

Lâm Thanh Diệp không nhịn được nữa, hung dữ cầu hắn một cái. Diệp Vô Ưu đau quá, rút cuộc quy củ hơn nhiều.

Sau đó, từ miệng Lâm Thanh Diệp, Diệp Vô Ưu cuối cùng biết được vì sao nàng lại đến Li Hân tông, lại càng biết rằng vốn thân phận Lâm Thanh Diệp cũng như Lâm Lộng Nguyệt ở Vọng Nguyệt đế quốc đều không tầm thường. Các nàng tịnh không phải là tu tiên giả bình thường mà là người đại diện của hoàng thất trong giới tu tiên giả Vọng Nguyệt đế quốc.

Một khi giữa hoàng thất Vọng Nguyệt đế quốc và những tu tiên giả khác có hiệp nghị hoặc hợp tác gì đó đều do Vọng Nguyệt các ra mặt. Mà trên thực tế, rất nhiều người đều biết rõ thân phận đó của Vọng Nguyệt các. Thực ra Thiên Nhai thư viện cũng biết, chỉ là Diệp Vô Ưu không hỏi về chuyện này nên Lăng Nguyệt Nguyệt cũng không nói cho hắn biết.

.Lâm Thanh Diệp và hoàng thất không có quan hệ huyết thống. Bất quá Các chủ đời trước của Vọng Nguyệt các, tức là sư phụ của Lâm Thanh Diệp, vốn là một công chúa của Vọng Nguyệt đế quốc nhưng hiện tại đã qua đời. Còn Lâm Thanh Diệp là một cô nhi được sư phụ nàng thu nhận nuôi dưỡng, vì thế, Vọng Nguyệt các cũng do nàng tiếp chưởng, mà hoàng thất cũng công nhận thân phận của nàng.

Nhưng mà Lâm Lộng Nguyệt lại vẫn có quan hệ với hoàng thất như cũ. Hoàng thất Vọng Nguyệt đế quốc mặc dù tin tưởng Lâm Thanh Diệp nhưng nàng dù sao cũng không phải là người trong hoàng thất. Cho nên, khi Lâm Lộng Nguyệt mới được vài tuổi liền bị hoàng thất đưa đến Vọng Nguyệt các. Trên thực tế Lâm Lộng Nguyệt là một vị công chúa của Vọng Nguyệt đế quốc.

Mẫu thân Lâm Lộng Nguyệt vốn chỉ là một quý phi không mấy được sủng ái cho nên khi Lâm Lộng Nguyệt còn nhỏ cũng không được yêu quý lắm, bằng không đã không bị đưa đến Vọng Nguyệt các. Bất quá, giờ đây thân phận của Lâm Lộng Nguyệt tại Vọng Nguyệt đế quốc đã thay đổi hẳn. Nguyên nhân rất đơn giản, hiện tại mẫu thân nàng đã trở thành hoàng hậu của Vọng Nguyệt đế quốc, theo đó thân phận của chính Lâm Lộng Nguyệt tại Vân Mộng đại lục cũng không giống bình thường. Cho nên, trên thực tế, giờ đây ngay cả phụ thân Lâm Lộng Nguyệt cũng phải cố kị nàng ba phần.

Mà lần này, Lâm Thanh Diệp đến Li Hân tông, nghe nói là vì giữa Vọng Nguyệt đế quốc và Li Hân tông có hiệp nghị gì đó. Chỉ là cụ thể thế nào thì Lâm Thanh Diệp không chịu nói. Lâm Lộng Nguyệt cũng đã rời khỏi Vọng Nguyệt các, nghe nói là đến Kinh Phong đế quốc. Cụ thể là đi gặp ai, Lâm Thanh Diệp cũng chẳng nói mà Diệp Vô Ưu mới vừa thu được đại mỹ nhân này, tự nhiên là không thể bức bách nàng. Nàng không nói thì không nói, dù sao ngày rộng tháng dài, hắn cũng chẳng vội vàng.

Đối với việc Lâm Lộng Nguyệt là công chúa, Diệp Vô Ưu cũng chẳng cảm thấy có gì đặc biệt. Với hắn, có là công chúa hay không tịnh không quan trọng, chủ yếu là hắn yêu thích hay không. Chỉ là nói đến công chúa khiến gã không nhịn được nhớ đến Hoa Nguyệt Lan, nàng công chúa mỹ lệ đó về ngoài chừng mực nhưng trên giường lại vô cùng phong cuồng. Chỉ đáng tiếc, từ khi mối quan hệ giữa hắn và Hoa Vân La bại lộ, nàng không chịu cho hắn ăn thịt nữa.

Màn đêm buông xuống, Diệp Vô Ưu và Lâm Thanh Diệp tay trong tay ra khỏi khách điểm. Triền miên cả nửa ngày, những trở ngại giữa Lâm Thanh Diệp và Diệp Vô Ưu đã tiêu tan phần lớn. Dù sao thân thể cũng đã dâng cho hắn, Lâm Thanh Diệp nghĩ có thân mật một chút với hắn cũng chẳng sao.

Chỉ là, Lâm Thanh Diệp ăn vận nam trang, người ngoài nhìn thấy ít nhiều có cảm giác hơi quái dị, nhất là mùi vị nữ nhân của nàng rất đậm, người khác liếc mắt cũng có thể nhìn ra đó là một nữ nhân. Nếu không, chỉ sợ người khác lại cho là có hai tên nam nhân tay trong tay! Đương nhiên, cũng có thể người khác coi Lâm Thanh Diệp là nam nhân, ngược lại coi Diệp Vô Ưu thành nữ nhân. Mặc dù so với ba năm trước Diệp Vô Ưu giờ đây xem ra đã có khí khái nam tử hơn một chút nhưng dung mạo đó của hắn vẫn rất giống nữ nhân.

Đối với các loại ánh mắt của người khác, Diệp Vô Ưu chẳng xấu hổ hay tức giận, hắn về đến phòng số một dãy chữ Thiên của Quân Lai khách điểm tìm Hàm Yên, sau đó ba người cùng đi dạo trên phố. Mặc dù Hàm Yên có chút oán hận với việc bên cạnh Diệp Vô Ưu lại xuất hiện thêm một nữ nhân, nhưng ả càng chẳng muốn một mình buồn chán ngày ngày ở khách điểm vì thế cũng đi cùng với Diệp Vô Ưu và Lâm Thanh Diệp.

Cuộc dạo chơi này mãi tới nửa đêm mới trở về khách điểm. Trong lúc đi chơi bọn họ đều đã ăn chút gì đó cho nên cũng không cảm thấy đói, chỉ có chút buồn ngủ.

“Vô Ưu ca ca, ta ngủ trước đây, các người ngủ trong này à?” Hàm Yên hỏi xong liền quăng mình lên chiếc giường lớn.

“Ta chỉ sai người đặt giúp ta một phòng, dĩ nhiên là ngủ cả ở đây!” Diệp Vô Ưu nhìn Lâm Thanh Diệp, vẻ mặt cười cợt. Trước mặt Hàm Yên, hẳn một chút cũng chẳng tị hiềm. Mặc dù giữa hắn và Hàm Yên chưa phát sinh quan hệ thực chất gì nhưng trong mắt hắn, Hàm Yên sớm đã là người của hắn.

“Tử vô lại, làm sao ngủ ở đây được? Ta về chỗ của ta ngủ!” Lâm Thanh Diệp khuôn mặt đỏ hồng, véo một cái vào hông Diệp Vô Ưu, thấp giọng nói.

“Thanh Diệp tỷ tỷ, cái giường này rất to, cũng đủ cho ba người ngủ. Huống chi chỉ có hai người ngủ là thừa đủ.” Diệp Vô Ưu cười hi hi đáp.

“Người ngủ dưới đất à?” Lâm Thanh Diệp đánh mắt lườm hắn.

“Ta ngủ trên mình nàng.” Diệp Vô Ưu nói khê bên tai nàng.

“Chết đi!” hai má Lâm Thanh Diệp tức thì hồng rực.

Diệp Vô Ưu tự nhiên không đi chết, mà chân chính ngủ trên mình Lâm Thanh Diệp. Không thể không bội phục sức chịu đựng của Hàm Yên. Trong lúc Lâm Thanh Diệp và Diệp Vô Ưu cười mây đạp gió ngay bên cạnh, ả vẫn có thể an nhiên ngủ ngon. Bất quá, nghĩ lại ả vốn là luyện mị thuật, đối với cảnh sắc này có lẽ cũng chẳng hề để ý.

Nguyên là Diệp Vô Ưu đêm nay cũng muốn một tiền song điều (một mũi tên bắn được đôi chim), nhưng nhìn thấy ả ngủ an nhiên như vậy cũng không quấy rầy, chỉ hết lần này đến lần khác cày cuốc trên mình Lâm Thanh Diệp cho đến khi nàng không thể ngheh chiến được nữa.

“Đúng rồi, Thanh Diệp, ta đột nhiên nhớ ra, ta có chuyện chưa nói với nàng.” Nằm sấp trên mình Lâm Thanh Diệp, hạ thân vẫn kết hợp thân mật khăng khít tại một chỗ như cũ, Diệp Vô Ưu nói bên tai nàng: “Ta có cừ oán với tên gia hỏa Tạ Trường Phong đó. Tối nay ta đi dạo cùng nàng lâu như vậy, khăng định thủ hạ của gã đã biết. Việc này không có ảnh hưởng gì tới nàng chứ?”

188. Chương 20: Đại Bị Đồng Miên

“Thanh Diệp, sao vậy?” Diệp Vô Ưu cười thâm trong lòng, ngoài miệng lại vờ vịt rất ngây thơ hỏi.

“Người, người làm ta tức chết thôi!” Lâm Thanh Diệp tức tối trừng mắt với Diệp Vô Ưu, “Sao người không sớm nói người có thù oán với Tạ Trường Phong?”

“Nàng có hỏi ta đâu!” Diệp Vô Ưu bộ dạng vô tội mà trong lòng càng đắc ý. Qua những lời Lâm Thanh Diệp nói, rất nhiều chuyện không tiết lộ với hắn nên hắn biết bên trong ắt có vấn đề. Li Hận tông thân là tu tiên môn phái của Bách Hoa đế quốc lại có sự qua lại với Vọng Nguyệt các là môn phái đại biểu cho hoàng thất Vọng Nguyệt đế quốc, tựa hồ còn có sự hợp tác gì đó, khăng định không phải chuyện tốt gì. Cũng chính vì vậy Lâm Thanh Diệp mới dấu giếm hắn.

Hắn cố ý đưa Lâm Thanh Diệp đi lang thang khắp Bách Hoa thành mấy canh giờ liền, mục đích chính là muốn để Tạ Trường Phong biết được giữa hắn và Lâm Thanh Diệp có quan hệ. Như thế sự hợp tác giữa Lâm Thanh Diệp và Tạ Trường Phong khăng định sẽ xuất hiện vấn đề. Đến lúc đó, hắn có thể ra mặt, làm gì chẳng được? Lúc đó có thể biết rõ quan hệ cụ thể của Lâm Thanh Diệp và Tạ Trường Phong là gì.

“Người, sao người lại có thù oán với Tạ Trường Phong? Cô cô Tạ Phình Đình của gã không phải là đang ở Vô Ưu sơn trang sao?” Lâm Thanh Diệp có chút khổ sở, nhưng lập tức nhớ lại một chuyện, liền hoài nghi hỏi, “Tên vô lại nhà người, có phải là gạt ta không?”

“Đại mi nhân của ta ơi, ta sao có thể gạt nàng chứ? Phình Đình là Phình Đình, Tạ Trường Phong là Tạ Trường Phong, chẳng liên quan quái gì nhau. Mặc dù ta yêu thích Phình Đình nhưng ta cũng rất ghét thằng cha Tạ Trường Phong đó.” Diệp Vô Ưu lại vênh vang nói, “Hơn nữa, ta chỉ rất ghét gã còn gã à, khăng định là rất hận ta.”

“Vì sao gã hận người?” Lâm Thanh Diệp tỏ ra buồn bực, “Người đoạt mất người trong mộng của hắn à?”

“Cái đó, cũng có nguyên nhân, nhưng mà, bảo bối Thanh Diệp, sao nàng lại biết?” Diệp Vô Ưu ngây người, không nhận được hỏi.

“Cái loại sắc lang nhà người, làm việc gì cũng đều có liên quan đến nữ nhân. Chỉ cần nghĩ một chút là đoán được!” Lâm Thanh Diệp hừ một tiếng, nói tiếp, “Bất quá ta cũng có chút thắc mắc. Người trong mộng của Tạ Trường Phong đáng để là nữ nhân nào của người?”

“Có thể nàng chưa gặp qua, chính là công chúa lão bà của ta!” Diệp Vô Ưu cũng chẳng dối nàng, “Bất quá thật ra đó cũng không phải là nguyên nhân khiến hấn hận ta nhất.”

“Ồ, hóa ra là nàng ấy, chẳng trách...” Lâm Thanh Diệp lẩm bẩm nhưng lại nhanh chóng hỏi tiếp, “Vậy nguyên nhân khiến gã hận người nhất là gì?”

“Cái đó, bởi vì, ta có chút áy náy khi đoạt lão bà của hấn cho nên lại tìm cho gã một lão bà khác.” Diệp Vô Ưu có chút lúng túng, “Chỉ là lão bà này, hà... có chút, hà...có lẽ hấn rất không ưa!”

“Thanh Diệp tỷ tỷ, muội biết sự việc đó thế nào!” một thanh âm ở bên cạnh vang lên. Nha đầu Hàm Yên đó cuối cùng cũng tỉnh dậy, nhìn thấy Diệp Vô Ưu và Lâm Thanh Diệp xích lõa toàn thân củ triền vớ nhau, ả mặt chẳng đỏ, tim chẳng nhảy, ngược lại còn tỏ ra rất hứng thú nhìn hai người.

Diệp Vô Ưu da mặt vốn dày, tự nhiên là chẳng sợ Hàm Yên nhìn thấy nhưng Lâm Thanh Diệp hơi bối rối, khuôn mặt đỏ rực, nhỏ giọng hỏi: “Hàm Yên muội muội, đáng để là chuyện gì? Lão bà hấn tìm cho Tạ Trường Phong chẳng lẽ rất xấu xí?”

“Đâu phải chỉ rất xấu, quả thực đúng là...” Hàm Yên lú la lú lo một tràng. Mặc dù sự việc xảy ra từ ba năm trước nhưng Hàm Yên tự nhiên cũng nhớ rất rõ.

Nghe Hàm Yên kể lại sự việc xảy ra năm đó, Lâm Thanh Diệp dùng một loại ánh mắt rất cổ quái nhìn Diệp Vô Ưu. Không nghĩ ngờ gì nữa, trong mắt nàng, trong việc này Diệp Vô Ưu quả thật đã làm rất quá đáng. Chỉ là, khiến cho nàng kinh ngạc tịnh không phải là biết được Diệp Vô Ưu quá đáng. Cho tới nay, Diệp Vô Ưu mang lại cho nàng cảm giác luôn cười hi hi và yếu đuối, ngoại trừ lúc trên giường vằn vò nàng rất xấu xa ra, những lúc khác hấn đều giống như một người tốt bụng thông thường.

Nhưng lúc này, Lâm Thanh Diệp rốt cuộc hiểu rằng, Diệp Vô Ưu ở trước mặt nàng giống như một người tốt bụng nhưng trước mặt Tạ Trường Phong lại hoàn toàn là một ác ma không hơn. Chuyện này cũng làm cho Lâm Thanh Diệp thay đổi cách nhìn với Diệp Vô Ưu, trong lòng càng nguyên ý tin tưởng Diệp Vô Ưu thực sự yêu thích nàng. Còn cách nào nữa, cho dù có phải lừa dối chính mình, nàng cũng phải tìm cho mình một lý do. Có được lý do nàng mới có thể tự thuyết phục mình tiếp thụ quan hệ hiện tại với Diệp Vô Ưu.

Chỉ là, một lúc sau nàng lại càng băn khoăn hơn. Hấn thù giữa Diệp Vô Ưu và Tạ Trường Phong có thể nói là căn bản không có khả năng giải quyết. Phải nói rằng, nhiệm vụ đến Li Hấn tông của nàng lần này chỉ sợ không thể hoàn thành.

“Tử hồn dẫn, lần này ta bị người hại chết rồi!” Lâm Thanh Diệp tức tối mắng.

“Thanh Diệp bảo bối, đáng để là nàng và Li Hấn tông có rắc rối gì? Nàng hãy nói thật với ta, ta mới có thể giúp nàng!” Diệp Vô Ưu ôn nhu nói.

“Người không quấy nhiễu đã tốt lắm rồi!” Lâm Thanh Diệp hừ một tiếng, “Đàm phán giữa ta và Tạ Trường Phong vốn có thể sớm thành công, bây giờ bị người làm loạn như vậy, chỉ sợ có rắc rối to.”

“Yên tâm, mặc kệ là chuyện gì, có ta đây, ta nhất định sẽ giúp nàng giải quyết!” Diệp Vô Ưu trịnh trọng thề thốt.

“Người có thể giải quyết được mới lạ!” Lâm Thanh Diệp rõ ràng là không tin tưởng hấn, “Người chẳng khiến ta loạn thêm!”

“Thanh Diệp tỷ tỷ, không như tỷ nói đâu, muội với Vô Ưu ca ca có thể giúp tỷ được mà. Ngay cả nếu chúng ta không giúp được tỷ, chúng ta cũng có thể đi tìm Băng tỷ tỷ, Vân La tỷ tỷ mà!” Hàm Yên ở bên cạnh góp lời.

“Cái đó... ai da, tử vô lại, ta hỏi ngươi, nếu như Vọng Nguyệt đế quốc và Bách Hoa đế quốc giao chiến, ngươi giúp ai?” Lâm Thanh Diệp trầm ngâm một lúc, đột nhiên hỏi.

“Giúp ai? Ta làm sao phải giúp bọn họ. Bọn họ thích đánh nhau thì đánh nhau, với ta chẳng liên quan. Ai ta cũng không giúp.” Diệp Vô Ưu lại vênh vác nói, “Dù sao, chúng ta là tu tiên giả, những loại chuyện này, chúng ta có thể mặc kệ.”

“Ai da, ngươi không phải là người của Bách Hoa đế quốc sao?” Lâm Thanh Diệp sững sốt, “Vậy nếu Bách Hoa đế quốc sớm bị diệt vong, chẳng lẽ ngươi cũng mặc kệ?”

“Thanh Diệp bảo bối, loại chuyện này rất phức tạp, ta không muốn suy nghĩ quá nhiều. Tóm lại, chuyện gì có lợi với ta thì ta làm, không có lợi ư, ta nhất định không làm.” Diệp Vô Ưu tự đắc đáp, “Nói vậy, nếu Bách Hoa đế quốc quả thật bị diệt vong, chỉ cần không chọc tới ta và những người có quan hệ với ta, ta sẽ mặc kệ. Còn nếu chọc tới những người liên quan đến ta, ta tự nhiên phải quản.”

Ngừng một chút, Diệp Vô Ưu nói tiếp: “Nếu Thanh Diệp bảo bối nàng có việc, ta cũng sẽ quản. Đơn giản vậy đó, ta là người rất ích kỷ. Ta chỉ quan tâm tới những người có liên quan với ta, còn những người khác ư, mặc chúng tự sinh tự diệt!”

“Đồ vô lại ích kỷ!” Lâm Thanh Diệp mắng khê một câu, trong lòng khê thở ra một hơi, nhưng trong lòng vẫn do dự, rốt cuộc là có nên nói hết sự thật với hắn không?”

“Thanh Diệp bảo bối, chẳng lẽ lần này nàng đến Li Hận tông là có quan hệ với Vọng Nguyệt đế quốc các nàng? Xem ý tứ nàng vừa nói, có lẽ ý tứ là Vọng Nguyệt đế quốc và Bách Hoa đế quốc sẽ đánh nhau?” Diệp Vô Ưu suy tư một lát, liền có chút kinh ngạc hỏi, “Đúng rồi, nàng nói Lộng Nguyệt đến Kinh Phong đế quốc, dường như là không chỉ muốn giao thủ với Bách Hoa đế quốc. A, ta nghĩ ra rồi, chẳng lẽ Vọng Nguyệt đế quốc các nàng cũng có kế hoạch thống nhất Vân Mộng đại lục sao?”

“Ngươi, ngươi nói cái gì? Gọi là kế hoạch gì? Ý tứ của ngươi là, ngươi biết những người khác cũng chuẩn bị thống nhất Vân Mộng đại lục sao?” Lâm Thanh Diệp hơi ngẩn ngơ, lập tức hỏi lại.

“Nói như vậy, ta đoán không sai chứ?” Diệp Vô Ưu cũng giật mình. Hắn chỉ là tùy tiện suy đoán nhưng hiện tại xem ra dường như đã đoán đúng, “Các nàng muốn đánh nhau với Bách Hoa đế quốc, nàng lại đến tìm Tạ Trường Phong, chẳng phải là muốn Li Hận tông trợ giúp các nàng chứ? Tạ Trường Phong tên hỗn đản này, công chúa lão bà bị ta cướp đi, nói không chừng thực sự vì thế mà căm hận Bách Hoa đế quốc. Có trong ứng ngoài hợp, Bách Hoa đế quốc quả thật có chút phiền phức rồi!”

Hiện giờ Tạ Trường Phong vẫn đảm nhiệm chức vụ Thống lĩnh thị vệ đại nội như cũ, còn phụ thân gã chính là Đại tướng quân của Bách Hoa đế quốc, tay nắm binh quyền. Nếu Tạ Trường Phong thực sự gây bạo loạn, Bách Hoa đế quốc quả thật có khả năng ứng phó không kịp.

“Ô, ngươi chẳng nói là mặc kệ mọi chuyện sao?” Lâm Thanh Diệp vội vàng nói, “Ta nói với ngươi, ngươi không được đem bí mật này nói cho hoàng đế Bách Hoa đế quốc, cũng không được nói với Hoa Nguyệt Lan!”

Lúc này, Lâm Thanh Diệp xem như hoàn toàn thừa nhận mục đích tới đây của nàng.

“Nàng yên tâm, cho dù ta có nói chuyện này ra, ta cũng sẽ bảo vệ nàng.” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói, “Huống chi, bây giờ ta còn không có ý định nói ra.”

“Nếu ngươi tiết lộ cơ mật, ta sau này sẽ không để ý tới ngươi!” Lâm Thanh Diệp hừ một tiếng. Dường như nàng hiểu rõ, chỉ có loại uy hiếp này mới có chút tác dụng với Diệp Vô Ưu.

“A, Thanh Diệp bảo bối của ta, kì thật ta nghĩ hiện tại Vân Mộng đại lục phân thành bốn quốc gia cũng rất tốt mà, sao nhất định phải thống nhất? Chúng ta đều là tu tiên giả, không nhất thiết phải đi quản những chuyện đó!” Diệp Vô Ưu thở dài, “Nói thật, ta thấy việc này chẳng có ý nghĩa gì.”

“Không cần ngươi giúp ta!” Lâm Thanh Diệp tức tức nói.

“Được thôi, muộn rồi, ngày mai lại nói, ngủ trước đã!” Diệp Vô Ưu không muốn lãng nhăng với chuyện này nữa.

“Ta không muốn ngủ!” Lâm Thanh Diệp bực tức thốt.

“Không muốn ngủ? Càng tốt!” Diệp Vô Ưu cười hi hi, hạ thân đột nhiên dụng lực, Lâm Thanh Diệp tức thì phát ra tiếng rên rĩ.

Mây mưa lại bắt đầu. Không biết đã qua bao lâu, Lâm Thanh Diệp cuối cùng không thể ứng phó được nữa, nặng nề chìm vào giấc ngủ. Diệp Vô Ưu có song tu đại pháp trợ giúp nên vẫn có thể trụ vững. Lúc này, lại có đôi tay ngọc mềm mại vươn ra ôm lấy hân từ phía sau.

“Vô Ưu ca ca, muội cũng muốn thử.” Thanh âm êm dịu của Hàm Yên vang lên.

189. Quyển IX Chương 1: Hàm Yên Khai Hoa

Lúc này, thanh âm ôn nhu của nàng mang đến cho Diệp Vô Ưu sự dụ hoặc vô cùng lớn. Mặc dù đã chinh chiến cả nửa đêm, tinh lực tiêu hao rất nhiều nhưng khi hân quay đầu nhìn thấy cơ thể xích lô mỹ lệ của Hàm Yên, dục hỏa trong lòng hân lại bùng bùng bốc cháy.

“Vô Ưu ca ca, muội tới phục vụ huynh” Hàm Yên yêu kiều nói, dứt lời xong liền cùng Diệp Vô Ưu lăn xuống giường.

Mặc dù mới lần đầu trải qua chuyện ân ái nhưng Hàm Yên lại không giống như thiếu nữ bình thường. Mị thuật nàng học hỏi được tại Ma tông tự nhiên chẳng phải là chút sơ sài bề ngoài. Còn liên quan đến phòng trung chi thuật, nàng tự nhiên cũng có sự hiểu biết không ít, sự thiếu sót bất quá chỉ là kinh nghiệm thực chiến. Vì vậy đêm nay nàng liền mang Diệp Vô Ưu ra làm đối tượng thí nghiệm, các loại các dạng phòng trung chi thuật nhất nhất đều thực nghiệm trên người Diệp Vô Ưu. Còn Diệp Vô Ưu cũng vui vẻ mà hưởng thụ, mặc cho Hàm Yên ngược xuôi thế nào cũng xong.

Một đêm phong cuồng tới tận bình minh mới coi như kết thúc.

Mãi tới quá Ngọ, Diệp Vô Ưu ba người mới rời khỏi giường. Trong ba người này, đêm qua Diệp Vô Ưu là người tân khổ nhất nhưng tinh thần lại thoải mái nhất. Ngược lại Lâm Thanh Diệp là người ngủ sớm nhất, tinh thần lại có chút mệt mỏi. Còn Hàm Yên vừa mới trải qua việc phá thân lại vẫn nhảy nhót hoạt bát như cũ, đáng vẻ chẳng có chút gì khó khăn cả.

Bất quá, so với trước đây có điểm không giống là Hàm Yên rõ ràng càng là người phiền phức, từ lúc ra khỏi cửa đến giờ, nàng luôn luôn đeo dính lấy Diệp Vô Ưu.

“Vô Ưu ca ca, chúng ta không đi tìm tên Tạ Trường Phong đó sao?”, bước trên đại nhai ở Bách Hoa thành, Hàm Yên nũng nịu hỏi.

“Đừng vội vàng, đợi gã tự đến tìm chúng ta”, Diệp Vô Ưu vênh vang đáp. Hân tin rằng Tạ Trường Phong nhất định sẽ chủ động tìm hân.

Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện không sai. Diệp Vô Ưu vừa mới dứt lời, hân đã trông thấy một hình dáng quen thuộc. Mặc dù đã ba năm chưa gặp, Tạ Trường Phong cũng chẳng thay đổi gì nhiều. Chỉ cần liếc mắt nhìn qua, nam tử gần đó đang bước về hướng này chính là Tạ Trường Phong.

Trong thoáng chốc, Tạ Trường Phong đã bước đến trước mặt ba người rồi dừng lại.

“Diệp Vô Ưu, đã lâu không gặp!” Tạ Trường Phong lạnh nhạt nói. Cái tên gia hỏa khiến hân khắc cốt ghi tâm này, làm cho hân sau khi vừa nhìn thấy đã cảm thấy sự thôi thúc phải tất sát.

“Tạ Trường Phong, ngươi thật là bất hạnh, lại gặp phải ta” Diệp Vô Ưu khê mỉm cười. Cái tên Diệp Vô Ưu này có thể dám nói như vậy cũng có điểm chẳng sai. Gã xung khắc với Tạ Trường Phong vì thế nhìn thấy gã tự nhiên thái độ chẳng tốt lành gì. Trong ngữ khí của hân còn mang theo một cổ tư vị giễu cợt.

“Đáo để là ai bất hạnh bây giờ còn thật khó nói!” Tạ Trường Phong hừ lạnh một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía Lâm Thanh Diệp “Lâm tiên tử, thấy người và Diệp Vô Ưu ở cùng một chỗ quả thật khiến ta bất ngờ”

“Cái này, Tạ tông chủ. Ta và hân, kì thật, kì thật chỉ là vô tình gặp nhau” Lâm Thanh Diệp hơi lúng túng, vừa muốn giải thích mới nhận ra việc tự giải thích có phần thừa thãi. Bất quá nàng và Diệp Vô Ưu là như thế nào nhưng sự thật quan hệ giữa nàng và Diệp Vô Ưu thật là thân mật. Như lúc này, một tay Diệp Vô

Ưu còn đang siết lấy vòng eo của nàng. Giữa ban ngày ban mặt, nàng công nhiên bị một nam nhân ôm ấp, quan hệ giữa hai người chẳng cần nói cũng rõ. Tạ Trường Phong chẳng phải là tên ngốc, gã tự nhiên không thể nghĩ là quan hệ giữa Lâm Thanh Diệp và Diệp Vô Ưu chẳng có gì.

“Lâm tiên tử, ta chỉ hy vọng người và Diệp Vô Ưu chỉ là quan hệ cá nhân, không ảnh hưởng đến chuyện hợp tác giữa chúng ta” Tạ Trường Phong chậm rãi nói “Những chuyện khác ta tính không quan tâm”

“Ừ, người nói vậy là ý gì. Thanh Diệp tỷ tỷ đương nhiên nghe lời Vô Ưu ca, sẽ không hợp tác cùng loại người đáng ghét như người” Hàm Yên ở bên cạnh chen vào một câu.

“Hàm Yên, người đừng nói nhăng!” Ban đầu nghe thấy Tạ Trường Phong nói vậy, Lâm Thanh Diệp thở ra một hơi thư thái, nhưng lúc này Hàm Yên lại chen ngang như thế, Lâm Thanh Diệp vội vã mắng nàng.

“Đó không phải là nói bừa đâu, Thanh Diệp bảo bối. Hợp tác với loại người như Tạ Trường Phong chẳng có tiền đồ gì hết!” Diệp Vô Ưu vênh mặt nói “Để ta tính xem. Nàng muốn làm gì ta sẽ giúp nàng là được”

“Nếu là như vậy, xem ra, Lâm tiên tử, giữa chúng ta không cần phải tiếp tục bàn bạc gì thêm!” Tạ Trường Phong tái mặt nói.

“Nói thừa, đương nhiên là không cần rồi. Người mau rút đi, đi càng xa càng tốt!” Hàm Yên dốp chất lại rất nhanh. Nàng và Diệp Vô Ưu mỗi người một câu, ngay từ đầu đã không cho Lâm Thanh Diệp cơ hội nói năng.

Nhưng Tạ Trường Phong thấy Lâm Thanh Diệp không nói gì, lại cho là Lâm Thanh Diệp mặc nhiên thừa nhận lời nói của hai người, tức thì nổi giận, sau khi ném một ánh mắt tức tối về phía Diệp Vô Ưu liền quay người giận dữ bỏ đi.

“Hai người các người làm ta tức chết đi!” thấy Tạ Trường Phong bỏ đi, Lâm Thanh Diệp rớt cuộc nhịn không được thét lên với Diệp Vô Ưu.

“Thanh Diệp tỷ tỷ, người đừng có tức giận. Ta và Vô Ưu ca ca có ý tốt với người mà. Tên Tạ Trường Phong đáng ghét đó chẳng sống được bao lâu nữa đâu. Người và hãn hợp tác liệu có thể có gì tốt chứ?” Hàm Yên cười hi hi nói.

“Sống không được bao lâu nữa là có ý tứ gì vậy? Chẳng phải hai người các người muốn giết gã chứ?” Lâm Thanh Diệp giật mình, vội vàng chất vấn.

“Thanh Diệp tỷ tỷ, người nghi oan cho muội và Vô Ưu ca ca rồi. Chúng ta rất là thiện lương, không bao giờ tùy tiện giết người” Hàm Yên cười hi hi nói “Bất quá nếu như Tạ Trường Phong muốn giết chúng ta, chúng ta khẳng định có thể hoàn thù!”

“Người lại nói nhăng nói cuội gì đó. Hai người các người nếu như là thiện lương thì trên thế giới này đã chẳng có kẻ ác!” Lâm Thanh Diệp phản hận vạch lại.

“Thanh Diệp bảo bối, ta quả thực rất thiện lương!” Diệp Vô Ưu long trọng thề bồi, chỉ là sau đó lại bổ sung một câu “Ta đối với mỹ nữ đều luôn rất thiện lương. Đáng tiếc Tạ Trường Phong lại không phải là mỹ nữ”

“Thiện lương? Thiện lương mà lại làm vậy với ta?” Lâm Thanh Diệp trừng mắt nhìn hãn “Thật là bức chết ta mất. Sự việc này của ta đều bị các người phá hỏng hết cả!”

“Thanh Diệp tỷ, đừng bức mình mà, chúng ta tiếp tục đi dạo nhé!” Hàm Yên chẳng buồn bận tâm lên tiếng rủ rê.

“Không đi dạo nữa, về thôi!” Lâm Thanh Diệp tránh thoát sự ôm ấp của Diệp Vô Ưu, quay người tức tối bỏ đi. Nàng đã hao phí thời gian rất nhiều ngày/ hao phí rất nhiều thời gian cuối cùng mới đạt được ý hướng hợp tác sơ bộ với Tạ Trường Phong, giờ đây lại bị Diệp Vô Ưu làm lộn tung phèo khiến toàn bộ trôi theo dòng nước, nàng làm sao mà không nổi giận cho được?

.Diệp Vô Ưu cũng chẳng gọi lại, chỉ đi theo sau nàng. Chẳng bao lâu sau ba người đã trở về đến khách điếm.

Lâm Thanh Diệp đi vào đầu tiên, vừa mới mở cửa phòng thì đột nhiên giật mình.

“Ô tiên tử? Nàng sao lại ở đây?” Lâm Thanh Diệp nhìn thấy trong phòng có một thiếu nữ tuyệt đẹp, không khỏi giật mình. Thiếu nữ này không ngờ lại là Tô Tố Tố.

“Ôi, Tô đại mỹ nhân, nàng tới đây khi nào vậy? Không phải là theo sau chúng ta chứ?” Diệp Vô Ưu có chút thắc mắc. Hắn không ngờ rằng lại có thể gặp Tô Tố Tố ở đây.

“Người nói cứ như là không thể vậy.” Tô Tố Tố nở nụ cười ngọt ngào, “Thực tế là đến đây không chỉ có mình ta, nhưng việc ta đến đây cũng rất dễ dàng, chẳng có gì khó khăn cả”

“Dễ dàng?” Diệp Vô Ưu giật mình, “Ô đại mỹ nhân, theo ta biết, nàng còn chưa thể phi hành được mà?”

“Ta không thể nhưng vẫn có người có thể.” Tô Tố Tố bình thản cười, “Diệp công tử, chẳng lẽ người đã quên mất, tám sư muội của ta cơ bản đều luôn đi cùng ta”

“Ồ, Tô đại mỹ nhân, nàng, nàng không nói đùa chứ? Tám sư muội của nàng giờ đây đều có khả năng bay?” Diệp Vô Ưu lắp ba lắp bắp một hồi. Trời ơi, tám người bọn họ mà lợi hại như vậy, trước mặt họ ai còn làm được gì ngoài việc chịu thiệt thòi đây?

“Diệp công tử, xem ra, người tựa hồ đã sợ rồi phải không?” Tô Tố Tố tỏ ra rất thích thú nhìn Diệp Vô Ưu, “Kỳ thật người không cần tỏ ra sợ sệt như vậy, bọn họ đều rất ôn nhu mà.”

“Ta mà tin người mới lạ.” Diệp Vô Ưu rửa thềm một câu nhưng ngoài miệng vẫn cố nặn ra nụ cười, hỏi: “Ô đại mỹ nhân, ngoại trừ nàng và tám sư muội còn có ai đến đây không?”

“Sao? Chẳng lẽ công tử nhận thấy chúng tôi còn chưa đủ sao?” Tô Tố Tố hơi bực mình, “Với thực lực của Tố Lan các nàng, cho dù phải đối mặt với ai đều không thành vấn đề.”

“Ô đại mỹ nhân, vậy ra các nàng đến để giúp ta đánh nhau à?” Diệp Vô Ưu chấn động, không nhịn được hỏi.

“Có thể nói vậy. Có người không yên tâm về người, mà ta thì, gần đây nhàn rỗi vô sự, liền chủ động tình nguyện đến đây giúp người, thế nào? Chẳng lẽ Diệp công tử không muốn gặp chúng ta? Vậy bây giờ chúng ta trở về quách.” Tô Tố Tố có chút bất mãn.

“Ô đại mỹ nhân, sao lại thế được? Nếu nàng nguyện ý theo ta hàng ngày ta cầu còn chẳng được.” Diệp Vô Ưu vội vàng nói, “Phải rồi, các sư muội của nàng đâu? Bọn họ giờ đang ở đâu?”

“Họ đang ở trong một khách điểm khác. Bất quá, ở đây ta có một tin tức, không biết Diệp công tử người có hứng thú biết không?” Tô Tố Tố khẽ mỉm cười, đồng thời liếc Lâm Thanh Diệp một cái, “Tin tức này có thể có liên quan đến Lung Nguyệt cô nương.”

“Lung Nguyệt làm sao?” Lâm Thanh Diệp vội vã hỏi. Vừa nghe nói có liên quan tới Lâm Lung Nguyệt nàng liền lo lắng, chẳng lẽ Lâm Lung Nguyệt xảy ra chuyện gì ở Kinh Phong đế quốc?

“Lâm các chủ, Diệp công tử, chúng ta đều chẳng phải là người ngoài, đều có thể nói thật lòng với nhau. Ta biết mục đích đến Kinh Phong đế quốc của Lung Nguyệt cô nương nhưng ta muốn cho nàng biết rằng bọn nàng đã tìm lầm người, bọn nàng không nên đi kiếm Phong Hoa Tuyết và Phong Tuyết Nguyệt hai người đó.” Tô Tố Tố nhẹ nhàng nói, “Căn cứ theo tin tức ta có được, trước mắt Lung Nguyệt cô nương tịnh không có nguy hiểm nhưng nếu thời gian kéo dài cũng rất khó nói.”

“Ô tiên tử, như nàng nói, Lung Nguyệt đã rơi vào tay Phương tiên môn?” Lâm Thanh Diệp lo lắng hỏi.

“Có thể nói như vậy.” Tô Tố Tố khẽ gật đầu, “Diệp công tử, ta đã cho người biết chuyện này. Người có phải đi giúp nàng hay không hoàn toàn do người quyết định.”

“Nói như vậy, chúng ta phải lập tức đến Kinh Phong đế quốc? Nàng giải quyết chuyện ở đây thế nào?” Diệp Vô Ưu nhíu mày, “Ta còn tính chỉnh cho tiên gia hỏa Tạ Trường Phong đó một trận!”

“Rất đơn giản, vung đao chém loạn một hồi!” Tô Tố Tố chậm rãi đề xuất, “Chỉ cần người nói ra, tối nay, ta sẽ để Tố Lan bọn họ động thủ, sau đó chúng ta có thể rời Bách Hoa thành.”

190. Chương 2: Phong Tuyết Giai Nhân

Lâm Thanh Diệp vốn bực bội vì việc hợp tác với Tạ Trường Phong trôi theo dòng nước nhưng lúc này biết được Lâm Lung Nguyệt có nguy hiểm, nàng cũng chẳng thể quản nhiều chuyện đến vậy. Vì thế đối với quyết định của Diệp Vô Ưu, nàng bây giờ không những không phản đối, ngược lại còn có chút ý tứ tán thành. Chỉ cần Diệp Vô Ưu nguyện ý lập tức đưa nàng đến Kinh Phong đế quốc, còn lại mặc kệ hẳn muốn làm gì Tạ Trường Phong cũng được.

Tu vi của mỗi người trong Tổ Y bát nữ đều ít nhất đã đạt đến sơ cấp chân nhân, mà tám người còn tâm ý tương thông, uy lực của tám người liên thủ chỉ cần nghĩ cũng biết. Vì thế tối hôm đó, hành động của bọn họ cũng chẳng phải chờ đợi lâu, không đến nửa canh giờ, các nàng đã trở về cho biết mọi việc đã được giải quyết êm đẹp.

“Các nàng giết Tạ Trường Phong rồi à?” Diệp Vô Ưu nhin không được hỏi.

“Không chết, bắt quá đã thành phế nhân.” Tổ Lan lườm Diệp Vô Ưu, chẳng chút khách khí đáp.

“Diệp công tử, vì quan hệ của ngươi và Phinh Đình nên giữ lại tính mệnh của Tạ Trường Phong cũng tốt.” Tô Tổ Tổ ở bên cạnh xen vào, “Bắt quá ngươi yên tâm, từ nay về sau, Tạ Trường Phong không thể mang lại uy hiếp gì cho ngươi được nữa.”

“Ta chẳng sợ gã mang đến uy hiếp gì. Bắt quá nàng nói cũng đúng, tên gia hỏa đó đã thành phế nhân cũng coi như đủ rồi. Nếu thực sự giết gã, Phinh Đình tỷ có thể sẽ có chút không thoải mái.” Diệp Vô Ưu nghĩ một chút nói tiếp, “Được rồi, không cần nói nữa, chúng ta lập tức đến Kinh Phong đế quốc.”

oOo

Một nam mười một nữ. Một hàng mười hai người đang đem vôi vàng lên đường đến Phong Vân thành, kinh đô của Kinh Phong đế quốc. Hàm Yên và Tô Tổ Tổ được Tổ Y bát nữ đưa theo cùng phi hành, còn Diệp Vô Ưu ôm chặt đại mỹ nhân Lâm Thanh Diệp đó để thưởng thức tư vị ngự nữ phi hành một phen.

Hai đêm một ngày trôi qua, đến sáng sớm ngày thứ ba, một hàng người đã đến Phong Vân thành. Sau đó, Tô Tổ Tổ ra mặt tìm cách liên hệ với đệ tử Thiên Nhai thư viện tại Phong Vân thành.

Diệp Vô Ưu lúc này mới biết, Tổ Y môn của Tô Tổ Tổ và Thiên Nhai thư viện trên một số mặt nào đó cũng có một chút liên hệ qua lại. Trong Thiên Nhai thư viện, Tô Tổ Tổ cũng có quyền hạn không nhỏ.

Từ miệng đệ tử Thiên Nhai thư viện, nhóm người Diệp Vô Ưu biết được chính xác nơi hạ lạc trước mắt của Lâm Lung Nguyệt. Lúc này nàng chính là đang ở trong Phượng Tiên môn, tạm thời có thể rất an toàn, chỉ là bị quản thúc trong đó mà thôi.

“Diệp công tử, người định đến công khai hay ngầm ngầm?” Hiểu rõ tình huống lúc này, Tô Tổ Tổ liền thăm dò ý kiến của Diệp Vô Ưu.

“Ta thấy cứ trực tiếp đi đòi người cũng được. Dù sao có các nàng ở đây ta chẳng cần phải lo ngại không đánh nổi bọn họ.” Diệp Vô Ưu nghĩ một chút mới nói. Quả thật, có sự hậu thuẫn to lớn của Tổ Y bát nữ, hẳn đơn giản là đến đâu cũng chẳng sợ.

Chỉ là trong lòng hẳn hơi có chút không vui. Tám người bọn họ lợi hại như vậy, hẳn phải có tài năng như thế nào mới có thể đưa các nàng lên giường đây!

Đương nhiên tạm thời đây không phải là lúc để suy nghĩ đến vấn đề này. Việc cần tính đến trước hết là đến Phượng Tiên môn, cứu đại mỹ nhân Lâm Lung Nguyệt đó ra rồi mới nhắc lại. Nói không chừng đại mỹ nhân này cao hứng, cảm tạ ơn cứu mạng của hắn, lại lấy thân đền đáp thì hẳn xem như trúng số. Mặc dù tính cách đại mỹ nhân này không được tốt lắm, nhưng mà, cơ thể không chê vào đâu được!

Lại còn Phượng Tiên môn kia nữa, nghe nói có hai đại mỹ nhân, đều nằm trong số Vân Mộng thập tiên tử. Mặc dù trong suy nghĩ của hắn bây giờ không còn nhất định phải thu hết Vân Mộng thập tiên tử nữa nhưng một khi cờ đến tay, hẳn cũng không bỏ qua cơ hội tốt.

“Đã vậy, bây giờ chúng ta đi thôi.” Chẳng hiểu là Tô Tổ Tổ muốn sớm giải quyết vấn đề để đi hay là thực sự quan tâm tới Lâm Lung Nguyệt, nhưng dấu sao xem ra cũng rất lo lắng trước việc này. Còn Lâm Thanh

Diệp lại càng lo ngại hơn. Tô Tổ Tổ vừa nói vậy xong, nàng đã vội vàng hấp tấp kéo Diệp Vô Ưu chạy ra ngoài.

oOo

Có người hoài nghi Phượng Tiên môn và hoàng thất Kinh Phong đế quốc có quan hệ thật rất có đạo lý. Không nói đến chuyện chánh, phó môn chủ Phượng Tiên môn và hoàng đế lão đầu đó của Kinh Phong đế quốc đều ở họ Phong, chỉ nói đến vị trí của Phượng Tiên môn thôi cũng khiến người liên tưởng liên miên. Phượng Tiên môn nằm trong Phong Vân thành, mà tổng đàn Phượng Tiên môn vốn là một tòa vương phủ, chỉ là vị vương gia đó không có con nối dõi nên sau khi chết đi, vương phủ trở nên hoang phế, sau đó không lâu liền thành tổng đàn Phượng Tiên môn. Điều này khiến có người tự nhiên nhận định rằng trên thực tế Phượng Tiên môn là do trong cung phái người kiến lập.

Đương nhiên đối với chuyện này đám người Diệp Vô Ưu chẳng buồn bận tâm, bọn họ chỉ quan tâm tới tình trạng của Lâm Lung Nguyệt. Dưới sự dẫn đầu của Diệp Vô Ưu, một đoàn người nghênh ngang đến Phượng Tiên môn, cũng chẳng để người vào thông báo mà trực tiếp xông thẳng vào.

Xem ra Phượng Tiên môn tất cả đều là nữ đệ tử, bất quá, trước mặt mấy người Tô Tổ Tổ, những nữ tử vốn cũng có vài phần tư sắc đó cũng trở thành tầm thường. Ít ra là Diệp Vô Ưu chẳng có chút hứng thú nào với bọn họ.

Mọi người cùng xông vào khiến không ai có thể ngăn cản bọn họ. Sộc vào tận trong đại sảnh, thấy trên sảnh có hai mỹ nữ nhan sắc thoát tục, hơn nữa lại có phần quen mặt, ngồi đó, Diệp Vô Ưu liền biết ngay hẳn đã tìm được chính chủ.

“Không hiểu mấy vị xông vào bốn môn có gì chỉ giáo?” theo ấn tượng của Diệp Vô Ưu, mỹ nữ có điểm ra dáng thành thực, có lẽ là Phong Hoa Tuyết bước tới mở miệng hỏi, ngữ khí vẫn tỏ ra thật khách khí.

“Chúng ta đến đây để gặp một vị bằng hữu.” Diệp Vô Ưu nặn ra một nụ cười, “Nghe nói nàng đang làm khách ở đây, chúng ta đặc biệt đến thăm nàng.”

“Ở đây chúng ta không có bằng hữu của người!” Một mỹ nữ khác hừ lạnh, nói. Người đẹp này tự nhiên là Phong Tuyết Nguyệt.

“Không tệ, sớm bắt kịp Tô đại mỹ nhân, nhưng gò bồng đảo khí hơi nhỏ.” Diệp Vô Ưu liếc nhìn Phong Tuyết Nguyệt, trong lòng thầm bình phẩm.

“Phong môn chủ, chúng ta không muốn vòng vo tam quốc, Lâm Lung Nguyệt cô nương của Vọng Nguyệt các hiện đang ở Phượng Tiên môn. Chúng ta đến đây chỉ là hy vọng Phong môn chủ có thể giao Lâm Lung Nguyệt ra.” Tô Tổ Tổ nhẹ nhàng nói.

“Ta có lẽ là không nhận ra được mấy vị, không biết các vị tự mình giới thiệu cho ta được không?” Phong Hoa Tuyết khẽ mỉm cười nói.

“Tổ Y môn, Tô Tổ Tổ và Tổ Y bát nữ ra mắt Phong môn chủ.” Tô Tổ Tổ cũng chẳng để ý thế nào, tự mình giới thiệu.

“Vô Ưu sơn trang, Diệp Vô Ưu.” Diệp Vô Ưu vênh vang báo danh tự của mình.

“Vô Ưu sơn trang, Hàm Yên.” Hàm Yên cười duyên, nói.

“Vọng Nguyệt các, Lâm Thanh Diệp.” Lâm Thanh Diệp cuối cùng nói tiếp, “Lâm Lung Nguyệt là đồ đệ của ta, mong hai vị giao nó ra.”

“Hóa ra là trang chủ Vô Ưu sơn trang đỉnh đỉnh đại danh và Vân Mộng đệ nhất tiên tử giá lâm, Hoa Tuyết không nghênh tiếp từ xa, quả thật là cảm thấy áy náy.” Ánh mắt Phong Hoa Tuyết lóe lên một tia kinh ngạc. Kì thật nàng đã nhận ra Tô Tổ Tổ, chỉ giả đồ không biết, nhưng Diệp Vô Ưu thì nàng quả thực không nhận ra. Giờ đây nghe hẳn báo danh tự, xác thực có chút kinh ngạc.

“Phong đại mỹ nhân, không cần phải nói những lời khách sáo, đem Lung Nguyệt giao ra, chúng ta chỉ cần người, những chuyện khác chúng ta đều không quản. Giao người cho chúng ta, chúng ta sẽ đi ngay.” Diệp Vô Ưu tỏ ra thiếu nhân nại yêu cầu.

“Nếu chúng ta không giao thì sao?” Phong Tuyết Nguyệt hừ một tiếng, “Phượng Tiên môn không phải là Vô Ưu sơn trang, đây không phải là nơi người làm chủ!”

“Tô đại mỹ nhân, người ta không nguyện ý giao người, nàng nói sao?” vẻ mặt Diệp Vô Ưu tức thì biến thành nhẵn nhụi, nhìn sang Tô Tổ Tổ.

“Diệp công tử à, người có cần thiết phải làm ra bộ dạng như vậy không?” Tô Tổ Tổ lắc đầu, “Nếu người muốn ta động thủ thì cứ nói thẳng ra!”

“Tô đại mỹ nhân, cho dù ta rất muốn các nàng động thủ, nhưng ta có chút không muốn các nàng chém chém giết giết!” Diệp Vô Ưu tỏ vẻ ngây thơ nói.

“Giả dối!” Tô Lan hừ một tiếng, nói xong liền lao về phía Phong Hoa Tuyết, mà bảy tử muội tâm linh tương thông với nàng tự nhiên là cũng đồng thời xuất thủ. Đáng thương Phong Hoa Tuyết và Phong Tuyết Nguyệt căn bản không tưởng nổi những người này một chút quy củ cũng không nói, chào hỏi còn chưa xong đã liền động thủ, nên dù thân thủ các nàng có cao thâm vượt mức, không ngờ còn chưa kịp phản ứng đã rơi vào trong tay Tô Y bát nữ.

“Phong đại mỹ nhân, Phong tiểu mỹ nhân, bây giờ các nàng nói xem, ai là chủ nơi đây?” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói, “Ta thấy các nàng cũng nên nhanh chóng sai người đưa Lung Nguyệt ra đây, bằng không, hậu quả chắc chắn ta khó mà không chế nổi!”

“Ta không giao người làm gì được?” Phong Tuyết Nguyệt không phục tức tối thách thức.

“Thật ra các nàng không giao cũng chẳng sao. Cho các nàng giữ một đại mỹ nữ, đưa đi hai đại mỹ nữ, nói lại ta vẫn lãi chán. Chỉ bất quá, sau này hai nàng sẽ phải thay thế Lung Nguyệt phục thị ta rồi!” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói.

“Ôi, tử sắc lang, người không thể làm vậy!” Lâm Thanh Diệp kêu lên tức tối, “Người mà không cứu Lung Nguyệt, ta và người cắt đứt!”

“Gì mà kích động dữ vậy, giỡn chút thôi mà!” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm, sau đó cao giọng nói: “Phong môn chủ, sức nhẫn nại của ta có hạn. Được rồi, ta có cách đơn giản này, các nàng nếu không giao người, bây giờ ta lột sạch y phục các nàng, sau đó đưa ra trưng bày trên đại nhai của Phong Vân thành. Ta nói được làm được, các nàng đừng nên thử thách sức nhẫn nại của ta!”

“Phong môn chủ, đừng nói ta không khuyến cáo các nàng. Diệp công tử không phải lần đầu làm loại chuyện này.” Tô Tổ Tổ ở bên cạnh nhẹ nhàng xen vào.

“Ài, Tô đại mỹ nhân, nàng đừng nói bừa, dọa nạt mỹ nhân lớn mỹ nhân nhỏ của ta. Ta có thể bắt nàng phải tự mình bồi thường cho ta đó.” Diệp Vô Ưu bất mãn nói.

“Muốn ta đền bù cho người rất đơn giản. Đợi đến lúc người thắng được Tô Lan bọn họ sẽ được liền.” Tô Tổ Tổ tươi cười đáp.

“Nàng cứ đợi đấy, sẽ có một ngày ta thắng được bọn họ!” Diệp Vô Ưu phẫn uất đe.

“Mơ giữa ban ngày!” Tô Lan cười khẩy.

“Ồ, Tô Lan mỹ nữ, nếu ta thật sự có thể thắng các nàng thì sao?” Diệp Vô Ưu hơi bất mãn hỏi.

“Không đơn giản vậy đâu. Nếu người thật sự có khả năng thắng được chúng ta, chúng ta đều sẽ lấy người. Tên đại sắc lang nhà người chẳng phải là luôn có chủ ý với chúng ta sao? Đừng cho là chúng ta không biết!” Tô Lan bực tức nói.

191. Chương 3: Kiếp Tảo Song Mĩ

“Diệp công tử, người có thể an tâm về điểm này, ta có thể làm chứng cho họ. Nếu người thực có thể thắng được tám tử muội Tô Lan bọn họ, ta có thể làm chủ cho họ, đem bọn họ gả cho người.” Tô Tổ Tổ khẽ mỉm cười nói.

“Vậy Tô đại mỹ nhân nàng? Hay là tiện thể gả luôn cho ta?” cặp mắt Diệp Vô Ưu xoay chuyển, ướm hỏi.

“Nếu Diệp công tử có hy vọng như thế, vậy Tổ Tổ cũng chẳng ngại gì.” Tô Tổ Tổ cười vui vẻ, “Bất quá, Diệp công tử, chúng ta cũng phải nói rõ trước, nếu người mãi vẫn không thắng được Tổ Lan các nàng, chúng ta cũng sẽ không đợi mãi đâu!”

“Ồi, Tô đại mỹ nhân, các nàng không thể vậy chứ!” Diệp Vô Ưu vừa nghe tức thì hoảng hốt, có chút bất mãn nói.

“Diệp công tử, người sao có thể khiến ta và Tổ Lan bọn họ mấy người cả đời không lấy chồng được chứ?” Tô Tổ Tổ cười nhẹ, “Nếu cả đời người không đạt được yêu cầu của chúng ta, vậy sao chúng ta cả đời phải đợi trong khuê phòng?”

“Ta không muốn các nàng phải đợi mãi trong khuê phòng à, chỉ cần khuê phòng của các nàng rộng mở với ta là được.” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói.

“Muốn hay thế!” Tổ Lan hừ khê một tiếng, “Người có mà mơ. Cho người thời gian một năm, trong khoảng một năm này, nếu người có khả năng thắng tám người chúng ta, chúng ta sẽ thuộc về người. Nếu đánh không lại chúng ta, sau này không được có chủ ý với chúng ta!”

“Ài, Tổ Lan à, đừng vậy chứ. Chúng ta hãy thương lượng, mười năm được chứ?” Diệp Vô Ưu hấp tấp mặc cả.

“Cho người một năm là tốt lắm rồi, vốn định cho người một tháng mà thôi!” Tổ Lan mũi xinh nhăn lại, “Nếu người vẫn tiếp tục cò cưa thêm bớt, chúng ta sẽ chỉ cho người thời gian một tháng!”

Thấy vậy, Diệp Vô Ưu vội vàng ngậm miệng. Nói gì thì nói, thời gian một năm khả năng còn có hy vọng, một tháng ư? Khăng định luôn là tử lộ.

Hắn thêm muốn đám chị em sinh tám này đã bao năm, sao có thể buông trôi như vậy được!

“Các người còn không giao Lâm Lung Nguyệt ra?” Lúc này Lâm Thanh Diệp lại bắt đầu bức bách Phong Hoa Tuyết và Phong Tuyết Nguyệt giao người.

Phong Hoa Tuyết và Phong Tuyết Nguyệt mặc dù rất không tình nguyện, nhưng việc đã đến nước này, các nàng rốt cuộc chỉ đành ra mệnh lệnh cho thủ hạ đưa Lâm Lung Nguyệt ra.

Lâm Lung Nguyệt xem ra không phải chịu ủy khuất gì lớn, chỉ chịu giam lỏng, công lực bị chế trụ. Lâm Thanh Diệp sau khi giải khai cấm chế trên người nàng lại kéo nàng hỏi này hỏi nọ, còn Lâm Lung Nguyệt phát hiện thấy Diệp Vô Ưu ở đó, vẻ mặt tỏ ra có chút cổ quái.

“Lâm Thanh Diệp, chúng ta đã giao Lâm Lung Nguyệt ra, sao các người vẫn không thả chúng ta?” Phong Tuyết Nguyệt hét lên lạnh lạnh.

“Tô đại mỹ nhân, đi thôi!” Diệp Vô Ưu thấy đã tìm được Lâm Lung Nguyệt liền quay sang Tô Tổ Tổ nói, “Hai đại mỹ nhân này cũng thuận tiện mang theo!”

“Hừ, Diệp Vô Ưu, chúng ta đã thả Lâm Lung Nguyệt, người còn phải mang chúng ta đi đâu?” Phong Tuyết Nguyệt phẫn nộ thét lớn.

“Phong cô nương, hẳn đương nhiên là muốn đưa các nàng về Vô Ưu sơn trang.” Tô Tổ Tổ uể oải đáp, “Nếu không, nàng cho rằng hắn sẽ đưa nàng đi đâu?”

“Ta không muốn đi!” Phong Tuyết Nguyệt tức tối nói, “Ta không đến Vô Ưu sơn trang, mau thả ta ra!”

“Kêu la cái gì?” Lâm Lung Nguyệt đột nhiên quát Phong Tuyết Nguyệt, “Các người nhốt ta bao ngày như vậy, bây giờ đem các người nhốt lại mấy ngày, có gì mà không được chứ? Các người còn kêu nữa, ta sẽ để tên dân tộc đó cường gian các người!”

Mặc dù Lâm Lung Nguyệt không phải chịu chút tổn hại nào nhưng bị giam cầm nhiều ngày như vậy, nàng rõ ràng cũng đã rất bất mãn.

“Phong cô nương, Lung Nguyệt không phải dọa người đâu. Diệp công tử của chúng ta yêu thích nhất là mỹ nữ, vạn nhất hắn không cao hứng, giở trò Bá Vương giường cứng với các nàng thì thêm thảm lắm đó!” Tô Tổ Tổ khẽ cười, nói.

“Tô đại mỹ nhân, Lung Nguyệt bảo bối, hai nàng đừng đem ta ra nói xấu nữa được không?” Diệp Vô Ưu có chút bất mãn nói.

“Ta nói không đúng sao? Tên dám tặc người năm đó chẳng phải là đã cưỡng bạo ta sao?” Lâm Lung Nguyệt tức tối phản bác.

“Cái đó, Lung Nguyệt bảo bối, sự việc hồi đó không nên nhắc lại nữa, ài, chúng ta, chúng ta cũng nên đi thôi!” Diệp Vô Ưu có chút ngượng ngịu, vội vàng nói.

“Hừ!” Lâm Lung Nguyệt hừ một tiếng, giận dữ trừng mắt với Diệp Vô Ưu, “Đợi về tới nơi sẽ lại tính toán với người!”

oOo

Chẳng cần biết là nguyện ý hay không nguyện ý, rốt cuộc chúng thiếu nữ Phượng Tiên môn cũng bất lực nhìn hai vị môn chủ của họ bị đưa đi, bọn họ cũng không hề ngăn cản. Mà trước mặt Tổ Y bát nữ, bọn họ có ngăn trở cũng chẳng khác gì châu chấu đá xe, chẳng có chút tác dụng nào.

Còn đến khi Phong Hoa Tuyết và Phong Tuyết Nguyệt phát hiện Tổ Y bát nữ không ngờ đều có thể phi hành, liền lập tức loại bỏ ý định phản kháng. Đến lúc này, họ rốt cuộc cũng đã minh bạch vì sao nhóm người Diệp Vô Ưu lại coi trời bằng vung như vậy.

Trên đường, Diệp Vô Ưu lại chẳng làm gì. Có câu ngày rộng tháng dài nên hắn cũng chẳng lo lắng, chỉ có chút tiếc rẻ là lần này hắn không thể ôm Lâm Thanh Diệp đại mỹ nhân thành thực đó cùng phi hành. Bất quá, ôm Hàm Yên cùng bay cảm giác cũng không tệ, chỉ là nha đầu này trong lúc phi hành trên không trung liên tục khiêu gợi phần dưới của hắn, khiến hắn xung động muốn đem nàng thực hành ngay giữa không trung.

Sau vài ngày, một đoàn người về tới Vô Ưu sơn trang. Cũng thật trùng hợp, vừa mới trở về đã *****ng ngay một thân ảnh kiều diễm thân thuộc ngay trước cổng trang, mà người đó, không ngờ lại là Tống Loan.

Trông thấy Tống Loan, trong lòng Diệp Vô Ưu tức thì đại hỉ, thả Hàm Yên xuống, lao về phía Tống Loan.

“Loan tỷ, nàng đi theo ta!” Diệp Vô Ưu kéo Tống Loan chạy vào trong.

“A, ... Vô Ưu, là người?” Tống Loan không kịp phản ứng, chỉ đến khi bị Diệp Vô Ưu kéo nàng đi được vài trượng mới nhận ra người đó là Diệp Vô Ưu nàng đang muốn gặp.

“Loan tỷ, chẳng lẽ không phải ta?” Diệp Vô Ưu đáp nhanh, đồng thời kéo nàng chạy thẳng vào trong. Chỉ một thoáng, hai người đã đến phòng Diệp Vô Ưu, sau đó, tên tiểu tử này liền hấp tấp hỏi: “Loan tỷ, pháp bảo đó thế nào?”

“Lần này ta đến tìm đệ cũng chính là vì chuyện pháp bảo.” Tống Loan hơi do dự một chút rồi tiếp, “Trải qua thời gian ba năm tiềm tâm nghiên cứu, cuối cùng ta đã luyện chế ra pháp bảo đầu tiên. Chỉ là, trước mắt ta vẫn không biết rõ uy lực ra sao nên định để đệ tự mình thí nghiệm một phen.”

“Thật sao? Loan tỷ, nàng thật quá tuyệt!” Diệp Vô Ưu hưng phấn không thôi, ôm chặt lấy Tống Loan, đặt một nụ hôn cuồng nhiệt lên mặt nàng, còn trong lòng cũng đã bắt đầu tính chuyện xúc cá vào giỏ. Đợi hắn có pháp bảo liền có thể đánh thắng Tổ Lan các nàng, sau đó tám mỹ nhân khiến hắn luôn chảy nước miếng đó sẽ phải cùng phục thị hắn trên giường.

Vì thế khi nhìn thấy Tống Loan hắn mới cao hứng như vậy. Chính bởi vì Diệp Vô Ưu biết rằng, dựa vào bản sự vốn có của hắn, muốn đánh bại tám tỷ muội Tổ Lan, thực giống như hái sao trên trời. Nếu như là một chọi một, có thể còn có hy vọng, chứ một chọi tám, có là Hoa Vân Lan cũng rất có khả năng không phải là đối thủ của các nàng, nữa là Diệp Vô Ưu hắn? Nên khi nhìn thấy Tống Loan, hắn cho rằng có thể nhờ vào sự trợ giúp của pháp bảo để đánh bại bọn họ. Giờ đây nghe được Tống Loan quả thật đã luyện chế ra pháp bảo, sao lại không khiến Diệp Vô Ưu cao hứng cho được?

“Loan tử, đi, chúng ra ra ngoài đi thử đi!” Diệp Vô Ưu cũng chẳng buồn hỏi đảo để pháp bảo là cái giống gì, kéo luôn Tổng Loan chạy ra ngoài, sau đó bay ra ngoài trang. Một lát sau liền hạ xuống khu rừng bên ngoài trang.

Việc gì đệ phải vội vã vậy?” Tổng Loan có chút chẳng biết nên cười hay khóc.

“Cái này, Loan tử, ta chỉ nhất thời hiếu kì thôi!” Diệp Vô Ưu lúng túng đáp, trong lòng lại nhủ thầm: “Ta sao lại không vội được chứ? Ta mà không nhanh, tám đại mỹ nhân chẳng bay mất à!”

Thấy Diệp Vô Ưu sốt ruột như vậy, Tổng Loan cũng chẳng nói nhiều, lấy ra cái gọi là pháp bảo, một khối cầu nhìn đen đen.

“Loan tử, đây, đây là pháp bảo gì vậy?” Trong lòng Diệp Vô Ưu tức thì trầm xuống, pháp bảo này sao lại khó nhìn đến vậy? Pháp bảo xấu xí như vậy có lẽ tác dụng cũng chẳng lớn.

“Đệ đừng có chỉ nhìn vẻ xấu xí của nó, uy lực của nó có thể còn mạnh hơn nhiều pháp bảo trên tay đệ đó.” Dường như Tổng Loan cảm nhận được biến hóa trên sắc mặt của Diệp Vô Ưu, có chút không vui nói, “Kì thật nguyên lý của pháp bảo này cũng tương tự như cái của đệ, bất quá trên tay đệ là phòng thủ pháp bảo, còn cái của ta lại dùng để công kích.”

“Ồ, sử dụng thế nào? Ta muốn thử chút.” Diệp Vô Ưu ngăn ra, lại thấy hứng thú trở lại.

“Pháp bảo này ta gọi nó là Chân khí đạn. Bên trong có thể chứa được rất nhiều rất nhiều chân khí, sau đó, đệ chỉ cần sử dụng phương pháp thích hợp thôi động nó, chân khí sẵn có sẽ bạo phát ra.” Ngẫm nghĩ một chút Tổng Loan tiếp, “Bất quá, về mặt không chế cụ thể vẫn còn có chút vấn đề, bởi vì chân khí chứa bên trong không giống nhau nên chân khí cần để không chế pháp bảo này cũng khác nhau, vì thế có chút rắc rối, có thể đệ cần phải thử nghiệm nhiều lần.”

“Vậy sao, ta thử xem sao đã.” Lúc này Diệp Vô Ưu đã thực sự hứng thú, tiếp lấy khối tròn đen đen đó từ tay Tổng Loan, sau đó nhờ sự chỉ đạo của Tổng Loan, truyền chân khí vào trong. Lần đầu tiên hắn không dám truyền vào quá nhiều, sợ xảy ra vấn đề, sau đó bắt đầu y theo biện pháp không chế Tổng Loan đã nói, sử dụng chân khí thôi động pháp bảo.

Bùm một tiếng, chỗ gần đó bị chân khí khoét thành một hố lớn, cây cối cũng bị đổ ngã.

“Chẳng trách gọi là Chân khí đạn à, thực sự là không thua kém gì Thiên lôi đạn của nha đầu Mộ Dung Tiểu Tiểu đó.” Ngây ngốc cả nửa ngày, Diệp Vô Ưu mới lẩm bà lẩm bảm.

“Bất quá, dường như cũng dễ không chế thôi mà!” Cũng vì lần đầu sử dụng rất thuận lợi, Diệp Vô Ưu không để ý đến lời nhắc của Tổng Loan, lại bắt đầu thử nghiệm.

Bùm, vẫn một tiếng nổ lớn phát ra. Lần này, dưới chân Diệp Vô Ưu hiện ra một hố lớn, còn hắn lại bay lên không.

“Vô Ưu, đệ không sao chứ?” Tổng Loan lúc này hết hoảng, vội vàng hướng lên trên gọi lớn.

“Khụ khụ...” Một lúc sau, Diệp Vô Ưu rơi trở lại mặt đất, trên mặt bám đầy bụi đất, tình trạng thảm hại, y phục toàn thân te tua lỗ chỗ.

“Híc híc!” Thấy Diệp Vô Ưu dường như không sao, Tổng Loan mới yên tâm, nhin không được cười vui vẻ.

192. Chương 4-5: Công Chúa Quy Lai

“Ta đã sớm nói với đệ mà, cái này không chế không dễ đâu” Tổng Loan cười khanh khách, nói “Đệ phải từ từ làm quen mới được.”

Mặc dù miệng than phiền nhưng Diệp Vô Ưu cũng đã có hiểu biết cơ bản về uy lực của pháp bảo này. Có sự giúp sức của nó, hắn tựa hồ đã nhìn thấy cửa thắng Tố Y bát nữ. Chỉ là vấn đề bây giờ là làm sao mới có thể sử dụng thuần thục pháp bảo này?

.Đáp án Tống Loan cho hắn là tự mình từ từ tìm hiểu, thí nghiệm từng chút từng chút một. Điều đó cũng có nghĩa là có khả năng hắn còn phải nhiều lần nữa hứng chịu cái loại tao ngộ đau thương mới xảy ra đó.

“Loan tỷ, nàng không có pháp bảo nào tốt một chút sao?” Diệp Vô Ưu có chút khóc cười không nổi hỏi.

“Thời gian có ba năm ta có thể làm ra một cái như vậy đã là tốt lắm rồi.” Tống Loan hơi bất mãn đáp, “Đệ muốn pháp bảo hay à? Đơn giản thôi, hãy đợi thêm mười năm, tám năm nữa!”

“Tám năm mười năm thì hoa tươi đã tàn phai.” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm, “Xem nào, cái này, tám mĩ nữ của ta, cơ hội khó gặp, ta không thể bỏ qua như vậy được.”

“Đệ lẩm bẩm cái gì thế? Hay là không muốn pháp bảo này? Không cần cũng được, trả lại cho ta!” Tống Loan không vui nói.

“Muốn, đương nhiên là muốn. Loan tỷ, cái này ta sẽ từ từ nghiên cứu!” Diệp Vô Ưu hấp tấp đáp. Đùa à, sao lại có thể không cần chứ? Tám mĩ nhân của hắn tất cả đều nhờ vào pháp bảo này đó.

oOo

Trong nửa tháng sau đó, Diệp Vô Ưu một lòng một dạ bắt đầu nghiên cứu thứ pháp bảo Chân khí đan đó. Vì không muốn để tám tỷ muội đó biết được uy lực của pháp bảo, hắn cố ý bay đến khu rừng cách Vô Ưu sơn trang mấy chục dặm để luyện tập, mỗi lần đi lại đặc biệt mang theo vài bộ y phục để phòng vạn nhất. Hắn không muốn trở về trong bộ dạng rách nát.

Trong nửa tháng đó, Diệp Vô Ưu xơi không ít khổ đau nhưng hắn cũng chỉ đành kiên trì tiếp tục. Chẳng cách nào khác, ai bảo lực dụ hoặc của tám chị em với hắn lại thực sự lớn vậy chứ? Mà nửa tháng đó cũng không phải là không có thu hoạch. Cuối cùng hắn đã có thể dễ dàng khống chế pháp bảo đó. Đến lúc đó, hắn bắt đầu tìm cách so tài với các nàng.

Bất quá nghĩ thêm một chút, hắn vẫn cảm thấy chưa yên tâm, một món pháp bảo là chưa đủ. Hắn liền bắt đầu đi kiếm người để bình giám cấp bậc tu tiên, mục đích tự nhiên là để bổ sung chân khí vào trong pháp bảo mang tính phòng ngự cũ của hắn. Đến ngay cả Tổ Y bát nữ cũng bị hắn quấy nhiễu lừa bịp lấy một ít chân khí. Nghĩ đến việc mấy ngày sau lại dùng chính chân khí các nàng cung cấp để đánh bại tám người các nàng, trong lòng Diệp Vô Ưu liền cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông. Diệp Vô Ưu sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, phát hiện với tình huống hiện tại muốn đánh bại tám người bọn họ vẫn còn có chút khó khăn, vì thế, hắn lại nghĩ ra một chủ ý. Nghĩ ra liền tiến hành luôn. Hắn đi tìm Tô Tổ Tổ và Tổ Y bát nữ, bắt đầu đàm phán cùng các nàng.

“Hừ, ngươi lại chạy đến đây làm gì? Chúng ta không cần kiểm tra lại cái cấp bậc tu tiên quái quỷ đó!” Trông thấy Diệp Vô Ưu, Tô Lan liền trừng ra bộ mắt bất mãn nói.

“Lan mĩ nhân, đừng hung dữ vậy chứ, nếu như ta không thể thắng được thì các nàng cũng chẳng kiếm được người nào để gả.” Diệp Vô Ưu cười hi hi đáp lại.

“Cút đi. Chỉ cần chúng ta muốn gả thì đám nào mà chả vui mừng phát điên!” Tô Lan hừ một tiếng. Chẳng phải là nàng khoác lác, tám tỷ muội nàng một khi xuất giá ấy à, chỉ cần các nàng bằng lòng, dù là nam nhân đã có vợ cũng nguyện ý cho vợ quy hồi cổ chủ, trở về trốn cũ ấy chứ!

“Đương nhiên,” Diệp Vô Ưu ứng lời. Muốn hắn trả lại Yến Băng Cơ để cưới các nàng, chẳng phải là không có khả năng.

“Diệp công tử, người đến đây đáo để là có chuyện gì?” Tô Tổ Tổ cười nhẹ, “Vừa hay ta cũng có chuyện muốn hỏi người. Hai muội Phong Hoa Tuyết và Phong Tuyết Nguyệt đã ở đây nửa tháng rồi, người đã định khi nào thả họ về chưa?”

“Bọn họ? Bây giờ ta chẳng có tâm tư gì để nghĩ đến bọn họ, cứ nhốt lại đó đã!” Diệp Vô Ưu thuận miệng đáp. Hai mĩ nữ đó dù rất hấp dẫn nhưng hiện tại đối với hắn mà nói, lực hấp dẫn lớn nhất phải là tám ả đồng thai trước mặt, thêm vào đó còn có nàng Vân Mộng đệ nhất tiên tử Tô Tổ Tổ đó.

“Hừ, đại sắc lang, không phải là ngươi nhìn trúng hai mĩ nữ đó chứ?” Tô Lan tức tối hỏi.

“Lan mỹ nhân, nàng chớ đổ oan cho ta chứ. Tuyệt đối không có chuyện đó!” Diệp Vô Ưu long trọng thề thốt, “Trong đầu ta bây giờ chỉ có các nàng thôi!”

“Quý mới tin người!” Tổ Lan hừ một tiếng, “Còn nữa, chúng ta cũng không muốn cái đầu óc đen tối cận kề của người suốt ngày nghĩ đến chúng ta!”

“Ôi, Lan mỹ nhân, ban đầu các nàng đã hứa rồi, không thể rút lời đâu à!” Diệp Vô Ưu vội vàng nói, “Các nàng cũng đã nói rồi, chỉ cần ta có thể thắng được các nàng, tất cả các nàng sẽ gả cho ta.”

“Vậy người có bản sự đánh thắng chúng ta đi!” Tổ Lan coi thường thách thức. Bấy tử muội kia của nàng cơ bản không nói gì vì tám tử muội bọn nàng tâm ý tương thông nên lúc này Tổ Lan coi như là người phát ngôn cho cả tám người.

“Vụ này, Lan mỹ nhân, các nàng tám người đánh với một mình ta, ta muốn đánh thắng các nàng thật cực khó. Hôm nay ta đến đây chính là muốn thương lượng với các nàng xem điều kiện này có thể thay đổi một chút được không?” Diệp Vô Ưu trưng bộ mặt bộ đồ nhìn nàng, trong lòng lại thầm nghĩ, tạm lui trước cũng chẳng sao, đợi đến khi tóm người vào tay sẽ lấy đủ cả vốn lẫn lãi.

“Không cho thương lượng!” Tổ Lan thẳng thừng phủ quyết.

“Ôi, Lan mỹ nhân, các nàng tám người đánh ta chỉ có một mình, cái này vốn là rất không công bằng mà!” Diệp Vô Ưu có chút buồn phiền, “Chẳng lẽ giảm bớt một chút thôi mà cũng khó khăn vậy sao?”

“Hừ, chẳng biết có bao nhiêu người theo đuổi tám tử muội chúng ta đó, chúng ta cho người một cơ hội cũng không tệ đâu. Người còn muốn mặc cả đi mặc cả lại. Nếu người không vừa lòng với điều kiện đó, vậy đừng có đến tìm chúng ta nữa, dù sao chúng ta cũng không muốn gả cho người!” Tổ Lan hừ lạnh, cũng chẳng lo Diệp Vô Ưu tức chết.

“Cái gì mà không muốn gả, ta thấy là các nàng sợ thua. Phải rồi, tám người đánh một người vẫn sợ thua, thế đấy!” Diệp Vô Ưu bắt măn oán trách

“Hừ, ai nói chúng ta sợ thua. Ngay cả một đấu một chúng ta cũng không thể thua người!” Tổ Lan hừ một tiếng, bắt măn đáp.

“Vậy được, chúng ta sẽ một đấu một, nếu nàng bị thua sẽ phải gả cho ta!” Diệp Vô Ưu hấp tấp nói. Tám tử muội bọn họ tâm ý tương thông, chỉ cần cười được một người, bảy người còn lại không thể không gả cho hắn, vì thế, đối với Diệp Vô Ưu mà nói, chỉ cần có thể cưới được một người là được.

“Người nghĩ hay thế, ta không chấp nhận cho người làm vậy!” Tổ Lan hừ lạnh, “Người muốn lấy tám người chúng ta đương nhiên là phải một người đánh bại tám người chúng ta!”

“Ta cùng đánh với tám nàng cũng được, nhưng để đánh bại cả tám nàng thật quá rắc rối. Vậy thế này, một mình ta đấu với tám nàng, nhưng chỉ cần có một người trong các nàng bị ta thu thập, vậy cả tám nàng coi như đều bị thua, thế nào?” Diệp Vô Ưu đảo tròn mắt, một đấu một không thể thực hiện thì lui yêu cầu đi một chút vậy.

“Diệp công tử, với công lực hiện tại của người, không có khả năng một đấu tám mà đánh thắng được một người trong nhóm Tổ Lan đâu.” Tô Tô Tổ ở bên cạnh rất hảo tâm khuyên Diệp Vô Ưu.

“Cái đó cũng khó nói, nàng xem, Lan mỹ nhân chẳng phải là không dám đáp ứng sao?” Diệp Vô Ưu vênh vang đáp.

“Hừ, ai nói chúng ta không dám đáp ứng?” Tổ Lan rốt cuộc cũng là hiếu cường, biết rõ rằng đó là kẻ khích tướng của Diệp Vô Ưu nhưng nhịn không được phải đáp ứng, “Đại sắc lang, chúng ta đáp ứng người. Nếu người một mình đấu với tám người chúng ta mà vẫn có thể đánh bại một người trong số chúng ta thì chúng ta sẽ cùng gả cho người, thế nào?”

“Không vấn đề gì, đương nhiên không có vấn đề gì. Vậy, khi nào thì chúng ta so tài đây?” Diệp Vô Ưu trong lòng sướng đến phát cuồng, vội vàng hỏi. Với sự giúp sức của hai pháp bảo, hắn muốn đánh bại một người trong số họ là có khả năng. Có câu xuất kỳ chế thắng, các nàng không biết được sự lợi hại của pháp bảo của hắn, mới bắt đầu tám thành sẽ trúng chiêu, đến lúc đó sẽ rất khó nói. Đây cũng chính là nguyên nhân Diệp Vô Ưu đến mặc cả mấy người Tổ Lan đáp ứng yêu cầu của gã.

“Tùy tiện lúc nào cũng được!” Tổ Lan tức tối đáp, “Bây giờ cũng được!”

“Vụ này, chớ vội vàng, ngày mai đi. Ta còn phải đi an bài một chút!” Diệp Vô Ưu nghĩ một chút rồi nói. Hắn có điểm lo ngại Tổ Y bát nữ nuốt lời, quyết định đi tìm vài nhân chứng.

“Hừ, ngày mai thì ngày mai, đến lúc đó nhất định cho người toi bồi hoa lá!” Tổ Lan dứ dứ nắm tay về phía Diệp Vô Ưu, thị uy đe nẹt.

“Cho người hung hăng trước, đợi lúc người ở trên giường ta, xem ai hung dữ hơn!” Diệp Vô Ưu thầm nghĩ trong lòng, bất quá, ý nghĩ này hắn tạm thời còn chưa dám nói ra.

oOo

Mục đích đã đạt, Diệp lẩm bẩm ca một tiểu khúc, vừa đi vừa nghiêng đông ngó tây. Lúc này tâm tình hắn cực tốt, trong lòng đã nghĩ đến quang cảnh cùng tám đại mỹ nhân giống nhau như tám giọt nước ngủ cùng một chỗ. Mới nghĩ tới đó, trong lòng hắn liền bất giác nổi lên một cổ dục hỏa.

“Ca ca!” Một thanh âm ngọt ngào từ phía sau truyền tới.

Diệp Vô Ưu dừng bước, quay đầu ngó lại, chính là tiểu nha đầu Giang Thiên Thiên đó.

“Thiên Thiên, chuyện gì vậy?” Diệp Vô Ưu tâm tình đang tốt, nhìn thấy tiểu nha đầu xinh xắn đó thì rất vui vẻ, giơ tay ra định ôm lấy nàng. Ai dè Giang Thiên Thiên lại đột ngột lách mình ra xa.

“Ca ca, Vân La tỷ tỷ đang tìm huynh đó!” Giang Thiên Thiên líu lo nói, “Huynh mau theo muội!”

“Vân La tìm ta?” Diệp Vô Ưu ngược lại có chút kì quái. Trước đây Hoa Vân La tìm hắn, thông thường là tự mình đi kiếm, lần này thế nào lại để nha đầu Thiên Thiên này chuyển lời vậy?

Bất quá, hắn cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, ngược lại còn muốn đi xem xem để biết chuyện gì.

Theo Giang Thiên Thiên đến phòng Hoa Vân La, Diệp Vô Ưu liền phát hiện, ngoài Hoa Vân La trong phòng còn có một người đẹp mặc cung trang (trang phục trong cung), mà người đẹp mặc cung trang này trông rất quen thuộc.

Đến lúc này, rốt cuộc Diệp Vô Ưu cũng biết được vì sao Hoa Vân La không tự mình đi tìm hắn mà lại để Giang Thiên Thiên chuyển lời. Chỉ bởi vì lúc này nàng bận không thể đi được.

“Công chúa lão bà, cuối cùng nàng cũng đã trở về rồi!” Diệp Vô Ưu bỏ về phía người đẹp vận cung trang, ôm nàng vào lòng. Mỹ nhân này không phải là người lạ mà chính là U Lan tiên tử Hoa Nguyệt Lan.

Hoa Nguyệt Lan khẽ giãy giụa một lát nhưng không thoát ra được, đành mặc cho Diệp Vô Ưu ôm chặt. Chỉ là, nàng nhìn về phía Hoa Vân La, dường như muốn cầu nàng tương trợ.

Đáng tiếc, Hoa Vân La không những không giúp, ngược lại còn tạo điều kiện cho Diệp Vô Ưu. Nàng buông nhẹ một câu: “Tiểu phối dẫn, Nguyệt Lan có việc tìm người, các người từ từ bàn bạc, ta và Thiên Thiên ra ngoài đi dạo!”

Nói dứt lời, Hoa Vân La liền kéo Giang Thiên Thiên chạy mất, lại còn thuận tay đóng cửa giúp hai người. Trong phòng tức thì chỉ còn lại hai người Hoa Nguyệt Lan và Diệp Vô Ưu.

“Công chúa lão bà, ta vốn cũng chuẩn bị qua mấy ngày nữa đến Vô Song cung tìm nàng, không ngờ nàng lại đến trước. Thực là tốt quá. Lần này ta không thể để nàng chạy mất!” Diệp Vô Ưu ôm chặt Hoa Nguyệt Lan, vẻ mặt hưng phấn nói.

“Người tìm ta làm gì?” Trầm mặc một lát, Hoa Nguyệt Lan mới thấp giọng hỏi.

“Nhớ nàng thì kiếm nàng thôi!” Diệp Vô Ưu trả lời rất tự nhiên, “Công chúa lão bà, nàng đừng tức giận có được không? Đã ba năm rồi nàng không thêm lý đến ta!”

“Không nói chuyện này trước được không? Ta tìm người có chuyện quan trọng.” Hoa Nguyệt Lan thở dài thườn thượt

“Có chuyện gì?” Diệp Vô Ưu buộc miệng hỏi. Hắn ngồi xuống, tiện tay ôm Hoa Vân La đặt xuống đùi hắn.

“Có phải là người bắt hai nữ nhân từ Kinh Phong để quốc không?” Hoa Nguyệt Lan hỏi.

“Nàng nói là Phong Hoa Tuyết và Phong Tuyết Nguyệt?” Diệp Vô Ưu ngần người, hỏi ngược lại.

“Đúng, là bọn họ.” Hoa Nguyệt Lan gật đầu, “Bọn họ bây giờ còn ở trong Vô Ưu sơn trang không?”

“Phải rồi, sao vậy?” Diệp Vô Ưu tự nhiên là không dám phủ nhận. Hắn còn chẳng chút do dự liền thừa nhận luôn.

“Người có thể thả bọn họ ra không?” Hoa Nguyệt Lan hơi do dự một chút rồi hỏi.

“Thả hay không thả thật ra chẳng có vấn đề gì. Chỉ là, công chúa lão bà, nàng có quan hệ gì với bọn họ?” Diệp Vô Ưu có chút kì quái hỏi.

“Thật ra chẳng có quan hệ gì với ta cả. Chỉ là, đây là phụ hoàng yêu cầu ta làm.” Hoa Nguyệt Lan suy nghĩ một chút rồi nói. “Phong Hoa Tuyết và Phong Tuyết Nguyệt có lẽ là nhân vật trọng yếu của Kinh Phong đế quốc. Mới đây hoàng đế Kinh Phong đế quốc phái đặc sứ đến Bách Hoa đế quốc, yết kiến phụ hoàng, hi vọng phụ hoàng ra mặt cứu bọn họ về. Sau đó, phụ hoàng liền phái người tìm ta.”

“Chẳng lẽ hai nha đầu đó quả thật là công chúa Kinh Phong đế quốc?” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm tự nói.

“Có lẽ không phải. Theo ta biết công chúa Kinh Phong đế quốc là người khác, tính không phải là hai người bọn họ. Nhưng nguyên nhân của bọn họ với hoàng thất Kinh Phong đế quốc rất sâu, rất quan trọng với Kinh Phong đế quốc. Nghe nói chỉ cần phụ hoàng cứu được hai người bọn họ trở về, Kinh Phong đế quốc sẽ báo đáp thật xứng đáng.” Hoa Nguyệt Lan lắc đầu nói, “Mặc dù ta rất không muốn quản chuyện này nhưng phụ hoàng đã tìm ta, ta cũng không thể cự tuyệt. Vì thế nếu nếu bọn họ không quan trọng như người đã nói thì hãy thả họ ra.”

“Công chúa lão bà nàng đã mở lời, ta tự nhiên là sẽ thả. Bất quá, phải đợi một chút.” Diệp Vô Ưu thuận miệng trả lời.

“Sao lại còn phải đợi?” Hoa Nguyệt Lan có chút không vui. “Chẳng phải là bây giờ người có thể thả họ sao?”

“Công chúa lão bà, ta thật khổ sở mong đợi nàng quay lại. Bây giờ nếu ta thả họ, nàng sẽ lập tức lại đi mất. Ta không ngốc vậy đâu!” Diệp Vô Ưu toét miệng cười. Kể ra hắn cũng rất thẳng thắn, chẳng chút che giấu mục đích thực sự của hắn, cho nên mới không thả Phong gia tỷ muội, cũng là không muốn để Hoa Nguyệt Lan đi mất.

“Vậy nếu ta phải đi bây giờ thì sao?” Hoa Nguyệt Lan hơi bức hỏi.

“Thì ta tự nhiên là không thả bọn họ ra!” Diệp Vô Ưu đáp luôn chẳng cần nghĩ ngợi.

“Vô lại!” Hoa Nguyệt Lan tức tối mắng một câu.

“Công chúa lão bà, nàng chẳng phải là người đầu tiên biết ta vô lại.” Diệp Vô Ưu cười hi hi, song thủ bắt đầu trở nên không quy củ trên mình nàng.

“Đừng có loạn động tay người!” Hoa Nguyệt Lan trừng mắt, “Ta đi tìm sư tỷ!”

.Sư tỷ trong lời Hoa Nguyệt Lan tự nhiên là Yến Băng Cơ. Sở dĩ nàng không cách nào cắt đứt mối quan hệ với Diệp Vô Ưu không phải chỉ bởi vì đã thất thân với hắn mà giữa nàng và hắn còn có rất nhiều mối dây liên hệ khác. Không những quan hệ giữa nàng với Yến Băng Cơ và Hoa Vân La rất mật thiết, mà quan hệ giữa các nàng với Diệp Vô Ưu cũng mật thiết như vậy. Trong tầng tầng lớp lớp quan hệ đó, cho dù nàng căn bản có không yêu thích Diệp Vô Ưu thì cũng chẳng có cách nào cắt đứt hoàn toàn liên hệ với gã. Hơn nữa, kì thật nàng cũng có chút hảo cảm với Diệp Vô Ưu.

“Băng tỷ tỷ rất bận rộn, nàng chẳng cần đi tìm, ta bồi tiếp nàng cũng vậy!” Diệp Vô Ưu vội vàng nói, thật không dễ dàng được nàng ân cần như vậy, giờ lại để nàng đi như vậy quả thật quá đáng tiếc.

“Tử hồn đản, muốn ta tối nay bồi tiếp người thì bây giờ phải buông ta ra!” Hoa Nguyệt Lan khuôn mặt phớt hồng, có vẻ xấu hổ nói.

“Công chúa lão bà, nàng nói thật chứ?” Diệp Vô Ưu mừng hóm, có chút không tin tưởng hỏi.

“Giả đó!” Hoa Nguyệt Lan khuôn mặt xinh tươi đỏ rực, tức tối véo Diệp Vô Ưu một cái. Diệp Vô Ưu đau quá, hai tay đang ôm Hoa Nguyệt Lan bất giác lỏng ra, để nàng chớp thời cơ vội vàng thoát ra, trốn chạy rất nhanh.

“Mặc kệ nàng là thật hay là giả, đêm nay nàng đều phải bồi tiếp ta.” Diệp Vô Ưu lẩm bẩm.

oOo

Diệp Vô Ưu đi tìm Lăng Nguyệt Nguyệt, bảo nàng thông báo cho toàn thể người trong Vô Ưu sơn trang rằng hắn sẽ so tài với Tổ Y bát nữ. Đối với khoản đặt cược cho cuộc so tài tạm thời hắn vẫn chưa nói ra. Nhưng trên thực tế tất cả đều đã biết đó là gì.

Sau khi làm xong chuyện đó, Diệp Vô Ưu lại cảm thấy buồn chán, nghĩ đến mục đích đến đây của Hoa Nguyệt Lan, hắn nhớ đến Phong Hoa Tuyết và Phong Tuyết Nguyệt liền dự tính đi thăm hai mỹ nữ đó.

Lúc tìm thấy Phong Hoa Tuyết và Phong Tuyết Nguyệt, hai mỹ nữ này đang ở cùng với một đại mỹ nữ khác, mà người này lại là Lâm Lung Nguyệt. Có thể nói, ở đây ngoài việc Phong Hoa Tuyết và Phong Tuyết Nguyệt bị mất tự do ra thì các mặt đả ngộ khác đều rất tốt. Có lẽ bởi vì lúc trước bọn họ không đối xử tệ với Lâm Lung Nguyệt nên giờ đây nàng cũng rất chiều cố tới bọn họ.

Nhưng trông thấy Diệp Vô Ưu tới, Lâm Lung Nguyệt nhìn hắn với vẻ mặt đầy vẻ phòng bị, lo ngại hỏi: “Từ đâu tới, ngươi đến đây làm gì?”

“Ta à, đương nhiên là đến thăm bảo bối của ta!” Diệp Vô Ưu nhe răng cười hi hi đáp.

“Chết đi, ai là bảo bối của ngươi!” Lâm Lung Nguyệt tung chân đá tới.

Diệp Vô Ưu cũng chẳng khách khí, vươn tay chụp lấy chân nàng, khẽ dụng lực, Lâm Lung Nguyệt tức thì đứng không vững, muốn ngã nhào xuống đất. Dĩ nhiên Diệp Vô Ưu không để nàng bị ngã thực sự, kéo mạnh tay ôm chặt nàng vào lòng.

“Lung Nguyệt bảo bối, không cần phải nhiệt tình như vậy!” Diệp Vô Ưu cười hi hi, “Bất quá, thấy nàng như vậy ta cũng yên tâm!”

“Từ đâu tới, thả ta ra!” Lâm Lung Nguyệt tức tối mắng, “Còn nữa, ngươi yên tâm cái gì?”

“Nàng ve vãn ta, ta tự nhiên là yên tâm. Nó cho thấy nàng đã không còn oán trách ta nữa.” Diệp Vô Ưu mặt dày nói.

“Từ đâu tới ngươi có mà mơ!” Lâm Lung Nguyệt tức tối không thôi, “Ai ve vãn ngươi? Rõ ràng là ngươi dùng vũ lực mà!”

“Có sao? Ai trông thấy?” Diệp Vô Ưu vẻ mặt ra vẻ vô tội, “Hai vị Phong cô nương, các nàng thấy ta dùng vũ lực sao?”

Phong Hoa Tuyết và Phong Tuyết Nguyệt bốn mắt nhìn nhau, chẳng biết nên nói thế nào, nghĩ một chút rồi quyết định không nói gì, chỉ miễn cưỡng mỉm cười.

“Ngươi lại khi phụ Lung Nguyệt?” một thanh âm mang theo vẻ không bằng lòng truyền tới.

Diệp Vô Ưu quay đầu nhìn lại, Lâm Thanh Diệp vẻ mặt không vui đang đứng gần đó.

“Không có, không có, ta khi phụ nàng ở chỗ nào?” Diệp Vô Ưu vội vàng phủ nhận.

“Ngươi khi phụ ta!” Lâm Lung Nguyệt lợi dụng thời cơ từ trong lòng hắn chui ra, nhân cơ hội còn dẫm mạnh lên chân hắn rồi lướt nhanh tới bên cạnh Lâm Thanh Diệp.

“Ái da, đau chết ta, các nàng mưu sát thân phụ à!” Diệp Vô Ưu cường điệu hét lớn.

“Ngươi còn làm loạn nữa, ta sẽ dẫn Lung Nguyệt trở về Vọng Nguyệt các!” Lâm Thanh Diệp hừ một tiếng, “Ta xem ngươi còn gây loạn thế nào!”

“Ui, ngàn vạn lần xin đừng, sau này ta nhất định quy quy củ củ, chỉ cần các nàng đừng đi!” Diệp Vô Ưu khẩn trương đáp. Đùa sao, để bọn họ đi mất như vậy, quý mới biết bao giờ bọn họ với quay về. Mặc dù

hắn giờ đây đã có thể bay, mà từ Vô Ưu sơn trang đến Vọng Nguyệt các cũng không mất nhiều thời gian nhưng rốt cuộc việc bay đi bay về như thế cũng chẳng phải là hay ho gì.

“Nếu người thực sự quy củ, bây giờ không được đến quấy nhiễu Lung Nguyệt nữa.” Lâm Thanh Diệp nguyền rủa một cái, “Ban ngày ban mặt mà vẫn muốn làm loạn, hừ!”

“Ta chỉ là đến xem xem thôi mà!” Diệp Vô Ưu nghĩ mình rất vô tội. Thật ra hắn vốn là muốn đến xem xem tỷ muội Phong gia, chỉ là nhìn thấy Lâm Lung Nguyệt nên thuận tiện bốn cột nàng một chút mà thôi.

“Chỗ này chẳng có gì để xem.” Lâm Thanh Diệp lườm hắn, “Người muốn xem mỹ nữ thì đi chỗ khác, chẳng phải còn có Hoa Vân La có thể cho người ngày ngày ngắm nghía sao?”

“Nàng không nguyện ý cho ta ngắm suốt ngày.” Diệp Vô Ưu phàn nàn trong lòng nhưng cũng không nói ra. Hắn bắt đầu tính xem đêm nay có nên đến trừng phạt Lâm Thanh Diệp một chút, đương nhiên là ở trên giường.

Nhớ lại quang cảnh năm đó cùng Lâm Thanh Diệp, Lâm Lung Nguyệt và cả nha đầu mơ hồ Dạ Khanh Khanh đó chung giường vui vẻ, trong lòng Diệp Vô Ưu như bốc hỏa. Bất quá, nhớ đến Hoa Nguyệt Lan, hắn đành tạm thời bỏ qua ý định đó.

“Đợi đến lúc Khanh Khanh nha đầu mơ hồ đó lại đến, sẽ cùng bọn họ ôn lại giấc mộng xưa a.” Diệp Vô Ưu trong lòng thầm nghĩ. Chỉ là, nha đầu Dạ Khanh Khanh đó không ở Vô Ưu sơn trang. Xem ra, hắn phải sai người đón nàng về mới được.

“Đúng rồi, Thanh Diệp tỷ tỷ, Khanh Khanh còn ở Vọng Nguyệt các của các nàng sao?” Diệp Vô Ưu nghĩ đến chuyện đó liền mở miệng hỏi.

“Đương nhiên vẫn ở đó, làm sao?” Lâm Thanh Diệp hỏi lại.

“Ta tính phái người đi đón Khanh Khanh về đây, các nàng thấy sao?” Diệp Vô Ưu hỏi.

“Hay lắm!” Lâm Thanh Diệp còn chưa trả lời, Lâm Lung Nguyệt đã hấp tấp lên tiếng. Nàng và Dạ Khanh Khanh rất hợp nhau, lần này nếu không phải là đi làm chính sự sợ liên lụy đến Dạ Khanh Khanh, chỉ sợ nàng đã đưa nàng đi cùng.

“Ý đồ xấu xa!” Lâm Thanh Diệp không khách khí buông một câu. Bất quá, nàng cũng chẳng phản đối. Rốt cuộc, nàng cũng có chút không yên tâm khi để Dạ Khanh Khanh ở lại Vọng Nguyệt các, mặc dù ở đó có người chiếu cố cho nàng.

oOo

Tối đến, Hoa Nguyệt Lan ở lại trong khuê phòng của Hoa Vân La. Màn đêm vừa mới buông xuống, một bóng đen đã xuyên qua cửa sổ tiến vào trong phòng.

193. Chương 6: Nhất Sàng Tam Hảo

“Oái, thói quen, thói quen thôi mà. Lần sau không thế nữa!” Diệp Vô Ưu vội vàng đáp.

“Hừ, hay là người thường xuyên làm hái hoa tặc?” Hoa Vân La lườm hắn một cái, “Nếu không sao người lại có thứ thói quen xấu xa đó?”

“Vân La, nàng định đổ oan cho ta sao? Có nàng ở đây, ta còn có tâm tình đi làm hái hoa tặc à!” Diệp Vô Ưu trưng ra bộ mặt đau khổ nói.

“Không thích nói chuyện với người nữa, lại đây!” Hoa Vân La tặng cho hắn một cái nguyệt dài quynh rũ, rồi giờ tay vẩy vẩy hắn.

Diệp Vô Ưu tự nhiên là cầu còn chẳng được, nhằm hướng chiếc giường lớn hương thơm nồng nàn nhao mình tới. Chỉ là, trên giường ngoại trừ Hoa Vân La còn có Hoa Nguyệt Lan nàng công chúa mỹ lệ đó.

“Sư phụ, người sao lại để gã...” Hoa Nguyệt Lan xấu hổ, còn chưa nói hết đã chui tuốt vào trong chăn.

“Công chúa lão bà, nàng đã nói tối nay muốn bồi tiếp ta mà!” Lúc này Diệp Vô Ưu cũng đã trườn vào trong chăn, ôm lấy kiều khu của Hoa Nguyệt Lan, khẽ nói vào tai nàng.

“Tiểu phối đản, hãy bồi tiếp ta trước đã!” thanh âm mềm mại của Hoa Vân La vang lên.

Sóng gió dập dồn, xuân ý nồng nàn, nhất sàng tam hảo, phong quang vô hạn.

oOo

Ngày hôm sau là đến thời gian Diệp Vô Ưu và Tô Y bát nữ so tài. Địa điểm so tài đặt ở bên ngoài Vô Ưu sơn trang, trọng tài cho cuộc so tài chính là Hoa Vân La và Tô Tổ Tổ còn khán giả cũng không ít. Giang Thiên Thiên, Hàm Yên hai nha đầu đứng một cặp, Lâm Lung Nguyệt, Lâm Thanh Diệp dẫn theo Phong gia tỷ muội cùng xuất hiện. Thậm chí ngay cả Yến Băng Cơ luôn không thích nhiệt náo cũng đến tham quan ngoài ý nghĩ của mọi người. Có thể là nàng muốn xem năng lực hiện tại của Diệp Vô Ưu đáo để như thế nào.

Chỉ là, quá trình so tài thực khiến mọi người cảm thấy hoàn toàn thất vọng. Dựa theo kết quả mà nói thì Diệp Vô Ưu thắng. Nhưng vụ thắng của hắn thực sự khiến người không dám khen ngợi. Hắn dựa vào hai pháp bảo đó, đầu tiên là dùng pháp bảo phòng ngự chẳng sợ hãi nhằm Tô Lan vọt tới, tiếp đó lại dùng Chân khí đạn tấn công Tô Lan. Đáng thương Tô Lan mặc dù tu vi cao siêu nhưng bị hắn xuất kỳ bất ý gây chấn động đến hôn mê. Nhưng sau đó, bảy tỷ muội còn lại của Tô Lan nhào tới loạn đả Diệp Vô Ưu. Đáng thương Diệp Vô Ưu né phải tránh trái vô cùng khốn khổ. Nếu chẳng phải là Tô Tổ Tổ thực sự thấy không thể tiếp diễn, kêu đám sư muội dừng tay, chỉ sợ Diệp Vô Ưu có thể thê thảm hơn.

Mặc dù vậy, Diệp Vô Ưu vẫn rất cao hứng. Nguyên nhân thật đơn giản, bởi vì hắn đã thắng, chiếu theo lời hứa, Tô Y bát nữ và Tô Tổ Tổ sau này đều phải gả cho hắn. Cho dù bây giờ hắn khốn khổ một chút nhưng nghĩ đến chín đại mỹ nữ đó, hắn có khốn khổ nữa cũng thấy đáng.

“Ca ca thật đáng thương!” Giang Thiên Thiên ở bên cạnh nhìn Diệp Vô Ưu với vẻ mặt đồng tình chia sẻ.

“Tiểu nha đầu, mấy năm nữa sẽ tìm người thanh toán!” Diệp Vô Ưu tức thì phì cười. tức tối lườm Giang Thiên Thiên một cái.

Chỉ là, chuyện phì cười hơn, chẳng lâu sau lại tới.

Diệp Vô Ưu về phòng tắm gội xong xuôi, thay đổi y phục, sau đó liền đi tìm Tô Tổ Tổ và Tô Y bát nữ. Hắn có chút không nhẫn nại được muốn các nàng thực hiện lời hứa.

“Diệp công tử à, chúng ta đều là nói lời giữ lời. Một khi đã cam kết tự nhiên sẽ đáp ứng người.” Tô Tổ Tổ vẻ mặt tươi cười, “Bất quá, gả cho người cũng được còn có thể lên giường của họ hay không lại phải xem bản sự của người!”

“Tô đại mỹ nhân. Nàng, nàng vậy là có ý tứ gì?” Diệp Vô Ưu ngây ngốc.

“Rất đơn giản à. Chỉ cần Diệp công tử người không sợ bị Tô Lan các nàng đập rơi từ trên giường xuống thì cứ việc đi tìm bọn họ đi.” Tô Tổ Tổ cười khúc khích.

“Không phải chứ?” Diệp Vô Ưu khóc cười không nổi, “Tô đại mỹ nhân, các nàng thật là không trơ tráo à!”

“Nói đến trơ tráo, đáo để là ai trơ tráo?” Tô Tổ Tổ hừ một tiếng, “Ta cho Diệp công tử nghe, bây giờ mấy người chúng ta, trên danh nghĩa đã là người của người, người cũng nên vừa lòng được rồi, còn sau này có thể thật thật sự sự trở thành người của người không, lại phải xem bản sự của người. Nếu người có thể khiến Tô Lan bọn họ cho phép người lên giường, ta cũng tự nhiên không ngăn cản người.”

“Thật là không có thiên lý a!” Diệp Vô Ưu muốn khóc. Hắn rốt cuộc cũng minh bạch, muốn lên giường của tám chị em đó, trừ phi bọn họ cam tâm tình nguyện, bằng không, hắn chẳng cần phải nghĩ rồi.

Ngập tràn niềm vui, kết quả lại hoàn toàn tay trắng, sự phì cười trong lòng Diệp Vô Ưu chẳng nói cũng rõ. Có điều an ủi duy nhất là Tô Tổ Tổ và Tô Y bát nữ trên danh nghĩa đã là nữ nhân của Diệp Vô Ưu hắn. Nói cách khác, ít nhất các nàng không thể gả cho người khác được nữa.

“Dù sao thời gian còn dài, ta không tin không địch được đám nữ nhân đáng chết các người!” Diệp Vô Ưu trong lòng tức tối thầm nhủ.

“Bịch bịch bịch bịch...” Diệp Vô Ưu chạy về tổ khổ với Hoa Vân La, nhưng Hoa Vân La vốn đã không vui. Lúc này, Diệp Vô Ưu là càng buồn phiền.

“Được rồi, không nói với nàng nữa, ta ra ngoài đi dạo!” Diệp Vô Ưu tức tối nói.

“Ca ca, huynh thật đáng thương a!” Sau lưng, Giang Thiên Thiên lại buông một câu, đáng thương Diệp Vô Ưu thiếu chút nữa thổ huyết thân vong.

oOo

Tìm không ra người để kể khổ, Diệp Vô Ưu dĩ nhiên là rất chán nản. Hắn đi vạ vật trong Vô Ưu sơn trang. Lúc này hắn cũng chẳng đi tìm nữ nhân có quan hệ thân mật với hắn nữa bởi vì giờ đây bọn họ tám thành đều cười nhạo hắn. Nguyên nhân rất đơn giản, bọn họ vốn đều ghen tuông, ngay cả Lãnh Sương Sương luôn bách y bách thuận với hắn, gần đây cũng không biết bị ai xúi bẩy.

“Diệp trang chủ, ngài không sao chứ?” Một giọng nói từ phía sau vọng tới.

.Diệp Vô Ưu quay đầu nhìn lại, chính là Trương Tú Nhã. Nhìn thấy Trương Tú Nhã, hắn liền nhớ đến nha đầu Giang Thiên Thiên đáng ghét đó, trong lòng càng thêm giận dữ.

“Không sao!” Diệp Vô Ưu bực bội đáp.

“Diệp trang chủ, ngài...” Trương Tú Nhã tự nhiên là cảm thấy ý bất mãn trong ngữ khí của Diệp Vô Ưu, trong lòng không khỏi có chút bối rối.

“Thôi đi, dù sao cũng không liên quan đến nàng.” Thấy dáng vẻ rụt rè của Trương Tú Nhã, Diệp Vô Ưu trong lòng mềm lại, nhớ lại nha đầu Giang Thiên Thiên đó mặc dù đáng ghét nhưng bất quá ả rất cuộc là con gái Trương Tú Nhã, không thể trách nàng được.

“Vậy, Diệp trang chủ, ngài đi đâu bây giờ vậy?” Trương Tú Nhã nhỏ giọng hỏi.

“Ta cũng chẳng biết chỗ nào để đi nữa, chỉ đi dạo loanh quanh thôi.” Diệp Vô Ưu thở dài ca thán.

“Diệp trang chủ, vậy, hay ngài đến phòng ta ngồi chơi?” Trương Tú Nhã do dự một chút rồi nói lời mời mọc.

“Được lắm!” Diệp Vô Ưu chẳng chút do dự, hắn đang chẳng biết đi đâu, mà Trương Tú Nhã dù sao cũng không hòa vào cười giễu hắn giống như đám mỹ nữ lớn mỹ nữ nhỏ của hắn, đến phòng nàng ngồi chơi tự nhiên là chẳng vấn đề gì.

oOo

Phòng Trương Tú Bày bài trí đơn giản, trang nhã, đem lại một cảm giác ấm áp. Bước vào phòng nàng, Diệp Vô Ưu tựa hồ tức thì cảm thấy tâm tình khá hơn nhiều.

“Diệp trang chủ, dường như ngài có tâm sự!” Trương Tú Nhã nhẹ nhàng hỏi.

“Cũng chẳng có gì, chỉ là có chút không khỏe, bị bọn họ bông đùa.” Diệp Vô Ưu lại vênh vang đáp.

“Ngài nếu tâm tình không tốt, kì thật có thể nói ra, nói ra được sẽ thấy tốt hơn.” Trương Tú Nhã nhỏ giọng khuyên.

“Cũng được. Ta kể cho nàng.” Diệp Vô Ưu vốn đang buồn chán, có người chủ động chuyện trò cùng, hắn tự nhiên là không thể cự tuyệt, sau đó vừa than phiền vừa đem những chuyện phiền não của hắn ngày hôm nay kể ra tuốt luốt.

Trương Tú Nhã ở bên cạnh chỉ lắng lắng nghe, xem ra nàng là một thánh giả vô cùng xuất sắc.

“Kì thật, Diệp trang chủ, ngài cũng chẳng cần quá để ý. Mọi người đối với ngài không có ác ý.” Sau khi nghe hết, Trương Tú Nhã nhẹ nhàng an ủi, “Theo ta biết, Vân La cô nương bọn họ đều rất quan tâm tới ngài, chỉ là ngài khua chiêng gõ trống so tài với Tố Lan cô nương bọn họ, có thể khiến Vân Lan cô nương bọn họ có chút không vui, cho nên mới trêu chọc ngài.”

“Ta cũng biết vậy. Ta cũng không trách bọn họ, chỉ là trong lòng cảm thấy không thoải mái.” Diệp Vô Ưu gật đầu, “Lại còn nha đầu Thiên Thiên đó, ta phát hiện thấy nó quả thực học theo thói xấu của Vân La bọn họ!”

“Diệp trang chủ, hài tử Thiên Thiên này chưa hiểu chuyện, hi vọng ngài đừng trách nó.” Trương Tú Nhã nhẹ giọng nói.

“Ta sao có thể trách nó chứ, nói thật, ta mắng không lại nó, càng đánh không lại nó, mọi biện pháp với nó chẳng tác dụng gì.” Diệp Vô Ưu ca cẩm.

Hai người cứ như vậy ngời một câu, ta một lời to nhỏ với nhau, bất tri bất giác mặt trời đã xuống núi, trong phòng dần dần tối lại.

“A, Diệp trang chủ, ta đi châm đèn đã.” Dù sao Trương Tú Nhã cũng là phụ nữ, cảm thấy ánh sáng trong phòng mờ tối trước tiên, liền chuyển mình đứng dậy.

Chỉ là, có lẽ là do ngồi quá lâu, tư thế ngồi lại không thích hợp, nàng vừa mới đứng lên liền đột nhiên cảm thấy chân tê dại, không nhận được khe ai da một tiếng, cả người bỗng nhiên quỵ xuống.

Diệp Vô Ưu tinh mắt nhanh tay, vội vàng nhổm người vươn tay đỡ nàng lại, có chút quan tâm hỏi: “Tú Nhã tỷ, nàng không sao chứ?”

“Không sao, không sao.” Trương Tú Nhã vội vàng đáp, “Chỉ là, chỉ là chân hơi tê, đứng không vững. Diệp trang chủ, ngài, ngài đỡ ta ngồi xuống được không?”

Mặc dù ánh sáng rất mờ nhưng Diệp Vô Ưu vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Trương Tú Nhã. Cảm giác được thân hình thanh tú của nàng, hắn không cầm được bắt đầu động tâm, vì thế hắn không buông nàng ra mà còn khẽ dụng lực, ôm nàng vào lòng.

“Diệp trang chủ, không nên, không nên như thế.” Trương Tú Nhã thều thào thốt, ngoài miệng thì nhẹ giọng kháng cự nhưng thân thể lại không hề giãy giụa, mang lại cho người cảm giác muốn chống nhưng lại là mời.

“Tú Nhã tỷ, thật ra nàng thực sự rất xinh đẹp.” Diệp Vô Ưu khẽ thốt bên tai nàng, bất quá lời này của hắn cũng chẳng phải là dối trá. Trương Tú Nhã năm đó đã là một người trong Vân Mộng thập tiên tử, tư sắc tự nhiên là không tệ, mà trên mình nàng còn mang theo phong vị của một thiếu phụ thành thực, càng đặc biệt hấp dẫn người.

Hai tay Diệp Vô Ưu bắt đầu khám phá thân thể nàng, miệng Trương Tú Nhã theo ý thức cất lời kháng cự nhưng thân thể lại không tự chủ chào đón hắn, thân hình mềm mại càng lúc càng nóng bỏng.

Hôn lên cổ thơm của nàng, hai tay hoạt động thoăn thoắt, y phục trên mình Trương Tú Nhã cứ thế rời mình mà đi. Dần dần, một thân hình nảy nở tuyệt mỹ bộc lộ hoàn toàn trong không khí.

“Không muốn...” Miệng Trương Tú Nhã vẫn thều thào kháng cự như cũ, “Ừ...”

Kiên định nóng rực tiến nhập vào thân thể nàng, cảm giác căng tràn đó mang đến cho nàng cảm giác thỏa mãn chưa từng có, tiếng rên rỉ khe khẽ phát ra từ đôi môi anh đào nhỏ nhắn của nàng.

“Mẹ, mẹ...” giọng nói véo von của Giang Thiên Thiên đột nhiên vang lên ngoài cửa.

194. Chương 7-8: Tổ Tổ Hiến Thân, Bát Mĩ Đồng Sàng

Đáng tiếc, nàng nói khí hơi muộn. Giang Thiên Thiên đã xông vào phòng, sau đó liền hét lên.

“A, ca ca người khi phụ mẹ mẹ!” Giang Thiên Thiên hét lớn, “Ta đi mách Vân La tỷ tỷ!”

Nha đầu này nói xong liền quay đầu chạy. Bị nàng dọa cho vừa kinh vừa sợ như vậy, Diệp Vô Ưu lập tức bùng nổ bạo phát trong thân thể Trương Tú Nhã.

“Bây giờ làm sao?” Trương Tú Nhã khóc lóc.

“Không sao, đừng sợ.” Diệp Vô Ưu vội vàng an ủi nàng.

oOo

Đúng như Diệp Vô Ưu phán đoán, mặc dù Giang Thiên Thiên đã đem chuyện đó tố cáo với Hoa Vân Lan nhưng trên thực tế chẳng có chuyện gì phát sinh. Ngay cả Giang Thiên Thiên đã bắt gặp hắn, sau này trông

thấy Diệp Vô Ưu cũng chẳng có gì đặc biệt. Chỉ là mỗi lần Diệp Vô Ưu muốn thân cận với nàng một chút, nàng đều tránh ra thật xa, lý do là không muốn để Diệp Vô Ưu khi phụ nàng.

Diệp Vô Ưu cũng không có gì thay đổi, trong những ngày sau đó, hấn nhàn rỗi vô sự vẫn y nhiên nếm trải cuộc sống phóng túng giữa ngàn hoa, càng ngày càng trở nên hoang dã vô độ, thường xuyên chung giường chung gối với vài mỹ nữ.

Sau khi Dạ Khanh Khanh được đón về Vô Ưu sơn trang, hấn rủ rê thêm được Lâm Lung Nguyệt, từ đó hấn một lần nữa nhấm nháp lại tư vị ở Phiêu Hương thành năm ấy, cùng Lâm Thanh Diệp, Lâm Lung Nguyệt, Dạ Khanh Khanh ba người quần quít suốt ngày đêm.

Chẳng bao lâu sau Lãnh Tâm m cũng trở về Vô Ưu sơn trang. Đối với Lãnh Tâm m, trong lòng Diệp Vô Ưu luôn có một thứ cảm giác rất đặc biệt. Nàng vừa quay về, hấn quần chặt lấy nàng liền mấy đêm, lại thuận tay kéo cả Lãnh Sương Sương nhập cuộc. Sự đồ ba người cùng giường chung gối, vô cùng vui vẻ.

Tỷ muội Phong Hoa Tuyết và Phong Tuyết Nguyệt cuối cùng cũng được Diệp Vô Ưu thả ra. Hấn cũng không hề để ý chút nào tới thân thể bọn họ. Nguyên nhân thật đơn giản, gần đây, mọi suy nghĩ của hấn đều đặt vào việc tìm cách làm sao công hãm được tám tỷ muội đó của Tổ Y bát nữ. Đương nhiên, thả cho Phong Hoa Tuyết và Phong Tuyết Nguyệt hai mỹ nữ đó đi, hấn cũng chẳng phải là không có gặt hái được gì. Ít nhất, Hoa Nguyệt Lan cũng đã đồng ý ở lại, kể từ sau đêm cùng Hoa Vân La phục thị hấn, Hoan Nguyệt Lan đã từ từ chấp nhận sự thật đó.

Không ngờ mối quan hệ giữa Phong Hoa Tuyết và Phong Tuyết Nguyệt hai tỷ muội đó với Lâm Lung Nguyệt lại tốt khác thường. Sau khi trở về Kinh Phong đế quốc, bọn họ thỉnh thoảng lại đến tìm Lâm Lung Nguyệt. Chỉ là Lâm Lung Nguyệt canh chừng rất kỹ, không cho Diệp Vô Ưu một chút cơ hội, bằng không, chỉ sợ bọn họ khó mà chạy thoát ma trảo của hấn. Đương nhiên, thời gian còn dài, có lẽ bọn họ rốt cuộc cũng khó mà chạy thoát.

Triệu Thiên Tâm cũng được Diệp Vô Ưu đón về, còn Tống Loan của Kiếm các vì phải luyện chế pháp bảo, không chịu đến Vô Ưu sơn trang. Diệp Vô Ưu cũng không ép nàng, tùy nàng ra đi.

.Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt một năm đã trôi qua. Diệp Vô Ưu gần đây nghĩ mọi biện pháp, cuối cùng quyết định chia địch ra đánh, hàng ngày cứ quần quanh Tổ Lan, với nỗ lực trong nhiều ngày, gần đây cũng đã có tiến triển mang tính đột phá. Nụ hôn đầu của Tổ Lan cuối cùng đã bị hấn cưỡng chiếm, mặc dù chỉ có trong giây lát, Tổ Lan kịp vội vàng chạy mất nhưng Diệp Vô Ưu cũng đã trông thấy thành công lộ rạng.

Nhìn hình bóng vội vã bỏ đi của Tổ Lan, trên mặt Diệp Vô Ưu lộ ra nụ cười đắc ý.

“Diệp công tử, có chuyện gì mà cao hứng vậy?” sau lưng vọng đến một giọng nói ngọt ngào, không cần quay đầu, Diệp Vô Ưu cũng biết đó là Tô Tổ Tổ.

“Tô đại mỹ nhân, cho nàng biết một tin vui.” Diệp Vô Ưu quay đầu, nhìn Tô Tổ Tổ cười hi hi.

“Ta thì có tin vui gì chứ?” Tô Tổ Tổ nguyền hấn một cái. Hai người trên thực tế đã rất thân thiết, thỉnh thoảng còn có thể liếc mắt đưa tình. Có thể nói, giờ đây Tô Tổ Tổ ngoại trừ việc không cho Diệp Vô Ưu “xơi” nàng ra, hấn tùy tiện dùng ngôn từ đùa cợt thể nào nàng cũng không tức giận.

“Tin vui đó là, Tô đại mỹ nhân nàng sẽ rất nhanh chóng chân chính trở thành lão bà của ta!” Diệp Vô Ưu lắc mình đến bên nàng, vươn tay ôm lấy nàng.

“Hả?” Tô Tổ Tổ giật mình, “Chẳng lẽ Tổ Lan đáp ứng người thật sao?”

“Nàng nói sao?” Diệp Vô Ưu nhìn nàng cười hi hi, nhân lúc nàng giật mình, hấn đã ôm nàng vào lòng, thuận thể hôn một cái lên cổ phần của nàng, “Tô đại mỹ nhân, không bằng bây giờ theo ta đi!”

“Ta không ngốc vậy đâu!” Tô Tổ Tổ nguyền hấn một cái, “Ta đi hỏi Tổ Lan!”

“Ai, đừng vội mà!” Lúc này Diệp Vô Ưu không muốn để nàng đi, đặc biệt là ôm nàng lúc này, nàng tựa hồ không hề phản đối khiến trong lòng hấn có chút hưng phấn, muốn nhân cơ hội giải quyết trước Văn Mộng đệ nhất tiên tử này. Hấn biết rất rõ, một khi có được Tô Tổ Tổ, muốn có được Tổ Y bát nữ cũng sẽ dễ dàng

hơn rất nhiều. Bởi vì hẳn biết rằng một lời của Tô Tổ Tổ, đối với Tổ Y bát nữ mà nói, đều có phân lượng rất lớn.

“Người định làm gì?” Tô Tổ Tổ xấu hổ bên lên hỏi.

“Tô đại mỹ nhân, chúng ta ra ngoài đi dạo được không?” Diệp Vô Ưu nhìn xung quanh, nhận thấy chỗ này không phải là chỗ thuận tiện cho việc thâm tình, trông mắt xoay chuyển rất nhanh rồi nói. Dứt lời cũng chẳng quản nàng có đồng ý hay không, cứ ôm nàng bay lên, lướt ra ngoài Vô Ưu sơn trang bay đi.

“Hứ, người muốn đưa ta đi đâu vậy?” Tô Tổ Tổ bất mãn hỏi.

“Tô đại mỹ nhân, ta chỉ định cho nàng cùng thưởng thức cảm giác bay lượn một lần thôi mà.” Diệp Vô Ưu cười hi hi nói. Hắn bay càng lúc càng cao.

“Cho ta xuống!” Tô Tổ Tổ nũng nịu la lên, “Tên đại sắc lang người, đừng cho rằng ta không biết người muốn làm gì!”

“Tô đại mỹ nhân, nếu như nàng đã biết rõ, vậy ta cũng chẳng khách khí nữa!” Diệp Vô Ưu cười hi hi, “Ồ, nàng nhìn xuống dưới mà xem!”

“Bên dưới có gì đáng xem chứ?” Tô Tổ Tổ lăm lăm, nhìn xuống bên dưới, đột nhiên kêu lên một tiếng, “Cao quá à!”

“Đúng rồi, Tô đại mỹ nhân, nàng nếu muốn xuống, vậy chỉ có thể nhảy xuống thôi!” Diệp Vô Ưu cười hi hi.

“Vô lại!” Tô Tổ Tổ tức tối mắng, nhưng không dám nhìn xuống nữa. Lúc này, Diệp Vô Ưu đã thực sự tin rằng Tổ Lan nói không sai.

Thực ra hôm nay Tổ Lan cũng cho Diệp Vô Ưu biết một chuyện. Đó là Tô Tổ Tổ sợ độ cao, lần trước sau khi đưa Tổ Tổ bay cùng, nàng đã hơi có chút sợ hãi.

“Tô đại mỹ nhân, hôm nay nàng chạy không nổi rồi?” Diệp Vô Ưu thủ thủ vào tai nàng.

“Ta mà phải chạy à, ta đâu sợ gì người!” Tô Tổ Tổ hừ một tiếng, “Tên đại sắc lang người, ta không tin người có thể ăn nổi ta!”

“Bây giờ ta ăn nàng đây!” Diệp Vô Ưu lăm lăm đáp, nói xong liền cúi xuống hôn nàng.

Ban đầu Tô Tổ Tổ còn ra vẻ kháng cự một chút, nhưng rất nhanh liền mê đắm trong nụ hôn nóng bỏng của Diệp Vô Ưu, dần dần đáp ứng lại, thân hình mềm mại cũng nóng dần lên. Dần dần, nàng tựa hồ quên bém là đang phi hành ở trên không trung, đôi thon tay đẹp quấn chặt lấy mình Diệp Vô Ưu, tựa hồ muốn dung nhập hoàn toàn vào trong thân thể hắn.

Thấy thời cơ đã chín muồi, Diệp Vô Ưu liền từ từ hạ xuống một thảm cỏ, một mặt trêu chọc những điểm mẫn cảm của Tô Tổ Tổ, một mặt trẻ áo, tháo dây giúp nàng...

oOo

Đêm xuống.

Diệp Vô Ưu xuất hiện trong khuê phòng của Tô Tổ Tổ, trên tay hắn cũng ôm theo một mỹ nữ.

“Đại sắc lang, người đến đây làm gì?” Trong phòng vang lên giọng nói bất mãn của Tổ Lan, sau đó là một tiếng kêu kinh ngạc “A, sư tỷ sao vậy?”

Thực tế trong lòng Diệp Vô Ưu đúng là Tô Tổ Tổ. Nghe thấy giọng nói của Tổ Lan, khuôn mặt Tô Tổ Tổ đỏ bừng, mềm mỏng đáp: “Tổ Lan, ta, ta không sao.”

Nàng thực ra chẳng có chuyện gì, chỉ là do trận kịch chiến oanh oanh liệt liệt trên bãi cỏ cùng Diệp Vô Ưu mà thôi. Kết quả là nàng ngay cả đến đi cũng không đi nổi, còn Diệp Vô Ưu lại vẫn tinh thần sáng láng như cũ.

“Đại sắc lang, người làm gì sư tỷ ta rồi?” Tổ Lan mắt hạnh tròn xoe, phần nộ nhìn Diệp Vô Ưu hỏi.

“Tổ Lan, nàng muốn biết ta làm gì Tô Tổ sao?” Diệp Vô Ưu nhún châu xoay chuyển, lách mình đặt Tô Tổ lên giường, sau đó nhìn Tô Lan với vẻ mặt cười cợt gian xảo.

“Nói thừa, không muốn biết thì ta còn hỏi người à?” Tô Lan không khách khí đáp.

“Nàng qua đây, ta cho nàng biết.” Diệp Vô Ưu vẫy vẫy tay với nàng.

“Qua thì qua, ta lại sợ gì người!” Tô Lan hừ một tiếng, quả thực bước đến gần Diệp Vô Ưu. Diệp Vô Ưu vươn tay, liền kéo nàng ôm vào lòng.

“Đại sắc lang, người làm gì vậy?” Tô Lan mắng mỗ.

“Nàng chẳng phải là muốn biết ta làm gì với Tô Tổ Tô sao?” tay Diệp Vô Ưu lướt lên lướt xuống ngọc thể đầy đặn hấp dẫn của nàng, đồng thời cười hi hi nói.

“Nhưng ta không cho người với ta...ư...” Tô Lan khê rên lên một tiếng, Diệp Vô Ưu rất nhanh đã công chiếm ngọc phong của nàng.

“Bởi vì ta vừa mới làm như thế này với Tô Tổ, bảo bối Tô Lan của ta à!” Diệp Vô Ưu nói khê bên tai nàng, vừa nói vừa thật nhanh cởi bỏ y sam của nàng. Có lẽ không thể dùng từ cởi để miêu tả, bởi vì hần lo ngại bảy tỷ muội kia đến gần cản hần cho nên đơn giản là trực tiếp xé toạc y sam của Tô Lan, sau đó vận công chấn nát y phục của mình, ôm Tô Lan toàn thân xích lửa chui lên giường, đồng thời cũng xé nát luôn y sam của Tô Tổ Tô. Tức thì trên giường liền hiện ra ba cơ thể xích lửa.

“Á, đừng làm vậy!” Tô Lan tức thì hốt hoảng bật dậy, trên mình không một mảnh vải. Nàng chẳng biết phải làm thế nào mới tốt.

Diệp Vô Ưu chẳng nói chẳng rằng, chỉ nỗ lực sử dụng mọi tuyệt chiêu kích thích Tô Lan. Hần muốn nhân lúc những người khác còn chưa xuất hiện làm cho nàng bị kích thích tình dục. Được như vậy, đợi khi bọn họ tới đây hần cũng đã thành công rồi.

Gần một năm nay, bởi vì Tô Lan gần như hàng ngày đều bị Diệp Vô Ưu trêu chọc, dần dần cũng không còn ác cảm với hần, thêm vào đó còn đánh cược thua hần, mặc dù thua rất oan uổng nhưng trên thực tế các nàng cũng muốn hoàn thành lời giao ước. Vì thế, đối với Diệp Vô Ưu cũng dần dần không còn đề phòng nữa. Mà giờ đây, nàng phát hiện Tô Tổ Tô đã trao thân cho Diệp Vô Ưu nên càng không còn có lòng kháng cự chút nào. Cho nên, chẳng lâu sau, thân thể mẫn cảm của nàng dưới sự kích thích của Diệp Vô Ưu trở nên vô cùng bất kham.

“Đại sắc lang, người làm gì vậy!” Ngoài cửa truyền vào tiếng nói của bảy tỷ muội còn lại của Tổ Y bát nữ. Tiếng nói vừa dứt, các nàng đều phát ra một tiếng rên rõ ràng, lại mang theo một tia thống khổ. Nguyên lai, đúng vào lúc đó Diệp Vô Ưu đã vội vàng tiến nhập vào thân thể Tô Lan.

Mỗi một cú trùng kích đều có thể đồng thời nghe thấy tiếng rên rỉ của tám nàng. Cảm giác khác thường đó khiến Diệp Vô Ưu càng thêm hưng phấn. Mà dần dần, bảy nàng kia cũng từ từ tự động lên giường, tự động cởi áo cởi quần, bắt đầu quần lấy Diệp Vô Ưu.

oOo

Suốt ba ngày ba đêm, Diệp Vô Ưu không ló mặt ra khỏi phòng. Tổ Y bát nữ cũng chẳng bước ra ngoài còn Tô Tổ Tô cũng kẹt ở giữa. Sự tình phát sinh trong mấy ngày đó, Tô Tổ Tô rất nhiều năm sau nhớ lại vẫn không tránh khỏi mặt đỏ tâm loạn. Bởi vì, đó quả thật là quá hoang đường.

Bất quá, sự thật là, những đương sự khác lại không công nhận như vậy. Bởi vì, từ đó về sau, những ngày hoang dã như vậy vẫn thường thường diễn ra...

Sau khi hoàn thành ước nguyện từ lâu, Diệp Vô Ưu bắt đầu thu tâm, không còn phong lưu khắp nơi như trước. Đương nhiên đó là hần tự tuyên bố như vậy. Trên thực tế, từ sau ngày đó, hần chẳng có cách nào để phong lưu khắp nơi nữa. Bởi vì máu ghen của tám tỷ muội đồng thai đó thật chẳng nhỏ. Trong tám nàng, mỗi ngày đều có một người theo sát Diệp Vô Ưu. Nếu như hần chỉ quần đảo với những nữ nhân đã có từ trước thì tám nàng sẽ không nói gì nhưng nếu hần tỏ ra ưa thích mỹ nữ mới lạ nào đó, một khi có bất cứ hành động gì, thì tám thành là lập tức bị tám người bọn đuổi đi.

Sau khi có được những bài học đau đớn, Diệp Vô Ưu quyết định yên tâm luyện công. Đương nhiên, cái gọi là luyện công của hắn, dĩ nhiên là song tu công pháp, mà hiệu quả song tu với tám tỷ muội đồng thai lại càng đặc biệt xuất sắc. Tu vi của hắn vì thế tiến triển cực nhanh.

oOo

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã mười mấy năm trôi qua. Vô Ưu sơn trang dần dần trở thành thánh địa trong mắt tu tiên giả. Đáng tiếc là nơi đây ngoại nhân rất khó tiến vào. Còn trang chủ Diệp Vô Ưu của Vô Ưu sơn trang cùng đám nữ nhân của hắn cũng dần dần trở thành truyền thuyết của giới tu tiên. Hoa Vân La, Giang Thiên Thiên, Tổ Y bát nữ, Tô Tổ Tổ, Lãnh Tâm m, Hoa Nguyệt Lan vân vân, những cái tên đó đều trở nên lừng lẫy. Có người nói, bọn họ đã thành tiên, chỉ là vì lý do nào đó mà tạm thời chưa phi thăng. Cũng có người nói, bọn họ trên thực tế đã phi thăng lên tiên giới, chỉ là mới từ tiên giới hạ xuống mà thôi. Các loại đồn đoán liên miên bất tuyệt, nói tóm lại, Vô Ưu sơn trang được người người chạy theo như vệt.

“Này thì ăn vụng, này thì ăn vụng!” Bên trong Vô Ưu sơn trang, một bóng hình vô cùng khả ái phóng phi kiếm đuổi theo Diệp Vô Ưu. Mà bóng hình khả ái đó rõ ràng là Giang Thiên Thiên.

Dung mạo của Giang Thiên Thiên vĩnh viễn vẫn chỉ như là khuôn mặt của một nữ hài mới mười bốn tuổi, nhưng cơ thể nảy nở thành thực của nàng lại khiến Diệp Vô Ưu say mê mãi. Cũng năm đó, sau khi hắn giấu diếm mấy tỷ muội Tổ Lan, bí mật đem nàng ra “xử quyết”, hắn mới nhận ra, mình đã rước về một nữ nhân còn hoạn thư hơn cả tám tỷ muội Tổ Lan.

Càng khiến cho Diệp Vô Ưu buồn phiền là bất kể hắn luyện song tu thế nào, bất kể hắn tiến bộ nhanh ra sao, hắn vẫn không phải là đối thủ của Giang Thiên Thiên. Nha đầu này quả thực là thiên tài tu tiên. Hiện nay nàng là Vô Ưu sơn trang đệ nhất cao thủ không ai sánh kịp. Với tu vi hiện nay của nàng, ừm, đáng lẽ không đến mười năm đã có thể phi thăng.

Những năm qua, mặc dù Vô Ưu sơn trang nói chung không tiếp nhận người mới, nhưng thỉnh thoảng cũng có một hai nữ tử đến gia nhập. Đó dĩ nhiên là công lao của Diệp Vô Ưu. Như hôm nay, Diệp Vô Ưu vừa bí mật xoi tái một tiểu nữ tử, kết quả là bị Giang Thiên Thiên phát hiện, vì thế nàng liền dùng phi kiếm đuổi theo trừng phạt hắn.

“Tiểu cô nương, chớ nên tức giận như vậy!” Đột nhiên, một người xuất hiện trước mặt Giang Thiên Thiên, tiện tay vung lên, bắt lấy thanh phi kiếm của Giang Thiên Thiên.

“Diệp tiểu huynh đệ, đã lâu không gặp!” Người vừa đến quay sang khẽ mỉm cười với Diệp Vô Ưu.

“Tiêu Vãn Thiên, lão gia hỏa người đó à. Sao bây giờ lại hạ xuống vậy?” Nhìn rõ người mới đến, Diệp Vô Ưu bức tức mắng, “Chúng ta đã sớm có thể thành tiên, tiên giới các người có chuyện rắc rối gì vậy, tại sao không phải người đến tiếp dẫn chúng ta?”

“Cái đó, tiểu huynh đệ, ta cũng thấy rất khó chịu. Bất quá người đừng lo lắng, mấy năm nữa sẽ có kết quả thôi.” Tiêu Vãn Thiên vẻ mặt tỏ ra lúng túng.

“Kết quả gì?” Diệp Vô Ưu hơi thắc mắc.

“Cái đó, là thế này, tiên giới quan tranh luận không ngừng xem có cho người thành tiên không. Cuối cùng chẳng còn cách nào, chỉ đành bỏ phiếu, lúc này vẫn còn đang thống kê số phiếu à!” Tiêu Vãn Thiên cười ngượng ngịu, “Bất quá người yên tâm, theo tin tức đáng tin cậy, người đồng ý cho người lên tiên giới chiếm đa số.”

“Hừ, bọn họ vì sao không đồng ý ta lên tiên giới?” Diệp Vô Ưu thắc mắc.

“Cái đó, bọn họ nói nữ tử trên tiên giới vốn không nhiều, nếu người lên tiên giới, chỉ sợ lại cướp mất mấy nàng, cho nên mới có người không đồng ý.” Tiêu Vãn Thiên tỏ vẻ lúng túng, “Đối với những người đồng ý, bọn họ nói nữ tử tại Vô Ưu sơn trang của người rất nhiều, cùng theo người có tới mấy chục nữ tử. Nên, nên đối với tiên giới cũng là chuyện rất tốt.”

“Có lắm không vậy? Có chủ ý với lão bà của ta à?” Diệp Vô Ưu bất mãn hỏi, “Vậy ta không lên tiên giới nữa!”

“Cái đó, người hãy yên tâm, tiên giới cũng rất thanh bình, bọn họ quả thực có chủ ý với lão bà của người nhưng cũng chỉ sử dụng thủ đoạn đường hoàng, người không cần phải lo lắng.” Tiêu Vấn Thiên vội vàng nói, “Hơn nữa, sự thật là tu vi của chư tiên trên tiên giới tịnh không phải là đều rất cao.”

“Thật vậy sao?” Diệp Vô Ưu có chút không tin tưởng.

“Tiểu huynh đệ, sau này các người lên rồi, chúng ta đều là người một nhà, ta sao lại lừa người được?” Tiêu Vấn Thiên vội vã tiếp, “Người chỉ cần tin tưởng ta, sẽ chẳng có vấn đề gì. Nếu người không đi tranh đoạt tiên nữ với bọn họ, bọn họ đã phải tạ trời tạ đất rồi.”

“Vậy thì, được rồi, ta tin tưởng lão là được.” Diệp Vô Ưu chờ đợi mấy chục năm ở Vân Mộng đại lục, sớm đã cảm thấy buồn chán. Bây giờ có chỗ mới để đi, hẳn tự nhiên là rất vui lòng.

Bất quá, trong lòng hắn còn có một ý niệm nữa, không hề nói ra với Tiêu Vấn Thiên.

“Lũ vương bát đản kia, không ngờ dám muốn cướp lão bà với ta. Sau khi ta lên tiên rồi, sẽ cướp sạch tiên nữ, khiến cho nam nhân trên tiên giới đều là lũ quang côn!” Trong lòng Diệp Vô Ưu thầm nghĩ.

oOo

Bảy ngày sau, Diệp Vô Ưu phi thăng thành tiên, cùng đi với hắn còn có Hoa Vân La, Yến Băng Cơ, Giang Thiên Thiên, Hoa Nguyệt Lan, Tố Y bát nữ, Lãnh Tâm m, Lãnh Sương Sương, Tô Tố Tố ..., còn đám mỹ nữ vốn không đạt tiêu chuẩn phi thăng cũng được bọn họ thuận tiện đưa bay theo cùng. Tóm lại, Diệp Vô Ưu chẳng bỏ rơi nữ nào, tất cả cùng bay lên.

Tiên giới từ giờ trở đi mỹ nữ đã nhiều lại nhiều thêm, mà Diệp Vô Ưu cũng bắt đầu hành trình chinh phục mới mẻ của hắn. Trong lòng hắn kêu gào cuồng loạn một câu: Hỡi các tiên nữ, ta đến đây, bỏ các tên quang côn của tiên giới, các người tiếp tục quang côn a!

Hết...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-lai-quan-phuong-pho>